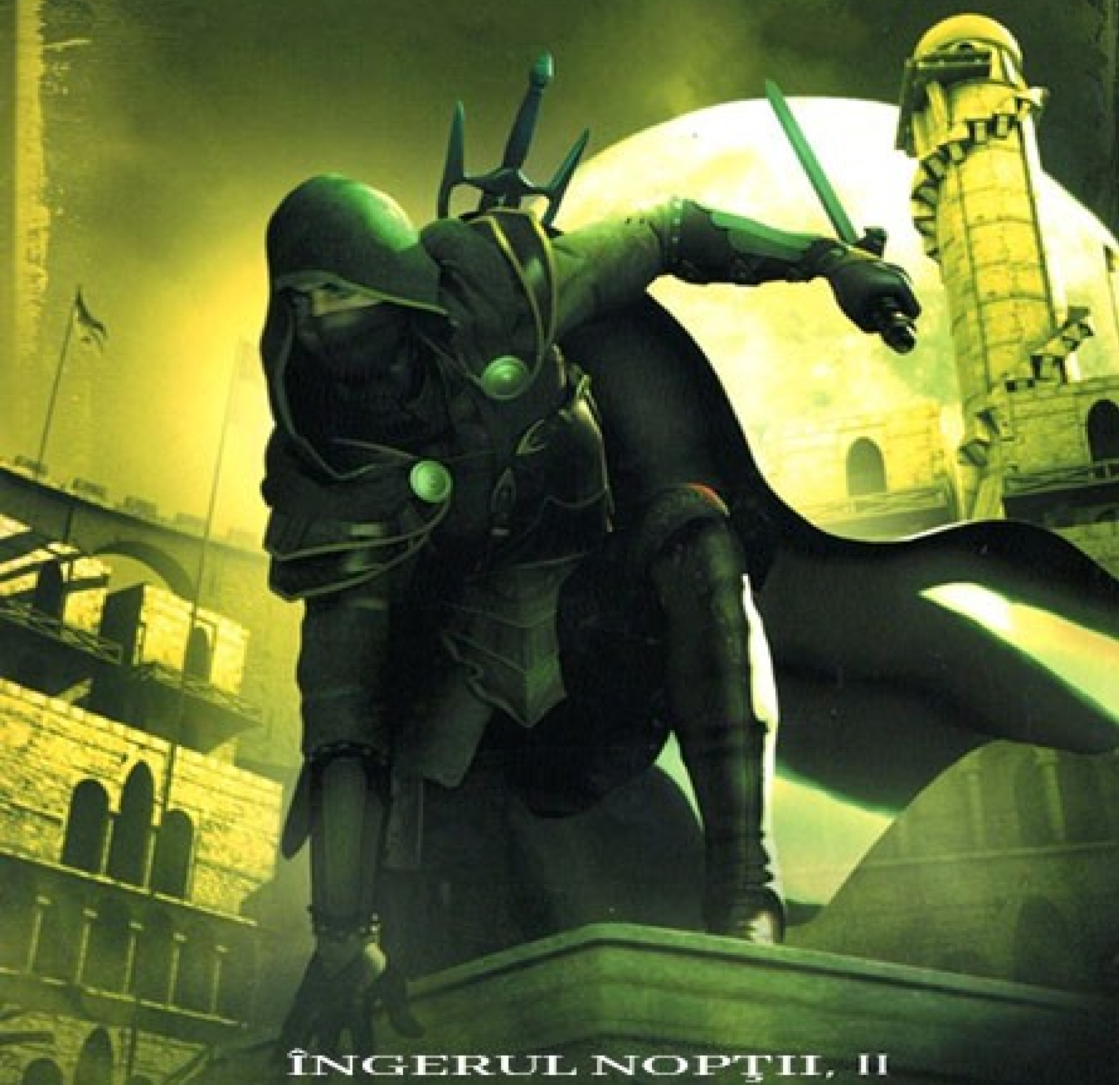
BRENT WEEKS

MARGINEA UMBREI

ÎNGERUL NOPȚII, II

„O poveste captivantă despre eroism, răzbunare şi magie.”

The Greenman Review

„Weeks creează un melanj bogat de politică, cultură şi personaje în trilogia *Îngerul Nopţii,* după care aruncă în peisaj asasini care cunosc tainele magiei. Brent Weeks e atât de bun, încât începe să mă enerveze.”

Peter V. Brett

„Cartea lui Weeks îşi păstrează forţa de atracţie, Kyllar rămâne un personaj interesant, iar schimbarea de perspectivă a eroului – găsirea unui ţel în primul volum devine acum găsirea identităţii – este naturală şi bine reprezentată.”

www.sffworld.com

„Consider că *Marginea Umbrei* este mai bine echilibrată şi o lectură mult mai bună decât primul volum.”

www.fantasyliterature.com

„Dacă ţi-a plăcut prima parte, aceasta o să te încânte.”

fantasyhardships.booklikes.com

„Marginea Umbrei o să te ţină cu sufletul la gură. Dacă eşti dispus să stai până târziu devorând o poveste grozavă cu asasini, o să iubeşti cartea aceasta.”

onlythebestscifi.blogspot.com

BRENT WEEKS

Seria: Îngerul Nopţii

2. MARGINEA UMBREI

Original: *Shadow's Edge* (2008)

Traducere din limba engleză:
DAN DOBOŞ

virtual-project.eu

— 2020 —

Pentru Kristi, fiindcă a crezut mereu în mine – chiar şi atunci când eu însumi n-am crezut.

Şi pentru Kevin, fiindcă e treaba fratelui mai mare să-l oţetească pe cel mai mic. Mi-a folosit tot ceea ce m-ai învăţat. (Însă n-am mai avut niciodată dreptate după incidentul cu bulgărele de pământ).

MIDCYRU

National boundary
Disputed or abandoned boundary

N

THE FREEZE
Ghostgate Ruins
LODRICAR
Jodan
Quorig's Pass
Mount Thrall
Shipbreaker Bay
Khaliras
KHALIDOR
Screaming Winds
Black Barrow
OSSEIN
Stone Hold
Lake Vestacchi
YMMUR
The Steppes
Plith River
Cenaria City
CENARIA
Havermere
Torras Bend
Forglin's Pass
Smugglers' Archipelago
Red River
Iaosian Forest/Ezra's Wood
Pavvil's Grove
Lae'knaught-occupied Territory
Silver Bear Hills
FRIAKU
Skylla
Blackbee Riv
Tlaxini Maelstrom
Wy River
WAEDRYN
Caernarv
X!zassu
Lake Verbane
Aenu
Mount Tenji
Mount Phoenix
CEURA
The Broken Lands
MODAI
PLANGA
ALITAERA
SHO'CENDI
The Black Waters
Skone (Eastern capital)
Llandarin
Hokkai
Cape Dagon
Gan
The Red Cliffs
Borami (Western capital)
SHO'FASTI
Tover
Borami Bay
THE ISLAND EMPIRE OF SETH
GANDU
Landington
Miigal' Marsh
The Gray Sea
Castle Stormfast
Horachi
The Summer Isles
The Dragon's Teeth
Silk
LADESH
Silk Bay

CAPITOLUL 1

— Avem un contract pentru tine, zise Mama K.

Ca întotdeauna, ţinuta ei era demnă de o regină, cu spatele drept, înveşmântată într-o rochie somptuoasă, cu părul cărunt coafat impecabil, însă în această dimineaţă avea cearcăne întunecate sub ochi. Kyllar se gândi că niciunul dintre conducătorii supravieţuitori ai Sa'kagéului nu dormise prea mult de la invazia halidoranilor.

— Bună dimineaţa şi ţie, spuse el, instalându-se pe fotoliul din biroul ei.

Mama K nu se întoarse să-l privească în faţă, ci preferă să se uite pe fereastră. Ploaia din noaptea trecută stinsese majoritatea incendiilor din oraş, dar fumul care se mai ridica încă din multe locuri scălda peisajul în zori purpurii. Apele Plithului, care despărţea Furnicarul de Cenaria bogată din răsărit, erau sângerii, iar Kyllar nu era convins că asta se datora doar luminii. În săptămâna de după lovitura de palat, invadatorii halidorani masacraseră mii de cenarieni.

— Avem o problemă, spuse Mama K. Victima ştie că i se apropie moartea.

— De unde ştie? Sa'kagéul nu era de obicei atât de neglijent.

— Noi i-am spus.

Kyllar îşi masă tâmplele. Sa'kagéul ar fi spus cuiva numai dacă victima se aştepta deja la asta. Apoi, dacă încercarea eşua, Sa'kagéul nu s-ar fi implicat. Iar asta însemna că victima putea fi un singur om: cuceritorul Cenariei, Regele-zeu, Garoth Ursuul.

— Am venit doar să-mi iau banii, zise el. Toate ascunzătorile lui Durzo – de fapt ale mele – au ars în incendiu. Îmi trebuie numai necesarul să mituiesc străjerii porţii.

Încă de mic îi dăduse Mamei K o parte din câştigurile lui ca s-o investească. Ar fi trebuit să aibă îndeajuns pentru mituit.

Mama K răsfoi silenţios câteva foi din hârtie de orez aflate pe biroul ei şi-i întinse una lui Kyllar. La început, nu-i veni să-şi creadă ochilor la vederea sumelor. Era implicat în importul ilegal de iarba-furiei şi de alte câteva plante ce dădeau dependenţă, deţinea un cal de curse, acţiuni la o distilerie şi câteva alte afaceri, o parte a portofoliului unui cămătar, dar şi mărfuri ca mătăsurile sau pietrele preţioase, a căror deţinere era legală, cu excepţia faptului că Sa'kagéul prefera să plătească mite de douăzeci la sută în locul taxei de cincizeci de procente. Cantitatea de informaţii de pe pagina aceea era ameţitoare. Nu înţelegea nici măcar jumătate.

— Am o casă? întrebă Kyllar.

— Ai avut, răspunse Mama K. Pe coloana asta ţi-am notat mărfurile şi bunurile care s-au pierdut în urma incendiului şi a jafurilor.

Toate rândurile erau bifate, cu excepţia unei expediţii de mătase şi a uneia de iarba-furiei. Pierduse aproape tot ce deţinuse.

— Niciuna dintre expediţii nu se va întoarce prea curând, poate chiar niciodată, dacă Regele-zeu continuă să confişte vasele civile. Desigur, dacă el ar muri…

Kyllar intuia direcţia în care se îndrepta conversaţia.

— Aici scrie că partea mea valorează între zece şi cincisprezece mii. Ţi-o vând pentru un miar. Doar atât îmi trebuie.

Femeia îl ignoră.

— Au nevoie de un al treilea mătrăşitor ca să se asigure că lucrurile merg cum trebuie. Cincizeci de mii de gunderi pentru o singură lovitură, Kyllar. Cu banii ăştia, le-ai putea duce pe Helene şi pe Uly oriunde doreşti. Vei face un bine lumii întregi şi nu va mai trebui să munceşti vreodată. Va fi ultimul tău contract.

El ezită doar o clipă:

— Întotdeauna va exista un ultim contract.

— E din cauza lui Helene, nu-i aşa? întrebă Mama K.

— Crezi că un om se poate schimba?

Femeia îl privi cu o tristeţe adâncă în ochi.

— Nu. Ba chiar va sfârşi urându-i pe toţi cei care-i cer s-o facă.

Kyllar se ridică şi ieşi pe uşă. Pe hol, dădu peste Jarl, care rânjea la fel cum o făcuse în copilăria lor, petrecută pe străzi, în vremea în care punea mereu ceva la cale. Bărbatul purta o haină ce reprezenta probabil ultima modă: tunică lungă cu umerii mult prea laţi, care contrasta cu pantalonii strâmţi, băgaţi în cizme înalte. Părea cumva halidoran. Părul îi era împletit în codiţe subţiri, cu mărgele din aur la capete; strălucirea lor îi scotea în evidenţă pielea neagră.

— Am pentru tine o misiune perfectă, zise Jarl, coborându-şi vocea ca şi cum i-ar fi fost frică să nu fie auzit.

— Fără ucideri? întrebă Kyllar.

— Nu chiar…

*

— Sfinţia Voastră, laşii aşteaptă să se mântuiască de păcatul lor, se auzi vocea Vürdmeisterului Neph Dada deasupra mulţimii.

Era un bărbat vârstnic, cu vene proeminente, cu pielea presărată de pete de bătrâneţe, duhnind a moarte ţinută la distanţă cu ajutorul magiei. Răsuflarea îi tremura din cauza efortului depus ca să urce pe platforma din curtea interioară a castelului mare din Cenaria. Pe umeri îi atârnau douăsprezece cordele împletite pentru tot atâtea shu'ra pe care le stăpânea. Îngenunche cu dificultate şi oferi o mână de paie Regelui-zeu.

Regele-zeu Garoth Ursuul stătea pe platformă, inspectându-şi trupele. În faţă şi în centru erau aproape două sute de munteni din Graavar, înalţi, cu trunchiurile cât butoaiele, sălbatici cu ochi albaştri, tunşi scurt şi cu mustăţi lungi. De o parte şi de alta, stăteau celelalte triburi de munteni de elită, care capturaseră castelul. În spatele lor aştepta restul armatei active intrate în Cenaria după eliberare.

Din fluviul Plith se ridicau ceţuri care învăluiau din toate părţile castelul şi se strecurau printre dinţii ruginiţi ai

grilajelor de fier, înfrigurând adunarea. Oştenii din Graavar fuseseră împărţiţi în cincisprezece grupe de câte treisprezece, fără să aibă arme, platoşe sau zale. Erau doar în pantaloni, cu feţele palide privind într-o singură direcţie, transpirând în loc să tremure în dimineaţa rece de toamnă.

Când regele îşi revizuia trupele, nu era niciodată agitaţie, însă în ziua aceea tăcerea era chiar mai profundă, în pofida miilor de spectatori veniţi să privească. Garoth adunase toţi soldaţii de care dispunea şi le permisese servitorilor cenarieni, dar şi nobililor şi ţăranilor să se uite. Meisterii, cu mantiile lor scurte vopsite în negru şi roşu, stăteau umăr la umăr cu Vürdmeisterii, soldaţii, meşteşugarii, nobilii, ţăranii, servitoarele, marinarii şi iscoadele cenariene.

Regele-zeu purta o mantie largă, albă, tivită cu blană de hermelină, care făcea ca umerii săi laţi să pară cu adevărat imenşi. Pe dedesubt avea o tunică imaculată, fără mâneci, şi pantaloni la fel de albi. Albeaţa veşmintelor oferea chipului său palid de halidoran o înfăţişare din altă lume şi atrăgea atenţia spre ki-ul care-i brăzda pielea. Lujerii negri ai puterii se încolăceau pe pielea braţelor sale. Noduri imense se ridicau şi coborau, înconjurate de spini ce nu se mişcau doar la stânga şi la dreapta, ci şi în sus şi în jos, formând valuri care-i ieşeau din carne. Pielea îi era zgâriată pe dinăuntru de gheare. Ki-ul nu-i era prezent doar pe braţe. Liniile încolăcite se ridicau pe gât şi-i înconjurau faţa, iar de acolo mai sus, pe ţeasta rasă, unde străpungeau pielea formând o coroană neagră, ţepoasă şi tremurătoare. Pe obraji îi curgea sânge.

Pentru mulţi cenarieni era prima dată când îl vedeau pe Regele-zeu şi de aceea priveau cu gurile căscate. Tremurară când privirea lui se opri asupra lor. Era exact efectul pe care-l dorea.

Într-un târziu, Garoth luă unul dintre paiele lui Neph Dada şi-l rupse în două. Aruncă o jumătate şi apoi luă douăsprezece paie întregi.

— Aşa va grăi Hali, rosti el cu voce încărcată de putere.

Îi făcu semn lui Graavar să urce pe platformă. În cursul asediului, existase ordinul ca soldaţii să înconjoare curtea aceea pentru a-i măcelări pe nobilii cenarieni. Muntenii fuseseră însă respinşi, iar Terah Graesin şi nobilii ei scăpaseră. Asta era inacceptabil, inexplicabil şi neobişnuit pentru fioroşii războinici Graavar. Garoth nu înţelesese ce-i făcuse pe oamenii lui să lupte într-o zi şi să fugă în următoarea.

Pe de altă parte, el înţelegea ruşinea. În ultima săptămână, muntenii din Graavar robotiseră la grajduri, goliseră oalele de noapte şi frecaseră podelele. Nu li se permisese să doarmă şi-şi petrecuseră nopţile lustruind armele şi platoşele celorlalţi. Astăzi urmau să-şi ispăşească vina, iar în anul următor aveau să fie dornici să-şi demonstreze vitejia. În timp ce se apropia de primul grup, cu Neph lângă el, Garoth îşi linişti ki-ul din braţe. Când soldaţii urmau să tragă câte un pai, trebuiau să fie convinşi că nu sunt influenţaţi de magie sau de vreo toană a Regelui-zeu, care ar fi dorit să-i scape pe unii şi să-i condamne pe alţii. Trebuia să fie doar soarta, consecinţa inexorabilă a propriei lor laşităţi.

Garoth ridică braţele şi halidoranii se rugară în cor.

— *Hali vas, Halivos ras en me, Hali mevirtu rapt, recu virtum defite.*

Primul soldat se apropie în timp ce cuvintele se stingeau în aer. Abia dacă împlinise şaisprezece ani şi pe buza de sus avea doar umbra unei mustăţi. Părea gata să leşine, iar privirea îi alerga nebuneşte între faţa glacială a Regelui-zeu şi paie. Din cauza sudorii, pieptul gol îi strălucea în lumina răsăritului şi muşchii i se mişcau spasmodic. Trase un pai. Era lung.

Jumătate din tensiunea băiatului se risipi imediat, însă numai jumătate. Tânărul de lângă el, cu care semăna atât de bine, încât probabil îi era frate mai mare, îşi umezi buzele şi alese şi el un pai. Era scurt.

Din rândurile celorlalţi soldaţi ai escadronului se auzi un suspin de uşurare, iar miile de spectatori, care nu aveau cum să vadă dimensiunea paiului, înţeleseră ce se

întâmplase din reacţia lor. Cel care trăsese paiul scurt îşi privi fratele mai mic. Condamnatul întoarse o privire neîncrezătoare spre Regele-zeu şi-i dădu paiul scurt.

Garoth făcu un pas în spate.

— Hali a hotărât, anunţă el.

Mulţimea respiră la unison, iar el încuviinţă din cap spre escadron.

Se apropiară de tânăr, cu toţii, chiar şi fratele lui, şi începură să-l bată.

Totul s-ar fi încheiat mai repede dacă Garoth i-ar fi lăsat pe soldaţi să poarte mănuşi de fier sau să-şi utilizeze capetele suliţelor sau lamele late ale săbiilor, dar se gândise că era mai bine aşa. Când sângele condamnatului avea să fie împroşcat, când carnea lui se va fi rupt, soldaţii trebuiau s-o simtă pe pielea goală, nu pe haine. Voia ca ei să simtă căldura sângelui camaradului pe care-l ucideau. Să înveţe preţul laşităţii! Halidoranii nu se retrag niciodată.

Escadronul atacă entuziast. În jurul condamnatului se formă un cerc şi imediat începură să se audă urlete. Agitaţia trupurilor dezgolite care lovesc un osândit avea ceva intim. Tânărul dispăru repede şi spectatorii nu mai puteau vedea acum decât coate ce se ridicau şi dispăreau cu fiecare pumn şi picioare ce pendulau pentru a lovi. Câteva momente după aceea, apăru şi sângele. Tânărul devenise veriga lor slabă, fiindcă trăsese paiul mai scurt. Aşa hotărâse Hali. Nu mai era fratele sau prietenul lor, ci le personifica acum toate greşelile.

Băiatul muri în două minute.

Cu trupurile mânjite de sânge, soldaţii se aliniară imediat. Respirau cu greutate din cauza efortului şi a emoţiei. Nu priveau cadavrul de la picioarele lor. Garoth se uită la fiecare, căutându-le ochii şi stărui asupra fratelui. Întinse o mână deasupra trupului mort. Ki-ul îi ţâşni din încheietură, se extinse ca o gheară zimţată şi prinse capul cadavrului. Se văzu o convulsie, apoi capul explodă cu un sunet înfundat, umed, care îngrozi zeci de cenarieni.

— Sacrificiul vă este acceptat. Sunteţi purificaţi, decretă

el, după care-i salută.

Soldaţii îi întoarseră cu mândrie salutul şi reveniră în formaţie, undeva în curte, în timp ce cadavrul era îndepărtat.

Regele-zeu se îndreptă către următorul escadron. Următoarele paisprezece iteraţii aveau să fie foarte asemănătoare. Deşi tensiunea încă zbârnâia în fiecare grup – chiar şi soldaţii care trecuseră de pedeapsă puteau rămâne fără prieteni sau rude din alte formaţii –, Garoth îşi pierdu interesul.

— Neph, spune-mi ce-ai aflat despre omul ăsta, despre acest *Înger al Nopţii* care mi-a ucis fiul.

*

Castelul din Cenaria nu se număra printre primele locuri pe care Kyllar şi-ar fi dorit să le viziteze. Se deghizase în tăbăcar, mâinile îi erau murdare de vopsea până la coate, purta o tunică negustorească de lână, pătată şi ea, şi se dăduse cu câţiva stropi din parfumul special pe care îl inventase maestrul său, Durzo Blint, acum mort. Duhnea doar ceva mai puţin decât un tăbăcar adevărat. Durzo preferase întotdeauna să se deghizeze în tăbăcari, porcari, cerşetori şi alte asemenea personaje pe care oamenii respectabili se străduiesc să nu le vadă, fiindcă oricum nu au cum să le evite mirosul. Parfumul fusese aplicat doar pe exteriorul hainelor, aşa încât, la nevoie, putea scăpa de el. Miasma se impregna totuşi puţin şi în el, însă orice deghizare avea neajunsurile sale. Măiestria consta de fapt în a armoniza neplăcerile cu importanţa misiunii.

Podul Regelui din răsărit arsese în timpul luptelor şi, cu toate că meisterii îl reparaseră aproape în totalitate, era încă închis. De aceea, Kyllar se văzu nevoit să traverseze podul din apus. Străjerii halidorani abia dacă-l învredniciră cu o privire când trecu pe lângă ei. Se părea că atenţia tuturor, chiar şi a meisterilor, era concentrată asupra unei platforme situate în centrul curţii castelului şi a unui grup de munteni cu bustul gol ce stăteau aliniaţi în frig. Kyllar ignoră escadronul de pe platformă, cercetând posibile ameninţări în jur. Nu era încă sigur dacă meisterii puteau

să-i observe Talentul, deşi era aproape convins că nu, atâta vreme cât nu-l folosea. Comparativ cu magii, abilităţile lor păreau legate mai degrabă de miros şi de aceea se deghizase în tăbăcar. Dacă un meister s-ar fi apropiat de el, Kyllar nu putea decât să spere că mirosurile obişnuite le vor acoperi pe cele magice.

De fiecare parte a porţii vegheau câte patru străjeri, pe fiecare segment al zidului castelului construit în formă de romb erau alţi şase şi probabil încă o mie, aliniaţi în formaţie, în curte, lângă cei două sute şi ceva de munteni din Graavar. În mulţimea de câteva mii de oameni, cincizeci de meisteri se aşezaseră la intervale regulate. În centrul tuturor, pe platforma temporară, se zăreau câţiva nobili, cadavre mutilate, dar şi Regele-zeu Garoth Ursuul, vorbind cu un Vürdmeister. Părea ridicol, însă, în pofida numeroşilor soldaţi şi meisteri prezenţi, aceasta era probabil cea mai bună şansă pe care ar fi putut-o avea un mătrăşitor ca să-l omoare.

Kyllar nu se afla însă aici ca să ucidă. Venise pentru a studia un bărbat, îndeplinind cea mai ciudată misiune pe care o acceptase vreodată. Scrută mulţimea în căutarea celui despre care-i vorbise Jarl şi-l descoperi imediat. Baronul Kirof fusese vasalul familiei Gyre. După moartea suveranului său, întrucât avea domeniile atât de aproape de oraş, el fusese unul dintre primii nobili care se închinaseră lui Garoth Ursuul. Era un bărbat rotofei, cu barbă roşie, tăiată în unghi după moda halidorană, cu nas mare şi coroiat, bărbie mică şi sprâncene stufoase.

Kyllar se apropie. Baronul Kirof asuda şi-şi ştergea palmele de tunică, vorbind nervos cu nobilii halidorani care îl înconjurau. În timp ce Kyllar încerca să ocolească un fierar înalt care mirosea îngrozitor, acesta îl lovi cu cotul în plexul solar.

Lovitura îi tăie răsuflarea şi, încă de când începu să se aplece, sa’kariul i se adună în mână, luând forma unui pumnal.

— Dacă vrei să vezi mai bine, vino mai devreme, aşa cum am făcut noi, zise fierarul, suflecându-şi mânecile ca

să-şi arate bicepşii imenşi.

Cu efort, Kyllar reuşi să-şi strecoare înapoi sa'kariul sub piele şi-şi ceru scuze, cu ochii în pământ. Celălalt pufni şi se întoarse ca să privească din nou.

Kyllar se poziţionă într-un loc de unde îl putea urmări destul de bine pe baronul Kirof. Regele-zeu ajunsese la jumătatea trupelor, iar pariorii Sa'kagé preluau deja rămăşaguri despre care dintre cei treisprezece soldaţi ai fiecărui escadron urma să fie ucis. Soldaţii halidorani priveau încremeniţi. Kyllar se întrebă câţi cenarieni urmau să moară din cauza lăcomiei pariorilor când soldaţii aveau să răscolească oraşul în seara aceea, îndureraţi de pierderile lor şi înfuriaţi de felul în care Sa'kagé reuşea să murdărească tot ce atingea.

„Trebuie să ies din nenorocitul ăsta de oraş.”

*

Escadronul de pe platformă ajunsese deja la al zecelea soldat care trăsese paiul lung. Aproape că merita să urmărească, fiindcă bărbaţii deveneau tot mai disperaţi pe măsură ce vecinii le erau cruţaţi, iar propriile lor şanse de supravieţuire se împuţinau. Cel de-al unsprezecelea, în jur de patruzeci de ani, vânjos şi cu tendoane masive, trase paiul scurt. Îşi muşcă din mustaţă în timp ce-l întinse Regelui-zeu, dar altfel nu trădă nicio emoţie.

Neph privi locul în care ducesa Jadwin şi soţul ei stăteau pe platformă.

— Am examinat sala tronului şi am simţit ceva neobişnuit. Întregul castel miroase a magia care a ucis atâţia dintre meisterii noştri. Unele locuri din sală însă… pur şi simplu nu au miros. E ca şi cum ai intra într-o casă în care a fost un incendiu şi una dintre încăperi nu ar mirosi a fum.

Sângele începuse să sară în toate părţile, iar Garoth era destul de sigur că bărbatul murise, dar escadronul continua să-l lovească.

— Asta nu se potriveşte cu ceea ce ştim despre sa'kariul argintiu, zise Garoth.

— Nu, Sfinţia Voastră. Cred că există şi un al şaptelea

sa'kari, unul secret. Se poate ca el să neutralizeze cumva magia şi să fie în posesia acestui Înger al Nopţii.

Garoth începu să se gândească la asta în timp ce escadronul se alinia din nou, lăsând un cadavru în urmă. Faţa soldatului fusese pur şi simplu distrusă. Făcuseră o treabă impresionantă. Se străduiseră cu toţii să-şi demonstreze hotărârea sau pur şi simplu nu-l prea plăcuseră pe nefericit. Garoth dădu din cap, încântat. Îşi întinse din nou ghearele ki şi zdrobi capul cadavrului.

— Sacrificiul vă este acceptat. Sunteţi purificaţi.

Două dintre gărzile sale luară trupul inert şi-l duseră la marginea platformei. Toate cadavrele fuseseră stivuite acolo, aşa încât cenarienii, care poate că nu văzuseră fiecare moarte în parte, să fie martorii unei privelişti îngrozitoare.

Când veni rândul escadronului următor, Garoth întrebă:

— Un sa'kari tăinuit timp de şapte sute de ani? Şi ce puteri are? Să se ascundă? Ce înseamnă asta pentru mine?

— Cu un asemenea sa'kari, Sfinţia Voastră, sau un agent loial, aţi putea intra până în inima Chantryului şi să le luaţi toate comorile. Fără a fi văzut. E posibil să puteţi intra chiar în Pădurea lui Ezra şi să luaţi de acolo artefactele adunate de şapte veacuri. În felul acesta, n-ar mai fi nevoie de armate sau subtilităţi. Cu o singură lovitură aţi putea sugruma întregul Midcyru.

„Agentul meu." Nu încăpea îndoială că Neph s-ar fi oferit să preia sarcina aceea periculoasă. Gândul că un asemenea sa'kari ar fi putut ajunge în mâinile unui astfel de om îi ocupă mintea pe durata morţii unui adolescent, a doi bărbaţi în floarea vârstei şi a unui veteran experimentat care deţinea una dintre cele mai de seamă decoraţii oferite de Regele-zeu. În ochii lui i se păru că putea citi trădarea.

— Ocupă-te de asta! zise Garoth.

Se întrebă dacă Hali ştia despre acel al şaptelea sa'kari. Se întrebă dacă Dorian ştia. Dorian, primul fiu pe care îl recunoscuse, cel care ar fi trebuit să-i fie moştenitor, Dorian profetul, Dorian Trădătorul. El fusese aici, Garoth

era sigur de asta. Numai el ar fi putut aduce sabia Curoch, măreaţa armă a lui Jorsin Alkestes. Pentru o clipă, un mag apăruse cu ea în mână şi nimicise cincizeci de meisteri şi trei Vürdmeisteri, după care dispăruse. Neph aştepta în mod evident să-l întrebe despre ea, dar Garoth îşi luase gândul că va mai găsi sabia Curoch. Dorian nu era prost. N-ar fi adus arma atât de aproape, dacă ar fi crezut că o poate pierde. Cum poţi păcăli un om care cunoaşte viitorul?

Regele-zeu miji ochii în timp ce mai strivea un craniu. De fiecare dată când o făcea, îşi stropea cu sânge hainele imaculate. Era un gest deliberat şi totuşi îl irita. În plus, nu era nimic demn în picăturile de sânge ce-i intrau în ochi.

— Sacrificiul vă este acceptat. Sunteţi purificaţi, zise el oamenilor.

Rămase în faţa platformei, în timp ce escadronul îşi relua locul din curtea interioară. Nu se întorsese nicio clipă să-i privească pe cenarieni, care stăteau în spatele său. Însă acum o făcu.

În timp ce se întorcea, ki-ul prinse viaţă. Lujerii negri i se încolăciră pe faţă, pe braţe, peste picioare şi chiar ieşiră din pupile. Le permise pentru un scurt moment să absoarbă lumina, aşa încât el să apară ca o pată nefirească de întuneric în soarele dimineţii. Sfârşi totuşi repede. Dorea ca nobilii să-l vadă.

Ochii tuturor erau holbaţi. Nu era vorba doar de ki, ci şi de copleşitoarea măreţie a lui Garoth. De grămezile de cadavre ce îl încadrau ca rama unui tablou. De veşmintele lui albe, pătate de sânge şi de materie cenuşie. Era măreţ fiindcă era puternic şi teribil fiindcă era maiestuos. Poate că, dacă ducesa Trudana Jadwin avea să supravieţuiască, îi va cere să picteze scena.

Regele-zeu îi privi pe nobili, iar aceştia îl priviră la rândul lor. Se întrebă dacă vreunul dintre ei observase câţi erau: treisprezece.

Îşi întinse mâna cu paie spre ei.

— Veniţi! le zise. Hali vă va purifica.

De data asta, nu avea nici cea mai mică intenţie să lase

decizia în voia sorţii.

Comandantul Gher privi spre Regele-zeu.

— Sfinţia Voastră, trebuie să fie o…

Se opri, fiindcă Regii-zei nu făceau greşeli. Chipul lui Gher se albi brusc. Trase un pai. Era lung. Îşi dădu seama abia după câteva momente că ar fi trebuit să fie mai reţinut şi să nu-şi fi afişat emoţiile.

Majoritatea celorlalţi erau nobili mai puţin importanţi – bărbaţii şi femeile care lucraseră pentru regele Aleine Gunder al IX-lea. Toţi fuseseră uşor de convins. I-ar fi fost foarte uşor să-i strivească. Nu câştiga însă nimic dacă îi ucidea, chiar dacă îl dezamăgiseră.

Ajunse la Trudana Jadwin, care asuda abundent. Era a douăsprezecea în rând, iar soţul ei era ultimul.

Garoth se opri. Îi lăsă să schimbe priviri. Ştiau, la fel ca toţi cei care se uitau, că unul dintre ei urma să moară şi că asta depindea de lungimea paiului pe care avea să-l tragă Trudana. Ducele înghiţea convulsiv.

— Dintre toţi nobilii de aici, zise Garoth, tu, duce Jadwin, eşti singurul care nu s-a aflat niciodată în serviciul meu. Este evident deci că nu mi-ai greşit. Pe de altă parte însă, soţia ta a făcut-o.

— Poftim? întrebă ducele privind spre Trudana.

— Nu ştiai că te înşela cu prinţul? L-a ucis din porunca mea.

Era *într-adevăr* minunat să te afli în centrul unei scene care ar fi trebuit să fie extrem de intime. Faţa palidă a ducelui deveni cenuşie. În mod evident, fusese mai puţin receptiv la asemenea amănunte decât majoritatea soţilor încornoraţi. Garoth putea vedea cum înţelegerea punea stăpânire pe bietul om. Toate suspiciunile vagi pe care le respinsese, toate scuzele jalnice pe care le acceptase se reuniseră acum ca să-l strivească.

În mod ciudat, Trudana Jadwin păru îndurerată. Expresia de pe faţa ei nu era cea de martir, la care se aşteptase Garoth. Se gândise că ea îşi va învinovăţi soţul, spunându-i care îi fuseseră motivele. În loc de asta, ochii ei nu trădau decât culpabilitate. Garoth nu putea decât să

presupună că ducele fusese un soţ cumsecade, iar ea ştia asta. Îl înşelase pentru că aşa dorise, iar cele două decenii de minciuni se prăbuşiseră acum asupra ei.

— Trudana, zise Regele-zeu înainte ca vreunul dintre ei să poată vorbi, m-ai servit bine, deşi ar fi putut să fie şi mai bine. Aşa că îţi ofer în acelaşi timp recompensa şi pedeapsa, îi întinse paiele. Cel scurt e în stânga ta.

Femeia privi ochii lui întunecaţi de ki, se uită la paie şi apoi la soţul ei. Era o clipă de neuitat. Garoth ştia că expresia plângăreaţă a ducelui avea s-o bântuie pentru tot restul vieţii. Regele-zeu era sigur de decizia femeii, deşi în momentul acela era evident că ea se considera capabilă de autosacrificiu.

Luându-şi inima în dinţi, ducesa întinse mâna către paiul scurt, dar se opri înainte să-l apuce. Îşi privi soţul, apoi luă ochii de la el şi trase paiul lung.

Ducele urlă. Cât de încântător! Sunetul sfâşie inimile tuturor cenarienilor din curte. Părea să aibă exact tonalitatea necesară pentru a purta mesajul Regelui-zeu: în locul lui puteai să fii tu.

Nobilii, inclusiv Trudana, îl încercuiră pe duce, cu moartea în inimi şi simţindu-se blestemaţi pentru participarea la un asemenea act, dar o făcură.

Bărbatul se întoarse către soţia sa.

— Te iubesc, Trudana. Te-am iubit întotdeauna.

Pe urmă, îşi trase mantia peste cap şi dispăru sub furtuna de lovituri.

Regele-zeu nu putu decât să zâmbească.

*

În timp ce Trudana Jadwin ezitase cu privire la alegerea pe care o avea de făcut, Kyllar se gândea că dacă ar fi acceptat contractul oferit de Mama K, acum ar fi fost momentul perfect ca să lovească. Toţi ochii erau aţintiţi asupra platformei.

Kyllar se întorsese spre baronul Kirof, studiind şocul şi oroarea ce-i puseseră stăpânire pe chip, când observă că pe zidul din spatele baronului erau doar cinci străjeri. Îşi aminti iute: fuseseră şase, iar unul dintre ei avea un arc şi

o tolbă plină cu săgeţi.

Un trosnet puternic se auzi din centrul curţii şi Kyllar văzu cum partea din spatele platformei se rupse şi se prăbuşi. Văzduhul se umplu de lumini scânteietoare. Toţi se întoarseră către ele, dar Kyllar îşi feri privirea. Bomba cu scintilaţie explodă cu o bubuitură slabă şi un fulger uriaş de lumină albă. În timp ce sute de civili şi de soldaţi urlau orbiţi, Kyllar îl văzu pe cel al şaselea străjer de pe zid cum se pregătea să tragă din nou. Era Jonus Severing, un mătrăşitor cu cincizeci de crime la activ. O săgeată cu vârf de aur zbură către Regele-zeu.

Garoth ţinea palmele apăsate pe ochi, dar în jurul său înfloriseră deja scuturi ca nişte bule strălucitoare. Săgeata îl lovi pe cel exterior, se înţepeni şi luă foc când bula explodă. O alta era deja pe drum şi străbătu scutul acela, lovindu-l pe următorul. Bula pocni, la fel ca şi următoarea, pentru că Jonus Severing trăgea cu o viteză uimitoare. Îşi folosea Talentul ca să-şi ţină săgeţile în aer, aşa încât o înstruna pe una de îndată ce precedenta părăsise coarda arcului. Scuturile se spărgeau mai repede decât le putea reface Regele-zeu.

Oamenii urlau, orbiţi. Cei cincizeci de meisteri din curte formau scuturi în jurul lor, răsturnându-i pe cei din jur.

Mătrăşitorul care stătuse ascuns sub platformă sări pe ea, în pata oarbă a Regelui-zeu. Aşteptă să se spargă şi ultimul scut care strălucea la doar câţiva centimetri de pielea acestuia, iar răgazul acela îi permise lui Kyllar să vadă că nu era de fapt mătrăşitor. Era un puşti de vreo paisprezece ani, probabil ucenicul lui Jonus Severing. Băiatul era atât de concentrat asupra Regelui-zeu, încât nu se ferea şi rămăsese nemişcat. Kyllar auzi sunetul corzii unui arc de lângă el şi-l văzu pe băiat căzând chiar în momentul în care dispărea ultimul scut al lui Garoth.

Oamenii se îmbrânceau spre porţi, călcându-se în picioare. Câţiva meisteri, încă orbiţi de lumină şi de panică, trăgeau proiectile verzi la întâmplare în mulţime şi în soldaţii din jurul lor. Una dintre gărzile Regelui-zeu încercă să se arunce asupra acestuia pentru a-l doborî la

pământ şi a-l apăra cu trupul său, dar, derutat, Garoth îi interpretă greşit gestul şi un ciocan de ki îl proiectă pe munteanul uriaş prin nobilii de pe platformă.

Kyllar se întoarse ca să vadă cine îl ucisese pe ucenic. La nici zece paşi de el stătea Hu Gibbet, călăul întregii familii a lui Logan Gyre, cel mai bun mătrăşitor din oraş după moartea lui Durzo Blint.

Jonus Severing se retrăgea deja fără a irosi vreun moment ca să-şi plângă ucenicul mort. Hu lansă altă săgeată, pe care Kyllar o văzu înfigându-se în spatele mătrăşitorului. Jonus se prăbuşi de pe zid, în afara vederii lor, dar Kyllar n-avea nicio îndoială că murise.

Hu Gibbet trădase Sa'kagéul, iar acum îl salvase pe Regele-zeu.

Aplecându-se pentru ca Hu să nu-i vadă faţa, Kyllar se alătură apoi şuvoiului de cenarieni speriaţi care ieşeau pe poarta castelului.

CAPITOLUL 2

Domeniul Jadwin supravieţuise incendiilor ce distruseseră majoritatea oraşului. Kyllar ajunse la intrarea secretă şi gărzile o deschiseră fără să-i adreseze vreun cuvânt. Se oprise doar ca să-şi abandoneze deghizarea şi să-şi frece corpul cu alcool pentru a scăpa de miros, aşa că era sigur că ajunsese înaintea ducesei. Vestea morţii ducelui călătorise însă mai repede decât el. Gărzile aveau bucăţi de pânză neagră legate în jurul braţelor.

— I-adevărat? îl întrebă unul dintre ei pe Kyllar.

Mătrăşitorul aprobă din cap şi porni spre coliba din spatele palatului unde locuia familia Cromwyll. Helene fusese ultimul orfan pe care aceasta o adoptase, iar toţi fraţii ei plecaseră să fie ucenici sau servitori în alte Case. Doar mama ei adoptivă îi mai servea pe Jadwini. După lovitura de palat, Kyllar, Helene şi Uly stătuseră acolo. Era singura lui variantă, întrucât toate celelalte ascunzători fuseseră distruse de foc sau erau acum inaccesibile. Despre el se credea că era mort, de aceea n-avea chef să se retragă în vreuna dintre ascunzătorile Sa'kagé, unde putea fi recunoscut. Oricum locurile acelea erau probabil ticsite. Nimeni nu-şi dorea să fie pe străzile bântuite de bandele de halidorani.

Deoarece coliba era pustie, Kyllar merse la bucătăria castelului. Uly, care avea doar unsprezece ani, stătea pe un scăunel aplecată deasupra unei albii pline cu apă şi clăbuc, frecând tigăi. Kyllar se furişă în spatele ei, o ridică de sub un braţ, o întoarse către el şi o aşeză din nou pe scaun, în timp ce fetiţa ţipa ascuţit. Îi aruncă o privire fioroasă.

— Ai avut grijă ca Helene să nu intre în vreo belea, aşa cum ţi-am zis? întrebă el.

— Am încercat, oftă Uly, dar nu cred că avem vreo şansă.

Kyllar începu să râdă, urmat imediat şi de Uly. Fetiţa fusese crescută de servitorii din castelul Cenaria şi, pentru

propria ei siguranţă, fusese lăsată să creadă că era orfană. De fapt, era fiica Mamei K şi a lui Durzo Blint. Acesta din urmă aflase adevărul doar în ultimele zile ale vieţii lui, iar Kyllar îi promisese c-o va proteja. După stinghereala iniţială, când îi explicase că nu el îi era tată, totul mersese mai bine decât s-ar fi putut aştepta tânărul.

— Nicio şansă? Îţi dau eu şansă! se auzi o voce.

Helene căra un ceaun imens murdar de tocana de ieri şi-l aşeză lângă maldărul de vase din faţa lui Uly.

Fetiţa oftă şi Helene chicoti răutăcios. Kyllar se minună de felul în care se schimbase într-o singură săptămână. Sau poate că doar el o vedea altfel. Încă mai avea cicatricile late pe care i le făcuse Şobolanul în copilărie: un X deasupra buzelor pline, unul pe obraz şi un arc care pornea de la sprânceană şi se oprea în colţul gurii. Kyllar abia dacă le mai observa însă. Acum vedea un ten strălucitor, ochi luminaţi de inteligenţă şi fericire şi un surâs contorsionat nu de cicatrici, ci de ştrengărie. Iar modul în care o femeie putea arăta atât de bine în haine modeste de servitoare şi şorţ era unul dintre marile mistere ale universului.

Helene luă alt şorţ dintr-un cuier şi-l privi cu subînţeles pe Kyllar.

— Ah, nu! protestă el. Eu nu fac aşa ceva!

Femeia îi trecu şorţul peste cap şi apoi îl trase spre ea, încet şi seducător. Se uita fix la buzele lui, iar Kyllar nu reuşi decât să le fixeze pe ale ei, văzând cum le umezeşte cu vârful limbii.

— Cred că… zise ea încetişor, cu mâinile mângâindu-i obrajii.

Uly tuşi cu subînţeles, dar niciunul dintre ei nu-i dădu vreo atenţie.

Helene îl trase pe Kyllar lângă ea, îşi puse palmele pe spatele lui, îşi ridică gura spre el şi-şi lăsă parfumul dulce să-i umple nările.

— …aşa-i mult mai bine.

Strânse bine nodul şorţului, după care îi dădu drumul brusc, retrăgându-se.

— Acum mă poţi ajuta. Ce vrei să cureţi: cartofii sau ceapa?

Helene şi Uly începură să râdă la vederea figurii lui ofensate.

Kyllar se năpusti înainte, iar Helene încercă să se ferească, însă el îşi folosi Talentul ca s-o prindă. Exersase toată săptămâna anterioară şi deşi nu-şi putea extinde priza decât cu un pas dincolo de mâini, de data asta se dovedi de ajuns. O trase la piept şi o sărută. Ea se prefăcu o clipă că se împotriveşte, dar îi răspunse apoi la fel de pasional. Pentru o clipă, lumea întreagă păru că se concentrează în moliciunea buzelor ei şi în senzaţia provocată de apăsarea corpului Helenei.

Dinspre Uly se auziră zgomote de vomitat. Fără să se uite, Kyllar apucă spălătorul de vase ud şi-l aruncă într-acolo. Zgomotul lăsă imediat locul unui ţipăt. Helene se desfăcu din strânsoare şi-şi acoperi gura, încercând să nu râdă.

Kyllar reuşise să o nimerească pe Uly drept în faţă, umplând-o de zoaie. Fata ridică braţul şi-l stropi, iar el îi îngădui. Pe urmă îi ciufuli părul ud în felul în care ştia că ei nu-i place şi-i spuse:

— În regulă, pitico, o meritam! Pace acum. Unde-s cartofii ăia?

Se afundară încet în rutina corvezilor de bucătărie. Helene îl întrebă ce văzuse şi ce auzise şi, deşi Kyllar se uita întruna după oricine ar fi putut trage cu urechea, îi povesti cum îl studiase pe baron şi cum asistase neajutorat la tentativa de asasinat. Împărtăşirea unor asemenea poveşti era probabil cea mai plictisitoare activitate pe care ar fi putut-o face un cuplu, dar pe parcursul vieţii sale Kyllar nu avusese parte de luxul iubirii obişnuite. Pentru el, a împărtăşi, a vorbi pur şi simplu sincer unei persoane căreia îi păsa, era ceva extrem de preţios. Un mătrăşitor, îi spusese Durzo, trebuie să fie capabil să renunţe la orice într-o singură clipită. El este mereu singur.

Asemenea momente, comuniunea aceea simplă, îl făcuseră pe Kyllar să abandoneze calea umbrelor. Îşi

petrecuse mai bine de jumătate din viaţă antrenându-se fără încetare pentru a deveni ucigaşul perfect, însă acum nu mai dorea să ucidă pe nimeni.

— Ar fi avut nevoie de un al treilea om pentru lovitură, zise el. Să stea de pază şi să fie rezerva celui care a atacat cu pumnalul. Noi am fi putut s-o facem. Sincronizarea lor a fost bună! Dacă ar mai fi dispus de o secundă, ar fi reuşit doar ei doi. Dacă m-aş fi alăturat şi eu, Hu Gibbet şi Regele-zeu ar fi fost acum amândoi morţi. Iar noi am fi avut cincizeci de mii de gunderi, zise el, după care se opri pradă unui gând negru. *Gunderi.* Bănuiesc că n-o să-i mai numească aşa acum că toţi Gunderii sunt morţi.

Oftă.

— Şi acum vrei să ştii dacă ai procedat corect, spuse Helene.

— Da.

— Kyllar, întotdeauna vor exista oameni atât de răi, încât noi să credem că merită să moară. În castel, atunci când Roth te… chinuia, am fost la un pas de a încerca să-l ucid eu însămi. Dacă ar mai fi durat puţin… nu ştiu. Ştiu doar ce mi-ai spus tu despre felul cum crimele ţi-au alterat sufletul. Nu contează binele pe care par să-l facă pentru întreaga lume, fiindcă ele sfârşesc prin a te distruge. Eu nu pot accepta aşa ceva. Şi n-o s-o fac. Ţin prea mult la tine.

Aceea fusese singura condiţie pe care Helene o pusese pentru a părăsi oraşul cu Kyllar: să renunţe la asasinate şi la violenţă. Tânărul continua să fie nesigur. Nu ştia dacă drumul Helenei era corect, totuşi văzuse îndeajuns pentru a şti că cel al lui Durzo şi Mama K nu ducea nicăieri.

— Chiar crezi că violenţa naşte violenţă? Că până la urmă, dacă eu nu voi mai ucide, în lume vor muri mai puţini oameni nevinovaţi?

— Chiar cred, răspunse Helene.

— În regulă. Atunci trebuie să fac ceva în seara asta. Probabil că vom putea pleca dimineaţă.

CAPITOLUL 3

Fundătura Iadului nu era un loc potrivit pentru un rege. Iar Gaura era partea cea mai de jos a temniţei căreia cenarienii îi spuneau Burdihanul. Intrarea se făcea printr-un chip de piatră demonic, cioplit din obsidian negru. Deţinuţii pătrundeau chiar prin gura sa deschisă şi coborau apoi pe o rampă, adesea alunecoasă din cauza celor cu vezica mai slabă. În temniţa propriu-zisă, arta cioplitorilor fusese ignorată în favoarea fricii viscerale trezite de spaţii înguste, întuneric, înălţimi, hăulitul sinistru al vântului ce se ridica din adâncuri şi conştiinţa faptului că tuturor captivilor cu care îţi împărţeai existenţa acolo le fusese refuzat dreptul la o moarte demnă. Gaura era mereu încinsă şi duhnea a pucioasă şi a descompunere umană în cele trei forme: rahat, moarte şi corpuri nespălate. Exista o singură torţă, undeva foarte sus, de cealaltă parte a grilajului care separa animalele umane de restul deţinuţilor din Burdihan.

Logan Gyre împărţea Gaura cu unsprezece bărbaţi şi o femeie, care îl urau din cauza cuţitului, a trupului viguros şi a accentului educat din vocea sa. Cumva el reuşise să rămână diferit, izolat, chiar şi în menajeria aceea de ciudaţi.

Stătea cu spatele sprijinit de zid. Exista doar un zid, fiindcă Gaura era circulară. În mijloc se afla un orificiu cu diametrul de cinci paşi care se căsca într-o prăpastie. Laturile îi erau perfect verticale, din obsidian lustruit. N-aveai de unde şti cât era de adânc. Atunci când captivii îşi aruncau fecalele acolo, nu auzeau niciun sunet. Dinăuntru nu scăpau decât duhoarea apăsătoare a unui infern sulfuros şi vaietul intermitent iscat de vânt, de fantome ori de sufletele torturate ale morţilor sau de orice altceva ar fi putut produce zgomotul acela care te făcea să-ţi pierzi minţile.

La început, Logan se întrebase de ce obişnuiau tovarăşii lui să-şi facă nevoile lângă zid şi abia apoi să-şi arunce

fecalele în gaură – dacă o făceau –, lovindu-le cu piciorul. Înţelesese adevărul prima dată când o făcuse şi el. Ar fi fost o nebunie să încerci să te uşurezi lângă Gaură. Acolo nu trebuia să te pui niciodată într-o postură de vulnerabilitate. Când un deţinut trebuia să treacă pe lângă altul, se mişca iute şi suspicios, rânjind, şuierând şi înjurând cu şuvoaie de cuvinte fără sens. Dacă voiai să ucizi pe cineva, cel mai simplu era să-l arunci în Gaură.

Cel mai rău era că pragul de piatră din jurul Găurii avea doar trei paşi lăţime şi era înclinat spre centru. Pragul acela reprezenta întreaga lume a prizonierilor. Era panta îngustă şi alunecoasă către moarte. Logan nu dormise deloc în cele şapte zile care trecuseră de la lovitura de palat. Clipea des. Şapte zile. Începea să-şi piardă puterile. Chiar şi Fin, care căpăta cea mai mare parte a ultimei bucăţi de carne, nu mai mâncase de patru zile.

— Aduci ghinion, băi, Treiş’pe, zise Fin privindu-l peste hău. Uite că nu ne-au mai dat de mâncare de când te-au băgat pe tine aici.

Fin era singurul care-i spunea Treiş’pe. Restul acceptaseră titulatura pe care şi-o conferise el însuşi într-un moment de nebunie: Rege.

— Vrei să zici de când l-ai *mâncat* pe ultimul gardian? Nu crezi că are ceva de-a face cu asta?

Vorbele lui stârniră chicoteli printre ceilalţi, cu excepţia lui Scrâşnilă, prostovanul care zâmbea mereu arătându-şi dinţii piliţi în colţi ascuţiţi. Fin tăcu, preferând să-şi mestece şi să-şi întindă funia pe care o avea în mâini. Purta deja în jurul său un colac întreg de frânghie, care era atât de groasă, încât aproape că ascundea un corp slăbănog ca funia însăşi.

Era cel mai temut dintre deţinuţi. Logan n-ar fi spus despre el că era conducătorul celorlalţi, fiindcă asta ar fi implicat existenţa unei ordini sociale. Ei erau ca nişte animale: lăţoşi, cu pielea atât de murdară, încât nu se mai putea spune ce culoare avusese înainte să fie încarceraţi, cu ochi sălbatici şi urechi ciulite la cel mai mic zgomot. Toţi dormeau iepureşte. În ziua în care sosise el,

mâncaseră doi oameni.

„Am sosit? M-am aruncat cu capul înainte. Aş fi putut avea o moarte uşoară, demnă. În loc de asta, sunt aici pe vecie sau până când mă vor mânca. Zeilor, mă vor *mânca!”*

Atenţia i se îndreptă spre sursa unei mişcări, de partea cealaltă a Găurii. Era Lilly. Ea era singura care nu se agăţa de zid. Ignora hăul, neînfricată. Un bărbat întinse mâna şi o apucă de rochie.

— Nu acum, Jake, îi zise ea chiorului.

Acesta continuă s-o reţină, însă, când ea arcui o sprânceană, îi dădu drumul înjurând. Lilly se aşeză lângă Logan. Era o femeie banală, căreia nu-i puteai aprecia vârsta. Ar fi putut avea cincizeci de ani, dar Logan credea că era mai aproape de douăzeci: încă avea aproape toţi dinţii.

Ea rămase tăcută mult timp. Apoi, după ce curiozitatea stârnită de venirea ei se stinsese, se scărpină între picioare cu un gest absent şi-l întrebă:

— Ce-ai de gând să faci?

Glasul îi era tânăr.

— O să ies de-aici şi-o să-mi eliberez ţara, răspunse el.

— Continui să crezi rahatul ăsta – că eşti rege, constată ea. Mai bine i-ai convinge că eşti nebun. Văd că te comporţi ca un băieţel pierdut. Trăieşti printre animale. Dacă vrei să rămâi în viaţă, trebuie să te transformi în monstru. Nu poţi rezista decât dacă-ţi ascunzi în profunzime convingerea. Iar când vine momentul potrivit, faci ceea ce ai de făcut, încheie ea bătându-l uşor pe genunchi şi plecând spre Jake.

Câteva clipe mai târziu, bărbatul se urcase pe ea. Animalelor nu le păsa. Nici măcar nu se uitau.

*

Nebunia începea să pună stăpânire pe el. Dorian se ţinea în şa doar din instinct. Lumea exterioară îi părea distantă, neimportantă, învăluită în ceaţă în timp ce viziunile erau apropiate, vii şi vibrante. Jocul începuse, piesele erau în mişcare. Iar viziunea lui se extinsese mai mult ca niciodată. Îngerul Nopţii zbura spre Caernarvon şi

puterile îi creşteau, însă el nu le folosea.

„Ce faci, băiete?" Dorian se agăţă de viaţa aceea şi o urmă spre trecut. Vorbise odată cu Kyllar şi-i profeţise moartea. Acum ştia de ce nu prevăzuse şi faptul că acest Înger al Nopţii va muri şi în acelaşi timp nu va muri. Îl derutase Durzo. Dorian văzuse viaţa lui Durzo intersectându-se cu altele. Văzuse, dar nu înţelesese.

Era ispitit să încerce să urmărească vieţile lui Durzo înapoi până la prima, cea în care primise sa'kariul pe care îl purta acum Kyllar. Îşi dorise să vadă dacă poate distinge viaţa lui Ezra Nebunul – cu siguranţă o asemenea existenţă ar fi strălucit atât de puternic, încât nu avea cum s-o ignore. Poate că l-ar fi putut urmări pe Ezra, să afle ce ştia el şi cum învăţase tot ceea ce-l făcea special. Ezra crease sa'kariul cu şapte veacuri în urmă, iar acesta îl făcea acum pe Kyllar nemuritor. Mai avea doar trei paşi ca să ajungă unul dintre cei mai respectaţi şi mai iscusiţi magi din istorie. Trei paşi! Să găsească pe cineva atât de faimos, însă care murise de atâta vreme. Era ispititor, dar ar fi cerut timp. Probabil luni de zile. Totuşi, oh, ce lucruri ar fi putut afla!

„Câte lucruri aş putea afla despre trecut, în timp ce prezentul se destramă! Concentrează-te, Dorian. Concentrează-te!"

Alergând îndărăt pe cursul vieţii lui Kyllar, Dorian o urmări din copilăria petrecută în Furnicar, prietenia cu Helene şi cu Jarl, violul celui din urmă, mutilarea Helenei, prima victimă a lui Kyllar, la unsprezece ani, ucenicia la Durzo, instruirea oferită de Mama K, influenţa subtilă a contelui Drake, prietenia cu Logan, reîntâlnirea cu Helene, furtul sa'kariului, lovitura de la castel, uciderea maestrului său şi descoperirea lui Roth Ursuul – fratele meu mai mic, gândi Dorian –, un monstru aproape la fel de îngrozitor cum am fost eu cândva.

„Concentrează-te, Dorian!" I se păru că aude un sunet, ca un strigăt în lumea comună, dar nu-i dădu atenţie. Nu-şi putea îngădui să se lase distras din nou. Era pe cale să descopere ceva. Aici! Privi cum Kyllar o otrăvi pe Mama K

în numele dreptăţii şi-i oferi apoi antidotul din milă.

Dorian putea şti ce alegeri făcuse cineva, însă, fără a le cunoaşte motivul, nu putea prevesti ce va deveni Kyllar în viitor. O apucase deja pe căi mai puţin evidente, imposibile. Când fusese pus să aleagă între viaţa iubitei lui şi cea a mentorului, alesese să renunţe la propria existenţă. Taurul îi oferise pe rând coarnele sale, dar Kyllar sărise pur şi simplu peste capul său. Acela era băiatul care conta. În momentul acela Dorian văzu sufletul dezgolit al lui Kyllar. „Acum eşti al meu. Acum te cunosc."

Simţi o durere ascuţită în braţ, dar n-avea de gând să se lase distras când reuşise să-l apuce strâns pe Kyllar. Tânărul dorea mai presus de orice să pună în acord realităţile dure ale străzii pe care crescuse cu impulsurile pioase cu care-l infectase cumva contele Drake. Infectase? Cuvântul îi aparţinea lui Kyllar. Deci, la fel ca şi Durzo, vedea mila ca pe o slăbiciune.

„O să fii al naibii de dificil, nu-i aşa?" Dorian zâmbi urmărindu-l pe Kyllar cum se confruntă cu Sa'kagéul incompetent din Caernarvon, cum culege ierburi, cum plăteşte impozite, cum se va certa cu Helene în încercarea de a fi un om obişnuit. Nu se descurcă prea bine. Presiunea se acumulează în el. Kyllar îşi îmbracă hainele de mătrăşitor şi pleacă pe acoperişuri – „ciudat, o face în pofida alegerilor de până atunci" – iar apoi, într-o noapte, cineva ciocăneşte la uşa lui. E Jarl, care îl pune din nou să aleagă între femeia pe care o iubeşte şi viaţa pe care o urăşte, între prietenul pe care îl iubeşte şi viaţa pe care ar fi trebuit s-o urască, fiindcă implică lovitură după lovitură, datorie, onoare şi trădare. Kyllar e Umbră în Crepuscul, un colos tot mai mare, cu un picior sprijinindu-se în zi şi cu altul în noapte. O umbră este însă o sălbăticiune efemeră, iar Crepusculul trebuie fie să se adâncească în noapte, fie să se lumineze către zi. Când Kyllar deschide uşa lui Jarl, viitorurile se amestecă...

— La naiba, Dorian!

Feir îl pălmuia. Îşi dădu brusc seama că probabil nu era prima lovitură pe care o primea, pentru că îl usturau ambii

obraji. Se întâmplase ceva cu braţul lui stâng. Privi confuz, încercând să-şi ordoneze imaginile care i se luptau în minte şi să găsească adevărata curgere a timpului.

O săgeată îi ieşea din braţ. Una cu pană neagră, trasă probabil de un muntean halidoran. Otrăvită.

Feir îl pălmui din nou.

— Opreşte-te, opreşte-te! zise Dorian fluturând din mâini, ceea ce îi stârni o durere atroce în braţul stâng.

Gemu şi închise ochii strâns. Reuşi să se adune.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Călăreţi, răspunse Feir.

— O bandă de idioţi care încearcă să ducă acasă ceva cu care să se laude, spuse Solon.

Acel ceva ar fi fost, bineînţeles, urechile lui Solon, Feir şi Dorian. Unul dintre cele patru cadavre purta deja două urechi pe o salbă în jurul gâtului. Păreau recente.

— Au murit toţi? întrebă Dorian, conştient că trebuia să facă ceva cu săgeata din braţul său.

Solon aprobă din cap fără entuziasm, iar Dorian citi povestea scurtei bătălii din jurul lor. Atacul survenise pe când Feir şi Solon ridicau tabăra. Soarele se strecura printre două piscuri ale Munţilor Faltier şi atacatorii veniseră dintr-acolo, crezând că razele puternice îi vor orbi. Doi arcaşi încercaseră să-i acopere, totuşi panta era foarte abruptă şi primele săgeţi îşi rataseră ţinta.

După primul şoc, rezultatul fusese mai mult decât previzibil. Solon nu mânuia prea bine sabia, însă Feir, imens, monstruos de puternic şi de rapid, era un maestru spadasin de gradul al doilea. Solon îl lăsase pe el să se ocupe de atacatori. Nu reuşise să-l ferească pe Dorian de săgeată, dar îi ucisese pe arcaşi cu ajutorul magiei. Totul se petrecuse în mai puţin de două minute.

— Păcat că sunt din clanul Churaq, zise Solon împungând cu piciorul unul dintre tinerii cu tatuaje negre. I-ar fi ucis cu bucurie pe nenorociţii din clanul Hraagl care păzesc convoiul de bagaje halidoran pe care-l urmărim.

— Crezusem că Vânturile Şuierătoare erau impenetrabile, replică Feir. Cum au trecut de partea asta a

graniţei?

Solon clătină din cap, ceea ce îi atrase atenţia lui Dorian asupra părului său perfect negru cu excepţia rădăcinilor. De când ucisese cincizeci de meisteri folosind Curoch – şi aproape murise el însuşi din cauza cantităţii imense de magie de care avusese nevoie pentru asta –, părul începuse să-i albească. Nu sur ca la bătrâni, ci alb ca zăpada, o culoare care contrasta puternic cu chipul său, al unui bărbat în plină putere, frumos, cu piele măslinie şi trăsături sculptate de o viaţă de militar. La început Solon se plânsese şi că vederea îi era fie în culori prea vii, fie, dimpotrivă, alb-negru din cauza folosirii sabiei Curoch, dar simptomele păreau să fi dispărut.

— Impenetrabile, da, zise Solon. De netrecut pentru o armată, da. Este însă spre sfârşitul verii şi tinerii ăştia pot escalada munţii. Mulţi dintre ei mor în cursul ascensiunii sau sunt doborâţi de pe stânci de furtuni stârnite din senin, dar dacă sunt norocoşi şi puternici, nimic nu-i poate opri. Eşti gata să te ocupi de săgeata aia, Dorian?

Deşi toţi trei erau magi, nu se punea problema ca el să primească ajutor din partea celorlalţi doi. Dorian era Hoth'salar; dorinţa de a-şi trata propria nebunie îl făcuse să acceadă la cele mai înalte ierarhii ale Vindecătorilor.

Deodată, braţul lui Dorian se acoperi de apă, în jurul locului unde pătrunsese săgeata.

— Ce-a fost asta? întrebă Feir cu chip înspăimântat.

— Lichidul din sângele care-i deja infectat, zise Dorian. Ar trebui să se ia pe săgeată când o s-o tragi afară.

— Eu? întrebă Feir cu o privire agitată, ce nu se potrivea defel cu corpul lui masiv.

— Eşti ridicol! zise Solon.

Întinse mâna şi smulse săgeata. Dorian icni, iar Feir trebui să-l prindă. Solon privi săgeata. Ghimpii fuseseră aplatizaţi ca să nu smulgă carnea atunci când vârful ieşea, dar corpul săgeţii era acoperit cu un înveliş negru de sânge. Otrava se adunase într-un soi de structură cristalină, triplând grosimea lemnului.

Pe când Dorian gâfâia, respirând, în aerul dintre ei

începură să danseze picături de magie, asemenea unor licurici minusculi, ca o sută de păianjeni care ţes pânze luminoase, tapiserii de lumină. Partea asta îi impresiona cel mai mult pe ceilalţi. Teoretic, orice mag putea să se vindece, dar, dintr-un motiv necunoscut, cei mai mulţi nu reuşeau s-o facă şi întregul proces părea să fie mult mai dureros. Era ca şi cum pacientul trebuia să simtă toate durerile, disconfortul, iritarea şi mâncărimile pe care rana le-ar fi provocat în perioada de vindecare naturală. Când un mag trata pe altcineva, îl putea amorţi pe pacient, dar încercarea de amorţire a propriei persoane putea conduce la greşeli şi chiar la moarte. Pe de altă parte însă, magii-femei se puteau autovindeca fără probleme. Şi o făceau destul de des.

— Eşti incredibil, zise Solon. Cum faci?

— Totul stă în puterea de concentrare, zise Dorian, şi am avut parte de multă experienţă.

Zâmbi şi apoi clătină din cap ca şi cum ar fi vrut să alunge slăbiciunea. Brusc, chipul i se animă, iar el deveni complet prezent alături de ei într-un mod în care o făcea tot mai rar.

Solon îl privi cu tristeţe. Nebunia lui Dorian era ireversibilă. Avea să se amplifice până când urma să devină un idiot ce mormăia nonsensuri şi dormea prin grajduri. Avea să fie ignorat de toată lumea şi să aibă cel mult două momente de luciditate pe an. Uneori momentele acelea puteau surveni când nu era nimeni pe lângă el, ca să-i poată împărtăşi ce aflase.

— Opreşte-te! îi spuse Dorian lui Solon. Tocmai am avut o revelaţie, continuă el zâmbind strâmb ca să-i facă să înţeleagă că vorbea serios. Mergem în direcţia greşită. Mă rog, cel puţin tu, îl arătă pe Feir. Tu trebuie s-o urmezi pe Curoch spre miazăzi, către Ceura.

— Ce vrei să spui? întrebă Feir. Am crezut că urmărim sabia. Şi, oricum, locul meu e alături de voi.

— Solon, tu şi cu mine trebuie să o luăm către miazănoapte spre Vânturile Şuierătoare.

— Stai! protestă Feir.

Dar ochii lui Dorian se pierdură din nou. Nu mai era cu ei.

— Drăguţ, zise Feir. Foarte drăguţ. Aş putea jura c-o face dinadins.

CAPITOLUL 4

Trecuse de miezul nopţii când Jarl li se alătură în coliba familiei Cromwyll. Întârziase mai bine de o oră. Mama adoptivă a Helenei era în dormitorul pe care îl foloseau cu toţii, aşa încât fata, Kyllar şi Uly stăteau în camera din faţă. Uly adormise sprijinită de Kyllar, dar se trezi cu o smucitură, speriată de intrarea lui Jarl.

„În ce o bag pe fetiţa asta?” gândi Kyllar. O trase la piept şi, după ce simţi că se calmase, îi dădu drumul, fiindcă părea jenată.

— Îmi cer iertare, începu Jarl. Soldaţii... pedepsesc Furnicarul pentru tentativa de asasinat. Am vrut să verific unele lucruri, dar au blocat toate podurile. În momentul ăsta mitele nu mai sunt suficiente.

Kyllar îşi dădea seama că Jarl trecea detaliile sub tăcere din cauză că Uly se afla în încăpere, dar, având în vedere cât de rea fusese situaţia în Furnicar înaintea tentativei de asasinat, abia dacă îşi putea imagina ce se întâmpla acum.

Se întrebă cât de mult s-ar fi înrăutăţit lucrurile, dacă tentativa de asasinare a Regelui-zeu ar fi avut succes. Violenţa naşte violenţă.

— Asta înseamnă că lovitura s-a anulat? întrebă el pentru ca Helene şi Uly să nu-l poată descoase mai mult.

— Nu. E valabilă, zise Jarl şi întinse Helenei o punguţă suspect de uşoară. Mi-am luat libertatea de a-i mitui pe străjerii de la poartă în avans. Preţul a crescut deja şi-ţi garantez că mâine va fi şi mai mare. Ai lista cu intervalele de timp în care lucrează străjerii mituiţi deja?

Jarl desfăcu un pachet şi scoase o tunică de culoarea untului, pantaloni şi cizme negre, înalte.

— Am memorat-o, zise Kyllar.

— Uite ce-i, interveni Helene. Ştiu că Kyllar obişnuia să dea lovituri despre care nu ştia la ce servesc, dar eu trebuie să înţeleg. De ce ar plăti cineva cinci sute de gunderi lui Kyllar pentru ca el să-şi însceneze moartea? Asta-i o avere!

— Nu şi pentru un duce halidoran. Asta-i tot ce am putut să aflu, spuse Jarl. Ducii de acolo sunt altfel decât ai noştri, fiindcă nobilimea lor e inferioară meisterilor. Însă meisterii au nevoie de oameni care să le organizeze ţăranii şi aşa mai departe. Ducele Vargun este bogat, dar a trebuit să se lupte din greu pentru fiecare bucăţică din puterea sa. A venit în Cenaria sperând să avanseze în societate, însă poziţia pe care o viza şi pe care credea că o va obţine – şef al gărzii regale cenariene – a fost oferită locotenentului Hurin Gher, actualul comandant Gher.

— Asta fiindcă i-a condus pe nobilii cenarieni într-o ambuscadă în timpul loviturii de palat. Trădătorul! exclamă Kyllar.

— Exact. O dată pe săptămână, dimineaţa, comandantul Gher merge la docuri împreună cu câţiva oameni de încredere ca să încaseze mitele de la Sa’kagé. Desigur, el pretinde că patrulează. În dimineaţa asta va merge să vadă cum rivalul lui, ducele Vargun, îl omoară pe un nobil cenarian mărunt, baronul Kirof. Comandantul Gher va fi încântat să-l aresteze pe duce. Peste câteva zile sau săptămâni, „răposatul” baron Kirof va reapărea. Comandantul Gher va fi dezonorat pentru că a arestat un duce fără motiv şi, cel mai probabil, Vargun îi va lua locul. O mulţime de mişcări pot decurge prost şi tocmai de aceea Kyllar primeşte doar cinci sute de gunderi. Dacă însă lucrurile vor merge bine, ducele Vargun îşi va recupera cei cinci sute de gunderi în mai puţin de o lună, numai din mite.

— Mi se pare extraordinar de complicat, zise Helene.

— Crede-mă, pentru politica halidorană, intriga asta e chiar simplă, răspunse Jarl.

— Şi cum va profita Sa’kagé de chestia asta? întrebă Kyllar.

— Am încercat să-l reţinem pe baronul Kirof, se încruntă Jarl, dar se pare că ducele nu-i tocmai prost. A dispărut deja.

— Însă Sa’kagé nu l-ar fi răpit pe baron! De ce s-o fi făcut? întrebă Helene.

— Dacă Sa'kagé l-ar fi prins pe Kirof, spuse Kyllar, l-ar fi putut şantaja pe comandantul Gher. El ar fi ştiut că în momentul în care apare Kirof, soarta lui e pecetluită, aşa încât Sa'kagé l-ar fi avut în mână.

— Ştii, zise Helene, uneori încerc să-mi imaginez cum ar arăta oraşul ăsta fără Sa'kagé şi nu pot. Vreau să plecăm de-aici, Kyllar. Nu pot să vin şi eu diseară?

— Nu-i destul loc pentru un adult, răspunse Jarl în locul lui. Oricum, se vor întoarce până la răsăritul soarelui. Uly? Kyllar? Sunteţi gata?

Kyllar aprobă din cap, imitat de fetiţă, al cărei chip trăda o îndârjire profundă.

Două ore mai târziu ajunseseră pe docuri, gata să-şi ocupe poziţiile. Uly avea să se ascundă sub doc, pe o plută camuflată şi aranjată să pară ca o grămadă de lemne aduse de valurile mării. Când Kyllar avea să cadă în apă, ea urma să-i întindă un par ca să poată ieşi la suprafaţă fără să fie văzut. Pluta era construită doar cât să-i permită lui Uly să se ghemuiască şi lui Kyllar să scoată când şi când capul la suprafaţă. După ieşirea lui, „grămada de lemne" avea să plutească vreo două sute de paşi, către alt doc, unde ei urmau să iasă.

— Şi dacă lucrurile o să meargă prost? Cu adevărat prost, vreau să zic, întrebă Uly.

Răcoarea nopţii îi îmbujorase obrajii, ceea ce o făcea să pară chiar şi mai tânără decât era.

— Atunci să-i spui Helenei că-mi pare rău.

Kyllar îşi netezi pieptul tunicii crem. Mâinile îi tremurau.

— Mi-e frică, zise fetiţa.

— Uly, spuse el privind în ochii ei mari şi căprui, am vrut să-ţi spun… adică, mi-aş dori… Se opri şi privi în depărtare. Ăăă, aş vrea să nu-mi mai spui pe numele adevărat când sunt într-o misiune, reuşi el să încheie, bătând-o uşurel pe cap, gest pe care ea îl ura. Cum arăt?

— Exact ca baronul Kirof… dacă-mi mijesc ochii.

Ultima parte era răzbunarea pentru bătaia uşoară pe creştet, iar el ştia asta.

— Ţi-am spus vreodată că eşti o mare pacoste?

Fetiţa se mulţumi să rânjească.

În câteva ore, docurile aveau să se umple cu târgoveţi şi mateloţi, pregătindu-şi încărcăturile ca să fie gata odată cu zorii. Deocamdată însă totul era tăcut, cu excepţia clipocitului valurilor. Paznicii privaţi ai docurilor fuseseră plătiţi, dar exista posibilitatea să apară vreun grup de soldaţi halidorani, însetaţi de sânge. Din fericire, se părea însă că toţi se aflau în Furnicar în seara aceea.

— Ne vedem de partea cealaltă, zise el surâzând.

Nu era tocmai cea mai bună replică pentru Uly, ai cărei ochi se umplură de lacrimi.

— Mergi! O să fiu bine.

Fata plecă, iar când dispăru din raza sa vizuală, chipul lui începu să tremure. Peste faţa tânără şi netedă a lui Kyllar începu să se aştearnă alta, cu barbă roşie, tunsă după moda halidorană, cu nas coroiat şi sprâncene groase şi stufoase. Abia acum era baronul Kirof.

Scoase din buzunar o oglinjoară şi se examină. Pufni. Nasul se micşoră puţin. Deschise gura, zâmbi, căscă şi clipi din ochi, urmărind cum i se mişcă faţa. Nu era grozav, însă trebuia să fie de ajuns. Uly l-ar fi putut ajuta să-şi compună un chip mai bun, dar cu cât ştia mai puţine despre talentele lui, cu atât era mai bine. Porni în lungul cheiului.

— Pe zei! exclamă ducele Tenser Vargun când se apropie de el. Tu eşti?

Bărbatul transpira abundent, iar paloarea sa cadaverică era evidentă chiar şi în lumina slabă a torţelor de la capătul cheiului.

— Duce Vargun, am primit mesajul tău! exclamă Kyllar cu glas tare, întinzându-şi mâna şi prinzându-i încheietura. O să fie bine, completă el cu voce joasă. Trebuie doar să te ţii de plan.

— Mulţumesc, baroane Kirof, zise ducele cu un accent puţin prea melodramatic. Deci tu eşti actorul, adăugă şi el în şoaptă.

— Da. Hai să-ncercăm să nu mă laşi fără meserie.

— N-am mai omorât pe nimeni.

— Atunci să ne asigurăm că nu-ncepi în seara asta, zise Kyllar privind pumnalul încrustat cu pietre preţioase de la centura ducelui.

Arma era o moştenire de familie, iar dispariţia ei inexplicabilă avea să fie una dintre dovezile că ducele îl ucisese cu adevărat pe Kirof.

— Dacă o faci, ai s-ajungi la închisoare şi n-o să fie una drăguţă. Putem renunţa, zise Kyllar, agitându-şi mâinile în timp ce vorbea, exact aşa cum o făcea adevăratul baron atunci când era nervos sau emoţionat.

— Nu, nu, spuse ducele, de parcă ar fi vrut să se convingă în primul rând pe sine însuşi. Tu ai mai făcut aşa ceva vreodată?

— Să păcălesc pe cineva pretinzând că sunt altcineva? Desigur. Să pretind că am fost asasinat… nu prea.

— Nu-ţi face griji, zise ducele. Eu…

Ochii i se desprinseră de Kyllar, iar vocea începu să-i tremure de frică.

— Sunt aici.

Kyllar se smulse de lângă Vargun, de parcă ar fi fost uimit.

— Asta-i o ameninţare? lătră el.

Vocea îi sunase ca o imitaţie proastă, fiindcă nu semăna prea mult cu a baronului, dar sângele acoperă întotdeauna slaba performanţă actoricească.

— O să faci aşa cum îţi spun eu! exclamă ducele prinzându-l de braţ.

— Fiindcă altfel, ce? Regele-zeu va afla despre asta!

Reuşiseră cu siguranţă să atragă atenţia paznicilor.

— Ba n-ai să spui nimic.

— Nu eşti îndeajuns de deştept ca să preiei tronul, duce Vargun! exclamă Kyllar, eliberându-şi braţul. Eşti un laş şi… începu să vorbească repede pe un ton jos: O singură împunsătură. Punga cu sânge e chiar deasupra inimii. De restul mă ocup eu.

Reuşi să compună un rânjet pe faţa baronului Kirof şi dădu să se întoarcă.

Ducele îl apucă de braţ şi-l îndreptă cu faţa spre el. Cu o

mişcare sălbatică, îşi împlântă pumnalul nu în vezica de oaie plină cu sânge, ci în stomacul lui Kyllar. O dată, de două ori, apoi iar şi iar. Făcând doi paşi împleticiţi înapoi, Kyllar privi în jos. Tunica sa de mătase de culoare crem era plină de sânge. La fel şi mâinile ducelui, dar şi mantia sa albastră.

— Ce faci? gâlgâi el, abia reuşind să mai audă sunetul fluierului de la celălalt capăt al docului.

Se împletici din nou şi apucă strâns balustrada ca să se poată ţine pe picioare.

Asudând din abundenţă, cu părul ud atârnând în laţe, ducele nu-i dădu nicio atenţie. Omul ezitant şi înspăimântat cu care vorbise abia cu un minut mai înainte dispăruse în neant. Îl apucă zdravăn de păr pe Kyllar, pentru care gestul acela fu norocos. Dacă ar fi prins din altă parte, doar cu câţiva centimetri mai jos, ar fi distrus chipul simulat al baronului Kirof.

În timp ce zgomotul de paşi de pe doc părea să se apropie tot mai mult, Vargun îl puse în genunchi. Aproape înnebunit de durere, Kyllar îl văzu pe comandantul Gher alergând pe doc, cu sabia scoasă din teacă, urmat îndeaproape de doi paznici. Ducele trase pumnalul peste gâtul mătrăşitorului şi un şuvoi de sânge ţâşni. După care, afişând tot atâta emoţie cât un tăietor de lemne care dă ultima lovitură unui copac, îşi împlântă arma în umărul lui.

— Opreşte-te! Opreşte-te imediat sau vei muri! urlă comandantul Gher.

Ducele Vargun îşi puse cizma din piele de viţel pe umărul lui Kyllar şi zâmbi. Cu un gest scurt, îl împinse în râu.

Apa era atât de rece, încât Kyllar amorţi imediat. Însă asta putea fi şi din cauza sângelui pierdut. Inspirase adânc înainte să cadă în apă, dar unul dintre plămâni nu mai coopera. Câteva momente mai târziu, aerul începu să iasă prin gură şi, mult mai alarmant, printr-o gaură din gât.

Urmă agonia inspirării apei murdare şi clisoase a Plithului. Dădu fără putere din mâini, însă doar un moment. Pe urmă, se instală calmul. Trupul lui îndurerat

deveni doar o pulsaţie îndepărtată. Simţi că este cu un obiect pe care dădu să-l prindă din instinct. Trebuia s-o facă. Ţinea minte ceva despre un par.

Nu reuşea totuşi să-şi dea seama dacă mâna i se mişcase. Lumea refuza să se întunece, nu se topea în beznă. Vederea îi deveni albă din cauza creierului însetat de sânge. Simţi din nou atingerea unui obiect. Îşi dori să dispară. Apa devenise caldă, un nor catifelat şi primitor.

*

Ducele Tenser Vargun îşi luă ochii de la apele flămânde ale fluviului şi ridică mâinile. Se întoarse încet şi zise:

— Sunt neînarmat. Mă predau, urmă el, incapabil să-şi şteargă zâmbetul de pe faţă. Bună seara şi ţie, *comandante!*

CAPITOLUL 5

„Oare Regele ăsta zeu o să mă belească sau o să mă reguleze?”

Vi Sovari stătea în anticamera sălii tronului din castelul Cenaria, străduindu-se să tragă cu urechea la Regele-zeu, în timp ce îl tachina pe străjer, care nu-şi putea lua ochii de la ea. Orice amănunt legat de motivul pentru care fusese convocată putea să-i salveze viaţa. Maestrul ei, Hu Gibbet, tocmai îl arestase pe ducele Tenser Vargun, unul dintre nobilii halidorani care venise să ajute la asimilarea Cenariei în Imperiu. Se părea că ducele ucisese un nobil cenarian.

Asta îl punea într-o postură ciudată pe Regele care se credea zeu. Tenser Vargun era un aliat de încredere, dar eliberarea sa ar fi putut ridica probleme serioase. Nobililor cenarieni care juraseră credinţă lui Garoth li se permisese să-şi păstreze părţi importante din domenii, iar ei s-ar fi putut răscula. Ceilalţi nobili cenarieni, care se ascundeau acum, ar fi avut noi argumente în legătură cu brutalitatea halidoranilor, ceea ce ar fi făcut ca mai mulţi oameni să se înroleze în oştile lor.

„Dar de ce e maestrul Gibbet aici?” Hu emana aerul acela de autosuficienţă inteligentă pe care Vi îl cunoştea mult prea bine.

Îşi încrucişă picioarele pentru a recăpăta atenţia străjerului. În termenii de luptă, învăţaţi de la Hu Gibbet, asta era o fentă. Mişcarea picioarelor ei atrăsese atenţia bărbatului, întoarcerea capului ei în lateral îl liniştise, iar aplecarea spre înainte îi oferise o imagine atrăgătoare. Ea nu cuteza să facă o vrajă de seducţie atât de aproape de Regele-zeu, dar asta era de ajuns. Decolteul avea propria sa magie.

Purta o rochie strâmtă, atât de subţire, încât era aproape transparentă. Îi spusese maestrului Piccun exact ce dorea, aşa încât croitorul îi făcuse o rochie simplă, aproape fără broderii, cu excepţia unei porţiuni mici unde

erau cusute câteva rune tradiţionale halidorane, la brâu şi la încheieturi. Erau versuri dintr-un vechi poem erotic. Fără dantelă, fără voal, doar linii şi curbe simple. Maestrul Piccun era un mare afemeiat, iar rochia aceea fusese singura pe care o declarase potrivită pentru întâlnirea cu Regele-zeu.

— Omul are zeci de neveste, zisese croitorul. Lasă-le pe vacile alea să se exprime cu mătasea. Tu vei cânta dulcile acorduri ale trupului.

Dacă străjerul era ca majoritatea bărbaţilor, avea să se holbeze între două şi patru secunde, după care să verifice dacă nu cumva îl observă cineva. Pe urmă, avea să se holbeze din nou. Totul era… *Acum!*

Vi ridică ochii brusc şi îl surprinse pe străjer exact când începea să se zgâiască. Îl ţintui cu privirea. Pe faţa lui apăru brusc vinovăţia şi, înainte ca s-o poată acoperi cu îndrăzneală sau să privească în altă parte, Vi se ridică şi porni spre el.

Străjerul era evident halidoran, aşa că ea se adaptă. Pentru halidorani spaţiul personal era mai restrâns decât pentru cenarieni. A intra în spaţiul său personal, cu tot ceea ce implica asta, însemna să se apropie atât de mult, încât el să-i simtă nu numai parfumul, ci şi respiraţia. Veni lângă el şi-l fixă cu privirea încă o secundă, până văzu că bărbatul se pregătea să vorbească.

— Scuză-mă, zise ea continuând să se uite în ochii lui, cu o expresie intensă întipărită pe chip. Pot să stau aici?

— Nu mă holbam… adică…

Vi se aşeză pe scaunul lui la nici jumătate de metru de uşă, cu umerii aplecaţi înainte şi chipul înălţat, într-o postură angelică. Părul blond îi era ridicat pe ceafă, iar cozile elaborat împletite nu stânjeneau defel privirea bărbatului.

Era prea ispititor. Ochii străjerului coborâră puţin de la faţa ei la decolteu, dar reveniră imediat.

— Te rog, zise ea cu un zâmbet timid care îi transmitea că da, văzuse unde se uita, şi nu, nu o supăra.

— Eu, ăăă… nu cred că-i o problemă, zise el dregându-şi

glasul.

Vi uită instantaneu prezenţa lui şi ascultă.

— …nu mă pot duce direct la Fundătură, fiindcă asta nu ar avea niciun sens, auzi ea o voce de tenor.

Trebuie să fi fost ducele Vargun. Părea însă foarte încrezător.

„Cum poate fi atât de sigur pe el?”

Vi îşi auzi maestrul răspunzând, dar nu-i înţelese cuvintele. Regele-zeu interveni imediat, însă nu reuşi să înţeleagă decât „… temniţe obişnuite până la proces… Apoi Fundătura…”.

— Da, Sfinţia Voastră, zise ducele Vargun.

Capul lui Vi se învârtejea. Indiferent ce se petrecea înăuntru, vocea ducelui halidoran nu suna ca a unui prizonier care cerşeşte îndurare. Părea mai degrabă a unui vasal credincios, care îndeplineşte o misiune complicată, la sfârşitul căreia îl aşteaptă o recompensă.

Nu avu timp să se gândească prea bine la toate astea că uşile se deschiseră, iar maestrul ei îl conduse afară pe ducele Vargun. În contrast cu cele auzite mai devreme, ducele părea înfrânt, atât fizic cât şi mental, cu hainele boţite şi murdare, cu ochii fixaţi în pământ.

Hu Gibbet se întoarse către ea. Mătrăşitorul avea trăsături atât de delicate, încât nu se putea spune despre el că era frumos. Cu păr blond şi subţire lung până la umeri, cu ochi mari şi trăsături sculpturale, încă era chipeş, deşi avea vreo treizeci şi cinci de ani. Îi oferi lui Vi zâmbetul lui de şarpe şi spuse:

— Regele-zeu te aşteaptă.

Străbătută de un fior, Vi se ridică şi intră în sala tronului. Fostul rege Gunder o angajase chiar în încăperea aceea să-l ucidă pe Kyllar Stern. Aşa cum ea era ucenica lui Hu Gibbet, Kyllar era ucenicul celuilalt mare mătrăşitor al oraşului, Durzo Blint, care era mai respectat, la fel de temut şi mai puţin dispreţuit decât propriul ei maestru. Uciderea lui Kyllar ar fi trebuit să fie capodopera lui Vi, ultima însărcinare a uceniciei sale. Ar fi însemnat libertate, eliberarea de Hu.

Ratase însă, iar ceva mai târziu, chiar în ziua aceea, exact în sala în care se afla acum, cineva pe care îl numeau Îngerul Nopţii ucisese treizeci de halidorani, cinci vrăjitori şi pe fiul Regelui-zeu. Vi credea că ea putea fi singura persoană care-l suspecta pe Kyllar ca fiind de fapt Îngerul Nopţii. „Pe Nysos! Kyllar a intrat în legendă în aceeaşi zi în care l-am avut sub tăişul cuţitului meu. Aş fi putut ucide o legendă.”

Sala tronului nu trăda acum niciun semn al bătăliei. Fusese curăţată de sânge, de funingine şi magie, şi era imaculată. De o parte şi de alta, şapte coloane sprijineau tavanul arcuit, iar pereţii erau acoperiţi cu tapiserii halidorane groase, menite să mai domolească răcoarea toamnei. Regele-zeu stătea pe tron înconjurat de gărzi, Vürdmeisteri în mantii roşu şi negru, sfetnici şi servitori.

Vi se aşteptase să fie chemată, dar nu avea nicio idee despre motivul Regelui-zeu. Oare ştia că Îngerul Nopţii era Kyllar? Urma să fie pedepsită pentru că-l lăsase să moară pe fiul Regelui-zeu? Oare bărbatul cu zeci de neveste dorea să se mai culce cu încă o fată frumoasă? Sau era pur şi simplu curios să vadă singura femeie mătrăşitor din oraş?

— Te crezi isteaţă, Viridiana Sovari? întrebă Regele-zeu.

Garoth Ursuul era mai tânăr decât se aşteptase, avea probabil cincizeci de ani şi era încă viguros. Robust şi chel ca un ou, avea o privire care o strivea cu greutatea unei pietre de moară.

— Iertaţi-mă, Sfinţia Voastră, începu ea să răspundă printr-o întrebare, după care se răzgândi. Da. Şi mă cheamă Vi.

El îi făcu semn să înainteze şi ea urcă toate cele paisprezece trepte, oprindu-se în faţa tronului. O măsură cu privirea, dar nici lasciv cum făceau adesea bărbaţii, nici excitat şi îndrăzneţ. Garoth Ursuul o cântărea de parcă ar fi fost o grămadă de grâne, iar el se străduia să-i ghicească greutatea.

— Scoate-ţi rochia, zise el.

Inflexiunea din vocea lui nu-i oferea niciun indiciu. La fel

de bine putea să fi fost un comentariu despre vreme. Oare voia ca ea să-l seducă? Nu-i păsa dacă Garoth Ursuul o avea, dar îşi propusese să se comporte cu neîndemânare dacă se ajungea la aşa ceva. Era prea periculos să fii amanta Regelui-zeu. Vi încălzise de mică patul unui monstru şi n-avea de gând să mai facă asta. Zeu, rege ori monstru, Garoth Ursuul era totuşi genul de persoană pe care nu era bine s-o contrazici.

De aceea Vi se conformă fără să crâcnească. În două secunde, rochia maestrului Piccun căzu la podea. Nu purta lenjerie intimă, dar se dăduse cu parfum între picioare. Se comportă cu o obedienţă extraordinară. Regele n-avea ce să-i reproşeze, însă ea era conştientă că nuditatea subită nu era nici pe departe la fel de incitantă ca dezbrăcarea lentă sau lenjeria de dantelă. Ursuul n-avea decât să creadă că ea nu ştia asemenea lucruri, să o considere târfă, să tragă ce concluzie dorea, atâta vreme cât o făcea de la distanţă. În plus, nu era pregătită să ofere chiar oricui satisfacţia de a o vedea întinsă pe spate. Vi simţea privirile fiecărui curtean, sfetnic, servitor şi străjer din sala tronului. Nu-i păsa. Nuditatea era armura ce-i orbea pe proştii care băloşeau. Atâta vreme cât se zgâiau la corpul său, nu erau în stare să vadă şi altceva.

Garoth Ursuul o privi din nou din cap până în picioare.

— N-ai fi distractivă, comentă el. Eşti deja târfă.

Dintr-un motiv neştiut, venite din partea bărbatului acela teribil, cuvintele o zgâriară ca sârma ghimpată. Stătea goală în faţa lui, iar el îşi pierduse total interesul. Asta îşi dorise, dar acum constată că o durea.

— Toate femeile sunt târfe, zise Vi. Indiferent că-şi vând corpul, zâmbetul, şarmul sau anii în care poartă copiii şi se supun unui bărbat. Lumea transformă femeia în târfă, dar femeia decide asupra condiţiilor, Sfinţia Voastră.

Regele-zeu păru amuzat de izbucnirea ei, dar amuzamentul acela trecu iute.

— Ai crezut că n-o să văd ce i-ai făcut străjerului meu? Ai crezut că mă poţi spiona pe *mine?*

— Bineînţeles că da, răspunse Vi, cu o îndrăzneală falsă

de data aceasta.

„M-a văzut? Prin zid?” Era conştientă că trebuia să-şi continue bravada, fiindcă altfel s-ar fi putut dizolva pe loc într-o baltă pe podea. Cu Regele-zeu, dacă doreai să învingi, trebuia să laşi impresia că dispreţuieşti viaţa. Auzise însă şi de jucători care riscaseră şi pierduseră.

Regele-zeu chicoti şi curtenii îl imitară.

— Bineînţeles, repetă el. Îmi placi, *moulina.* N-am să te omor astăzi. Nu multe femei s-ar angaja într-un joc al iritării cu un rege, cu atât mai puţin cu un zeu.

— Eu nu sunt ca nicio femeie pe care aţi întâlnit-o până acum, zise Vi fără să vrea.

— Eşti cam încrezătoare, replică el şi zâmbetul îi pieri. Aşa că te voi îmblânzi, dar nu azi. Avem probleme cu Sa’kagé. Du-te în lumea ta, întreabă-ţi prietenii şi află cine este adevăratul Shinga. Nu marioneta. Găseşte-l şi omoară-l!

Pentru prima dată, Vi se simţi realmente goală. Armura îi dispăruse. Zeu sau om, Garoth Ursuul avea o încredere titanică. Îi spusese că o va îmblânzi şi apoi nu manifestase niciun pic de îndoială cu privire la obedienţa ei. Nu era un bluf. Şi nici aroganţă. Îşi exercita pur şi simplu prerogativele puterii sale imense. Curtenii o priveau acum aşa cum fac câinii când se uită de sub masa regelui la o bucată bună de carne care-i gata să cadă pe jos. Vi se întrebă dacă Regele-zeu o va da vreunuia dintre ei sau poate tuturor.

— Ştii, zise Regele-zeu, că eşti din neam de vrăjitori? Aşa cum spuneţi voi, ai Talent. Aşa că iată-ţi răsplata: dacă-l ucizi pe Shinga, o să considerăm fapta asta drept opera ta de căpătâi şi vei deveni nu doar maestru mătrăşitor, ci şi ucenica mea. Te voi antrena eu însumi şi-ţi voi da o putere mai mare decât ce şi-ar putea imagina Hu Gibbet. Fie şi asupra lui, dacă vrei. Dar dacă nu reuşeşti… ei bine… Uni laolaltă vârfurile degetelor de la ambele mâini, iar mâinile, gâtul şi faţa i se întunecară, părând să absoarbă lumină din încăpere când ţepi negri de ki tremurară pre suprafaţa pielii sale. Să reuşeşti! Acum

pleacă!

Vi se întoarse, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Succesul ar fi însemnat să-şi trădeze lumea, Sa'kagéul cenarian, cea mai temută organizaţie din Midcyru. Ar fi trebuit să le omoare conducătorul pentru o recompensă despre care nu era sigură că o dorea. Să se antreneze cu însuşi Regele-zeu ca să devină vrăjitoare? Chiar în momentul în care acesta îi vorbise, ea îşi imaginase cuvintele lui ca nişte pânze de păianjen care o cuprindeau şi o aduceau tot mai aproape de el. Mai că erau tangibile, o vrajă care cobora asupra ei ca un năvod, provocând-o să se lupte. Îi venea să vomite. Obedienţa era singura posibilitate. Indiferent cât de rău avea să se dovedească succesul, eşecul era de neconceput. Auzise o mulţime de poveşti.

— Vi! strigă Regele-zeu.

Ea se opri la mijlocul drumului către uşă, simţind un fior la auzul propriului nume. Regele-zeu zâmbea însă. Acum ochii lui îi atinseră trupul gol, aşa cum ar fi putut face ai unui bărbat. Ceva ţâşni ca o umbră spre ea şi femeia prinse din reflex bucata de pânză.

— Ia-ţi şi rochia!

CAPITOLUL 6

— Mă simt de parc-aş fi respirat rumeguş timp de o săptămână, se plânse Kyllar.

— Asta-i de la apa râului. Şi au fost doar cinci minute, veni replica lui Uly.

Era încordată, ţâfnoasă.

Kyllar se strădui să-şi deschidă ochii, dar tot nu văzu nimic nici după ce reuşi să-şi ţină pleoapele deschise.

— Ai reuşit deci să mă scoţi. Unde suntem, Uly?

— Tacă-ţi fleanca.

Se comporta brutal, ceea ce însemna că o speriase zdravăn. „Oare aşa reacţionează fetiţele?”

Trase pe jumătate aer în piept şi începu să tuşească din cauza duhorii. Se aflau pe barca Mamei K, pe Plith.

— Nimic nu se compară cu aroma caldă de canalizare într-o noapte răcoroasă, nu-i aşa? îl întrebă Uly.

Kyllar se rostogoli.

— Am crezut c-aşa miroase respiraţia ta.

— Care-i la fel de plăcută ca înfăţişarea ta, îl contră fata.

— Ar trebui să fii respectuoasă.

— Iar tu ar trebui să fii mort. Ia şi dormi!

— Crezi că atitudinea asta dominatoare este drăgălaşă?

— Ai nevoie de somn. Dar asta cred că ai şi zis când te-ai referit la atitudinea *dominatoare.*

Kyllar începu să râdă. Pieptul îl durea.

— Vezi? îl dojeni Uly.

— Ai luat pumnalul?

— Ce pumnal?

Kyllar o înşfăcă de reverul tunicii.

— Ah, pe ăla pe care nu l-am putut scoate din umărul tău decât cu ajutorul unui levier? întrebă ea.

Nu era de mirare că-l durea umărul. N-o văzuse niciodată pe Uly atât de nervoasă, de arţăgoasă. Probabil că dacă nu s-ar fi uitat la ea, fata ar fi izbucnit în plâns. Una era să te simţi ca un măgar şi cu totul altceva să constaţi că eşti un măgar neajutorat.

— Cât timp am fost… inconştient?

— O zi şi o noapte.

Blestemă în tăcere. Era a doua oară când Uly îl vedea ucis, cu corpul mutilat. Era bucuros că fata nu-şi abandonase convingerea nestrămutată că el se va întoarce întotdeauna din morţi. Aşa îi promisese, deşi nu avea cum să fie sigur. Tot ceea ce ştia era că înviase o dată. Lupul, omul straniu cu ochii galbeni, pe care îl cunoscuse în locul dintre viaţă şi moarte, nu-i dăduse nicio garanţie. Într-adevăr, de data asta Kyllar nu-l întâlnise deloc. Sperase să-i poată pune câteva întrebări, de pildă, câte vieţi îi mai rămâneau. Dacă avusese doar două?

— Şi Helene? întrebă el.

— S-a dus să facă rost de căruţă. Străjerii pe care i-a mituit Jarl mai stau în post doar o oră.

Helene plecase singură să aducă o căruţă? Se simţea atât de obosit. Îşi dădea seama că Uly era din nou pe cale să izbucnească în plâns. Ce fel de bărbat supune o fetiţă la toate astea? Nu era cine ştie ce tată adoptiv, dar se obişnuise să creadă că era mai bun decât nimic.

— Ar trebui să dormi, zise ea străduindu-se din răsputeri să fie din nou morocănoasă.

— Asigură-te că…

Toate îl dureau atât de tare, încât nu reuşi să ajungă nici măcar la capătul ideii, darămite la cel al propoziţiei.

— O să am grijă de tine, nu-ţi bate capul, zise fata.

— Uly?

— Da?

— Ai făcut o treabă bună. Minunată. Îţi sunt dator. Mulţumesc. Îmi pare rău.

Kyllar aproape că simţi cum atmosfera din jurul fetei se încălzeşte şi devine siropoasă. Gemu. Îşi dori să poată spune ceva sarcastic şi răutăcios, aşa cum ar fi făcut Durzo, însă adormi înainte să-şi găsească vorbele potrivite.

CAPITOLUL 7

La amiază, când Kaldrosa Wyn se aşeză la coada din spatele Tavernei Târfei, în faţa ei se aflau deja peste două sute de femei. Erau de trei ori mai multe, două ore mai târziu, când şirul din spatele bordelului a început să se mişte. Formau un grup pe cât de divers putea oferi Furnicarul, de la Şobolance din ghilde, nu mai în vârstă de zece ani, care ştiau bine că Mama K nu le-ar fi angajat, dar erau îndeajuns de disperate ca să încerce oricum, la femei care trăiseră în partea bogată a oraşului, în răsărit, până cu doar o lună în urmă, însă îşi pierduseră casele în incendii şi ajunseseră pribege în Furnicar. Câteva plângeau. Altele aveau chipul gol de orice expresie şi-şi strângeau şalurile pe lângă trup. Mai erau desigur şi Iepuroaicele vechi ce râdeau şi glumeau cu prietenele.

Munca pentru Mama K era cel mai sigur serviciu pe care şi-l putea găsi o fată care-şi vindea corpul. Se spuneau multe despre felul în care Stăpâna Plăcerilor obişnuia să-şi trateze noua clientelă halidorană. Se afirma că dacă bărbaţii se purtau brutal, trebuiau să acopere apoi cu argint toate vânătăile. Mai exista şi zvonul că uneori erau folosite monedele de aur, totuşi nimeni nu le credea.

Când ducesa Terah Graesin – al cărei tată fusese ucis în timpul luptelor – luase conducerea rezistenţei şi plecase din oraş, supuşii ei îşi dăduseră foc la prăvălii şi la case. Incendiile nu se opriseră însă, după cum era de aşteptat, la proprietăţile refugiaţilor. Mii dintre cei rămaşi în oraş se treziseră fără locuinţe. În Furnicar era cel mai rău, fiindcă acolo oamenii erau înghesuiţi ca vitele. Muriseră cu sutele, iar focurile arseseră zile întregi.

Halidoranii doreau ca partea de răsărit să devină productivă cât mai curând posibil. Cei care-şi pierduseră casele erau consideraţi un impediment, aşa că soldaţii îi alungau în Furnicar. Nobilii deposedaţi de avere şi meşteşugarii deveniseră disperaţi, dar disperarea nu schimba nimic. Pentru ei intrarea în Furnicar însemna

condamnarea la moarte.

În ultima lună, Regele-zeu le permisese soldaţilor să facă orice doreau în Furnicar. Mergeau în grupuri şi-şi satisfăceau orice dorinţă le trecea prin minte sau prin vintre. Intonând rugăciunea către Hali, siluiau, omorau şi furau posesiunile mizere ale Iepurilor, pe care le aruncau apoi în râu ca să râdă. O vreme, se crezuse că nu putea fi mai rău, însă după tentativa de asasinat, îşi dăduseră seama că se înşelaseră.

Halidoranii trecuseră prin Furnicar în mod organizat, înaintând cvartal după cvartal. Mamele fuseseră puse să aleagă care dintre copiii lor vor supravieţui, iar ceilalţi fuseseră spintecaţi. Femeile fuseseră violate în faţa familiilor lor. Vrăjitorii se distraseră cu jocuri bolnave, aruncând în aer diferite părţi ale corpului. Dacă îndrăznea să li se opună cineva, se adunau zeci de oameni la întâmplare şi-i executau.

Se vorbea de ascunzători subterane sigure, în inima Furnicarului, însă acolo puteau ajunge doar cei care aveau legături serioase cu Sa'kagé. Toţi aveau tainiţe, dar soldaţii veneau în fiecare noapte, uneori chiar şi ziua. Era doar o chestiune de timp până să te prindă. Frumuseţea devenise un blestem. Multe dintre femeile care avuseseră soţi, taţi sau fraţi protectori îi pierduseră. Rezistenţa însemna moarte.

De aceea, femeile se refugiau la bordelurile Mamei K, singurele locuri sigure din Furnicar. Dacă tot era să fii violată, se gândeau multe dintre ele, măcar să fii plătită pentru asta. În plus, stabilimentele făceau afaceri bune. Unii halidorani nu-şi asumau riscul de a se afunda în Furnicar. Altora le plăcea pur şi simplu să se culce cu o femeie frumoasă şi curată.

Deja bordelurile nu mai aveau locuri libere... şi nimeni nu dorea să speculeze de ce ar fi avut, de fapt.

Kaldrosa se ferise cât putuse. N-ar fi trebuit să fie aşa. Vürdmeisterul acela, Neph Dada, o recrutase în mod special pentru că fusese un fost pirat sethi, naufragiaţi în Furnicar cu mult timp în urmă. Nu se mai urcase pe o

corabie de zece ani şi nu fusese niciodată căpitan, aşa cum îi spuse Vürdmeisterului. Era însă o sethi şi i se promisese că va putea naviga cu o corabie halidorană prin Arhipelagul Contrabandiştilor, în sus pe Plith, până la castel. În schimbul loialităţii, ar fi trebuit să păstreze nava.

Păruse o afacere bună, chit că acţiunile pe care le-ar fi avut de întreprins erau periculoase. Kaldrosa Wyn nu iubea Cenaria, dar colaborarea cu halidoranii putea să înfioreze pe oricine.

Poate că şi-ar fi ţinut partea lor de promisiune, oferindu-i măgăoaia de ambarcaţiune, care nu valora nici cât cuiele care o ţineau la un loc. Poate că ar fi reuşit chiar să-şi adune un echipaj... doar că un nenorocit îi scufundase nava în timpul invaziei.

Reuşise să înoate până la mal, performanţă care nu fusese la îndemâna celor două sute de ostaşi cu armuri, pe care ar fi trebuit să-i aducă la mal şi care deveniseră hrană pentru peşti. După patru violuri şi două bătăi soră cu moartea pe care le luase Tomman încercând să o apere, ajunsese aici, la coadă.

— Numele? întrebă fata de la uşă care ţinea în mâini hârtie şi o pană.

Avea probabil vreo optsprezece ani, cu zece mai puţin decât Kaldrosa, iar frumuseţea ei era năucitoare: păr perfect, dinţi drepţi, picioare lungi, talie îngustă, buze pline şi un parfum dulce cu nuanţe de mosc, ce o făcu pe Kaldrosa să devină brusc conştientă de felul îngrozitor în care trebuie să fi mirosit ea. Simţi un val de disperare.

— Kaldrosa Wyn.

— Ocupaţie sau talente speciale?

— Am fost pirat.

— Sethi? tresări fata.

Kaldrosa încuviinţă din cap, iar fata o trimise în sus pe scări. După altă jumătate de oră, ajunse într-unul dintre dormitoarele micuţe.

Femeia de aici era de asemenea tânără şi frumoasă. Micuţă de statură, dar împlinită, blonduţă, cu ochi mari şi haine foarte frumoase.

— Sunt Daydra. Ai mai lucrat vreodată în cearşafuri?

— Doar când le-am folosit drept pânze.

Daydra chicoti. Până şi asta era drăgălaş la ea.

— Ai fost pirat, nu?

Kaldrosa îşi atinse inelele clanului, patru cercuri micuţe într-o semilună ce îi încadra obrazul stâng.

— Tetsu, clan din Insula Hokkai, zise ea arătând lanţul de căpitan pe care îl purta, cumpărat imediat după ce primise slujba de la halidorani.

Optase pentru cel mai scump argint pe care şi-l putuse permite. Se arcuia de la urechea stângă până la inelul cel mai de jos al clanului. Aparţinuse unui căpitan de vas comercial, un om cu origini umile. Căpitanii navelor militare şi căpitanii piraţilor purtau lanţuri care se arcuiau de la o ureche la cealaltă, peste ceafă, aşa încât să nu poată fi înhăţaţi în timpul unei lupte.

— Am fost căpitan de piraţi, dar nu m-au prins niciodată. Dacă te prind, fie te spânzură, fie îţi rup lanţul şi te exilează. E o discuţie lungă cu privire la varianta mai proastă.

— Şi de ce ai renunţat?

— M-am întâlnit cu un vas regal care vâna piraţi doar cu câteva ore înainte de o furtună. Ne-am luptat cât am putut de bine, dar furtuna ne-a aruncat pe stâncile Arhipelagului Contrabandiştilor. De atunci, am făcut de toate, zise Kaldrosa fără să mai menţioneze că asta însemna o căsătorie şi o experienţă în slujba halidoranilor.

— Arată-mi sânii.

Kaldrosa îşi desfăcu şireturile, apoi îşi trase bluza peste cap.

— La naiba! exclamă Daydra. Foarte bine. Cred că o să te descurci.

— Dar voi toate sunteţi atât de frumoase! zise Kaldrosa căreia nu-i venea să creadă cât noroc avea.

— Femei frumoase avem, zâmbi Daydra. Toate fetele care lucrează pentru Mama K trebuie să fie drăguţe. Şi tu eşti aşa. Eşti însă şi exotică. Uită-te la tine! Inelele clanului. Piele măslinie. Până şi sânii îţi sunt bronzaţi!

Kaldrosa se simţi brusc fericită că se încăpăţânase pe navă să apară goală pe punte, ca să-i facă pe soldaţii halidorani să se zgâiască. Căpătase o arsură amarnică de la soare, însă pielea i se înnegrise, iar culoarea se păstrase.

— Nu ştiu cum ai reuşit să te bronzezi acolo, zise Daydra, dar va trebui să rămâi aşa şi să vorbeşti ca un pirat. Dacă vrei să lucrezi pentru Mama K, vei fi fata pirat sethi. Ai vreun soţ sau iubit?

Kaldrosa şovăi.

— Soţ, admise ea. Ultima bătaie aproape că l-a ucis.

— Dacă te apuci de slujba asta, o să-l pierzi. Un bărbat poate să ierte o femeie care-l părăseşte ca să se facă târfă, totuşi n-o va ierta niciodată dacă se face târfă ca să-l susţină.

— Merită, zise Kaldrosa. Dacă în felul ăsta va supravieţui, merită!

— Încă ceva. Mai devreme sau mai târziu, oricum vei întreba. Nu ştim de ce se comportă aşa clienţii. Peste tot în lume sunt ciudaţi cărora le place să le lovească pe fete, însă acum e ceva diferit. Unii vor avea parte de plăcere mai întâi şi te vor lovi pe urmă, de parcă le-ar fi ruşine. Alţii nu te vor lovi deloc, dar apoi se vor lăuda şi vor plăti fără să clipească penalizările Mamei K. Vor spune întotdeauna aceleaşi cuvinte. Le-ai auzit?

— *Hali vas,* ceva de genul ăsta, răspunse Kaldrosa.

— E în halidorana veche, o vrajă sau o rugăciune... nu te gândi la asta. Nu le căuta scuze. Sunt animale. O să te apărăm pe cât de bine vom putea, iar banii sunt bunicei. Va trebui să te confrunţi însă zi de zi cu ei. Poţi s-o faci?

Kaldrosa avea un nod în gât, aşa că nu reuşi decât să dea afirmativ din cap.

— Atunci du-te la maestrul Piccun şi spune-i că vrei trei costume de fată-pirat. Ai grijă să termine de luat măsurile înainte să ţi-o tragă.

Kaldrosa îşi ridică sprâncenele.

— Doar dacă n-ai o problemă cu asta.

*

— Nu crezi că vom avea probleme, nu-i aşa? întrebă Helene.

Erau întinşi în căruţă, petrecând ultima noapte sub cerul liber după trei săptămâni pe drum. A doua zi urmau să intre în Caernarvon şi să înceapă o nouă viaţă.

— Mi-am lăsat toate problemele în Cenaria. Mă rog, cu excepţia celor două pe care le car după mine, zise Kyllar.

— Hei! protestă Uly.

Era înspăimântător de isteaţă, la fel ca mama ei adevărată, Mama K, dar avea numai unsprezece ani şi era uşor de provocat.

— Le cari după tine? întrebă Helene ridicându-şi capul şi proptindu-se în cot. Din câte îmi amintesc, asta-i căruţa mea.

Era adevărat. Jarl le dăduse căruţa, iar Mama K o încărcase cu ierburi pe care Kyllar le putea folosi ca să-şi deschidă o spiţerie. Pentru a proteja sensibilităţile Helenei, marea lor majoritate erau legale.

— Dacă cineva e o povară, atunci tu eşti.

— Eu? întrebă Kyllar.

— Ofereai un spectacol atât de jalnic, încât m-am simţit stânjenită pentru tine. Am vrut pur şi simplu să te opresc din cerşit.

— Păi… am crezut că eşti neajutorată, zise Kyllar.

— Iar acum ştii că te-ai înşelat, replică Helene încântată de sine, aşezându-se înapoi pe pătură.

— Aşa-i. Ai atâtea feluri de a te apăra, încât un bărbat trebuie să aibă cu adevărat noroc ca să fie cu tine o singură dată într-o mie de ani, oftă Kyllar.

— Kyllar Thaddeus Stern! exclamă Helene ridicându-se.

— Thaddeus? chicoti Kyllar. Ăsta-i un nume bun. Am cunoscut pe unul Thaddeus.

— Şi eu. Era un idiot orb.

— Serios? întrebă Kyllar cu ochi jucăuşi. Cel pe care l-am întâlnit eu era renumit pentru cât de mare avea…

— Kyllar! îl opri Helene arătând spre Uly.

— Cât de mare avea ce? întrebă fata.

— Hai c-ai făcut-o, zise Helene. Cât de mare avea ce…

Kyllar?

— Nasul. Şi ştii ce se spune despre cei cu nasul mare, îi făcu el cu ochiul Helenei.

— Ce se spune? întrebă Uly.

— Că au nările largi, răspunse Kyllar.

Se aşeză înapoi în aşternutul lui la fel de mulţumit de sine pe cât fusese Helene cu câteva momente mai înainte.

— Nu pricep, spuse Uly. Ce-nseamnă toate astea, Helene?

Kyllar chicoti afurisit.

— Am să-ţi spun când vei fi mai mare, zise Helene.

— Nu vreau să aflu când o să fiu mai mare. Vreau să aflu chiar acum! protestă Uly.

Helene nu-i răspunse deloc. În loc de vorbe, preferă să-i dea lui Kyllar un ghiont în braţ. Bărbatul suspină.

— Aveţi de gând să vă luaţi la trântă? întrebă Uly care se strecurase dintre păturile ei şi se aşezase între cei doi. Întreb fiindcă întotdeauna sfârşiţi prin a vă săruta. Şi e greţos, completă fetiţa schimonosindu-se şi scoţând sunete de parcă s-ar fi pupat cu cineva.

— Iată şi micul nostru anticoncepţional, bombăni Kyllar.

Deşi o iubea pe Uly, era convins că ea era singurul motiv pentru care, după trei săptămâni minunate de călătorie cu femeia pe care o iubea, el continua să fie virgin.

— Vrei să mai faci aşa o dată? o îndemnă Helene pe Uly, râzând şi ocolind înţelept posibila întrebare despre ce era un anticoncepţional.

Fata se strâmbă din nou, scoţând sunetele caraghioase care-i făcură pe toţi să se topească într-un hohot de râs, transformat în cele din urmă într-o luptă generală cu gâdilături.

După aceea, cu obrajii încă dureroşi de la hohotele de râs, Kyllar ascultă respiraţiile fetelor. Helene avea darul de a adormi imediat ce punea capul pe pernă, iar Uly nu era cu mult deosebită. În seara aceea, insomnia lui Kyllar nu era însă un blestem. Îşi simţea pielea strălucind de iubire. Helene se rostogoli şi i se cuibări la piept. Simţi mirosul proaspăt al părului ei. Nu-şi amintea să se fi simţit

vreodată mai bine, mai acceptat. Ea avea să-l umple de salivă, o ştia, dar nu conta. Balele erau drăguţe când se prelingeau din gura Helenei.

Nu era de mirare că Uly era dezgustată. El era într-adevăr jalnic. Totuşi, pentru prima dată în viaţa lui, Kyllar se simţea un om bun. Fusese întotdeauna bun la fel de fel, la descuiat lacăte, la căţărat, la ascuns, la bătaie, la otrăvire, la deghizare şi, mai ales, la uciderea oamenilor. Nu se simţise însă niciodată *bun* până o întâlnise pe Helene. Reflexia propriei persoane, pe care o vedea atunci când se uita în ochii ei, nu mai era respingătoare. Înceta să fie un criminal şi devenea tatăl-adoptiv care se duela în gâdilături cu o fată de unsprezece ani; devenea iubitul care îi spunea Helenei că era frumoasă şi o făcea şi pe ea să fie convinsă de asta pentru prima dată în viaţă; era un bărbat care avea ceva de oferit.

Era omul pe care îl vedea Helene atunci când îl privea. Ea credea atât de multe lucruri bune despre Kyllar, încât bărbatul se zbătea între a le crede el însuşi şi gândul că ea era absolut nebună. Se simţea însă minunat atunci când era convins.

A doua zi urmau să ajungă în Caernarvon, unde aveau să stea o vreme la mătuşa Helenei, Mea. Cu ajutorul ei – era moaşă şi ştia câte ceva despre ierburi – Kyllar dorea să-şi deschidă o spiţerie. Pe urmă, voia să învingă şi obiecţiile tot mai firave ale Helenei cu privire la plăcerea carnală, iar calea umbrelor avea să dispară pentru totdeauna din viaţa lui.

CAPITOLUL 8

După douăsprezece zile, sau poate după cincisprezece, sau poate că doar i se păruse că trecuse atât de mult, Logan se predă în cele din urmă somnului. În vis, auzi voci, şoapte purtate de ecourile pe care orice sunet le stârnea lovindu-se de pereţii Găurii.

— Are un cuţit.

— Dacă sărim cu toţii, nu contează. Uite câtă carne are pe el!

— Linişte, zise cineva.

Logan ştia că ar fi trebuit să se mişte, să-şi verifice arma, să se trezească, dar era prea obosit. Nu putea rămâne treaz la nesfârşit. Era prea greu.

I se păru că aude o femeie ţipând de sub o mână care-i acoperea gura. Urmă zgomotul unei palme şi strigătul încetă. Se mai auzi o palmă şi apoi încă una.

— Uşor, Fin. Dac-o omori pe Lilly, să mor eu dacă nu te spintecăm. E singura fofoloancă pe care o avem aici.

Fin îl înjură pe Sniffles, după care zise:

— Dacă mai ţipi o dată, nenorocito, îţi smulg părul şi unghiile. N-ai nevoie de ele ca să ţi-o tragem. Ai priceput?

Apoi vocea se estompă, la fel şi căldura, vuietul vântului şi duhoarea, iar Logan începu să viseze cu adevărat. Se făcea că era în noaptea nunţii sale. Se căsătorea cu o fată pe care abia dacă o cunoştea, însă în timp ce vorbea miresei sale în dormitor, la fel de emoţionat ca fata de doar cincisprezece ani care se afla în faţa lui, simţi cum în suflet îi înfloreşte speranţa. Era o femeie pe care o putea iubi şi, inexplicabil, era a lui. Jenine avea să-i fie soţie şi regină într-o zi, iar el ştia că o putea iubi.

„Jenine e moartă. Încetează!"

În ochii ei mari văzu că şi ea îl putea îndrăgi, de asemenea, că patul lor conjugal avea să fie un loc al bucuriei, nu al datoriei. Obrajii ei prindeau culoare pe măsură ce el o privea. Ochii lui o cereau, nu cu aroganţă, ci cu încredere, cu blândeţe, acceptându-i şi preţuindu-i

frumuseţea. Când o trase lângă el, trupurile lor aproape că se contopiră. Buzele ei erau fierbinţi.

Apoi, după numai o secundă, în timp ce continuau să se sărute şi să-şi smulgă hainele unul altuia, auzi paşi grei pe scările care duceau spre camera lor. Logan se depărtă de ea şi uşa se izbi de perete lăsând să pătrundă în odaie un şuvoi de soldaţi halidorani…

Ochii i se deschiseră brusc, iar pumnii lui începură să lovească trupurile care se aruncaseră asupra sa.

Atâta cât dură, lupta se dovedi jalnică. Logan nu mai mâncase de două săptămâni, aşa că era slab ca un căţeluş. Dar ceilalţi deţinuţi, cu excepţia cărnii pe care o înfulecaseră cu câteva săptămâni în urmă, supravieţuiseră doar cu pâine şi apă timp de luni sau chiar ani. Erau sfrijiţi şi sleiţi, umbre ale bărbaţilor de odinioară, aşa încât lupta se derulă încet şi neîndemânatic.

Logan împinse un atacator şi-l pocni pe altul în bărbie, însă în locul lor apărură instantaneu alţi doi, cu pielea alunecoasă şi vâscoasă de sudoare şi mizerie. Fin se prinse de coapsa lui Logan, în timp ce Jake încerca să-l zgârie pe faţă cu unghiile sale lungi. Împingând alt atacator, Logan reuşi să se aplece şi să-l îmbrâncească pe Jake.

Bărbatul căzu în Gaură şi dispăru.

Lupta încetă imediat.

— De ce-ai făcut asta? întrebă Sniffles. Am fi putut folosi carnea aia. Tâmpitule! Ai aruncat carne.

Pentru un moment, Logan simţi cum furia celorlalţi atinge apogeul şi crezu că-l vor ataca din nou. Duse mâna la coapsă ca să-şi scoată cuţitul, dar arma nu mai era acolo.

De partea cealaltă a Găurii, Fin îl privea liniştit. Îşi scobea gingiile însângerate cu vârful cuţitului. Timpul era acum de partea lui.

Logan se gândise că Găozarii nu aveau organizare socială, dar se înşelase. Existau tabere şi aici – animalele şi monştrii, cei slabi şi cei puternici. Fin conducea animalele, pe cei care comiseseră crimele cele mai îngrozitoare: întâi ucigaşii, pe urmă violatorii, stăpânii de sclavi şi pedofilii.

Monştrii erau Yimbo, un ceuran osos şi roşcovan, căruia îi fusese tăiată limba; Tatts, un lodricar acoperit de tatuaje, care putea vorbi, însă n-o făcea niciodată; şi Scrâşnilă, un idiot diform cu umeri largi şi spinare cocoşată, ai cărui dinţi fuseseră piliţi în colţi. Monştrii trăiau doar fiindcă erau temuţi de ceilalţi şi pentru că erau dispuşi să lupte.

Acum, că mureau de foame cu toţii, ordinea socială începea să se destrame. Iar Logan nu avea nici prieteni, nici cuţit şi nici măcar un loc al lui. Printre animale, era un lup singuratic. Printre monştri, era un câine fără colţii lui de oţel.

Încercase să îi privească pe deţinuţi ca pe oameni, abuzaţi şi umiliţi, răi şi demonizaţi, dar încă fiinţe umane. Se străduise să vadă în ei o scânteie de bunătate, licărirea zeilor sau poate a Zeului care îi crease. În întunericul Burdihanului, vedea însă doar animale şi monştri.

Logan se aşeză lângă Scrâşnilă. Bărbatul îi întoarse un surâs idiot, de-a dreptul oribil din cauza dinţilor piliţi.

În momentul acela, se auzi un sunet care îi îngheţă pe toţi. În coridorul de deasupra răsuna zgomotul unor paşi. Logan se strecură în singura fantă îngustă care avea să-l ascundă de purtătorul torţei şi a cărui faţă apăru deasupra lor.

— Să mor eu! zise gardianul.

Era un bărbat cu părul negru, palid, dar bine făcut, cu nasul spart şi o figură clasică de halidoran.

Deschise grilajul privindu-i însă cu precauţie pe deţinuţii aflaţi la mai bine de patru metri dedesubt. Fin rămase nemişcat.

— M-am gândit că unii dintre voi au murit până acum, zise gardianul. Cred că vă este foarte foame.

Băgă mâna într-un sac şi scoase o pâine uriaşă. Toţi deţinuţii îl priviră cu poftă, încât izbucni în hohote de râs.

— Luaţi-o atunci!

Le azvârli pâinea, dar aceasta căzu în Gaură.

Prizonierii urlară, crezând că fusese doar neîndemânare. Gardianul mai scoase o pâine pe care o aruncă tot în Gaură. Deţinuţii veniră cu toţii spre centru, inclusiv Fin şi

Lilly. Următoarea pâine ricoşă din degetele lui Sniffles, care aproape căzu după ea.

Gardianul continuă să râdă. Închise grilajul şi se îndepărtă fluierând o melodie veselă. Câţiva deţinuţi începură să plângă.

Nu se mai întoarse. Zilele trecură scufundate în agonie. Logan nu mai cunoscuse niciodată o asemenea stare de slăbiciune.

Patru nopţi mai târziu – asta dacă definea cuvântul „noapte” ca fiind timpul în care majoritatea deţinuţilor dormeau; de asemenea, dădea crezare ideii că vântul care fluiera prin Gaură se auzea cel mai tare la amiază –, Fin tăie gâtul unuia dintre pedofili. Imediat, toţi se treziră şi începură să se îmbulzească pentru a căpăta o bucată din cadavru. Când Sniffles începu să-l bată pe Scrâşnilă ca să-l determine să-i dea o bucată însângerată, pe care Logan se strădui din răsputeri să n-o recunoască, celălalt se năpusti asupra lui. Sniffles se strădui să-l respingă, dar Scrâşnilă îl apucă de parcă ar fi fost un copil. Dându-i braţele în lături, îşi afundă dinţii piliţi în gâtul bărbatului.

Urmă o luptă pentru cadavru, în care un întreg picior ateriză lângă Logan. Când Râie veni după el, Logan îl înşfăcă. Spre propria oroare, se uită în ochii celuilalt până ce acesta se întoarse şi plecă.

Logan duse piciorul până în locul de lângă zid unde îşi făcea veacul şi începu să plângă. Indiferent cât de mult se străduia să vadă altceva, mintea îi arăta doar o bucată de carne.

CAPITOLUL 9

În comparaţie cu Cenaria, Caernarvon era un paradis. Nu existau Furnicare, diferenţa între a avea şi a nu avea nu era atât de mare, nu exista o armată de ocupaţie, aerul nu mirosea a cenuşă şi moarte şi, mai ales, disperarea nu se vedea nicăieri. Capitala lui Waeddryn înflorea sub conducerea unui lanţ neîntrerupt de douăzeci şi două de regine.

„Douăzeci şi două de regine.” Lui Kyllar i se părea straniu să-şi imagineze aşa ceva. Apoi se gândi că Mama K domnea peste Sa'kagé şi peste străzile din Cenaria de mai bine de douăzeci de ani.

— Cu ce treburi? întrebase străjerul de la poartă, privindu-le bănuitor căruţa.

Cei de aici erau mai înalţi decât cenarienii, iar Kyllar nu văzuse niciodată atâţia oameni cu ochi albaştri şi cu păr atât de strălucitor, având toate culorile, de la roşu aprins până la blond aproape alb.

— Vând şi cumpăr ierburi medicinale. Am venit aici să înfiinţăm o spiţerie, zise Kyllar.

— De unde veniţi?

— Din Cenaria.

— Am auzit că treburile stau foarte rău pe-acolo, zise gânditor străjerul. Dacă te stabileşti în partea de miazăzi, să ai grijă. Simt nişte cartiere destul de…

Îşi pierdu însă cuvintele la vederea cicatricilor de pe faţa Helenei.

Kyllar se trezi că furia îl cuprinde mai repede decât crezuse că era posibil. Cicatricile Helenei erau singurul lucru care umbrea frumuseţea ei altfel perfectă. Avea zâmbet radios, ochi adânci care sfidau lipsa de sens a culorii „căprui”, pe care nu i-ar fi putut descrie decât un poet şi care aveau nevoie de o legiune de menestreli pentru a fi cântaţi, o piele care cerea să fie dezmierdată, la fel ca şi liniile siluetei sale. „Are toate astea, dar el vede doar cicatricile.” Dacă ar fi spus ceva, lucrurile s-ar fi

complicat însă.

— Ăăă… păi mergeţi, zise străjerul clipind des.

— Mulţam.

Kyllar nu era îngrijorat de Sa'kagéul din Caernarvon. Erau plevuşcă: tâlhari, hoţi de buzunare, prostituate de stradă şi locuri în care se puneau pariuri pe luptele de câini şi pe cele cu tauri. Unele bordeluri şi săli de jocuri de noroc reuşeau chiar să funcţioneze fără să fie afiliate organizaţiei. În gaşca de copii în care crescuse Kyllar era mai multă ordine decât în lumea interlopă de aici.

Străbătură oraşul, admirând oamenii şi minunându-se de peisaje. Caernarvon se afla la confluenţa Râului Roşu cu Râul Murei şi cu Wy, iar străzile sale gemeau de comerţ şi de bunăstarea pe care o aduc oamenii avuţi. Pe lângă ei treceau sethi cu ten măsliniu şi trăsături aspre, purtând pantaloni scurţi şi largi şi tunici albe, ceurani roşcaţi cu nelipsitele două săbii la brâu şi cu codiţe ciudate, în care erau împletite şuviţe multicolore de păr ce nu le aparţineau, câţiva ladeshieni şi chiar un ymmurian cu ochi migdalaţi. Începură să se joace, indicând câte un trecător şi încercând să ghicească de unde venea.

— Dar ăsta? întrebă Uly arătând un bărbat îmbrăcat doar în lână.

Kyllar se încruntă.

— Da, ia să te auzim, şmechere! îl îndemnă Helene cu un surâs buclucaş. Iar tu, Uly, nu mai arăta cu degetul.

Bărbatul nu avea nicio particularitate. Nu era tatuat, nu purta tunica şi pantalonii obişnuiţi în Caernarvon, avea păr şaten tuns scurt, nu etala vreun nas de patrician. Nu poseda nimic deosebit; chiar şi tenul lui uşor închis ar fi putut proveni din cel puţin şase ţări.

— Ah, zise Kyllar. Alitaeran.

— De ce? întrebă Helene.

— Numai ei arată atât de încrezuţi.

— Nu te cred.

— Întreabă-l! o îndemnă Kyllar.

Helene clătină din cap şi se aşeză la loc, brusc sfioasă.

— Hei, domnule! strigă Uly când căruţa lor ajunse lângă

el. De unde eşti?

— Uly! şopti Helene înfricoşată.

Bărbatul se întoarse către ei şi se îndreptă de spate.

— Vin din Alitaera, cu voia Zeului, cea mai mare naţiune din întregul Midcyru.

— Cu voia zeilor, vrei să spui, îl contrazise negustorul din Waeddryn cu care se tocmea.

— Nu, spre deosebire de voi, câinii din Waeddryn, alitaeranii spun întotdeauna ceea ce vor, ripostă celălalt, şi imediat porniră o ceartă despre religie şi politică, care o făcu uitată pe Uly.

— Hai că-s uluitor! exclamă Kyllar.

— Da. Probabil că şi tu eşti alitaeran, bombăni Helene.

Kyllar izbucni în râs, dar cuvântul „probabil” îl întristă. *Probabil* pentru că era de fapt un Şobolan de ghildă, un orfan, născut probabil sclav. La fel ca alitaeranul acela, nu ştia de unde îi proveneau părinţii. Şi nici de ce îl abandonaseră. Muriseră? Mai erau în viaţă? Poate că erau persoane importante, aşa cum visa orice orfan. În timp ce Jarl strânsese bănuţ cu bănuţ ca să părăsească Ghilda, Kyllar visase la motivul pentru care nobilii săi părinţi ar fi fost forţaţi să-l părăsească. Era inutil şi prosteşte să gândească aşa. Crezuse că gândurile acelea îl părăsiseră cu mulţi ani în urmă.

Pentru el, cel mai apropiat ca tată fusese Durzo, iar Kyllar devenise ceea ce blestemau toţi bărbaţii: un patricid. Acum era doar o coardă care se bălăngănea fiindcă nu era legată de nimic, nici de trecut, nici de viitor.

Nu, nu era adevărat. Le avea pe Helene şi pe Uly şi libertatea de a iubi. Fusese un preţ mare, dar meritase.

— Te simţi bine? îl întrebă Helene îngrijorată.

— Nu, zise Kyllar. Atâta vreme cât suntem împreună, mă simt minunat.

Câteva minute mai târziu, părăsiră pieţele din miazănoapte şi începură să se adâncească în cartierul portuar. Chiar şi aici, majoritatea clădirilor erau făcute din piatră, o mare diferenţă faţă de Cenaria unde piatra era atât de scumpă, încât locuinţele erau făcute din lemn şi

hârtie de orez. Derbedei locali stăteau adunaţi pe pragurile caselor, ale depozitelor şi ale morilor, privindu-i morocănoşi, cu expresia universală a adolescenţilor care simt că au ceva de dovedit.

— Eşti sigură că ăsta-i drumul cel bun? întrebă Kyllar.

Helene îi făcu din ochi.

— Nu?

Kyllar nu opri căruţa, dar asta nu păru să conteze. Şase adolescenţi se ridicară şi veniră spre ei, urmând un bărbat cu dinţi negri şi un ciuf de păr slinos. Tinerii scoaseră arme de sub treptele scărilor sau de după grămezi de gunoaie. Erau pentru bătăi de stradă, bâte şi cuţite şi un lanţ greu. Bărbatul care îi conducea se aşeză în faţa căruţei şi apucă de căpăstru unul dintre cai.

— Ei bine, iubire, zise Kyllar, e timpul să facem cunoştinţă cu prietenosul Sa’kagé din cartier.

— Adu-ţi aminte ce mi-ai promis! şopti Helene prinzându-l de braţ.

— Doar nu te aştepţi să…?

Lăsă însă întrebarea neterminată, văzându-i privirea din ochi.

— ’nă ziua, zise şeful bandei, lovindu-şi uşor palma cu o bâtă, şi zâmbi larg, dezvelindu-şi cei doi dinţi negri din faţă.

— Iubire, asta-i altceva, zise Kyllar ignorându-l. Trebuie să-nţelegi.

— Unii oameni reuşesc să iasă din situaţii din astea fără să trebuiască să moară cineva.

— Păi, nu va muri nimeni dacă o să facă aşa cum le spun.

Bărbatul din faţa lor îşi drese glasul. Murdăria părea să fie tatuată permanent pe chipul lui, dominat de cei doi dinţi negri şi strâmbi.

— Scuzaţi-mă, porumbeilor, nu vreau să vă-ntrerup…

— Poţi s-aştepţi, zise Kyllar pe un ton care nu suferea contrazicere, după care se întoarse spre Helene. Iubire…

— Poţi să faci ceea ce mi-ai promis sau ceea ce-ai făcut dintotdeauna, zise femeia.

— Asta nu-i o permisiune.

— Nu. Nu este.

— Scuzaţi-mă, interveni din nou şeful bandei. Chestia e…

— Lasă-mă să ghicesc, îi răspunse Kyllar, imitându-i fanfaronada şi accentul. Am ajuns într-un punct în care trebuie să plătim o taxă de acces.

— Da, aşa-i, îl aprobă bărbatul.

— Cum de-am ghicit?

— Păi, tocmai voiam să-ţi spun… auzi, ia mai taci din gură! Eu sunt Tom Gray, iar drumul ăsta…

— E al tău. Am înţeles. Cât trebuie să plătim? întrebă Kyllar.

— Treisprezece arginţi, răspunse celălalt după o ezitare.

Kyllar îi numără cu voce tare pe cei şapte care îl însoţeau.

— Păi, stai aşa. Nu-i fraiereşti pe tovarăşii tăi? Ei capătă un argint, iar tu şase?

Tom Gray păli, iar băieţii îl priviră furioşi. Kyllar avusese dreptate, bineînţeles. Erau hoţi de duzină.

— Vă dau şapte, zise Kyllar scoţându-şi punga de mărunţiş şi începând să ofere câte un argint fiecăruia dintre tineri. Căpătaţi banii ăştia fără niciun efort. De ce să riscaţi o luptă? Oricum Tom n-avea de gând să vă dea mai mult.

— Staţi aşa! zise şeful lor. Dacă ne dă aşa uşor banii ăştia, înseamnă că are mai mulţi. Hai să-l prindem!

Tinerii nu-l ascultară. Ridicară din umeri, clătinară din capete şi se întoarseră la locurile din care veniseră.

— Ce faceţi? întrebă Tom. Hei!

Kyllar lovi din hăţuri spinările cailor şi porni căruţa. Tom trebui să sară din drum ca să nu fie strivit şi-şi scrânti glezna. Kyllar îşi dezgoli dinţii ca să-l imite şi flutură neajutorat din mâini. Uly începu să râdă. La fel şi tinerii.

CAPITOLUL 10

Îşi petrecură noaptea la un han, iar mătuşa Mea îi găsi a doua zi dimineaţă devreme şi-i conduse printr-un labirint de străduţe până la casa ei. Deşi era trecută de patruzeci de ani, părea cu zece mai în vârstă şi era văduvă de peste două decenii, de când i se născuse fiul, Braen. Soţul ei fusese un important negustor de covoare, aşa că avea o casă mare. Îi asigură pe Kyllar şi pe Helene că puteau rămâne acolo oricât doreau. Mea era moaşă şi vraci, avea trăsături banale, ochi scânteietori şi umeri de docher.

— Deci, urmă mătuşa după un mic dejun cu ouă şi şuncă, de câtă vreme sunteţi căsătoriţi?

— De vreun an, răspunse Kyllar.

Se gândi că dacă începea el minciunile, Helene ar fi putut cel puţin să le continue, fiindcă era tare neajutorată când venea vorba de aşa ceva. O privi atent şi, aşa cum se aşteptase, ea roşi puternic.

Mătuşa Mea luă acest lucru drept stinghereală şi începu să râdă.

— Să ştii că m-am gândit că eşti niţel prea tânără ca să fii mama naturală a acestei domnişoare. Cum i-ai găsit pe părinţii tăi adoptivi, Uly?

Kyllar se lăsă pe spate în scaun, stăpânindu-şi cu greu imboldul de a răspunde el. Ştia însă că dacă va vorbi în locul tuturor, nu numai că va părea un nesuferit, dar va stârni şi suspiciuni. Uneori, zarurile trebuiau lăsate să se rostogolească indiferent care avea să fie rezultatul.

— În război, răspunse Uly.

Înghiţi un nod, privi în farfurie şi rămase tăcută. Nici măcar nu era o minciună, iar durerea de pe faţa ei era fără-ndoială reală. Doica îi fusese ucisă în timpul luptelor. Încă îşi mai amintea despre asta uneori şi atunci izbucnea în plâns.

— A fost în castel în timpul loviturii de palat, adăugă Helene.

Mătuşa Mea aşeză pe masă cuţitul şi lingura – spre

marea enervare a lui Kyllar, în Caernarvon nu se foloseau furculiţe.

— Uite ce-i, Uly, o s-avem grijă de tine. O să fii în siguranţă şi vei avea chiar propria ta cameră.

— Şi jucării? întrebă fata.

Expresia sinceră şi încrezătoare de pe faţa ei îl îndureră pe Kyllar. Fetiţele ar fi trebuit să se joace cu păpuşile – el de ce nu-i dăruise niciodată vreuna? –, nu să scoată cadavre din râuri.

Mătuşa Mea râse.

— Şi jucării, încuviinţă ea.

— Mătuşă, zise Helene, şi aşa îţi pricinuim destule greutăţi. Avem bani de jucării, iar Uly poate sta cu noi. Deja ai…

— Nici nu vreau s-aud. În plus, voi doi sunteţi încă tineri însurăţei. Aveţi nevoie de toată intimitatea pe care o puteţi căpăta, deşi Zeul ştie că eu şi cu Gavin am reuşit să ne descurcăm de câteva ori, deşi împărţeam camera cu părinţii lui, zise ea, fără să observe faţa stacojie a Helenei. Cred însă că o fată de unsprezece ani nu se poate preface la fel de bine că n-aude zgomotele din noapte. Nu-i aşa?

Kyllar roşi la rândul lui. Mătuşa Mea îl privi, apoi se uită la Uly care părea că nu înţelege nimic.

— Vreţi să spuneţi că n-aţi făcut nimic de când aţi părăsit Cenaria? întrebă femeia. Nu v-aţi strecurat în tufişuri dimineaţa, pe când Uly dormea încă? Nu? Dar cât a durat călătoria? Nu cumva trei săptămâni? Asta-i o eternitate pentru nişte tineri ca voi. Bun! În după-amiaza asta, Uly şi cu mine o să facem o plimbare lungă. Patul din camera voastră scârţâie puţin, însă dacă vă bateţi capul prea mult cu asemenea lucruri, Uly nu va avea niciodată un frăţior, nu-i aşa?

— Te rog, o imploră Kyllar clătinând din cap şi privind-o pe Helene care părea paralizată.

— Hmm, făcu mătuşa Mea privindu-şi nepoata. Bine. Dacă v-aţi terminat micul dejun, ce-ar fi să mergem să vi-l prezint pe fiul meu?

Braen Smith lucra într-un atelier de lângă casă. Avea

trăsăturile mamei sale şi umeri puternici. Văzându-i că se apropie, zvârli cercul de butoi pe care îl ciocănea peste o grămadă de piese identice şi îşi scoase mănuşile.

— ’neaţa, zise el.

Ochii i se pironiră imediat pe Helene. Aruncă o privire fugară pe chipul brăzdat de cicatrici, apoi îi aprecie cu probabil prea mult entuziasm celelalte trăsături ale corpului. Nu fusese privirea aceea de evaluare, pe care bărbaţii o aruncă instinctiv oricărei femei. Pe Kyllar nu l-ar fi deranjat aşa ceva. Dar asta nu fusese o ocheadă, ci mai degrabă o căutătură neruşinată, care stăruise pe faţa Helenei. De fapt, pe sânii ei.

— Par’ bin’să ’ntâlnesc, zise Braen întinzându-i mâna lui Kyllar.

Îl privi şi pe el, cântărindu-l, evaluându-l. În mod destul de predictibil, încercă să-i strivească mâna.

Nu avu nevoie decât de o scânteie de Talent. Fără urmă de încordare pe chip sau pe braţ, Kyllar strânse palma imensă a celuilalt până la limita ruperii oaselor. Încă puţin şi i le frângea pe toate. După un moment, mai eliberă strânsoarea, mulţumindu-se s-o egaleze pe a lui Braen. Rămaseră aşa, mână în mână, muşchi lângă muşchi şi ochi în ochi, deşi el trebuia să ridice privirea, iar Braen îl depăşea în greutate cel puţin cu o treime. Panica dispăru din ochii fierarului şi Kyllar se trezi întrebându-se în gând dacă acesta intuise vreun moment puterea strânsorii lui.

— Kyllar, şuieră Helene printre dinţi, de parcă el ar fi fost cel care se dădea în spectacol.

Kyllar nu-şi întrerupse însă contactul vizual. În momentul acela, se stabileau nişte lucruri, chiar dacă ritualul era barbar şi primordial, prostesc şi insignifiant. Era însă important.

Helenei nu-i plăcea să fie ignorată.

— Presupun că urmează să vă comparaţi dimensiunea…

Se opri jenată.

— Bună idee, zise Kyllar în timp ce fierarul îi dădu drumul la mână. Ce zici, Braen? continuă el începând să-şi descheie cureaua.

Spre uşurarea tuturor, Braen începu să râdă. Îl urmară şi restul, însă lui Kyllar tot nu-i plăcea. Sentimentul era de altfel mutual. Îşi dădea seama.

— Da, par’ bin’să ’ntâlnesc, zise din nou Braen. Am o comandă mare de terminat, încheie el.

Îşi întoarse privirea şi dădu să apuce ciocanul, dar înainte de asta îşi îndoi pe ascuns degetele care îl dureau ca naiba.

În restul dimineţii şi al după-amiezii, mătuşa Mea le arătă câte ceva din Caernarvon. Deşi era mai mare decât Cenaria, oraşul nu părea să degaje senzaţia de haos cu care se obişnuise Kyllar. Cele mai multe străzi erau pavate şi îndeajuns de largi ca să permită trecerea a două căruţe şi a numeroşi pietoni în acelaşi timp. Vânzătorii care îşi aşezau tarabele pe spaţiul acela erau pedepsiţi atât de repede, încât doar puţini încercau. Oamenii se mai înghesuiau din când în când, atunci când două căruţe treceau una pe lângă cealaltă, dar totul era organizat şi acceptat, fiindcă ele mergeau prin făgaşe adânci de cincisprezece centimetri, săpate în caldarâm. Chiar şi canalizarea era realizată prin tuburi aşezate sub străzi, cu guri de vizitare acoperite cu grilaje, pentru a permite colectarea deşeurilor. Locul acela aproape că nu mirosea ca un oraş.

Partea de miazănoapte era dominată de Castelul Caernarvon. Uneori i se spunea Gigantul Albastru, datorită nuanţei granitului din care era construit. Zidurile albastre erau uluitoare, netede şi drepte ca sticla, cu excepţia crenelurilor şi a ambrazurilor din porţi. Mătuşa Mea le povesti că, în urmă cu două sute de ani, optsprezece bărbaţi respinseseră un asediu de şase zile al unei armate formate din cinci mii de soldaţi.

Castelul era înconjurat, bineînţeles, de casele mari. Pe măsură ce te apropiai de docuri, oraşul devenea tot mai murdar şi mai aglomerat. Ca peste tot, bogaţii şi nobilii preferau să locuiască departe de toţi ceilalţi, deşi aceştia din urmă îşi doreau să fie cât mai aproape de primii. Aici însă, graniţa dintre cele două clase nu era reglementată,

spre deosebire de Cenaria, unde săracii erau legaţi prin lege de malul vestic al Plithului. Aici, cei care reuşeau să facă banii să circule puteau să se mute în cartierele mai bogate. Posibilitatea unei asemenea evoluţii părea să dea energie întregului oraş.

Caernarvon era o combinaţie între aur adevărat şi tinichele strălucitoare, animate de speranţă. Viciul său era lăcomia. În mintea sa, fiecare negustor se credea împăratul următorului imperiu comercial. În Cenaria, totul era acoperit de duhoarea nelipsită a disperării. Viciul de acolo era invidia. Nimeni nu construia imperii. Toată lumea îşi dorea o bucată din cele existente.

— Eşti foarte tăcut, zise Helene.

— Aici situaţia e diferită, murmură Kyllar. Chiar înainte să vină halidoranii, Cenaria era bolnavă. Aici e mai bine. Cred că ne putem întemeia un cămin.

Pe zei, era pe cale să devină unul dintre negustorii pe care-i dispreţuise toată viaţa. Nu că ar fi avut ambiţii măreţe, în afară de a ucide oameni, nu ştia ce altceva ar fi putut să facă, pe lângă a fi spiţer. Nu visase la asta. Care urma să fie următorul scop în viaţă? Să-şi deschidă o a doua prăvălie? Să domine negoţul cu ierburi din oraş? La un moment dat ţinuse în mâini viitorul unei întregi ţări, cu o trădare ar fi putut schimba totul, omorând un om pe care oricum îl ucisese până la urmă.

„Dacă aş fi făcut-o, Logan ar fi fost în viaţă…”

În timp ce mătuşa Mea îi conducea spre casă, încercă să-şi forţeze mintea să adopte logica unui negustor. Avea ceva aur ascuns în căruţă şi o adevărată avere în stocul de ierburi. Dacă cineva ar fi vrut să-i jefuiască pe drum, nici n-ar fi ştiut ce să fure.

— Casa e chiar pe strada asta, zise Mea. Braen a ieşit să cumpere provizii. Uly şi cu mine o să mergem să luăm dulciuri, ca să vă oferim ocazia să vă reîmprieteniţi.

Îi făcu lui Kyllar cu ochiul în timp ce Helene se îmbujora iarăşi. Deodată, faţa femeii se înnegură.

— Ce-i asta? întrebă ea.

Kyllar privi spre casă. Dintr-acolo se ridicau fuioare de

fum negru care se îngroşau repede.

Se alătură mulţimii ce alerga spre casa mătuşii Mea – în oraş, un foc era o ameninţare atât de teribilă, încât toată lumea îşi lua găleţile şi alerga să ajute –, dar până ajunse, hambarul fusese ars în întregime. Era prea târziu să mai salveze ceva. Mulţimea arunca apă pe clădirile învecinate, iar Kyllar le strânse mut la piept pe Helene şi pe Uly.

Hambarul arsese în totalitate. Cei doi cai ai lor şi mârţoaga mătuşii Mea se transformaseră în grămezi de carne neagră, fumegândă. Din căruţă nu mai rămăsese nimic. Incendiatorul găsise sipetul cu aur. Ierburile care trebuiau să le aducă bogăţie se transformaseră în fum.

Le mai rămăsese doar o cutie lungă şi subţire, legată de osia îndoită a căruţei. Încuietoarea era intactă. Kyllar o desfăcu şi-şi privi hainele de mătrăşitor şi sabia, Răzbunarea, neatinse, fără să miroasă măcar a fum. Arma părea că-şi bate joc de neputinţa lui.

CAPITOLUL 11

— Veşti proaste, Sfinţia Voastră, zise Neph Dada intrând în dormitorul Regelui-zeu.

O tânără nobilă cenariană pe nume Magdalyn Drake era legată de pat şi scâncea în căluş, dar atât ea cât şi Regele-zeu erau încă îmbrăcaţi.

Garoth stătea lângă ea pe pat, mângâindu-i gamba goală cu lama unui cuţit.

— Ce este?

— A murit una dintre spioanele din Chantry, Jessie al'Gwaydin. Ultima dată a fost văzută în satul Torras Bend.

— A omorât-o Vânătorul Întunecat?

— Aşa presupun. Omul nostru a spus că Jessie tocmai se pregătea să studieze creatura, zise Neph.

— Deci a intrat în pădure şi nu s-a mai întors.

— Da, Sfinţia Voastră, îl aprobă Neph.

Îşi frecă spatele gârbovit de parcă l-ar fi durut. O făcea ca să-i amintească Regelui-zeu de nu numai vârsta pe care o avea, ci şi de poverile pe care trebuia să le sufere în slujba sa.

Cu un gest sălbatic, Regele-zeu înjunghie salteaua atât de sus între picioarele fetei, încât Neph crezu pentru o clipă că o lovise pe Magdalyn. Biata tânără ţipă prin căluş şi se trase în sus, încercând să se ferească. Fără să-i dea atenţie, Garoth tăie în jos, spre picioare, sfâşiindu-i rochia până la tiv şi aruncând în toate părţile fulgi din saltea.

Se calmă la fel de brusc. Lăsă cuţitul înfipt în saltea, aduse laolaltă faldurile sfâşiate ale rochiei şi-şi aşeză mâna cu blândeţe pe coapsa goală a fetei care tremura incontrolabil.

— *E foarte* greu să strecori iscoade în Chantry. Oare de ce insistă să-şi bată joc de vieţile lor, Neph?

— Din acelaşi motiv care-i face să ni se alăture, încă de la început, Sfinţia Voastră: ambiţia.

Garoth îl privi aspru pe Vürdmeister.

— Era o întrebare retorică.

— Am şi nişte veşti bune, zise Neph, care se îndreptă, uitând de pretinsa sa durere de spate. Am prins un lăutar ladeshian pe nume Aristarchos. Cred că veţi dori să-l interogaţi personal.

— De ce?

— Pentru că eu l-am Văzut, iar ceea ce ştie el e cu totul remarcabil.

— Zi-mi! se răsti Garoth mijindu-şi ochii.

— Crede că a văzut purtătorul unui sa'kari. Un sa'kari negru.

*

— Încetează să te mai uiţi la mine, zise Stephan.

Era un negustor gras de textile, un fost iubit mânat de răzbunare şi care jurase că-i poate spune lui Vi cine era Shinga. Fie că Shinga era femeie, fie că lui Stephan nu prea îi păsa unde şi-o bagă, fiindcă nu ceruse decât un singur lucru.

Vi stătea sub el. Se unduia cu dexteritatea unei atlete şi cu talentul unei curtezane antrenate de Mama K însăşi, dar în ochi nu i se reflecta niciun pic de pasiune. Nici nu gemea, nici nu se schimonosea. Nu pretindea că simte plăcere, iar asta era o problemă pentru Stephan. Ca majoritatea bărbaţilor, el era trei sferturi pălăvrăgeală şi un sfert mădular. Ceva mai puţin de un sfert în momentul acela.

Bărbatul se retrase şi-şi blestemă înmuierea. Era transpirat, iar uleiurile aromate nu-i acopereau pe deplin duhoarea. Vi nu se putu abţine să nu-i arunce un zâmbet condescendent.

— Crezusem c-o să mi-o tragi cu adevărat bine, zise ea.

Stephan se înroşi, iar femeia se întrebă de ce îl sabota. Nu era nici mai rău, nici mai bun decât alţii, iar ea încă nu aflase ce dorea. Dacă îl necăjea, avea să dureze mai mult.

— Despleteşte-ţi părul, zise el.

— Uită de păr!

La naiba! Nu era în stare să facă nici măcar asta. Se rostogoli peste el, îşi desfăcu larg coapsele şi-i prinse mădularul cu Talentul ei. Pe urmă, îi oferi plăcere ca să-l

ajute să uite.

La cincisprezece ani, maestrul Gibbet o trimisese la Mama K. Curtezana se uitase cum i-o trăgea mătrăşitorul şi apoi îi spusese:

— Copilă, o faci de parcă n-ai simţi nimic. Aşa e?

N-aveai cum s-o minţi pe Mama K, aşa că recunoscuse. Părţile femeieşti îi erau cu totul insensibile.

— Ei bine, spusese Mama K, n-o să fii niciodată cea mai bună, dar putem recupera în mare măsură. Cea mai veche magie e cea a sexului. Cu ţâţele astea şi cu Talentul pe care-l ai, cred că te pot transforma în ceva special.

Vi îşi folosea aptitudinile, blestemându-l în şoaptă pe impotentul de deasupra ei; cuvintele nu descriau întotdeauna ceea ce simţea, dar, la fel ca toate femeile Talentate, trebuia să vorbească pentru a-şi utiliza puterile.

Stephan gemu ca un animal prost ce era şi termină în câteva momente. Fără să-l lase să se dezmeticească, se curăţă cu mantia lui scumpă şi se aşeză cu picioarele încrucişate pe pat, purtându-şi armura nudităţii.

— Zi-mi, grasule, spuse ea privindu-i colăceii albi cu atâta dezgust, încât bărbatul se simţi imediat ruşinat.

— Pe zei, chiar trebuie să…

— Spune-mi!

Stephan îşi duse mâinile la ochi.

— De obicei, primea curieri. Veneau la mine acasă. Uneori auzeam frânturi, dar întotdeauna era foarte grijuliu. Ardea puţinele scrisori pe care le primea şi întotdeauna ieşea din casă pentru a vorbi cu ei. În noaptea invaz… a eliberării, a venit un mesager, iar el i-a scris un mesaj chiar aici.

Stephan îşi luă mantia şi se acoperi în drum spre birou. Scoase o foaie de hârtie ceurană de orez şi i-o dădu. Era albă.

— Ţine-o în lumină.

Vi o ridică în faţa unui felinar şi zări urmele vagi ale unei pene.

Salvează-l pe Logan Gyre, scria cu litere mici şi ordonate, *şi pe fata şi femeia cu cicatrici, dacă poţi. Te voi*

răsplăti mai mult decât îţi poţi imagina. Semnătura consta din două simboluri: un ochi cu pleoape groase care circumscria o stea, desenat fără ca pana să fi fost ridicată de pe hârtie, şi alături o altă stea, în nouă colţuri. Primul era simbolul Sa'kagé, iar al doilea cel al lui Shinga. Alăturate, ele anunţau că beneficiarul putea dispune de absolut toate resursele Sa'kagé.

— După asta, a plecat, zise Stephan. Şi nu s-a mai întors. I-am spus că-l iubesc, dar nici măcar nu s-a uitat la mine.

— Cum îl cheamă, grasule? Spune-mi cum îl cheamă.

— Jarl, zise el. Să mă ierte zeii, Shinga e Jarl.

*

În una dintre cele mai sărace ascunzători, întunecată şi ticsită de şobolani şi gândaci, ca peste tot în Furnicar, Jarl şi Mama K se întâlneau cu un mort. Acesta zâmbi când intră în cameră. Piciorul drept îi era legat cu atele, aşa că nu-şi putea îndoi genunchiul, iar braţul drept îi atârna într-o bandulieră. Bandajele de la cot erau îmbibate de sânge. Avea şi o cârjă, dar în loc să şi-o pună sub braţ, o ţinea cu mâna dreaptă. Rana de la cot îl împiedica să o folosească pe partea pe care avea nevoie, aşa încât mai degrabă ţopăia decât şchiopăta. Avea părul cărunt, tuns scurt, era tras la faţă şi livid, însă trupul musculos lăsa impresia unui bătrân dur. Zâmbi.

— Gwinvere, zise el. Mă bucur să văd că anii care au trecut te-au respectat măcar pe tine.

Femeia surâse şi preferă să nu-i comenteze aspectul – părea că dormise prin şanţuri, fiindcă hainele scumpe îi erau murdare şi mirosea îngrozitor –, aşa că spuse:

— Iar mie îmi pare bine să constat că eşti la fel de iscusit la vorbe.

Brant Agon ţopăi până la un scaun şi se aşeză.

— Zvonurile privind moartea mea au fost cumva exagerate.

— Brant, el este Jarl, noul Shinga. Jarl, ţi-l prezint pe baronetul Brant Agon, fost comandant general al Cenariei.

— Ce pot face pentru tine, generale? întrebă Jarl.

— Eşti foarte amabil. Vin la voi într-o postură destul de

similară înfăţişării mele. Arăt ca un cerşetor şi am venit să cerşesc, dar sunt mai mult decât atât. Am luptat pe fiecare graniţă a acestei ţări, m-am duelat. Am condus grupe formate din numai doi oameni şi am condus campanii cu cinci mii de soldaţi. Vă aşteaptă o luptă. Halidoranii au spulberat armata noastră, însă în Cenaria puterea e deţinută de Sa'kagé, iar Regele-zeu ştie asta. Vă va distruge, dacă nu veţi ajunge voi mai înainte la el. Aveţi nevoie de războinici ca mine. Mătrăşitorii au rolul lor, dar nu pot face totul, aşa cum s-a văzut cu câteva săptămâni în urmă. Iar uneori ei agravează lucrurile. Pe de altă parte, eu vă pot face oamenii să fie mai eficienţi, mai disciplinaţi, mai buni ucigaşi. Daţi-mi o tabără şi puneţi-mă la comanda trupelor.

Jarl se sprijini de spătarul scaunului şi-şi uni vârfurile degetelor. Îl privi pe Brant Agon o bucată de vreme. Mama K se strădui să rămână tăcută. Fusese Shinga atâta vreme, încât îi venea greu să-l lase pe Jarl să comită greşeli, dar luase o decizie. Lasă-l pe el să ducă viaţa asta şi să aibă puterea care-ţi scoate peri albi! Ea avea să ajute în măsura în care devenea necesar.

— De ce-ai venit aici, lord Agon? întrebă Jarl. De ce la mine? Terah Graesin are deja o armată. Dacă ar fi fost după tine, Sa'kagé ar fi dispărut cu mulţi ani în urmă.

— Am auzit că ai fost ucis într-o ambuscadă, interveni Mama K.

— Roth Ursuul m-a cruţat, zise Brant cu amărăciune. Ca mulţumire pentru prostia mea. A fost ideea mea ca Logan Gyre să se căsătorească cu Jenine Gunder. M-am gândit că dacă linia descendentă a regelui va fi asigurată, voi înlătura posibilitatea unei lovituri de palat. De fapt, i-am condamnat pe amândoi la moarte.

— Halidoranii nu i-ar fi lăsat niciodată în viaţă, zise Mama K. De fapt, e o binecuvântare pentru Jenine. Ursuul ar fi putut să se distreze cu ea, iar poveştile pe care le-am auzit…

— Oricum, o întrerupse Agon care nu dorea să audă asemenea grozăvii, am şters-o. Acasă am constatat că-mi

luaseră soţia. Nu ştiu dacă e moartă sau a devenit una dintre „distracţii”.

— Îmi pare rău, zise Mama K.

Bărbatul continuă fără să o privească, cu chipul împietrit.

— Am decis să supravieţuiesc şi să fiu util, Shinga. Casele nobile îşi doresc un război obişnuit. Ducesa Graesin va încerca să-şi paveze drumul către tron cu linguşeli. Nu au dorinţa de a se lupta. Eu o am, la fel ca voi. Vreau să câştig. Iar dacă nu voi putea, sper să omor cât mai mulţi halidorani.

— Îmi propui să mă slujeşti sau să fii partenerul meu? întrebă Jarl.

— Nu-mi pasă nici cât de un dos de şobolan, zise Brant, după care făcu o pauză. Şi întâmplarea face să fi aflat în ultima vreme mai multe lucruri despre asta decât aş fi crezut c-am s-o fac vreodată.

— Şi ce se întâmplă dacă învingem? întrebă Jarl. Vei reveni la ideea că trebuie să fim eliminaţi?

— Dacă vom câştiga, tu vei decide probabil că sunt prea periculos şi mă vei ucide, zâmbi Brant subţire. Pe moment, asta nu mă preocupă prea tare.

— Înţeleg, zise Jarl trecându-şi mâinile peste codiţele în care îşi împletise părul negru. Voi avea nevoie de loialitatea ta absolută, Brant. Mă vei sluji pe mine şi doar pe mine. Ai vreo problemă cu asta?

— Toţi cei cărora le-am făcut un jurământ sunt morţi, zise Brant ridicând din umeri. Poate doar cu excepţia soţiei mele. Am însă nişte întrebări. Dacă tu eşti noul Shinga, cine a fost înaintea ta? Mai trăieşte? Pe câte fronturi va trebui să luptăm?

Jarl rămase tăcut.

— Eu sunt fostul Shinga, interveni Mama K. M-am retras nu fiindcă m-a forţat Jarl, ci fiindcă aşa am vrut. L-am pregătit ani buni pentru poziţia asta, dar acum evenimentele ne-au forţat mâna. Furnicarul e centrul nostru de putere, Brant, şi e pe moarte. Foamea e deja o problemă şi mizeria o urmează îndeaproape. Regelui-zeu

nu-i pasă ce se-ntâmplă aici. Nu are niciun fel de structură de putere. Dacă vrem să supravieţuim – şi mă refer aici la Sa'kagé, dar şi la Cenaria şi la toate sufletele nenorocite din Furnicar –, situaţia va trebui să se schimbe. Putem să aducem în continuare bărci şi căruţe în Furnicar; soldaţii verifică încărcăturile în căutare de arme, cer mită, însă ne putem descurca. Nu ne stă totuşi în putere să împiedicăm jefuirile încărcăturilor de alimente. Oamenii sunt înfometaţi şi, fiindcă nu există străjeri care să oprească furturile, jafurile vor continua întruna, iar atunci negustorii nu ne vor mai trimite nimic. Şi dacă se întâmplă aşa, vom muri toţi. N-am ajuns încă în situaţia aceea, dar suntem aproape.

— Ce aveţi de gând să faceţi?

— Vom instala un guvern din umbră. Toată lumea mă cunoaşte, zise Mama K. Pot angaja bătăuşi să păzească alimentele; pot hotărî în cazul disputelor; pot impulsiona construcţia adăposturilor.

— Iar asta te transformă într-o ţintă, zise Brant.

— Oricum sunt o ţintă, răspunse Mama K. Am pierdut nişte mătrăşitori şi nu fiindcă au murit. Ei depun un jurământ care-i leagă prin magie să asculte în mod absolut de Shinga. Regele-zeu a rupt acel legământ. Am aflat că Hu Gibbet i-a spus Regelui-zeu cine sunt. Garoth nu crede că o femeie poate ocupa poziţia asta, aşa că acum îl caută pe Shinga cel adevărat. S-ar putea totuşi să se răzgândească, indiferent dacă acţionez public, sau dacă rămân în umbră. N-am cum să controlez asta, deci nu-mi mai rămâne decât să fac ceea ce trebuie făcut.

Mama K era calmă ca un soldat veteran care se avântă în bătălie. Îşi dădea seama că Brant Agon era uimit.

— Şi eu ce ar trebui să fac? întrebă Brant.

— Vei alege câţiva dintre oamenii mei, pe care vreau să-i transformi în vânători de vrăjitori, zise Jarl. După aceea, vreau să construieşti structuri de apărare pe care să le putem folosi dacă armata se hotărăşte să intervină în forţă. Halidoranii au de partea lor vrăjitori, soldaţi şi pe unii dintre cei mai buni oameni de-ai noştri. Singurul motiv

pentru care eu încă trăiesc este că ei nu ştiu cine sunt. Bine ai venit printre noi!

— Plăcerea-i de partea mea, zise Brant Agon.

Schiţă cu stângăcie o plecăciune din cauza rănilor şi plecă apoi, urmat de o gardă masivă de lângă uşă. După ce dispăru, Jarl se întoarse spre Mama K.

— Nu mi-ai spus că vă cunoaşteţi.

— Nici nu cred că-l ştiu pe *acest* Brant Agon.

— Nu ocoli răspunsul.

Pe buzele femeii înflori un zâmbet discret, amuzat şi oarecum mândru fiindcă Jarl prelua conducerea.

— Cu treizeci de ani în urmă, Brant s-a îndrăgostit de mine. Eram naivă. Am crezut că-l iubesc şi eu. Dar am sfârşit prin a-l nenoroci.

— L-ai iubit? întrebă Jarl, aparent neinteresat de ce se întâmplase de fapt.

Vorbele lui îi demonstrară Mamei K încă o dată că-şi alesese bine succesorul. Jarl vedea fisurile. Era însă una să-i admiri această abilitate şi cu totul altceva s-o încerci pe pielea ta.

Zâmbi, dar ochii îi rămaseră indiferenţi. Ştia că masca ei nu-l va păcăli pe Jarl, însă după atâţia ani, expresia aceea goală devenise un reflex.

— Nu ştiu. Nu-mi amintesc. Ce mai contează!

CAPITOLUL 12

— Se spune că Gaelan Starfire a aruncat sa'kariul albastru în mare, creând Vârtejul Tlaxini, zise Neph. Dacă-i adevărat, s-ar putea să mai fie încă acolo, dar habar n-am cum l-am putea recupera. Cel alb s-a pierdut în urmă cu şase sute de ani. Cândva noi am crezut că era în Chantry, însă bunica ta a demonstrat contrariul. Cel verde a fost dus în Ladesh de Hrothan Steelbender şi s-a pierdut. Am verificat: Hrothan a ajuns în Ladesh cu vreo două sute douăzeci de ani în urmă, dar nu am mai aflat şi altceva. Cel argintiu s-a pierdut în timpul războiului de o sută de ani şi ar putea fi oriunde din Alitaera în Ceura, asta dacă nu cumva Garric Shadowbane l-a distrus. Cel roşu a fost aruncat sub Muntele Ashwind – care e acum Muntele Tenji din Ceura – de Ferric Fireheart. Cel maro se zice că e la şcoala Făuritorilor din Ossein, dar eu mă îndoiesc.

— De ce? întrebă Garoth Ursuul.

— Nu cred că ei s-ar fi putut abţine să-l folosească. Dacă ar fi stăpânit ştiinţa pământului, Făuritorii aceia jalnici ar fi devenit de o sută de ori mai îndemânatici într-o clipită. Ceva Făurit de ei ar fi apărut mai devreme sau mai târziu şi ne-am fi putut da seama că Făurirea lor a ajuns la alt nivel. Asta nu s-a întâmplat. Fie că ei sunt mai puţin ambiţioşi decât îmi imaginez că este posibil, fie că sa'kariul nu-i acolo. Alt zvon este că ar fi fost ascuns în Gigantul Albastru, castelul din Caernarvon. După mintea mea, asta e un fel de presupunere, fiindcă locul acela nu-i cel mai nimerit ca să ascunzi aşa ceva.

— Avem însă informaţii concrete despre cel roşu?

— Când Vürdmeisterul Quintus a trecut prin Ceura, mi-a zis că exploziile de pe Muntele Tenji sunt măcar în parte de natură magică. Problema cu acela, la fel cu cel albastru, este că, chiar dacă l-am putea dobândi, există dubii că ar mai fi intact după ce a fost expus atâta vreme puterii elementelor.

— Nu prea mă ajuţi, Neph.

— Nu este la fel de uşor precum culesul scoicilor pe plajă, zise Vürdmeisterul, detestându-şi vocea linguşitoare.

— Ce imagine profundă! oftă Garoth. Iar cel negru?

— Nici urmă de el. Nu este pomenit nici în cele mai vechi cărţi. Dacă ceea ce am Văzut a fost adevărat, iar ladeshianul nu se auto-amăgeşte pur şi simplu, atunci locul în care se află e cel mai bine păstrat secret de care am auzit vreodată.

— Păi ăsta e şi scopul unui secret, nu-i aşa? spuse Garoth.

— Poftim?

— Adu-l pe ladeshian încoace. Voi avea nevoie de ceva Praf.

*

Helene dorea să vândă sabia. În ultimele zece nopţi, îşi jucaseră rolurile de parcă ar fi fost marionete. Numai că, din când în când, păpuşile trebuie să mai joace şi alte roluri.

— Nici măcar nu te uiţi la ea, Kyllar. Stă pur şi simplu în cutia aia de sub pat.

Sprâncenele ei negre se împreunau pe frunte, sub încreţiturile care deveniseră pentru el semnul unei preocupări profunde.

Kyllar stătea pe pat frecându-şi tâmplele. Se plictisise de toate astea. Chiar se aştepta să-i răspundă? Bineînţeles că da. Nu făcea decât să vorbească, să arunce cu vorbe. Oare de ce cred întotdeauna femeile că problemele se rezolvă dacă vorbeşti despre ele? Unele probleme erau precum cadavrele. Aerul cald le făcea să putrezească, să se descompună şi să-şi răspândească molima peste tot în jur. Era mai bine să le îngropi şi să treci mai departe.

Aşa cum era Durzo. Hrană pentru viermi.

— A fost sabia maestrului meu, el mi-a dat-o, zise Kyllar, un pic prea târziu.

— Maestrul tău ţi-a dat o mulţime de lucruri, mai ales bătăi, dacă-mi amintesc. A fost un om rău.

Cuvintele acelea îl înfuriară.

— Nu ştii nimic despre Durzo Blint. A fost un om măreţ.

A murit ca să-mi dea mie o şansă…

— Bine, bine. Hai să vorbim despre ceea ce ştiu, zise Helene.

Era din nou pe punctul de a izbucni în lacrimi, naiba s-o ia! La fel de frustrată ca şi el. Cel mai rău era însă că lacrimile erau sincere şi nu o încercare de a-l manipula.

— Suntem săraci lipiţi acum. Am pierdut totul şi le-am produs multe neplăceri mătuşii Mea şi lui Braen. Avem posibilitatea de a îndrepta situaţia, iar ei merită asta. E vina noastră că nenorociţii ăia au dat foc hambarului.

— Vrei să spui că e vina mea, zise Kyllar.

O auzea pe Uly plângând în camera ei. Fata le putea auzi strigătele prin perete.

Dacă Kyllar s-ar fi ocupat de Tom Gray în felul lui, bărbatul ar fi fost prea înspăimântat să se apropie la mai mult de cinci străzi de casa mătuşii Mea. Kyllar era familiar cu ritmul străzii. El vorbea limba cărnii, cânta versurile subtile ale intimidării. Ştia să strecoare frica în inima oamenilor. Iubea să facă asta. Notele cântecelor pe care le învăţase de la Durzo nu erau însă silogisme. Nu aveau nicio teză căreia să i se opună o antiteză, pe care să le poţi armoniza într-o sinteză. Nu era genul acela de muzică. Logica era o melodie prea pretenţioasă în lumea străzii, prea subtilă, cu nuanţe de neînţeles.

Laitmotivul mătrăşitorului, atunci când îşi interpreta partitura, era suferinţa. Era o muzică brutală, fiindcă durerea e înţeleasă de toată lumea. Era brutală, însă nu lipsită de nuanţe. Kyllar s-ar fi putut ocupa de toţi şase şi de Tom Gray, fără să-şi trădeze Talentul. Tinerii ar fi plecat cu vânătăi şi ar fi fost uimiţi. Pe Tom însă, Kyllar l-ar fi rănit. Cât de mult? Asta ar fi depins de bărbat. Dar chiar dacă Helene i-ar fi îngăduit-o, ar fi putut el oare face toate astea în faţa ei? Dacă femeia i-ar fi văzut bucuria cu care lupta?

Îi privi chipul atât de frumos, încât ochii i se împăienjeniră de lacrimi.

„Ce naiba a fost asta?”

— De ce să nu trecem peste rahaturile astea în care eu

îţi spun că sabia e nepreţuită şi tu-mi zici că asta înseamnă că avem bani să ne pornim afacerea, eu te contrazic spunându-ţi că nu putem şi că nu-ţi pot explica de ce, iar tu mă acuzi că singurul lucru pe care mi-l doresc este să fiu mătrăşitor, şi tu mă împiedici, după care începi să plângi? N-ar fi mai bine s-o faci încă de acum? Fiindcă după aceea o să te strâng în braţe, o să ne sărutăm timp de o oră, o să mă împiedici să merg mai departe, după care vei adormi repede, în timp ce eu rămân treaz, cu o durere înfiorătoare de boaşe. N-am putea sări direct la partea cu sărutatul? Pentru că din nenorocitele noastre de vieţi singura parte care-mi face plăcere este cea când mi se pare că-ţi place la fel de mult ca şi mie şi mă gândesc că poate în noaptea asta o să-mi surâdă norocul. Ce zici?

Helene îl ascultă în tăcere. Îi văzu ochii înlăcrimându-se, însă ea nu izbucni în plâns.

— Eu spun că te iubesc, Kyllar, spuse tânăra încetişor. Chipul i se destinse şi încreţiturile frunţii dispărură. Cred în tine şi-ţi voi sta alături indiferent ce se va-ntâmpla. Te iubesc. Mă auzi? Te iubesc. Nu-nţeleg de ce nu vrei să vinzi sabia… oftă ea. Dar accept lucrul ăsta, bine? N-o să mai pomenesc de ea niciodată.

Deci acum el era nemernicul. Stătea pe o avere în loc s-o folosească pentru a-şi întreţine nevasta şi fiica şi a-şi plăti datoriile către cei care suferiseră pentru el. Ea avea totuşi să-l accepte. Ce nobil! Cel mai rău era că el ştia – la naiba, putuse întotdeauna să vadă ce era în mintea Helenei – că nu lăsase de la ea pentru ca mai apoi să-i reproşeze. Încerca să facă ce credea ea că era corect. Asta făcea ca diferenţele dintre ei să fie şi mai contrastante.

„Nu mă cunoaşte. Crede că mă ştie, dar nu-i aşa. M-a acceptat crezând că sunt o variantă mai matură şi ceva mai murdară a lui Azoth. Eu nu sunt însă murdar, sunt mizerabil. Ucid oameni pentru că îmi place."

— Vino în pat, iubire!

Se dezbrăca, iar mişcarea sânilor ei în timp ce se întorcea, curbele line ale coapselor şi picioarelor ei lungi stârniră în el acelaşi foc dintotdeauna. Pielea îi strălucea în

lumina lumânării, iar ochii lui rămaseră fixaţi pe vârful unui sfârc în timp ce ea stinse lumânarea. Kyllar se dezbrăcase deja şi o dorea. Sentimentul era atât de sălbatic, încât îl şocă chiar şi pe el.

Se întinse fără să o atingă însă. Sa'kariul îl blestemase cu o vedere perfectă pe întuneric. Blestem, fiindcă putea încă s-o vadă. Faţa îi era îndurerată. Îşi simţea propria dorinţă ca pe un lanţ care îl transforma într-un sclav şi-l dezgusta în acelaşi timp, aşa că, atunci când ea se întoarse spre el atingându-l, nu schiţă niciun gest. Se aşeză pe spate şi privi fix tavanul.

„Se pare că am sărit peste absolut totul şi am trecut direct la durerea de boaşe.

N-ar trebui să fiu aici. Ce fac? Fericirea nu-i pentru ucigaşi. Nu mă pot schimba. Sunt un nimic. Lipsit de valoare. Un spiţer fără ierburi, un tată care nu-i părinte, un soţ care nu-i bărbat, un ucigaş care nu omoară.

Sabia aia sunt eu. Ăsta-i motivul pentru care n-o pot da. Reprezintă tot ceea ce sunt. O armă care rămâne în teacă, valorează o avere şi e uitată pe fundul unui cufăr. E mai rău decât să fie nefolositoare. E o risipă."

Se sculă pe jumătate, apoi sări în picioare. Duse mâinile sub pat, de unde scoase cufărul îngust.

Helene se ridică şi ea, privindu-l cum începe să-şi îmbrace veşmintele de mătrăşitor.

— Iubire? susură ea.

Se îmbrăcă în doar câteva momente – Blint îl pusese să exerseze chiar şi asta legându-şi cuţite de braţe şi de picioare, punându-şi un set de cătuşe la o mână şi o gheară pliantă în partea din spate a centurii, aranjându-şi veşmintele gri ca să nu scoată nici cel mai mic sunet, fixându-şi Răzbunarea pe spate şi punându-şi o mască neagră de mătase pe faţă.

— Iubire, zise Helene cu vocea încordată. Ce faci?

Nu ieşi pe uşă, ca să coboare apoi pe scări. Nu, nu în noaptea asta. Preferă să iasă pe fereastră. Aerul mirosea minunat. A libertate. Inspiră adânc, umplându-şi plămânii şi se strădui să păstreze în el cât de mult era cu putinţă

senzaţia aceea de libertate. Gândindu-se la ironia sorţii, expiră brusc şi privi spre Helene.

— Ceea ce fac întotdeauna, iubire, răspunse Kyllar. Stric totul.

Cu o izbucnire de Talent, sări apoi în noapte.

*

Ferl Khalius primise din nou plantonul de rahat. După ce unitatea sa fusese măcelărită în timpul invaziei, el fusese ales pentru toate treburile grele: aruncase cadavre de pe podul ars pe jumătate care tremura la fiecare mişcare; ajutase bucătarii să care provizii în castel; îi slugărise pe meisteri la construirea noului zid cu care Regele-zeu dorise să fie înconjurat oraşul; făcuse gărzi duble sau chiar triple – dar niciodată într-un loc ales de el, ca Podul Vanden, unde străjerii primeau ca mită în fiecare planton banii pe care îi câştigau într-o săptămână, doar ca să lase să treacă doi-trei escroci. Iar acum asta.

Privi prizonierul cu dezgust. Omul era gras şi avea mâini moi de nobil din miazăzi, deşi purta barba roşie după moda halidorană. Nasul era coroiat, iar sprâncenele arătau ca nişte perii. Îl fixa pe Ferl cu o nelinişte evidentă.

N-avea voie să vorbească prizonierului. N-ar fi trebuit să ştie nici cine era. Încă de la început, avusese o presimţire proastă despre asta, încă de când un căpitan îi spusese că Vürdmeisterii vor să-l vadă. Îl numiseră exact pe el. Trebuia să se prezinte imediat la raport.

Era ceva ce niciun halidoran nu-şi dorea să audă. Ferl crezuse că era convocat din cauza micului suvenir, sabia cu mâner în formă de dragon pe care o găsise pe pod. Se dovedise însă că nu acela fusese motivul, deşi aproape că se scăpase pe el când constatase că trebuie să vorbească Vürdmeisterului lodricar Neph Dada. Niciun Vürdmeister nu era normal, dar acesta era înspăimântător până şi pentru ei. Ferl se holbase fix la cele douăsprezece şnururi înnodate care reprezentau tot atâtea shu'ra pe care le stăpânea. Le privise tot timpul cât Neph vorbise, fiindcă îi fusese prea frică să-l privească în ochi.

Neph îi dăduse lui şi numai lui această misiune. I se

interzisese să vorbească despre ea cu ceilalţi soldaţi şi chiar să le solicite ajutorul pe toată perioada însărcinării. El şi nobilul trebuiau să rămână în casa unui negustor din partea de răsărit. Meisterii transformaseră ei înşişi în grabă o parte a locuinţei în închisoare. Exista un singur motiv pentru care se implicaseră: chestiunea era extrem de importantă şi trebuia rezolvată imediat, fără ştirea nimănui. Îi lăsaseră apoi destulă mâncare pentru câteva luni şi îi interziseseră să plece.

Totul avea un aer neliniştitor. Ferl Khalius n-ar fi ajuns adjunct – acum căpitan – în compania lui de război dacă ar fi fost prost. Vorbise cu nobilul şi aflase că numele lui era baronul Kirof. El susţinea că nu ştia de ce fusese închis. Îşi declarase nevinovăţia şi loialitatea pentru halidorani, iar faptul că îşi irosise energia spunându-i toate astea unui simplu soldat îl făcuse pe Ferl să creadă că nobilul nu era foarte inteligent.

Încălcându-şi ordinele, Ferl se strecurase afară din casă şi descoperise că baronul Kirof fusese, chipurile, omorât. Bunul duce halidoran Tenser Vargun putrezea acum în Burdihan pentru că omorâse un nobil cenarian care era însă în viaţă.

Acela fusese momentul când Ferl înţelesese că o încurcase. Indiferent cât se gândise, imaginaţia sa nu reuşise să schiţeze nicio eventualitate în care lucrurile să se termine bine pentru el. De ce ai încredinţa o asemenea misiune unui singur om? Fiindcă îl poţi ucide apoi cu uşurinţă şi nimeni nu va observa. La timpul potrivit, baronul Kirof avea să fie eliberat sau ucis – singurul motiv pentru a-l ţine în viaţă, deşi el ar fi trebuit să fie mort, nu putea fi decât nevoia cuiva de a-l aduce în atenţia tuturor la un moment dat. Şi Ferl? El ar fi urmat să fie dovada că Vürdmeisterii minţiseră.

„Ar fi trebuit să mă întorc acasă.” I se oferise o slujbă, cea de îngrijitor al boilor din convoiul de întoarcere. Aproape că acceptase. Dac-ar fi făcut-o atunci, poate că ar fi fost acum în drum spre casă, spre clanul lui. Toţi cei care escortau însă comoara către Halidor erau percheziţionaţi

cu atenţie înainte să li se permită să plece, iar asta însemna că şi-ar fi pierdut preţioasa sabie. Aşa că rămăsese, ca să se asigure că poate lua cu el şi mica avere pe care o dobândise în timpul invaziei.

— Ar trebui să te ucid, zise Ferl. Doar aşa, ca să le fac în ciudă.

Grăsanul păli şi mai mult. Îşi dădea seama că Ferl vorbea serios.

— Ia zi, borţosule, spuse Ferl, dacă Vürdmeisterii ţi-ar spune că te vor cruţa, dacă o să minţi cu privire la cine te-a răpit, ai face-o?

— Ce întrebare prostească e asta? se miră baronul Kirof.

Ştiau deci că el era dispus s-o facă atunci când îl întemniţaseră.

— Eşti un om curajos, nu-i aşa, grasule?

— Poftim? întrebă baronul Kirof. Nu-ţi înţeleg accentul. De ce-mi tot spui *basule?*

— Grasule. Grasule.

— Dar eu nu vorbesc prea gros. Se aude…

Mâna lui Ferl ţâşni printre barele de fier şi-l înşfăcă zdravăn pe baron de colacul de grăsime de pe burtă, strângând apoi cu putere. Ochii lui Kirof se măriră de groază, guiţă şi încercă să se tragă înapoi, dar Ferl îl ţinu bine.

— Grasule, grasule, zise el.

Cu cealaltă mână îl apucă de obraz şi-l strânse. Baronul încercă să scape fluturând din mâini, însă era prea slăbit. Gemu.

— Grasule! îi urlă Ferl în faţă, după care îi dădu drumul.

Baronul căzu pe spate în celulă, ajungând direct pe pat. Începu să-şi frece obrazul şi abdomenul, cu ochii înceţoşaţi de lacrimi.

— Grasule? întrebă el jignit.

Ferl se gândi că era bine că nu avea o lance la îndemână.

— Ridică-ţi muntele de grăsime de pe pat, zise el. Plecăm de-aici.

CAPITOLUL 13

Mişcându-se în permanenţă, sărind de pe un acoperiş pe altul, zburând peste lumea de dedesubt, Kyllar îşi simţea inima plină de bucurie. Clădirile din Cenaria erau un amestec de structuri construite în stil ceuran, din hârtie de orez şi lemn de bambus, şi locuinţe cu pereţi de cărămidă roşie şi acoperişuri înclinate, din ţiglă. Rareori te puteai mişca de pe un acoperiş pe altul. Aici, la sute de mile de cea mai apropiată orezărie şi fără ameninţarea zăpezii, toate acoperişurile erau plate, din chirpici, sprijinite pe lemn de esenţă tare. Pentru un om cu abilităţile lui Kyllar, erau un fel de autostradă prin cer.

El savura totul: puterea muşchilor săi, felul în care mirosea aerul nopţii, puterea secretă de a se mişca prin beznă părând doar o umbră. Totul era în ordine. Niciun veşmânt nu-i venea mai bine decât cel de mătrăşitor. Croit de cel mai bun croitor din Cenaria, maestrul Piccun, hainele păreau că se mişcă odată cu el. Culorile şterse dădeau impresia că-i întrerup silueta şi ar fi făcut greu de observat chiar şi pe cineva fără Talent.

Se opri pe marginea unei clădiri, roti gâtul, destinzându-l, se îndreptă de spate şi se retrase puţin. Distanţa până la acoperişul depozitului era de vreo şapte metri. Răsuflă adânc şi porni în fugă. Paşii lui iuţi stârniră câteva zgomote scrâşnite în sprintul către margine. Sări şi continuă să dea din picioare de parcă ar fi alergat prin aer. Pluti pe deasupra aleii. Ajunse pe depozit cu uşurinţă, aterizând cu vreo doi metri în interiorul acoperişului.

Se năpusti direct către un perete de unde acoperişul se ridica peste un al treilea nivel, mai puţin înalt. Era prea sus ca să poată sări, aşa că-şi continuă alergarea în sus pe perete, după care se arcui din răsputeri. Încercă să se prindă cu mâinile de streaşină, dar nu reuşi. Degetele îi trecură la vreo cincisprezece centimetri pe sub grinda cea mai de jos.

Mâini-fantomă ţâşniră, extinzându-i braţele, şi se

prinseră zdravăn de grindă. Kyllar se arcui în sus şi ateriză apoi pe o altă grindă lată de opt centimetri. Ezită un moment, după care se echilibră şi de acolo trecu pe acoperiş.

Ridică pumnul în aer şi chiui de fericire. Reuşise după numai trei încercări. Nu era rău. Nu era rău deloc. Data viitoare avea să încerce în timp ce era invizibil. Începea să înţeleagă ce îi spusese odată maestrul lui despre câte mai trebuia să înveţe după ce va ajunge să-şi folosească Talentul. Simpla trecere de la extinderea mâinilor la câştigarea echilibrului pe bârnă fusese mai mult decât era capabil. O asemenea performanţă, obţinută în timp ce era invizibil şi alerga la viteză maximă… ei bine, nu avea nimic altceva de făcut decât să se antreneze, nu?

„Pentru ce? Pentru ce să te antrenezi?”

Gândul otrăvi aerul dulce al nopţii care-i mângâia tâmplele. Libertatea pe care o simţise se împrăştie precum ceaţa. Se antrena degeaba. Se antrena fiindcă nu reuşea să stea lângă Helene, deoarece era muncit de gânduri, de emoţii şi de pasiune. Alterna între dorinţa de a-i sfâşia hainele şi de a o poseda brutal şi dorinţa de a o zgâlţâi şi de a striga la ea. Se temea însă de intensitatea acelor emoţii, de ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă se suprapuneau. Nu asta însemna să faci dragoste. Toate gândurile astea îl dezgustau.

Sări peste altă alee largă şi auzi un cuplu care se plimba la braţ, adresându-şi întrebări pe un ton surprins – *tocmai a zburat ceva pe deasupra noastră?* iar el râse zgomotos, lăsându-şi gândurile să se dizolve în plăcerea efervescentă a acţiunii, a mişcării, a libertăţii.

În timp ce se strecură pe lângă o bandă mică de netrebnici ce aştepta să prindă în ambuscadă vreun beţiv care s-ar fi aventurat pe aleea lor, Kyllar se simţi mai viu decât oricând. Nu mai avea nevoie nici măcar de puterile lui speciale. Pur şi simplu era acolo, cu fiecare simţ acordat, cu fiecare fibră a fiinţei sale hotărâtă să acţioneze – dacă unul dintre nenorociţi l-ar fi descoperit, ar fi trebuit totuşi să-şi folosească abilităţile, să se retragă, să atace, să

sară, să se ghemuiască şi să se ascundă. În timp ce se furişă pe lângă unul dintre ei, care ţinea un cuţit într-o mână şi un burduf cu vin în cealaltă, îi simţi mirosul. Trebui să-şi acordeze răsuflarea cu a lui ca să nu fie auzit, să-şi calculeze fiecare pas, să aibă grijă la lumina schimbătoare a lunii care intra şi ieşea din nori, să fie atent la feţele celor patru tineri care glumeau, vorbeau şi-şi treceau unul altuia o pipă cu iarba-furiei.

— Ciocu' mic! zise bărbatul cel mai aproape de Kyllar. N-o să prindem pe nimeni dacă mai vorbiţi aşa tare.

Tăcură toţi. Cel care vorbise întoarse ochii direct spre Kyllar, care se abţinu să icnească – în privirea aceea exista ceva. Ceva întunecat. Ceva care stimula o amintire aflată undeva adânc în mintea lui.

Un bărbat ieşi dintr-un han şi se împletici pe alee. Reuşi să se echilibreze sprijinindu-se de un zid, apoi porni în direcţia ambuscadei.

„Ce fac?" se întrebă Kyllar realizând că nu avea niciun plan. „Sunt nebun. Trebuie să plec de-aici." Nu-şi încălcase cuvântul dat Helenei. Nu încă. Până la urmă, nu-i promisese că nu va ieşi noaptea. Îi jurase să nu mai ucidă.

Trebuia să plece. Acum. Nu ştia cum ar fi reacţionat dacă începeau să-l bată pe beţiv. Sau poate că ştia exact şi tocmai de aceea trebuia să plece.

Sa'kariul îi ieşi prin pori ca un şuvoi de ulei negru iridescent. Îi acoperi pielea şi hainele într-o clipită, tremură în lumina schimbătoare a lunii şi apoi dispăru.

Unul dintre atacatorii de pe alee se încruntă şi deschise gura să spună ceva, dar se răzgândi şi clătină din cap, convins că-şi imaginase ceea ce i se păruse că tocmai văzuse.

Kyllar sări în sus aproape doi metri şi prinse marginea unui acoperiş. Se ridică şi începu să alerge. Nu se opri nici când auzi o bufnitură – şi nu cumva fusese zgomotul înfundat al unui pumnal înfipt în carne? Nici măcar nu privi înapoi.

Era la doar patru străzi distanţă de casa mătuşii Mea şi gonea peste acoperişuri, când zări o fată urmărită de trei

tâlhari.

De ce naiba ieşise la ora asta din casă? Oricine locuia în partea asta de oraş trebuia să ştie cât de prostesc era pentru o fată – una drăguţă, bineînţeles, cu plete aurii – să meargă singură pe străzi.

Însă nu era treaba lui. Blonda privi peste umăr, iar Kyllar reuşi să-i zărească chipul brăzdat de lacrimi. Minunat! O fată proastă şi sensibilă, care se comporta prosteşte şi sensibil.

Se opri. „La naiba! Nu poţi salva pe toată lumea, Kyllar. Nu eşti cu adevărat Îngerul Nopţii. Eşti doar o umbră şi umbrele nu pot atinge nimic.”

Înjură din nou, cu voce tare. De pe stradă, cele patru personaje angrenate în drama aceea priviră spre acoperiş, dar bineînţeles că nu-l văzură. Nu-l observară nici când sări pe stradă ca să-i urmărească.

Dacă o prindeau, trebuia să-i ucidă. Să-i rănească măcar ca să-i alunge… şi apoi ce avea de gând să facă? Să-i bată în timp ce era invizibil? Să-i lase să răspândească asemenea zvonuri? Mai devreme sau mai târziu cineva ar fi putut face legătura între el şi Îngerul Nopţii, şi apoi totul avea să se ducă naibii. Nu, dacă o prindeau, iar el era nevoit să-şi încalce promisiunea pe care o făcuse Helenei, atunci trebuia să meargă până la capăt. Îi rămăsese deci un singur lucru de făcut: să se asigure că n-o vor prinde.

Bucle Aurii făcu primul lucru cu cap din noaptea aceea – începu să alerge. Tâlharii se despărţiră şi porniră după ea. Kyllar luă Răzbunarea în mâini, fără să o scoată însă din teacă. Alergă în urma unui urmăritor, îi măsură paşii şi, cu ajutorul sabiei, îi puse piedică, chiar în timpul unui pas imens. Golanul se prăbuşi rău, iar partenerul lui abia dacă avu timp să privească peste umăr înainte să cadă el însuşi într-un mod care îi implică părţile intime mai mult decât i-ar fi făcut plăcere.

Ambii începură să înjure, dar niciunul dintre ei nu părea prea inteligent. Săriră în picioare şi porniră din nou în urmărirea fetei, reducând iarăşi rapid distanţa până la ea. De data asta, Kyllar îl făcu pe unul să cadă peste celălalt.

Cei doi se prăbuşiră într-un ghem de membre şi începură să se blesteme şi să se lovească. Până când se ridicară, fata dispăruse.

Kyllar o pierduse din vedere pe tânără şi pe ultimul tâlhar. Sări pe un acoperiş şi sprintă după ea. În timp ce fugea, renunţă la invizibilitate pentru a-şi pune Talentul exclusiv în slujba vitezei. După ce trecu peste câteva acoperişuri, o zări din nou pe Bucle Aurii. Era la o stradă distanţă de o casă singuratică, aflată pe o alee întunecată, la fereastra căreia ardea un felinar. Fără îndoială că era locuinţa ei.

Kyllar îl văzu apoi pe ultimul golan venind către intersecţia drumului pe care îl urma fata. Bărbatul o zări şi se ascunse în întuneric.

Nu mai era timp. Kyllar se afla la mai bine de o stradă depărtare. Sprintă către marginea unei clădiri, sări nevăzut peste Bucle Aurii şi scoase Răzbunarea din teacă, aterizând pe alee, chiar în faţa golanului.

Tâlharul scosese un cuţit, iar Kyllar văzu instantaneu peticele de întuneric din ochii lui, semn al unei uri fără raţiune, izvorâtă din cine ştie ce frustrare. Insul mai omorâse şi se pregătea s-o ucidă pe Bucle Aurii. Kyllar n-ar fi putut spune de unde ştia asta, dar era convins. Văzând întunericul care cerea moarte, îşi dădu seama că nu era prima dată când întâlnea aşa ceva. Îl mai zărise şi în ochii prinţului Ursuul. Numai că atunci hotărâse să-şi spună că i se păruse.

Îngerul Nopţii şi tâlharul se priviră un moment într-o tăcere paralizantă.

— Mamă! Tată! strigă fata trecând prin dreptul aleii.

Tâlharul dădu să atace, dar Răzbunarea ţâşni înainte, izbindu-i plexul solar, scoţându-i aerul din plămâni şi ţintuindu-l de perete.

După colţ, o uşă se deschise, iar Bucle Aurii se năpusti în casă, în toiul unei furtuni de scuze smiorcăite, iertare şi lacrimi. Kyllar se gândi că fata se certase cu părinţii dintr-o cauză necunoscută şi plecase apoi singură pe străzi.

Tâlharul începu să tremure. Încerca să respire, dar nu

putea, fiindcă Răzbunarea îi rupsese coastele pe care le apăsa acum cu putere pe diafragmă. Picioarele îi erau moi. Probabil că Kyllar îi tăiase, fie şi parţial, şira spinării, pentru că tot ce-l mai ţinea în picioare era sabia ce-l pironea de zid.

Era deja mort, doar că nu-şi dăduse încă seama.

„La naiba! Ce-am făcut?” Kyllar trase înapoi sabia şi tâlharul se prăbuşi. Impasibil, îi înfipse lama în inimă. Acum era hotărât. Nu putea să lase cadavrul acolo. Era lipsit de profesionalism, iar găsirea lui avea să strice cu siguranţă fericirea pe care o auzea revărsându-se prin ferestrele deschise. Rămăsese doar puţin sânge pe zid, aşa că-l şterse cu mantia tâlharului şi apoi frecă locul cu ţărână.

Înăuntrul casei lui Bucle Aurii, totul era bucurie şi împăcare. Mama făcuse un ceainic de ootai şi nu mai contenea să spună cât de îngrijoraţi fuseseră. Fata le povestea cum fusese urmărită şi trebuise să o ia la fugă, cum fusese speriată de moarte, dar şi că urmăritorii ei se tot împiedicau.

Kyllar simţi un val de mândrie, urmat imediat de unul de dezgust pentru dulcegăria aceea domestică.

Era însă o minciună. Nu era dezgustat. Era mişcat. Mişcat şi complet singur. El rămăsese afară, pe stradă, împreună cu mortul. Acoperi cu pământ bălţile de sânge de pe alee şi îndesă cârpe în rănile tâlharului.

— Slavă Zeului! le zise mama. Tata şi cu mine ne-am rugat pentru tine în tot timpul ăsta.

„Ăsta-s eu”, gândi Kyllar ridicând cadavrul pe umăr. „Răspunsul la rugile tuturor. Cu excepţia rugilor Helenei.”

*

— De ce ar distruge cineva un sa’kari, Neph? întrebă Regele-zeu plimbându-se nervos printr-o sală măreaţă.

— Sudicii sunt adesea lipsiţi de logică, Sfinţia Voastră.

— Dar eroii despre care se spune că le-au distrus – Garric Shadowbane, Gaelan Starfire, Ferric Fireheart – au fost cu siguranţă din neam de vrăjitori. Poate că nu au avut parte de studii de meister, însă au fost Talentaţi.

Asemenea războinici ar fi putut să-şi lege armele de ei înşişi. Şi n-au făcut-o? Spunem deci că cel puţin trei războinici au ales să distrugă artefactele care i-ar fi putut face să devină de zece ori mai puternici decât erau deja? Oamenii măreţi nu sunt atât de altruişti.

— Sfinţia Voastră, zise Neph, încercaţi acum să duplicaţi procesele mentale ale indivizilor ce îmbrăţişează virtuţile slăbiciunii. Ei aleg compasiunea în detrimentul dreptăţii, mila în locul puterii. Au o filosofie bolnavă, un soi de nebunie. Bineînţeles că se comportă inexplicabil. Uitaţi cât de hotărât se îndreaptă Terah Graesin către propria-i pieire!

Regele-zeu flutură din mână, parcă alungându-i cuvintele.

— Terah Graesin e proastă, dar nu toţi sudicii sunt la fel. Dacă ar fi fost, strămoşii mei i-ar fi cucerit cu veacuri în urmă.

— Cu siguranţă, zise Neph Dada, totuşi nu trebuie să uitaţi de Îngheţ.

Garoth îl ignoră. Un meister mijlociu fusese întotdeauna mai puternic decât un mag mijlociu, având adesea mai mulţi tovarăşi şi nefiind prins în certurile interminabile ale şcolilor de magie răspândite în jumătate de Midcyru. Armatele halidorane erau la fel de bune ca şi celelalte, chiar mai bune decât multe dintre ele. În pofida acelor avantaje, ambiţiile Regelui-zeu fuseseră mereu dejucate.

— Simt că sunt… înfruntat, zise Garoth.

— Înfruntat, Sfinţia Voastră? întrebă Neph, după care tuşi.

— Poate că sudiştii ăştia cred într-adevăr în milă şi ocrotirea celor mai slabi, deşi experienţa noastră de aici îmi spune contrariul. Dorinţa de a dobândi puterea nu este însă simplu de ignorat, Neph. Poate că unul dintre sfinţii religiei lor a putut distruge un sa'kari pe care, altfel, l-ar fi putut folosi. Cum este totuşi posibil ca toate şase să dispară şi să rămână ascunse atâta vreme? Vorbim de generaţii de sfinţi, în care fiecare posesor nou e la fel de virtuos precum cel dinaintea lui. N-are niciun sens. Măcar

unul dintre ei ar fi trebuit să cedeze.

— Sa'kariurile *au apărut* însă la răstimpuri.

— Da, însă tot mai puţin odată cu trecerea veacurilor. Ultima dată a fost cu cincizeci de ani în urmă, zise Garoth. Cineva a încercat să distrugă, sau cel puţin să ascundă, sa'kariurile. Asta este singura variantă care are sens.

— Deci există *cineva* care a ascuns sa'kariurile timp de şapte veacuri? întrebă Neph uluit.

— În mod cert n-a fost *un* cineva, zise Garoth, ci... un grup. Mă gândesc că o conspiraţie a câtorva oameni e mai uşor de acceptat decât cea a atâtor sfinţi din miazăzi, zise Regele-zeu, după care făcu o pauză ca să-şi adune gândurile. Gândeşte-te la numele lor – Shadowbane, Fireheart, Starfire –, ele nu sunt reale. Şi le-au luat ei. Dacă am dreptate, s-ar putea ca acei Garric Shadowbane, Ferric Fireheart şi Gaelan Starfire să fie conducătorii acestui grup, avatarurile lor.

— Iar avatarul din prezent... începu Neph.

— A căpătat azi un nume, zâmbi Garoth. În dimineaţa asta, menestrelul meu ladeshian a început să cânte. Cel care a păşit prin aceste săli purtând un sa'kari şi mi-a ucis fiul a fost legendarul Durzo Blint sau ucenicul lui, Kyllar Stern. Durzo Blint e mort. Deci ucenicul este acum avatarul, zise Garoth după care se opri. Asta ar explica de ce toţi eroii ăştia erau dornici să distrugă un sa'kari. Fiindcă nu mai puteau folosi altul. Fiindcă se legaseră deja de unul. Toţi erau purtătorii sa'kariului negru.

— Sfinţia Voastră, dar nu e oare mai posibil ca ei să fi păstrat armele în loc să le distrugă?

— Ba da, răspunse Garoth gânditor. Iar Kyllar ar putea să nu fie aliat cu ei.

— În cazul ăsta, s-ar putea ca grupul să-şi dorească să adauge sa'kariul negru la colecţia sa, zise Neph.

— N-avem de unde şti. Nu putem face asemenea presupuneri până nu-l găsim pe Kyllar Stern. Menestrelul meu va fi asasinul perfect. Între timp, Neph, ia legătura cu toţi meisterii şi agenţii pe care îi avem în miazăzi şi spune-le să fie cu ochii în patru. Nu-mi pasă dacă va trebui să

plătesc cu tot regatul ăsta! Aduceţi-mi-l pe Kyllar Stern. Viu, mort, nu contează, vreau doar nenorocitul ăla de sa'kari.

CAPITOLUL 14

Primele săptămâni în Fundătura Iadului fuseseră cele mai întunecate, timpul de dinainte ca Logan să devină un monstru. El făcuse târguri cu diavolul şi cu propriul lui corp. Mâncase carnea care ajunsese la el în ziua aceea îngrozitoare, iar când Fin îl omorâse pe Râie, mâncase din nou carnea crudă. Logan trebuise să-l ucidă pe Long Tom pentru carnea aceea şi crima îl transformase într-un monstru, iar asta îi asigurase liniştea. Nu era însă mulţumit să fie în siguranţă. Nu-i era de ajuns să supravieţuiască pur şi simplu. Logan trăia acum în partea sălbatică, primordială a fiinţei lui, dar nu avea de gând să rămână numai atât.

Îşi împărţi carnea. Îi dădu ceva lui Lilly, nu pentru sex, cum făceau toţi ceilalţi, ci din recunoştinţă. Ea îl povăţuise cum să rămână uman. Îşi împărţise hrana şi cu ceilalţi monştri: Tatts, Yimbo şi Scrâşnilă. Păstrase cele mai bune părţi pentru el – adică pe cele pe care se simţea în stare să le mănânce. Braţele şi picioarele erau una, dar să mănânci inima unui om, creierul, ochii, să-i spargi oasele ca să sugi măduva… cu asta Logan nu se putea împăca. Exista o linie de demarcaţie, subţire, e drept, şi pe care ştia că o va trece dacă situaţia se va înrăutăţi, dar deocamdată dorea să rămână în stadiul în care ajunsese, aşa încât îşi împărţea hrana deopotrivă din scârbă şi din măreţie.

Era primul lui pas pe calea redobândirii umanităţii. Fin avea să-l omoare cu prima ocazie care i se va fi oferit. Monştrilor nu le păsa, deci era posibil să-i atragă de partea lui. N-ar fi fost vorba de loialitate, totuşi sprijinul lor s-ar fi putut dovedi decisiv.

Cu Scrâşnilă era altceva. Logan se ţinea aproape de el. Îşi dăduse seama că bietul idiot era cel mai puţin înclinat spre trădare, deşi aflase destul de repede de ce Scrâşnilă fusese numit aşa. În fiecare noapte, scrâşnea din dinţi. Zgomotul era atât de puternic, încât Logan era surprins că individul mai avea măsele.

În cea de-a treia săptămână, Logan se trezi la un moment dat cu conştiinţa faptului că Scrâşnilă nu mai făcea zgomot şi ascultă bezna. Şi Scrâşnilă asculta, şi probabil că auzul lui era mai bun decât al lui Logan fiindcă, o clipă mai târziu, percepu zgomotul unor paşi.

Deasupra grilajului apărură doi gardieni halidorani care priviră în jos cu dezgust. Primul era cel pe care-l urau. Acesta dădu deoparte grilajul la fel ca întotdeauna şi aruncă pâinea în Gaură, tot ca de obicei. Nu conta că ştiau cu toţii ce avea să facă: monştrii şi animalele, chiar şi Logan, se ridicară deopotrivă şi se aşezară în jurul Găurii, sperând să aibă norocul unei aruncări neîndemânatice. Aşa ceva se întâmplase doar o dată sau de două ori, însă era suficient ca să le menţină speranţa.

— Ia fii atent, zise gardianul.

Rupse ultima pâine şi urină pe ea, îmbibând-o bine. Pe urmă, o aruncă.

Fiind cel mai înalt, Logan prinse cea mai mare parte. O devoră instantaneu, ignorând putoarea şi umezeala caldă care i se scurgea pe bărbie, făcându-se că nu percepe umilinţa.

Halidoranul hohoti de râs. Al doilea gardian îl imită, mai nesigur.

În ziua următoare, al doilea gardian veni singur. Avea pâine, era curată şi le-o aruncă, câte una pentru fiecare prizonier. Cu accent pronunţat şi fără să-i privească pe vreunul în ochi, le promise că le va aduce pâine de fiecare dată când se va nimeri de gardă fără Gorkhy.

Cuvintele lui le dădură tuturor putere şi speranţă, dar mai ales le oferiră numele individului pe care-l urau mai presus de orice.

Încet, regulile sociale revenіră. În prima noapte, toţi fuseseră atât de copleşiţi de simplul fapt că aveau pâine, încât nici nu încercaseră să fure unii de la alţii. Pe măsură ce prinseră puteri, începură să se lupte. După câteva zile, Yimbo Mutul se luă de Fin şi muri. Logan îi privi, sperând să capete ocazia de a-l prinde pe Fin, dar lupta se dovedi foarte scurtă. Cuţitul lui Fin era un avantaj mult prea

important.

Când veni pâinea următoare, Logan avu grijă să capete mai mult decât ceilalţi, nu numai pentru statutul social, ci şi fiindcă voia să rămână puternic. Pierduse deja orice gram de grăsime avusese vreodată, iar acum începuseră să i se topească şi muşchii. Era doar tendoane şi muşchi supli, tari, dar era încă voinic şi avea nevoie de energie. Continuă totuşi să împartă ce avea cu Lilly, Scrâşnilă şi Tatts.

La mai bine de două luni, făcu o descoperire. Se simţise neliniştit, tot mai încordat din cauza lui Fin şi frânghia lui blestemată din tendoane, care se lungea mereu. Logan adormi şi se trezi din cauza zgomotului făcut de demonii pe care şi-i imagina uneori că urlă – nu era vântul, era sigur de asta. Fie erau demonii, fie sufletele tuturor amărâţilor ce fuseseră aruncaţi în Gaură de-a lungul veacurilor. Capul îi pulsa dureros, în ritm cu urletele. Îl durea falca. Scrâşnise dinţii toată noaptea.

În momentul acela, îşi regăsi umanitatea.

— Scrâşnilă, zise el, vino aici.

Bărbatul imens îi aruncă o privire goală.

Logan se târî încetişor şi-şi aşeză mâinile cu mare grijă pe falca lui Scrâşnilă. Îi era frică să nu-l muşte – o asemenea rană căpătată aici avea să-i provoace cu siguranţă o infecţie fatală – dar nu se opri. Scrâşnilă privi uimit, însă îl lăsă să-i maseze încet obrazul. În câteva momente, expresia feţei sale se schimbă. Tensiunea de pe chipul lui, pe care Logan o crezuse ca fiind parte a diformităţii, dispăru ca prin minune.

Când se opri, Scrâşnilă mugi şi-i apucă mâinile. Logan crezu că e pe cale să moară, dar uriaşul se mulţumi să-l îmbrăţişeze. Când îi dădu drumul, Logan ştia că-şi făcuse un prieten pe viaţă, indiferent că existenţa lui avea să fie urâtă, brutală şi scurtă. Dacă ar fi putut să verse lacrimi, ar fi plâns cu siguranţă.

*

Trebuia să-l ucidă pe Jarl.

Vi stătea lângă ascunzătoarea lui Hu Gibbet, cu capul

sprijinit de tocul uşii. Trebuia să intre, să-l înfrunte pe Hu, să se pregătească şi să plece să-l ucidă pe Jarl. Era simplu. Ucenicia avea să i se încheie şi pe urmă nu trebuia să mai dea niciodată ochii cu Hu. Regele-zeu îi promisese chiar că o va lăsa să-l ucidă, dacă asta îşi dorea.

Pe parcursul anului pe care Vi îl petrecuse învăţând de la Mama K, Jarl fusese singurul ei prieten. Trecuse peste principiile lui ca s-o ajute, mai ales în primele săptămâni, când fusese un adevărat dezastru. Datorită frumuseţii lui, a chipului exotic de ladeshian, a vorbelor iscusite, a inteligenţei şi a căldurii sale, toată lumea îl plăcea pe Jarl, nu doar bărbaţii şi femeile care făceau coadă pentru serviciile lui. (Expresia funcţiona doar figurat, bineînţeles. Mama K n-ar fi tolerat niciodată în Mistreţul Albastru ceva atât de urât ca o coadă.) Dar Vi simţise întotdeauna o legătură specială între ei.

Încercă să pună capăt gândurilor. Avea o treabă de făcut. Verifică din nou uşa de capcane. Nu era niciuna. Hu devenea neglijent când avea companie. Deschise uşa încetişor, stând pe o parte şi strecurându-şi doar mâinile în deschizătură. Uneori, când avea minţile aiurite de ciuperci, Hu mai întâi ataca şi abia apoi punea întrebări. Văzând că nu se întâmplă nimic, Vi înaintă.

Hu stătea gol până la brâu într-un colţ al camerei din faţă, aşezat într-un balansoar care era însă nemişcat. Avea ochii închişi, deşi nu dormea. Vi era intim familiarizată cu toate nuanţele maestrului ei şi ştia cum respiră când doarme cu adevărat. Ţinea în mâini două andrele de care atârna o căciuliţă de lână albă, aproape terminată. Era boneta unui prunc, degeneratul naibii!

Prefăcându-se că-l credea adormit, Vi privi în dormitor. Pe pat erau întinse două femei. Le ignoră şi începu să-şi adune lucrurile.

Găsirea lui Jarl nu avea să fie o problemă. Trebuia doar să dea de veste că dorea să-l întâlnească şi el avea să vină la ea. Gărzile lui urmau să se asigure că nu era înarmată, însă după ceva vreme petrecută în compania lui, avea să se relaxeze sau poate Jarl avea să le expedieze din cameră,

oferindu-i ocazia să-l ucidă cu mâinile goale. Problema era de fapt cum să nu-l ucidă.

Nu intenţiona s-o facă. La naiba cu Regele-zeu! Totuşi singurul fel în care el i-ar fi putut trece cu vederea nesupunerea era să-i ofere ceva care să-l încânte chiar mai mult.

Vi deschise un dulap lat, din care trase un sertar. Conţinea colecţia ei de peruci, cele mai bune cu putinţă. Devenise expertă în îngrijirea lor, în pieptănarea şi purtarea lor, precum şi în modalităţile de a le fixa îndeajuns de bine încât rigorile stricte ale meseriei să nu le facă să alunece. Iubea sentimentul reconfortant pe care i-l producea atingerea codiţei sale, lipită de scalp din cauza perucilor, atât de tare, încât uneori o durea capul. Pe când era la Mama K, cunoscuse o curtezană Talentată care îi spusese că o putea învăţa să-şi schimbe culoarea sau coafura folosindu-şi doar Talentul, însă nu fusese interesată. Îşi putea împrumuta corpul sau Hu i-l putea lua pur şi simplu, dar părul îi aparţinea şi era preţios pentru ea. Nu-i plăcea ca bărbaţii să-i atingă nici perucile, totuşi o putea tolera. Când se prostituase, purtase întotdeauna o perucă pentru o minimă deghizare – părul roşu ca focul nu era foarte întâlnit pe acolo. Când lucrase ca mătrăşitor, purtase părul strâns în aceeaşi coadă. Era practic, controlabil şi eficient, la fel ca ea. Singurele momente în care avea părul despletit erau cele câteva minute dinaintea culcării, însă şi atunci numai când era singură şi în siguranţă.

După ce alese o perucă neagră, lungă până la nivelul bărbiei, şi încă una şatenă, cu părul lung şi ondulat, Vi luă cremele de care avea nevoie ca să-şi vopsească sprâncenele şi să-şi închidă tenul. Apoi îşi pregăti armele.

Tocmai lega coburii, când simţi o mână care o apucă de un sân şi strânse brutal. Vi tresări de durere şi de uimire, după care se urî pe ea însăşi. Hu îi chicoti în ureche, lipindu-şi corpul de spatele ei.

— Bună, frumoaso, unde ai fost? o întrebă, coborându-şi mâinile spre şoldurile femeii.

— Am de lucru, ai uitat? zise ea, întorcându-se cu dificultate.

Când reuşi să-l vadă mai bine, îşi dădu seama că era încă drogat.

El o prinse şi mai bine în braţe, iar Vi simţi pentru o clipă un val de repulsie şi de ură care se topi însă imediat în pasivitatea cu care-l obişnuise. Îl lăsă să-i împingă capul într-o parte, ca să-şi poată pune buzele pe gâtul ei. Hu o sărută uşor, apoi se opri.

— Nu te-ai dat cu parfumul ăla care-mi place, zise el, încă blând, dar cu o notă de surpriză în glas de care ea învăţase să se teamă.

Vi îl cunoştea îndeajuns de bine pentru a şti că izbucnirea violenţei atârna de un fir de păr.

— Lucrez. Pentru Regele-zeu.

Se strădui să nu lase nicio umbră de frică să i se strecoare în voce. A-ţi expune spaimele lui Hu era ca şi cum ai fi aruncat o bucată de carne însângerată unei haite de câini sălbatici.

— Oh, zise Hu, devenind din nou tandru şi privind-o cu pupile dilatate. Eu am dat o mică petrecere. Am sărbătorit, arătă el spre dormitor. Mi-am tras o contesă şi… la naiba, nu-mi mai amintesc ce-i, dar ştiu că-n pat e ca o pisică sălbatică. Vrei să ni te-alături?

— Ce sărbătoreşti?

— Durzo!

Hu o eliberă brusc şi începu să danseze în cerc. Luă altă ciupercă de pe masă, o aruncă în gură şi apoi încercă să mai ia una, dar nu reuşi.

— Durzo Blint e mort! zise el râzând.

Vi luă ciuperca pe care o ratase maestrul ei.

— Serios? Am auzit şi eu zvonuri, dar eşti sigur?

Hu îl urâse dintotdeauna pe Durzo Blint. Cei doi erau menţionaţi la unison ca fiind cei mai buni mătrăşitori din oraş, însă de obicei numele lui Durzo era rostit primul. Hu omorâse câţiva oameni doar pentru că se exprimaseră aşa, dar nu îndrăznise niciodată să-l atace pe Durzo. Vi era însă convinsă că ar fi făcut-o, dacă s-ar fi crezut în stare.

— Mama K, fiindu-i prietenă, n-a crezut c-a murit. Aşa c-a luat nişte oameni şi-au mers acolo unde era îngropat… şi-atunci a fost sigură. Mort, mort, mort! izbucni Hu din nou în râs, după care luă ciuperca de la Vi. Mort, spre deosebire de ucenicul lui, cu care-ai dat-o în bară, urmă el sorbind dintr-o ploscă cu vin de mac. Voiam să-l ucid eu însumi, ştii bine, doar ca să-i fac în ciudă fantomei lui Blint. Am irosit o sută de coroane pe mite numai ca să aflu c-a părăsit oraşul. Hopa! exclamă el clătinându-se pe picioare. Asta, ultima, a fost tare! Ajută-mă să m-aşez.

Vi simţi o greutate în piept. Ăsta era răspunsul. Kyllar Stern era Îngerul Nopţii. El îl omorâse pe fiul Regelui-zeu. Asasinarea lui ar fi fost singurul lucru care să-l încânte îndeajuns şi s-o ierte că nu-l ucisese pe Jarl. Îl apucă pe Hu de braţ şi-l conduse până la scaunul lui, asigurându-se că nu se aşază pe andrelele cu care tricotase.

— Dar unde-i el, maestre? Unde s-a dus?

— Să ştii că nu eşti prea recunoscătoare. După toate câte am făcut pentru tine, căţeaua naibii!

Faţa i se schimonosi când o trase cu brutalitate în poala lui. Minutele dinainte ca Hu să-şi piardă cunoştinţa erau periculoase: putea să se împleticească, aparent ameţit ca un beţiv, dar apoi să-şi folosească puterea zdrobitoare a Talentului ca s-o rănească sau chiar s-o ucidă din greşeală. Aşa că se lăsă moale în braţele lui, consimţind, cu tot corpul amorţit. Hu fu distras de corpul lui Vi. Încercă să o mângâie, dar degetele i se împleticiră în faldurile tunicii.

— Unde-i ucenicul lui Blint, maestre? întrebă ea. Unde s-a dus?

— S-a mutat în Caernarvon şi-a renunţat la calea umbrelor. Cine-i cel mai bun acum, eh?

— Tu eşti! zise Vi, fugindu-i din poală. Întotdeauna ai fost.

— Viridiana!

Femeia încremeni. Hu n-o strigase niciodată pe numele ei întreg. Se întoarse neliniştită, întrebându-se dacă nu cumva ciupercile fuseseră inofensive, iar vinul doar apă chioară. N-ar fi fost prima dată când s-ar fi prefăcut ameţit

numai ca să-i testeze loialitatea. Ochii lui erau însă pe jumătate închişi, iar trupul părea perfect relaxat în scaun.

— Te iubesc, zise Hu. Târfele astea nu-nseamnă nimic… apoi cuvintele i se opriră şi respiraţia intră în cadenţa somnului.

Vi simţi nevoia imperioasă de a se spăla. Îşi înşfăcă coburii şi sabia. Pe urmă, se opri.

Hu era inconştient. Nu încăpea nicio îndoială. Ar fi putut să-şi scoată sabia şi să i-o înfigă în inimă în mai puţin de o secundă. Merita de o sută de ori mai rău. Merita să o facă de o sută de ori. Luă teaca în mâna stângă şi trase afară lama încet, fără zgomot. Se întoarse şi-şi privi maestrul, amintindu-şi de miile de umilinţe pe care le îndurase. O mie de murdării care o îngenuncheaseră. Îi era greu să respire.

Se răsuci pe călcâie, băgă la loc sabia în teacă şi-şi aruncă coburii pe umăr. Ajunse la uşă, însă acolo se opri. Reveni în dormitor. Femeile se treziseră. Una o privea cu ochi sticloşi, iar cealaltă, pieptoasă, îi zâmbea cu dinţi ca de iepure.

— Hu se plictiseşte uşor, le zise Vi. După părerea mea, aveţi o şansă din două de a mai supravieţui încă o zi în compania lui. Dacă vreţi să plecaţi, acum e momentul. Doarme.

— Eşti doar geloasă, îi zise dinţoasa. Îl vrei numai pentru tine.

— E înmormântarea voastră, răspunse Vi şi plecă.

CAPITOLUL 15

— Sa’kagé a intrat sau nu în război? întrebă Brant.

Jarl se foi în scaun. Mama K rămase tăcută. Îl lăsa să conducă, aşa cum se pricepea.

Ascunzătoarea dobândise aerul unei odăi de stat-major, asta era sigur. Brant adusese hărţi. Aduna informaţii despre forţele trupelor halidorane, însemna locul unde era staţionată fiecare unitate, punctele unde se distribuiau alimentele şi celelalte provizii şi schiţa un grafic al ierarhiei militare halidorane, pe care îl confrunta cu informaţiile Sa’kagé, ţinând cont de credibilitatea agenţilor.

— Asta-i o întrebare la care-i mai greu… începu Jarl.

— Nu, zise Brant, nu este.

— Simt că suntem într-un fel de război…

— Simţi? Păi, ce eşti? Conducător sau poet? Fătălăule!

— Fătălău? repetă Jarl. Ce vrei să spui?

Mama K se ridică.

— Stai jos! îi ziseră ambii bărbaţi deodată.

Se priviră toţi, încruntaţi. Mama K pufni şi se aşeză.

— Aştept un răspuns, urmă Jarl după câteva momente.

— Ai sculă sau îţi place doar s-o sugi? întrebă Brant.

— De ce, speri să ai noroc? întrebă Jarl.

— Răspuns greşit, zise Brant clătinând din cap. Un conducător adevărat niciodată nu…

Jarl îl pocni în faţă. Generalul căzu, iar tânărul se apropie de el şi-şi scoase sabia.

— Uite-aşa conduc eu, Brant! Duşmanii mă subestimează şi îi lovesc când se-aşteaptă mai puţin. Te ascult, dar tu eşti cel aflat în slujba mea. Data viitoare când mai faci un comentariu despre sculă, am să ţi-o tai pe-a ta şi-am să ţi-o îndes pe gât, zise el cu chip calm, după care puse sabia între picioarele lui Brant. Să ştii că nu-i o ameninţare gratuită.

Generalul bâjbâi după cârjă, se ridică ajutat de Jarl şi-şi scutură hainele noi.

— Ei bine, uite că am avut toţi parte de o pildă interesantă. Sunt mişcat. Cred că o să scriu un poem. Iar răspunsul tău e…

Trimiterea la poem aproape că-l scoase pe Jarl din minţi. Tocmai dădu să spună ceva, când văzu zvâcnetul buzelor Mamei K. Era o glumă. „Ăsta-i deci umorul cazon.” Jarl încuviinţă din cap. Relaţia cu generalul avea să fie o încercare. Omul era un adevărat buldog.

— Suntem în război, zise el, cu sentimentul neplăcut că tocmai capitulase.

— Cât de bine îi controlezi pe cei din Sa’kagé? întrebă Brant. Fiindcă am nişte probleme serioase aici. Sau, mai degrabă, tu ai.

— Nu prea bine, răspunse Jarl. Halidoranii au avut o influenţă foarte bună, dar veniturile sunt în scădere, iar lanţul de comandă s-a cam rupt: oamenii nu mai raportează superiorilor, chestii de genul ăsta. Mulţi cred că forţele de ocupaţie se vor relaxa în curând. Vor ca lucrurile să meargă ca de obicei.

— Pare o atitudine deşteaptă din partea lor. Iar tu cum te gândeşti s-o contracarezi? Ce plan ai?

Jarl se încruntă. Nu avea niciun plan, iar Brant îl făcea să se simtă incredibil de prost.

— Noi… eu… am plănuit s-aştept să văd ce fac ei. Am vrut să aflu mai multe, ca să-i confrunt apoi aşa cum cred de cuviinţă.

— Bun, deci ţi se pare inteligent să-ţi laşi duşmanul să lanseze stratageme bine gândite pe care să fii apoi forţat să le contracarezi de pe o poziţie slabă? întrebă Brant.

— Generale, asta-i mai degrabă o batjocură retorică decât o întrebare, zise Jarl.

— Mulţumesc, îi replică celălalt, iar Mama K îşi reţinu cu greu un zâmbet.

— Şi tu ce propui? întrebă Jarl.

— Gwinvere a condus Sa’kagé în secret absolut, folosindu-se de marionete Shinga, nu-i aşa?

Jarl îl aprobă din cap.

— Şi cine-i marionetă Shinga acum, după invazia

halidorană?

— Eu… păi… teoretic, n-am instalat pe nimeni, zise Jarl clipind des.

— Teoretic? ridică Brant o sprânceană groasă şi căruntă.

— Brant, interveni Mama K. Puţin mai blând.

Generalul îşi potrivi braţul în bandulieră şi făcu o grimasă.

— Priveşte problema din punctul lor de vedere, Jarl. De mai bine de o lună, nu au conducător. Nu-i vorba că ar fi prost conduşi, ci că nu au un conducător. Micul guvern înfiinţat de Gwinvere i-a ajutat pe toţi şi asta-i bine deocamdată, dar golanii voştri din Sa'kagé – pardon, *oamenii* – se află în aceeaşi barcă. Atunci, de ce să mai plăteşti taxe? Gwinvere a reuşit să fie Shinga din umbră, fiindcă până acum n-au existat asemenea ameninţări. Suntem în război. Ai nevoie de o armată. Oştilor le trebuie un conducător, iar ăsta trebuie să fii tu. N-ai însă cum să mai rămâi în umbră.

— Dacă-mi dezvălui identitatea, o să mă ucidă.

— Vor încerca, îl aprobă Brant. Şi-au să şi reuşească, dacă nu aduni în jurul tău un grup de oameni competenţi care să-ţi fie absolut loiali. Persoane gata să ucidă şi să moară pentru tine.

— N-am de unde să iau soldaţi de familie bună, care să fi fost crescuţi în cultul loialităţii, datoriei şi curajului, zise Jarl. Avem de-a face cu hoţi, prostituate, escroci, cu inşi care se gândesc doar la ei înşişi, la propria supravieţuire.

— Şi asta o să spună şi ei, rosti Mama K atât de încet, încât Jarl reuşi cu greu s-o audă, doar dacă nu le zici tu ce ar putea deveni, făcându-i să vadă şi ei la rândul lor.

— Pe vremea când eram general, cei mai buni soldaţi ai mei proveneau din Furnicar, zise Brant. Deveneau cei mai buni pentru că n-aveau decât de câştigat.

— Şi ce propui mai exact? întrebă Jarl.

— Îmi doresc să te-apuci de treabă, zise Brant. Oferă-le escrocilor tăi visul unei vieţi mai bune, pentru ei şi pentru copiii lor, dă-le şansa de a se crede eroi şi-n felul ăsta vei avea o armată.

Brant făcu o pauză, lăsându-şi cuvintele să pună stăpânire pe Jarl, a cărui inimă începu să bubuie în piept, în ritmul asurzitor în care i se pusese şi mintea în mişcare. Era ispititor. Era măreţ. Era şansa lui de a-şi folosi puterea şi în alte scopuri decât perpetuarea ei. Putea vedea liniile de forţă ale unui plan care începea să se închege. În cap i se alcătuiau deja structuri, ştia ce oameni va plasa în diverse poziţii. Fragmente de discurs se potriveau laolaltă. Oh, era atât de seducător! Brant nu-i spunea lui Jarl să ofere escrocilor un vis, ci îi dădea lui însuşi ocazia de a visa. Putea fi un altfel de Shinga. Avea ocazia să fie nobil, respectat. Dacă ar fi avut succes, până la urmă ar fi fost chiar recunoscut, ar fi putut primi titluri reale de la familia nobiliară pe care avea s-o aducă la putere. Pe zei, era seducător!

Însă asta însemna să le dezvăluie adevăratul lui rol. Să se implice. În momentul acela, identitatea lui era secretă. Toată lumea credea că-i doar o târfă masculină ieşită la pensie. Numai vreo zece oameni ştiau că el era Shinga. Dacă dorea, putea pur şi simplu să nu mai comunice cu ei. N-avea cum să greşească, dacă nu făcea nimic.

— Jarl, zise Mama K, cu glas blând. Doar fiindcă este un vis, nu-nseamnă că-i o minciună.

El îi privi pe rând, întrebându-se cât de bine îl puteau citi. Mama K îl cunoştea probabil până în adâncul sufletului. Era înspăimântător. Ar fi trebuit să suspecteze ceva judecând după tăcerea ei, dar nu se putea supăra pe femeie. Avusese mai multă răbdare decât meritase Jarl.

„Să m-apuc de treabă.” Helene îi spusese că nu-şi putea imagina Cenaria fără ca Sa’kagé să otrăvească totul, dar el putea. Avea să construiască un oraş unde naşterea în partea de apus să nu însemne deznădejde, exploatare, apartenenţa la ghilde, sărăcie şi moarte. Avusese noroc că-şi găsise de lucru la Mama K. Furnicarul oferea rareori slujbe cinstite, însă niciodată orfanilor. Sa’kagé se hrănea de pe urma unei clase, care se înnoia perpetuu, de târfe şi de hoţi ce-şi abandonau copiii, la fel cum fuseseră şi ei părăsiţi la rândul lor. Totuşi, situaţia putea fi alta, nu?

Doar fiindcă este un vis, nu-nseamnă că-i o minciună. Îi sugerau să insufle speranţă în Furnicar.

— Bine, zise Jarl. Cu o condiţie, Brant. Dacă ei o să m-omoare – indiferent cine vor fi „ei”, – vreau să scrii o poezie pentru înmormântarea mea.

— În regulă! zise generalul rânjind, şi-o să mă asigur că-i cu adevărat sensibilă.

CAPITOLUL 16

Kyllar se aşeză pe pat, în întuneric, şi privi silueta adormită a Helenei. Era genul de fată care nu putea să stea trează până târziu, indiferent cât s-ar fi străduit. Imaginea ei îl umplu cu o tandreţe şi o zădărnicie pe care abia dacă reuşea să le îndure. De când îi promisese că nu-i va mai cere să vândă Răzbunarea, se ţinuse de cuvânt. Dar nu asta era surprinzător, ci faptul că nu făcuse nici măcar o aluzie.

El o iubea. Însă nu era îndeajuns de bun pentru ea.

Kyllar fusese mereu convins că devii aidoma celor cu care îţi petreci timpul. Poate că asta era cheia. Îndrăgise la Helene toate lucrurile, toate trăsăturile care-i lipseau lui: deschiderea, puritatea, compasiunea. Era doar surâs şi raze de soare, în timp ce el aparţinea nopţii. Îşi dorea cu disperare să fie un om bun. Simţea dureros această nevoie, dar probabil că unii se năşteau pur şi simplu mai buni decât alţii.

După noaptea aceea, îşi jurase că nu va mai ucide. Avea să se antreneze, însă nu va mai omorî. Aşa că se pregătea pentru nimic şi-şi şlefuia abilităţi pe care jurase că nu le va folosi niciodată. Antrenamentul era o imitaţie palidă a luptei, dar avea să fie satisfăcut şi doar cu atât.

Hotărârea îl ţinuse şase zile, până când, aflat pe docuri, dăduse peste un pirat care bătea cu sălbăticie un băiat. Kyllar intenţionase doar să-i despartă, însă ochii piratului ceruseră moartea. Iar Răzbunarea i-o oferise. În a şaptea noapte, se antrena ascunzându-se pur şi simplu lângă o tavernă din centru, încercând să evite locurile unde ar fi putut da peste peşti, hoţi, violatori sau ucigaşi. Pe lângă el trecu un bărbat care conducea o bandă de hoţi de buzunare, toţi copii, un tiran care îi disciplina pe cei mici prin brutalitate. Răzbunarea găsise inima bărbatului înainte chiar ca Kyllar să se poată controla. În a opta noapte, mersese în cartierul nobililor, sperând ca acolo să se confrunte cu mai puţină violenţă, dar auzise un bărbat

care îşi bătea amanta. Îngerul Nopţii intervenise invizibil şi rupsese ambele braţe ale bărbatului.

Kyllar ţinea Răzbunarea în poală şi o privea pe Helene. În fiecare zi, îşi promitea să nu mai ucidă, dar nu reuşise decât preţ de şase nopţi. O parte din el ştia că asta se întâmplase numai pentru că avusese noroc. Cel mai rău era că nu se simţea vinovat pentru crime. Atunci când ucisese pentru Durzo, regretase amarnic, pe când omorurile acestea nu-l afectaseră. Se simţea vinovat doar fiindcă trebuia să mintă.

Poate că devenea un fel de Hu Gibbet. Poate că avea nevoie să ucidă. Poate că se transforma într-un monstru.

Muncea în fiecare zi alături de mătuşa Mea. Durzo îl lăudase foarte rar, aşa încât Kyllar nu reuşise să-şi dea seama câte învăţase de la bătrânul mătrăşitor. Pe măsură ce petrecea însă mai multe ore cu mătuşa Mea, catalogând ierburile, reîmpachetându-le pe unele ca să reziste mai mult, aruncându-le pe cele care îşi pierduseră calităţile, etichetându-le pe cele rămase cu date şi note despre originea lor, Kyllar începu să-şi dea seama cât de multe ştia totuşi. Nu era nici pe departe la nivelul de eficienţă a lui Durzo, dar acela trăise câteva veacuri în plus.

Trebuia totuşi să fie cu băgare de seamă. Mătuşa Mea folosea în scopuri medicinale ierburi pe care el le utilizase ca otrăvuri. Odată, dăduse deoparte rădăcinile unui soi de urzică, spunând că erau prea puternice pentru a putea fi folosite, spre deosebire de frunze. Fără să se gândească, el schiţase un tabel cu dozele letale ale frunzelor, rădăcinilor şi seminţelor plantei în funcţie de modul de preparare – tinctură, pudră, pastă, infuzie –, în funcţie de greutatea, sexul şi vârsta… aici aproape că scrisese „victimei”, dar reuşise să se corecteze în ultimul moment schimbând cuvântul în „pacientului”. Constată imediat că mătuşa Mea îl privea fix.

— N-am văzut niciodată un tabel atât de detaliat, zise ea. E… foarte impresionant, Kyllar.

După întâmplarea aceea, încercase să fie mai grijuliu, dar întâmpinau mereu aceleaşi probleme. În timpul

carierei sale, Durzo experimentase de mii de ori cu tot felul de ierburi. Când avea o ţintă pe care trebuia s-o ucidă fără un termen anume, încerca cinci-şase ierburi diferite. Kyllar începea să-şi dea seama că Durzo ştiuse despre ierburi probabil mai mult decât orice alt om în viaţă, deşi era angajat de obicei să ucidă oameni sănătoşi, aşa că uneori cunoştinţele lui Kyllar erau inutile.

Într-o zi, la mătuşa Mea veni un bărbat disperat. Stăpânul lui era pe moarte şi apelase deja la patru spiţeri care nu reuşiseră să-l ajute. Mătuşa Mea se implica uneori şi în alte treburi medicale decât moşitul, aşa că servitorul apelase la ea ca ultimă soluţie. Bătrâna nu era însă acasă în momentul acela. Pentru că ar fi fost ciudat să meargă acasă la bolnav, Kyllar îi puse câteva întrebări servitorului, după care prepară o poţiune. Auzise mai târziu că stăpânul se vindecase şi asta îl bucurase în mod straniu. Salvase o viaţă, pur şi simplu.

Se simţea însă vinovat că trăiau din mila mătuşii Mea. Petrecuse câteva săptămâni punându-i în ordine prăvălioara, fiindcă, în pofida talentului ei de a lucra cu oamenii, capacităţile organizatorice ale bătrânei erau jalnice. Nu făcuse însă nimic valoros pentru ea. Nu-i adusese profit. Helene îşi luase o slujbă de servitoare, dar câştigul ei abia dacă ajungea pentru mâncare. Braen era tot mai ursuz, bombănind despre pomanagii, iar Kyllar nu-l putea învinovăţi.

Îşi trecu degetele peste tăişul Răzbunării. De fiecare dată când o scotea din teacă, era deopotrivă judecător şi călău. Lama devenise simbolul încălcării jurământului.

Nu şi în seara asta. Kyllar puse sabia înapoi în cufăr şi, cu ajutorul Talentului, sări pe fereastră. Străbătu acoperişurile în căutarea casei unde locuia Bucle Aurii, încercând să-şi scoată orice altceva din minte. Grijile îi stricau toată ziua; n-avea de gând să-şi distrugă şi nopţile.

Toată familia era acasă şi dormea în cocioaba cu o cameră. Kyllar dădu să plece, dar ceva îl ţinu în loc. Fata şi tatăl ei dormeau. Buzele mamei se mişcau însă. La început, Kyllar crezu că femeia visează, dar apoi ea deschise ochii

şi se ridică din pat.

Nu aprinse nicio lumânare. Abia dacă aruncă o privire spre fereastra îngustă de unde Kyllar o privea, invizibil. Părea înspăimântată, de aceea el îşi mai verifică o dată invizibilitatea. Ochii ei nu erau însă fixaţi asupra lui. Kyllar se uită în spate, dar nu văzu pe nimeni pe stradă. Mama lui Bucle Aurii începu să tremure şi îngenunche lângă pat.

Se ruga! La naiba! Kyllar se simţi stingherit şi în acelaşi timp că era martorul unui lucru atât de personal. Nu era sigur de ce. Înjură în tăcere şi dădu să plece.

Pe stradă veneau însă trei oameni înarmaţi. Kyllar îi recunoscu pe doi dintre ei ca fiind tâlharii pe care îi împiedicase în urmărirea lui Bucle Aurii.

— E vrăjitoare, te-asigur, spuse unul dintre tâlhari bărbatului pe care Kyllar nu-l recunoştea.

— I-adevărat, Shinga, o jur! zise celălalt.

„Cred că-i o glumă! Shinga din Caernarvon verifica personal povestea unor golani despre o vrăjitoare? De parcă o vrăjitoare le-ar fi pus piedică, în loc să-i ucidă.”

Kyllar auzi zgomote în casă şi privi iar pe fereastră. Femeia îşi trezise soţul, iar acum se rugau împreună. Era ciudat, fiindcă din patul lor n-ar fi avut cum să-i vadă pe golanii Sa’kagé. Poate că femeia avea ceva Talent.

„Se roagă să fie apăraţi.” Kyllar pufni, iar porţiunea mică, dar rea, a sufletului său îl îmboldi să plece. Lasă-l pe zeul lor să rezolve problema. Se întoarse cu spatele, totuşi nu reuşi să facă niciun pas.

— Barush, zise unul dintre tâlhari către Shinga. Ce facem acum?

Bărbatul îl pălmui.

— Iertare, iertare! se tângui tâlharul. Vreau să spun, Shinga Sniggle, ce facem?

— Îi ucidem.

Zei din ceruri! Era uimitor. Sa’kagéul de aici era o parodie atât de jalnică a celui din Cenaria, încât lui Kyllar îi veni să râdă. Doar că situaţia nu era prea nostimă. Shinga trebuia să pălmuiască pe cineva ca să-i dobândească respectul? La el acasă, supuşii lui Pon Dradin

leşinau când acesta îi privea cu cea mai mică notă de dezaprobare în ochi. Iar el nu fusese niciodată cu adevărat Shinga.

Kyllar aproape că plecă din cauza dezgustului. Ce incapabili!

Şi totuşi, nu era nevoie de mare lucru ca să ucizi pe cineva. Un mătrăşitor ştia asta.

Oh, ce dilemă încântătoare! Pe de o parte, el era probabil unul dintre cei mai iscusiţi ucigaşi din lume. I-ar fi putut omorî pe toţi trei înainte ca ei să scoată vreun sunet. Dar, pe de altă parte, nu putea nici măcar să-i rănească. În faţa lui se aflau târâturile lumii interlope, gata să ucidă, în timp ce el nu putea. Minunat!

Erau la numai douăzeci de paşi distanţă.

— Şi dacă… dacă foloseşte din nou magia, Shinga?

Evident, golanii nu-şi făcuseră niciun plan înainte să atace. Asta ar fi trădat o urmă de profesionalism.

Barush Sniggle pufni, apropiindu-se de uşă.

— Nu mi-e frică de rahatul ăla.

Când îi zări ochii, Kyllar duse reflex mâna la spate, dar Răzbunarea nu era acolo. Surpriza de moment se dovedi suficientă pentru a-l elibera de impulsul ucigaş. Jurase. La naiba, jurase! Trebuia să existe şi o altă cale. În noaptea asta, evenimentele aveau să se deruleze altfel.

Kyllar se materializă în faţa lui Shinga. Mai bine zis, lăsă vederii doar anumite părţi ale lui, permiţând luminii să pătrundă prin sa'kariul care îl acoperea. Ştia ce vedeau ceilalţi: o siluetă ceţoasă, translucidă. Linia unui biceps iridescent pâlpâi în aer, urmată de cea a unui umăr lat, trapezul spatelui, conturul muşchilor pieptului – toate exagerate pentru a părea mult mai mari decât erau de fapt. Licăriră puţin şi apoi dispărură fantomatic.

Barush Sniggle îngheţă, moment în care Kyllar continuă cu lovitura lui cea mai măiastră. Sa'kariul deveni solid deasupra ochilor săi, făcându-i să strălucească aidoma unor nestemate negre, metalice, care pluteau în aer. Pe urmă, apăru şi restul feţei, acoperită cu o mască de metal negru strălucitor, lipită de piele. Era ameninţător. Ba mai

mult decât atât. Era chipul Judecăţii, al Răzbunării întrupate. Kyllar se hrăni cu ceea ce văzu în ochii lui Shinga – ură-invidie-lăcomie-crimă-trădare –, iar masca deveni şi mai fioroasă. Kyllar trebui să-şi înfigă unghiile în palmă ca să nu-l termine.

Shinga scăpă măciuca îngrozit, ceea ce nu-l surprinse pe Kyllar; ştia ce văzuse bărbatul, fiindcă… ei bine, fiindcă se antrenase în oglindă.

— Familia asta, zise el cu voce catifelată ca blana unei pisici, este sub protecţia mea.

Ridică mâna stângă şi o îndoi. Cu un şuierat, sa'kariul se alungi, luând forma unui pumnal lung, fumegător. Din ochi îi ţâşniră scântei albăstrui. Era total inutil, mai ales că-i diminua mult capacitatea de a vedea în întuneric, ca să nu mai pomenim de usturime, dar efectul se dovedi extrem de satisfăcător.

Shinga se cutremură, paralizat de frică, cu falca atârnând şi Kyllar văzu o pată întinzându-se pe pantalonii bărbatului şi apoi o băltoacă adunându-se în jurul picioarelor lui.

— Ştergeţi-o! zise Kyllar cu flăcări albăstrui ieşindu-i din gură.

„N-o să mai simt gustul mâncării cel puţin o săptămână."

Golanii se întoarseră şi o rupseră la fugă, aruncându-şi armele, însă Kyllar nu simţi nicio satisfacţie. Exact când crezuse că nu putea s-o dea în bară şi mai tare, se întrecuse pe sine. Cu mai mult de un deceniu în urmă, Durzo Blint îi spusese: *Băiete, o ameninţare înseamnă o promisiune! Pe stradă, poţi să minţi despre absolut orice, cu excepţia ameninţărilor. O ameninţare fără acoperire înseamnă predare.*

Simţindu-se îngreţoşat, Kyllar privi în casă. Cei doi soţi erau tot îngenuncheaţi lângă pat, ţinându-se de mâini. Nu văzuseră şi nu auziseră nimic. Kyllar o observă însă pe ea cum strânge mâna bărbatului.

— O să fim în regulă, zise femeia cu voce tare. Ştiu asta. Mă simt mai bine acum.

„Mă bucur că măcar unul dintre noi e bine.”

*

— Nu cu multă vreme în urmă, voi, cei din încăperea asta, eraţi soţii, mame, un olar, un berar, un căpitan de navă, un sticlar, un neguţător şi un zaraf, spuse Jarl.

Era a şasea lui predică, dar tot nu-i venea mai uşor s-o facă. Privind fetele şi paznicii din Dragonul Fricos, adunaţi înainte să-şi înceapă tura, văzu stânjeneală. Ele erau prostituate acum, însă nu pentru că aşa doriseră. Celor mai mulţi nu le plăcea să accepte că fuseseră odată şi altceva. Era prea greu.

— Nu cu multă vreme în urmă, continuă Jarl, am lucrat şi eu aici.

Cuvintele lui arcuiră câteva sprâncene, deşi putea paria că ei ştiau deja că se prostituase. Alesese să se exprime ambiguu, ca să arate că vremurile acelea nu mai aveau putere asupra lui. Chiar şi printre cei care se prostituau, băieţii erau consideraţi de rang inferior. Poate că erau adoraţi de fete, dar clientela îi trata ca pe nişte gunoaie. O prostituată, deşi era ceea ce era, rămânea o femeie, în timp ce o cocotă masculină era mai puţin decât un bărbat. Nimeni nu s-ar fi gândit că noul Shinga va admite, ba încă public, că fusese aşa ceva.

— Nu cu multă vreme în urmă, Sa’kagé se ocupa în principal de contrabanda cu iarba-furiei, tutun şi băutură, zise el.

Împreună, Jarl şi Mama K înfiinţaseră o mulţime de bordeluri după lovitura de palat. Cele mai multe dintre ele abia dacă-şi scoteau banii, dar nu ăsta le era scopul. O făcuseră ca să protejeze cât mai mulţi oameni cu putinţă. Dragonul Fricos era însă unul dintre cele mai lucrative, pentru că se axase pe personalul exotic. Aici lucra o fată pe nume Daydra care ar fi putut fi geamăna Helenei Cromwill, doar că fără cicatrici. Pretindea că era virgină. Colega ei de cameră, Kaldrosa Wyn, se purta ca un pirat sethi. Mai erau şi ladeshiene cu părul de mătase, modaine fardate strident şi dansatoare ymmuri care purtau clopoţei.

— Acum, continuă Jarl, voi sunteţi târfe, eu sunt Shinga, iar Sa'kagé continuă să se ocupe de contrabanda aceloraşi blestemăţii. De parcă nu s-ar fi schimbat nimic. Să vă spun însă ceva: eu m-am schimbat. M-am arătat lumii. Sunt diferit. Am profitat de a doua şansă ca să-mi îmbunătăţesc viaţa. Iar asta puteţi face şi voi.

Partea aceea a discursului era singura care se putea dovedi a fi până la urmă o minciună. Jarl o întrebase pe Mama K în privinţa asta.

— De ce nu dezbat oamenii dacă Pământul este plat? răspunsese ea prin altă întrebare.

— Toată lumea ştie asta, ridicase Jarl din umeri.

— Exact, zisese ea. Însă nu putem fi siguri în privinţa lucrurilor care evocă pasiuni.

— Aha, de pildă zeii.

— Nu contează dacă eşti sau nu sigur că tot ceea ce spui e adevărat. Important este să vrei să crezi cu pasiune în cuvintele tale, fiindcă în felul ăsta vei fi convingător. Pentru că până la urmă, nu contează ca fetele să dea crezare argumentelor tale. Contează ca ele să creadă în tine.

Era ceea ce ar fi spus vechea Mama K. Jarl fusese puţin dezamăgit. Ea păruse diferită după lovitura de palat, după ce Kyllar o otrăvise şi apoi îi dăduse antidotul. Probabil că presiunea pe care o crea confruntarea nesfârşită cu răul ajunsese să-i distrugă speranţa. Îi rămăsese totuşi pragmatismul şi, întrucât aprecia asta, Jarl continua să ţină discursuri.

El nu se culcase cu nimeni de când devenise Shinga. Nu fusese cu vreun bărbat de când părăsise casa lui Stephan, în noaptea loviturii de palat, dar nici cu vreo femeie. Supravieţuise toată viaţa făcând doar ceea ce trebuia, construindu-şi constant o reţea de prieteni şi de influenţă, pregătindu-se mereu pentru un viitor în care nu trebuia să se mai prostitueze.

Iar viitorul acela venise atât de brusc, încât nu ştia ce să facă. Libertatea îi era inutilă. Nu ştia cum să se simtă. Îi aducea aminte de taurii de fier Harani. Nu văzuse niciunul,

bineînţeles, dar se spunea că-i prindeau de când erau viţei şi-i legau de un stâlp cu lanţuri groase. Când ajungeau la maturitate – măsurând mai mult de cinci metri la greabăn –, ar fi putut rupe lanţurile, însă n-o făceau. Îngrijitorii lor îi duceau uneori şi de funie. Taurii de fier erau atât de siguri că nu se pot elibera, încât nici măcar nu mai încercau.

Jarl fusese înlănţuit de sex şi de nevoia de a le face pe plac clienţilor atâta vreme, încât acum se simţea asexuat. Anterior nu avusese de ales. Cei mai mulţi clienţi fuseseră bărbaţi, dar avusese şi femei, partenere cu grade diverse de atractivitate. Acum, dacă ar fi avut de ales, nu s-ar fi descurcat. Nu putea spune cu certitudine dacă ar fi preferat femeile sau bărbaţii dacă n-ar fi fost silit să se prostitueze.

Fetele din bordeluri îl tratau acum diferit. Se uitau la el altfel. Flirtau.

Era îngrozitor. Flirtul avea anumite cerinţe. Trebuia să înveţe răspunsuri adecvate şi inadecvate, iar el habar n-avea de regulile sexului din afara unui bordel. Clienţii lui obişnuiţi îl descriseseră ca fiind nesatisfăcător… totuşi experienţele lor nu erau cu adevărat reprezentative, fiindcă în caz contrar toţi clienţii bordelurilor ar fi fost heterosexual!?

Îşi pierdea concentrarea. Nu-şi permitea luxul de a se gândi la asemenea lucruri acum. Speranţa trebuia ambalată frumos pentru a putea fi vândută.

— Dintre toate femeile din Furnicar, zise Jarl, voi sunteţi cele mai norocoase. Aţi avut şansa să deveniţi târfe aici, clătină el din cap. Norocul de a deveni târfe. Cu şase luni în urmă, cele mai multe dintre voi aţi fi traversat pe trotuarul celălalt, ca să nu treceţi pe lângă o târfă. Iar acum sunteţi târfe, eu sunt Shinga, iar Sa’kagé desfăşoară în continuare aceleaşi activităţi.

Regele Ursuul crede că v-a terminat. Planul lui este să lase iarna să-i ucidă pe majoritatea celor din Furnicar. Se gândeşte că în momentul în care vor izbucni răscoalele pentru hrană, toţi vor fi atât de slăbiţi, încât soldaţii lui nu

vor avea nicio problemă cu noi. Presupune că Sa'kagé e prea pasivă şi prea lacomă ca să-l oprească. Plănuieşte să ne despartă, oferindu-ne firimituri de la masa lui, ca să ne distrugem unii pe alţii. Interesant este că el are dreptate. Am aflat că în primăvară vrea să aducă altă armată şi câteva mii de colonişti, toţi bărbaţi. Vrea să-i ucidă pe toţi din Furnicar cu excepţia voastră. Din nou, veţi fi cele norocoase. Vă veţi însoţi cu halidoranul care vă va cumpăra.

Se poate ca invadatorii să se schimbe, să pună capăt bătăilor şi umilinţelor din dormitor odată ce le veţi deveni soţii. Ursuul se aşteaptă să fiţi atât de laşe, încât să vă agăţaţi de speranţa asta bolnavă. Vrea ca speranţa deşartă să vă paralizeze până când e prea târziu, până când bărbaţii voştri vor fi murit, prietenii vor fi fost alungaţi, iar puterea Sa'kagé, eliminată. Peste un an veţi începe să purtaţi în pântece fiii noilor voştri soţi halidorani, iar apoi veţi avea bucuria de a-i privi cum se transformă în monştri care-şi vor trata soţiile la fel cum v-au tratat taţii lor pe voi. Va fi firesc. Le veţi naşte şi fiice care vor trăi convinse că nu-i nimic neobişnuit să fie lovite, scuipate şi forţate să… ştiţi bine ce vor trebui să facă. Fiicele voastre nu se vor împotrivi. Vor urmări laşitatea voastră şi vor fi convinse că asta-i soarta femeilor. Va fi firesc. La asta se aşteaptă regele şi deocamdată a avut dreptate în toate privinţele.

Jarl le atrăsese atenţia. Putea vedea oroarea din ochii lor. Cele mai multe fete obişnuiau să se gândească doar la ziua de azi. Totuşi, nu erau proaste. Ştiau că nu vor putea lucra veşnic în bordel, dar fiindcă nu erau în stare să vadă vreun alt viitor, hotărâseră să nu se mai gândească deloc la viitor. Era mult prea dureros.

Femeile astea intraseră în modul de supravieţuire. Perspectiva de a-şi aduce fiicele într-o asemenea lume le făcea totuşi să gândească dincolo de persoanele lor, la viitor, iar Jarl nu minţise. Ele aveau să aibă cea mai bună soartă. Dacă le putea convinge şi pe cele care aveau mai mult de pierdut, atunci bătălia lor cu halidoranii avea să fie

pe jumătate câştigată.

— În ultimele câteva luni, lucrurile s-au schimbat pentru toţi, pentru noi, pentru voi şi pentru mine. Acum eu zic că-i timpul unei schimbări pentru noi toţi. Eu zic c-a sosit momentul ca Sa'kagé să devină altfel. Am fost în război şi am pierdut. Dar ştiţi de ce? Fiindcă n-am luptat. Halidoranii vor să murim în linişte? Dă-i în mă-sa! O să luptăm în feluri cu care nu s-au mai confruntat. Se gândesc să ne înfometeze? Dă-i în mă-sa! Dacă putem aduce iarba-furiei prin contrabandă, ne vom descurca şi cu grânele. Vor să vă ucidă bărbaţii? O să-i ascundem. Vor să organizeze raiduri? Vom şti unde merg înainte s-ajungă acolo. Vor să joace jocuri de noroc? O să trişăm. Vor să bea? O să ne pişăm în berea lor.

— Dar noi ce putem face? întrebă o fată.

Fusese o întrebare pregătită.

— Chiar acum? zâmbi el. Vreau să visaţi. Vreau să vă gândiţi nu la felul în care putem reveni la ce am fost înainte să vină halidoranii, ci să visaţi la ceva mai bun. Vreau să vă închipuiţi o zi în care naşterea în Furnicar nu înseamnă şi moartea tot acolo. Vreau să visaţi la o a doua şansă şi la cum ar putea arăta oraşul şi ţara dacă toţi ar primi şansa aceea. Închipuiţi-vă cum ar fi să vă creşteţi copiii într-un loc în care să nu trebuiască să fie înspăimântaţi mereu, într-un oraş fără judecători corupţi şi fără extorcările Sa'kagé. Un oraş cu o duzină de poduri peste Plith şi niciun străjer de o parte şi de alta a lor. Un oraş în care lucrurile să fie altfel, fiindcă noi alegem să fie aşa.

Ştiu că acum sunteţi speriate. Peste câteva minute veţi intra în schimb şi va trebui să-i priviţi din nou în faţă pe nenorociţii ăia. Ştiu. Nu-i o ruşine să fii înspăimântat, dar eu vă cer să fiţi curajoase pe dinăuntru. Va veni vremea când va fi nevoie de voi. Dacă nobilii doresc să câştige războiul şi să-şi recucerească ţara, vor avea nevoie de noi, iar ajutorul nostru va avea un preţ. Vom cere un oraş diferit, iar voi şi cu mine vom decide care vor fi diferenţele. Împreună deţinem puterea asta. Deocamdată, trebuie să

ne vedem de treabă ca de obicei. Însă trebuie să visăm şi să ne pregătim. Dintre toţi cei din Furnicar, voi, doamnelor, aveţi cel mai mult de pierdut.

Se apropie de fata-pirat, Kaldrosa Wyn, şi-i atinse obrazul sub ochiul vânăt.

— Spune-mi, de asta ai renunţat la soţul tău? O coroană pentru un ochi învineţit? Şi apoi încă una când ei te lovesc atât de rău, încât nu mai poţi munci a doua zi? Asta-i ceea ce meriţi?

Din ochii fetei începură să curgă lacrimi.

— Eu zic că nu. Ai venit aici fiindcă n-aveai opţiune mai bună. Primeşti o coroană pentru un ochi lovit, fiindcă doar atât a putut să negocieze Mama K. Ca Shinga al vostru, sunt aici ca să vă spun că nu-i de ajuns. Am fost prea timizi. Ne-am mulţumit să supravieţuim, iar eu m-am săturat să supravieţuiesc. Data viitoare când aud un strigăt de durere, vreau să iasă din gâtul unui halidoran.

— Aşa să fie! şopti una dintre fete.

Vedea cum ardea pasiunea în ochii lor. Pe zei! Ce feroce arătau!

— Deocamdată, mulţumiţi-vă să observaţi şi s-aşteptaţi, continuă Jarl ridicând un braţ. Să fiţi gata, să fiţi curajoase, fiindcă atunci când vom avea ocazia să aruncăm zarurile, o să trişăm şi o să dăm trei de şase.

*

— Scumpule, zise Helene scuturându-l încet pe Kyllar. Scumpule, trezeşte-te!

— Rahat, zise el.

— Poftim?

— RAHAAAT.

Helene izbucni în râs.

— Arăţi într-adevăr de parcă s-ar fi aşezat cineva pe tine, zise ea îmbrăţişându-l, după care adulmecă şi strâmbă din nas. Şi duhneşti într-adevăr…

— Rahat, spuse el, rănit.

— Scumpule, trebuie să mergem la cumpărături astăzi, îţi aminteşti?

Kyllar înşfăcă o pernă şi şi-o puse peste cap. Helene se

întinse ca să i-o ia, dar bărbatul nu-i dădu drumul. Aşa că ea începu să cânte cântecul de bună dimineaţa care consta în repetarea cuvintelor *bună* şi *dimineaţa* de treizeci şi şapte de ori. Era unul dintre favoritele lui Kyllar.

— BUNĂ dimineaţa, bună DIMineaţa, bună dimineaţa, Bună dimINEAŢA…

— RAHAT puturos, rahat PUTUros, Rahat puTUROS… cântă şi Kyllar în pernă.

Tânăra luă perna, iar el o înşfăcă şi o aşeză pe pat. Fusese atât de puternic şi de rapid, încât Helene nu se împotrivi. Aruncă perna, se urcă pe ea şi o sărută pasional.

— Uh, uhn, zise ea, gândindu-se cât de bine îi făcuse atingerea buzelor lui.

— Ce-i? întrebă el, treizeci de secunde mai târziu.

— Respiraţia de dimineaţă, spuse Helene strâmbând din nas.

Evident, era o minciună. La cum îi simţise buzele, nu i-ar fi păsat nici dacă respiraţia i-ar fi duhnit a stârv. Dar nu era aşa. Respiraţia lui nu mirosea niciodată. Nu doar că nu era neplăcută; ar fi putut mesteca frunze de mentă sau brânză mucegăită şi tot nu s-ar fi simţit. La fel era şi cu restul corpului. Dacă-l parfumai, mirosul dispărea pur şi simplu. Presupunea că avea legătură cu sa'kariul.

— Îţi arăt eu răsuflare de dimineaţă! îi oferi el zâmbetul său prefăcut de prădător.

Îi dădu mâinile la o parte şi începu s-o sărute pe gât, tot mai jos, spre linia decolteului. Braţele ei încetară să se mai zbată, iar buzele lui…

— Ah! Cumpărăturile! exclamă fata strecurându-i-se din braţe.

Kyllar o lăsă să plece. Se trânti după aceea înapoi pe pat, iar ea pretinse că-şi îndreaptă rochia în timp ce admira muşchii pieptului său gol. Mătuşa Mea plecase cu Uly pentru toată ziua. Casa era goală. Kyllar era foarte drăguţ când avea părul ciufulit din cauza somnului, trupul lui era minunat, iar buzele… cele mai uimitoare din lume. Ca să nu mai vorbim de mâini. Îşi dorea să-i simtă pielea lipită de a ei, să-şi pună mâinile pe pieptul lui. Şi invers.

Uneori, dimineaţa se ghemuiau unul în altul când el abia dacă era treaz, iar momentele acelea deveniseră favoritele ei. O dată sau de două ori, cămaşa i se ridicase în timpul somnului şi se trezise îmbrăţişată, pielea ei goală atingând pielea lui. Ei bine, poate că, de fapt, cămaşa nu se ridicase chiar de la sine, iar ea n-ar fi cutezat să facă aşa ceva dacă n-ar fi ştiut că bărbatul va rămâne adormit preţ de ore şi că era imposibil să se trezească.

Se înfierbânta doar gândindu-se la asta. Şi de ce nu? se întreba o parte din ea. Mai întâi erau motivele religioase. Pot fi puşi un bou şi un lup să tragă la acelaşi jug? Nu ştia nici măcar dacă Kyllar credea în Zeu. Devenea întotdeauna neliniştit când ea aducea vorba de asta. Mama ei adoptivă o sfătuise să ia decizii înainte ca judecata să-i fie umbrită de sentimente, dar vremea aceea trecuse. Uly avea nevoie de ea. La fel şi Kyllar, iar Helene nu mai avusese niciodată senzaţia de a fi necesară cuiva. El o făcea să se simtă frumoasă şi bună, ca o domniţă, ba chiar ca o prinţesă. O iubea.

Practic, era soţul ei. Spuneau tuturor că erau căsătoriţi, trăiau împreună, dormeau în acelaşi pat, se comportau ca nişte părinţi pentru Uly. Probabil că singurul motiv pentru care nu făcuse încă dragoste cu Kyllar era că în momentul în care el începea s-o dezmierde seara, ea era atât de obosită, încât abia se mai putea mişca. Dacă ar fi încercat dimineaţa ceea ce făcea noaptea, ar fi renunţat la feciorie în cinci secunde. Aproape că-i simţea răsuflarea în ureche. Se imagină făcând unele dintre lucrurile despre care mătuşa Mea vorbea atât de dezinvolt, care îi făceau faţa să ardă, dar sunau minunat. Se simţea atât de ispitită, încât abia ştia ce ar fi vrut să încerce mai întâi.

Nu spuneau scripturile „Da-ul tău să fie da, iar nu-ul să fie nu”? Spusese că era nevasta lui Kyllar, iar despre el se ştia că-i era soţ. Trecuse cu el pe lângă argintăria despre care-i spusese mătuşa Mea şi ar fi putut formaliza situaţia în Waeddryn mai târziu. După aceea.

Kyllar se ridică în capul oaselor, iar ea se aplecă în spatele lui, ducându-şi mâinile la şireturile rochiei. O

deschise.

— Pe zei! zise Kyllar, sărutând-o fugar pe obraz fără să se întoarcă îndeajuns ca să-i vadă şi restul corpului. Cred c-o să urinez ca un cal.

Sări în picioare şi începu să se îmbrace. Pentru un moment, Helene îngheţă. Rochia îi rămase desfăcută, expunându-i întregul corp.

— Şi ce trebuie să cumpărăm? întrebă Kyllar, trăgându-şi tunica peste cap.

Helene abia dacă începuse să-şi strângă la loc şireturile rochiei când capul lui ţâşni din tunică.

— Ei bine? întrebă el.

— Poftim? răspunse ea simţindu-se de parcă cineva i-ar fi turnat o găleată de apă rece în cap.

— Ah, e ziua lui Uly, nu? Trebuie să-i cumpărăm o păpuşă sau ceva.

— Da, aşa-i, zise fata întrebându-se ce fusese în mintea ei mai devreme.

CAPITOLUL 17

Vürdmeisterul Neph Dada se gândi că Tenser făcuse o treabă destul de bună. La un moment dat, reuşise chiar să scuipe sânge. Deocamdată, comportamentul lui avea să fie considerat drept o sfidare imperturbabilă. Odată exonerat, probabil că urma să fie reinterpretat drept o sfidare curajoasă.

Bărbatul pe care se presupunea că-l ucisese Tenser, baronul cenarian Kirof, nu fusese găsit niciodată. Pe baza mărturiei căpitanului gărzii cenariene, care declarase că-l văzuse pe Tenser ucigându-l, ducele fusese găsit vinovat foarte repede. Anunţul pedepsirii lui de către Regele-zeu născuse tot felul de zvonuri. Nobilii cenarieni se aşteptaseră la o amendă, poate la o detenţie scurtă, care să ţină seama de meritele sale, sau poate la o deportare în Halidor. Întemniţarea lui în Fundătura Iadului era privită ca o variantă mai rea decât pedeapsa cu moartea.

Tenser nu s-ar fi putut infiltra în Sa’kagé dacă ar fi fost mort sau deportat. Fiind însă deţinut în cea mai rea închisoare din ţară, putea să câştige credibilitate pentru Sa’kagé. Când baronul Kirof avea să fie prezentat în viaţă, Tenser urma să fie exonerat de pedeapsă şi să-şi recâştige toate drepturile de duce halidoran, dar mai important, ar fi putut să pretindă că nutrea o ură covârşitoare faţă de Regele-zeu, care-l întemniţase pe nedrept. Ducele Tenser Vargun avea să ofere lui Sa’kagé orice şi-ar fi dorit. Cum ar fi putut ei să-l refuze?

Ca de obicei, Regele-zeu uneltise mai multe planuri. Pedepsirea atât de severă a unui duce halidoran demonstra tuturor că era un conducător drept. Cenarienii care încă ezitau primiseră un motiv suplimentar de a i se supune. Urmau să se întoarcă la vieţile lor, făcând ca laţul din jurul rebelilor să se strângă şi mai mult după ce prietenii lor îi abandonaseră.

În acelaşi timp, ştirea despre detenţia lui Tenser avea să umbrească orice altceva, de aceea astăzi urma să elibereze

zeci de criminali din Burdihan şi să închidă sute de oameni suspectaţi de rebeliune. Totul avea să treacă neobservat în ziua ştirii şocante despre Tenser.

După rostirea sentinţei, Neph îl conduse pe Tenser împreună cu gardienii până la închisoare.

Ducele îl privi suspicios. Mulţi halidorani nu-i apreciau prea mult pe vecinii lor, lodricarii, dispăruţi demult, dar în cazul lui Tenser antipatia părea atât generală, cât şi personală.

— Ce vrei?

— Doar să-ţi împărtăşesc nişte noutăţi care ţi-ar putea fi de ajutor, zise Neph fără să-şi poată ascunde satisfacţia. Baronul Kirof a dispărut. Se pare că a fost răpit.

Tenser păli brusc. Dacă baronul dispăruse, nu avea să mai iasă niciodată din Fundătură.

— O să-l găsim, adăugă Neph. Bineînţeles, dacă-l vom găsi mort…

Chicoti. Dacă Kirof murise, Vargun era şi el mort. Folosindu-se de magie, Neph deschise poarta de fier care separa tunelele din castel de cele din Burdihan.

— Milord, celula vă aşteaptă!

*

Jarl îşi masă tâmplele. Toată ziua interogaseră prizonieri eliberaţi din temniţă. Aflaseră despre lovitura de palat după ce aceasta se produsese, când pe coridoarele închisorii apăruseră vrăjitorii care, aparent, căutau ceva. Plecaseră aşa cum veniseră, aşa că nu păruse important.

Un fapt mai semnificativ era acela că un fost şef de bordel, pe nume Whitey, fusese treaz când doi gardieni conduseseră un prizonier către Burdihan. Fusese treaz şi rămăsese aşa. Jurase că nici cei doi gardieni, şi nici prizonierul lor, un bărbat voinic, blond şi dezbrăcat, nu mai trecuseră înapoi.

Mai mult decât atât, Whitey îl recunoscuse pe unul dintre gardieni, un nenorocit care fusese în solda lui Jarl, care îl trimisese în castel cu o însărcinare foarte clară. Vrăjitorii ce veniseră imediat după ei scotociseră toată închisoarea, dar nu se auziseră zgomote de luptă şi nu

existase vreun indiciu că văzuseră pe cineva. Era imposibil, iar Whitey nu reuşea să înţeleagă ce se întâmplase.

Jarl îi făcu semn lui Whitey să iasă din încăpere.

— E posibil? o întrebă apoi pe Mama K.

— Tu ce crezi? îi întoarse ea întrebarea.

— Despre ce vorbiţi? dori să ştie Brant Agon.

— Asta dovedeşte că el era în viaţă mai târziu decât am crezut, spuse Jarl.

— Şi mai ştim că nici capul pe care l-au ridicat în ţeapă nu era al lui, completă Mama K. Asta-i destul de sugestiv.

— Pe zei! exclamă Jarl.

— Ce? întrebă Brant. Ce?

— Logan Gyre, răspunse Jarl.

— Ce-i cu el? A fost ucis în turnul de miazănoapte! exclamă Brant.

— Ce-ai face dacă tocmai ai fi ucis un gardian în Gaură şi te-au schimbat în hainele lui, când vezi şase vrăjitori care se îndreaptă spre tine? Există o singură cale de ieşire, iar ea este blocată de vrăjitori, zise Jarl.

— Doar nu vrei să-mi spui că Logan a sărit în Gaură? întrebă Brant, care văzuse locul acela.

— Vreau doar să spun că Logan Gyre ar putea fi încă în viaţă, spuse Jarl.

— Stai aşa! interveni Mama K, după care se ridică şi începu să frunzărească un teanc de hârtii. Dacă-mi aduc aminte bine… da, iată! Amintiţi-mi că trebuie să-i oferim fetei ăsteia un bonus. Are un client fidel căruia îi place să se laude. „Gorkhy le-aruncă pâinea în Gaură şi-i priveşte cum încearcă s-o prindă fără să cadă-n ea. El zice că nu mai puţin de trei dintre prizonieri au fost…”, Mama K îşi drese glasul, dar când continuă vocea îi era inexpresivă. „Trei prizonieri au fost mâncaţi de ceilalţi în timpul în care Gorkhy i-a înfometat.” Fata a mai descris „un bărbat gigantic, de peste doi metri. De câteva ori a reuşit să prindă pâinea pe care gardianul încercase s-o azvârle în Gaură. Gorkhy îl urăşte în mod special pe bărbatul ăla, căruia îi spun *Regele”,* citi Mama K şi ridică privirea.

Raportul ăsta este de acum trei zile.

— Niciun asemenea prizonier n-a fost aruncat în Burdihan în ultimii zece ani, şopti Brant.

Toţi trei se aşezară mai bine în scaune.

— Dacă acest Gorkhy le spune superiorilor lui despre un uriaş numit Regele… începu Mama K.

— Logan va muri chiar în ziua aia, o completă Jarl.

— Trebuie să-l salvăm, zise sec Brant.

Jarl şi Mama K se uitară unul la celălalt.

— Trebuie să chibzuim la locul pe care l-ar putea ocupa în strategia noastră, zise Mama K.

— Doar nu vă gândiţi să-l lăsăm acolo, protestă Brant.

Mama K îşi privi cu atenţie unghiile vopsite în roşu aprins.

— Pentru că nu ne putem permite asta, continuă Brant. El este singurul care ar putea uni ţara. Jarl, dacă vrei într-adevăr să faci ceea ce zici, asta-i şansa ta! Dacă-l eliberezi pe Logan, îţi va da pământuri şi titluri şi te va graţia. Aşa că nu-mi spune că-ţi trece prin cap să-ţi laşi regele în iadul ăla!

— Ai terminat? întrebă Mama K, reducându-l la tăcere. Ne gândim la asta. Ne gândim la asta pentru că ne gândim la toate. De aceea câştigăm. Mi-am imaginat până azi cum l-am putea salva, dacă ne-am dori asta. Tu ai început să faci planuri despre cum să-l scoatem? Sau continui să dai din gură despre cât de nobil şi de bun vei fi?

— La naiba! Încă dau din gură! rosti el, fără a-şi putea înăbuşi un zâmbet.

Mama K clătină şi ea din cap şi zâmbi fără voie.

— Cum se comportă oamenii tăi, Brant? întrebă Jarl.

— O să-i transform în soldaţi foarte buni, peste vreun deceniu sau două.

— Dar câţi ai? întrebă Jarl.

— Nu, nu, făcu Mama K.

— O sută, răspunse Agon. Treizeci dintre ei s-ar putea să fie de vreun folos într-o luptă. Zece sunt chiar formidabili. Am şi câţiva arcaşi foarte buni. Unul dintre ei ar putea fi chiar mătrăşitor de ordin trei. Sunt toţi nedisciplinaţi. Şi

nu au încredere unii în alţii. Luptă pe cont propriu.

— N-am terminat deocamdată de vorbit despre asta, zise Mama K.

— Consideră că am vorbit, rosti Jarl. O s-o facem!

Mama K deschise gura ca să spună ceva, dar Jarl o privi fix până când ea plecă ochii.

— Cum hotărăşti, Shinga.

— Presupun că sursa noastră nu-i capabilă să-l determine pe Gorkhy să ne ajute.

Mama K privi hârtia, fără s-o citească însă.

— Nu, nu poate.

În timp ce Brant şi Mama K începură să dezbată diferite modalităţi de a pătrunde în Burdihan, Jarl preferă să se gândească. Se arătase cu două săptămâni în urmă şi ţinuse cuvântări în faţa unor oameni tot mai dornici să-i audă spusele. Oamenii din Furnicar – Iepurii, aşa cum li se spunea în batjocură fiindcă erau numeroşi, fricoşi şi locuiau într-un labirint de alei – tânjeau după speranţă. Cuvintele lui erau ca apa pentru gâtlejurile pârjolite. Rebeliunea suna seducător pentru cei care nu aveau nimic de pierdut. Ştiau însă că printre spectatori fuseseră şi iscoadele Regelui-zeu.

Scăpase deja dintr-o tentativă de asasinat. Urmau să aibă loc şi altele. Dacă nu reuşea să convingă câţiva mătrăşitori să-l apere, mai devreme sau mai târziu avea să fie ucis.

— Mă duc la Caernarvon, hotărî Jarl.

— Dai bir cu fugiţii? întrebă Brant.

— Dacă nu-mi iau bagaje, pot să mă-ntorc într-o lună.

— Probabil, dar ce rezolvi cu asta?

— Mai trăiesc treizeci de zile? spuse Jarl zâmbind.

— Crezi că el se va întoarce? întrebă Mama K.

Brant îi privi confuz.

— Pentru Logan? Într-o secundă, zise Jarl.

— Dacă există cineva care să-l poată scoate, atunci el e acela, îl aprobă Mama K.

— Cine? întrebă Brant exasperat.

— Iar după ce Hu Gibbet şi ceilalţi mătrăşitori vor auzi

că el te păzeşte, nu m-ar mira să se retragă, continuă Mama K.

— Cine? Cine?

— Probabil cel mai bun mătrăşitor din oraş, după moartea lui Durzo Blint, zise Jarl.

— Atât doar că nu mai este-n oraş, zâmbi Mama K.

— Bine. Cel mai bun din branşă.

— Atât doar că nu mai este-n branşă.

— Toate astea sunt pe cale să se schimbe, replică Jarl.

— Iei pe cineva cu tine? întrebă Mama K.

— Încercaţi doar să mă enervaţi, nu-i aşa? spuse Brant.

— Nu, zise Jarl ignorându-l şi răspunzându-i Mamei K. Va fi mai puţin suspect dacă voi pleca de unul singur. Se întoarse către Brant. Am o însărcinare pentru tine în timpul în care voi lipsi.

— Vorbiţi despre Kyllar Stern, nu-i aşa?

— Da, zâmbi Jarl. Generale, eşti un bărbat onest?

— Peste tot, cu excepţia câmpului de bătălie, oftă generalul.

— Atunci vreau să te gândeşti la modul în care armata lui Logan Gyre o va distruge pe cea a Regelui-zeu, zise Jarl bătându-l pe umăr.

— Logan nu are o armată, răspunse Brant.

— Asta-i problema Mamei K, spuse Jarl.

— Pardon?

— Terah Graesin are o armată. Vreau să te gândeşti la modul cum armata ei ar putea deveni a lui Logan.

— Ce? întrebă Mama K.

— Acum vă rog să mă scuzaţi, zise Jarl. Am o întâlnire în Caernarvon.

CAPITOLUL 18

— Am murit şi n-am observat? se întrebă Kyllar.

Se deplasa din nou prin ceaţa morţii şi avea senzaţia aceea de mişcare fără mişcare. Dincolo de marginea ceţii era o siluetă înfăşurată în mantie, la fel de eterică precum ceaţa însăşi, iar Kyllar era convins că era Lupul, totuşi el nu murise. Sau murise? Poate îl omorâse cineva în somn. Tocmai se aşezase…

— Ce-i asta? Un vis? întrebă Kyllar.

Faţa acoperită de glugă se întoarse către el şi-i topi temerile. Nu era Lupul, ci Dorian Ursuul.

— Un vis? întrebă Dorian mijind ochii pentru a putea vedea mai bine prin ceaţă. Presupun că da, deşi e unul ciudat.

Zâmbi. Era un bărbat chipeş. Părul negru era despletit şi răvăşit, ochii albaştri trădau inteligenţă, iar trăsăturile feţei erau echilibrate.

— Oare de ce, prietenul meu dintre umbre, nu ne temem de vise? Ne pierdem conştiinţa, controlul, iar lucrurile se întâmplă fără vreo logică aparentă şi în pofida oricăror reguli. Prietenii apar şi se transformă în străini. Împrejurimile se schimbă brusc şi noi ne întrebăm rareori despre asta. Nu ne este frică de vise, dar ne este frică de nebunie, iar spectrul morţii ne terorizează.

— Ce naiba se-ntâmplă? întrebă Kyllar.

Dorian rânji, măsurându-l de sus şi până jos.

— Uluitor! Arăţi exact la fel, dar eşti total diferit, aşa-i?

Pe zei! Trecuseră doar două luni de când îl întâlnise pe Dorian.

— Ai devenit formidabil, Kyllar. Ai propria ta măreţie. Eşti o forţă cu care nu-i bine să te pui, dar mintea ta nu ţi-a acceptat pe deplin puterea, aşa-i? îţi trebuie timp ca să te schimbi. E de-nţeles. Puţini au ocazia ca, în aceeaşi zi, să omoare o figură paternă şi să devină nemuritori.

— Treci la subiect.

Dorian ştia întotdeauna prea multe şi asta era enervant.

— Ăsta-i un vis, după cum ai zis. Şi da, eu te-am chemat. E o şmecherie magică pe care tocmai am descoperit-o. Sper să mi-o amintesc şi când mă voi trezi. Dacă o voi face… Nu sunt sigur că dorm. Deocamdată, sunt într-una dintre reveriile mele. Stau aici de o bună bucată de vreme. Corpul meu e la Vânturile Şuierătoare. Vine Hali. Garnizoana va cădea. Voi supravieţui, însă mă aşteaptă zile şi mai grele. Mi-am privit propriul viitor, Kyllar, ceea ce-i foarte periculos. Am descoperit câteva lucruri care mi-au împietrit inima şi m-au făcut să nu mai caut. Aşa că, în timp ce mă străduiam să-mi adun curajul, te-am urmărit pe tine. Am văzut că ai nevoie de cineva căruia să-i poţi vorbi cu onestitate. Contele Drake sau Durzo ar fi fost cu siguranţă mai buni, dar ei nu pot fi aici, aşa că iată-mă pe mine! Până şi ucigaşii au nevoie de prieteni.

— Eu nu mai sunt un ucigaş. Am renunţat la asta.

— În viziunile mele, continuă Dorian ca şi cum Kyllar nu i-ar fi vorbit, mă văd ajungând într-un loc unde fericirea e doar la o minciună distanţă. Mă voi uita în ochii femeii pe care o iubesc şi care mă iubeşte la rândul ei, ştiind că, indiferent dacă o voi minţi sau îi voi spune adevărul, ea va fi devastată. Suntem fraţi de suferinţă în privinţa asta, Kyllar. Zeul oferă încercări mai simple oamenilor mai mici decât noi. Sunt aici pentru că ai nevoie de mine.

Kyllar se simţi cuprins de iritare. Privi în ceaţă. Locul acela părea o metaforă perfectă pentru viaţa lui – era prins în crepuscul fără a avea ceva definit, solid, fără opţiunea unei căi simplu de urmat.

— Încerc să mă schimb, zise el, dar nu reuşesc. Am crezut că mă pot rupe de trecut, că pot trece peste el ca să-mi văd de viaţa mea. Intru într-o cameră şi mă trezesc uitându-mă după ieşiri. Mă uit la uşi şi geamuri, estimez cât de înalte sunt tavanele, caut potenţiale ameninţări şi evaluez cât de alunecoasă e podeaua. Dacă un om mă priveşte pe o alee, încep să plănuiesc modalităţi de a-l ucide. Şi asta mă face să mă simt bine. Deţin controlul.

— Până când? zise Dorian.

Kyllar ezită.

— Până când îmi amintesc. Trebuie să mă conving pe mine însumi că instinctele mele sunt greşite şi apoi urăsc ceea ce am devenit.

— Şi ce-ai devenit? întrebă Dorian.

— Un asasin.

— Eşti mincinos şi ucigaş, dar nu eşti asasin, Kyllar.

— Bine, mulţumesc.

— Ce este îngerul Nopţii, Kyllar?

— Nu ştiu. Durzo nu mi-a spus niciodată.

— Prostii. De ce n-ai încredere în tine însuţi? De ce nu-i ceri Helenei să aibă încredere? Şi de ce nu-i spui adevărul?

— Nu va-nţelege niciodată.

— De unde ştii?

Şi dacă ea ar fi înţeles? Ce s-ar fi întâmplat dacă, după ce i-ar fi cunoscut cele mai ascunse cotloane ale fiinţei, l-ar fi respins? Ce efect ar fi avut asta asupra lui?

— Sunteţi atât de tineri, încât abia dacă vă deosebiţi fundurile de coate, zise Dorian. *Tu* însă începi să-ţi dai seama cine eşti. Helene a acceptat să-şi pună credinţa într-o cutie micuţă, dar tu eşti mult dincolo de ceea ce ştie ea despre Zeu. Ea are aroganţa tinereţii care o face să creadă c-a aflat deja tot ce-i de ştiut despre El. Te iubeşte, de aceea doreşte să rămâi în cutia aceea cu ea. Dar cutia e prea mică pentru tine. Tu nu poţi înţelege un Zeu care-i doar milostiv şi nu se preocupă de dreptate. Divinitatea aia drăguţă şi vagă n-ar rezista nici două minute în Furnicar, aşa-i? Ei bine, nu-mi place să ţi-o spun, dar Helene are doar optsprezece ani. Nu ştie foarte multe lucruri despre Zeu.

Kyllar, eu nu cred că Zeul te consideră dezgustător. E îngrozitor să ai într-o mână o putere extraordinară şi în cealaltă un simţ moral puternic, însă fără ca ele să se sprijine pe vreo temelie. În ultimele două luni, ai încercat să accepţi concluziile morale ale Helenei, respingând însă premisele lor. Şi mai spui că ea n-are logică? Tu de care parte eşti, Umbră în Amurg?

Ai câteva alegeri de făcut, dar mai întâi trebuie să accepţi un adevăr dureros: *nu poţi* fi orice îţi propui. Lista

ţelurilor pe care nu le vei putea atinge e foarte lungă, chiar şi dacă vei trăi o eternitate. Vrei să ştii ce-i în fruntea acelei liste? Un spiţer blând. Eşti blând ca un lup, Kyllar. Asta iubeşte Helene la tine, temându-se totodată. Nu poţi să continui să-i spui că totul e-n regulă, că deghizarea ta este ceea ce ai devenit cu adevărat. Fiindcă nu-i aşa. De ce n-ai încredere în ea îndeajuns ca să-i ceri să-l iubească pe bărbatul care eşti de fapt?

— Pentru că-l urăsc! urlă Kyllar. Pentru că lui îi place să ucidă. Fiindcă Helene, spre deosebire de el, nu-nţelege adevărata natură a răului. Fiindcă el nu se simte niciodată mai viu decât atunci când e scăldat în sânge. Fiindcă e un virtuoz al sabiei, iar mie-mi place ce poate să facă. Fiindcă el este Îngerul Nopţii, iar noaptea e-n mine. Fiindcă el este Umbra care Merge. Fiindcă el crede că unii oameni nu pot fi salvaţi, ci doar opriţi. Fiindcă atunci când ucide un om rău, el nu simte doar plăcerea măiestriei lui, ci încântarea întregii lumi pentru răzbunarea aceea, pentru că un om rău e un afront adus tuturor, iar mie-mi place să elimin afronturile. Eu echilibrez balanţa. El iubeşte asta, iar Helene ar trebui să-şi piardă inocenţa pe care eu o iubesc atât de mult pentru a-l înţelege pe omul ăla.

— Omul acesta, zise Dorian, ţintuindu-l pe Kyllar cu degetul în piept, şi acesta… – şi-i atinse fruntea – sunt pe cale să-nebunească. Ascultă-mă, ştiu ce vorbesc.

— Mă pot schimba, zise Kyllar, dar vocea îi suna deznădăjduită.

— Un lup poate deveni câine de vânătoare, fiule, însă nu va fi niciodată un căţeluş de salon.

*

— Suntem în război, zise stareţa Istariel Wyant.

Avea o voce nazală, cu accent nobil alitaeran. Îi plăcea să rostească asemenea fraze.

Ariel îşi înghesuise corpul imens într-un scaun prea mic aflat în biroul preşedintei, undeva sus în Serafimul de Alabastru. Gâfâia din cauza scărilor. „O singură masă pe zi, până voi reuşi să urc aici fără să-mi dau duhul. Una singură.”

Uneori, Ariel îşi ura trupul. Dispreţuia faptul că era legată de ceva atât de slab şi cu nevoi atât de mari. Necesita îngrijire, devotament absolut şi o nesfârşită cocoloşeală. Era o permanentă distragere de la lucruri mai importante, de pildă cel pe care îl dorea stareţa de la ea.

Istariel Wyant era o femeie înaltă, impozantă, cu nas de patrician şi sprâncene pensate ca să arate ca două linii subţiri. Încheieturile proeminente o făceau să pară mai degrabă noduroasă decât suplă şi, în ciuda chipului care-i trăda vârsta, avea cel mai frumos păr lung şi blond pe care îl văzuse Ariel vreodată la o femeie. Istariel îl adora. Multe dintre Surori şopteau că ea redescoperise probabil un remediu străvechi ca să-l facă atât de des şi de strălucitor. Evident, nu era adevărat, fiindcă mama lui Istariel avusese acelaşi păr. Acela fusese şi unul dintre motivele pentru care tatăl lor se căsătorise cu ea după moartea mamei lui Ariel. În plus, Istariel nu era chiar atât de Talentată.

— Războiul ăsta nu se referă doar la ceea ce înseamnă să fii maja, ci la semnificaţia termenului de femeie.

Văzând ironia nedisimulată de pe chipul lui Ariel, Istariel schimbă abordarea.

— Ce-ai mai făcut, surioară?

Desigur, fiecare maja cu drepturi depline era numită „Soră”, însă Istariel dăduse o notă caldă termenului. Acel „surioară” făcea trimitere la presupusele zile idilice ale tinereţii lor petrecute împreună, cu vreo cincizeci de ani în urmă. Era limpede că dorea ceva.

— Sunt bine, răspunse Ariel.

Istariel nu se lăsă, ci încercă din nou.

— Cum mai progresează studiile tale?

— Ultimii doi ani din viaţa mea au fost probabil complet irosiţi.

— Nu te dezminţi.

Istariel încercă să rostească cuvintele cu lejeritate, ca şi cum ar fi fost amuzată, dar nu făcu un efort îndeajuns de mare pentru ca ele să devină convingătoare. Credea probabil că, întrucât Ariel nu se conforma niciodată unor asemenea jocuri de societate, nu conştientiza pur şi simplu

nuanţele unei asemenea conversaţii.

În tinereţe, când lui Ariel îi păsase mai mult de părerile surorii ei mai mici şi aristocrate despre ea, totul sfârşise într-o ironie amară. Istariel o ignorase mereu. Genialitatea cu care ea înţelegea imediat bărbaţii şi femeile din jur nu i se transmisese şi lui Ariel, deşi cele două petreceau mult timp împreună. Când Istariel o privea, vedea o faţă lătăreaţă de ţărancă şi membre groase de ţărancă, lipsă de graţie şi lipsă de preocupare pentru lucrurile importante – privilegii, putere şi poziţie socială. Pe scurt, vedea o ţărancă. Istariel crezuse că o înţelesese pe Ariel, de aceea încetase să se mai gândească la ea. Acum îşi îngădui s-o privească mai atent.

— Da, m-am îngrăşat, zise Ariel.

Istariel roşi. „Cât de mult urăşte probabil felul în care încă o fac să se simtă ca un copil.”

— Păi, zise ea, cred că ai mai pus ceva…

— Dar tu cum eşti, doamnă preşedinte? întrebă Ariel.

Cum era posibil ca ea să stăpânească cele optzeci şi patru de variaţii ale cânturilor Symbeline, acordate perfect ca timp, structură şi intonaţie, totuşi să nu fie în stare nici de cea mai banală conversaţie? Cu siguranţă, taifasul ar trebui să se rezume la, poate, câteva sute de întrebări tipice, împărţite în structuri conversaţionale în funcţie de răspunsurile primite, de gradul de cunoaştere a partenerului de conversaţie, de evenimentele curente şi de poziţia în societate în raport cu partenerul de conversaţie.

Sincronizarea întrebărilor cu lungimea răspunsurilor celuilalt ar fi trebuit şi ea studiată, la fel cum cânturile Symbeline necesitau un ritm perfect, pe care Ariel îl demonstra întotdeauna. Trebuia luat în considerare şi locul: într-un fel va vorbi cineva în biroul preşedintei şi în cu totul alt fel într-o tavernă. Alte subiecte de studiu puteau fi cum să te comporţi când eşti distras, modul adecvat de a realiza un contact vizual sau chiar fizic, având în vedere variaţiile de natură culturală şi, bineînţeles, diferenţele care survin între conversaţiile purtate cu un bărbat faţă de cele cu o femeie, împărţite la rândul lor

după sexul celui care iniţiază discuţia. Ariel credea că ar fi trebuit să includă şi copiii în acest studiu, la fel ca şi modalităţile de a vorbi cu cei faţă de care ai diferite grade de prietenie sau de interes, sentimental sau de altă natură. Oare aşa să fie? Oare trebuie să flecăreşti în mod diferit cu o femeie cu care crezi că vrei să te împrieteneşti faţă de una care nu te interesează absolut deloc? Existau oare modalităţi potrivite din punct de vedere social pentru a scurta conversaţiile plictisitoare?

Gândul acela o făcu pe Ariel să zâmbească. În cartea ei, scurtarea conversaţiilor plictisitoare putea fi un capitol foarte valoros.

Proiectul avea însă destul de puţine cu magia. Poate chiar nimic. De aceea hotărî că studiul, deşi interesant, ar fi însemnat o irosire a talentelor ei.

— Dar de fapt nu m-asculţi, nu-i aşa? zise Istariel.

Ariel îşi dădu seama că sora ei îi vorbea de ceva vreme. Oricum spusese lucruri fără sens, însă ea uitase să se prefacă interesată.

— Îmi cer iertare.

Istariel făcu un gest vag din mână şi Ariel înţelese că sora ei era aproape mulţumită că ea se întorsese la felul ei de a fi, distrată, genială, dar neinteresată, un creier mare şi un Talent şi mai mare, totuşi nimic altceva. Asta îi permitea lui Istariel să se simtă superioară.

— Te-am pus pe gânduri, nu-i aşa? întrebă Istariel.

Ariel încuviinţă în tăcere.

— La ce te gândeai?

Ea clătină din cap, dar Istariel ridică o sprânceană, aruncându-i privirea „eu sunt stareţa”. Ariel strâmbă din nas.

— Mă gândeam cât de incompetentă sunt când vine vorba de flecăreală şi mă întrebam de ce, răspunse ea.

Istariel zâmbi – era ca şi când ar fi devenit din nou adolescentă.

— Şi te gândeai să faci un studiu despre asta, nu-i aşa?

Ariel se încruntă.

— Am decis că nu sunt persoana potrivită pentru chestia

asta.

Sora ei începu să râdă în hohote. Era un râs iritant, în cascade sonore.

— Tu ce ziceai? întrebă Ariel, încercând să pară interesată fiindcă Istariel, deşi adora pompa inutilă şi râdea degeaba, era totuşi stareţa.

— Oh, nu-ţi pasă şi nu eşti nici foarte iscusită când pretinzi că te interesează.

— Nu, nu-mi pasă. Dar îţi pasă ţie, aşa că te voi asculta politicos.

Istariel clătină din cap ca şi când nu i-ar fi venit să creadă ce-i spusese, dar se linişti şi se opri din chicotit.

— Las-o baltă! Războiul despre care-ţi vorbeam? Câteva Surori mai tinere vor să formeze un nou ordin.

— Alt grup care vrea să denunţăm Acordul alitaeran ca să devină magi războinici?

Ce irosire! Fetele alea îşi petreceau timpul încercând să schimbe regulile în loc să le ignore şi să le facă irelevante.

— Nu-i chiar aşa de simplu. Doamnele astea propun să-şi spună Roabele.

— Vai!

Tyro nu aveau dreptul să se mărite, dar multe Surori hotărau s-o facă până la urmă. Dintre acelea, majoritatea se întorceau de unde veniseră sau mergeau să locuiască împreună cu soţii lor. Unele rămâneau în Chantry, totuşi puţine ajungeau în eşaloanele superioare. Adesea, asta era pur şi simplu o alegere: femeile decideau că, având în vedere copiii, soţii şi casele, era mai bine să fie tot timpul împreună cu familiile lor.

Uneori însă, Surorile mai ambiţioase îşi doreau totul, adică să se dedice Chantry-ului, dar şi unui bărbat. Ele nu se ridicau niciodată mai sus decât credeau că merită fiindcă, de la un anumit nivel, celelalte Surori doreau lideri pentru care Chantry era unica familie. Cele care îşi sacrificau familia pentru Serafim credeau că era dreptul lor să fie promovate înaintea celor care aveau o jumătate de normă, indiferent cât de strălucitoare ar fi fost ele. Atitudinea asta se extindea şi asupra Surorilor măritate

care nu aveau copii, fiindcă nimeni nu înţelegea de ce ai renunţa la toate lucrurile importante ca să ai grijă de un bărbat, ca o ţărancă oarecare. Surorile le spuneau în şoaptă acestor femei „Roabe”, menajere voluntare şi iepe de prăsilă pentru bărbaţi. Părerea generală era că Roabele iroseau timpul şi banii Chantry-ului, şi – cel mai rău – îşi iroseau propriile talente.

De obicei, astfel de comentarii nu stârneau dispute, pentru că vasta majoritate a Surorilor din Chantry erau celibatare – instructori sau studente. Era considerat nepoliticos să-i spui unei Surori măritate că e o roabă, dar se mai întâmpla din când în când.

Dacă Surorile măritate ar fi format însă un ordin separat – iar Ariel nu vedea cum li s-ar fi putut interzice asta ar fi căpătat o putere imensă. Numeric, erau mai mult de jumătate din toate Surorile. Dacă se uneau, lucrurile se puteau schimba radical.

— E un complot, bineînţeles, zise stareţa. Majoritatea Surorilor… măritate nu sunt îndeajuns de militante pentru a se alia unui ordin cu un asemenea nume. E doar o săgeată de avertizare ca să ne anunţe că au intenţii serioase.

— Şi ce vor ele? întrebă Ariel.

Lui Istariel începu să i se zbată un ochi. Îl frecă energic.

— Multe lucruri, dar una dintre principalele lor revendicări este înfiinţarea aici a unei noi şcoli de magie, care s-ar îndepărta însă de tradiţiile noastre.

— Cât de mult s-ar îndepărta?

— Ar fi o şcoală de bărbaţi.

Asta era mai mult decât o îndepărtare, era o falie seismică.

— Credem că unele dintre ele sunt deja măritate cu magi.

— Şi ce vrei să fac eu? întrebă Ariel imediat.

— În legătură cu asta? Nimic. Iartă-mă, surioară, dar tu eşti ultima persoană care ar putea să mă ajute cu asta. E nevoie de o abordare mai… delicată. Pentru tine am altă treabă. Conducătoarea Surorilor măritate este Eris Buel.

Nu pot s-o confrunt direct. Am nevoie de cineva ambiţios, respectat şi tânăr care s-o pună la punct.

Caracteristicile acelea o scoteau desigur din discuţie pe Ariel.

— O treime dintre Surorile noastre s-ar potrivi acestei descrieri dacă ai mai adăuga o calitate: lipsită de scrupule.

Ochii lui Istariel deveniră incandescenţi şi apoi reci ca gheaţa. Ariel ştia că întrecuse măsura, dar şi că sora ei nu-i va face nimic. Avea nevoie de ea. În plus, o spusese nu neapărat fiindcă era adevărat, ci pentru că era în căutarea acelei fracţiuni de secundă în care Istariel ar fi putut sau nu să pară vinovată.

Ei bine, păruse.

— Ari, nici măcar tu nu poţi să-mi vorbeşti aşa.

— Ce vrei de la mine?

— S-o aduci pe Jessie al'Gwaydin înapoi în Chantry.

Ariel căzu pe gânduri. Jessie al'Gwaydin ar fi fost piatra ideală sub care să fie strivită Eris Buel. Ea avea tot ceea ce era respectat în Chantry: era iscusită la vorbe, arăta minunat, era inteligentă, din familie nobilă şi gata să-şi facă datoria pentru a avansa în ierarhie. Nu era teribil de Talentată, totuşi ar fi putut deveni un bun lider cândva, dacă i-ar fi băgat cineva minţile în cap.

— Ea investighează prezenţa Vânătorului Întunecat în Torras Bend, zise Istariel. Ştiu că este periculos, dar am prevenit-o foarte serios, aşa că sunt sigură că nu va face nimic nesăbuit. Istariel chicoti. De fapt, am ameninţat-o că, dacă nu va fi cuminte, te voi trimite după ea. Sunt convinsă că va fi foarte mulţumită să te vadă.

— Şi dacă a murit? întrebă Ariel.

Zâmbetul de pe faţa lui Istariel dispăru repede.

— Găseşte-mi pe cineva care nu poate fi ignorat de Roabe. Cineva care să facă ceea ce trebuie făcut.

Ambiguitatea aceea îi oferea mână liberă, iar Ariel o putea folosi în ambele feluri şi nici nu-i displăcea să fie inclusă într-o asemenea decizie. „Surioară, te joci cu un foc teribil! De ce să mă foloseşti pe mine pentru aşa ceva?"

— Bine, încuviinţă ea.

Istariel îi făcu semn că poate să plece, iar Ariel porni spre uşă.

— Oh, zise stareţa de parcă abia atunci şi-ar fi adus aminte, indiferent pe cine aduci, ai grijă să fie măritată.

CAPITOLUL 19

Kyllar închidea prăvălia, când simţi că era urmărit. Cu un gest reflex, îndoi degetele ca să-şi verifice cuţitele prinse de antebraţe, însă nu le găsi. Trase obloanele mari de la vitrina în care expuneau marfa şi potrivi lacătul la locul lui, simţindu-se brusc foarte vulnerabil.

Nu lipsa armelor îl neliniştea. Un mătrăşitor era el însuşi o armă. Se simţea vulnerabil din cauza jurământului. Fără ucideri, fără violenţă. Lui ce-i mai rămăsese?

Indiferent cine era urmăritorul, se ascunsese în umbrele aleii de lângă prăvălie. Kyllar nu se îndoia că-l aştepta să iasă pe uşa din faţă, aflată la doar câţiva paşi de alee. Cu ajutorul Talentului, el ar fi putut ajunge la uşă ca s-o închidă, dar şi-ar fi trădat astfel abilităţile. Ar fi putut de asemenea să fugă, însă n-ar mai fi putut-o apăra pe Uly.

Of! Lucrurile fuseseră mult mai simple înainte de apariţia unei femei în viaţa lui.

Păşi către uşă. Ladeshianul era ciufulit şi zdrenţăros, avea ochii injectaţi şi dinţii lipsă ai unui dependent de iarba-furiei, însă cuţitele cu care era înarmat păreau destul de ameninţătoare. Ţâşni de pe alee. Kyllar se aşteptase să-i ceară bani, dar se dovedi că se înşelase.

Bărbatul atacă instantaneu, urlând nebuneşte. Părea că spune „Nu m-omorî! Nu m-omorî!”. Kyllar făcu un pas simplu şi atacatorul se întinse cât era de lung pe jos. Mătrăşitorul se sprijini de zid, uimit. Celălalt se ridică şi atacă din nou. Kyllar aşteptă. Mai mult. Pe urmă, fentă brusc. Atacatorul se izbi de zid.

După ce trase un şut pumnalelor însângeratului dependent de droguri, Kyllar îl întoarse cu faţa în sus, cu piciorul.

— Nu m-omorî încă! bolborosi bărbatul prin sângele care-i curgea din nas. Te rog, nemuritorule! Nu m-omorî încă!

*

— Ţi-am adus un cadou, zise Gwinvere.

Agon îşi luă ochii de la hârtia pe care scria – o listă de puncte tari şi puncte slabe a situaţiei tactice din Furnicar. Până acum, era o listă deprimantă. Se ridică de la masă şi o urmă pe femeie în cealaltă odaie a casei ei, încercând să-i ignore parfumul înnebunitor. Îi iuţea bătăile inimii.

Masa din sufragerie era acoperită cu o pânză sub care se vedeau zece ridicături.

— Nu eşti curios? întrebă Gwinvere.

Agon ridică o sprânceană; femeia începu să râdă. Generalul trase faţa de masă şi icni.

Pe masă erau zece arcuri scurte, fără strună. Lemnul era decorat cu scrijelituri simple, de-a dreptul grosolane, care înfăţişau oameni şi animale, mai ales cai.

— Gwinvere, n-ar fi trebuit…

— Aşa îmi zic şi contabilii.

Agon luă unul şi încercă să-l îndoaie.

— Ai grijă, zise ea. Cel care… a procurat arcurile astea a spus că trebuie încălzite lângă foc o jumătate de oră înainte să le pui coardele. Altfel se vor rupe.

— Chiar sunt arcuri ymmuri, zise generalul. N-am văzut niciodată vreunul.

Armele acelea erau adevărate minuni ale lumii. Doar ymmuri ştiau secretul construirii lor, deşi Agon vedea acum că ei reuşiseră cumva să folosească nu numai lemn, ci şi corn şi clei obţinut prin topirea copitelor de cal. Arcurile puteau trage cu săgeţi care să pătrundă printr-o armură grea de la două sute de paşi, ceea ce doar arcurile lungi alitaerane mai puteau. Dar acestea erau scurte şi puteau fi folosite de pe cal. Agon auzise poveşti despre călăreţi care înconjurau în viteză companii cu armuri grele, în afara bătăii arcurilor obişnuite, şi le nimiceau de la distanţă. De fiecare dată când cavaleria grea încerca să-i atace, călăreţii ymmuri, uşori şi cu cai iuţi, se retrăgeau în viteză, trăgând cu arcurile în urma lor. Nimeni nu reuşise încă să-şi dea seama cum puteau fi zădărnicite asemenea atacuri. Slavă zeilor că nimeni nu izbutise să unească vreodată triburile ymmuri, fiindcă altfel ar fi cucerit întregul Midcyru.

Arcurile aveau să fie perfecte pentru vânătorii lui de vrăjitori. Mângâie unul cu degetele.

— Ştii cum să-ţi croieşti drum către inima unui bărbat, Gwinvere, zise el, încântat ca un copil care primise o jucărie nouă.

Femeia zâmbi şi, preţ de o clipă minunată, el îi răspunse la fel. Gwinvere era frumoasă, deşteaptă, capabilă şi formidabilă, dar acum se uita în ochii lui, cumva fragilă, rănită de moartea lui Durzo, bărbatul pe care îl iubise cincisprezece ani. Gwinvere era profundă şi misterioasă şi, deşi Agon se crezuse prea bătrân ca să-i mai pese de asemenea lucruri, frumuseţea ei îl aţâţa. Parfumul ei – în numele zeilor! – era acelaşi pe care îl purtase cu ani în urmă. Era emoţionat până în adâncul sufletului. Problema era că în locul acela o vedea pe soţia lui. Vie sau moartă, n-avea să ştie probabil niciodată. Nu putea s-o jelească, să treacă peste dispariţia ei, dar nici să abandoneze speranţa că o va găsi şi că n-ar trebui s-o trădeze.

Zâmbetul i se umbri puţin, iar Gwinvere observă, aşa că-i mângâie braţul.

— Mă bucur că-ţi plac, zise ea. Porni spre uşă, dar se opri înainte să iasă. Spune-le doar oamenilor tăi că fiecare arc costă mai mult decât vor câştiga ei în întreaga viaţă.

Apoi zâmbi. Era un surâs menit să-l aducă cu picioarele pe pământ. Faţa ei îi spunea că văzuse, că ştia şi că, deşi nu simţea la fel, nu avea să se folosească de sentimentele lui.

Agon râse lătrat, acceptând atenţionarea.

— O să le opresc din solde.

*

Faţa atacatorului se dovedi mai şocantă decât cuvintele lui. Era acelaşi om pe care Kyllar ar fi putut jura că-l văzuse o clipă de la fereastra contelui Drake în ziua în care Vi încercase să-l ucidă.

Kyllar îl anestezie pe atacator cu vin de mac şi-l duse într-un stabiliment pentru tratamentul celor dependenţi. Care proveneau, bineînţeles, din familii înstărite. Cura în sine era simplă: timpul. Îngrijitorii administrau ceaiuri şi

cu tot soiul de ierburi de utilitate nesigură, îl linişteau pe dependent, îi curăţau diareea şi vomele, şi aşteptau. Pereţii erau groşi, rezervele erau separate şi discrete. Kyllar nu avu probleme cu paznicii, care se dumiriră imediat că avea un dependent şi-l lăsară să intre.

— Te rog să mă legi, zise ladeshianul când intră în cămăruţă.

Înăuntru se aflau o masă, un scaun, un lighean cu o carafă de apă şi un pat. Pereţii erau însă din cărămidă nevăruită. Încăperea era în mod voit spartană. Cu cât mai puţine obiecte, cu atât era mai improbabilă o tentativă reuşită de sinucidere.

— Nu cred că-ţi vei pierde controlul, cel puţin în următoarele ore, zise Kyllar.

— Nu fi atât de sigur.

De aceea, Kyllar îl legă de pat folosind curelele groase din piele de acolo şi bărbatul păru uşurat. Îi oferi zâmbetul lui ştirb, de dependent, care-i întoarse pe dos stomacul mătrăşitorului. Oare pe vremuri nu avusese un surâs strălucitor?

— Cine eşti? întrebă Kyllar. Şi ce crezi că ştii despre mine?

— Ştiu că ai un sa'kari, Kyllar Stern. L-am cunoscut pe Durzo Blint şi ştiu c-ai fost ucenicul lui, la fel cum ştiu că asta-i a doua ta-ncarnare. Pe vremuri ţi se spunea Azoth.

— Cine eşti? întrebă Kyllar simţind un gol în stomac.

Bărbatul zâmbi din nou, foarte larg, ca şi cum obişnuinţa de a-şi arăta dinţii perfecţi şi albi nu dispăruse încă. În mod ciudat, acum că era legat, deveni arogant.

— Simt Aristarchos ban Ebron, shalakroi din Benyurien din Provincia Mătăsii din Ladesh.

— Shalakroi e numele ladeshian pentru dependent de iarba-furiei?

Mândria de pe faţa bărbatului dispăru într-o clipită.

— Nu, îmi pare rău. Regret şi c-am încercat să te ucid, dar nu eram eu însumi.

— Mi-am dat seama.

— Da, însă nu cred că-nţelegi, zise Aristarchos.

— Am mai văzut dependenţi.

— Eu nu sunt un dependent obişnuit, Kyllar. Bărbatul zâmbi strâmb, reuşind să arate şi mai mult din dinţii lui putreziţi. Te gândeşti că toţi dependenţii spun asta, nu-i aşa? Am încercat să plec din Cenaria când a căzut oraşul, dar m-a trădat tenul ladeshian. Halidoranii m-au oprit şi m-au întrebat despre negoţul cu mătăsuri. Ei urăsc monopolul mătăsii la fel de mult ca tot Midcyru. Interogatoriul s-ar fi terminat cu bine, dacă nu m-ar fi văzut un Vürdmeister pe nume Neph Dada. Cred că are Văzul. Nu ştiu ce-a descoperit în mine, dar au început să mă tortureze, continuă el privind în gol. Torturile au fost rele. Cumplit a fost însă că după fiecare bătaie încasată m-au forţat să înghit nişte seminţe. Îmi alinau durerile. De fapt, totul îmi părea mai bine. Nici măcar nu mi-am dat seama ce erau. Halidoranii nu m-au lăsat să dorm. Mă torturau, îmi dădeau seminţe, apoi iarăşi mă torturau. Nici măcar nu mi-au pus vreo întrebare până n-a venit el.

— El? întrebă Kyllar simţindu-se cuprins de greaţă.

— Mă... mă tem să-i rostesc numele, zise Aristarchos ruşinat de frica lui şi totuşi prea înspăimântat ca să tacă.

Începu să bată darabana cu degetele.

— Regele-zeu?

Aristarchos aprobă mut.

— Cercul vicios a continuat până când n-au mai trebuit să mă forţeze să iau seminţele. Le ceream eu. A doua oară când a venit, el a folosit magia... E fascinat de constrângere: magie, chimie şi combinaţiile ambelor. Am fost pur şi simplu alt experiment. După o vreme... a trebuit să le spun numele tău, Kyllar. Iar el m-a constrâns apoi prin magie să te ucid. Mi-a dat o cutie cu seminţe, pe care n-o pot deschide decât după ce îi împlinesc porunca, urmă Aristarchos brusc înfiorat. Înţelegi? Am încercat iarba-furiei ca să mă dreg. Şi vin de mac. Nu funcţionează. M-am gândit că dacă pot ajunge aici îndeajuns de repede, te voi putea preveni. Să ştii că nu le-am spus chiar tot. Ei nu ştiu că te-ai întors din morţi. Şi nici despre Societate sau despre încarnările tale.

Totul se desfăşura prea repede pentru mintea lui Kyllar. Implicaţiile explodau într-o sută de direcţii diferite.

— Ce societate? întrebă el.

Aristarchos îl privi neîncrezător, iar degetele încetară să mai răpăie.

— Durzo nu ţi-a povestit niciodată?

— Niciun cuvânt.

— „Societatea celui de-al Doilea Răsărit”.

— N-am auzit niciodată.

— Societatea celui de-al Doilea Răsărit este dedicată studiului nemuritorilor, definirii abilităţilor lor şi limitării respectivelor puteri la cei care nu vor abuza de ele. Suntem o organizaţie secretă răspândită în toată lumea. Aşa am reuşit să te găsesc. Societatea a fost fondată cu veacuri în urmă. Pe vremea aceea noi credeam că există zeci de nemuritori. Odată cu trecerea timpului am ajuns la concluzia că e posibil să existe doar unul. Cel pe care tu îl cunoşti sub numele de Durzo Blint a fost de asemenea Ferric Fireheart, Vin Craysin, Tal Drakkan, Yric the Black, Hrothan Steelbender, Zak Eurthkin, Rebus Nimble, Qos Delanoesh, X!rutic Ur, Mir Graggor, Pips McClawski, Garric Shadowbane, Dav Slinker şi probabil încă o duzină pe care nu-i ştim.

— Ăştia sunt jumătate din eroii lui Midcyru.

Aristarchos începu să tremure şi să transpire, dar continuă cu glas egal.

— El a reuşit să se deghizeze ca localnic al cel puţin douăsprezece culturi diferite, probabil de două ori mai multe. Vorbea mai multe limbi decât am auzit eu vreodată – cel puţin treizeci, fără a mai pune la socoteală dialectele –, toate extrem de fluent, încât nativii nu simţeau niciun accent. Au fost momente în care a dispărut câte douăzeci sau chiar cincizeci de ani – nu ştim dacă a trăit în solitudine ori dacă s-a însurat şi s-a aşezat la casa lui în regiuni îndepărtate. A apărut însă în toate conflictele majore din ultimele şase veacuri, nu întotdeauna ajutându-i pe cei la care te-ai fi aşteptat. Cu două sute de ani în urmă, sub numele Hrothan Steelbender, a luptat în

campaniile de extindere a teritoriului alitaeran, în primii treizeci ai războiului de o sută de ani. Apoi „a murit” şi s-a alăturat ceuranilor ca maestrul spadasin Oturo Kenji.

Era rândul lui Kyllar să tremure. Îşi amintea momentul când ghilda lui încercase să-l jefuiască pe Durzo. Când îşi dăduseră seama cine era, fugiseră de mătrăşitorul legendar. Mătrăşitor legendar! Cât de puţin ştiau. Cât de ignorant era el însuşi! Simţi în inimă împunsătura de gheaţă a resentimentelor.

Cum de nu-i spusese Durzo nimic? Îi fusese ca un fiu. Se apropiase de el mai mult decât oricine… totuşi nu-i pomenise de toate astea. Kyllar avusese în faţa ochilor doar exteriorul amar şi superstiţios al unui erou şi de aceea crezuse că-i era cumva superior.

De fapt, Kyllar nu-l cunoscuse pe Durzo Blint deloc. Iar acum eroul atâtor legende era mort. De mâna lui Kyllar. Distrusese ceva fără să-i ştie valoarea. Nu-l cunoscuse pe bărbatul căruia îi spusese maestru, iar acum nu avea s-o mai facă vreodată. Simţea un gol în stomac. Tot trupul îi era amorţit, era distant şi furios, dar în acelaşi timp ochii îi erau gata să se împăienjenească de lacrimi. Durzo murise, iar el îi ducea dorul mai mult decât şi-ar fi putut imagina vreodată.

Faţa lui Aristarchos era acum plină de broboane de sudoare. Strângea cu putere cearşafurile în pumni.

— Dacă ai întrebări despre toate astea, despre reîncarnările lui sau ale tale, te rog să zici repede. Nu mă simt… bine.

— De ce tot spui „reîncarnări”, de parcă aş fi un fel de zeu?

Nu era o întrebare prea bună, dar pe cele care-l frământau cu adevărat nici măcar nu ştia cum să le rostească.

— Eşti venerat în câteva zone îndepărtate, acolo unde maestrul tău n-a fost foarte atent în a-şi ascunde adevăratele puteri.

— Poftim?

— Societatea le spune „reîncarnări”, fiindcă „vieţi” e

prea ambiguu şi nu suntem siguri dacă aveţi câte vieţi doriţi ori numai un număr finit, sau dacă este doar o singură viaţă care nu se sfârşeşte niciodată. Niciunul dintre noi nu te-a văzut murind cu adevărat. Termenul „reîncarnări” este şi el contestat, mai ales printre modainii care promovează separatismul şi care cred în reîncarnare. Vreau să-ţi spun că existenţa ta îi pune într-un cerc vicios al teologiei. Picioarele lui Aristarchos tremurau convulsiv. Îmi pare rău, zise el. Am multe lucruri pe care vreau să ţi le spun. Multe pe care aş vrea să le aflu…

Deodată, dincolo de toate întrebările importante despre Durzo, despre puterile lui Kyllar, despre Regele-zeu şi ceea ce ştia sau credea el că ştie, Kyllar văzu doar un om care transpira pe pat, un bărbat care-şi pierduse dinţii şi înfăţişarea plăcută pentru el, cineva care fusese torturat şi adus în stare de dependenţă, care fusese constrâns prin magie să-l ucidă, dar se împotrivise din toate puterile sale. Aristarchos făcuse toate astea pentru un om pe care nici măcar nu-l cunoştea.

Kyllar nu mai întrebă despre Societate, magie sau ce ar fi putut face Aristarchos pentru el. Avea destul timp s-o facă, dacă supravieţuiau amândoi.

— Aristarchos, ce este un shalakroi?

— Eu… începu celălalt, luat evident pe nepregătite. E o poziţie mai joasă decât a unui duce din Midcyru, dar nu-i moştenită. La examenele Serviciului Civil am avut un punctaj mai bun decât zece mii de studenţi. Doar o sută de tineri au avut un punctaj mai mare în tot Ladeshul. Am condus o regiune cam de mărimea Cenariei.

— Oraşul?

— Ţara, zâmbi Aristarchos.

— E o onoare să te întâlnesc, Aristarchos ban Ebron, shalakroi din Benyurien.

— Onoarea e de partea mea, Kyllar ban Durzo. Te rog, acum vrei să mă omori?

Kyllar îi întoarse spatele.

Mândria şi speranţa ieşiră din Aristarchos odată cu expiraţia. Se afundă în pat, devenind parcă mai mic.

— Să ştii că asta nu-i bunătate, milord, zise el cedând din nou convulsiilor şi trăgând cu putere de legăturile din piele. Venele i se umflară pe frunte şi pe braţele învineţite. Te rog! imploră el după ce convulsia trecu. Dacă nu m-omori, nu vrei măcar să-mi dai cutia? Doar o singură sămânţă. Te rog!

Kyllar plecă. Luă cutia cu el şi o arse. Fusese goală, cu excepţia unei capcane cu ac otrăvit.

CAPITOLUL 20

— Sfinţia Voastră, asasinul nostru a murit, zise Neph Dada păşind pe balconul Regelui-zeu. Regret să raportez acest eşec, deşi aş vrea să subliniez că eu am recomandat…

— N-a eşuat, zise Garoth Ursuul, fără să-şi întoarcă privirea de la oraş.

Neph deschise gura, dar îşi aminti cu cine vorbeşte, aşa că o închise la loc. Îşi gârbovi încă puţin spinarea.

— I-am dat o însărcinare pe care o putea rata, astfel încât s-o înfăptuiască pe cea dorită de fapt de mine, zise Regele-zeu, continuând să privească oraşul şi să-şi maseze tâmplele. L-a găsit pe Kyllar Stern. Purtătorul nostru de sa’kari e în Caernarvon, urmă el, scoţând un bileţel din buzunar. Transmite acest mesaj agentului nostru local ca să i-l dea lui Vi Sovari. Ar trebui să ajungă acolo din clipă în clipă.

Neph începu să clipească des. Crezuse că ştia tot ceea ce făcea Regele-zeu. Fusese convins că propria-i măiestrie în utilizarea ki-ului era depăşită doar cu puţin de stăpânul său, care acum, nepăsător, îi servise lecţia asta. Ambiţiile lui fuseseră întârziate cu luni. Cu luni de zile! Cât de mult îl ura! Garoth putea să urmărească locuri îndepărtate cu ajutorul magiei? Neph nu auzise niciodată de aşa ceva. Şi ce însemna asta? Ştia cumva Regele-zeu de tabăra de la Roaba Neagră? Meisterii lui Neph îi duseseră acolo pe ţăranii răpiţi pentru experimentele sale, dar era foarte departe şi el fusese grijuliu. Nu, nu putea fi asta.

Regele-zeu îl avertizase însă. Îl lăsase să înţeleagă că era cu ochii pe el, că nu-i scăpa nimic şi că va şti întotdeauna mai mult decât îi spunea, iar puterile sale vor fi întotdeauna peste aşteptările lui Neph. Judecând după felul în care obişnuia să avertizeze Regele-zeu, de data asta fusese chiar blând.

— Mai ai şi altceva să-mi spui? întrebă Regele-zeu.

— Nu, Sfinţia Voastră, răspunse Neph reuşind să-şi

păstreze vocea perfect calmă.

— Atunci, poţi pleca.

*

În pofida tuturor motivelor pe care le avea ca să fie morocănos, când o vedea pe Helene bine dispusă, îi era greu să nu fie fericit. După un mic dejun rapid şi o ceaşcă de ootai menită să alunge moleşeala, Kyllar se pomeni hoinărind pe străzi cu ea, ţinându-se de mâini. Fata purta o rochie de culoarea untului, cu un pieptar de aceeaşi culoare ca şi ochii ei. Era de o simplitate fabuloasă. Bineînţeles, Kyllar n-o văzuse niciodată pe Helene purtând ceva despre care să creadă că nu era minunat, dar când era fericită părea de două ori mai frumoasă decât de obicei.

— Asta-i drăguţă, nu-i aşa? întrebă el, luând o păpuşă de pe taraba unui negustor.

De ce era atât de bucuroasă? Nu-şi amintea ca el să fi făcut ceva bun.

De la primele nopţi din care începuse să plece, el se aşteptase să aibă Discuţia. În loc de asta, într-o seară ea îl prinsese de mână – Kyllar aproape că leşinase de emoţie… cam asta se alesese de mătrăşitorul imperturbabil care fusese odată – şi-i spusese:

— Te iubesc şi am încredere în tine.

De atunci nu mai adusese vorba. Iar el tăcuse mâlc. Ce-ar fi putut să-i spună? „Ăăăă… De fapt… am ucis nişte oameni… dar de fiecare dată a fost un accident, iar ei erau răi cu toţii."

— Nu cred că ne putem permite, zise Helene. Mi-am dorit doar să petrec ziua cu tine.

Îi zâmbi. Poate că era numai o toană. Toanele trebuiau să fie şi pozitive, nu-i aşa?

— Ah, zise el.

Se simţea destul de jenat s-o ţină de mână. La început, crezuse că toată lumea se zgâia la ei. Acum însă era conştient că doar câţiva trecători le aruncau şi a doua privire, iar majoritatea o făceau apreciativ.

— Oho! le strigă un ins grăsun şi micuţ. Perfect! Perfect.

Absolut minunat. Sunteţi fabuloşi. Da, da, poftiţi înăuntru.

Kyllar fu atât de surprins, încât se opri în ultima clipă de a-l pocni pe negustor. Helene izbucni în râs şi-l lovi uşor în braţul încordat.

— Haide, scumpule, zise ea. Suntem la cumpărături. E distractiv.

— Distractiv? întrebă el în timp ce femeia îl trăgea în prăvălia micuţă, dar bine luminată.

Grăsunul îi pasă imediat pe cei doi unei fete frumoase, de vreo şaptesprezece ani, care le zâmbi cu căldură. Era mignonă, cu siluetă subţire, ochi albaştri uimitori şi o gură mare care făcea ca zâmbetul să-i fie imens. Era Bucle Aurii. Kyllar tresări la această încrucişare între lumea lui diurnă şi cea nocturnă.

— Bună, zise Bucle Aurii privindu-le verighetele de pe mâini. Eu sunt Capricia. Aţi mai fost vreodată într-o prăvălie de inele?

Kyllar rămase tăcut destulă vreme încât Helene să-şi înfigă uşor cotul în coastele lui.

— Nu, răspunse ea.

Kyllar clipi des. Helene îi făcea semn cu capul, convinsă evident că se holba la Capricia, totuşi nu părea supărată, ci doar amuzată. „Nu, nu-i vorba de asta”, scutură şi el din cap.

„Bine.” Helene ridică dintr-o sprânceană.

— Să începem deci cu începutul, zise Capricia trăgând un sertar lat căptuşit cu catifea neagră şi punându-l apoi pe tejghea.

Era plin cu perechi de inele din aur, argint şi bronz, unele decorate cu rubine, ametiste, diamante sau opale, altele simple sau gravate.

— Aţi văzut peste tot în oraş că oamenii poartă asemenea obiecte.

Helene încuviinţă din cap, iar Kyllar îi aruncă o privire goală, după care îşi pironi ochii pe Capricia. Ea nu purta inel, după cum se putea observa. Erau oare pentru degetele de la picioare? Se ridică pe vârfuri ca să vadă picioarele fetei.

Fata înţelese imediat la ce se uita şi începu să râdă. Avea genul acela de râs care te face să vrei să i te alături, deşi se râde de tine.

— Nu, nu, zise ea. Eu nu port. Nu sunt măritată. Dar de ce te uiţi la picioarele mele?

— Bărbaţii! exclamă Helene lovindu-se peste frunte.

— Oh, crezu Kyllar că a înţeles, inelele astea sunt de fapt cercei.

Capricia izbucni din nou în râs.

— Ce-i? întrebă el. În locul de unde vin eu, femeile poartă cercei identici. Ăştia au dimensiuni diferite.

Fetele începură să râdă şi mai tare şi abia atunci îşi dădu seama. Cerceii nu erau pentru femei, ci pentru cupluri. Unul pentru bărbat, unul pentru femeie.

— Oh, oftă el.

Asta ar fi putut explica mulţimea de bărbaţi care purtau cercei. Oftă din rărunchi. Ar fi putut spune oricând ce bărbat ascunde arme pe sub haine, ştiind şi gradul de îndemânare în folosirea lor; de ce i-ar păsa de lucrurile pe care şi le băgau bărbaţii în urechi?

— Uau! Uită-te la ăştia, zise Helene arătând o pereche de inele de aur şi argint care păreau suspect de scumpi. Nu sunt frumoşi? întrebă ea întorcându-se spre Capricia. Vrei să ne povesteşti despre ăştia? Suntem… ăăă… destul de puţin familiarizaţi cu tradiţia.

Evitară amândouă să-l privească pe Kyllar.

— Aici, în Waeddryn, când un bărbat vrea să se însoare cu o femeie, îi cumpără un set de inele şi i le oferă. Există desigur şi o ceremonie publică, dar căsătoria în sine se petrece în privat. Voi doi sunteţi căsătoriţi deja, nu-i aşa?

— Da, zise Kyllar. Doar că abia am venit în oraş.

— Ei bine, dacă vreţi să vă căsătoriţi după tradiţiile de aici, dar nu aveţi banii necesari sau înclinaţia pentru o ceremonie mare, totul e foarte simplu. Nu vă mai bateţi capul deloc cu petrecerea. Mariajul este recunoscut atâta vreme cât v-aţi inelat.

— Ne-am inelat? întrebă Kyllar cu ochii cât cepele.

Capricia roşi.

— Vreau să spun atâta vreme cât v-aţi adus prinosul dragostei, v-aţi luat inelele. Dar, vedeţi, cei mai mulţi oameni spun că se inelează.

— Bănuiesc că asta nu face parte din reclama obişnuită, zise mătrăşitorul.

— Kyllar, îl certă Helene lovindu-l din nou cu cotul, deoarece Capricia roşise iar. Putem să vedem pumnalele de căsătorie? întrebă ea cu glas dulce.

Capricia scoase alt sertar căptuşit cu catifea neagră. Era plin cu pumnale bogat ornamentate, având însă vârfuri minuscule.

Kyllar tresări, iar Capricia şi Helene chicotiră.

— Devine mai înspăimântător, zise vânzătoarea, oferindu-le zâmbetul ei larg. În general, chiar înainte… ăăă… chiar înainte ca mariajul să se consume, vorbi apoi pe un ton voit profesional, deşi vârfurile urechilor îi ardeau, pardon, n-a trebuit niciodată să explic asta. Eu… meşterul Bourary de obicei… nu contează. Când un bărbat şi o femeie se căsătoresc, femeia trebuie să renunţe la o mare parte din libertatea ei.

— Femeia?! întrebă Kyllar.

Privirea pe care o primi de la Helene de această dată era mai puţin amuzată, aşa că-şi înăbuşi râsul şi comentariile.

— Deci, inelarea… fixarea inelelor sau prinosul…

— Să-i spunem inelare, zise Kyllar.

— Mi-a scăpat, chiar aşa ar trebui să-i spun… urmă fata, dar se opri văzând chipul lui Kyllar. Bun. Când mireasa şi mirele se retrag în dormitor, bărbatul oferă femeii inelele şi cuţitul ceremonial. El trebuie să i se supună. Adeseori, ea… – urechile Capriciei deveniră din nou foarte roşii, şi ea trebui să-şi dreagă glasul. Adesea, îl va tachina pe mire o vreme. Pe urmă, îşi găureşte lobul urechii stângi şi-şi fixează cercelul acolo unde doreşte. Apoi se aşază în faţa soţului ei, pe patul matrimonial, şi procedează la fel şi cu el.

Lui Kyllar îi căzu falca.

— Nu-i chiar aşa de rău. Depinde doar de locul unde decide soţia ta să… Capricia se opri, privind spre meşterul

Bourary care tocmai intra în prăvălie… fixeze sigiliul dragostei voastre. Prin lobul urechii nu-i chiar aşa de dureros, dar unele femei preferă… să facă aşa cum a procedat soţia meşterului Bourary.

Kyllar privi la grăsunul zâmbăreţ. Purta un inel strălucitor de aur, ornat cu rubine. Fusese fixat în vârful urechii.

— A durut ca naiba! zise meşterul Bourary. I se mai spune şi deflorare.

Kyllar scăpă un oftat uimit.

— Poftim?

Helene roşi la rândul ei, dar ochii îi dănţuiau în cap. Pentru o secundă, lui Kyllar i se păru că se imaginează cum îl inelează.

— Păi, aşa-i cinstit, nu? zise meşterul Bourary. Dacă o femeie are parte de durere şi de sânge în noaptea nunţii, n-ar trebui să fie la fel şi pentru un bărbat? Vă zic eu care-i şmecheria. Te face mai blând. Mai ales când începe să ţi-l răsucească pentru a-ţi aminti de chestia asta, urmă el pufnind. Cam asta se-ntâmplă într-un loc condus de douăzeci de generaţii de regine, încheie râzând sardonic, deşi nu părea foarte supărat de situaţie.

Kyllar realiză brusc: toţi oamenii aceia erau complet nebuni.

— Staţi aşa că asta nu-i partea magică, interveni Capricia când realiză că tânărul îşi pierdea rapid interesul. Când soţia prinde inelul în urechea soţului ei, ea trebuie să-şi concentreze toată iubirea, devotamentul şi dorinţa de a se căsători asupra cercelului, urmând ca abia apoi să-l închidă. Dacă nu-şi doreşte cu adevărat să se căsătorească, s-ar putea să nici nu se-nchidă.

— Da, dar odată închis, zise meşterul Bourary, nici Raiul, nici Iadul nu-l mai pot deschide. Uite! spuse el şi scoase cu un gest rapid verigheta de pe degetul lui Kyllar. Aproape că nici nu se observă diferenţa de culoarea pielii sub inelul ăsta, nu-i aşa? Nu-l porţi de multă vreme.

— Cu şmecheria asta poţi să faci nişte cămăşi de zale foarte bune, zise Kyllar, încercând să-i ocolească strategia

de vânzare.

— Încetează, scumpule – simt că leşin! zise Helene fluturându-şi gulerul rochiei de parcă i-ar fi fost foarte cald. Eşti atât de romantic!

— De fapt, răspunse meşterul Bourary, primii practicieni ai artei noastre au fost armurieri. Uite! spuse el, îndreptându-şi atenţia către Helene pe care o considera în mod evident mai lesne de convins. Îşi poate scoate inelul pe care-l are acum, sau inelul poate cădea singur, cine ştie… Se duce într-o tavernă, dă de vreo boarfă, iar ea de unde să ştie că ară ţarina altei femei? Nu că el ar face vreodată asta, bineînţeles! Dar cu inelele noastre, un bărbat e recunoscut întotdeauna ca fiind însurat. Serios! E o protecţie până şi pentru femeile care ar flirta cu cineva fără să ştie că respectivul e căsătorit. Şi… mai e ceva: dacă un bărbat sau o femeie vrea să divorţeze… ei bine, trebuie să sfâşie urechea ca să-şi scoată inelul. Vă spun eu, asta reduce rata divorţurilor. Sigilarea inelelor nu se face însă de frică, pentru a împiedica un bărbat sau o femeie să-şi înşele partenerul. E ceva mult mai profund. Când o femeie şi un bărbat se inelează şi apoi îşi pun sigiliul, ei activează o magie veche aflată în inele, o magie care creşte odată cu dragostea lor. E o vrajă care te ajută să simţi ceea ce simte şi partenerul, adânceşte dragostea şi înţelegerea între soţi, ajută la o comunicare mai limpede…

— Dă-mi voie să ghicesc! interveni Kyllar. Cu cât inelele sunt mai scumpe, cu atât au mai multă magie.

De data aceasta cotul Helenei se dovedi mult mai puţin blând.

— Kyllar! şuieră ea printre dinţi.

Meşterul Bourary tăcu o clipă.

— Permite-mi să te asigur, tinere domn, că fiecare inel pe care îl fac e impregnat cu magie. Până şi cel mai simplu şi mai ieftin dintre ele, unul de aramă, nu se va rupe niciodată. Desigur însă, petrec mai mult timp şi consum mai multă energie pe inelele de aur. Nu numai fiindcă oamenii care le cumpără plătesc mai mult. Ci şi pentru că acest material are în el o vrajă mai puternică decât ar

putea conţine vreodată arama, bronzul sau argintul.

— Bine, zise Kyllar. Păi, mulţumim pentru timpul acordat, încheie el, împingând-o pe Helene afară din prăvălie.

Femeia nu era deloc încântată, aşa că se proţăpi în mijlocul străzii.

— Eşti de-a dreptul măgar!

— Scumpo, n-ai auzit ce ne-a zis? Un armurier a avut cu multă vreme în urmă un Talent cu care reuşea să sigileze inelele de metal. Era un Talent potrivit pentru meseria lui, fiindcă putea face cămăşi de zale în câteva zile în loc de luni. Pe urmă, a devenit mai deştept şi a înţeles că putea câştiga mai mult dacă vindea fiecare inel pentru o sută de piese de aur, decât o cămaşă întreagă de zale pentru cincizeci. Şi uite-aşa, s-a născut o industrie. Una de rahat. Ce-i chestia aia cu „adânceşte dragostea şi înţelegerea între soţi”? Asta se-ntâmplă oricui se căsătoreşte. Da! Şi, evident, cele de aur au mai multă magie… Nu era de aşteptat? Ai văzut câte dintre inelele lor erau de aur? Îi conving probabil pe nouăzeci la sută din idioţii care locuiesc în oraşul ăsta să economisească pentru o bijuterie de aur pe care nu şi-o pot permite fiindcă, nu-i aşa, ce femeie ar fi mulţumită să capete un inel de aramă care abia dacă are magie?

— Eu, zise ea încetişor.

Kyllar rămase fără aer, iar Helene îşi acoperi faţa.

— M-am gândit că dacă vei dori vreodată să ne căsătorim cu adevărat… ştii… ar putea fi o cale de a oficializa. Dacă am vrea vreodată. Vreau să zic… ştiu că nu suntem pregătiţi. Nu-ţi sugerez că ar trebui s-o facem imediat…

„De ce sunt eu mereu măgarul?

Pentru că ea e prea bună pentru tine.”

— Ştiai deci ce-i locul ăsta? întrebă el pe un ton blând, deşi era încă supărat şi nu ştia dacă motivul era Helene sau felul în care se comportase el însuşi.

— Mătuşa Mea mi-a zis de el.

— Şi ăsta-i motivul pentru care îmi mozoleşti noaptea

urechile?

— Kyllar! exclamă ea.

— Ăsta e?

— Mătuşa Mea a spus că face minuni.

Helene evita să-l privească în ochi; părea ruşinată de moarte.

— Păi, poate pentru ciudaţii ăştia.

— Kyllar! şopti ea ridicându-şi sprâncenele de parcă ar fi vrut să spună *suntem în mijlocul unei pieţe aglomerate, aşa că ar fi bine să taci.*

El privi în jur. Nu văzuse niciodată atâţia cercei în viaţa lui. Cum de nu-i observase până atunci? Şi *într-adevăr* aproape toţi erau de aur, iar lumea purta părul în aşa fel încât urechile să le fie expuse.

— Am mai văzut-o pe fata aia, zise Kyllar.

— Pe Capricia?

— Da. Acum câteva nopţi am fost afară şi am văzut câţiva golani care o urmăreau. Înainte, i-aş fi omorât. De data asta doar i-am speriat.

Helene nu părea prea sigură cu privire la motivul pentru care îi spune asta.

— Păi, e bine, e minunat, nu-i aşa? Violenţa nu rezolvă…

— Unul dintre ei era Shinga. Am silit un om răzbunător să facă pe el în faţa subordonaţilor. Violenţa ar fi fost singura soluţie. Pentru că acum fata asta are mult mai multe necazuri decât înainte s-o ajut, zise Kyllar înjurând în gând. De ce m-ai adus aici? N-avem destui bani nici cât să-i cumpărăm lui Uly un cadou. Cum ne-am fi putut permite aşa ceva?

— Îmi pare rău, bine? spuse Helene. Doar am vrut să văd cum este.

— E din cauza sabiei, nu-i aşa? Vrei în continuare s-o vând.

— Încetează! N-am spus nimic despre ea. Îmi pare rău. Am crezut că ai putea fi interesat. Nu-ţi cer să-mi cumperi nimic.

Helene nu-l mai privea şi, cu siguranţă, nici nu-l mai ţinea de mână. Ei bine, putea suporta asta mai uşor decât

lacrimile. Sau poate nu?

Merse în urma ei o vreme, în timp ce ea se prefăcu stângaci că se uită la tot felul de tarabe, luând în mâini obiecte, examinând ţesături, privind păpuşi pe care nu şi le puteau permite.

— Deci? zise el într-un târziu. De vreme ce tot ne certăm…

Fata îl privi deloc amuzată.

— Nu vreau să vorbim despre sex, Kyllar.

El ridică mâinile, pretinzând că se predă. Încă încerca să fie simpatic. Şi eşua în continuare.

— Kyllar, îţi aminteşti cum simţeai când ucideai?

Nu era necesar cine ştie ce exerciţiu de memorie. Era esenţa triumfului, plăcerea teribilă a îndemânării, urmată de dezolare, de un vid bolnăvicios resimţit în piept, de conştiinţa faptului că până şi cel mai odios criminal are şansa de a se schimba, dar el ratase ocazia aceea. Oare ea înţelegea că o parte din Kyllar iubea toate astea?

— Scumpule, toţi avem timp limitat şi înzestrări restrânse. Tu eşti mai norocos decât cei mai mulţi şi ştiu că vrei să faci doar bine. Sunt conştientă că ţi-o doreşti cu ardoare şi de aceea te iubesc. Totuşi, uite ce se-ntâmplă când încerci să salvezi lumea cu sabia. Asta a încercat şi maestrul tău. Dar ştii bine cât de amărât şi de trist a devenit. Nu vreau să ţi se întâmple la fel. Ştiu că după averea pe care ai avut-o şi lucrurile pe care le-ai făcut, a fi spiţer pare derizoriu. Însă nu-i aşa, Kyllar. E o schimbare imensă. Fiind un tată bun, un soţ bun sau un tămăduitor, poţi aduce mai mult bine în lume decât ai putea s-o faci vreodată din postura de ucigaş. Crezi că Zeul ţi-a dat din întâmplare capacitatea de a vindeca? Ăsta-i felul divin în care se aşază lucrurile. Ăsta-i felul Lui de a repara ceea ce am stricat noi, inventând lucruri noi şi frumoase. Ca în cazul nostru. Cine şi-ar fi imaginat că vom putea să supravieţuim amândoi pe străzi şi să ne întâlnim din nou? Cine ar fi crezut c-o vom putea adopta pe Uly? Acum şi ea are o şansă, deşi s-a născut din iubirea unui asasin cu o matroană. Numai Zeul ar fi putut face asta, Kyllar. Ştiu că

nu crezi în El, deocamdată, dar asta e lucrarea Lui. Ne-a dat o şansă şi eu vreau să profit de ea. Rămâi cu mine. Lasă în urmă viaţa aia. Nici măcar n-ai fost fericit. De ce ai vrea să te întorci?

— Nu vreau, zise el.

Era însă doar pe jumătate adevărat. Helene i se aruncă în braţe, dar chiar în timp ce o strângea la piept, îşi dădu seama de propria-i ipocrizie.

CAPITOLUL 21

În arşiţa după-amiezii, Kyllar se opri în faţa unei prăvălii din cartierul nobililor. Păşi pe o alee şi, treizeci de secunde mai târziu, îşi compuse un chip foarte asemănător cu ceea ce credea el că era faţa baronului Kirof. Şi-ar fi dorit să se poată schimba şi cu o tunică mai frumoasă. După incendiu însă, în afară de cea pe care o purta pe el, mai avea doar una singură, care arăta chiar mai rău. Ar fi fost posibil să creeze şi iluzia hainelor, aşa cum îşi preschimbase chipul, dar era un pic prea complicat pentru el – îşi imaginase cât de mult ar fi trebuit să se străduiască pentru ca o mantie iluzorie să fluture realist, în concordanţă cu mişcările sale, şi decisese că propriile haine erau de ajuns. Îndesă cutia sub braţ şi intră.

Prăvălia meşterului Haylin era imensă şi perfect pătrată. Interiorul era bine luminat şi mai bogat ornamentat decât orice altă armurărie în care intrase Kyllar vreodată. Pe pereţi erau aliniate şiruri de armuri complete şi nenumărate rafturi pe care stăteau felurite arme. Totul era foarte curat şi aproape că nu se simţea miros de fum, ceea ce însemna că meşterul Haylin descoperise un sistem inteligent de aerisire, fiindcă zona de vânzare şi cea de lucru nu erau separate printr-un perete. Kyllar văzu un ucenic care ajuta un nobil să aleagă minereul din care urma să i se forjeze sabia. Alt aristocrat privea fierarii care băteau cu ciocanele oţelul incandescent ce avea să-i devină armură. Clienţii erau răspândiţi în zona de lucru, unde trebuiau să rămână pe covoare albastre speciale, astfel încât să nu-i încurce pe ucenici şi pe vânzători. Era o organizare isteaţă, care cu siguranţă aducea mulţi bani. Lui

Kyllar nu-i era deloc limpede dacă nobilii plăteau cu adevărat pentru armuri şi arme sau pentru experienţa de a asista la făurirea lor.

Rafturile de lângă uşă nu conţineau nimic special, exponatele fiind cu siguranţă opera ucenicilor. Dar nu

după asta se uita Kyllar, care scrută prăvălia şi-l zări până la urmă chiar pe proprietar. Meşterul Haylin era aproape chel, având doar o porţiune de păr cărunt în jurul cheliei late. Era slab, gârbovit şi părea miop, însă umerii musculoşi şi braţele păreau să aparţină unui bărbat mult mai tânăr. Şorţul de piele era ciupit şi pătat de muncă. Când Kyllar se îndreptă spre el, meşterul călăuzea mâna unui ucenic, încercând să-i arate unghiul corect sub care să lovească metalul.

— Mă scuzaţi… Bună ziua, milord, cum vă pot ajuta? zise un tânăr zâmbitor care-l interceptă în drumul spre meşter.

Era un pic prea zâmbăreţ.

— Trebuie să vorbesc cu meşterul, spuse Kyllar având sentimentul apăsător că Haylin urma să fie mult mai departe de el decât părea.

— Mi-e teamă că este ocupat, dar eu vă voi ajuta bucuros cu tot ce aveţi nevoie.

Privirea fugară pe care Zâmbăreţul o aruncase hainelor sale îl făcea pe Kyllar să creadă că nu se aştepta ca problema lui să fie foarte importantă. Era exact ce-i trebuia acum: un birocrat idiot.

Privi peste umărul Zâmbăreţului şi oftă. Era o expresie pe care n-o încercase niciodată purtând chipul baronului Kirof, dar probabil că fusese acceptabilă, fiindcă Zâmbăreţul se răsuci ca să vadă ce nu era în regulă.

Kyllar deveni invizibil. Se simţi ca un copil obraznic când tânărul se întoarse şi nu mai văzu pe nimeni.

— Ce…! exclamă Zâmbăreţul frecându-se la ochi. Hei! i se adresă unui coleg aflat dincolo de tejghea, nu m-ai văzut vorbind cu un grăsan cu barbă roşie?

Celălalt se uită la el şi clătină din cap.

— Iar ai vedenii, Wood?

Zâmbăreţul scutură din cap şi porni spre tejghea, înjurând în surdină.

Kyllar începu să se deplaseze prin prăvălie, invizibil. Ferindu-se de ucenicii grăbiţi, lăsându-le cale liberă, ajunse destul de repede în spatele meşterului Haylin. Acesta cerceta o duzină de săbii făcute de ucenicii lui,

expuse pe o masă pentru aprobarea sa.

— A treia nu a fost forjată cum trebuie, zise Kyllar apărând în spatele lui. Are o fisură chiar deasupra mânerului. Iar următoarea a fost prost călită.

Meşterul Haylin se întoarse şi privi picioarele lui Kyllar, care erau cu mai bine de jumătate de metru dincolo de covorul albastru, apoi privirea i se mută pe sabia cu fisură. O aruncă într-o ladă roşie, goală.

— Werner, se adresă el după aceea unui tânăr care începuse deja să înjure un ucenic. Ăsta-i al treilea rebut pe luna asta. Încă unul şi gata!

Werner păli şi-şi opri deîndată imprecaţiile.

— Cât despre asta, zise Haylin lui Kyllar arătând sabia prost călită, ştii ce se-ntâmplă când arunci diamante în faţa găinilor?

— Te alegi cu o friptură tare?

— Cu pipote valoroase. E o irosire, băiete. Astea sunt pentru o comandă a armatei. Două sute cincizeci de galbeni pentru o sută de săbii, pe care ţăranii care le vor folosi le mai pot ascuţi pe o piatră. Te pricepi la arme, dar eu sunt ocupat. Ce vrei?

— Cinci minute. Între patru ochi. O să merite!

Meşterul arcui o sprânceană, dar acceptă. Îl conduse pe Kyllar pe trepte, suind către o cameră specială. Când trecură pe lângă Zâmbăreţ, tânărul începu să bolborosească…

— Nu se poate… nu se poate…

Meşterul Haylin îl privi nedumerit şi zâmbetul de pe faţa tânărului dispăru.

— Nu-l băga în seamă, zise Haylin. Este al cincilea meu fiu. E mai încet la minte…

Kyllar nu ştiu exact ce însemnau cuvintele acelea, dar îl aprobă pe făurar.

— L-aş arunca la lada cu rebuturi.

— Mi-aş dori să pot să fac la fel cu maică-sa! izbucni Haylin în râs. A treia mea soţie este răspunsul dat de Zeu la rugile primelor două.

În mod evident camera specială era folosită cât mai

puţin posibil. În centrul ei se afla o masă frumoasă din lemn de nuc, înconjurată de câteva scaune, dar majoritatea spaţiului era rezervată vitrinelor. Săbii minunate şi armuri scumpe umpleau încăperea ca o gardă de elită. Kyllar privi mai atent. Cele mai multe păreau să fie opera meşterului, capodopere menite să-i demonstreze meşteşugul, dar existau şi altele mai vechi, făurite într-o varietate de stiluri, în perioade diferite, expuse ca piese de muzeu. Perfect!

— Ai trei minute, zise Haylin mijindu-şi ochii spre Kyllar.

— Sunt un om cu talente speciale, spuse el aşezându-se de partea cealaltă a mesei.

Meşterul ridică din nou o sprânceană. Avea într-adevăr nişte sprâncene foarte expresive.

Mătrăşitorul îşi trecu degetele prin părul roşu, schimbându-l în blond-închis. Pe urmă, trecu mâna peste chip, iar nasul îi crescu mai lung, ascuţindu-se. Îşi frecă obrajii de parcă s-ar fi spălat, iar barba dispăru, lăsând în locul ei pometţi proeminenţi şi o pereche de ochi tăioşi. Desigur, totul era un spectacol. Putea face toate astea şi fără să-şi atingă faţa, dar meşterul părea să aprecieze demonstraţia.

Meşterul Haylin păli de moarte, rămânând cu gura căscată. Clipi repede şi vocea i se auzi ca un croncănit neinteligibil, aşa că trebui să-şi dreagă glasul.

— Maestre Starfire? Gaelan Starfire?

— Mă cunoşti? întrebă Kyllar, împietrit.

Gaelan Starfire era eroul a zeci de legende şi de epopei. Însă faţa pe care o împrumutase el era a lui Durzo Blint.

— Eram… eram un băieţel când ai intrat în atelierul bunicului meu. Ai zis… ai zis atunci că s-ar putea să te întorci atunci când nici nu ne-am mai aştepta. Oh, domnule! Bunicul ne-a spus că s-ar putea să ne mai vizitezi în timpul vieţii tatălui meu sau a mea, dar nu l-am crezut niciodată.

Dezorientat, Kyllar încercă să gândească. Durzo era Gaelan Starfire? Ştia că maestrul lui avusese multe nume în timpul celor şapte sute de ani în care trăise. Totuşi,

Gaelan Starfire? Numele acela nu fusese menţionat nici măcar printre cele înşirate de Aristarchos, care pretinsese că-i aparţinuseră maestrului său.

Simţi o undă de durere. El nu avusese habar, dar iată că un făurar din Caernarvon o ştiuse. Cât de puţin îl cunoscuse pe bărbatul care-l crescuse şi care murise pentru el! Durzo devenise ursuz în vremurile în care Kyllar îi fusese aproape. Cum fusese însă când îl întrupase pe Gaelan Starfire, cu cincizeci de ani în urmă? Era convins că ar fi putut fi prieten cu omul acela.

— Am ţinut totul secret, jur! zise meşterul Haylin.

Kyllar era încă dezorientat. Bărbatul acesta, îndeajuns de bătrân ca să-i fie bunic şi la apogeul carierei lui, îl trata de parcă ar fi fost… un nemuritor, aproape un zeu.

— Ce pot să fac pentru tine, milord?

— Eu nu… eu nu… se bâlbâi Kyllar. Te rog să nu mă tratezi diferit din cauza bunicului tău. Am vrut doar să mă iei în serios; nu m-am gândit c-ai să-ţi aduci aminte de mine. Eu nici nu te-am reţinut. Te-ai schimbat puţin, rânji el pentru a-şi întări minciuna.

— Dar dumneata nu te-ai schimbat deloc, răspunse Haylin, încă uluit. Bine, continuă el mişcându-şi sprâncenele în sus şi în jos cu repeziciune, de parcă ar fi încercat din răsputeri să-şi revină… bine. Ce doreşti?

— Vreau să vând o sabie, zise Kyllar scoţând Răzbunarea de la spate şi aşezând-o pe masă.

Haylin luă sabia mare şi o cântări apreciativ în mâini, apoi o lăsă brusc înapoi. Privi fix mânerul şi începu să clipească des. Îşi trecu degetele peste el, iar la atingere, ochii i se măriră.

— N-ai scăpat niciodată sabia asta, nu-i aşa?

Kyllar ridică din umeri. Bineînţeles că nu.

Privind-o în continuare de parcă n-ar fi fost convins că era treaz, meşterul scuipă în palmă şi apucă din nou sabia.

— Ce naiba…?

O picătură de salivă căzu de pe mâner pe masă. Meşterul Haylin dădu drumul sabiei şi-şi deschise palma. Era complet uscată. Icni puţin de uimire, fără să-şi poată

lua ochii de la armă. Se apropie mai mult, până când aproape că o atinse cu nasul. Întoarse lama ca să-i privească mai bine tăişul.

— Zei din ceruri! I-adevărat!

— Ce? întrebă Kyllar.

— Matricele de carbon sunt perfecte. Aş paria pe braţul meu drept că fiecare are patru legături, nu-i aşa? Înseamnă că lama-i un diamant perfect, milord. Atât de subţire, încât abia poţi să-l vezi, dar indestructibil. Cele mai multe diamante pot fi sparte folosind alte diamante, fiindcă nu sunt niciodată perfecte, însă dacă nu există nicio discontinuitate, aşa cum e cazul acestei lame, ea devine indestructibilă, la fel ca şi mânerul ei. Dar, milord, dacă asta-i… credeam că sabia dumitale era neagră.

Kyllar atinse lama şi-şi lăsă sa'kariul să iasă din piele ca să o acopere. Cuvântul ÎNDURARE scris pe lamă se acoperi cu literele negre ale cuvântului DREPTATE.

Meşterul Haylin îi aruncă o privire aproape chinuită.

— Oh, milord, bunicul ne-a spus… n-am înţeles niciodată. Mă simt orb acum, dar sunt foarte fericit pentru asta.

— Despre ce vorbeşti?

— Eu n-am Talent, lord Starfire. Nici măcar nu pot să-mi dau seama cât de uluitoare e lama asta. Bunicul putea însă şi mi-a zis că amintirea ei l-a bântuit până în ultima clipă. Ştia cât Talent fusese investit în ea. Îl putea vedea, dar n-ar fi reuşit niciodată să-l egaleze. Ne tot bătea la cap că, în comparaţie cu sabia asta, armele făurite de el păreau ieftine şi false, iar el era faimos pentru măiestria lui. N-am crezut însă că voi apuca să văd Răzbunarea cu ochii mei. Milord, nu poţi s-o vinzi!

— Păi… uite, nu mai e neagră, zise Kyllar retrăgând sa'kariul în mână. Cred că asta îi reduce din preţ.

— Milord, nu înţelegi. Chiar dacă aş putea să-ţi plătesc cât valorează, asta presupunând că aş şti cum să-i fixez un preţ… n-aş putea… Valorează mai mult decât voi câştiga eu în toată viaţa. Chiar dacă aş cumpăra-o, n-aş putea s-o vând; e prea valoroasă. Probabil că în toată lumea nu

există mai mult de unu-doi colecţionari îndeajuns de bogaţi şi de cunoscători ca să o cumpere. Chiar şi aşa însă, asta nu-i o armă care să sfârşească într-o vitrină, fiindcă locul ei e în mâna unui erou, în mâna dumitale. Priveşte! Un mâner care nu alunecă din mână, deşi e ud sau murdar de sânge. Umezeala se scurge instantaneu. Nu-i numai uluitor, ci şi foarte practic. Asta nu-i o piesă de muzeu. Este artă! Arta de a ucide. Ca dumneata! exclamă el, ridicându-şi mâinile în aer şi lăsându-se să cadă pe scaun în acelaşi timp, ca şi cum simpla vedere a Răzbunării îl extenuase peste măsură. Totuşi, bunicul mi-a zis că inscripţia era cu caractere hyrilice… oh, vai!

Cuvântul ÎNDURARE de pe lamă se transformă în faţa ochilor lor, trecând într-o limbă ale cărei litere nu-i erau familiare lui Kyllar. Privi la rândul său cu uimire. Nu mai văzuse niciodată asta.

Simţi în stomac un şarpe care se zbătea şi care îi strângea intestinele, demonul fricii de a pierde ceva a cărui valoare nici măcar nu putea fi calculată. Era acelaşi sentiment pe care îl avusese când se gândise la maestrul lui mort, un om a cărui valoare abia dacă o cunoscuse.

— Cu toate astea, zise el, simţindu-şi gâtul înţepenit, trebuie s-o vând.

Dacă o păstra, avea să ucidă din nou. Nu se îndoia de asta. În mâna lui, ar fi însemnat dreptate fără îndurare. Trebuia să scape de ea, dacă dorea să-i rămână credincios Helenei. Atâta vreme cât păstra sabia, nu-şi lăsa viaţa de asasin în urmă.

— Milord, ai nevoie de bani? Îţi dau cât doreşti.

Partea mai rea şi mai meschină a minţii lui Kyllar luă în considerare asta pentru o clipă. Cu siguranţă, Haylin îi putea oferi mai mulţi bani decât avea el nevoie.

— Nu, trebuie… trebuie s-o vând. E… totul are legătură cu o femeie.

— Vinzi arma asta care valorează cât un regat ca să poţi să fii cu o femeie? Dar eşti nemuritor! Până şi cel mai lung mariaj va fi în cele din urmă o mică parte a vieţii dumitale.

— Aşa-i! se încruntă Kyllar.

— Înseamnă că nu-ţi vinzi sabia pur şi simplu, nu-i aşa? Renunţi la ea. Renunţi la calea armelor.

Kyllar aprobă din cap cu privirea aţintită pe tăblia mesei.

— Trebuie să fie o femeie formidabilă.

— Chiar este, zise Kyllar. Deci cât poţi să-mi dai pe ea?

— Depinde cât de repede ai nevoie de bani.

Kyllar nu era convins că va rămâne pe poziţie. Era conştient că următoarele lui cuvinte aveau să-l coste mii de galbeni, însă pierderea Helenei l-ar fi costat mult mai mult. Oricum, nu-şi dorise niciodată cu adevărat să fie bogat.

— Tot ce-mi poţi oferi înainte de a pleca.

— Din oraş?

— Din prăvălie, vorbi greu Kyllar, încercând să-şi înghită blestematul de nod din gât care nu voia să mai dispară.

Meşterul deschise gura să protesteze, dar îşi dădu seama că bărbatul era hotărât.

— Treizeci şi una de mii de galbeni, zise el. Poate mai mult cu câteva sute, în funcţie de vânzările de astăzi. Şase mii în aur, iar restul în bonuri de valoare acceptate de majoritatea cămătarilor, deşi, pentru o asemenea sumă, te previn că va trebui să mergi la jumătate dintre cei din oraş. Dacă vreţi să-i schimbi pe toţi, trebuie să mergi direct la Gigantul Albastru.

Kyllar se gândi năucit la sumă. Îi ajungea să cumpere o casă, să-şi plătească datoriile către mătuşa Mea, să înceapă o afacere cu un stoc imens de marfă, să-i cumpere Helenei o garderobă şi să pună deoparte ceva… şi de asemenea ar fi putut lua cea mai frumoasă pereche de inele din oraş. Iar făurarul din faţa lui protesta că nu era de ajuns?

„Un preţ bun pentru moştenirea ta, nu?”

Gândul aproape că îl năuci pe Kyllar, care se ridică brusc.

— Bine, zise el pornind către uşă şi punând mâna pe clanţă.

— Ăăă… milord, spuse meşterul Haylin arătând spre faţa lui.

— Ah!

Kyllar se concentră şi trăsăturile i se estompară, iar părul îi redeveni roşu.

După numai cinci minute, Zâmbăreţul, care nu-şi revenise încă din uimire, îl ajuta pe Kyllar să umple un cufăr cu ducaţi – valorând douăzeci de galbeni fiecare –, privindu-l în acelaşi timp pe tatăl său cum pune deasupra aurului un teanc gros de bonuri de valoare. În total, 31.400 de galbeni. Cufărul nu era mare, dar cântărea cât doi bărbaţi în putere. Meşterul ceru un cal, însă Kyllar îl rugă să ataşeze cufărului două curele late de piele. Toţi cei din prăvălie se opriseră să privească, dar lui Kyllar nu-i păsa. Rânjind, Haylin fixă curelele el însuşi.

— Milord, zise Haylin după ce-şi termină treaba, dacă o vei dori vreodată înapoi, e aici!

— Posibil. În timpul nepoţilor tăi.

Meşterul Haylin zâmbi larg.

Kyllar ştia că n-ar fi trebuit să fi vorbit aşa tare, la fel cum n-ar fi trebuit să refuze calul. Dar nu-i păsa. Se simţise atât de bine să vorbească unui om care ştia câte ceva despre ce era el şi nu se dovedise nici înfricoşat, nici dezgustat, încât inima îi tresălta în piept, deşi fusese confundat cu maestrul său. Pe de altă parte, probabil că Kyllar era mai asemănător lui Gaelan Starfire decât fusese vreodată Durzo Blint. Era atât de bine să fie cunoscut şi acceptat, încât nu-i mai păsa că era nesăbuit.

Cu ajutorul Talentului, Kyllar îşi puse cufărul pe spate. Fierăria se umplu de icnete. Adevărul era că povara aproape îi depăşea puterile, fie şi amplificate de Talent. Kyllar încuviinţă spre meşterul Haylin şi ieşi din prăvălie.

— Cine naiba a fost ăsta? îl auzi el întrebând pe Zâmbăreţ.

— Într-o zi, când vei fi pregătit, s-ar putea să-ţi spun, răspunse meşterul fiului său.

CAPITOLUL 22

— Salut, zise Kyllar către Capricia când reveni la prăvălia de inele.

— Salut, răspunse ea surprinsă.

Era singură şi pe cale să închidă prăvălia.

— S-a întors măgarul! zâmbi el. Îmi pare rău pentru… mai înainte.

— Poftim? făcu ea. Nu, ai fost în regulă. Înţeleg că totul ţi se pare ciudat, dacă nu eşti de pe-aici. Bărbaţilor nu le place niciodată, cu toate că şi femeile trebuie să-şi găurească urechile, iar ele nu se plâng niciodată.

Ridică din umeri.

— Da, păi…

Kyllar se opri, înţelegând că nu avea nimic de spus. Oare de ce se simţea mereu incapabil când venea vorba de bijuterii?

— Da, încheie el jalnic.

— Serios! Cei mai mulţi bărbaţi aproape că nici nu simt durerea. Vreau să zic… miresele lor se asigură că atenţia le este în altă parte. Teoretic, mariajul trebuie consumat numai după găurire, însă practic lucrurile stau altfel în majoritatea cazurilor.

Kyllar îşi drese glasul. Se gândise şi el la asta.

— Ăăă… îţi mai aminteşti la care s-a uitat soţia mea?

— Bineînţeles, răspunse Capricia râzând. Mi-e teamă că era vorba de materialul care ţine cu adevărat vraja.

Ochii îi scânteiară jucăuş, iar bărbatul roşi intens.

— Am ghinionul de a fi căsătorit cu o femeie cu gusturi excelente.

— Asta se vede şi în celelalte alegeri pe care le-a făcut, zise Capricia întorcându-i zâmbetul ei larg.

Indiferent care aveau să fie urmările înfruntării sale cu Shinga, Kyllar era bucuros că o salvase. Fata trase din nou sertarul şi-l aşeză în faţa lui. Imediat ce cutia căptuşită cu catifea neagră ajunse pe tejghea, ea făcu o grimasă şi scoase o pereche de inele.

— O clipă doar, zise, după care îngenunche în spatele tejghelei, puse bijuteriile deoparte şi se ridică imediat. Cred că erau unii din ăştia, urmă ea, arătând la câteva perechi identice, aflate pe rândul de sus.

Erau făcuţi dintr-o împletitură de aur şi mistaril.

— Cât costă?

— Două mii patru sute, două mii opt sute şi trei mii două sute.

Fără să vrea, Kyllar fluieră încetişor.

— Avem unii similari din aur galben şi alb, mai convenabili la preţ, zise Capricia. Din cauza mistarilului sunt atât de scumpi.

Sabia lui Jorsin Alkeste fusese făurită din mistaril, cu un miez de aur tare. Aşa îi spusese Durzo. Fusese nevoie de o forjă specială pentru a topi metalul acela, una de trei ori mai încinsă decât cele pentru oţel. Odată ce atingea temperatura la care putea fi lucrat, mistarilul o păstra ore, spre deosebire de alte metale care trebuiau reîncălzite mereu. Fierarii erau deopotrivă încântaţi şi terorizaţi să lucreze cu el, fiindcă după prima încălzire şi după orele în care îl puteau modela, nu avea să se mai topească vreodată. Mistarilul îţi oferea o singură şansă şi de aceea doar meşterii cu un Talent substanţial puteau încerca să lucreze cu cantităţi mari.

— Poartă cineva inele de mistaril pur? întrebă el privind exponatele.

Era convins că ochii Helenei se luminaseră atunci când văzuse unul dintre seturile acelea. Dar care să fi fost?

— Meşterul Bourary spune că n-ai vrea aşa ceva, nici dacă ţi-ai putea permite, clătină Capricia din cap. El e de părere că vrăjile mai simple se prind mai bine în aur. Chiar şi cele mai vechi inele combină metalele. El are o pereche făcută de un stră-stră-stră- şi tot aşa… bunic care pare din mistaril pur, dar de fapt conţine un miez de aur galben şi de diamant. Sunt uimitori! A perforat mistarilul cu găuri minuscule, pentru ca aurul şi diamantele dinăuntru să poată fi zărite dacă lumina este potrivită.

Kyllar aproape că începea să creadă în vrăji. Ori

meşterul Bourary se pricepea cu adevărat, ori învăţase de la cineva foarte talentat să vorbească despre magie.

Credea în continuare că era o nebunie să examineze inele care costau două sau trei mii de galbeni. Ar fi trebuit să-l întrebe pe meşterul Haylin despre ele. El ar fi ştiut dacă povestea era adevărată. Kyllar avea însă inima uşoară. Îşi vânduse deja moştenirea. Era hotărât. Acum, problema era să găsească inelele perfecte care s-o mulţumească pe femeia pe care o iubea, cea care îl împiedica să împărtăşească soarta amară a lui Durzo Blint.

De fapt, vraja din inele nu conta. Important era s-o facă pe Helene să înţeleagă cât valora ea pentru el.

— Mai era un set, sunt sigur că l-am văzut în cutia asta, insistă Kyllar. Ce erau cei pe care i-ai pus deoparte?

— Erau doar de prezentare… de fapt, nici măcar pentru asta. Regina s-a înfuriat pe un negustor de pietre preţioase care n-a vrut să-i vândă nişte nestemate acum vreo zece ani şi a interzis exponatele care sunt doar de prezentare. Deci, teoretic, acelea nu sunt pentru reclamă, dar nici nu-s de vânzare. Mai avem şi alte sertare, poate că o să le găseşti acolo.

— Arată-mi-le, te rog, pe cele despre care te-am întrebat, insistă Kyllar.

Brusc, devenise sceptic. Era cumva victima unei şmecherii menită să crească vânzările? Mai văzuse situaţii de felul ăsta: o fată frumoasă care-i spune unui tip „uite, asta-i foarte frumoasă” şi pune deoparte ceva ridicol de scump, după care arată ceva mai ieftin, moment în care el rosteşte instantaneu: „dar de ce să n-o cumpărăm pe prima?” ca să-şi demonstreze bărbăţia.

Însă Capricia nu părea să fie genul acela de fată. Era sinceră. Scoase inelele şi le aşeză în faţa lui. Doar privindu-le, Kyllar văzu cum stocul de marfă al viitoarei sale prăvălii se diminuează semnificativ.

— Ăştia sunt! exclamă el.

Modelul era seducător de simplu şi de elegant, inelele fiind făcute dintr-un metal argintiu care străluci însă auriu în lumină, atunci când îl luă în palmă pe cel mai mare.

Capricia icni şi ridică o mână, ca şi cum s-ar fi temut ca inelul să nu se rupă. Kyllar privi în una dintre oglinzile din jur şi ridică inelul până la lobul urechii stângi. Arăta cam fătălău, dar pe de altă parte se părea că niciunul dintre miile de bărbaţi pe care îi văzuse purtându-le nu păruse deranjat.

— Hmm, făcu el.

Îşi tot potrivea inelul pe lobul urechii, mutându-l tot mai sus. Aşa i se păru că arăta mai masculin.

— Care-i cel mai dureros loc în care o femeie poate inela un bărbat?

— Aici, zise fata aplecându-se şi arătând cu degetul.

Kyllar nu reuşi să vadă prea bine în oglindă, aşa că se mişcă, iar mâna ei îl atinse uşor.

— Oh! zise ea, îmi pare rău. N-am vrut să te-ating…

— Poftim? făcu el, amintindu-şi imediat. Ah, nu, e vina mea. Serios. În locul de unde vin eu, urechile nu sunt aşa importante. Ziceai că aici? Deci trece peste vârf?

Se privi în oglindă. Da, era mult mai masculin şi avea să doară ca naiba. Dintr-un motiv ciudat, asta îl făcu să se simtă mai bine.

Ridică inelul mai mic şi, cu mare grijă ca să n-o atingă pe Capricia, îl puse lângă urechea ei. Era tare frumos!

— Le iau, hotărî el.

— Îmi pare rău, se împotrivi fata. Nu avem de vânzare ceva exact la fel, dar meşterul Bourary ar putea face unele care să pară aproape identice.

— Ai spus că nu aveţi obiecte care să nu fie de vânzare! protestă Kyllar.

— Teoretic, nu. După ce regina a promulgat legea, totul e de vânzare. Atât doar că negustorii pun preţuri ridicole pe mărfurile de care nu doresc să se despartă.

— Aşa e cazul şi cu astea? întrebă Kyllar, simţind cum se micşorează şi viitoarea lui casă.

— Astea sunt inelele despre care ţi-am spus mai devreme. Cele pe care strămoşul meşterului Bourary le-a făcut din mistaril peste un miez de aur cu diamante, zâmbi ea şters. Îmi pare rău. Nu-ncerc să te fac să te simţi prost.

N-ar fi trebuit să se afle în sertarul ăsta.

— Şi cât de ridicol este preţul despre care vorbim? întrebă Kyllar.

— Ridicol.

— Cât de ridicol?

— Cu totul ridicol, făcu ea o grimasă.

— Spune-mi o dată! oftă Kyllar.

— Treizeci şi una de mii patru sute de galbeni. Îmi pare rău.

Kyllar primi lovitura direct în stomac. Era o coincidenţă, desigur, dar… Helene ar fi numit-o ordine divină. Îşi vânduse Răzbunarea exact pentru suma de care avea nevoie ca să se căsătorească cu ea.

Şi să nu mai rămână cu nimic?

„Helene, dacă asta-i potriveala ta divină, atunci crezi într-un Zeu neghiob. Nu-mi mai rămân bani nici măcar pentru un pumnal de căsătorie."

— Pe de altă parte, zise Capricia străduindu-se să zâmbească, oferim gratis pumnalul de căsătorie.

Kyllar se simţi de parcă ar fi înghiţit un bloc de gheaţă.

— Îmi pare rău, spuse ea interpretându-i greşit expresia de uimire. Avem însă nişte…

— Primeşti comision în funcţie de vânzări? o întrerupse el.

— O zecime din orice depăşeşte o mie de galbeni pe zi, zise ea.

— Deci, dacă i-ai vinde pe ăştia, ce-ai face cu… cât?… mai bine de trei mii de galbeni?

— Nu ştiu… de ce…? Te gândeşti…?

— Ce-ai face?

Fata ridică din umeri, dădu să răspundă, se opri şi zise abia într-un final:

— Mi-aş muta familia. Locuim într-un cartier rău famat şi avem mereu probleme cu… oh, n-are importanţă! Crede-mă! Visez la asta încă de când am început să lucrez aici. M-am gândit adesea că dacă aş vinde inelele astea, viaţa ni s-ar schimba complet. Obişnuiam să mă rog în fiecare zi pentru asta, deşi mama spune că suntem în siguranţă.

Oricum, Zeul nu răspunde unor asemenea rugăciuni lacome.

Lui Kyllar îi stătu inima în piept. S-ar muta departe de răzbunătorul şi arogantul Shinga. N-ar mai fi trebuit să comită o crimă ca s-o ştie în siguranţă.

— Nu, zise el băgând în buzunar inelele de mistaril şi înşfăcând un pumnal de căsătorie. Răspunde la rugăciuni în felul ăsta.

Ridică apoi cufărul pe tejghea şi-l deschise. Capricia rămase cu răsuflarea tăiată. Cercetă cu mâini tremurânde fiecare bon de valoare, după care privi spre Kyllar cu ochii în lacrimi.

— Spune-le părinţilor tăi că îngerul tău păzitor le-a poruncit să se mute. Nu săptămâna viitoare. Nu mâine. În seara asta. Când te-am salvat, l-am umilit pe Shinga. El a jurat să se răzbune.

Ochii fetei rămaseră căscaţi, dar încuviinţă din cap imperceptibil. Mâna îi ţâşni în sus de parcă ar fi fost un automat.

— Cutie pentru cadou? întrebă ea cu o voce gâtuită. E gratis.

Kyllar luă cutiuţa din mâna ei şi ieşi pe uşă. Aşeză inelele în cutia decorativă, o puse într-un buzunar şi se simţi brusc foarte sărac. Îşi vânduse moştenirea. Renunţase la unul dintre ultimele obiecte ce-i aminteau de Durzo. Schimbase o sabie magică pentru două cerculeţe din metal. Iar acum, nu mai avea niciun sfanţ pe numele lui. Avusese treizeci şi una de mii patru sute de galbeni şi acum nu putea nici măcar să-i cumpere lui Uly un cadou de ziua ei.

„Zeule, am terminat! De-acum să-ţi răspunzi singur la nenorocitele alea de rugăciuni!”

CAPITOLUL 23

— Tu şi cu Helene o să fiţi bine? întrebă Uly.

În seara aceea lucrau împreună: fata aducea ingredientele şi Kyllar pregătea o tinctură folosită la scăderea febrei.

— Bineînţeles. De ce?

— Mătuşa Mea spune că-i bine că vă certaţi atât de mult. Mi-a mai zis că dacă mă tem, nu trebuie decât să ascult dacă patul scârţâie după aceea. Dacă-l aud, înseamnă că totu-i în regulă şi că voi v-aţi împăcat. N-am auzit însă nicio scârţâitură.

Kyllar se îmbujoră brusc.

— Eu… ei bine… cred… ştii că asta-i o chestiune pe care ar trebui s-o discuţi cu Helene.

— Ea a zis să te întreb pe tine, fiindcă a părut la fel de ruşinată.

— Eu nu sunt ruşinat! zise Kyllar. Dă-mi rădăcina de afini de mare!

— Mătuşa Mea spune că nu-i bine să minţi. La castel eu am văzut cum se împerechează caii, dar ea mi-a zis că la oameni e mai puţin înfiorător.

— Ba nu, zise Kyllar încetişor, pisând planta cu un pistil greu, e înfiorător în alt fel.

— Poftim? întrebă Uly.

— Eşti prea tânără ca să purtăm conversaţia asta. Coada şoricelului!

— Mătuşa Mea m-a prevenit că s-ar putea să-mi zici asta. Şi m-a asigurat c-o să vorbească ea cu mine dacă vouă vă este prea ruşine. Doar că m-a obligat să-i promit că te voi întreba mai întâi pe tine, zise Uly dându-i rădăcina maronie.

— Mătuşa Mea, zise Kyllar, se gândeşte prea mult la sex. În spatele lui cineva îşi drese glasul, făcându-l să tresară.

— Eu plec să văd ce face doamna Vatsen, spuse mătuşa Mea. Ai nevoie de ceva?

— Păi… ăăă, nu.

Cu siguranţă că n-ar fi avut expresia aceea atât de senină pe faţă dacă ar fi auzit ce spusese el.

— Eşti bine? întrebă bătrâna, punându-şi degetele pe obrazul lui roşu. Pari straniu de îmbujorat.

Începu apoi să răscolească prin rafturile pe care Kyllar tocmai le pusese în ordine – părea să-i ia mai mult timp decât atunci când erau în neorânduială – şi-şi băgă câteva obiecte în coş. Când trecu pe lângă Kyllar, care era aplecat asupra poţiunii, de parcă ar fi avut nevoie de toată concentrarea lui, îl ciupi de fund.

Bărbatul sări, gata să lovească tavanul, deşi reuşi să-şi înăbuşe un strigăt. Uly îl privi uimită.

— Ai dreptate, zise mătuşa Mea din pragul uşii. Dar să nu-ţi vină vreo idee. Eu sunt prea bătrână pentru tine.

Kyllar se îmbujoră şi mai tare, iar ea izbucni în râs. O auzi continuând să hohotească în timp ce se îndepărta, pe stradă.

— Hoaşcă nebună! rosti el. Seminţe de limba cucului!

Uly îi dădu flaconul cu seminţe turtite şi purpurii, strângându-şi buzele până când gura îi deveni o linie subţire.

— Dacă lucrurile nu se aranjează cu Helene, nu vrei să te căsătoreşti cu mine?

Kyllar scăpă tot flaconul în amestecul care fierbea.

— *POFTIM?*

— Am întrebat-o pe Helene câţi ani ai şi mi-a zis că douăzeci. Mătuşa Mea mi-a spus că soţul ei a fost cu nouă ani mai mare decât ea, iar diferenţa aceea este mai mare decât cea dintre noi. Eu te iubesc, tu mă iubeşti, iar cu Helene te cerţi toată ziua. Noi doi ne-nţelegem perfect…

La început, Kyllar nu ştiu ce să creadă. El şi Helene nu se mai certaseră de mai bine de o săptămână. Pe urmă, îşi aminti că Uly petrecuse ultimele seri în casa unei prietene, probabil pentru că o supărase o ceartă dintre el şi Helene. Avea întipărită pe faţă o expresie speriată, dar şi curioasă, fiind evident în aşteptarea unui răspuns din partea lui. Kyllar înţelese că, dacă nu era atent, i-ar fi putut frânge inima. În special, primul gând care îi venise în minte – eu

nu te iubesc în felul *acela* – n-ar fi fost o alegere prea inspirată.

„Cum naiba am ajuns în situaţia asta? Probabil că sunt primul tată din Midcyru care trebuie să-i explice despre sex fiicei lui, deşi este încă virgin.”

Şi ce-ar fi trebuit să-i spună? „Deocamdată nu sunt căsătorit cu Helene, aşa că, atunci când ne certăm, nu ne împăcăm în felul în care mi-ar plăcea mie. De fapt, dacă am proceda aşa cum aş dori eu, probabil că o vreme nici nu ne-am mai certa.”

Kyllar abia aştepta căsătoria. Toate conflictele lor legate de sex aveau să rămână în urmă. Ce eliberare!

În timp ce lui îi treceau prin cap gândurile acelea, Uly îl fixa cu privirea, aşteptând cu ochi măriţi, nesigură. Oh, nu! Începuse să-i tremure buza de jos!

Salvarea îi veni de la uşa care se deschise. În prăvălie intră un bărbat bine îmbrăcat, cu un blazon brodat pe pieptul tunicii. Era înalt şi voinic, însă faţa îi era ascuţită, făcându-l să arate ca o rozătoare.

— Aici este prăvălia mătuşii Mea? întrebă el.

— Da, răspunse Kyllar, dar mă tem că ea tocmai a plecat şi va lipsi o vreme.

— Nu-i nimic. Tu eşti asistentul ei, Kyle?

— Kyllar.

— Aşa. Eşti mai tânăr decât mă aşteptam. Am venit să m-ajuţi.

— Eu?

— Tu l-ai salvat pe lordul Aevan, nu-i aşa? El le povesteşte tuturor celor care vor să-l asculte că, cu o singură poţiune, ai făcut ce n-au reuşit zeci de vraci în luni de tratament. Eu sunt majordomul-şef al Înălţimii Sale, lordul Garazul. Stăpânul meu are gută.

Kyllar îşi frecă falca. Privi lung sticlele aliniate pe rafturi.

— Mă pot întoarce mai târziu dacă doreşti, zise bărbatul.

— Nu, îmi trebuie doar un minut, răspunse Kyllar.

Începu să adune sticle şi să-i dea ordine lui Uly. Fata era ajutorul perfect, rapid şi tăcut. Curând, avea patru boluri

în care amesteca simultan, două pe foc, două la rece. Termină în două minute. Majordomul privea fascinat. Asta îl făcu pe Kyllar să se gândească la meşterul Haylin, care urmărea un scop oferindu-le clienţilor un spectacol din făurirea armelor. În momentul acela hotărî că dacă va avea vreodată o prăvălie mare, o va organiza exact aşa: să ofere oamenilor şi un spectacol, nu doar poţiuni. Era un vis neînsemnat, care îi producea însă multă satisfacţie.

— Uite ce trebuie să faci, zise Kyllar. Dă-i două linguri de aici la fiecare patru ore. Bănuiesc că stăpânul tău e gras şi nu prea iese pe-afară… îi place şi să bea…

— Are câteva… începu majordomul, după care continuă pe şleau. Da, e gras ca o balenă. Şi bea în consecinţă.

— Poţiunea asta îi va alina durerea din picioare şi încheieturi. O să ajute şi la gută puţin, dar atâta vreme cât e gras şi bea mult vin, nu se va însănătoşi niciodată. Va trebui să cumpere poţiunea asta de fiecare dată când va avea o criză. Spune-i că dacă vrea să-i dispară boala, trebuie să nu mai bea. Dacă nu o va face, şi părerea mea este că aşa se va întâmpla, începe să-i pui două picături din asta, zise Kyllar înmânându-i un al doilea flacon, în fiecare pahar cu vin. Îi va provoca o durere îngrozitoare de cap. Asigură-te că i-o administrezi de fiecare dată când bea. Şi fiindcă tot te ocupi de aşa ceva, poţi să-i dai din asta în fiecare dimineaţă, dar şi la culcare, ca să-i alini durerile de stomac. Şi hrăneşte-l mai puţin. Pune o picătură din acest ultim medicament la fiecare masă. Ar trebui să-l ajute să se simtă sătul mai repede.

— De unde ai ştiut că are dureri de stomac?

Kyllar zâmbi misterios.

— Şi aruncă tot ce i-au dat vracii până acum. Ai grijă mai ales să nu i se mai pună lipitori şi nici să nu i se mai ia sânge. Dacă reuşeşti să-l faci să slăbească, în şase săptămâni va fi alt om.

— Cât trebuie? întrebă majordomul.

— Depinde cât e de gras, zise nedumerit Kyllar.

— Nu, cât trebuie să-ţi dau? Bani! izbucni majordomul în râs.

Kyllar se gândi o clipă. Adună în minte costul ingredientelor şi apoi dublă suma, pe care o rosti după aceea. Bărbatul cu faţă de şoarece îl privi uimit.

— Îţi dau un sfat, tinere. Ar trebui să-ţi deschizi o prăvălie în partea de miazănoapte, fiindcă, dacă tratamentul ăsta reuşeşte, o mulţime de nobili vor dori să-ţi treacă pragul. Şi încă ceva: cu toate că ceea ce mi-ai dat ajută doar puţin, tot ar trebui să ceri de două ori mai mult. Iar dacă rezultatele vor fi cele pe care mi le-ai spus, tratamentul va trebui să coste de zece ori mai mult, fiindcă altfel nobilii nu vor crede că-i bun de ceva.

Kyllar zâmbi încântat să audă sfaturi din partea cuiva care îl considera priceput… şi într-adevăr era.

— Păi atunci, îmi datorezi de zece ori cât ţi-am zis mai devreme.

— Dacă lordul Garazul se face mai bine, te asigur că te voi recompensa chiar mai mult, izbucni în râs majordomul. Ăştia sunt toţi banii pe care îi am la mine, zise el dându-i lui Kyllar două monede noi de argint. La revedere, tinere!

Privind în urma lui, Kyllar se simţi cumva uimit de propria mulţumire. Poate era într-adevăr mai bine să vindeci decât să ucizi. Sau poate îi plăcea doar să se simtă apreciat. Cum reuşise oare Durzo? De-a lungul vremurilor, maestrul său fusese o duzină de eroi diferiţi – sau poate sute… Nu-şi dorise oare niciodată să spună cine este? Să dezvăluie lumii întregi ce era el, ca să primească în schimb adoraţia cuvenită? „Uitaţi-mă! Adoraţi-mă!”

Durzo nu-şi dorise însă niciodată aşa ceva. Kyllar crescuse cu el şi nici nu bănuise măcar că maestrul lui era Îngerul Nopţii, darămite să-şi imagineze câte alte identităţi avusese. De ce nu? Durzo păruse arogant în unele perioade ale vieţii. Arătase cu siguranţă un dispreţ imens pentru majoritatea mătrăşitorilor şi pentru Sa’kagé, dar nu se comparase niciodată cu marii eroi ai legendelor.

Kyllar resimţi iarăşi durerea pierderii maestrului său. Pe zei! Durzo murise cu numai trei luni în urmă şi, în pofida trecerii timpului, suferinţa nu se domolea deloc.

Pipăi cutiuţa din buzunar. „El a murit pentru ca eu s-o

pot avea pe Helene.” Încercă să şi-l alunge pe Durzo din minte cu alt gând. „Hai să trecem de ziua lui Uly şi apoi o voi putea cere în căsătorie pe Helene. După aceea, se vor auzi mai multe scârţâituri decât crede ea posibil.”

— Kyllar, zise Uly smulgându-l din reverie, ai de gând să-mi răspunzi la întrebare?

Rahat!

— Uly, rosti el cu blândeţe, ştiu că nu te simţi altfel şi că eşti cu siguranţă la fel de deşteaptă precum cineva mai mare, dar eşti încă… Se opri încruntându-şi sprâncenele, ştiind că următoarele cuvinte nu vor fi primite prea bine. Eşti încă un copil.

Era adevărat, la naiba!

— Ba nu!

— Ba da!

— Săptămâna asta tocmai am sângerat pentru prima dată. Mătuşa Mea spune că asta-nseamnă că acum sunt femeie. M-a durut şi la început am fost speriată. Stomacul a început să mă usture, iar spatele şi…

— Ah! strigă Kyllar fluturând din mâini încercând s-o oprească.

— Ce? Mătuşa Mea spune că n-are de ce să-mi fie ruşine.

— Ea nu-i tatăl tău!

— Dar cine este? întrebă Uly, iute ca şfichiul unui bici.

Kyllar rămase tăcut.

— Şi mama cine este? Tu ştii, nu-i aşa? Bonele mele m-au tratat întotdeauna diferit faţă de ceilalţi copii. Ultima se speria mereu când alţii mă răneau. Odată, când m-am tăiat pe faţă, a fost atât de înspăimântată că va rămâne o cicatrice, încât n-a dormit săptămâni. Uneori, o doamnă ne privea cum ne jucam în grădină, dar avea mereu o pelerină cu glugă. Ea era mama mea?

Tăcut, Kyllar încuviinţă din cap. Era exact ce ar fi făcut Mama K. Fără doar şi poate, se ţinuse departe de fiica ei cât o răbdase inima, ca s-o ţină în siguranţă, însă din când în când zăgazurile pe care şi le impusese singură se mai şi spărgeau.

— E cineva important? întrebă Uly.

Era visul oricărui orfan, Kyllar ştia prea bine, aşa că aprobă iarăşi din cap.

— Şi de ce m-a părăsit?

— Meriţi un răspuns la întrebarea asta, Uly, dar eu nu ţi-l pot da, oftă el. Este unul dintre secretele pe care le cunosc, însă care nu-mi aparţin. Îţi promit că-ţi voi spune când voi putea.

— Tu o să mă părăseşti? Dacă ne-am căsători, aş putea veni cu tine.

Kyllar se gândi că dacă cineva credea că adulţii suferă mai profund decât copiii, ar fi trebuit să vadă ochii lui Uly în momentul acela. Deşi o iubea, înţelese că o tratase mai degrabă ca pe un copil decât ca pe o fiinţă umană. Scurta viaţă a fetei era o lungă listă de abandonuri: tatăl, mama, o bonă după alta. Ea îşi dorea ceva concret în viaţă.

Kyllar o luă în braţe.

— Nu te voi părăsi niciodată, îi jură el. Niciodată.

CAPITOLUL 24

Vi intră în Caernarvon odată cu apusul soarelui. În săptămânile petrecute pe drum, îşi schiţase strategia. Cu siguranţă, Kyllar era cunoscut de Sa'kagéul de aici. Dacă semăna câtuşi de puţin cu Hu Gibbet, nu avea să reziste prea mult fără să ucidă. Dacă şi-ar fi luat vreo slujbă, Shinga l-ar fi recunoscut. Un mătrăşitor atât de talentat nu avea cum să treacă neobservat.

Pe de altă parte, dacă Kyllar nu-şi luase nicio slujbă, exista posibilitatea ca ochii şi urechile Sa'kagéului local să fi prins ceva amănunte despre venirea lui în Caernarvon. Vi nu auzise vorbe de laudă despre Sa'kagéul local şi dacă Kyllar ar fi fost cu adevărat hotărât să se ascundă, ea n-ar fi avut cum să-l găsească. Trecuseră însă trei luni. Asasinii ajungeau întotdeauna să ucidă din nou fiindcă, indiferent cât de mulţi bani aveau, nu se pricepeau la nimic altceva. Ce rămânea dintr-un mătrăşitor care nu mătrăşea?

Prăvăliile erau închise. Familiile serioase se adunaseră în case pentru noapte, iar hanurile şi bordelurile abia începeau să zumzăie când Vi se afundă în partea de miazăzi a oraşului. Purta pantaloni de călărie din piele albă şi tunică bărbătească largă, de bumbac. Părul roşu îi era strâns la spate într-o coadă simplă. În Cenaria începuse sezonul ploilor, dar aici vara continua să dăinuie, iar Vi considera că în timpul călătoriilor trebuia să te simţi confortabil, dând uitare modei. De altfel moda o interesa doar când dorea să obţină ceva. Cu toate astea, după două săptămâni petrecute în şa, simţea nevoia de o baie bună.

Călărea deja pe a patra stradă periculoasă, întrebându-se de ce nu fusese încă jefuită. Îşi ascunsese toate armele, ca să pară total vulnerabilă. Ce era în neregulă cu oamenii ăştia?

Douăzeci de minute mai târziu, cineva îi aţinu în sfârşit calea, ieşind din umbră.

— Faină noapte, nu-i aşa? zise bărbatul.

Era ciufulit, murdar, ameţit de băutură. Perfect! Ţinea o

bâtă într-o mână şi un burduf de vin în cealaltă.

— Ai de gând să mă jefuieşti? întrebă Vi.

Şase adolescenţi apărură din întuneric şi o înconjurară.

— Păi, eu… rânji bărbatul arătându-şi cei doi incisivi negri. Ăsta-i un drum cu taxă şi va trebui să plăteşti…

— Dacă n-ai de gând să mă jefuieşti, dă-te naibii din faţa mea. Asta dacă nu cumva eşti complet idiot.

Zâmbetul de pe faţa tâlharului dispăru imediat.

— Păi sunt! zise el într-un final. Gata să te jefuiesc adică. Nu există ştoarfă care să-i spună lui Tom Gray să se dea din faţa ei.

Apoi, aproape că-şi sparse dinţii încercând să bea din bâtă în loc să o facă din burduf. Băieţii începură să râdă, iar unul dintre ei prinse de hăţuri armăsarul mare şi negru.

— Vreau să-l văd pe Shinga, zise ea. Mă poţi duce la el? Sau trebuie să găsesc pe altcineva care să mă jefuiască?

— Nu pleci nicăieri până când nu-mi dai treisprezece…

Unul dintre băieţi tuşi discret.

— …ăăă, paisprezece arginţi, se corectă el privind la sânii fetei, după care adăugă: Şi poate ceva-ceva dup-aia.

— Ce-ar fi să mă duci la Shinga, iar eu îţi voi lăsa întreagă bărbăţia jalnică?

Faţa lui Tom se înnegură. Aruncă burduful unui băiat, păşi către Vi şi-şi ridică bâta. O apucă de mânecă şi o smuci din şa.

Folosind inerţia mişcării lui, Vi sări de pe cal, îl lovi cu piciorul în faţă şi ateriză uşor, în timp ce Tom Gray căzu cât era de lat.

— Poate vreunul dintre voi să mă ducă la Shinga? întrebă ea din nou, ignorându-l.

Tinerii priveau derutaţi cum Tom ajunsese pe cealaltă parte a străzii, cu faţa însângerată, însă, după un moment, un adolescent costeliv cu nasul mare îi răspunse:

— Shinga Sniggle nu ne permite să mai venim la el aşa, ca pe vremuri. Dar Tom este prieten cu el.

— Sniggle? întrebă Vi rânjind. Nu-i un nume adevărat, nu-i aşa?

Tom se adună de pe jos, urlă şi o atacă pe Vi.

Fără măcar să-l privească, fata aşteptă până ajunse la doi paşi distanţă, după care îi puse piedică, tocmai când dădea să păşească. Fiindcă piciorul nu-i mai ajunse în faţă ca să se sprijine, după cum se aşteptase, Tom se prăbuşi pe caldarâm, exact la picioarele ei. În tot timpul ăsta, Vi îl privise în ochi pe băiat.

— Eu… ăăă… da… Banish Sniggle, zise acesta, privindu-l pe Tom, fără să i se pară nimic amuzant. Cine eşti? întrebă el.

Vi îndoi degetele, făcând semnul hoţilor.

— Ăsta-i un pic diferit de al nostru, zise băiatul. De unde vii?

— Din Cenaria.

Băieţii făcură un pas în spate.

— Fără vrăjeală, zise el. Sa'kagéul cenarian?

— Acum tu, zise Vi înşfăcându-l pe Tom Gray de părul slinos. Ai de gând să mă duci la Shinga? Sau trebuie să-ţi rup ceva?

Bărbatul o înjură.

Ea îi rupse nasul.

El scuipă sânge şi înjură din nou.

— Înveţi greu, nu-i aşa?

Îl lovi din nou în nasul rupt, după care îl apucă de cap. Înfigându-şi degetele adânc în punctele dureroase din spatele urechilor, îl ridică în picioare. Tom urlă cu o vigoare surprinzătoare. Era păcat că îi spărsese nasul mai întâi, pentru că acum o împroşcă cu sânge peste tot. Nu prea îi păsa însă. Nysos era zeul fluidelor puternice: sânge, vin şi sământă. Trecuseră săptămâni bune de când nu-i mai oferise o ofrandă. Poate că asta avea să-l îmbuneze până îl găsea pe Kyllar.

Continuă să strângă degetele în punctele dureroase, lăsându-l pe Tom Gray să urle, să împroaşte sânge pe cămaşa şi pe faţa ei. Băieţii se dădură şi mai înapoi, gata s-o şteargă.

— Ajunge! se auzi o voce din întuneric.

Vi îl eliberă pe Tom, iar el se prăbuşi la pământ.

— Eu sunt Shinga, zise o siluetă scundă şi îndesată, păşind înainte.

— Barush Sniggle? întrebă ea.

Shinga avea ditamai burdihanul, ochi mici umbriţi de păr blond şi rar şi o gură care trăda cruzimea. Păşea ţanţoş, în pofida staturii lui. Probabil că namila care-i era gardă de corp îi oferea siguranţa aceea.

— Ce vrei, târfo? întrebă Shinga.

— Vânez. Prada mea e lordul Kyllar Stern. E de aceeaşi înălţime cu mine, are ochi albastru-deschis, păr negru, e atletic, are vreo douăzeci de ani.

— Pradă? întrebă Sniggle. Adică eşti mătrăşitor? Mătrăşitoare?

— Nu-l chema Kyllar pe tipul ăla care a râs de Tom acum vreo două săptămâni? întrebă tânărul cu nasul mare pe unul dintre tovarăşii lui.

— Ba parcă da, zise alt băiat. Cred că stă în continuare la mătuşa Mea, dar nu-i vreun lord.

— Fleanca! zise Barush Sniggle. Să nu mai scoţi un cuvânt. M-ai auzit? Tom, adună-te naibii de pe jos şi adu-o pe căţeaua aia aici.

În mod cu totul neaşteptat, Kyllar simplificase lucrurile. Crezuse că era îndeajuns de departe şi era convins probabil că toată lumea îl credea mort. Vi avea acum toate cele necesare. Găsirea lui urma să fie o treabă uşoară, la fel ca şi uciderea. Tremura de nerăbdare. Încă avea pe umăr o cicatrice de cinci centimetri de la el, în pofida faptului că o vrăjitoare încercase s-o vindece.

— Cred că va trebui să te iau acasă, zise Barush Sniggle. O să aflăm noi ce fel de mătrăşitoare eşti.

— Asta n-am mai auzit, spuse ea.

Garda de corp o apucase de un braţ, iar Tom Gray o înşfăcase triumfător de celălalt.

— A naibii căţea, zise Tom, punându-i mâna pe un sân.

Ea îl ignoră.

— Nu mă obliga să fac lucruri pe care le vei regreta, îi spuse calm lui Shinga.

— Mi-o dai şi mie după ce termini cu ea? întrebă Tom,

strângând-o din nou de sân şi mângâind-o apoi pe păr.

— NU-MI ATINGE PĂRUL! urlă ea.

Atât garda de corp, cât şi Tom tresăriră din cauza exploziei neaşteptate de furie. Barush Sniggle începu imediat să râdă forţat.

— Rahat în ploaie ce eşti, scursuro, dacă mai m-atingi o dată pe păr, îţi jur c-o să te sfâşii! zise Vi tremurând.

El o înjură şi-i rupse şiretul de piele care-i lega părul. Pletele îi ajunseră până pe umeri pentru prima dată după ani buni. Se simţea expusă, goală, iar bărbaţii râdeau.

Îşi ieşi din minţi. Începu să înjure, iar Talentul se concentra în ea atât de puternic, încât era dureros. Braţele se smulseră din strânsoarea bărbaţilor, iar pumnii ei rupseră simultan coastele lui Tom Gray şi ale gărzii de corp. Înainte ca Tom să-şi revină, Vi îl apucă de păr cu o mână. Îşi înfipse degetele în colţurile ochilor, adânc până în orbită, şi îi smulse globii. Se întoarse şi-i văzu pe toţi ceilalţi urlând şi fugind şi în deruta aceea nu reuşi să se hotărască pe cine să urmărească.

Pierdu noţiunea timpului, în vreme ce îşi descărca ruşinea şi furia pe cei doi bărbaţi.

Când îşi reveni, părul îi era acoperit cu o cârpă murdară de sânge şi era aşezată pe o bordură. Shinga şi băieţii fugiseră. Pe stradă nu mai era nimeni, cu excepţia calului ei imperturbabil, care rămase nemişcat până îl chemă, aşa cum fusese dresat, şi cele două maldăre în formă de oameni care zăceau pe caldarâm.

Mergând ezitant către animal, fata trecu pe lângă ceea ce fuseseră Tom Gray şi garda de corp. Cadavrele arătau îngrozitor. Nici măcar nu scosese vreo armă, ci făcuse totul cu mâinile goale. Stomacul i se revoltă şi vomită pe stradă.

„E o treabă simplă. Regele-zeu mă va ierta că nu l-am ucis pe Jarl. Voi deveni maestru. Nu va mai trebui să-l slugăresc pe Hu Gibbet în pat şi oriunde altundeva. Niciodată. Îl omor pe Kyllar şi apoi sunt liberă. Eşti aproape, Vi! Foarte aproape. O să reuşeşti!”

*

Sora Jessie al'Gwaydin murise. Ariel era sigură de asta. Sătenii n-o mai văzuseră de două luni, iar calul ei era tot în grajdul hanului. Aşa ceva nu-i era caracteristic. Riscurile, în schimb, da. Fată proastă.

Sora Ariel îngenunche în crângul de stejar nu ca să se roage, ci ca să-şi extindă simţurile. Desişul era punctul cel mai apropiat de Pădurea Iaosian în care îndrăzneau să se aventureze localnicii. Sătenii din Torras Bend se mândreau cu simţul lor practic. Nu considerau nici superstiţios şi nici prostesc obiceiul de a-l respecta pe Vânător cu aceeaşi fervoare cu care o făcuseră strămoşii lor. Poveştile pe care i le spuseseră nu erau aiureli închipuite. Tocmai lipsa detaliilor le făcea credibile.

Cei care intrau în pădure nu mai ieşeau. Era foarte simplu.

Din cauza aceea, ţăranii pescuiau în râul Roşu şi adunau lemne de lângă crângul de stejar, unde se opreau însă. Efectul era mai mult decât evident. Stejari bătrâni de sute de ani se înălţau direct din câmp. Pe alocuri, se vedea cum fuseseră tăiaţi copaci mai tineri, dar de îndată ce stejarii ajungeau la o anumită vârstă, sătenii nu-i mai atingeau. În felul acela crângul crescuse încet, mărindu-se de-a lungul veacurilor.

Ea nu simţea absolut nimic în afară de răcoarea pădurii. Singurul miros pe care îl putea percepe era al aerului curat şi umed. Se ridică şi porni agale, păşind prin tufărişuri, cu simţurile în alertă, oprindu-se frecvent şi chiar rămânând nemişcată când i se părea că aerul tremură în jurul ei. Era o înaintare anevoioasă, dar Ariel Wyant Sa'fastae era recunoscută pentru răbdarea ei, până şi printre Surori. În plus, neglijenţa o costase viaţa pe Jessie al'Gwaydin. Probabil…

Deşi crângul de stejar nu era mai lat de un kilometru şi jumătate, îi luă un timp îndelungat să-l traverseze. În fiecare după-amiază, după ce-şi însemna progresul, se întorcea la han, dormea şi apoi lua singura masă a zilei – începea să slăbească, la naiba, mult prea încet. În fiecare noapte, revenea în pădure cu speranţa că vrăjile aruncate

asupra locului puteau fi influenţate de momentele zilei.

În ziua a treia, Ariel ajunse să vadă pădurea, iar linia ei de demarcaţie cu crângul era clară – evident magică. Nu-şi grăbi însă înaintarea. Preferă chiar să se mişte şi mai încet, cu şi mai multă grijă. Răbdarea îi fu răsplătită în a cincea zi.

Ariel se afla la treizeci de paşi de linia dintre crâng şi pădure când simţi vălul de protecţie. Se opri atât de brusc, încât aproape căzu din picioare. Se aşeză fără să-i pese de noroi şi-şi încrucişă picioarele. Îşi petrecu următoarea oră pur şi simplu pipăind vălul, încercând să-i simtă textura şi puterea, fără să folosească magie proprie.

După o vreme, începu să descânte. Deşi stătuse până târziu în noapte verificând şi răsverificând că înţelesese totul şi că nu omisese nimic, urzelile de magie erau simple. Una înregistra pur şi simplu trecerea hotarului de către un om. Cea de a doua, ceva mai complicată, îl însemna pe intrus. Era o urzeală slabă care se lipea de veşminte şi de piele, disipându-se doar după câteva ore. În mod abil, Ezra – Ariel se avânta aici pe tărâmul presupunerilor, dar simţea că nu se înşală – pusese urzeala atât de jos, încât să însemne doar încălţămintea intrusului, atât de jos, încât să fie ascunsă de mărăcini.

Adevărata capcană era însă amplasamentul. Oare câţi magi trecuseră chiar prin capcană, fiindcă zăriseră la treizeci de paşi depărtare hotarul evident şi intraseră direct în capcană fără să-şi fi ridicat deja pavezele?

Acum, după ce văzuse capcana, era simplu s-o ocolească, dar sora Ariel hotărî să n-o facă. În loc de asta, îşi notă descoperirile în jurnal şi se întoarse în Torras Bend. Dacă făcuse vreo greşeală, avea să moară înainte să ajungă la han. Drumul înapoi se dovedi încordat. Tânjea din tot sufletul să poată neutraliza magia străveche a lui Ezra, dar nu cedă ispitei superiorităţii arogante.

Scrisorile preşedintei deveneau tot mai tăioase, cerându-i lui Ariel s-o găsească pe Jessie şi s-o ajute să ocolească iminenta criză a Roabelor. Ariel era cu ochii în patru, în speranţa că va găsi o femeie care ar putea servi

acestui scop, dar ţăranii din Torras Bend erau precauţi să alunge orice copil care arăta până şi cea mai mică umbră de Talent. Ariel nu avea cum să găsească acolo ceea ce-şi dorea Istariel.

Aşa că ignoră scrisorile. Graba avea locul şi timpul său. Însă nu aici şi nu acum.

CAPITOLUL 25

— Viridiana Sovari?

Auzindu-şi numele întreg, Vi se opri brusc şi rămase nemişcată în mulţimea din piaţă. Un omuleţ murdar dădu din cap în direcţia ei. Îi întinse un bilet, dar ea refuză să-l ia. Bărbatul părea că vrea să se încredinţeze că nu se apropie prea mult, însă n-o privea cu vreun subînţeles, aşa încât ea presupuse că ştia cu cine vorbea. Zâmbi încurcat, aruncă o privire scurtă spre sânii ei şi apoi pironi ochii în pământ.

— Cine eşti? întrebă ea.

— Nimeni important, domnişoară. Îl servesc doar… pe stăpânul nostru comun, zise el, privind mulţimea din jurul lor.

Inima lui Vi se transformă într-un bloc de gheaţă. Nu! Nu se putea! Bărbatul îi întinse din nou biletul şi dispăru în mulţime imediat ce ea i-l luă din mână.

„Moulina”, scria în bilet, „suntem foarte curioşi să aflăm de unde ai ştiut că Jarl vine în Caernarvon, dar faptul că erai la curent cu asta ne spune că eşti *într-adevăr* cea mai bună. Dorim de asemenea să te ocupi şi de Kyllar Stern. Îl preferăm în viaţă. Dacă nu-i posibil, vom avea nevoie de cadavrul lui şi de toate bunurile lui, indiferent cât de neînsemnate. Adu-ni-le imediat!”

Vi împături biletul. Nu era cu putinţă ca Regele-zeu să ştie unde se afla. La fel de imposibil era ca un bilet de la el să ajungă atât de repede. Nu era cu putinţă nici ca Jarl să fie aici, mai ales că identitatea lui ar fi trebuit să fie secretă. Tocmai de Jarl fugise ea! Nu putea îndeplini cerinţa Regelui-zeu. Totuşi cea mai mare imposibilitate devenise acum şi unica: nu mai avea cum să scape. Vi era sclava Regelui-zeu. Nu vedea nicio cale de scăpare.

*

Într-un fel sau în altul, Kyllar fusese implicat în pregătirea pentru aniversarea lui Uly. Mătuşa Mea spusese că niciun bărbat nu ar trebui să se simtă intimidat

de o bucătărie, iar Helene susţinuse că, prin comparaţie cu poţiunile pe care le făcea, o cină şi un desert trebuiau să fie mult mai uşoare. Uly se mulţumise să chicotească atunci când le văzuse pe cele două femei punându-i pe după gât un şorţ şi murdărindu-l cu făină pe nas.

Kyllar se trezi deci cu mânecile suflecate, încercând să înţeleagă termeni ciudaţi de bucătărie ca blanşare, maia şi asezonare. Judecând după râsetele lui Uly, suspecta că-i dăduseră cea mai grea reţetă pe care o putuseră găsi, totuşi continuă cu hotărâre.

— Şi ce fac după ce aspicul începe să... lăcrimeze? întrebă el.

Uly şi Helene chicotiră. Kyllar le cântă în strună, ducându-şi spatula către tâmplă, iar ele râseră şi mai tare.

În momentul acela, uşa dinspre atelier se deschise, iar în bucătărie intră Braen, murdar şi urât mirositor. Îi aruncă lui Kyllar o privire inexpresivă, care îl făcu să coboare spatula, puţin ruşinat, dar refuză să-şi şteargă făina de pe nas. Braen întoarse ochii către Helene, măsurând-o de sus şi până jos.

— Când îi masa? o întrebă el.

— O să-ţi aducem în peştera ta când o să fie gata, zise Kyllar.

Braen bombăni ceva neinteligibil, apoi îi spuse:

— Ar trebui să-ţi găseşti un bărbat adevărat.

— Ştii, zise Kyllar privindu-l cum îşi târâie picioarele înapoi în atelier, cunosc un mătrăşitor căruia tare mult i-ar plăcea să-l viziteze pe cretinul ăsta!

— Kyllar! exclamă Helene.

— Nu-mi place cum se uită la tine. A încercat cumva ceva?

— Kyllar! Nu în seara asta, da? zise Helene arătând cu capul spre Uly.

Brusc, el deveni conştient de cutiuţa cu inele din buzunar. Încuviinţă din cap. Afişând o mină serioasă, o atacă brusc pe Uly, care ţipă, chicotind, după care o întoarse cu capul în jos şi o cocoţă pe umăr. Pretinse că nu-şi dă seama că era acolo în timp ce se întoarse la gătit.

Uly icni, dădu din picioare şi se ţinu zdravăn de spatele tunicii lui. Mătuşa Mea intră în bucătărie, exclamând:

— Nu-mi vine să cred că nu mai avem făină şi miere.

— Oh, nu! zise Kyllar. Cum o să pot termina al cincilea sos?

Îşi puse spatula jos şi se aplecă în faţă, ducându-şi mâinile între picioare. Uly înţelese indiciul şi se lăsă să lunece cu capul înainte pe spinarea lui, prinzându-i mâinile la timp pentru ca bărbatul s-o tragă printre picioarele sale. Ateriză cu răsuflarea tăiată şi râzând.

— Nu-i cumva ziua cuiva? întrebă Kyllar.

— A mea, a mea! ţipă Uly.

El scoase câte un argint din fiecare ureche a fetiţei în timp ce ea continua să chicotească. Doi arginţi – era bonusul pe care i-l dăduse majordomul. El şi Helene rămâneau din nou lefteri, dar Uly merita. Când puse monedele în mâinile fetei, ochii ei se măriră.

— Pentru mine? întrebă ea, de parcă nu i-ar fi venit să creadă.

— Helene te va ajuta să-ţi găseşti ceva frumos, bine? îi făcu el cu ochiul.

— Putem să mergem chiar acum? întrebă Uly.

Kyllar se uită la Helene, care ridică din umeri.

— Am putea merge cu mătuşa Mea, zise ea.

— Eu oricum am treabă cu fasolea asta, zise Kyllar.

Ele chicotiră. Bărbatul îi zâmbi Helenei şi se minună din nou cât de frumoasă era. Simţea că o iubeşte atât de mult, încât pieptul îi era pe cale să explodeze.

Uly porni spre uşă şi-i arătă mătuşii Mea cele două monede. Helene îl atinse pe Kyllar pe braţ.

— Suntem în regulă?

— După seara asta vom fi, zise el.

— Ce vrei să zici?

— O să vezi.

Nu zâmbi, fiindcă nu dorea să-i dea vreun indiciu. Ştia că dacă ar fi făcut-o, zâmbetul i s-ar fi transformat într-un rânjet prostesc. Abia aştepta să-i vadă expresia întrebătoare. Abia aştepta şi celelalte lucruri. Clătină din

cap şi se întoarse la gătit. În pofida a ceea ce crezuse, masa nu era greu de preparat. Atât doar că se făcea o murdărie teribilă. Îşi scoase verigheta şi o puse pe masă înainte să se apuce de pregătit carnea – nu era nimic romantic în nişte degete care duhneau a vacă moartă.

Helene, Uly şi mătuşa Mea abia dacă plecaseră de treizeci de secunde, când se auzi un ciocănit la uşă. Kyllar puse din nou spatula jos şi merse să deschidă.

— Ce-ai mai uitat de data asta, Uly? zise el ştergându-se pe mâini cu un prosop, după care deschise uşa.

Era Jarl.

Kyllar simţi că rămâne fără aer. Nu-i venea să creadă. Jarl era însă acolo, zvelt, atletic, îmbrăcat impecabil, cel mai frumos bărbat cu putinţă, cu dinţii lui uluitor de albi iţindu-se de după un surâs.

— Hei-ho, Azo, spuse el.

De ce-l salutase aşa? Voia să fie simpatic sau făcea o trimitere la trecutul lor comun? Cu siguranţă era a doua variantă. Pentru moment, rămaseră nemişcaţi, privindu-se unul pe celălalt. Jarl nu venise să-i facă o vizită, fiindcă nu obişnuia asta. Pentru numele Zeului, individul era acum Shinga. Cel adevărat, şeful celei mai temute Sa'kagé din Midcyru.

— Cum naiba ai reuşit să mă găseşti? întrebă, dorind să fie şi el simpatic.

Jarl se aşteptase să audă asta de la Kyllar ultima dată când apăruse pe neaşteptate.

— N-ai de gând să mă inviţi înăuntru?

— Te rog, zise Kyllar.

Îi turnă o ceaşcă de ootai şi se aşeză în faţa lui Jarl, care stătea acum într-un scaun de lângă fereastră.

— Am o trebuşoară… începu Jarl.

— Nu sunt interesat.

Jarl nu-l luă în seamă. Ţuguie buzele şi privi întrebător prin încăperea sărăcăcioasă în care se aflau.

— Ăăă… Deci… ce anume din toată chestia asta îţi place atât de mult?

— Mama K nu te-a învăţat niciodată despre tact?

— Vorbesc serios, zise Jarl.

— La fel şi eu. Apari după ce m-am retras din branşă, iar primul lucru pe care-l faci este să insulţi casa în care locuiesc?

— Logan e-n viaţă. E în Gaură.

Kyllar se holbă la el, părând că nu înţelege. Cuvintele celuilalt se ciocniră unele de altele şi se sparseră pe podea, în cioburi care licăreau a adevăr, însă mult prea ascuţite pentru a fi atinse.

— Toţi mătrăşitorii lucrează pentru halidorani. Nobilii care mai rezistă s-au retras la domeniile din Gyre. Unele garnizoane de la frontieră au încă efective, dar nu avem un lider care să ne unească. În Ţinutul Îngheţat există nişte tulburări care-l neliniştesc pe Regele-zeu, aşa că deocamdată el n-a făcut mare lucru ca să-şi consolideze puterea. E convins că familiile nobile se vor sfâşia una pe cealaltă. Şi atâta vreme cât nu-l avem pe Logan, are dreptate.

— Logan trăieşte? întrebă Kyllar prosteşte.

— Regele-zeu i-a pus pe foştii noştri mătrăşitori pe urmele mele. În parte ăsta-i şi motivul pentru care am venit aici. A trebuit să plec din Cenaria până vom putea răspândi zvonul că Kagé însuşi este ocrotitorul meu.

— Nu.

— Şansele ca Logan să fie descoperit cresc cu fiecare zi. Se pare că niciunul dintre prizonierii din Gaură nu l-a recunoscut, dar ei au început să arunce tot mai multă lume acolo. S-ar putea să te bucuri să afli că printre ei se află şi ducele Vargun. Priveşte-o ca pe un bonus. Când îl vei salva pe Logan, poţi să-l ucizi şi pe nenorocitul ăla.

— Poftim? întrebă Kyllar, simţind că nu poate pricepe totul deodată. Jarl, Tenser nu-i Tenser Vargun. Nu înţelegi? S-a lăsat aruncat în închisoare ca să pară că a suferit. La un moment dat însă, adevăratul baron va reveni, cât se poate de viu, şi Tenser va fi eliberat. Peste doar o lună, va veni la Sa'kagé pretinzând că vrea răzbunare fiindcă a fost închis. Şi ce crezi tu că se va întâmpla atunci?

— Îl vom accepta printre noi, zise Jarl încetişor. Cum am putea rezista?

— Iar el vă va distruge, fiindcă nu-i Tenser Vargun, ci Tenser Ursuul.

Jarl se sprijini de spătarul scaunului, uluit. După aproape un minut de tăcere, vorbi din nou.

— Vezi, Kyllar? De aceea am nevoie de tine. Nu doar pentru aptitudinile tale, ci şi pentru mintea ta. Dacă Tenser este acum cu adevărat la închisoare, va aştepta îndeajuns de mult ca încarcerarea lui să devină credibilă şi apoi îi va spune tatălui său că Logan e acolo. Trebuie să mergem acum. Imediat!

Cutiuţa cu inele îi ardea piciorul lui Kyllar prin buzunarul pantalonilor. În timp ce Jarl vorbea, el privise pe fereastra deschisă şi văzuse oraşul în care dorise să rămână pentru restul zilelor sale. Iubea aşezarea, speranţa care zumzăia aici, îi plăcea să vindece şi să ajute şi savura plăcerea simplă de a fi apreciat pentru poţiunile lui. O iubea pe Helene. Ea îi dovedise că putea face mai mult bine vindecându-i pe bolnavi, decât ucigând. Totul avea sens… şi totuşi… şi totuşi…

— Nu pot, zise Kyllar. Îmi pare rău. Helene n-ar înţelege niciodată.

Jarl se dădu pe spate, sprijinind scaunul doar pe două picioare.

— Nu mă-nţelege greşit, Azo, fiindcă şi eu am crescut cu Helene şi o iubesc. Dar de ce-ţi pasă de ce crede ea?

— Du-te-n mă-ta!

— Hei, am pus doar o întrebare.

Lăsă cuvintele să atârne în aer, iar ochii i se pironiră pe faţa lui Kyllar. Ticălosul, chiar învăţase câte ceva de la Mama K în toţi anii ăştia.

— O iubesc.

— Sigur, asta-i o parte.

Urmă din nou privirea aceea de aşteptare.

— Ea este plină de bunătate, Jarl. Vreau să spun… aşa cum nu sunt oamenii din locul de unde venim noi. Nu-şi doreşte să obţină ceva cu asta, nu este bună fiindcă asupra

ei sunt aţintite privirile celorlalţi. Ea este pur şi simplu bună. La început am crezut că aşa s-a născut, înţelegi? La fel cum pielea ta e neagră şi eu sunt devastator de frumos.

Jarl ridică o sprânceană fără să râdă.

— Acum însă am văzut că asta nu vine de la sine. Ea se străduieşte să fie aşa. Şi s-a străduit pentru asta tot atâta vreme câtă mi-a luat mie să-nvăţ să ucid oameni.

— Bun, deci e sfântă. Dar tot nu mi-ai răspuns la întrebare, zise Jarl.

Kyllar tăcu un minut. Începu să frece lemnul mesei cu unghia degetului arătător.

— Mama K obişnuia să-mi spună că devenim personajele ale căror măşti le purtăm. Iar în cazul nostru, ce e sub mască, Jarl? Helene mă cunoaşte într-un fel în care nu mă mai cunoaşte nimeni. Mi-am schimbat numele, identitatea, am lăsat în urmă toate lucrurile şi toţi oamenii pe care i-am cunoscut vreodată. Sunt o ţesătură de minciuni, Jarl, dar atâta vreme cât Helene mă cunoaşte, poate că fiinţa mea are şi o parte adevărată. Înţelegi ce-ţi spun?

— M-am înşelat în privinţa ta, rosti Jarl. Când ai murit, salvându-le pe Helene şi pe Uly, am crezut că eşti un erou. Dar nu eşti un erou, ci pur şi simplu tu te urăşti pe tine însuţi.

— Poftim?

— Eşti un laş. Bun, ai făcut nişte chestii rele. Nu eşti singurul! Ştii ceva? Eu chiar mă bucur de asta, fiindcă aşa ai devenit ceva mai bun decât un sfânt.

— Un ucigaş e mai bun decât un sfânt? Ce filosofie Sa'kagé de rahat mai e şi asta?

— Chestiile alea rele te-au făcut *folositor.* Ştii ce se-ntâmplă acum în Cenaria? Nu m-ai crede. N-am venit aici în căutarea unui ucigaş. Îmi doresc să-l găsesc pe Acel Ucigaş, pe Îngerul Nopţii, pe cel care-i mai mult decât un mătrăşitor, fiindcă problemele pe care le avem sunt mai mari decât cele pe care le-ar putea rezolva orice mătrăşitor obişnuit. Există doar un singur om care ne poate ajuta, Kyllar, şi acela eşti tu. Crede-mă, n-ai fost prima mea alegere, zise el după care se opri brusc.

— Asta ce vrea să-nsemne?
— N-am vrut să…
Jarl se opri din nou, evitându-i privirea.
— Ce-ai vrut să spui? insistă Kyllar pe un ton ameninţător.
— A trebuit să ne asigurăm, Kyllar. Am procedat cu mult respect, vreau să ţii cont de asta. Mama K a venit cu ideea. El a fost nemuritor, trebuia să ne asigurăm…
— Aţi deshumat cadavrul maestrului meu?
— L-am pus înapoi exact aşa cum l-ai îngropat, zise Jarl cu o grimasă. S-a întâmplat la o săptămână după invazie…
— L-aţi dezgropat în timp ce eu încă mă aflam în oraş?
— Nu ţi-am putut spune înainte, iar după aceea n-a mai avut niciun rost. Mama K a zis că vom găsi cadavrul acolo, că Durzo ţi-a dat ţie nemurirea lui, dar când ea l-a văzut… A fost lucrul cel mai înspăimântător cu care m-am întâlnit în viaţa mea, Kyllar. Ce naiba, eu am fost practic crescut de femeia asta, însă n-am văzut-o niciodată în asemenea hal. A început să plângă şi să urle isteric – era o noapte ceţoasă şi ajunsesem pe Insula Vos cu o barcă ale cărei vâsle erau învelite în lână, iar ea a început să urle ca ieşită din minţi. Am fost atât de convins că vom fi descoperiţi de o patrulă, încât am vrut să plecăm imediat, dar ea n-a făcut niciun pas până când nu l-am aranjat exact cum îl lăsaseşi tu.
De parcă Kyllar ar fi dorit ca Durzo să fie lăsat pe stânca aia blestemată. Dacă tot îl dezgropaseră, măcar l-ar fi putut aduce… „Unde? Acasă? Ce casă avusese vreodată Durzo Blint?”
— Cum arăta? întrebă el în şoaptă.
— La naiba! Ca un cadavru care stă în pământ de o săptămână. Ce credeai?
Bineînţeles. „La naiba! Maestre Blint, de ce mi-ai dat nemurirea ta? Te plictisiseşi pur şi simplu de trăit? De ce nu mi-ai spus nimic?” Pe de altă parte, poate că-i împărtăşise totul în biletul pe care i-l dăduse, cel care se umpluse de sânge şi devenise ilizibil.
— Vrei să intru în Burdihan şi să-l salvez pe Logan?

— Vrei să ştii pe cine ia Regele-zeu drept concubine? Fete tinere din familiile nobile. Preferă virginele. Încearcă să ghicească câtă umilinţă şi înjosire poate să suporte fiecare fată. Le urcă în turnuri şi le închide în camere cu balcoane ale căror balustrade au fost tăiate, aşa încât saltul în gol să le ispitească zi de zi. Pentru el e un joc.

— Treci la subiect, îl îndemnă Kyllar cu o voce de oţel.

— Le-a luat pe Serah şi pe Mags Drake. Serah s-a sinucis în prima săptămână. Mags e încă acolo.

Fetele erau practic surorile lui Kyllar. Mags îi fusese întotdeauna prietenă de joacă. Izbucnea repede în râs şi zâmbea mereu. După lovitura de palat fusese atât de preocupat de propriile peripeţii, încât nu se mai gândise la ele.

— Vreau să-l salvezi pe Logan şi apoi să-l asasinezi pe Regele-zeu, zise Jarl.

— Doar atât? întrebă Kyllar cu amuzament glacial; îl auzise pe Durzo vorbind de sute de ori în felul acela. Lasă-mă să ghicesc, vrei să mă ocup întâi de Logan fiindcă şansele mele cu Regele-zeu nu sunt cine ştie ce.

— Ai dreptate, zise Jarl furios. Aşa trebuie să gândesc, Kyllar. Lupt într-un război în care, zi de zi, mor oameni mai buni decât noi doi. Iar tu stai deoparte din cauza a ceea ce crede o fată?

— Să nu vorbeşti aşa de Helene!

— Sau ce? O să sufli puternic asupra mea? Tu eşti idiotul care a jurat să renunţe la violenţă. Da, ştiu şi asta. Şi lasă-mă să-ţi mai spun ceva. Roth a distrus viaţa multora. Mă bucur că l-ai ucis, înţelegi? M-a nenorocit rău de tot. Dar nici nu se compară cu tatăl lui. Uită-te la tine! Ştiu că asasinatul e imposibil. Te trimit după un zeu. Însă dacă există cineva pe lumea asta care poate izbândi, atunci tu eşti acela. Ai fost făcut pentru asta, Kyllar. Crezi că a trebuit să-ţi croieşti drum în viaţă, să scapi din tot rahatul în care te-ai născut, doar ca să vinzi poţiuni împotriva mahmurelii? Există lucruri mai importante decât fericirea ta, Kyllar. Poţi să redai speranţa unei întregi naţiuni.

— Doar că mă va costa tot ce am, şopti Kyllar, a cărui

faţă devenise pământie.

— Eşti nemuritor. O să fie şi alte fete.

Kyllar îi aruncă o privire dezgustată, care îl făcu pe Jarl să adauge repede:

— Îmi pare rău. Bănuiesc că, la fel, vor mai fi şi alţi Regizei şi alţi Shinga. Eu doar… avem nevoie de tine. Logan va muri, dacă nu vii. La fel şi Mags şi o mulţime de oameni pe care nu-i vei cunoaşte niciodată.

Ar fi fost mai uşor dacă n-ar fi fost de acord măcar cu un singur lucru din cele spuse de Jarl. Kyllar o întrebase odată pe Mama K: „Se poate schimba un om?” Acum avea răspunsul, dar simţea că se scurge viaţa din el.

— În regulă, zise Kyllar. Accept contractul.

— Îmi pare bine că te-ai întors, prietene, zâmbi Jarl.

— Îmi pare rău că m-am întors.

— N-am vrut să pomenesc de asta mai înainte, dar trebuie să te-ntreb acum. Ai făcut ceva ca să-l superi pe Shinga de aici? zise Jarl, care înţelese imediat cum stăteau lucrurile privind expresia de pe faţa lui Kyllar. Fiindcă una dintre sursele mele mi-a spus că Shinga a anunţat un contract pentru un mătrăşitor cenarian. Nu ştia mai multe amănunte, însă presupun că nu sunt prea multe persoane prin zonă care să corespundă descrierii. Cu cât rămâi aici mai multă vreme, cu atât le pui în pericol mai mare pe Helene şi pe Uly.

Durzo îl învăţase pe Kyllar că felul cel mai eficient de a anula un contract era să-l ucizi pe cel care l-a anunţat. Pentru ca Helene, Uly, mătuşa Mea şi chiar Braen să fie în siguranţă, Banish Sniggle trebuia să moară.

Se ridică ţeapăn şi merse la etaj. Se întoarse un minut mai târziu cu un chip la fel de cenuşiu ca şi hainele pe care le îmbrăcase din nou.

*

Vi privi arcul pe care îl ţinea în mână, încercând să se convingă să tragă cu săgeata vopsită în negru şi roşu. Era pe un acoperiş şi scruta cu privirea casa moaşei. Stătea acolo de mai bine de o oră. Se sprijinise cu spatele de un horn şi se înfăşurase în umbre. Nu era invizibilă, dar aşa

cum stătea ghemuită, cu soarele asfinţind în spatele ei, era foarte greu de observat.

Venise în Caernarvon tocmai ca să scape de asta. Se gândise că singura modalitate de a nu-l ucide pe Jarl, totuşi de a se sustrage mâniei Regelui-zeu, era să-l termine pe Kyllar. În timpul cât era plecată, spera ca Jarl să fugă sau să fie ucis de alt mătrăşitor.

Cum putuse veni tocmai aici?

Îşi dorise să tragă pe lângă el, în Kyllar, şi să pretindă că Jarl nu fusese acolo şi că ea nu primise nicicând biletul. Nu avea însă vedere directă spre Kyllar, iar minciunile erau total nefolositoare cu Regele-zeu. Jarl stătea în cadrul ferestrei care era deschisă. Vi folosea un arc încordat prin Talent, unul atât de puternic, încât nu putea fi folosit decât de un Talentat. Aşa că, oricum, săgeata ar fi putut trece prin fereastră, până şi prin obloane, dacă ar fi fost cazul. Dar nici măcar n-avea nevoie de asta.

Jarl pur şi simplu stătea acolo, extrem de expus. În Cenaria, n-ar fi făcut niciodată o asemenea greşeală, însă aici se simţea în siguranţă. Se aruncase direct în braţele morţii.

Vi continuă totuşi să aştepte. La naiba cu Jarl şi cu prostia lui! Dacă ea nu-l ucidea, Regele-zeu ar fi aflat. Avea s-o găsească. „La naiba, Jarl! Blestemat să fii pentru bunătatea ta!”

Trebuia să se achite de misiune. Lui Hu Gibbet îi plăcea să-şi tortureze ţintele, dar o făcea doar atunci când era convins că nu putea fi întrerupt. El se achita întotdeauna de misiuni. Lovitura perfectă nu vine niciodată. E necesară numai una care să ucidă.

Înjurând în barbă ca să-şi activeze Talentul, Vi încordă arcul, trăgând săgeata până lângă obraz. Asta o scoase din umbra aruncată de horn, expunând-o luminii soarelui. Tremura, deşi ţinta se afla la mai puţin de treizeci de paşi.

— La naiba, Jarl, mişcă-te de-acolo! zise ea.

Ar fi putut să fugă. Regele-zeu n-ar fi găsit-o niciodată în Gandu sau în Ymmur. Sau poate da? Nu-i venea să creadă. Nu spusese nimănui că venea aici, nu lăsase niciun indiciu.

Şi totuşi, el ştiuse. Dacă fugea, urma să-l trimită pe maestrul ei după ea, iar Hu Gibbet nu dădea greş niciodată. Frumuseţea îi servise lui Vi în multe moduri, dar în acelaşi timp o stingherea prin imposibilitatea ei de a se ascunde. Nu-şi bătuse niciodată capul cu deghizările. Nu le considerase o slăbiciune. Până acum.

— Haide, Kyllar, şopti ea. Vino până în dreptul ferestrei. O singură dată.

Tremura tot mai violent şi nu doar din cauza Talentului care o mistuia pe interior, nu fiindcă ţinea arcul încordat de atâta vreme. De ce dorea cu atâta ardoare să-l omoare pe Kyllar?

Văzu un picior care purta pantalon de mătrăşitor, dar nimic mai mult. La naiba! Dacă Kyllar ieşea din casă, situaţia ei se complica mult. Auzise că el se putea face invizibil, însă asta era probabil o minciună tipică pentru mătrăşitori. Toţi se lăudau cu abilităţile lor pentru a obţine onorarii mai mari. Toţi voiau să fie un al doilea Durzo Blint.

Totuşi acesta era ucenicul lui Durzo, ucigaşul lui. Simţi frica ghemuindu-i-se în suflet.

Chipul lui Jarl era plin de compasiune şi de amărăciune. Îl mai văzuse aşa cu ceva vreme în urmă, când o îngrijise după ce Hu Gibbet venise să testeze noile abilităţi pe care i le şlefuia Mama K, fusese nemulţumit şi o bătuse şi violase în toate felurile imaginabile. Privirea lui Vi se împăienjeni. Clipi de câteva ori, refuzând să accepte că avea lacrimi în ochi. Nu mai plânsese din noaptea aceea, de când Jarl o îmbrăţişase, o legănase şi o ajutase să-şi vină în fire.

Jarl se ridică şi se îndreptă spre fereastră. Înălţă privirea şi o zări pe Vi, cu silueta conturându-se în lumina soarelui la apus. Ochii îi licăriră surprinşi, după care ea văzu că o recunoscuse – ce alt mătrăşitor avea silueta unei femei? –, iar Vi ar fi putut jura că-i zărise buzele articulând numele ei. Degetele i se înmuiară şi coarda arcului şuieră crud.

Săgeata vopsită în negru şi roşu se năpusti peste cel mai îngust dintre hăuri: distanţa dintre un mătrăşitor şi victima sa. Tăie o linie roşie prin aer, de parcă noaptea însăşi ar fi sângerat.

CAPITOLUL 26

„Helene, îmi pare rău”, scrise Kyllar cu mână tremurândă. „Am încercat. Jur că am încercat. Există însă ceva care valorează mai mult decât fericirea mea şi poate fi înfăptuit numai de mine. Vinde inelele în prăvălia meşterului Bourary şi mută familia într-o parte mai bună a oraşului. Te voi iubi mereu.”

Scoase din buzunar cutiuţa şi o aşeză pe bucata de pergament.

— Ce-i înăuntru? întrebă Jarl.

Kyllar nu reuşi să-şi privească în ochi prietenul.

— Inima mea, şopti el desfăcându-şi încet degetele de pe cutiuţă. Doar nişte cercei, urmă cu un glas mai puternic, după care reuşi să se întoarcă.

— Erai pe cale să te însori cu ea, se dumiri Jarl imediat.

Kyllar simţi un nod în gât. Nu mai avea cuvinte şi simţi din nou nevoia de a evita privirea lui Jarl.

— Ai auzit vreodată de crucificare? întrebă el într-un târziu.

Jarl clătină din cap.

— Aşa îi execută alitaeranii pe rebeli. Îi atârnă pe un cadru de lemn şi le bat cuie în încheieturile de la mâini şi de la picioare. Ca să respire, criminalul trebuie să-şi ridice greutatea, sprijinindu-se pe cuie. Uneori durează o zi întreagă până moare, asfixiat de propria greutate.

Nu reuşi să-şi completeze metafora, deşi se simţea chiar el întins în felul acela, un om care se răsculase împotriva sorţii într-un univers ostil şi hotărât să sfărâme tot ce era bun în el, sfâşiat între Logan şi Helene, legat de fiecare dintre ei de o loialitate diferită şi asfixiat de greutatea omului care trebuia să fie. Nu avea de ales însă între Helene şi Logan, nu asta îl sfâşia. De fapt, era vorba despre două vieţi, despre două căi: calea umbrelor şi calea spre lumină. Lupul şi copoiul. Sau poate că alegerea era între copoi şi căţeluş?

Kyllar crezuse că se poate schimba. Fusese convins că-i

stătea în putere orice-şi putea imagina. Se aruncase cu capul înainte, crezând că poate avea totul. În realitate, aşa ajunsese acum să fie crucificat – nu fuseseră de vină maşinaţiile unui zeu şarlatan sau caracterul implacabil al sorţii. Deciziile pe care le luase îl întinseseră tot mai mult între extreme, iar el rezistase până nu mai putea respira. Ajunsese în punctul în care mai conta o singură întrebare: ce fel de om sunt?

— Să mergem, zise Kyllar redevenit copoi.

Jarl stătea în cadrul ferestrei, părând gânditor.

— Am fost îndrăgostit odată, zise el. Mă rog, ceva de genul ăsta. De o fată frumoasă, aproape la fel de distrusă ca şi mine.

— Cine a fost ea? întrebă Kyllar.

— O chema Viridiana. Vi. Frumoasă, frumoasă… Jarl ridică ochii şi încremeni. Vi?

Se prăbuşi într-o baie de sânge, când o săgeată trecu în întregime prin mijlocul gâtului său. Corpul îi căzu la pământ ca un sac de făină. Clipi o singură dată. Ochii nu-i erau nici speriaţi, nici supăraţi. Faţa îi era nedumerită.

Îţi vine să crezi aşa ceva? întrebară ochii săi, în timp ce mătrăşitorul îi trase capul în poala lui.

Pe urmă, privirea îi rămase îngheţată.

*

— Pot să i-o arăt lui Kyllar? întrebă Uly.

Ţinea în mâini păpuşa pe care Kyllar o alesese cu câteva zile mai înainte. Helene zâmbi; Kyllar se pricepea mai bine decât îşi dădea seama să fie tată.

— Da, zise Helene, dar alergi direct acasă. Promiţi?

— Promit, spuse Uly şi o rupse la fugă.

Helene o privi cum se îndepărtează, simţindu-se neliniştită, însă sentimentul revenea mereu în legătură cu tot felul de lucruri mărunte. Caernarvon nu era la fel ca Furnicarul. În plus, casa era la doar două străzi distanţă.

— Trebuie să vorbim, nu-i aşa? zise mătuşa Mea.

Se făcea târziu. Ultimele raze de soare luminau negustorii care împachetau mărfurile ca să se îndrepte apoi spre casă. Helene îşi înghiţi nodul din gât.

— I-am promis lui Kyllar. Ne-am pus de acord că n-o să spunem nimănui, dar…

— Atunci, nu mai rosti niciun cuvânt.

Mătuşa zâmbi şi o apucă pe Helene de braţ, conducând-o către casă.

— Nu pot, zise Helene, oprind-o. Nu pot să mai rezist.

Aşa că îi spuse mătuşii Mea totul, de la minciuna despre căsătoria lor, la certurile cauzate de sex, de la faptul că Kyllar era mătrăşitor, la încercarea lui de a-şi abandona trecutul. Mătuşa Mea nu păru deloc surprinsă.

— Helene, zise ea luându-i mâinile, îl iubeşti pe Kyllar sau eşti cu el fiindcă Uly are nevoie de o mamă?

Fata făcu o pauză ca să-şi cerceteze sentimentele, să se asigure că va spune numai adevărul.

— Îl iubesc pe el, răspunse. Uly joacă şi ea un rol, dar de fapt îl iubesc pe el.

— Atunci de ce te fereşti?

— Nu mă feresc…

— Nu poţi fi sinceră cu mine atâta vreme cât nu eşti sinceră cu tine.

Helene îşi privi mâinile. Pe lângă ele scârţâi căruciorul unui fermier care se întorcea spre casă cu produsele nevândute. Lumina se diminua tot mai mult, cufundând strada în întuneric.

— Trebuie să ne-ntoarcem, zise Helene. O să se răcească cina.

— Copilă, zise mătuşa Mea, iar Helene se opri.

— Este un ucigaş, şopti Helene. Adică… a omorât oameni.

— Nu, prima dată ai avut dreptate. Este un ucigaş.

— Ba nu, e un om bun, se poate schimba. Ştiu asta.

— Copilă, ştii de ce vorbeşti cu mine, deşi i-ai promis lui Kyllar că n-o vei face? Pentru că ai fost de acord cu ceva care-i străin firii tale. Nu te pricepi deloc să minţi, dar ai încercat fiindcă ai promis. Nu cumva asta a făcut şi el?

— Ce vrei să spui? întrebă Helene.

— Dacă nu-l poţi iubi pe Kyllar pentru ceea ce este – dacă-l iubeşti doar pentru ceea ce crezi tu că ar putea el să

fie –, o să-l nenoroceşti.

Kyllar fusese într-adevăr foarte nefericit. Când începuse să plece noaptea, Helene nu-l întrebase, nu dorise să ştie ce făcea.

— Şi cum ar trebui să procedez? întrebă ea.

— Crezi că eşti singura femeie care s-a temut să iubească? întrebă mătuşa Mea.

Cuvintele ei se împlântară adânc în mintea fetei, aruncând o cu totul altă lumină asupra giugiulelilor şi certurilor lor nocturne. Crezuse că era sfântă, fiindcă nu făcuse dragoste cu Kyllar, dar adevărul era că fusese pur şi simplu înspăimântată. Simţise că situaţia îi scăpase deja de sub control, iar un abandon din dormitor ar fi lăsat-o fără nicio putere asupra ei înseşi.

— Pot să-l iubesc, dacă nu-l pot înţelege? Dacă urăsc ceea ce face?

— Copilă, zise mătuşa Mea punând cu gingăşie o mână pe umărul Helenei. Iubirea e un lucru simplu, de credinţă, la fel precum credinţa în Zeu.

— Dar el nu-i credincios. Un lup şi un bou nu pot fi înjugaţi împreună, zise Helene agăţându-se de un pai.

— Şi crezi că jugul ăsta comun se compune doar din verighete şi sex? Nu trebuie să-l înţelegi, Helene, ci doar să-l iubeşti. Haide la cină, o îndemnă mătuşa Mea luând-o de braţ.

Se întoarseră împreună acasă. Helene se simţea mai uşurată decât fusese vreodată în ultimele luni, deşi ştia că va trebui să aibă o discuţie serioasă cu Kyllar. Avea o speranţă cu totul nouă.

Dădu uşa de perete, dar casa era tăcută, goală.

— Kyllar! strigă ea. Uly!

Nu se auzi niciun răspuns. Mâncarea zăcea rece pe masă, aspicul pe care îl încercase Kyllar se închegase şi se crăpase. Inima îi sui în gât. Fiecare respiraţie era un efort. Mătuşa Mea privi oripilată. Helene alergă pe scări şi deschise cutia în care Kyllar îşi ţinea veşmintele de mătrăşitor şi sabia. Era goală, iar conţinutul ei nu se vedea nicăieri.

Coborî înapoi, înţelegând ce se petrecuse, lent, aşa cum apunea soarele.

— O să fim în regulă? îl întrebase ea.

— După seara asta, da, îi răspunsese el fără să zâmbească.

Verigheta lui Kyllar era aşezată lângă sobă. Nu se vedea niciun bilet, nimic altceva. Până şi Uly dispăruse. Kyllar renunţase într-un târziu la ea. Dispăruse.

*

Odată ajunsă în grajdul hanului jerpelit în care-şi lăsase calul, Vi o aruncă de pe umăr pe fetiţa care se zbătuse încontinuu. Îngrijitorul zăcea inconştient şi sângera lângă uşă. Probabil că avea să supravieţuiască. Nu conta; nu apucase s-o vadă pe Vi înainte ca ea să-l fi pocnit cu mânerul sabiei sale scurte.

Fetiţa scânci prin cârpa pe care Vi i-o legase la gură. Mătrăşitoarea îngenunche şi-şi puse o mână pe gâtul ei, după care îi scoase căluşul.

— Cum te cheamă? o întrebă.

— Du-te naibii!

Ochii fetiţei scânteiau provocator. N-avea cum să aibă mai mult de doisprezece ani.

Vi o pălmui cu putere. Pe urmă, o mai pocni o dată, apoi iar şi iar, impasibil, în felul în care Hu obişnuia s-o pălmuiască pe ea când se plictisea. Când fetiţa încercă să se elibereze, îşi strânse mai tare mâna pe beregata ei, iar ameninţarea deveni evidentă: cu cât te zbaţi mai mult, cu atât ai mai puţin aer.

— Bine. Vrei să-ţi spun „du-te naibii” sau ai alt nume?

Fetiţa o înjură din nou. Vi o întoarse cu spatele la ea şi-i acoperi gura cu palma. Cu cealaltă mână, îi găsi un punct sensibil la cot şi începu să apese.

Copila începu să urle.

„De ce n-am ucis-o încă?”

Treaba decursese perfect. Kyllar luase trupul lui Jarl, după ce se înarmase pentru vânătoare. Vi zărise doar imagini secvenţiale ale unor lame care intrau în teci şi apoi dispăreau – cu siguranţă fusese o impresie cauzată de

lumină şi de distanţă. Kyllar nu avea cum să fie cu adevărat invizibil. Cu toate acestea, la câteva minute după ce plecase el, Vi intrase în casă.

Intenţionase să pună câteva capcane. Avea o otravă de contact perfectă, pe care ar fi putut-o pune pe clanţa uşii de la dormitor, şi o capcană cu ac, care s-ar fi potrivit perfect în cufărul mic pe care îl ţinea sub pat. Dar nu reuşise să se concentreze. Zguduită încă de uciderea lui Jarl, se plimbase prin casă ca un jefuitor oarecare.

Găsise un bilet şi o pereche de cercei care păreau scumpi – aşa scria şi în mesaj –, deşi nu aveau aceeaşi dimensiune, unul fiind mai mare. Le luase pe ambele, însă nu se atinsese de verigheta subţire din aur de lângă plită. Micuţa şi fericita familie n-avea decât să-şi păstreze amintirile. Nu era sigură nici ce semnificaţie avea biletul. Ce încercase Kyllar? Să-l protejeze pe Jarl?

Uşa se deschisese, surprinzând-o pe Vi, şi intrase fetiţa asta. Vi o legase şi-i pusese un căluş, apoi contemplase buclucul în care intrase.

Era terminată. Nu putea ucide copila. Nu-l putea omorî nici măcar pe Kyllar. Nu, asta nu era adevărat, era sigură că pe el încă mai putea să-l ucidă. Singurul mod în care putea scăpa cu viaţă era să-l mulţumească pe Regele-zeu. Iar el avea să fie mai încântat dacă i-l aducea pe Kyllar în viaţă. În plus, astfel nimeni nu avea să-i afle slăbiciunea. Ar fi căpătat îndeajuns timp ca să vindece ceea ce se rupsese în ea când îl văzuse pe Jarl murind într-o baltă de sânge.

Energizată, Vi se întorsese în dormitorul lui Kyllar. Încrustase semnul Sa'kagéului cenarian pe noptieră, cu o mână fină, expertă. Dedesubt, scrisese „Am luat-o pe fată". La întoarcere, Kyllar avea să descopere că fiica îi fusese răpită şi avea să cerceteze toată casa. Pe urmă avea să găsească mesajul şi s-o urmărească pe Vi până la Regele-zeu.

Tot ce mai avea de făcut acum era să găsească o modalitate de a scoate din oraş un copil urlător.

— Hai să încercăm din nou, zise ea. Cum te cheamă?

— Uly, răspunse fetiţa cu chipul brăzdat de lacrimi.

— În regulă, Urli, plecăm acum. O să vii cu mine, vie sau moartă. Mie nu-mi pasă. Mi-am atins scopul cu tine. Îţi voi lega mâinile de şa, ca să nu poţi să sari de pe cal, fiindcă dacă o s-o faci, o să fii târâtă pe pământ şi lovită cu copitele. E alegerea ta, deschide gura.

Uly îi dădu ascultare şi Vi îi potrivi căluşul.

— Taci din gură! zise ea, potrivindu-i mai bine cârpa. Acum spune ceva.

— Mmm? făcu Uly.

— La naiba! zise Vi potrivind şi mai bine căluşul. Acum taci! şopti ea. Din nou!

Gura fetiţei se mişcă, dar nu se auzi niciun sunet. Vi îi scoase căluşul. Acum nu mai era nevoie de el. Era o şmecherie pe care o descoperise din întâmplare cu câţiva ani în urmă. Era riscant, dar trebuia să recunoască faptul că un copil tăcut era mai uşor de scos din oraş decât unul care poartă un căluş. Vi înşeuă calul ei şi încă unul din grajd.

Într-o jumătate de oră, Caernarvon se pierdu undeva în urma ei, dar libertatea era încă foarte departe.

CAPITOLUL 27

Furia făcea ca lumea să pară alb-incandescent. Kyllar sprintă pe acoperiş. Ajunse la margine, sări şi zbură prin văzduhul nopţii. Parcurse cu uşurinţă cei şapte metri şi apoi alergă în sus, pe zid. Sări de acolo, se prinse de o bârnă ieşită în afară şi sări pe ea, fără să ezite.

Făcuse totul în timp ce era invizibil, ceea ce care l-ar fi încântat enorm cu câteva zile în urmă. Acum însă nu putea simţi nicio plăcere. Mătură cu ochii străzile întunecate.

Înainte să plece, curăţase sângele lui Jarl de pe podea – nu dorise să lase asta în seama Helenei. Luase corpul prietenului său şi-l abandonase într-un cimitir. Jarl n-avea să putrezească într-o canalizare, de parcă ar fi fost un nimeni. Kyllar nu avea nici măcar banii pentru a plăti un gropar – slavă Zeului! –, aşa încât îl lăsase acolo şi jurase să se întoarcă.

Jarl murise. O parte din Kyllar nu credea asta, era partea aceea care încă mai spera că ar fi putut duce o viaţă tihnită, de tămăduitor. Cum putuse să creadă aşa ceva? Viaţa Îngerului Nopţii nu avea nimic tihnit în ea. Nimic. Era un ucigaş. Moartea se învolbura la trecerea lui, aşa cum se stârneşte mâlul când treci un băţ printr-o baltă cu apă limpede.

Acolo! Doi golani hărţuiau un beţiv. Să fie acelaşi căruia îi salvase viaţa noaptea trecută? Kyllar sări de pe acoperiş, se balansă pe nivelul următor şi ajunse pe stradă în doar zece secunde.

Beţivul era deja la pământ, cu nasul sângerând. Unul dintre tâlhari încerca să-i smulgă portofelul de la centură, pe când celălalt stătea de pază, cu un cuţit lung în mână.

Kyllar se lăsă să pâlpâie într-o vizibilitate parţială, muşchii lucind negru, cu orbite imense şi întunecate şi chipul ca o mască a furiei. Nu dorea decât să-l sperie pe cel care ţinea cuţitul, dar în momentul în care ochii acestuia se lărgiseră de groază, Kyllar ar fi putut jura că văzuse ceva atât de întunecat în ei, încât acţionă din

instinct.

Înainte să-şi dea seama, pumnalul sorbea sângele din inima tâlharului care scăpă cuţitul pe caldarâm.

— Ce faci, Terr? întrebă celălalt tâlhar întorcându-se.

Un moment mai târziu, Kyllar îl pironise de perete, strângându-l de gât. Trebui să se lupte din răsputeri pentru a-şi domina nevoia de a ucide.

— Unde-i Shinga? întrebă el.

Îngrozit, omul începu să se zbată şi strigă:

— Ce naiba eşti?

Kyllar prinse una dintre mâinile fluturânde ale tâlharului între degete şi strânse. Se auzi trosnetul unui os. Bărbatul urlă din nou. Kyllar aşteptă, apoi strânse şi mai tare. Alt trosnet.

Şuvoiul de înjurături nu era impresionant. Kyllar dădu drumul mâinii tâlharului şi o luă pe cealaltă. Bărbatul începu să bolborosească ceva, privindu-şi degetele inerte.

— Rahat, rahat, rahat, mâna mea!

— Unde-i Shinga? N-am de gând să mă repet.

— Nenoro… Nu! Opreşte-te! Al treilea depozit de la docul trei. Oh, Zeule! Ce eşti tu?

— Sunt răzbunarea, răspunse Kyllar.

Tăie gâtul bărbatului şi-l lăsă să cadă. Beţivul îl privea cu ochi îngroziţi, părând încredinţat că înnebunise.

Depozitul era cu siguranţă cartierul general al lui Shinga, dar Banish Sniggle nu era acolo. Kyllar îşi dădu seama că avusese aşteptări prea mari. Zece gărzi stăteau pregătite însă dincolo de uşa de la intrare. Kyllar le privi de pe grinzile tavanului, căutând pe cineva care putea fi mai informat decât ceilalţi.

Prezenţa gărzilor era o dovadă destul de evidentă că Barush Sniggle trimisese mătrăşitorul care-l ucisese pe Jarl. Kyllar n-avea idee cum aflaseră că el îl făcuse pe Sniggle să se scape în pantaloni cu o noapte în urmă, dar uciderea unui nevinovat părea să fie exact genul de acţiuni ale acestui Shinga.

Kyllar ateriză în spatele unui ins care părea să fie şeful celorlalţi. Îi rupse mâna dreaptă şi-i scoase sabia de la

brâu.

Jumătate dintre bandiţi căzură înainte să-şi dea seama că se luptau cu un om invizibil care îi omora unul câte unul. Cei care se luptară, o făcură neîndemânatic. Dacă îi pui unui golan de pe stradă o armură şi-i dai o spadă în loc de o bâtă, nu obţii un soldat, ci un prost care-şi mişcă arma ca pe un par. Toţi se grăbiră să îmbrăţişeze Moartea.

Kyllar se opri deasupra şefului, singurul pe care-l lăsase în viaţă, şi-şi lăsă ochii şi apoi faţa să apară. Puse un picior pe braţul lui rupt şi-i sprijini de gât tăişul propriei săbii.

— Tu eşti mătrăşitorul!

Bărbatul începu să înjure. Transpira abundent, iar faţa era palidă ca aluatul. Barba neagră i se zbătea în ritmul unui tremur spasmodic.

— A spus că eşti o fată.

— Greşit. Mai zi! îl îndemnă Kyllar.

— Shinga mi-a spus c-a enervat un mătrăşitor cenarian. Noi trebuia să te ucidem, dacă veneai aici.

— El unde-i?

— Dacă-ţi spun, ai să mă laşi în viaţă?

Kyllar privi în ochii bărbatului, dar în mod ciudat nu zări şi nici nu-şi imagină – sau nu ajunse la capătul procesului pe care îl parcurgea de obicei – întunericul acela care cerea moarte.

— Da, zise el, deşi dorinţa de a ucide îl ardea încă.

Bărbatul îi spuse despre o ascunzătoare, despre altă capcană într-o cameră subterană care nu avea decât o intrare, şi despre alte zece gărzi.

Scrâşnind din dinţi ca şi cum ar fi muşcat din propria furie, Kyllar îi spuse:

— Zi-le că Îngerul Nopţii e printre ei şi că a venit vremea Dreptăţii.

CAPITOLUL 28

Grilajul se deschise scârţâind, dezvăluindu-i faţa lui Gorkhy, luminată slab de o torţă. Părea încântat. Logan îl ura din tot sufletul.

— Carne proaspătă, copilaşi! zise gardianul. Carne proaspătă şi dulce.

Câţiva prizonieri din spatele lui Gorkhy începură să plângă. A-i aduce aici în acel moment al zilei era o cruzime fără margini. Era amiază: urlătorii zbierau cel mai tare şi din Gaură ieşea un şuvoi de aer fetid asemeni unei flatulenţe gigantice, fără de sfârşit. Curentul de aer făcea ca flăcările torţelor să danseze, iar siluetele prizonierilor păreau să tremure, strălucind din cauza sudorii ce le acoperea tot corpul.

De când Logan sărise înăuntru, cu optzeci şi două de zile în urmă, un singur deţinut mai fusese aruncat în Gaură. O făcuse Gorkhy, care îl împinsese pe bărbat direct în Gaură, fix deasupra ei. Faţa condamnatului se izbise puternic de buza Găurii, iar corpul îi plonjase apoi imediat în abis. Ca să evite asta, monştrii şi animalele se grupaseră acum în jurul Găurii, la fel cum făceau când Gorkhy le arunca pâine. Nu doreau să salveze viaţa prizonierilor. Pur şi simplu aveau nevoie de carnea lor.

— În regulă, drăguţilor, zise Gorkhy. Cine-i primul?

Cu un ochi pe Fin, care îl urmărea şi el la rândul său, Logan se ţinu departe de marginea Găurii. Avea alonja cea mai mare, dar era cu totul altceva să prinzi corpul unui om în cădere decât să apuci o bucată de pâine, iar Fin îşi desfăcuse deja funia din tendoane pe care o purta la brâu.

De deasupra, se auziră zgomote punctate cu înjurături, iar o femeie se aruncă spre grilaj. Gorkhy încercă s-o prindă, dar ea se strecură pe sub braţele lui întinse. Sări cu capul înainte spre podea, dar se opri brusc, fiindcă gardianul o prinsese de rochie.

Începu să strige şi să dea din picioare, atârnând direct deasupra capului lui Logan. El sări şi o apucă de un braţ.

Trase în jos, însă îi alunecă mâna. Femeia mai căzu un metru, aşa că acum atârna cu capul în jos la trei metri deasupra podelei de piatră.

— Fin! strigă Lilly. Ia-l!

Gorkhy era în genunchi, ţinând rochia femeii cu o mână şi prinzându-se de grilaj cu cealaltă mână. Capul îi era expus. Pentru Fin, care se antrenase încontinuu cu lasoul, era o ţintă uşoară.

Gorkhy înjura de mama focului, dar nu se dădea bătut. Logan sări din nou, încercând să prindă mâna tinerei, dar rată. Fin veni în fugă cu lasoul în mână. Ceilalţi deţinuţi urlau şi aruncau cu fecale în Gorkhy. Logan sări iarăşi şi de data asta prinse mâna femeii.

Rochia se rupse, iar ea căzu peste Logan. El abia dacă reuşi să atenueze prăbuşirea, străduindu-se mai degrabă s-o ferească să cadă în abis.

Se ridică apoi împleticindu-se şi văzu faţa lividă a lui Gorkhy luminată de torţă, încă expusă, aşteptând parcă un laţ să-i treacă peste cap, cerşind de-a dreptul să fie tras în Gaură şi sfâşiat. Întorcându-se, Logan îl văzu pe Fin la câţiva metri depărtare, dar acesta nu mai avea în mâini lasoul. Abia dacă avu timp să zărească licărirea lamei de oţel din mâna celuilalt, înainte ca Fin să-l înjunghie.

Carnea de pe coastele şi braţul stâng a lui Logan se căscă roşu, în timp ce se răsuci mult ca să evite lama. Mâna lui Fin fu prinsă între braţul drept şi corpul lui Logan, iar cuţitul îi scăpă când cel din urmă se întoarse pe loc. Logan auzi cuţitul căzând pe podeaua din piatră. Trimise un pumn către faţa lui Fin, dar acesta eschivă, căzu şi se retrase cu repeziciune. Logan dădu să meargă după el, hotărât să-l ucidă acum, când avea ocazia, însă când înaintă, deţinuţii din Gaură se apropiară de fată.

Nu putea s-o părăsească. Ştia perfect ce vedeau ceilalţi când priveau o fată pe jumătate goală, încă ameţită de cădere. Le ascultase poveştile despre violuri şi laudele în privinţa numărului de fete pe care le siluiseră. Unii dintre ei nu mai puteau face sex nici cu Lilly: o femeie care consimţea îi lăsa nepăsători.

Logan urlă de durere şi frustrare. Animalele se retraseră.

Fata apucase cuţitul şi se lipise cu spatele de zid. Se străduia să nu cadă. Judecând după felul în care stătea, îşi scrântise probabil glezna.

— Înapoi! zise ea fluturând cuţitul în mod cu totul inofensiv. Înapoi! repetă cu ochii zbătându-se între Logan, abis şi Scrâşnită.

Tremura din toate încheieturile. Era frumoasă într-un fel fragil şi avea păr blond şi lung care îi încadra trăsăturile fine. Era aproape curată, deci nu se afla în închisoare de prea mult timp. De suficient timp însă pentru Gorkhy, blestemat să fie, fiindcă rochia sfâşiată era pătată de sânge între picioarele fetei.

— Uşurel! zise Logan ridicându-şi mâinile. N-am de gând să-ţi fac rău, dar trebuie să ne mişcăm de aici, fiindcă vor începe să cadă peste noi.

Ea ridică ochii spre grilaj şi începu să se mişte în jurul circumferinţei zidului care înconjura Gaura.

Gorkhy fusese tras de lângă grilaj de ceilalţi gardieni. Restul prizonierilor erau mânaţi într-acolo. Primul se împotrivi, aşa că-l împinseră.

Căderea de cinci metri pe podeaua de piatră îi rupse ambele picioare, iar prizonierii se năpustiră imediat asupra lui. Spre dezamăgirea lui Logan, Scrâşnilă îi imită, făcându-şi loc şi înfigându-şi dinţii ascuţiţi în carnea tremurândă.

Al doilea bărbat încremeni în faţa spectacolului pe care îl putea auzi, fără să-l vadă însă în detaliu. Gărzile îl împinseră şi pe el, aşa că împărtăşi soarta primului. După aceea, majoritatea prizonierilor rămaşi se lăsară să atârne de grilaj şi coborâră ei înşişi.

Logan nu avea timp de aşa ceva. În altă zi, poate că s-ar fi luptat şi el pentru carne. Dar nu avea de gând să se hrănească astăzi în felul acela, nu cu fata lângă el. Prezenţa ei îi trezea amintiri frumoase. Îşi dori să plângă.

— Pe zei! zise el. Natassa Graesin.

Cuvintele îi scăpară de pe buze. N-ar fi trebuit să spună

nimic, însă şocul de a vedea alt nobil acolo se dovedi prea puternic. La cei şaptesprezece ani, Natassa Graesin era a doua cea mai mare dintre surori. Era verişoara lui.

Fata se zgâi la el cu ochi îngroziţi, încercând să distingă în epava învineţită ceea ce fusese odată trupul lui uriaş şi atletic. Logan ştia că devenise o umbră a celui de odinioară, dar, deşi slăbise, rămăsese înalt. Inconfundabil de înalt.

Ridică mâinile în încercarea de a o opri, însă gestul se dovedi tardiv.

— Logan? zise ea. Logan Gyre?

Simţi că lumea lui se prăbuşeşte. Cât timp stătuse în Burdihan, fusese doar Regele sau Treisprezece. În nebunia înfometării, se alăturase într-un final celor care stăteau în jurul Găurii ca să prindă pâine, iar braţele lui lungi îl ajutaseră să apuce mai multe bucăţi decât ceilalţi, expunându-l totodată riscului ca Gorkhy să observe că în temniţă ajunsese şi un bărbat blond şi foarte înalt. Nu-şi folosise însă niciodată numele adevărat.

Aruncă o privire peste umăr şi văzu că prin grilaj continuau să cadă noi deţinuţi, cu membrele răşchirate după contactul cu piatra. În bezna aproape absolută, nu puteau vedea nimic. Erau îngroziţi, oftau şi strigau, înjurau şi plângeau la auzul zgomotelor făcute de cei din Gaură când muşcau din carnea proaspătă. Oamenii se luptau, iar Gorkhy râdea şi aplauda ca la un spectacol, punând pariu pe soarta fiecărui deţinut. Era foarte mult zgomot şi multă confuzie. Poate că nu auzise nimeni.

Însă unul dintre noii prizonieri nu se văicărea, nu era confuz şi nici distrat. Tenser Vargun nu părea nici măcar înfricoşat, în ciuda zgomotului, a căldurii, a duhorii, a întunericului şi a violenţei. Privirea îi era îndreptată spre Logan şi Natassa, iar ochii mijiţi se străduiau să le distingă feţele. Părea gânditor.

CAPITOLUL 29

Helene simţea că se sufocă. Kyllar nu numai că o părăsise, ci o luase şi pe Uly. Respingerea era completă. Şi totul păruse să meargă atât de bine…

Ba nu, totul chiar mersese foarte bine. Lui Helene nu-i venea să creadă, nu dorea să creadă. Răscoli bucătăria în căutarea unui semn. Descoperi o pată pe scândurile duşumelei, care părea mai întunecată decât lemnul negru curăţat în grabă. Nu arăta ca şi cum ar fi fost de la mâncare, dar nici nu-şi dădea seama ce putea fi. Apoi zări o tăietură adâncă şi îngustă în podea, în apropiere.

Urcă la etaj. Hainele de mătrăşitor ale lui Kyllar dispăruseră, la fel şi Răzbunarea. Tocmai băga cufărul înapoi sub pat, când zări simbolul Sa'kgéului cenarian scrijelit pe noptieră. „Am luat fata", scrisese dedesubt o mână îndemânatică şi grijulie. Helene simţi din nou că-i stă inima în piept.

Cineva o răpise pe Uly, iar Kyllar plecase după ei. Revelaţia îi provocă deopotrivă teamă şi bucurie. Kyllar n-o abandonase, iar fata fusese luată de cineva care cunoştea identitatea lui. Încercau să-i întindă o capcană lui Kyllar. Dar unde fusese el în momentul răpirii? Dacă cineva ar fi luat-o pe Uly de pe stradă, probabil că ar fi lăsat un bilet în faţa uşii, fiindcă Helene nu credea că ar fi îndrăznit să intre în casă, ştiindu-l pe Kyllar acolo.

De jos se auzi un strigăt, urmat de un bubuit în uşa de la intrare.

— Deschideţi! în numele reginei, deschideţi!

Când Helene văzu că mătuşa Mea îi lasă pe soldaţii din garda oraşului să intre, inima îi fu cuprinsă din nou de spaimă. În Cenaria, garda era considerată coruptă şi nimeni nu avea încredere în ea. Observă însă că mătuşa Mea era în mod evident uşurată la vederea bărbaţilor.

Trecu aproape o oră înainte ca lucrurile să fie descâlcite. Un vecin îl văzuse pe Kyllar plecând cu un cadavru pe umăr, un tânăr cu piele întunecată şi părul împletit în

codiţe mici, de care erau prinse mărgele de aur. Helene îşi dădu imediat seama că fusese Jarl. După ce-l văzuse purtând cadavrul, vecinul fugise să anunţe garda. Soldaţii erau la jumătatea drumului spre casă când le ieşise în cale soţia vecinului, care văzuse la rândul ei o femeie cu un arc intrând în casă, cu un minut înainte de sosirea lui Uly. Apoi plecase, având cu ea fetiţa. Punând totul cap la cap, membrii gărzii considerară că femeia era ucigaşul, slavă Zeului, dar doreau în continuare să discute cu Kyllar.

Târziu în noapte, Helene stătu întinsă în pat, jelindu-l pe Jarl şi încercând să priceapă sensul celor întâmplate. De ce venise el aici? Era oare în pericol? Dorea să-i dea o sarcină lui Kyllar? Venise doar în vizită? Helene era sigură că dorise să-i încredinţeze o misiune lui Kyllar. Jarl era mult prea important ca să plece din Cenaria din cauza unei toane, iar dacă ar fi părăsit oraşul în urma unei ameninţări, ar fi trebuit probabil să aibă gărzi personale. Asta însemna că Jarl fusese ucis – accidental? – în timp ce încerca să-l angajeze pe Kyllar, care ori fusese de acord cu propunerea, ori pornise acum pe drumul răzbunării. În orice caz, el plecase înainte de răpirea lui Uly şi era posibil să nu fi ştiut despre asta.

Kyllar nu se întoarse nici până la amiaza zilei următoare. La uşă se auzi însă o bătaie uşoară, iar Helene se grăbi să deschidă. Era unul dintre soldaţii din ziua precedentă.

— Vreau doar să te informez, zise tânărul, că am discutat cu străjerii de la poarta oraşului de îndată ce am putut, dar e greu să vorbeşti cu toţi, fiindcă lucrează în schimburi. Ieri a părăsit oraşul o tânără care se potriveşte descrierii ucigaşei, îndreptându-se spre miazănoapte. Avea cu ea o fetiţă. Am trimis oamenii pe urma ei, însă are un avans considerabil, îmi pare rău.

După ce soldatul plecă, Braen şi mătuşa Mea o priviră pe Helene de parcă s-ar fi aşteptat ca ea să izbucnească în plâns.

— Mă duc după Uly, zise Helene spre uimirea lor.

— Dar… începu mătuşa Mea.

— Ştiu, crede-mă, ştiu că sunt ultima persoană care ar

trebui s-o facă. Dar ce altă alternativă am? Dacă se întoarce Kyllar, să-i spuneţi unde am plecat. Sunt sigură că mă va ajunge din urmă. Dacă s-a dus deja după ei, mă voi întâlni cu el pe drumul de întoarcere. Însă dacă el nu ştie că Uly a fost răpită, eu rămân singura ei şansă.

Mătuşa Mea deschise gura ca să protesteze încă o dată, după care o închise.

— Înţeleg.

Lucrurile Helenei încăpură într-o desagă mică, iar când coborî la parter, mătuşa îi întinse un pachet cu mâncare pentru o săptămână.

— Braen nu vine să-şi ia la revedere? întrebă Helene.

Mătuşa Mea o scoase din casă şi abia apoi îi răspunse.

— Braen îşi ia la revedere în felul lui.

În faţa casei era un cal înşeuat. Părea robust şi blând. Ochii Helenei se umplură de lacrimi. Crezuse că va fi nevoită să meargă pe jos.

— Zice că a avut câteva comenzi mai mari în ultima vreme, şopti mătuşa Mea, în mod evident mândră de fiul ei. Du-te, copilă, Zeul fie cu tine!

*

Kyllar stătea lângă mormântul pe care îl săpase, încercând din răsputeri să se îmbete. Mai erau două ore până în zori. În cimitir era linişte. Singurele sunete care se auzeau erau foşnetul frunzelor în vânt şi bâzâitul insectelor de noapte. Kyllar alesese cimitirul acela fiindcă era cel mai bogat, aflat pe drumul de ieşire din oraş. După ce-l ucisese pe Shinga, îl jefuise, aşa că acum avea suficienţi bani, iar Jarl merita doar ce era mai bun. Dacă groparul se ţinea de cuvânt, peste o săptămână mormântul urma să aibă şi o piatră funerară.

Erau o pereche interesantă. Jarl, întins pe pământ lângă groapă, al cărei întuneric era mai negru decât pielea sa, cu membrele înţepenindu-i treptat. Kyllar era mai murdar de sânge decât prietenul lui mort; dârele se uscaseră, formând dungi compacte pe membrele sale, care crăpaseră în timp ce el lucrase şi se recompuseseră din cauza transpiraţiei. Era ca şi cum ar fi asudat sânge.

Groapa era gata. Acum Kyllar ar fi trebuit să spună ceva cu o anumită însemnătate. Mai bău nişte vin. Adusese patru ploşti şi golise două. Cu un an în urmă, cantitatea aceea l-ar fi doborât. Acum nu era nici măcar ameţit. Termină şi a treia ploscă, după care începu sârguincios să ia înghiţituri mari din a patra, până la fund.

Privirea i se întorcea mereu la cadavrul lui Jarl. Încercă să-şi imagineze rănile închizându-se, aşa cum o făcuseră ale lui cu ceva vreme în urmă. Nu se întâmpla însă nimic. Jarl era mort. Fusese viu, iar în secunda următoare murise. Kyllar înţelese într-un târziu şi privirea nedumerită din ochii lui Jarl.

Mătrăşitorul cenarian pe care dorise să-l omoare Shinga nu fusese Kyllar, ci Vi Sovari. Ea îl ucisese pe Jarl cu o săgeată vopsită în roşu şi negru, culorile trădătorilor.

Probabil că şi prietenul său constatase ironia situaţiei. Tocmai îşi mărturisea dragostea pentru ea, în timp ce Vi încorda arcul, slobozind săgeata care avea să-l ucidă.

— Rahat! zise Kyllar.

Nu-şi găsea cuvinte capabile să exprime magnitudinea dezastrului în faţa căruia stătea. Jarl nu mai exista. În faţa lui se afla doar o halcă de carne. I-ar fi plăcut să creadă în Zeul Helenei. Îşi dorea să creadă că Jarl şi Durzo se aflau acum într-un loc mai bun. Era însă îndeajuns de onest faţă de sine ca să admită că, de fapt, voia doar să-şi aline propria durere. Chiar dacă Zeul ar fi existat, Jarl şi Durzo nu crezuseră în el. Asta înseamnă c-ar fi trebuit să ardă în iad, nu?

Coborî în groapă şi trase înăuntru corpul lui Jarl. Pielea acestuia era rece şi alunecoasă, acoperită de roua dimineţii. Era stranie. Kyllar îl aşeză cu delicateţe şi apoi ieşi din groapă. Tot nu se simţea ameţit.

Stând pe grămada de pământ afânat de lângă mormânt, îşi dădu seama că era vina sa'kariului. Corpul trata alcoolul ca pe orice altă otravă şi îl vindeca. Era atât de eficient, încât ar fi trebuit probabil să bea cantităţi imense ca să se îmbete. Aşa cum făcea Durzo.

„Iar eu l-am crezut atâta vreme beţiv." Era încă o

aparenţă pe care Kyllar n-o desluşise. O altă vină imaginară pe care i-o aruncase în cârcă. Simţi din nou durerea provocată de pierderea maestrului său.

— Îmi pare rău, frate, zise Kyllar dându-şi seama, în timp ce rostea cuvintele, că exact asta fusese Jarl pentru el: un frate mai mare care-l ocrotise.

Oare de ce era el condamnat să aibă revelaţii despre importanţa unor oameni pentru viaţa sa abia când aceştia mureau?

— Moartea ta nu va fi în van, Jarl.

Sacrificiul lui însemna că acum trebuia să le abandoneze pe Helene şi pe Uly, viaţa pe care ar fi putut s-o aibă cu ele. Îi jurase copilei că n-o va părăsi niciodată, la fel ca toţi ceilalţi adulţi din viaţa ei. Iar acum îşi încălca promisiunea.

„Aşa a fost şi pentru tine, maestre? Aşa a început oceanul tău de amărăciune? Costul nemuririi mele este renunţarea la umanitate?”

Nu mai era nimic de făcut, nimic de zis. Kyllar nu putea nici măcar să plângă. În timp ce primele păsări începură să cânte, vestind dimineaţa şi frumuseţea soarelui care se trezea, el umplu mormântul.

CAPITOLUL 30

Timp de două zile, Uly refuzase să vorbească, să mănânce sau să bea. Vi o obligase să meargă într-un ritm drăcesc, pe drumul reginei, întâi spre apus şi apoi spre miazănoapte. Prima noapte trecuseră pe lângă domeniile imense ale nobilimii din Waeddryn. În jur se vedeau câmpuri agricole. Ogoarele erau însă goale, acoperite doar de mirişte.

În prima zi, Uly aşteptase până când o auzise pe Vi respirând regulat timp de zece minute, după care ţâşnise spre calul ei. Nu reuşise nici măcar să-l dezlege înainte ca Vi s-o smulgă de acolo. În a doua zi, Uly aşteptase o oră. Se ridicase atât de încet, încât mătrăşitoarea aproape că nu-şi dăduse seama. Fata reuşise să scoată priponul şi aproape că sări în sus de spaimă pe când se pregătea să fixeze dârlogii, văzând-o pe Vi în picioare, cu mâinile în şold.

De ambele dăţi, Vi o bătuse. Fusese grijulie, să n-o rănească. Nu-i rupsese niciun os şi nu-i provocase vreo rană care să lase cicatrici. Se întrebase dacă nu cumva era prea blândă cu fetiţa, dar ea nu mai bătuse niciodată un copil. Era obişnuită să ucidă bărbaţi, să-şi oţelească muşchii cu ajutorul Talentului şi să-şi lase în general victimele să se confrunte cu consecinţele faptelor lor. Dacă s-ar fi comportat aşa şi cu Uly, copila avea să moară. Iar asta nu se potrivea deloc cu planurile ei.

În a treia zi, Uly nu era prea bine. Tot nu băuse nimic. Refuzase tot ce i se oferise şi-şi pierdea puterile. Avea buzele crăpate şi scorojite, ochii înroşiţi. Deşi n-ar fi trebuit, Vi simţi un amestec de ciudă şi admiraţie.

Fetiţa era dură, nu încăpea îndoială. Vi putea îndura durerea mai bine decât majoritatea oamenilor, dar detesta să flămânzească. La doisprezece ani, maestrul ei o trecuse pe un regim în care mânca un singur fel pe zi „ca să nu te îngraşi”. Revenise la trei mese când Hu descoperise că totul i se depunea pe sâni. Mai rele decât foamea fuseseră

însă împrejurările în care nu-i dăduse apă, fiindcă o considerase leneşă.

Idiotul nu înţelesese niciodată conceptul crampelor femeieşti.

Trebuise să pretindă că setea n-o deranja, fiindcă ştia că, dacă va arăta contrariul, absenţa apei va deveni pedeapsa lui favorită.

— Uite, Urli, spuse ea în timp ce ridica tabăra într-o vale micuţă, sub razele soarelui care începuse să se ridice. Puţin îmi pasă dacă mori. Îmi eşti mai folositoare vie decât moartă, dar nu cu mult. În ambele situaţii, Kyllar mă va urmări în Cenaria. Pe de altă parte, mă gândesc că ţie ţi-ar plăcea să-l revezi, nu-i aşa?

Uly o fixă cu ochi adânciţi în orbite, plini de ură.

— Şi mă gândesc că te-ar pocni rău dacă ai muri fără motiv. Aşa că nu-mi rămâne să-ţi spun decât că vei muri curând, dacă nu mănânci şi nu bei. Mâine va trebui probabil să te leg de şa şi s-ar putea să nici nu supravieţuieşti peste noapte. Asta ar fi pentru mine un inconvenient, dar l-ar răni pe Kyllar mai mult. Dacă vrei să mori ca un pisoiaş în loc să rămâi în viaţă şi să te lupţi cu mine, atunci eşti pe drumul cel bun. Doar că, să ştii, nu impresionezi pe nimeni.

Aşeză o ploscă plină cu apă în faţa lui Uly şi merse apoi să lege caii. Nu-şi mai făcea griji că fata ar fi putut evada. Era prea slăbită. Legă totuşi frânghiile cu ajutorul Talentului. Îşi dorea să poată dormi peste zi, la naiba!

Dealurile unduitoare erau acoperite cu păduri, întrerupte ici colo de câte un sătuc înconjurat de grădini. Drumul era în continuare larg, dar şi circulat. Se mişcau foarte bine. Nu putea şti cât de departe era Kyllar în spatele lor, totuşi Vi evitase satele şi era convinsă că asta îl va face să recupereze câteva ore. În seara trecută schimbase caii. Dacă Kyllar descifrase, cine ştie cum, care erau urmele lor, acum avea să fie derutat.

În ciuda vitezei cu care călătoriseră, trecuseră pe lângă numeroase grupuri şi, deşi se putea învălui cu mantia ca să devină o siluetă neclară, cu identitatea şi sexul imposibil

de ghicit, nu putea ascunse faptul că Uly era copil. De asemenea, era imposibil ca trecerea lor să rămână neobservată de nimeni. De obicei, trecuseră iute pe lângă căruţele negustorilor şi ale fermierilor. Echilibrul era destul de precar. Călătoreau mai repede, dar erau expuse şi puteau fi recunoscute.

Singurul ei contact cu Kyllar fusese când încercase să-l ucidă în casa lui Drake. Ca o ironie a sorţii, regele Gunder o angajase pe Vi – care încercase să-i asasineze fiul – ca să-l ucidă pe Kyllar, cel care încercase să-l apere.

Ea îl avusese pe Kyllar sub şolduri şi sub lama cuţitului chiar în ziua în care acceptase contractul. Îi plăcuse de el. Fusese surprinzător de calm în situaţia lui. Calm şi un pic şarmant, dacă umorul jalnic în faţa morţii poate fi considerat drăgălaş.

Şi l-ar fi ucis, dar ezitase. Nu, nu ezitase. În ziua aceea nu absenţa dorinţei îi oprise mâna, cât mândria că îndeplinise atât de repede un contract dificil. Hu n-o lăuda niciodată pentru misiunile ei. Deşi la ananghie, Kyllar păruse sincer în complimentele lui, mai ales că un mătrăşitor nu are prea multe persoane cu care să flecărească. Aşa că Vi cedase ispitei oferite de Kyllar, încetinindu-şi gesturile şi oferindu-i o şansă.

Pe urmă, contele cel nerod intrase în cameră, iar Kyllar îi împlântase un cuţit în umăr în timp ce ea fugea. Deşi se scurseseră câteva luni, rana îi mai pulsa la răstimpuri. Vi pierduse puţin din flexibilitate, deşi mersese direct la vrăjitoarea pe care o folosea şi Hu ca să se vindece.

Data următoare, nu avea de gând să mai ezite.

Ştia că ar fi trebuit să fie încântată că-l omorâse pe Jarl. Acum era liberă. Era maestru mătrăşitor. Hu nu mai avea nimic de spus în viaţa ei, iar dacă ar fi încercat, ar fi putut să-l omoare fără să-şi facă griji despre repercusiunile din Sa'kagé. Asta dacă Sa'kagé urma să supravieţuiască planurilor urzite de Regele-zeu.

„L-am ucis pe Jarl." Gândul nu voia să dispară, persista de două zile. „L-am ucis pe omul care s-a apropiat cel mai mult de noţiunea de prieten al meu."

Uciderea în sine nu fusese mare lucru. Orice copil se putea urca pe un acoperiş de unde să tragă o săgeată. Îşi dorise să rateze, nu-i aşa? Ar fi putut. Sau poate că nici nu trebuia să fi tras. Poate că ar fi trebuit să intre, să i se alăture lui Kyllar şi lui Jarl ca să lupte împreună împotriva Regelui-zeu. Nu făcuse însă nimic din toate astea.

Îl omorâse, iar acum era din nou singură, îndreptându-se spre un loc în care nu-şi dorea să meargă, ducând cu ea o fetiţă împotriva voinţei ei, forţând un bărbat pe care îl respecta s-o urmeze ca să cadă într-o capcană.

„Eşti un zeu crud, Nysos. N-ai fi putut să-mi dai mai mult decât praf şi cenuşă? Mie, cea care te serveşte atât de credincios. De pe cuţitul meu şi din vintrele mele au curs râuri de sânge şi sămânţă. Nu merit un loc mai bun pentru toate astea? Sau măcar un prieten?”

Tuşi, după care clipi foarte repede. Îşi muşcă limba până la sânge. „N-o să plâng. Nysos poate să aibă parte de sânge şi de sămânţă, dar nu va primi niciodată lacrimile mele. Fii blestemat, Nysos!” Nu rosti însă aceste cuvinte cu voce tare. Îşi servise zeul prea multă vreme ca să rişte să se expună furiei lui.

Făcuse până şi un fel de pelerinaj – pe când se îndrepta spre una dintre ţintele ei – într-un orăşel din podgoria Sethi, care era sfântă pentru Nysos. Festivalul recoltei era dedicat zeului. Vinul curgea în valuri. Femeile se abandonau oricărei pasiuni o simţeau pe moment. Exista chiar şi o formă ciudată de a spune poveşti, bărbaţii stând pe o scenă, purtând măşti şi jucând roluri în faţa audienţei, într-o reprezentaţie care conţinea trei părţi şi se referea la suferinţele muritorilor şi nevoia lor de a avea zei care să le ordoneze viaţa. Urma o comedie răutăcioasă, în care nu era cruţat absolut nimeni, nici măcar cel care scrisese textul. Toţi iubeau reprezentaţia aceea. Aplaudau sau huiduiau, cântau cu voci de beţivi melodiile sfinte şi şi-o trăgeau ca iepurii. Timp de o săptămână, nimeni nu avea voie să respingă un avans sexual. Pentru Vi, fusese o săptămână lungă, singura dată când se simţise în măsură să se plângă de faptul că era frumoasă. Se îmbrăcase chiar

în zdrenţe, sperând că va atrage mai puţini bărbaţi.

„Toate sacrificiile astea, Nysos. Şi pentru ce? Pentru viaţă? Hu se apropie de patruzeci de ani şi, deşi spune că te slujeşte, singurele dăţi în care îl aud rostindu-ţi numele sunt atunci când înjură.”

Întorcându-se la locul unde întinsese sacii de dormit, Vi constată că Uly băuse toată plosca de apă. Părea că era pe cale să-i vină rău.

— Dacă vomiţi pe păturile alea, să ştii că aşa o să dormi, zise Vi.

— Kyllar o să te ucidă, răspunse Uly, chiar dacă eşti fată.

— Nu sunt fată. Sunt o ticăloasă şi nu cumva să uiţi asta vreodată, rosti Vi aruncând taşca de mâncare spre Uly, care n-o prinse. Mănâncă încet şi nu prea mult, fiindcă altfel o să vomiţi şi o să mori.

Uly o ascultă şi adormi destul de curând în sacul ei de dormit. Vi rămase trează. Era obosită, dureros, îngrozitor de obosită. De obicei, se gândea la lucrurile astea doar când era epuizată. Altfel gândurile nu aduceau nimic bun. Erau degeaba. Îşi făcu de lucru încercând să camufleze tabăra. Era o dimineaţă ceţoasă. Se aflau nu departe de drum, într-o vâlcea mică. Pârâul cobora clipocind de pe dealurile Ursului Argintiu – un zgomot îndeajuns de puternic pentru a le acoperi pe ale cailor. Nu aprinseră focul, aşa că prezenţa lor acolo abia dacă putea fi observată. Vi îşi dăduse silinţa să ascundă şi caii într-un desiş. Acum se sprijini cu spatele de un copac şi încercă să-şi convingă mintea cât de obosit îi era trupul.

Undeva în depărtare, auzi un zăngănit. Fusese estompat de ceaţă, dar nu putea proveni decât dintr-o singură sursă: caii. Îşi scoase sabia şi un cuţit, pe care îl băgă în teaca otrăvită. O privi pe Uly şi se gândi să încerce s-o amuţească cu ajutorul magiei. Însă asta ar fi expus-o şi oricum nu era convinsă că era capabilă de aşa ceva, aşa că se sprijini şi mai bine de copac privind în direcţia sunetului.

Kyllar apăru câteva momente după aceea, ţinând doi cai

de dârlogi. Trecu la douăzeci de paşi de ea. Călărise probabil neîncetat, schimbând doar caii. Nu se opri în apropierea vadului, dar calul lui Vi bătu cu copita în pământ şi unul dintre caii lui Kyllar necheză.

Mătrăşitorul înjură şi smuci de hăţuri. Uly se întoarse în somn, în timp ce Kyllar trecea prin pârâu. Apoi caii urcară pe celălalt mal şi dispărură în depărtare, fără ca el să întoarcă măcar capul.

Vi chicoti şi se întinse. Dormi foarte bine.

Mai pe seară, când se trezi, Uly continua să doarmă. Asta era bine. Vi nu avea timp s-o fugărească. În locul ei, orice alt răpitor ar fi legat-o pe fată ca să rezolve problema. Vi ştia însă că nu frânghiile erau cele mai bune legături. Ea miza pe deznădejde, nu pe cânepă. Din propria-i disperare, copila avea să-şi împletească frânghii care s-o imobilizeze permanent.

„Funii făcute de mine. Ar trebui să ştiu totul despre ele, nu-i aşa?”

O lovi cu vârful piciorului pe Uly ca s-o trezească, însă nu atât de tare pe cât intenţionase. Salvarea fetiţei fusese foarte aproape, iar ea nu avusese habar.

CAPITOLUL 31

Cea mai valoroasă abilitate pe care o deprinsese Dorian vreodată fusese una simplă: era capabil să mănânce şi să bea fără să iasă din transă. În loc să-l lase pe Solon să-l vegheze în căutarea semnelor inevitabile de deshidratare pentru a-l trezi, Dorian era capabil să-şi menţină transa timp de săptămâni.

Deşi ştia că pentru ceilalţi părea deconectat de realitate, nimic nu putea fi mai fals. Din cămăruţa lui aflată în garnizoana de la Vânturile Şuierătoare, Dorian privea absolut totul. Garnizoana cenariană de acolo fusese ocolită de forţele invadatoare halidorane. Cea mai mare parte a lor folosiseră pur şi simplu Pasul Quorig, aflat la o săptămână de mers către răsărit. După moartea tatălui lui Logan, ducele Regnus Gyre, comanda fusese preluată de un tânăr nobil pe nume Lehros Vass. Era bine intenţionat, dar nu ştia ce să facă fără un ofiţer care să-l comande.

Pe măsură ce treceau zilele, Solon oferea sfaturi care sunau tot mai mult ca nişte ordine. Dacă halidoranii urmau să atace Vânturile Şuierătoare, aveau să vină probabil dinspre Cenaria, de aceea schimbă structurile defensive şi mută oamenii şi proviziile înăuntrul zidurilor. Totuşi, nimeni nu se aştepta la un atac. Adevărul era că garnizoana lor nu mai apăra nimic. Garoth Ursuul putea să-i lase să îmbătrânească şi să moară acolo, pierzând doar o rută comercială care oricum nu mai fusese folosită de sute de ani.

Feir n-o ducea la fel de bine, deşi urmărea admirabil sabia Curoch. Avea de parcurs un drum dificil, iar Dorian nu putea să i-l uşureze. Asta îl îmbolnăvea de-a dreptul. Îl văzuse pe Feir murind în zeci de feluri, unele dintre ele atât de ruşinoase, încât plânsese, deşi se afla în transă. În cel mai bun caz, Feir mai avea vreo două decenii de trăit şi o moarte eroică în faţa lui.

Ca de obicei, Dorian hoinărea destul de aproape de propriile sale viitoruri. Găsise o cale s-o facă, fără să rişte

nebunia. Privea pur şi simplu viitorul altor oameni în locurile în care aceştia îl întâlneau pe el. Nu funcţiona totuşi bine. Vedea simultan cinci feluri în care o persoană putea interacţiona cu el, cum alegerile celorlalţi puteau afecta întâlnirea, însă fără să ştie ce gândea el, aşa că observa ce se întâmpla, dar nu şi de ce. Nu putea urma nici măcar o singură linie a propriului său viitor, ca să vadă unde îl va duce. Din când în când, reuşea să-şi zărească propria faţă prin ochii altora şi putea ghici la ce se gândea, însă ocaziile acelea erau rare şi fugare. Îi trebuia prea mult timp, chiar dacă ajunsese să stea în transă şi câte o lună. Când încerca să-şi recompună propria viaţă din ceea ce afla, restul se năruia.

Începu deci să-şi influenţeze propria viaţă. Înţelese instantaneu câteva lucruri. În primul rând, avea să se dovedească o sursă fie de speranţă, fie de disperare pentru zeci de mii de oameni în mai puţin de un an.

În al doilea rând, un hău se întindea peste viitorurile sale posibile. Îi urmări originea şi-şi dădu seama că se datora faptului că în unele dintre existenţele alternative optase să renunţe la darul profeţiei. Fu uluit. Se gândise la asta, bineînţeles. În timpul instruirii sale cu vindecătorii, anihilarea abilităţii lui fusese singurul leac pe care-l putuse găsi împotriva nebuniei. Darul lui Dorian părea însă unul care aparţinea întregii lumi, iar el îi suporta bucuros consecinţele, fiindcă ştia că-i va putea ajuta pe alţii să evite dezastrele.

În al treilea rând, la Vânturile Şuierătoare urma să vină Hali însăşi.

Lui Dorian aproape că i se opri inima în piept. Dacă trecea de garnizoana lor, ea avea să meargă în Cenaria şi să locuiască în închisoarea infernală căreia îi spuneau Burdihanul. Garoth Ursuul avea să dispună de doi fii pe care să-i transforme în ferali. Pe unul avea să-l folosească împotriva armatei rebele. Urma să fie un masacru.

Hali şi anturajul ei erau încă la două zile depărtare. Dorian avea timp. Îşi rememoră propria viaţă, încercând să găsească o cale de a evita dezastrul. Se simţi absorbit

imediat de curent. Pe lângă el începură să se succeadă feţe şi totul se transformă într-un vârtej care îl trăgea în jos. Plânsetul tinerii sale soţii. O fetiţă spânzurată. Un sătuc din nordul lui Waeddryn, unde ar fi putut trăi liniştit cu familia lui Feir. Un băiat cu părul roşu care îi era ca un fiu, într-un moment aflat cu cincisprezece ani în viitor. Uciderea fraţilor lui. Trădarea propriei soţii. Adevărul mărturisit soţiei şi pierderea ei. O mască de aur pe faţa lui, care plângea cu lacrimi de aur. El în fruntea unei armate. Neph Dada. Abandonarea armatei. Solitudinea, nebunia şi moartea în zeci de feluri diferite. Pe toate drumurile pe care ar fi putut să le aleagă vedea doar suferinţă. De fiecare dată când căuta o cale cât de cât bună pentru sine, cei dragi lui sfârşeau prin a suferi.

— Ştiai? întrebă soţia lui. Ai ştiut dintotdeauna?

— Nu!

Dorian se ridică în capul oaselor, trezindu-se brusc. Solon tresări în scaunul de pe partea cealaltă. Cu un gest aprinse imediat lămpile din cameră.

— Dorian! Te-ai întors! Sper că făceai ceva cu adevărat important, fiindcă am vrut să te trezesc de o sută de ori.

Îl durea capul. În ce zi erau? Cât timp fusese catatonic?

Răspunsul la întrebările acelea putea fi simţit în aer. Hali era aproape. Ştia asta.

— Am nevoie de aur, zise Dorian.

— Poftim? întrebă Solon frecându-şi ochii somnoroşi.

Era târziu.

— Aur, omule! Am nevoie de aur.

Solon îi arătă taşca de pe masă şi-şi puse cizmele.

Dorian vărsă monedele de aur în pumni. Abia dacă apucară să-i atingă palma, că se topiră într-un glob care se răci instantaneu şi i se înfăşură în jurul încheieturii.

— Mai mult, mai mult! N-avem timp de pierdut, Solon!

— Cât?

— Cât poţi căra. Ne întâlnim în curtea din spate. Trezeşte şi soldaţii. Pe toţi, dar nu suna alarma.

— La naiba, ce se-ntâmplă? dori să ştie Solon, apucându-şi centura cu sabia şi prinzând-o la brâu.

— Repede, îi răspunse Dorian şi ieşi în goană din cameră.

Odată ajuns în curte, i se păru că o mirosea pe Hali şi mai tare, deşi izul era pur magic. Ea se afla probabil la vreo trei kilometri depărtare. Era miezul nopţii şi el presupusese că femeia va lovi cu o oră înainte de revărsatul zorilor, la ceasul vrăjitoarelor, când oamenii sunt cel mai susceptibili de a ceda în faţa terorilor nopţii şi a iluziilor create de Hali.

Dorian încercă să descâlcească viziunile. Nu credea că garnizoana putea fi apărată, iar dacă Hali îl prindea, rezultatul avea să fie la fel de teribil atât pentru lumea întreagă, cât şi pentru el însuşi. Un profet ajuns în mâinile ei? Dorian se gândi la viitorurile pe care le văzuse pentru el. Ar fi fost oare un sacrificiu atât de mare să renunţe la viziunile lui? În lipsa lor însă era orb. Lipsit de direcţie şi nefolositor pentru ceilalţi. În plus, procedura nu era deloc simplă. I-o asemănase lui Solon şi lui Feir cu actul de a-şi zdrobi propriul creier cu o piatră ascuţită pentru a opri convulsiile. În mod ideal, şi-ar fi putut amputa o parte a propriului Talent în aşa fel încât acesta să se vindece până la urmă, dar după ani buni. Dacă Hali l-ar fi capturat în starea asta, l-ar fi considerat nefolositor, fiindcă abilităţile îi dispăruseră, şi l-ar fi omorât.

Începuse să-şi pregătească urzelile înainte să se hotărască cu adevărat. Faptul că era întuneric şi nu-şi putea împrospăta magia nu era o problemă, pentru că nu avea nevoie de foarte multă. Aşeză firele cu măiestrie, ascuţindu-le pe unele şi dându-le deoparte, ţinând porţiunile pregătite ca în mână. Când magia se adună laolaltă, îşi dădu seama că timpul petrecut în viziuni, jongleriile cu diversele linii cronologice şi însemnarea punctelor decisive dăduseră roade. Cu cinci ani în urmă, ajunsese în punctul acela al urzelii, exersând, dorindu-şi să vadă dacă poate ţine în mâini mai mult de şapte fire simultan. Fusese de-a dreptul brutal, mai ales fiindcă ştia că dacă ar fi scăpat vreunul, risca să devină amnezic, idiot sau chiar să moară. Acum îi era însă uşor. Solon intră în

curte şi-l văzu. Chipul i se schimonosi de oroare, dar nici măcar asta nu-l distrase pe Dorian.

Tăie, răsuci, trase, reteză şi acoperi o secţiune a Talentului său.

Curtea era ciudat de tăcută, straniu de plată, bizar restricţionată.

— Zeule, zise Dorian.

— Ce? întrebă Solon privindu-l îngrijorat. Ce-ai făcut?

Dorian era dezorientat, ca un om care încearcă să stea în picioare deşi tocmai şi-a pierdut un picior.

— Solon, nu mai este. Mi-am pierdut darul.

CAPITOLUL 32

La trei zile de mers de dealurile Ursul Argintiu, Kyllar ajunse în orăşelul Torras Bend. Se străduise să înainteze cât mai mult în ultimele şase zile, oprindu-se doar cât să-şi revină caii, iar corpul îl durea de la timpul petrecut în şa. Torras Bend era la mijlocul drumului către Cenaria, la poalele Munţilor Fasmeru, aproape de Pasul Forglin. Caii aveau nevoie de odihnă, la fel ca şi el. În sudul oraşului, trebuise chiar să treacă printr-un punct de control Lae'knaught care căuta magi. Se părea că regina nu avea puterea sau intenţia să-i extrădeze nici pe Lae'knaught.

Întrebă un fermier despre hanurile din localitate şi se trezi curând într-o clădire călduroasă unde mirosea a plăcintă cu carne friptă şi a bere proaspătă. În cele mai multe asemenea localuri, puţea a bere acrită şi a sudoare, dar oamenii din nordul lui Waeddryn erau altfel. Nu aveau buruieni în grădini, gardurile nu le erau putrezite, iar copiii aproape nu erau murdari de noroi. Se mândreau cu sârguinţa lor, cu atenţia pe care o acordau detaliilor. Chiar şi Durzo ar fi fost impresionat. Una peste alta, era un loc de odihnă perfect.

Intră în sala principală şi comandă atâta mâncare, încât o făcu pe gazdă să ridice din sprâncene. Se aşeză singur la masă. Picioarele-i pulsau, iar dosul îl ustura. Nu-şi dorea să mai vadă vreodată un cal. Închise ochii şi oftă; mirosurile minunate dinspre bucătărie erau unicul motiv pentru care nu plecase imediat să se culce.

Urmând un evident ritual nocturn, probabil jumătate dintre bărbaţii din sat trecură prin uşa de stejar masiv a hanului ca să bea o halbă cu prietenii, înainte să meargă acasă. Kyllar îi ignoră şi nu le luă în seamă privirile iscoditoare. Deschise ochii doar când o femeie voinică, pe la vreo cincizeci de ani, îi puse în faţă două plăcinte uriaşe cu carne, alături de o halbă imensă cu bere.

— Cred că veţi găsi berea doamnei Zoralat la fel de bună ca plăcintele pe care le-a făcut, zise femeia. Pot să stau şi

eu?

Kyllar căscă.

— Scuză-mă, zise el. Desigur. Numele meu este Kyllar Stern.

— Şi cu ce te ocupi, meştere Stern? îl iscodi ea, aşezându-se.

— Sunt ăăăă… un fel de soldat, ca să zic aşa.

Căscă din nou. Era deja prea bătrân pentru aşa ceva. Se gândi să-i spună că era mătrăşitor doar ca să vadă care avea să fie reacţia caprei bătrâne.

— Un soldat… în armata cui?

— Dar tu cine eşti? întrebă el.

— Răspunde-mi la întrebare şi-o să-ţi răspund şi eu, spuse ea de parcă s-ar fi adresat unui copil recalcitrant.

— A Cenariei.

— Trăiam cu impresia că ţara aia nu mai există.

— Serios? replică el.

— Scursori halidorane. Meisteri. Regele-zeu. Invazie. Cucerire. Violuri. Jafuri. Domnie cu o mână de fier… toate astea nu-ţi spun nimic?

— Cred că unii ar putea fi impresionaţi de toate astea, zise Kyllar zâmbind şi clătină din cap ca să arate că nu era şi cazul lui.

— Înfricoşezi multă lume, nu-i aşa, Kyllar Stern?

— Cum ziceai că te numeşti?

— Ariel Wyant Sa’fastae. Poţi să-mi spui Sora Ariel.

Lui Kyllar îi zbură ultima umbră de oboseală. Îşi atinse sa’kariul ca să fie sigur că era pregătit la nevoie.

Sora Ariel clipi. Văzuse oare ceva sau îşi încordase el prea mult muşchii?

— Crezusem că partea asta din lume e periculoasă pentru cei ca tine, zise Kyllar.

Nu-şi amintea exact amănuntele, dar ştia că auzise poveşti care legau Torras Bend de moartea unor magi.

— Aşa este, zise ea. Una dintre tinerele şi muncitoarele noastre Surori a dispărut pe aici. Eu am venit s-o caut.

— Vânătorul Întunecat, zise el, amintindu-şi într-un final.

La mesele din jurul lor, conversaţiile încetară brusc.

Spre ei se întoarseră feţe dure. După expresiile celor din jur, Kyllar înţelese că subiectul nu era atât tabu, cât nepoliticos de abordat.

— Îmi cer iertare, murmură el, după care atacă o plăcintă cu carne.

Sora Ariel îl privi în tăcere cum mânca. El simţi o urmă de suspiciune şi se întrebă ce ar fi spus Durzo dacă ar fi aflat că mănâncă dintr-o farfurie oferită de o maja. Însă murise deja de două ori – probabil de trei – şi înviase, aşa că, la naiba! În plus, plăcintele erau bune, iar berea şi mai şi.

Se întrebă, de asemenea, nu pentru prima dată, dacă şi Durzo fusese la fel. Trăise veacuri, e drept, dar şi el fusese imposibil de ucis? Probabil că da. El nu-şi riscase însă niciodată propria viaţă. Se datora asta faptului că în momentul în care îl cunoscuse Kyllar, sa'kariul îl abandonase? Mătrăşitorul se întreba uneori dacă nu cumva exista şi o latură negativă a puterilor lui. Era capabil să trăiască sute de ani. Nu putea fi ucis. Totuşi nu se simţea nemuritor. Nu avea nici măcar sentimentul acela de putere pe care, în copilărie, crezuse că-l va avea când va deveni mătrăşitor. Iar acum era mai mult decât atât şi cu toate astea se simţea tot Kyllar. De fapt, tot Azoth, copilul neştiutor şi speriat.

— Ai zărit vreo femeie frumoasă trecând călare pe aici, Soră? întrebă el.

Vi văzuse locuinţa lui Kyllar. Avea să-i spună Regelui-zeu, care avea să distrugă toate lucrurile şi oamenii din viaţa lui Kyllar. Aşa proceda el.

— Nu. De ce?

— Dacă o vezi, omoar-o!

— De ce? E cumva soţia ta? surâse Ariel.

— Zeul nu mă urăşte într-atât, zise el aruncându-i o privire goală. Este o asasină.

— Deci nu eşti soldat, ci vânător de asasini.

— Nu pe ea o vânez. Mi-aş dori să am timpul necesar. S-ar putea totuşi să treacă pe-aici.

— Şi ce-i atât de important, încât să vrei să ocoleşti

justiţia?

— Nimic, răspunse el fără să stea pe gânduri. Justiţia a fost însă ocolită prea multă vreme în altă parte.

— Unde?

— Ajunge să spun că sunt într-o misiune pentru rege.

— Cenaria nu are rege, decât pe Regele-zeu.

— Nu încă.

Femeia arcui o sprânceană.

— Nu există niciun bărbat capabil să unească ţara aia, fie şi împotriva Regelui-zeu. Poate că Terah Graesin ar fi capabilă, dar ea nu-i bărbat, nu-i aşa?

— Voi, Surorile, zâmbi el, credeţi că le ştiţi pe toate, nu-i aşa?

— Dar tu ştii că eşti un tânăr ignorant şi enervant?

— La fel de mult cum sunt conştient că tu eşti o hoaşcă obosită.

— Şi chiar crezi că aş ucide o tânără pentru tine?

— Bănuiesc că nu. Iartă-mă, sunt obosit. Am uitat că mâna lui Seraph se întinde dincolo de palatul lui de fildeş doar ca să ia lucruri pentru sine.

Buzele femeii se transformară într-o linie subţire.

— Tinere, eu nu reacţionez prea bine la impertinenţe.

— V-aţi prăbuşit intoxicate de putere, Soră. Vă place să vedeţi cum oamenii se aruncă în gol, urmă el ridicând insolent din sprâncene. Consideră-mă speriat!

Femeia rămase nemişcată.

— O altă ispită a puterii, zise ea, este să-i dobori pe cei care te jignesc. Acum, Kyllar Stern, tu mă ispiteşti.

Kyllar alese clipa aceea ca să caşte. Nu se prefăcea, dar era greu să-ţi imaginezi un moment mai potrivit. Ariel se înroşi.

— Se zice că bătrâneţea e a doua copilărie, Soră. În plus, în momentul în care ţi-ai aduna puterile, te-aş ucide.

„Pe zei! Nu mă pot opri! Oare chiar am să ajung pe lista neagră a jumătate dintre magii din lume fiindcă m-a enervat o bătrânică?”

În loc să devină mai nervoasă, Sora Ariel căzu pe gânduri.

— Îţi dai seama când îmi adun puterile?

Era un subiect pe care el şi-ar fi dorit să-l evite.

— Aş găsi eu o cale, zise el. Ar fi totuşi plictisitor să scap de cadavrul tău, să-mi acopăr urmele… mai ales cu atâţia martori în jur.

— Şi cum ai putea să-ţi ascunzi urmele? întrebă ea încetişor.

— Ei, haide, suntem în Torras Bend. Cam câţi magi despre care se zice că au fost „ucişi de Vânătorul Întunecat” chiar crezi că au sfârşit în felul acela? Nu fi naivă. Chestia aia probabil că nici nu există.

Femeia tresări, ceea ce-l făcu pe Kyllar să creadă că nu privise niciodată lucrurile aşa. Era mag, bineînţeles. Sigur că nu gândea ca un mătrăşitor.

— Ei bine, zise Ariel, în privinţa unui fapt să ştii că te înşeli. Ea există.

— Dacă toţi cei care au intrat vreodată în pădure au murit, de unde ştii?

— Ştii ce cred, tinere? Există o cale prin care ai putea să ne dovedeşti tuturor că suntem nebuni.

— Să intru în pădure?

— N-ai fi primul care încearcă.

— Dar aş fi primul care ar reuşi.

— Eşti îngrozitor de plin de tine când vorbeşti despre lucrurile pe care le-ai putea face, însă n-ai timpul necesar.

— Corect, Soră Ariel. Accept îndreptarea ta, care e valabilă doar până în ziua când Cenaria va avea cu adevărat un rege. Acum, poţi să mă scuzi?

— O clipă, zise femeia în timp ce el se ridica. Am de gând să-mi adun puterile, dar jur pe Seraphul Alb că nu te voi atinge cu ele. Dacă trebuie să mă omori, să ştii că nu mă voi împotrivi.

Nu aşteptă ca el să-i răspundă şi Kyllar zări cum o înconjoară o aură palidă. Trecu repede prin toate culorile curcubeului, într-o manieră aleasă cu grijă, deşi unele nuanţe părură mai aprinse decât altele. Oare putea fi considerat un indiciu cu privire la forţa ei în diferitele discipline ale magiei? Îşi pregăti sa’kariul să devoreze

orice magie ar fi aruncat asupra lui, însă nu lovi.

Aura rămase nemişcată. Sora Ariel respira foarte încet, pe nas. Când strălucirea din jurul ei dispăru în totalitate, femeia încuviinţă satisfăcută din cap.

— Eşti foarte ciudat pentru câini, nu-i aşa?

— Poftim?

Era adevărat, dar Kyllar nu se gândise niciodată prea mult la asta.

— Poate îmi spui tu mie, continuă ea, de ce după zile de călărit nu miroşi a sudoare, a praf şi a cal? De fapt, nu ai niciun miros.

— Ţi se pare, zise el retrăgându-se. La revedere, Soră.

— Până la următoarea *întâlnire,* Kyllar Stern.

CAPITOLUL 33

Mama K stătea pe o platformă care domina podeaua depozitului. Câinii lui Agon, aşa cum se denumiseră singuri, se antrenau sub ochiul atent al comandantului lor. Grupul se redusese la o sută de oameni şi Mama K era convinsă că, de-acum, existenţa sa era bine cunoscută.

— Crezi că sunt pregătiţi? îl întrebă ea pe Agon în timp ce bărbatul se chinuia să urce scările sprijinindu-se de un baston.

— Ceva mai mult antrenament i-ar face mai buni. Bătăliile îi vor ajuta mai repede, dar ne vor costa vieţi, zise el.

— Şi vânătorii tăi de vrăjitori?

— Nu sunt nici pe departe ca arcaşii ymmuri, care pot săgeta un om de la o sută de paşi în timp ce se îndepărtează în galop. Tot ce pot să sper este ca zece oameni să se apropie îndeajuns, să se oprească, să tragă şi apoi să plece înainte să fie loviţi de globurile de foc. Vânătorii mei nu sunt demni de arcurile pe care le poartă, însă sunt cea mai bună parte a armatei pe care o avem.

Mama K zâmbi. Agon subestima în mod voit capacităţile oamenilor lui. Îi văzuse trăgând cu arcurile.

— Dar ce se aude cu fetele tale? întrebă Agon. Misiunea asta va costa vieţi. Sunt pregătite pentru asta? continuă generalul, alăturându-i-se pe platformă, de unde priveau antrenamentul.

— Ai fi fost uimit dacă le-ai fi putut vedea feţele, Brant. A fost ca şi cum le-aş fi restituit sufletele. Ele mureau pe dinăuntru, iar acum au revenit la viaţă, deodată.

— Nicio veste de la Jarl?

Vocea lui Agon trăda încordarea, iar Mama K îşi dădu seama că, în ciuda înfruntărilor cu tânărul Shinga, bătrânul general era sincer îngrijorat de soarta lui Jarl.

— Nu pot avea deocamdată, zise ea aşezându-şi mâinile pe balustradă şi atingându-i din greşeală degetele.

Brant se uită la mâna ei, apoi o privi în ochi pentru o

secundă.

Femeia tresări şi-şi trase mâna deoparte. Cu decenii în urmă, Agon fusese arogant, nu în stilul insuportabil, ci mai degrabă în felul acela al tinerilor care afişează încrederea oarbă că pot face aproape orice mai bine decât oricine. Atitudinea aceea dispăruse acum, înlocuită de o acceptare raţională a propriilor slăbiciuni şi puncte tari. Era un bărbat pe care anii îl temperaseră. Gwinvere cunoscuse bărbaţi ce fuseseră distruşi de soţiile lor. Femei mărunte, care se simţiseră ameninţate de posibilitatea pierderii soţilor şi îi subestimaseră un timp atât de îndelungat, încât ei sfârşiseră prin a-şi pierde încrederea în sine. Astfel de femei o îmbogăţiseră pe Mama K. Cunoştea bărbaţi cu soţii foarte bune, care deveniseră clienţi fideli, dependenţi de bordeluri aşa cum unii erau dependenţi de vin, dar mai ales beneficiase de pe urma celor care erau disperaţi să fie consideraţi virili, puternici, buni amanţi, nobili.

Faptul că veneau la bordel pentru aşa ceva era cea mai mare ironie a afacerii ei.

Mama K era convinsă că bărbaţii erau prea simpli pentru a fi feriţi vreodată în totalitate de ispitele unei case a plăcerilor. Treaba ei fusese să se asigure că dorinţele acelea erau multifaţetate şi se descurcase de minune. Stabilimentele ei nu erau doar case de târfe. Avea săli de reuniuni, saloane pentru fumat şi conversaţie, ba chiar şi conferenţiari care excelau în subiectele dragi bărbaţilor. Mâncarea şi băutura erau întotdeauna mai bune decât cele ale concurenţei şi costau şi mai puţin. În stabilimentele cele mai luxoase, aducea bucătari şi pivniceri din tot Midcyru. Dacă afacerea s-ar fi concentrat asupra mâncării, ar fi dat faliment, fiindcă ieşea mereu în pierdere. În localurile ei însă, cei care apreciau o masă deosebită rămâneau să-şi cheltuiască banii şi în alte feluri.

Cei ca Brant Agon nu veneau pentru fetele ei din două motive: ei erau mulţumiţi acasă şi nici măcar nu intrau pe uşa unui asemenea stabiliment. Era convinsă că mulţi râseseră de Agon din cauza asta. Cei care nu frecventau casele plăcerilor sfârşeau prin a deveni bătaia de joc a

celor care o făceau.

Brant avea principii, era integru. Îi amintea de Durzo.

Gândul la el îi trecu ca o lance prin stomac. Durzo murise de trei luni. Cât de dor îi era de el! Îl iubise cu disperare. Fusese singurul bărbat din viaţa ei care o înţelesese, iar ea se îngrozise din cauza asta şi ucisese iubirea lor. Se comportase laş. Nu oferise relaţiei lor suficientă onestitate şi, la fel ca o plantă care creşte într-un ghiveci prea mic, relaţia stagnase. Durzo era tatăl copilului ei. El aflase cu câteva zile înainte de a muri.

Mama K avea cincizeci de ani acum, aproape cincizeci şi unu. Trecerea timpului fusese blândă cu ea, cel puţin aşa părea în majoritatea zilelor. De obicei arăta cu cincisprezece ani mai tânără decât era de fapt. Sau cel puţin cu zece. Dacă s-ar fi străduit, era convinsă că încă l-ar fi putut seduce pe Brant.

„O târfă rămâne o târfă, nu, Gwin?” Obişnuise să le dispreţuiască pe femeile vârstnice care se agăţau de tinereţea pierdută cu unghiile lor lăcuite. Acum era una dintre ele. O parte din ea dorea să-l seducă pe Brant pur şi simplu ca să-şi dovedească faptul că încă mai putea. Dar ea nu voia asta. Se scurseseră ani de când primise un bărbat în patul ei. Pe lângă cele câteva mii de ori în care fusese doar meserie, existaseră şi ocazii când îi plăcuse sau îşi admirase amantul din momentul acela. Şi mai fusese şi Durzo. În noaptea în care o concepuseră pe Uly, el fusese atât de drogat cu ciuperci, încât nu se dovedise cine ştie ce priceput, dar faptul că-şi împărţea patul cu bărbatul pe care-l iubea o făcuse pe ea să radieze. Fusese atât de strivită de un amestec de iubire şi durere, încât plânsese în timp ce făceau dragoste. Chiar şi drogat, Durzo se oprise ca s-o întrebe dacă-i făcea rău. După momentul acela, avusese nevoie de toată priceperea ei ca să-l aducă la final. Fusese un bărbat tandru când era vorba despre plăcerile lui.

Copilul ei era crescut acum de Kyllar şi Helene. Era singura înşelătorie pe care n-o regreta. Împreună cu cei doi, Uly avea să fie bine.

Era însă obosită de toate minciunile care însemnau să iei întotdeauna şi să nu dai niciodată nimic. Nu-şi dorea să-l seducă pe Brant. Ştia că el o dorea, iar soţia lui probabil că murise. Nu aveau însă de unde şti. Oare cât putea un bărbat ca Brant Agon să aştepte femeia iubită?

„O eternitate. E genul ăsta de bărbat...”

Cu treizeci şi ceva de ani în urmă se întâlniseră la o petrecere, primul ei asemenea eveniment într-o casă nobilă. El se îndrăgostise pe loc, iar ea îi permisese s-o curteze, fără să-i spună cu ce se ocupa, cine era. Pe vremea aceea, Brant era galant, încrezător, hotărât să lase semne ale trecerii sale prin lume şi atât de grijuliu în curtea pe care i-o făcuse, încât nu-i ceruse în prima lună nici măcar un sărut.

Gwinvere îşi îngăduise fantezia aceea. El avea s-o ia de nevastă, s-o ducă departe de ororile pe care îşi dorea cu atâta disperare să le lase în urmă. Şi de ce nu? Doar nu avusese prea mulţi clienţi nobili.

În noaptea primului lor sărut, un nobil s-a referit la ea ca fiind „cea mai dulce curviştină” pe care o avusese vreodată. Brant îl auzise, îl provocase imediat la duel şi-l ucisese. Gwinvere fugise. A doua zi, el aflase adevărul. Se înrolase şi încercase să-şi găsească o moarte glorioasă luptând pe frontiera ceurană.

Brant Agon fusese însă un luptător prea capabil pentru a cădea în luptă. În cele din urmă, în ciuda faptului că dispreţuia linguşeala şi politicianismul, meritele sale îl făcuseră să avanseze în grad. Se căsătorise cu o femeie simplă, dintr-o familie de negustori. Din câte se părea, fusese un mariaj fericit.

— Cât va mai dura să pregăteşti totul? întrebă ea.

Spera ca atracţia lui Brant să fi murit odată cu vârsta. L-ar fi putut ajuta să evite adevărul. Cel puţin la aşa ceva se pricepea.

— Gwin.

Femeia se întoarse şi-l privi în ochi, cu masca pusă, cu ochii reci.

— Da.

Bărbatul răsuflă adânc.

— Te-am iubit ani la rând, Gwin, chiar şi după…

— …trădarea mea?

— Indiscreţia ta. Câţi ani să fi avut? Şaisprezece? Şaptesprezece? În primul rând, te-ai înşelat pe tine şi cred că ai suferit mai mult decât am făcut-o eu.

Gwinvere pufni.

— Cu toate acestea, continuă el, nu-ţi port deloc pică. Eşti o femeie frumoasă. Mai frumoasă decât a fost Liza mea vreodată. Eşti atât de strălucitoare, încât, ca să ţin pasul cu tine, trebuie să alerg din răsputeri, în vreme ce tu abia mergi. Cu Liza… a fost cumva invers. Mă tulburi profund.

— Dar… zise ea.

— Aşa este – dar… o iubesc pe Liza, iar ea m-a iubit pe mine în mii de încercări, de aceea merită tot ce-i pot oferi. Indiferent dacă ai sau nu sentimente pentru mine, atâta vreme cât mai am speranţă că soţia mea trăieşte, aş vrea să te rog, ba nu, să te implor, să m-ajuţi să-i rămân credindos.

— Ai ales o cale complicată.

— Nu e o cale, ci o bătălie. Uneori, propria viaţă ne este câmp de luptă. Trebuie să facem ceea ce ştim, nu ceea ce ne dorim.

Gwinvere oftă, însă se simţi cumva uşurată. Evitarea unui Brant îndrăgostit s-ar fi putut transforma foarte uşor în alungarea lui, iar ea avea nevoie să lucreze îndeaproape cu el. „Oare onestitatea e atât de simplă? Aş fi putut şi eu să spun «Durzo, te iubesc, dar mi-e teamă că mă vei distruge»?” Brant îşi pusese pur şi simplu pe tavă vulnerabilitatea, îi mărturisise ce efect avea asupra lui, totuşi asta nu-l făcuse mai slab, ci parcă-l oţelise cumva. „Oare de ce? Este adevărul atât de puternic?”

Îşi jură în sinea ei că nu-l va ispiti pe acest bărbat să-şi satisfacă vanitatea personală. Nu-şi va folosi vocea, atingerile accidentale, îmbrăcămintea… Avea să-şi abandoneze tot arsenalul. Hotărârea o făcu să se simtă ciudat de… decentă.

— Mulţumesc, zise ea, zâmbindu-i camaradereşte. Cât mai durează până vor fi gata?

— Trei zile.

— Atunci vom face ca noaptea să devină roşie.

CAPITOLUL 34

Solon lăsă din mână cele două tăşti de piele cu câte cinci sute de monede şi se grăbi să-l sprijine pe profet, care se împleticea. Nu înţelese încă de la început spusele lui.

— Despre ce vorbeşti?

Dorian îi împinse braţul. Îşi puse mantia şi centura cu sabia, după care luă două perechi de cătuşe.

— Pe aici! zise el, luând una dintre tăştile lui Solon şi porni pe drum, îndepărtându-se de zid.

În jurul fortificaţiei, terenul era stâncos şi fără vegetaţie, fiindcă fusese curăţat până la o sută cincizeci de metri. Deşi drumul era îndeajuns de larg ca să înainteze douăzeci de oameni umăr la umăr, era accidentat şi plin de făgaşe din cauza căruţelor şi a călătorilor, mai ales că porţiunile de piatră alternau cu cele de pământ.

— Vine Hali, zise Dorian, înainte ca Solon să apuce să-l întrebe din nou ce se întâmpla. Am renunţat la darul profeţiei, în caz că mă prinde.

Solon nu putu nici să răspundă.

Dorian se opri sub un stejar imens care crescuse pe un afloriment undeva mai sus de drum.

— Ea este aici. La nici un kilometru depărtare, zise el fără să-şi ia ochii de la copac. Va trebui să fie de ajuns. Asigură-te să calci doar pe pietre. Dacă ei văd urme, mă vor găsi.

Solon rămase nemişcat. Dorian înnebunise până la urmă. În alte rânduri în care se comportase aşa, devenise pur şi simplu catatonic. Dar acum părea foarte raţional.

— Haide, Dorian, zise el într-un târziu. Să mergem înapoi la zid. Putem să vorbim despre toate astea mâine-dimineaţă.

— Zidul nu va mai exista mâine dimineaţă. Hali va lovi la ceasul vrăjitoarelor. Asta înseamnă că dispui de cinci ore să-ţi scoţi oamenii de acolo, zise Dorian suindu-se pe pragul de piatră. Aruncă-mi tăştile sus!

— Hali, Dorian? E doar un mit. Încerci să-mi spui că o

zeiţă se află la nici un kilometru de locul ăsta?

— Nu-i o zeitate. Probabil că-i unul dintre îngerii rebeli care au fost izgoniţi din Rai şi cărora le este sortit să bântuie pe pământ până la sfârşitul timpului.

— Bine. Presupun că a adus şi un dragon. Am putea vorbi…

— Dragonii evită îngerii, zise Dorian cu chipul marcat de dezamăgire. Ai de gând să m-abandonezi acum când am cea mai mare nevoie de tine? Te-am minţit eu vreodată? Şi despre Curoch ai crezut că-i un mit, înainte s-o găsim. Am nevoie de tine. Când Hali va trece prin zid, îmi voi pierde minţile. M-ai văzut atunci când am crezut că-mi pot folosi ki-ul în scopuri nobile. Atunci a fost o parte vin şi zece părţi apă; acum va fi vin pur. O să mă pierd. Simpla ei prezenţă scoate la iveală ce-i mai rău: temeri, amintiri, păcate. Va ieşi la lumină orgoliul meu nemăsurat. S-ar putea să-ncerc să mă lupt cu ea şi să pierd. Sau poate că dorinţa mea de putere mă va-nvinge şi mă voi alătura ei. Ea mă cunoaşte. Mă va îngenunchea.

Solon era îngrozit de privirea lui Dorian.

— Şi dacă te-nşeli? Dacă ai doar un acces din nebunia aceea despre care ai fost prevenit cu atâta vreme în urmă?

— Dacă zidul va mai fi în picioare în zori, vei şti.

Solon azvârli tăştile în sus către Dorian, apoi urcă cu grijă pe stâncă, asigurându-se să nu lase urme.

— Ce faci? întrebă el văzându-l pe Dorian cum îi zâmbeşte şi cum răstoarnă aurul pe pământ.

Trase după aceea de cătuşe şi lanţul de fier care le ţinea laolaltă se rupse de parcă ar fi fost făcut din hârtie. Lăsă o cătuşă să cadă pe grămada de monede, iar ea se afundă ca şi cum ar fi fost aruncată în lichid. Urmară celelalte trei, iar grămada de monede se micşoră de fiecare dată. Dorian vârî apoi mâna în masa de aur şi scoase cătuşele, acum turnate în aur, şi le potrivi câte una pe fiecare încheietură. Întinse lanţul celei de-a doua perechi, pe care şi-o fixă pe coapse, imediat deasupra genunchilor.

Era uimitor. Dorian spusese mereu că puterea ki-ului său îi diminuase Talentul, dar reuşea acum să sudeze aurul

şi fierul cu mare măiestrie şi fără efort.

În momentul următor, Dorian modelă restul monedelor în patru ţepuşe ascuţite şi un soi de bol. Se opri apoi, cu o vizibilă concentrare pe chip. Solon simţea şuvoiul de vrăji care zbura pe lângă el, adâncindu-se în metal. După două minute, Dorian se opri şi începu să şoptească stejarului sub care se afla.

— Va avea cu ea un contingent, zise el, Sufletele Înlănţuite. Sunt oameni care şi-au abandonat în mare măsură umanitatea ca s-o slujească pe Hali. Cu toate astea, nu ei sunt pericolul, ci ea. Solon, nu cred c-o poţi învinge. Cred că ar trebui să-i duci pe oameni de-aici. Mergeţi într-un loc unde morţile voastre vor servi unui scop. Însă… dacă ea ajunge în Cenaria, să ştii că fiii lui Garoth Ursuul vor crea doi ferali. Îi vor asmuţi apoi asupra rezistenţei. Asta am văzut.

— N-ai vorbit însă serios, nu-i aşa? Nu ţi-ai distrus cu adevărat darul, zise Solon.

— Dacă n-o să ne mai vedem, prietene, Zeul fie cu tine.

Contopi apoi ţepuşele de aur de cătuşe şi îngenunche în spatele copacului. Înfipse vârfurile în lemn cu o uşurinţă nefirească. Mâinile îi erau acum deasupra capului, depărtate. Îngenuncherea lui acolo, pregătindu-se în mod evident să suporte chinurile la care avea să fie supus, îl făcu pe Solon să simtă un pic de invidie. De data asta, nu pentru puterea, originea sau integritatea simplă şi umilă a lui Dorian. Îi invidia siguranţa. Lumea lui era foarte limpede. Pentru el, Hali nu era o zeiţă sau un personaj izvorât din imaginaţia halidorană sau pur şi simplu un monstru străvechi care îi păcălise pe oameni să-l slăvească. Ea era un înger izgonit din Rai.

În lumea lui Dorian, toate aveau locul lor. Exista şi o ierarhie. Lucrurile se potriveau. Chiar şi un personaj cu puterile lui putea fi umil, fiindcă ştia că existau alţii mult deasupra sa, deşi nu întâlnise niciodată vreunul. El putea numi răul fără frică şi fără ranchiună. Putea afirma că unii făceau rău sau serveau forţele întunericului fără să-i urască. Solon nu cunoscuse pe nimeni asemănător. Poate

cu excepţia contelui Drake. Oare ce se întâmplase cu el? Murise în timpul loviturii de palat?

— Şi ăsta la ce slujeşte? întrebă Solon ridicând bolul de aur.

Obiectul se schimbase şi era acum ceva între un coif şi o mască. Se potrivea perfect pe capul lui Dorian, având numai două găuri mici în dreptul nărilor, pentru respiraţie. Îl întoarse. Descoperi că era o copie perfectă a feţei celuilalt, doar că pe chip erau şi lacrimi de aur.

— El mă va împiedica s-o văd, s-o aud, să ţip la ea, să plec din locul ăsta. Mă va ajuta să evit ultima ispită, aceea de a mă considera îndeajuns de puternic ca să mă lupt cu ea. Sper că mă va împiedica de asemenea să mă folosesc de ki. Dar nu mă pot lega magic pe mine însumi. Tu trebuie s-o faci pentru mine. După trecerea ei, voi fi capabil să scap la răsăritul soarelui, când Talentul mi se va împrospăta, aşa că nu-ţi face griji pentru mine. Dacă ai nevoie de aur, îl vei găsi aici.

— Vei pleca deci, indiferent ce se va întâmpla.

— Nu mă întreba unde, zâmbi Dorian.

— Mult noroc, spuse Solon.

Simţea un nod în gât care-i amintea de cât de bine se simţise să nu mai fie singur din nou. Până şi certurile cu Dorian şi Feir fuseseră mai bune decât liniştea în lipsa lor.

— Mi-ai fost ca un frate, Solon. Eu cred că ne vom mai întâlni înainte să se termine toate astea, zise Dorian. Acum, grăbeşte-te!

Solon potrivi coiful de aur pe capul prietenului său şi-l legă apoi cu cea mai puternică vrajă pe care o ştia, epuizându-şi complet capacitatea magică. Nu avea să mai facă nicio vrajă până în zori, iar gândul ăsta nu era tocmai reconfortant. În timp ce cobora de pe aflorimen, i se păru că vede scoarţă de copac crescând pe braţele lui Dorian, acolo unde cu câteva momente mai înainte fusese doar piele.

Dacă priveai de pe drum, Dorian era invizibil.

— La revedere, frate! zise Solon.

Pe urmă se întoarse şi porni repede spre zid. Acum

trebuia să-l convingă pe Lehros Vass că nu înnebunise de-a binelea.

CAPITOLUL 35

Regele-zeu stătea pe tronul de obsidian negru care-i fusese cioplit din stânca în care se afla Burdihanul. Pentru el, piatra tăioasă şi neagră era un memento, un îndemn şi o alinare în acelaşi timp.

În faţa tronului stătea fiul lui. *Primul lui fiu,* nu doar sămânţa vintrelor sale, pe care el oricum o răspândise departe şi cuprinzător. Nu dăduse niciodată atenţie buruienilor pe care altcineva i-ar fi numit fii. Erau pur şi simplu bastarzi şi nu merita să te gândeşti la ei. Singurii care contau erau băieţii ce aveau să devină Vürdmeisteri. Desigur, mulţi nu reuşeau să supravieţuiască pregătirii. Numai câţiva dintre sutele de tineri cu părinţi vrăjitori scăpau cu viaţă din încercările care îi făceau aethelingi, urmaşii săi demni de a sui pe tron. Fiecăruia dintre ei îi dăduse o probă, un uurdthan, un test menit să-i demonstreze valoarea. Deocamdată, doar Moburu avusese succes. Numai pe el îl recunoştea drept fiu. Nu încă şi moştenitor.

Adevărul era că Moburu îl întrista. Garoth o ţinea bine minte pe mama băiatului. Fusese o prinţesă insulară, capturată în zilele dinaintea distrugerii tentativei lui de flotă de către Imperiul Sethi. Îl atrăsese şi, în pofida faptului că un şir nemărginit de femei de spiţă nobilă trecuseră prin dormitorul lui, de bună voie sau nu, pe ea chiar încercase s-o seducă. Fusese la fel de pasională pe cât era el de calculat, la fel de fierbinte pe cât era el de rece. Avusese o fire exotică, ispititoare. El încercase de toate, cu excepţia magiei. Fusese convins în felul în care greşesc tinerii că nicio femeie nu-i poate rezista prea mult.

După un an, ea continua să-l ignore dintr-o poziţie superioară. Îl dispreţuia. Într-o noapte îşi pierduse răbdarea şi o violase. Îşi propusese să ordone strangularea ei după aceea, dar se ruşinase în chip ciudat. Mai târziu, Neph îi spusese că era însărcinată. Îşi scosese copilul din minte până când acelaşi Neph îi spusese că acesta

supravieţuise încercărilor şi era pregătit să primească un uurdthan. Garoth îi dăduse lui Moburu o probă despre care crezuse că o să-l ucidă cu siguranţă. Tânărul îndeplinise totuşi însărcinarea la fel de uşor ca şi celelalte pe care i le dăduse.

Partea cea mai proastă era că moştenitorul prezumtiv al tronului din Halidor nu arăta deloc halidoran. Avea ochii mamei lui, vocea ei guturală şi tenul de ladeshian.

Era o rană deschisă. De ce nu reuşise Dorian? Garoth îşi pusese multe speranţe în el. Îi plăcuse. Dorian îşi împlinise şi el uurdthanul, însă apoi îl trădase. Garoth nu avusese mari aşteptări de la cel care îşi spunea Roth, dar măcar arăta a halidoran.

Moburu purta uniforma de gală a unui ofiţer de cavalerie alitaeran, din brocart roşu, ornat cu aur şi având ca blazon un cap de dragon. Era inteligent, spontan, foarte încrezător în sine, destul de chipeş în ciuda tenului său ladeshian (Garoth recunoştea asta fără chef), cu reputaţia de a fi unul dintre cei mai buni călăreţi ai cavaleriei şi un bărbat nemilos. Bineînţeles. Era în poziţia fiului Regelui-zeu. Modestia îi era la fel de firească pe cât este o rochie pentru un bărbat.

Îl irita pe Garoth, dar era numai vina lui. El plănuise vieţile progeniturilor sale, aşa încât cele care supravieţuiau să devină exact ce era Moburu. Problema era că probele pe care le pregătise pentru ei avuseseră rolul de a-i furniza mai mulţi candidaţi. Sperase să aibă un număr mare de fii. În cazul acela, atenţia fiecăruia s-ar fi îndreptat asupra celorlalţi. Fraţii s-ar fi luptat între ei pentru favorurile tatălui. Acum însă, cu Dorian plecat, Roth – mort şi niciunul dintre ceilalţi pe cale de a-şi îndeplini uurdthanul, Moburu rămăsese singur. Mai devreme sau mai târziu, ambiţia lui indiscutabilă avea să-l silească să-şi îndrepte privirea spre însuşi Regele-zeu. Asta dacă nu cumva o făcuse deja.

— Ce veşti îmi aduci din Ţinutul Îngheţat? întrebă Regele-zeu.

— Sfinţia Voastră, este aşa cum am crezut. Ba poate mai

rău. Clanurile au făcut deja mobilizări. Au semnat armistiţii ca să poată ierna îndeajuns de aproape de hotar, pentru ca la primăvară să se unească într-o armată. Prăsesc kruli, poate zeli şi ferali. Dacă au învăţat să facă asta, numărul lor va creşte considerabil în următoarele nouă luni.

— Şi cum au găsit un loc de prăsit în Ţinutul Îngheţat, pentru numele lui Hali? Sub permafrost? întrebă Garoth după care înjură.

— Milord, zise fiul său, putem contracara această ameninţare destul de simplu. Mi-am luat libertatea de a ordona aducerea lui Hali aici. Ea va trece pe la Vânturile Şuierătoare. E mai rapid.

— Ce-ai făcut? întrebă Regele-zeu cu voce îngheţată, periculoasă.

— Va masacra una dintre cele mai formidabile garnizoane cenariene rămase, scutindu-te de o bătaie de cap. Va ajunge aici în câteva zile. Sub castel există un loc perfect pentru prăsire. Localnicii îi spun Burdihanul. Cu Hali prezentă, putem creşte o armată cum n-a mai fost pe lume. Ţinutul ăsta-i afundat în mizerie. Cavernele de sub Haliras au fost exploatate de şapte sute de ani. Krulii pe care Vürdmeisterii îi pot produce acolo nu se compară cu posibilităţile de aici.

Muşchii Regelui-zeu se încordaseră dureros, dar pe faţa lui nu se citea absolut nimic.

— Fiule, fiule, tu n-ai prăsit niciodată kruli. N-ai făurit ferali şi n-ai crescut ferozi. N-ai idee ce costuri implică. Am avut motivele mele să folosesc armate umane pentru a-i cuceri pe munteni, triburile aflate de-a lungul fluviului, pe Hang-lang şi pe Grosth. Am cimentat dominaţia noastră şi ne-am extins graniţele la un teritoriu de patru ori mai mare – dar n-am folosit niciodată kruli. Ştii cum se luptă oamenii când sunt convinşi că dacă pierd, familiile lor vor fi mâncate? Până la ultimul. Îşi înarmează copiii cu arcuri. Femeile folosesc cuţite de bucătărie şi ţepuşe. Am văzut toate astea în copilărie, când nu i-au adus nimic bun tatălui meu.

— Tatăl tău nu avea ki-ul pe care îl ai tu.

— Nu e vorba doar de ki. Conversaţia s-a încheiat.

Moburu nu îndrăznise niciodată să-i vorbească în felul acela până atunci, iar ordinul de a o aduce aici pe Hali fără să-l consulte era…

Garoth căzu pe gânduri. Minţise. El făcuse kruli, ferozi, ba chiar şi ferali. Aceştia din urmă îi uciseseră pe ultimii lui doi fraţi. Jurase atunci că n-o va mai face niciodată. Niciodată, niciun monstru, cu excepţia celor câteva perechi de ferozi cu care lucrase pentru a-i trimite cândva în Pădurea Iaosian după comorile lui Ezra. Pentru aceia plătise însă. Nu mai aveau nevoie de nimic de la el.

Moburu s-ar fi putut să aibă totuşi dreptate. Asta era cel mai prost. Se obişnuise să-l trateze ca pe un partener, în felul în care taţii îşi tratează fiii adulţi.

Fusese o greşeală. Dăduse dovadă de lipsă de hotărâre. Cu siguranţă, Moburu complota deja ca să-i ocupe tronul. Garoth l-ar fi putut ucide, totuşi era o unealtă prea valoroasă ca să renunţe la ea cu nepăsare. La naiba! De ce nu reuşiseră şi fraţii lui? Moburu avea nevoie de un rival.

— M-am răzgândit, zise Regele-zeu ridicând un deget. Gândeşte cu voce tare, fiule. Susţine-ţi pledoaria.

Moburu tăcu un moment, apoi vorbi plin de încredere în sine.

— Admit că armatele noastre ar putea să-i înfrunte probabil pe sălbaticii din Ţinutul Îngheţat. Chiar dacă clanurile se vor uni, Vürdmeisterii noştri vor înclina balanţa în favoarea noastră. Ca să obţinem asta, va trebui să-i trimitem pe toţi meisterii competenţi în miazănoapte. Sincer, nici că se poate un moment mai prost pentru aşa ceva. Surorile au devenit bănuitoare şi par înfricoşate. Unii spun că trebuie să se lupte cu noi acum, înainte să devenim mai puternici. Ştim de asemenea că şi ceuranii vor profita de orice slăbiciune ca să năvălească peste graniţă. Şi-au dorit Cenaria de sute de ani.

— Ceuranii sunt divizaţi.

— Există un general tânăr şi strălucitor, pe nume Lantano Garuwashi, care adună o armată mare în nordul

Ceurei. N-a pierdut niciodată vreun duel sau vreo bătălie. Dacă ne trimitem meisterii în miazănoapte, posibilitatea de a ne ataca pe noi ar putea fi elementul care să unifice Ceura. Nu e foarte probabil, dar e posibil.

— Continuă, zise Regele-zeu.

Ştia totul despre Lantano Garuwashi. Surorile nu-l îngrijorau deloc. Se ocupase personal de criza politică prin care treceau ele acum.

— Se pare de asemenea că şi Sa'kagéul local e mai bine aşezat şi mai eficient condus decât am crezut. Asta e cu siguranţă lucrarea noului Shinga, Jarl. Cred că el a intrat într-o altă fază a…

— Jarl e mort, zise Garoth.

— Nu se poate! N-am niciun semn…

— Jarl e mort de o săptămână.

— Dar n-au existat nici măcar zvonuri despre aşa ceva şi având în vedere nivelul de organizare pe care l-am descoperit… Nu înţeleg, zise Moburu.

— Nici nu trebuie, rosti Regele-zeu. Continuă.

Aha, fiul lui arăta mai puţin încrezător. Asta era bine. Îşi dorea în mod evident să întrebe mai multe, dar nu îndrăznea. Ezită un moment şi apoi zise:

— Există zvonuri că şi Sho'cendi trimite o delegaţie ca să investigheze aşa-zisa ameninţare halidorană.

— Sursele tale o numesc o delegaţie? întrebă Garoth zâmbind subţire.

Moburu păru nesigur şi apoi furios.

— D-da, iar dacă magii decid că suntem o ameninţare, pot să se întoarcă acasă şi să revină cu o armată la primăvară, exact în momentul în care par să se concretizeze toate ameninţările asupra noastră.

— Delegaţii aceia sunt magi-soldaţi. Şase magi-soldaţi! Sa'seuran-ul crede că a găsit şi a pierdut sabia Curoch a lui Jorsin Alkeste. Ei cred că ar putea fi aici, în Cenaria.

— De unde ştii asta? întrebă Moburu uluit. Sursa mea e plasată chiar lângă Înaltul Sa'seuran.

— Fratele tău mi-a zis, îl lămuri Regele-zeu, încântat de turnura pe care o luase conversaţia.

Ajunsese din nou în postura sa favorită. Controla totul. Era în viaţă. Mişca lumea în jurul dorinţelor sale.

— El este unul dintre delegaţi.

— Fratele meu?

— Nu este încă un frate, dar va fi curând. Presupun că poţi ghici acum care-i uurdthanul său. E ceva mai dificil decât a fost al tău.

Moburu primi în plin insulta şi Garoth văzu cum se înfipsese adânc în el.

— Trebuie să recupereze sabia Curoch? întrebă Moburu.

Garoth îşi afişă zâmbetul subţire caraderistic. Ştia ce era în mintea lui Moburu. Un fiu care ar fi recuperat-o pe Curoch avea să fie mult mai favorizat şi foarte puternic. Într-adevăr, una dintre rănile sângerânde ale lui Garoth se numea Curoch. Dacă vreunul dintre fiii săi ar fi recuperat-o, nu era foarte sigur că i-ar fi dat-o lui. Arma i-ar fi oferit putere suficientă ca să-l atace chiar pe Garoth. Moburu se gândise imediat la asta. Dar regele-zeu îşi făcuse planuri pentru asemenea situaţii. Ba chiar multe, de la cele mai simple – mite şi şantaj – până la unele mai disperate – o vrajă a morţii care ar fi putut să-i arunce conştiinţa în corpul ucigaşului. Nu era însă genul de magie pe care s-o poţi testa în siguranţă, aşa că ar fi fost mai bine ca sabia să nu ajungă în mâinile fiilor săi.

— Ai ridicat totuşi nişte probleme interesante, fiule. Ai devenit valoros pentru mine.

Ah, cât de greu îi venise să rostească vorbele astea corciturii căruia trebuia să-i spună fiu.

— Îţi voi îndeplini dorinţa. O să-mi faci un feral.

Ochii lui Moburu se lărgiră. Habar n-avea!

— Da, Sfinţia Ta!

— Şi, Moburu, zise Garoth lăsând apoi tăcerea să-l apese pe fiul său până când acesta înghiţi un nod, vreau să mă impresionezi!

CAPITOLUL 36

— Vrei să ne retragem, dar nu ne oferi niciun motiv. Asta ar trebui cumva să mă impresioneze? întrebă lordul Vass.

Trei sute de soldaţi se adunaseră în curtea întunecată, luminată doar de luna ce părea o aşchie pe cerul înstelat. Erau echipaţi de luptă, înfofoliţi împotriva gerului năprasnic care se aşternuse deja peste munţi, deşi în oraşul Cenaria căldura verii se mai resimţea încă. Erau trei sute de oameni şi comandantul lor… care nu era Solon. Trei sute de spectatori ai schimbului de replici dintre Solon şi Lehros Vass.

— Sunt de acord, zise Solon încet, că pare o laşitate. Vă cer însă o singură zi. Plecăm pentru o zi şi apoi ne întoarcem imediat. Dacă greşesc, nu-i ca şi cum hoţii vor fura ceva de pe-aici. Suntem singurii oameni din ţinutul ăsta uitat de Zeu, cu excepţia muntenilor, iar ei n-au mai atacat zidul de trei ani.

— Ar însemna să ne părăsim postul, zise tânărul nobil. Am jurat să apărăm zidul.

— Nu există niciun post, se enervă Solon. Nici rege, nici vreun stăpân. Suntem trei sute de soldaţi într-o ţară ocupată. Jurămintele noastre au fost făcute unor conducători care acum sunt morţi. Datoria noastră e să-i ţinem pe oamenii ăştia în viaţă pentru a putea lupta atunci când vom avea cu adevărat o şansă. Nu-i genul de război în care să şarjăm glorios liniile inamice, fluturându-ne săbiile.

Lordul Vass era destul de tânăr încât să se înroşească de furie şi de ruşine.

Bineînţeles că se gândea exact la un asemenea război şi era o prostie să-l minimalizezi. Oare de când se schimbase Solon şi nu mai aprecia astfel de bătălii?

Soldaţii stăteau nemişcaţi, însă citeau toţi furia de pe faţa lui Vass, roşeaţa accentuată de torţa care pâlpâia.

— Dacă vrei să plecăm, îţi cer să-mi spui motivul, zise lordul Vass.

— Spre noi se îndreaptă un detaşament halidoran de elită numit Sufletele Înlănţuite. O au cu ei pe zeiţa halidorană Hali, pe care o duc în Cenaria. Vor ataca zidul la ceasul vrăjitoarelor.

— Iar tu vrei ca noi să plecăm? întrebă Vass nevenindu-i să creadă. Îţi dai seama ce-ar însemna să le capturăm zeiţa? Vor fi distruşi. Toţi concetăţenii noştri vor spera din nou. O să fim eroi! Ăsta-i locul cel mai potrivit ca să-i oprim. Avem zidul, capcanele, soldaţii. E şansa noastră, pe care-am aşteptat-o atâta vreme.

— Fiule, zeiţa asta... Solon se opri scrâşnind din dinţi. Nu cred că ai înţeles, nu vorbim despre capturarea unei statui. Cred că ea este reală.

Lehros Vass îl privi întâi neîncrezător, apoi cu indulgenţă.

— Dacă vrei să fugi, n-ai decât. Cunoşti drumul, chicoti el încântat de propria grandoare. Bineînţeles, nu-ţi pot permite să pleci până nu-mi înapoiezi aurul.

Dacă Solon i-ar fi spus unde erau monedele lui, Vass şi-ar fi trimis oamenii să le recupereze imediat. Dorian ar fi rămas neajutorat.

— La naiba cu tine! rosti Solon. La naiba şi cu mine! O să murim împreună!

*

Sora Ariel Wyant stătea la cinci paşi de primul hotar magic care separa Pădurea Iaosian de crângul de stejari. În ultimele şase zile îşi aţintise ochii pe un fel de placă aflată la vreo şapte metri în interiorul pădurii. Nu părea să fie acolo de mult timp: vegetaţia n-o acoperise încă.

Când examinase bariera magică, prima ei speranţă fusese că Ezra o crease cu sute de ani în urmă. În cazul altui mag s-ar fi aşteptat ca urzeala să se dezintegreze după atâta vreme. Aşa se întâmpla mereu. Însă pentru Ezra *mereu* nu însemna acelaşi lucru ca pentru toată lumea. Dovada licărea foarte vizibil în faţa ochilor ei.

A doua speranţă fusese că, dată fiind puterea lui Ezra şi a celorlalţi magi din epoca lui, bariera putuse fi construită împotriva unor oponenţi mult mai puternici decât oricare

dintre cei actuali. Sora Ariel nu-şi permitea aroganţa de a se considera egala celor pe care i-ar fi aşteptat Ezra. Putea spera doar că forţa cu care atingea urzeala va trece neobservată. Termitele erau minuscule, dar distruseseră multe case mari.

În ultimele şase zile examinase şi reexaminase urzeala magică dintre pădure şi crâng. Era la fel de frumoasă ca pânza unei văduve negre. Existau capcane mari, dar şi mărunte, urzeli magice sortite să se rupă chiar şi la cea mai mică atingere, unele menite să fie descoperite, altele care n-ar fi putut fi neutralizate nici cu puteri de două ori mai mari decât ale lui Ariel. Şi fiecare avea o capcană.

Ea putea ghici cu exactitate ce făcuse Sora Jessie. Probabil că încercase să-şi ascundă Talentul. Pentru prima zi, păruse o strategie perfectă, care ar fi funcţionat dacă Ezra ar fi fost un simplu vrăjitor. Sora Jessie era îndeajuns de slabă ca să-şi comprime Talentul şi apoi să-l tăinuiască. Asta ar fi făcut-o să treacă drept o femeie obişnuită în faţa altor Surori sau a Clarvăzătorilor bărbaţi – era un gând ciudat, oare de câte ori femei Talentate folosiseră strategia aceea ca să se ascundă pe ele sau pe fiicele lor de Surorile ce veneau să recruteze pentru Chantry? Ariel clătină din cap. Nu era momentul pentru asemenea divagări. Problema era că urzelile lui Ezra nu se limitau la detectarea Talentului. După câte îşi dădea ea seama – deşi era conştientă că putea greşi din cauza complexităţii şi delicateţii urzelilor –, bariera lui Ezra detecta corpurile magilor.

Se ştia că magii erau diferiţi de oamenii obişnuiţi, dar nici măcar Vindecătorii nu înţeleseseră cu exactitate cum putea magia să schimbe trupul unui mag. Fără îndoială că asta se întâmpla. Magii îmbătrâneau diferit, uneori cu atât mai încet, cu cât erau mai Talentaţi, însă nu întotdeauna. Cu toate acestea, trupurile le erau transformate subtil de interacţiunea constantă cu magia. Se părea că Ezra ştia exact care erau căile acelea. Sora Ariel ar fi trebuit să se fi gândit la asta. Printre multe alte realizări, el fusese şi Sa'salar, conducător al Vindecătorilor. El crease Vânătorul

Întunecat, plăsmuise o fiinţă vie.

„Oh, Soră Jessie, ai trecut pur şi simplu prin zidul ăsta de magie? Te-ai crezut mai deşteaptă decât Ezra însuşi? Oare câte oase de magi sunt răspândite prin blestemata asta de pădure?”

Mintea începea să i se abată de la problemă. Ea era încă în viaţă. Trecuse de prima barieră. Acum trebuia să se folosească într-un fel de realizarea asta. Trebuia să ajungă la blestemăţia de placă de aur, înfiptă la şapte metri depărtare, fix în vârful unei moviliţe. Era atât de aproape, şi totuşi n-avea nicio speranţă că va ajunge la ea. Examinase capcanele lui Ezra şi se convinsese. I-ar fi trebuit ani să le dezamorseze. Sau poate nici n-ar fi reuşit vreodată. Şi chiar dacă ar fi avut atâta timp, n-ar fi putut şti dacă nu trecuse ceva cu vederea. N-avea cum să fie sigură în privinţa straturilor de protecţie care mai rămăseseră. Poate că Ezra îşi ridicase bariera în câteva zile. Poate că dorise chiar ca structura aceea de magie să poată fi penetrată de magii mai slabi. Sora Ariel şi-ar fi putut petrece întreaga viaţă demontând capcane, fără a descoperi însă vreodată adevăratele secrete ale lui Ezra.

Dacă ar fi venit aici în tinereţe, poate că s-ar fi gândit că locul merita să-i dedici viaţa. Atunci fusese mai idealistă. Crezuse în Chantry cu devotamentul prostesc pe care majoritatea oamenilor îl au pentru religia lor. Dacă Ezra deţinuse cu adevărat artefacte de o putere devastatoare, oare Ariel îşi dorea într-adevăr să i le ofere preşedintei? Putea avea încredere în Istariel că va folosi cu înţelepciune ceva care ar fi făcut-o de zece ori mai puternică?

„Încetează! Ariel, îţi laşi din nou mintea să hoinărească.”

Privi din nou placa, apoi începu să râdă. Era atât de simplu. Se ridică şi porni înapoi spre sat.

Se întoarse o oră mai târziu cu burta plină şi cu o frânghie. Meşterul Zoralat fusese amabil şi o învăţase cum să facă şi să arunce un lasou. În ultimele două zile se întrebase cum să ajungă la placă, concentrându-se doar asupra modalităţilor magice. Prost, prost, prost.

Următoarele ore îi dovediră că era şi neîndemânatică.

De câte ori nu pufnise la vederea bărbaţilor care lucrau la grajdurile Chantry? Acesta era genul de exerciţiu pe care ar fi trebuit să-l facă orice Soră, ba chiar în faţa argaţilor de la grajduri.

Ziua se încheia, dar ea nu reuşise încă să prindă placa. Înjură şi plecă acasă. Reveni a doua zi, cu braţul şi umărul aproape paralizate de durere. Îi trebuiră alte trei ore, în care se blestemă pe ea, funia, pe Ezra, lipsa ei de exerciţiu fizic, pentru ca apoi să înjure pur şi simplu în gând, fără ţintă.

Când lasoul căzu într-un final în jurul plăcii, ar fi putut să jure că zărise aurul strălucind mai tare pentru un moment. Încercă să-şi extindă simţurile ca să-şi dea seama ce se întâmplase, dar era prea departe. Hotărî că nu avea altceva de făcut decât să tragă de funie.

La început, placa nu se mişcă. Părea să fie fixată cumva. Pe urmă însă, pe măsură ce Ariel trăgea, o parte a moviliţei se sfărâmă şi obiectul din aur se răsuci, eliberându-se din pământ. Nu fusese o moviliţă, ci corpul Surorii Jessie. Era moartă de săptămâni. Hainele ei viu colorate se acoperiseră de mucegai care ascundea petele de sânge. Părea că o gheară îi smulsese jumătate de cap printr-o singură lovitură teribilă. Niciun animal nu-i tulburase cadavrul: în pădurea lui Ezra nu existau urşi, coioţi, corbi sau alte animale hoitare, însă viermii îşi făceau treaba ca peste tot.

Sora Ariel privi în altă parte, permiţându-şi pentru o clipă să fie doar o femeie care se uită la corpul mutilat al unei cunoştinţe. Respiră încet, bucuroasă că moviliţă care era trupul lui Jessie se afla la distanţă. Fusese totuşi destul de aproape timp de atâtea zile şi nu simţise vreun miros de descompunere. Oare asta era magie sau se datora doar vântului?

Placa fusese prinsă în mâinile lui Jessie.

Sora Ariel îşi înlătură cu grijă emoţiile din suflet. Avea să le examineze mai târziu, când îşi va permite să şi plângă, dacă ar fi simţit nevoia. Deocamdată, ar fi putut fi în pericol. Privi placa. Era prea departe ca să-şi dea seama

dacă pe suprafaţa ei existau simboluri şi cu atât mai puţin care ar fi fost ele, dar avea ceva care-i dădea fiori reci.

Obiectul pătrat avea cârlige care se înfipseseră în frânghie. Arătau de parcă s-ar fi format atunci când lasoul aterizase pentru a o ajuta să-l tragă de acolo.

Aduse placa mai aproape de barieră, lăsând-o însă dincolo de ea. N-aveai de unde şti ce se putea întâmpla dacă scoteai ceva magic prin barieră. Alfabetul era gamitic, iar Ariel descoperi că şi-l aducea aminte destul de bine.

Dacă eşti în a patra zi, aşteaptă. Dacă e a şaptea zi, trage asta prin hotar acum, spunea textul.

Runele continuau, dar Ariel se opri să se gândească. Nu era deloc ceva ce ar fi scris cineva pe o placă. Se întrebă cui se adresase textul. Poate că făcea parte dintr-un test străvechi. Să fi fost un ritual de trecere pentru magi? Şi cum îl interpretase Sora Jessie? De ce-l considerase atât de important?

Continuă să citească: *Zile petrecute la hotar, Faţă de Cal! Şi să ştii că n-ai habar să arunci!*

Degetele inerte ale lui Ariel lăsară frânghia să cadă. I se mai spusese Faţă de Cal când era novice. Încercă să traducă şi altfel cuvintele, însă runele gamitice îi indicau precis un nume propriu, o insultă anume, nu una generică.

Privind din nou felul în care placa se prinsese de frânghie, înţelese brusc că obiectul înşfăcase de fapt funia. Ca şi cum ar fi avut conştiinţă de sine. Cârligele nu erau plasate simetric pe placă, ci arătau de parcă ar fi crescut ca reacţie la atingerea lasoului.

Placa străluci din nou şi Sora Ariel se trase înspăimântată în spate.

Ceea ce se dovedi o greşeală. Piciorul i se prinse într-o buclă a frânghiei şi, în cădere, trase placa dincolo de hotar.

Se ridică pe cât de repede reuşiră s-o asculte picioarele ei grase. Placa nu mai strălucea. O ridică de jos.

E profeţie scria acum pe ea, însă runele gamitice se transformară în litere obişnuite când o atinse. *Nu e*

conştiinţă de sine.

Înghiţi un nod, nesigură de ce se întâmpla. Textul continua să apară în faţa ochilor ei, ca scris cu o pană invizibilă. *Dacă asta e a şaptea zi, priveşte două stadii spre miazăzi.*

Stadii? Erau probabil unităţi de măsură pe care nu le putea transforma. Cât să fi fost două stadii? Trei sute de paşi? Patru sute?

Sora Ariel se trezi paralizată de frică. Nu fusese niciodată genul aventuros. Ea era cărturar, unul al naibii de bun. Se considera una dintre cele mai puternice Surori, dar nu-i plăcea să se repeadă în situaţii pe care nu le înţelegea. Întoarse placa pe partea cealaltă.

Urzeli în copaci, scrisese Jessie al'Gwaydin cu mână panicată. *Nu te încrede în el.*

„Oh, perfect!"

Sora Ariel încremeni. Cuvintele Surorii Jessie nu putuseră fi scrise decât cu ajutorul magiei. Cu siguranţă însă că ea n-ar fi folosit aşa ceva în pădure. Ar fi fost un gest sinucigaş.

Dar *este* moartă!

Era posibil ca totul să fie o capcană. Poate că placa declanşase ceva atunci când o trăsese spre ea prin hotar. Ar fi putut exista o capcană în copacii de la miazăzi, spre care încerca s-o îndrepte obiectul. Poate că ar fi trebuit să meargă să noteze toate astea, să ignore capcana şi să continue după propriile ei reguli.

Sora Ariel nu se întoarse însă în Torras Bend ca să scrie în jurnal. Studie hotarul către miazăzi. Dacă exista vreo capcană, o declanşase deja.

Graba avea momentul şi locul ei. Se părea că era vorba despre aici şi acum.

CAPITOLUL 37

— Deci eşti aşa, un fel de pacoste. De ce te-a luat Kyllar cu el? întrebă Vi.

Se aflau pe drum de o săptămână deja şi, chiar dacă Uly nu era cea mai bună companie, cel puţin era mai interesantă decât caii, copacii şi satele pe care se străduiau să le evite. Vi nu făcea însă conversaţie, ci aduna informaţii. Kyllar era pe urmele ei şi dorea s-o ucidă.

— A făcut-o fiindcă mă iubeşte, zise Uly la fel de sfidătoare ca de obicei. Într-o zi, se va însura cu mine.

Mai spusese asemenea lucruri şi mai înainte, trezind imediat suspiciunile lui Vi, dar, după ce îi pusese câteva întrebări care o nedumeriseră pe fetiţă, îşi dăduse seama că se înşelase. Kyllar nu era pedofil.

— Da, da, ştiu. Totuşi n-avea cum să te iubească înainte de a te cunoaşte, nu-i aşa? Mi-ai spus că l-ai văzut prima dată atunci când te-a luat de la castel.

— La început am crezut că-i tatăl meu adevărat, zise Uly.

— Hmm, făcu Vi, ca şi cum n-ar fi fost foarte interesată. Dar cine sunt părinţii tăi adevăraţi?

— Tatăl meu se numea Durzo, însă a murit. Kyllar nu vorbeşte despre el. Cred că mama mea e Mama K. Se uita întotdeauna ciudat la mine când eram împreună.

Vi trebui să se prindă cu ambele mâini de şa ca să nu cadă de pe cal. Pe Nysos, asta era! Uly i se păruse cunoscută de undeva. Era fata lui Durzo şi a Mamei K. Nu era de mirare că o ascunseseră. Aşa se justifica şi de ce Kyllar o luase cu el.

În mod inexplicabil, gândul începu s-o roadă. Ea nu s-ar fi putut imagina luând în grijă pe unul dintre bastarzii lui Hu. Era drept că nici nu şi-l putea imagina pe maestrul ei sinchisindu-se de vreunul. Deodată, Uly devenise de două ori mai valoroasă pentru Regele-zeu. Prin intermediul ei, ar fi putut s-o controleze pe Mama K.

Se putea să fie de ajuns ca să se elibereze din ghearele

lui. Vi nu-şi făcea însă iluzii. Regele-zeu îşi răsplătea bine slujitorii. Le permitea să-şi satisfacă până la saţietate orice viciu. I-ar fi dat ei aur, haine, sclavi, orice şi-ar fi dorit. Totuşi niciodată nu i-ar fi redat libertatea. Era mult prea preţioasă pentru asta.

Cu cât afla mai multe despre Kyllar, cu atât era mai disperată. Trebuia s-o facă pe Uly să vorbească, fiindcă avea nevoie de orice amănunt despre duşmanul ei. Toate informaţiile veneau din partea unei fete de doisprezece ani îndrăgostite de bărbatul acela, însă Vi era pricepută în a deosebi adevărul de părere. Kyllar părea din ce în ce mai… la naiba!

N-avea să se gândească din nou la asta. O făcea să se simtă rău. La naiba cu drumul ăsta, cu călătoria! Mai era o săptămână şi urma să se spele pe mâini de toate. Poate că nici nu mai rămânea prin preajmă ca să-şi primească plata, deşi era convinsă c-o merita. Avea s-o abandoneze pe fată împreună cu un bilet în care să descrie ce făcuse şi apoi urma să dispară, îl omorâse pe Jarl. Apoi îi va oferi Regelui-zeu pe Kyllar şi pe Mama K. Cu siguranţă că el nu-şi va irosi resursele, trimiţând pe cineva pe urmele ei. Şi chiar dacă o făcea, n-ar fi fost mânat de genul de furie pe care i l-ar fi stârnit trădarea ei. Ar fi putut să dispară. Vi nu se temea decât de câţiva oameni, dar toţi erau prea preţioşi ca să fie trimişi după ea.

Unul dintre ei era Kyllar, însă el n-avea să mai trăiască multă vreme. Poate că-l ucisese pe Roth Ursuul, pe treizeci de munteni şi nişte vrăjitori – Uly părea să ştie o mulţime de lucruri despre asta –, dar nu avea cum să-i supravieţuiască Regelui-zeu.

Vi s-ar fi putut îndrepta spre Seth sau Ladesh sau munţii din Ceura, acolo unde părul ei roşu n-ar fi fost atât de neobişnuit. N-ar mai fi trebuit să-şi desfacă picioarele pentru alt bărbat sau să accepte alt contract. Nu ştia cum arăta viaţa normală, dar măcar şi-ar fi oferit ocazia de a afla. După ce se terminau însă toate astea.

Scoase biletul scris în grabă pe care îl luase din casa lui Kyllar şi-l reciti. *Helene, îmi pare rău. Am încercat. Jur că*

am încercat. Există însă lucruri care valorează mai mult decât fericirea mea şi pot fi înfăptuite numai de mine. Vinde inelele în prăvălia meşterului Bourary şi mută familia într-o parte mai bună a oraşului. Te voi iubi mereu.

— Auzi, puştoaico, zise Vi, de ce se certau Helene şi Kyllar?

— Cred că pentru că nu scârţâia patul.

Vi se încruntă. „Poftim?” Pe urmă izbucni în râs.

— Păi… e destul de normal. Numai atât?

— De ce? Ce-nseamnă? întrebă Uly.

— Sex. Bărbaţii şi femeile se ceartă mereu din cauza asta.

— Dar ce-i asta, sex? întrebă Uly.

Vi îi povesti pe cât de explicit cu putinţă, în timp ce Uly o privea tot mai speriată.

— Şi doare? întrebă Uly.

— Uneori.

— Pare scârbos.

— Aşa şi este. E mizerabil şi lipicios, plin de transpiraţie, mirositor şi scârbos. Uneori te face să sângerezi.

— Şi de ce-i lasă fetele să le facă asta? întrebă Uly.

— Pentru că le obligă bărbaţii. Tocmai de-aia se şi ceartă.

— Kyllar n-ar face asta, spuse Uly. N-ar răni-o pe Helene.

— Atunci de ce se certau?

— N-ar face-o! insistă fetiţa părând gata să i se facă rău. Oricum, nu cred c-au făcut-o vreodată, fiindcă patul n-a scârţâit niciodată, deşi mătuşa Mea spunea că aşa ar trebui să fie. Tot ea mi-a spus că-i plăcut.

„Patul nu scârţâise niciodată?”

— Nu contează. Doar din cauza asta se certau? întrebă Vi.

— Ea voia ca el să-şi vândă sabia, cea pe care i-o dăduse Durzo. El se-mpotrivea, iar ea îi spunea că asta-i dovada că încă-şi mai dorea să fie mătrăşitor. Nu era însă adevărat. El dorea din tot sufletul să fie cu noi. Se enerva rău când ea îi spunea asta.

Deci şi el voia să plece. Asta vrusese să spună în bilet că încercase. Să plece.

Pe Nysos! Era posibil ca Kyllar să nici nu fi ştiut că ea o răpise pe Uly. Nu ştia dacă asta era bine sau rău. Ar fi explicat însă motivul pentru care trecuse pe lângă ele în dimineaţa aceea ceţoasă. El ar fi fost sigur că ea se va întoarce în Cenaria cât mai repede cu putinţă.

La câteva sute de paşi în faţa lor, Vi zări cum pădurea se schimbă. Ba nu, mai mult de-atât. Se transforma atât de brusc, de parcă pământul ar fi fost despicat cu un topor. Pe partea mai apropiată, codrul era la fel ca atunci când îl străbătuseră. În depărtare, începuseră să crească nişte sequoia enormi. Probabil că se aflau lângă Torras Bend. Asta nu însemna mare lucru pentru ea, cu excepţia faptului că ar fi fost mai uşor să călărească pe sub arborii aceia imenşi. Într-o pădure aşa bătrână, aproape că nu mai exista nici o altă vegetaţie.

Se apropiaseră la doar cincizeci de paşi de sequoia când în faţa lor apăru o bătrână. Păru la fel de uimită ca şi Vi. În mâini, ţinea o bucată de aur strălucitor.

Aurul strălucitor nu putea fi decât magic. Femeia era mag.

— Opriţi-vă! strigă ea.

Vi se îndreptă în şa şi trase hăţurile calului lui Uly din mâinile fetiţei. Se ridică în scări şi privi spre mag. Femeia alerga greoi, stângaci… dar nu spre ele. Fugea de pădurea bătrână şi chiar aruncase obiectul de aur strălucitor.

Ce naiba? Era straniu, totuşi nu îndeajuns ca s-o oprească pe Vi. Dintre toţi oamenii de pe lume, singurii de care trebuia să se ferească erau mătrăşitorii, vrăjitorii şi magii.

Caii porniră brusc spre pădure, aproape aruncând-o pe Uly din şa.

Femeia-mag era la doar treizeci de paşi depărtare. Acum. Mai alergă puţin şi Vi o văzu cum iese dintr-un fel de bulă imensă, aproape invizibilă, care acoperea pădurea.

Bătrâna ridică mâinile şi vorbi. Ceva trosni şi şfichiui înainte. Vi se aruncă pe partea opusă a calului, încercând

să se ferească. Auzi zgomotul unei ciocniri şi Uly căzu de pe cal.

Vi nu se opri să se uite. Scoase un cuţit pentru aruncat din teaca de la gleznă şi-l azvârli în timp ce se ridică înapoi în şa. Era o aruncare de distanţă – douăzeci de paşi spre o ţintă pe care n-o putuse vedea înainte să dea drumul cuţitului dar nu-şi dorise decât să creeze o diversiune. Privi în urmă.

Uly zăcea pe pământ, inconştientă.

Ea nu ezită deloc. Un mătrăşitor nu ezită. Acţionează, chiar dacă nu face ceea ce trebuie. Vi n-avea cum să rămână nemişcată, pentru că asta o transforma într-o ţintă. Înfipse călcâiele în burta calului, care ţâşni înainte…

Şi se prăbuşi imediat cu picioarele din faţă retezate de dedesubt.

Vi scoase imediat picioarele din scări. Avea să aterizeze ghemuită ca o minge, să se rostogolească de lângă cal şi să-şi scoată cuţitele… doar că animalul se prăbuşi mai repede decât se aşteptase ea. Se lovi zdravăn de pământ şi se dădu peste cap, aterizând pe spate. Capul i se izbi de o rădăcină neagră, tare ca fierul, şi în faţa ochilor începură să-i joace stele verzi.

„Sus, la naiba! Ridică-te!” Ajunse în patru labe şi încercă să stea în picioare, dar ochii îi erau împăienjeniţi de lacrimi şi capul încă îi ţiuia din cauza căderii.

— Îmi pare rău, dar nu te pot lăsa să faci asta, zise bătrâna părând foarte hotărâtă.

Nu. Nu se putea termina aşa.

Grăsana în vârstă ridică o mână şi vorbi. Vi încercă să se arunce din nou într-o parte, însă nu reuşi.

CAPITOLUL 38

Erau două tăieturi mici. Una îi brăzda coastele şi alta i se întindea pe interiorul braţului. Niciuna nu era adâncă. Cuţitul tăiase doar pielea, fără să ajungă la muşchi. Chiar şi împreună, nu reprezentau ceva care să nu poată fi rezolvat de un bandaj curat şi ceva aer proaspăt în doar câteva zile.

În Burdihan însă nimic nu era curat. Iar aerul proaspăt, numai o amintire.

Logan recunoscuse semnele, dar n-avea ce face. Era deja când fierbinte, când rece, tremura şi transpira. Existau şanse mari să nu poată trece peste febră. După tot timpul petrecut în Gaură, era doar o umbră a ceea ce fusese odată. Obrajii i se scofâlciseră, ochii ardeau, faţa îi era scheletică, iar corpul devenise doar piele şi os.

Dacă supravieţuia, ştia că lucrurile se puteau înrăutăţi. Deşi fusese înfometat atâta vreme, Logan nu avea încă faţa malnutrită şi scofâlcită a celor care stătuseră acolo de ani. Trupul i se agăţa de puterea de odinioară cu o încăpăţânare care îl uimise până şi pe el. În cazul febrei, asta avea însă mai puţină importanţă. Îi trebuiau cel puţin câteva zile ca s-o învingă. Perioadă în care urma să fie total vulnerabil.

— Natassa, spuse el. Mai zi-mi despre rezistenţă.

Cea mai mică dintre surorile Graesin avea o expresie de îngrijorare întipărită pe chip. Nu-i răspunse. Se uita peste Gaură la Fin, care molfăia tendoanele pe care avea să le adauge funiei sale.

— Natassa.

— Se mută de colo-colo, răspunse fata ridicându-se. Pe unele domenii sunt bine primiţi, mai ales în răsărit… mai ales la familia Gyre. Până şi Lae'knaught au ajutat.

— Nenorociţii!

— Nenorociţi care sunt duşmanii duşmanilor noştri.

Rosti vorbele astea aşa cum o mai făcuse înainte. La naiba, mai zisese şi înainte, nu-i aşa?

— Şi contingentul nostru creşte.

— Da. Am organizat raiduri, grupuri mici de soldaţi care atacă şi fac tot ce pot ca să-i rănească pe halidorani, dar sora mea le-a interzis să încerce deocamdată ceva mai important. Contele Drake a organizat o reţea de informatori cu oameni în fiecare sat din Cenaria de răsărit.

— Contele Drake? Stai, te-am mai întrebat asta, nu-i aşa?

Fata nu-i răspunse. Ochii îi erau aţintiţi în continuare asupra lui Fin, care omorâse patru dintre nou-veniţi în ultimele trei zile. Trei? Sau trecuseră deja patru?

Contele Drake făcea parte din rezistenţă. Asta era minunat. Logan nu ştiuse nici măcar că bărbatul scăpase cu viaţă.

— Îmi pare bine că Kyllar nu l-a omorât şi pe el, zise Logan.

— Pe cine?

— Pe contele Drake. El m-a trădat. Din cauza lui am ajuns aici.

— Te-a trădat contele Drake? întrebă Natassa.

— Nu, Kyllar. Era îmbrăcat în negru şi-şi spunea Îngerul Nopţii.

— Kyllar Stern este Îngerul Nopţii?

— Da. A lucrat tot timpul pentru Halidor.

— Ba nu. Îngerul Nopţii e singurul motiv pentru care mai există o rezistenţă. Am fost acolo. Ne-au mânat pe toţi în grădină, dar el ne-a salvat. Terah i-a oferit orice şi-ar fi dorit ca să ne scoată din castel, însă a refuzat-o fiindcă nu-i păsa decât de tine. Ne-a lăsat pe noi ca să încerce să te salveze, Logan.

— Dar… el l-a omorât pe prinţul Aleine. El a pornit toate astea.

— Lady Jadwin l-a ucis pe Aleine Gunder. A primit o parte din domeniile lui ca recompensă.

Nu părea posibil. După toate cele care-i fuseseră luate, după ce pierduse atâtea, Natassa i-l înapoia acum pe cel mai bun prieten. Îi fusese atât de dor de Kyllar!

Logan începu să râdă. Poate că era febra. Poate că-şi

imaginase vorbele ei, pentru că le dorise aşa mult. Se simţea atât de rău, încât îl durea totul. Lumea era neclară, ceţoasă! Se temea că va începe să suspine ca o fetiţă.

— Şi Serah Drake? A fost şi ea cu tine? Era parte din rezistenţă? Kyllar a salvat-o şi pe ea? dori să ştie Logan.

Însă mai întrebase toate astea înainte, nu?

— Ea a murit.

— A… a suferit? rosti Logan convins de data asta că nu mai întrebase.

Natassa privi în jos.

Serah. Logodnica lui până nu demult. Părea că aparţinea altei vieţi. Altei lumi. O iubise odinioară. Sau crezuse că o iubea. Cum s-o fi iubit cu adevărat, dacă nu se gândise la ea decât rareori în timpul petrecut în Burdihan?

Ea îl trădase. Se culcase cu prietenul lui, prinţul Aleine Gunder, deşi cu el nu împărţise patul niciodată, cu el, cu bărbatul pe care spunea că-l iubea. Oare asta era? Trădarea să-i fi şters sentimentele pentru ea? Sau poate n-o iubise niciodată?

Crezuse că înţelesese în sfârşit iubirea în noaptea nunţii sale.

Toţi îndrăgostiţii cred că înţeleg dragostea. Logan greşise şi el în felul acela. Ceea ce simţise pentru Jenine Gunder – fetiţa de cincisprezece ani despre care fusese atât de sigur că era prea tânără şi imatură pentru el – păruse să fie iubire. Poate că fusese smulsă de lângă el înainte să-i descopere defectele, dar Jenine Gunder – Jenine Gyre, soţia lui, fie doar şi pentru câteva ore tragice – era femeia care-i bântuise gândurile. O visase imediat după ce adormise pe piatra goală şi în duhoarea nemiloasă, în urletul şi arşiţa Găurii, zâmbindu-i larg, cu ochi strălucitori, cu părul auriu strălucind în lumina lumânărilor aşa cum o văzuse o singură dată, atât de scurt, înainte ca soldaţii halidorani să se năpustească în cameră, iar Roth să-i taie gâtul.

— Oh, zei! zise Logan apucându-se cu mâinile de faţă.

Se simţi brusc cuprins de jale. Chipul îi era contorsionat şi nu-şi putea stăpâni lacrimile. O ţinuse în braţe, îi

strânsese la piept corpul atât de mic şi de vulnerabil, în timp ce sângera de moarte. Zei din ceruri, cât sânge curgea! Îi spusese că totul va fi în regulă. Îi vorbise liniştit, dar asta fusese singura apărare pe care i-o putuse acorda, fiindcă nu era nimic altceva de făcut.

Cineva îi trecu un braţ pe după umeri. Era Lilly. Zeilor! Pe urmă îl îmbrăţişă şi Natassa, însă asta agravă lucrurile. Începu să suspine incontrolabil. Totul era neclar şi se afunda şi mai mult în ceaţă. Reuşise să se lupte atâta vreme cu tristeţea copleşitoare, dar ajunsese la capătul puterilor.

— Voi fi în curând cu tine, îi spusese lui Jenine.

Şi asta era adevărat acum, pentru că avea să moară aici. Era deja pe moarte.

Privi chipul Natassei şi văzu că şi ea plânge. Biata fată! Fusese capturată, trădată de cineva din rezistenţă şi aruncată aici cu monştrii ăştia. Logan nu ştia cât de mult plângea fata pentru propria ei soartă, şi cât pentru el. N-o învinovăţea. Probabil înţelegea că, odată ce dispărea el, ceilalţi aveau s-o omoare.

Până şi Lilly plângea. Nu şi-ar fi putut-o imagina vreodată capabilă de aşa ceva. De ce era în lacrimi? Se temea că odată ce prizonierii ar fi luat-o pe Natassa – care era mai tânără şi mai frumoasă –, ea îşi va pierde puterea şi poziţia? Că va fi ucisă?

Privind-o pe Lilly, Logan simţi cum se urăşte pe sine pentru cinismul acelui ultim gând. Stătuse prea mult aici. Expresia de pe faţa ei nu era însă de teamă. Ci de iubire. Lilly nu plângea pentru ea, ci pentru el.

„Cine sunt eu să merit un asemenea devotament? Nu sunt demn de aşa ceva.”

— Ajută-mă să mă ridic, zise cu voce gâjâită.

Lilly privi spre Natassa, iar lacrimile i se opriră. Făcu un semn mic din cap.

— Hopa sus.

Toţi cei din Gaură se zgâiau acum la Logan. Unii priveau curioşi, alţii hămesiţi. Fin părea că jubilează.

— În regulă, găozarilor, începu Logan.

Era prima dată când vorbea urât, iar asta nu trecu neobservat printre ceilalţi. Cu cât îl credeau mai nebun, cu atât era mai bine.

— Ascultaţi. Până acum, am ţinut un mic secret faţă de voi pentru că nu ştiam ce fel de nenorociţi sunteţi. Am ţinut un mic secret, care ar putea să conteze foarte mult…

— Da, da, ştim, îi zise Fin. Regişorul nostru crede că-i Logan Gyre. E convins că-i Rege.

— Fin, spuse Logan, ai două motive excelente să-ţi ţii fleanca. Primul e că mor. Dacă-nchizi curul ăla cu dinţi pe care-l crezi gură, o să mor fără ca tu să trebuiască să faci nimic. Dacă vei continua să vorbeşti, te voi ucide. Poate că sunt slăbit, dar mai am încă destulă forţă ca să-ţi trag fundul puturos în jos, pe Gaură, fiindcă nu-mi pasă dac-o să cad şi eu. Crede-mă, dacă noi doi începem să ne batem, aici vor fi destui care să se asigure că ne prăbuşim amândoi.

— Şi-al doilea motiv? şuieră Fin în timp ce-şi desfăcea frânghia, ajustându-i laţul de la capăt.

— Dacă nu taci naibii din gură, o să fie vina ta c-am aruncat obiectul ăsta în Gaură, urmă Logan scoţând o cheie de fier dinăuntrul centurii. E de la grilaj.

Ochii tuturor trădară imediat dorinţa.

— Dă-o încoace! zise cineva.

Prizonierii începură să se apropie, dar Logan se împletici mai aproape de Gaură. Ţinea cheia deasupra hăului întunecat, bălăngănindu-se periculos, pradă unei ameţeli cumplite.

Ameninţarea îi potoli pe deţinuţi.

— Mă simt cu adevărat rău, foarte ameţit, spuse el. Deci dacă vreţi ca această cheie să intre în locul ei acolo sus, o să m-ascultaţi cu atenţie.

— Cum ai putut să ţii un asemenea secret atâta vreme? întrebă Nick Nouă-Deşte. Am fi putut evada cu luni în urmă.

— Taci din gură, Nick, interveni cineva.

Logan privi în jur încercând să repereze chipul unsuros al ducelui halidoran, însă totul era în ceaţă.

— Dacă vrem să folosim cheia, trebuie să lucrăm împreună. E cineva care nu-nţelege asta? Dacă o singură persoană greşeşte, vom muri toţi. Cel mai rău e că n-avem încredere unii în alţii. Ca s-ajungem la încuietoare, e nevoie de oameni.

Începură toţi să murmure, unii oferindu-se, alţii obiectând.

— Gura! strigă Logan. Vom face cum vreau eu sau arunc cheia! Dacă facem cum zic eu, vom ieşi toţi. Pricepeţi? Chiar şi tu, Fin. Odată ieşiţi sus, am alt plan care ne va scoate din Fundătura Iadului cel puţin pe jumătate dintre noi. Poate pe toţi. La celălalt capăt al nivelului ăsta se fac lucrări de construcţii şi cred că ne putem folosi de ele, cu condiţia să-l ucidem pe Gorkhy înainte să dea alarma. Va trebui să faceţi însă cu toţii exact ce vă spun.

— E nebun, protestă Nick.

— E singura noastră şansă, zise Tatts. Eu mă bag.

Toată lumea îl privi cu uimire. Era prima dată când lodricarul tatuat li se adresa.

— Bun, spuse Logan. Avem nevoie de trei persoane ca să construim o piramidă şi s-ajungem la grilaj. Scrâşnilă va fi baza, eu mă voi urca pe el, iar Lilly va deschide încuietoarea. De acolo, avem două opţiuni, iar alegerea noastră va depinde de Fin.

Fin privi şi mai bănuitor.

— Prima variantă ar fi ca toţi cei îndeajuns de uşori şi de puternici să vă căţăraţi pe noi, dar nu-l voi lăsa pe Fin să iasă şi el. Deci eu, Scrâşnilă şi Fin vom muri.

— Dacă iese cineva, eu sunt ăla, protestă Fin. Nu eşti tu…

— Gura, Fin! interveni cineva îmbărbătat brusc de perspectiva libertăţii.

— A doua variantă este ca Fin să-i dea lui Lilly frânghia lui. Ea poate s-o lege de ceva de-acolo sus şi apoi să ieşim toţi. Fin, e frânghia ta, deci e alegerea ta. Ah, şi încă ceva – dacă eu nu ies, nu vă spun planul meu de evadare din Fundătura Iadului.

Toţi priviră spre Fin. Logan începu din nou să transpire

abundent. „Hai, corpule, încă un pic.”

— Puteţi folosi frânghia, zise Fin, dar în cazul ăsta eu voi fi parte a piramidei. Ei voi deschide grilajul.

— Las-o baltă, răspunse Logan. Nimeni de aici n-are încredere-n tine. Dacă ieşi, ne vei lăsa aici.

Un murmur de aprobare se auzi de la majoritatea prizonierilor, chiar de la cei aflaţi de partea lui Fin.

— Bine, eu oricum nu mă urc pe dinţosul ăla. Dacă vrei funia, trebuie să fiu parte a piramidei şi cu asta basta.

— Bine, fu de acord Logan.

Se gândise că aşa va reacţiona. Avusese nevoie de toată discuţia doar ca să-l facă pe Fin să creadă că reuşise să câştige ceva.

— Eu o să fiu baza. Tu vei fi al doilea, iar Lilly deschide grilajul, zise şi-i încredinţă femeii cheia. Lilly, continuă el îndeajuns de tare ca să fie auzit de toată lumea, dacă Fin încearcă ceva, arunci cheia în Gaură. Ne-am înţeles?

— Nu numai Fin, ci dacă altcineva încearcă vreo şmecherie, arunc cheia în Gaură, răspunse ea. Jur pe toţi zeii iadului şi ai durerii. Şi pe Gaură!

— Să le luăm pe rând, continuă Logan. Eu spun cine urmează.

Scoase cuţitul şi-l dădu Natassei.

— Dacă vine cineva care nu-i la rând, îl înţepi cu chestia asta, bine? întrebă el suficient de tare pentru a fi auzit de toţi. Natassa va ieşi prima. Ea va lega frânghia de ceva ca să putem urca apoi toţi. Fin şi cu mine vom fi ultimii, dar va ieşi toată lumea. Ne-am ispăşit crimele.

Fin trecu de partea cealaltă a Găurii desfăşurându-şi frânghia de tendoane din jurul corpului. O rulă într-un colac mare cu o uşurinţă înfiorătoare. Pretinsese că sugrumase treizeci de persoane înainte să fi fost prins, fără să-i pună la socoteală pe locuitorii insulei şi pe femei. Pe sub frânghie arăta ca toţi cei care se aflau în Gaură de multă vreme. Costeliv, cu pielea maronie din cauza mizeriei, puţea, gura îi era plină de sânge uneori din cauza scorbutului de care sufereau toţi cei închişi de mult timp.

Plescăi din buze când se apropie de Logan, sugându-şi

sângele printre dinţi.

— Ne lămurim noi mai târziu, zise el, apoi îşi puse colacul de frânghie în jurul gâtului.

Logan îşi şterse sudoarea de pe frunte. Îşi dorea să-l ucidă acum. Dacă înşfăca frânghia şi-l împingea, poate… Poate. Nu merita riscul. Era prea slăbit, prea lent. Ar fi trebuit să încerce planul ăsta mai devreme, însă atunci Fin nu s-ar fi apropiat niciodată atât de mult de el. Bărbatul s-ar fi aşteptat ca Logan să încerce să-l omoare şi, oricum, atât timp cât cuţitul fusese la el, planul ar fi fost prea periculos.

Sprijinindu-se de zid cu braţele, Logan se ghemui. Fin se apropie de el rânjind şi înjurând în şoaptă. Puse un picior pe coapsa lui Logan şi apoi pe umerii lui, sprijinindu-se la rândul său de peretele de piatră.

În mod surprinzător, greutatea nu era foarte mare. Logan îşi dădu seama că putea s-o susţină. Trebuia doar să-şi fixeze genunchii şi să se sprijine de perete. Era conştient că nu se putea sui pe frânghie folosindu-şi doar forţele proprii, însă poate că prietenii lui aveau să-l tragă. Dacă rămânea ultimul, era capabil să-şi lege frânghia în jurul pieptului, iar Lilly, Scrâşnilă şi Natassa l-ar fi putut scoate. Îşi dorea să-şi poată controla tremuratul.

— Grăbiţi-vă!

— Eşti al naibii de înalt, zise Lilly. Nu poţi să te apleci?

Logan clătină din cap.

— Rahat, spuse ea. Bine. Zi-i lui Scrâşnilă să m-ajute. Numai de tine ascultă.

— Ce să-i cer?

Ar fi trebuit să fie evident, ştia asta, dar nu mai putea gândi limpede.

— Să mă ridice!

— Aha. Scrâşnilă, ridic-o! Nu, nu aşa!

După câteva eforturi, uriaşul înţelese şi se ghemui lângă Logan în timp ce Lilly se căţără pe el până îi ajunse pe umeri. Prinse cheia între dinţi şi încercă să urce spre Fin.

Logan era mult mai înalt decât Scrâşnilă, aşa că Lilly trebui să-şi pună un picior şi pe umărul lui, acolo unde

stătea deja Fin. Greutatea inegală îl făcu pe Logan să se încline.

— Ţin-te bine! şuieră Fin.

Îl înjură de mai multe ori, iar Natassa îşi aşeză mâna pe umărul lui Logan, încercând să-l calmeze.

— Haide, zise el simţindu-se scăldat în sudori reci. Grăbeşte-te!

Greutatea femeii îl apăsă din nou pe umărul stâng, pentru a oscila apoi de o parte şi de alta, în timp ce Lilly şi Fin încercau să rămână în echilibru. Logan nu-şi dădea seama ce făceau. Îşi strânse pleoapele, sprijinindu-se şi mai mult de zid.

— Poţi s-o faci, şopti Natassa. Hai că poţi.

Greutatea se mută brusc spre dreapta, iar prizonierii icniră la unison. Logan se încovoie, cu piciorul drept tremurând din cauza efortului.

Povara se diminuă brusc şi auzi câteva icnete. Privi în sus şi văzu că Lilly era pe spatele lui Fin şi că se prinsese cu o mână de grilajul de deasupra ei, echilibrându-se şi preluând o parte din greutate.

Apoi auziră zgomotul de care se temuseră. Era cel de piele şi de zale care zomăiau, era zvonul înjurăturilor rostite cu duiumul, hârâitul unei săbii târâte pe piatră. Venea Gorkhy.

CAPITOLUL 39

Venise ceasul vrăjitoarelor. Un vânt îngheţat strecura norii printre piscurile munţilor. Era ger. Prea năprasnic ca să ningă. Rafalele treceau prin mantii şi mănuşi, făceau ca săbiile să se lipească de teci şi ca oamenii să tremure la posturi. Norii arătau ca nişte fantome care se scurgeau pe deasupra câmpurilor, grăbindu-se să escaladeze zidul. Nici măcar mangalurile cu cărbuni ce ardeau pe toată lungimea zidului nu reuşeau să alunge frigul. Căldura lor părea că era înghiţită de noapte. Bărbile îngheţau, iar muşchii înţepeneau. Ofiţerii urlau la soldaţi să se mişte în permanenţă, acoperind cu strigătele lor şuieratul vântului.

Sunetele erau de obicei subiectul unor glume repetate la infinit, comparaţii cu ultimele cuceriri erotice ale soldaţilor, uneori însoţite de imitaţii. Regnus Gyre nu-i certase niciodată pe oameni pentru obiceiul acela. Obişnuia să spună că era un mod bun de a alunga frica. Oriunde altundeva, ar fi fost un motiv de neatenţie, i-ar fi făcut pe oameni să nu poată auzi invadatorii, dar la Vânturile Şuierătoare oricum nu puteai auzi nimic.

În noaptea aceea, nimeni nu şuiera. Sunetele ar fi fost de prisos. Iar dacă auzul nu le servea oamenilor cine ştie ce, vederea era aproape inutilă. Norii care se învârtejeau erau îndeajuns de groşi ca să acopere luna şi stelele şi nu puteai vedea la mai mult de cincizeci de paşi. Pe de altă parte, arcaşii oricum nu ar fi putut ochi la o distanţă mai mare împotriva vântului. Asta îl chinuise pe Regnus dintotdeauna. Indiferent cât de mult antrenai arcaşii, tragerile lor împotriva vântului erau greoaie, iar acurateţea nu se îmbunătăţea niciodată. Unu-doi dintre ei aveau puterea de a presimţi în mod ciudat pauzele dintre rafale şi puteau nimeri o ţintă de dimensiunile unui om aflată la şaizeci de paşi, dar aşa ceva nu era nici pe departe avantajul obişnuit al garnizoanelor ce apărau un zid.

Solon ocupase o poziţie pe partea opusă a primului zid,

cât mai departe de Vass, sperând că, dacă lucrurile aveau să meargă prost, va putea să-i ajute pe ceilalţi fără ca acesta să intervină.

Nu-i purta pică tânărului. Armatele erau pline de oameni ca Lehros Vass, iar el era destul de bun. Mai bun decât majoritatea. Era doar un soldat care avea nevoie de un superior, însă vremurile îl făcuseră comandant. Fusese o întorsătură crudă a sorţii, cea care avea să-l consacre probabil pe Vass drept viteazul idiot ce-şi condusese oamenii spre un măcel, şi nu ca un soldat erou.

Cea mai rea era aşteptarea. Ca toţi soldaţii, Solon o ura. Era bine să fii ofiţer când venea momentul să aştepţi. Puteai să-ţi foloseşti timpul încurajându-i pe oameni, îndemnându-i să fie puternici. Iar asta nu-ţi oferea timp să te gândeşti şi la tine însuţi.

Solon crezu că zăreşte ceva prin întunericul în care se zbăteau norii. Se încordă, dar apoi nu mai văzu nimic.

— A sosit vremea. Aduceţi-vă aminte, să nu priviţi direct spre ea, îi sfătui el pe soldaţii din jur.

Scoase dopurile din ceară de albine pe care le frământase între degete ca să fie calde şi-şi puse unul în ureche, după care se opri.

I se păru din nou că vede ceva, însă nu era silueta unui om sau a unui cal, ci un pătrat imens – ba nu, nu fusese nimic. În jurul lui, şi alţi soldaţi se aplecau scrutând întunericul.

Pe urmă, începu să i se încreţească pielea. Ca majoritatea magilor bărbaţi, Solon avea puţin talent de Clarvăzător. Singura magie pe care o putea vedea de obicei era cea proprie. Putea sesiza în schimb magia, mai ales atunci când era în apropiere şi întotdeauna când era folosită împotriva lui. Simţea acum de parcă s-ar fi plimbat pe afară, într-o zi umedă. Vraja nu era intensă, dar cuprinsese totul. Era atât de difuză, încât realiză că, dacă Dorian nu l-ar fi prevenit cu atâta ardoare, făcându-l să fie atent, probabil nici n-ar fi observat-o.

— Se pricepe vreunul dintre voi să facă noduri bune?

Soldaţii schimbară priviri nedumerite. Într-un târziu,

unul răspunse:

— Eu practic am crescut pe un vas de pescuit, domnule. Cred că ştiu toate nodurile posibile.

Solon apucă un colac de frânghie legat de o găleată pe care soldaţii o foloseau ca să umple cisternele aflate pe zid. Tăie frânghia din dreptul mânerului şi zise:

— Leagă-mă!

— Domnule? răspunse soldatul privindu-l de parcă l-ar fi crezut nebun.

„Oare aşa am arătat şi eu în ochii lui Dorian? Îmi pare rău, prietene."

Magia devenea mai puternică.

— Leagă-mă de zid. Fă-o în aşa fel încât să nu mă pot mişca. Ia-mi toate armele!

— Eu, domnule… eu…

— Sunt mag, la naiba! Sunt mai susceptibil la ceea ce ea… fir-ar să fie! Vine! zise el, făcându-i pe soldaţi să se întoarcă şi să-l privească. Nu vă uitaţi la ea. Să nu credeţi ceea ce vedeţi. La naiba, omule! Acuma! Restul, începeţi să trageţi.

Era un ordin cu care cei mai mulţi dintre ei erau obişnuiţi. Chiar dacă Lehros Vass avea să fie supărat pe ei a doua zi dimineaţă, nu trebuiau decât să meargă şi să adune săgeţile din faţa zidului.

Fostul marinar înfăşură frânghia în jurul lui Solon cu multă îndemânare. În câteva momente, mâinile îi erau legate la spate, fixate de picioare, iar apoi fu învăluit în mantie, legată la rândul ei, ca să nu îngheţe. La sfârşit, soldatul îl prinse de vinciul pe care îl foloseau ca să ridice găleata.

— Acum leagă-mă la ochi şi pune-mi şi celălalt dop în ureche, zise Solon.

Fostul corăbier îl aşezase cu faţa spre exteriorul zidului. Ar fi trebuit să-i spună să se asigure că nici el n-o putea privi direct.

— Haide, omule!

Soldatul nu-i răspunse. Privea dincolo de zid în întuneric, la fel ca toţi ceilalţi.

— Elana? întrebă el. Elly, tu eşti?

Faţa i se congestionă, iar ochii i se măriră. Îşi aruncă mantia şi apoi sări de pe zid. Ajunsese deja la jumătatea căderii când începu să dea disperat din mâini, brusc conştient de ce i se întâmplase, încercând deznădăjduit să găsească ceva de care să se agaţe. Stâncile îi rupseră corpul cu cruzime, iar vântul îi înghiţi strigătul de moarte.

Soldaţii îşi aduseră aminte de ordinul dat de Solon mai devreme şi lansară o rafală de săgeţi. Ceaţa se subţie şi zăriră un car imens care înainta pe drum, înconjurat de soldaţi halidorani şi tras de şase aurohi. Inima lui Solon tresări văzând o duzină de halidorani doborâţi de primul val de săgeţi. Aurohii încasară şi ei câteva lovituri, dar nu părură afectaţi deloc.

Ploaia de săgeţi era însă tot mai firavă.

De-a lungul zidului, Solon văzu cum soldaţii se aruncă în gol. Unii clătinau din cap, dar toţi erau pierduţi în propriile viziuni, iar arcurile erau ţinute de mâini amorţite.

„Nu te uita, Solon. Nu te uita!

N-o să-mi vină să cred. Doar o…”

Magia vui peste el, în timp ce Solon zbura cu o viteză incredibilă.

Şi apoi calm.

Clipi. Era în Sala Vânturilor. Magnificul tron de jad strălucea verde ca apele golfului Hokkai. Pe el stătea o femeie pe care o recunoscu cu greu. Kaede Wariyamo avusese şaisprezece ani când el părăsise Insulele. Deşi o cunoscuse pe vremea când se jucaseră în copilărie şi ştiuse că va fi frumoasă, transformarea ei îl făcu să se simtă ciudat. Ea îi reproşa că o evitase. Însă n-avusese de ales. Ştia că trebuise să plece pentru totdeauna, dar nu reuşise să se pregătească pentru efectul pe care revederea cu ea avea să-l aibă asupra lui.

Doisprezece ani mai târziu, dobândise multă graţie şi încredere. Dacă n-ar fi cunoscut-o atât de bine, nu şi-ar fi dat seama de umbra de îndoială pe care o trăda privirea ei – oare el mă mai crede frumoasă?

Da, el credea. Pielea ei măslinie era tot strălucitoare,

părul negru era ca o cascadă care-i cădea pe umeri, ochii străluceau încă a inteligenţă şi înţelepciune, dar erau la fel de ştrengari ca în copilărie. Se poate să fi fost mai puţină înţelepciune şi mai multă ştrengărie, însă buzele ei arătau de parcă ar fi putut să zâmbească preţ de trei vieţi. Iar ridurile fine pe care nenumăratele surâsuri i le săpaseră în jurul ochilor şi al buzelor erau preţul plătit pentru o viaţă bine trăită. Pentru el, erau semnele distincţiei.

Ochii îi coborâră pe corpul femeii, înveşmântat într-o nagika uşoară de mătase albastră, croită pentru a sublinia perfecţiunea fiecărei curbe, legată în talie cu o centură îngustă de aur. Mătasea îi căzuse de pe un umăr. Abdomenul îi era încă plat, atletic. Nu avea nicio vergetură. Kaede nu născuse niciun copil. Ochii lui se opriră pe sânul dezgolit.

Perfectă. Era perfectă.

Râsul ei îi întrerupse gândurile.

— Ai rătăcit prin Midcyru atât de mult, încât ai uitat cum arată un sân, prinţul meu?

Solon roşi. După atâţia ani în care văzuse femeile atribuind erotism unor părţi obişnuite ale corpului lor şi afişând nepăsare în legătură cu cele ce stârneau erotismul, era destul de confuz.

— Îmi cer iertare, Maiestate.

Amintindu-şi unde era, încercă să îngenuncheze, dar ceva îl împiedică s-o facă.

Nu conta. Tot ce era important se afla în faţa lui. Nu-şi putea lua ochii de la ea.

— Eşti un om greu de găsit, Solonariwan, zise Kaede.

— Acum sunt doar Solon.

— Imperiul are nevoie de tine. Solonariwan. Nu-ţi voi cere nimic, cu excepţia… cu excepţia necesităţii de a avea un moştenitor, iar dacă îţi doreşti încăperi pentru o amantă, asta se va aranja repede. Imperiul are nevoie de tine, Solon. Nu doar pentru familia ta, ci pentru tine. De tine avem nevoie, urmă ea părând îngrozitor de fragilă, de parcă ar fi putut-o rupe şi o pală de vânt. Te doresc, Solon! În acelaşi fel în care te-am dorit cu doisprezece ani în

urmă, şi mai înainte, dar acum am nevoie de puterea, hotărârea, compania…

— Iubirea mea, zise Solon. Le ai pe toate, Kaede. Te iubesc. Mereu te-am iubit.

Femeia se însenină, exact ca atunci când era mică, iar el îi oferea un dar mai special.

— Mi-a fost dor de tine, zise ea.

— Şi mie, îi răspunse el, simţind cum i se punea un nod în gât. Mi-e teamă că n-am putut să-ţi explic niciodată de ce a trebuit să plec…

Femeia se apropie de el şi-i puse un deget pe gură. Atingerea ei îi înfioră tot corpul. Inima i se zbătea să iasă din piept. Parfumul ei îl făcea să-şi piardă minţile. Privirea lui nu-şi găsea un punct unde să poposească pe trupul ei. Toate liniile minunate, curbele şi culorile şi nuanţele izvorau una din alta.

Zâmbind, ea îi puse o mână pe obraz.

„Pe zei, sunt pierdut!” Femeia avea în ochi aceeaşi îndoială, tremurul pe care îl avusese în ultima zi, când îl sărutase, iar el aproape că-i rupsese straiele. Când îl sărută, simţi că buzele ei erau lumea întreagă. Începu timid, abia atingându-şi buzele moi de ale lui, însă apoi îl trase înspre ea. Deveni brusc agresivă, aşa cum fusese şi în ziua aceea, de parcă pasiunea i-ar fi sporit în intensitate în tot timpul cât el fusese plecat. Trupul i se lipise de al lui, făcându-l să geamă.

Se smulse de lângă el, respirând cu greutate şi cu ochii înflăcăraţi.

— Vino în camerele mele, îi zise. De data asta, mama n-o să mai intre peste noi.

Urcă o treaptă şi-l privi peste umăr, în timp ce el făcu trei paşi către ea. Îi surâse ştrengăreşte şi-şi potrivi breteaua pe umăr. Solon încercă s-o urmeze, dar alunecă la loc, acolo unde stătuse până atunci.

Kaede îşi scoase centura de aur de la mijloc şi o aruncă nepăsătoare. Solon se strădui să urce nenorocita de treaptă. Ceva însă îi tăia respiraţia.

— Vin! zise el şuierat.

Femeia făcu o mişcare bruscă, iar nagika căzu pe podea transformându-se într-o grămăjoară de mătase. Corpul era doar curbe de bronz şi cascade strălucitoare de păr negru.

Solon tuşi. Nu putea respira. Renunţase la asta odată, dar acum era hotărât să n-o mai facă. Tuşi în repetate rânduri, după care se prăbuşi în genunchi.

Kaede era foarte aproape, zâmbind, cu lumina alintându-i trupul perfect, cu picioarele lungi şi gleznele fine. El se ridică din nou, însă se împiedică iarăşi de frânghii.

„De ce zâmbeşte? Kaede n-ar surâde niciodată văzând că mă sufoc. Nu e felul ei de a fi.”

Expresiile de pe faţa ei nu erau doar similare cu ale fetei pe care o cunoscuse odată, ci erau exact la fel, suprapuse pe un chip mai bătrân.

O femeie care era regină de zece ani n-ar fi renunţat aşa repede la toate barierele. Era tot ceea ce sperase sau îşi imaginase, dar Kaede cea adevărată ar fi fost furioasă pe el.

Viziunea dispăru brusc şi Solon se trezi înapoi pe zid. Privea dincolo de acesta şi doar frânghiile îl împiedicau să cadă în hău. În jurul său, oamenii mureau într-un mod oribil. Stomacul unuia se umflase de trei ori mai mult decât normal, iar el continua să întindă mâna în faţa lui de parcă şi-ar fi îndesat mâncare în gură. Altul era vânăt la faţă şi ţipă la cineva absent, fără a mai folosi însă cuvinte. Vocea îi era de fapt un urlet şi din când în când tuşea scuipând sânge, fără a se opri totuşi din zbierete. Altul scâncea „al meu, e al meu” şi lovea pietrele zidului cu mâinile, de parcă ele l-ar fi atacat. Pumnii i se transformaseră în cioturi însângerate, însă nu se oprea. Unii zăceau pur şi simplu morţi şi nu exista niciun amănunt care să arate ce anume îi ucisese.

Foarte mulţi îşi puseseră capăt zilelor într-un fel sau în altul, dar alţii fuseseră arşi cu magie sau explodaseră. Tot zidul era roşu de sângele lor care începuse să îngheţe. Poarta fusese spartă în timp ce el zăcuse pierdut în transă, iar prin ea mărşăluiau acum siluete întunecate care mânau atelajul de aurohi ce trăgeau carul imens.

Era Hali. Solon n-avea nicio îndoială.

— Dorian n-a înnebunit încă? se auzi o voce de femeie. Ăsta a fost cadoul meu, să ştii.

Solon privi, dar nu reuşi să distingă sursa vocii. Nici măcar nu era convins că nu venea din propria-i minte.

— De fapt, e vindecat complet.

Femeia începu să râdă gros, gutural.

— Deci e încă în viaţă.

Solon simţi un fior. Ei crezuseră că Dorian murise. Sau, cel puţin, nu ştiau.

— Hai să terminăm cu asta, zise el.

Femeia chicoti.

— Ţi s-au spus multe minciuni în timpul vieţii, Solonariwan. Te-au minţit în copilărie, apoi la Sho'cendi. Te-au jefuit. N-am de gând să-ţi ofer vreo putere, fiindcă adevărul e că nu pot. Ki-ul nu vine de la mine. Asta-i doar altă minciună. Aş vrea să fie aşa, însă de fapt el este natural şi mult mai puternic decât Talentul tău ridicol. Adevărul e că Talentul lui Dorian a fost slab înainte ca el să se folosească de ki, iar tu ştii cât de puternic a devenit acum.

— Te înrobeşte. Meisterii sunt ca beţivii în aşteptarea următorului pahar cu vin.

— Unii dintre ei, da. Se ştie că există persoane care nu se pot stăpâni la băutură. Cei mai mulţi însă pot. Poate că ar fi şi cazul tău, ca al lui Dorian, deşi eu n-aş miza pe asta. Adevărul e că lui i-a plăcut mereu locul special pe care-l avea sub soare, nu-i aşa? Era încântat ca tu să ai grijă de el, ca toată lumea să se preocupe de bunăstarea lui. Şi ce-ar fi fost el în lipsa puterii, fără darurile suplimentare? Ar fi fost mult mai insignifiant decât tine, Solon. Fără ki, n-ar fi avut daruri. Iar Talentul lui ar fi fost minuscul în comparaţie cu al tău. Deci, ce-ai deveni dacă ai folosi ki-ul? Fie şi pentru o singură dată, doar ca să descătuşezi Talentele ascunse pe care nici nu ştii că le posezi. Ce-ai face cu o asemenea putere? Te-ai întoarce la Seth, ca să îndrepţi lucrurile? Să te-aşezi pe tron lângă Kaede? Să câştigi un loc în istorie? întrebă ea, ridicând din umeri. Nu

ştiu. Şi nici nu-mi pasă de fapt. Voi, magii, sunteţi însă jalnici. Nici măcar nu puteţi să vă folosiţi magia pe întuneric, serios!

— Minciuni. Toate simt minciuni.

— Aşa să fie? Rămâi atunci cu slăbiciunea şi cu umilinţa ta. Dar dacă-ţi vei schimba vreodată părerea, Solonariwan, asta-i tot ce trebuie să faci. Puterea e acolo şi te aşteaptă.

Şi atunci îi arătă. Era simplu. În loc să se îndrepte spre o sursă de lumină, soarele sau vreun foc, în loc să caute în propria lui magie, trebuia doar să se îndrepte către Hali. O mică întorsătură şi era acolo. Un ocean de putere, alimentat constant din zeci de mii de surse. Solon nu înţelegea totul, dar putea vedea planul. Fiecare halidoran se ruga dimineaţa şi seara. Rugăciunea nu era însă alcătuită din cuvinte goale, ci era o vrajă. Golea o porţiune din capacitatea magică a tuturor în acest ocean. Din el, Hali le oferea celor pe care îi alegea, când şi cât dorea. În esenţă era simplu – o taxă pusă pe magie.

Deoarece foarte mulţi se năşteau cu o capacitate magică, fără a avea însă abilitatea sau cunoştinţele de a se manifesta, favoriţii lui Hali deţineau întotdeauna puteri nemăsurate – iar oamenii habar n-aveau că erau jefuiţi zilnic de propria lor vitalitate. Asta nu explica ki-ul, dar era de ajuns ca să lămurească motivul pentru care halidoranii folosiseră întotdeauna durerea şi tortura în ritualurile lor. Hali n-avea nevoie de suferinţă, ci doar ca adoratorii ei să simtă emoţii intense. Ele le permiteau oamenilor mai puţin Talentaţi să-şi folosească inconştient capacitatea magică. Tortura era pur şi simplu cea mai simplă modalitate de a crea emoţii de o intensitate potrivită. Nu conta ce simţeau participanţii, călăul, victima şi spectatorii: dezgust, frică, ură, dorinţă sau plăcere. Hali putea să le folosească pe toate.

— Sufletele mele Înlănţuite te vor găsi acum şi vei muri, spuse Hali. Ţi-ai epuizat deja capacitatea magică, nu-i aşa?

— Dispari!

— Oh, dar ştii că eşti nostim? hohoti ea. Cred c-o să te păstrez.

Vocea zeiţei se stinse şi Solon se nărui pe pietre. Hali ajunsese în Cenaria. Familia Ursuul avea să facă ferali, iar rebelii urmau să fie masacraţi. Tot efortul lui pe zid fusese în zadar. Tot ce învăţase nu mai avea niciun rost. Ar fi trebuit să meargă acasă în Seth, cu doisprezece ani în urmă. Eşuase.

Deschise ochii şi văzu Sufletele Înlănţuite, soldaţi îmbrăcaţi în mantii groase, cu feţele acoperite de măşti negre, verificând morţii de pe zid. Din când în când, câte unul se oprea, scotea sabia şi-o împlânta într-un soldat cenarian. Îşi ştergeau apoi cu grijă lamele, ca nu cumva sângele de pe ele să îngheţe în teacă.

Se îndreptau spre el. Se simţea neputincios. Era legat, iar orizontul abia dacă vestea zorii. Nu avea arme, nu avea magie. Ki-ul era singura scăpare. Chiar dacă însemna sinucidere, cel puţin putea lua cu el o mulţime dintre ei.

Poate reuşea s-o păcălească. Dacă ar fi putut supravieţui – şi cât era de prostesc să mori de pe urma unui bandit costumat? –, s-ar fi putut lupta cu Hali. Nu era invincibilă. Şi nici zeiţă. Vorbise cu ea şi o înţelesese. Putea deci să i se opună, dar avea nevoie de puterea de a o face.

Inima lui Solon începu să bată nebuneşte. Era exact ceea ce Dorian spusese că-l ispitise şi pe el. Solon crezuse că ispitele încetaseră, însă aceasta era cea finală. Cea mai grea de evitat. Dorian avusese dreptate. Nu numai despre asta, ci şi despre toate celelalte.

„Oh, Zeule! Dacă eşti acolo… mă dispreţuiesc fiindcă mă rog acum, când nu mai am nimic de pierdut, dar, rahat, dacă m-ai ajuta să supravieţuiesc.

Rugăciunea i se întrerupse brusc când peste el căzu un trup greu. Deschise gura şi respiră adânc. Când dădu să expire, în gură i se scurse sânge cald din cadavru. Avea gust metalic şi se îngroşase deja.

Aproape că vomă când sângele i se prelinse pe bărbie, în jos pe gât, prin barbă, dar încremeni auzind zgomotul unor paşi în apropiere.

Soldatul lui Hali trase cadavrul de pe el, însă nu se îndepărtă.

— Ia uită-te la ăsta, Kaav, zise el cu un pronunţat accent halidoran.

— Alt urlător. Ce-mi place când fac asta! zise o a doua voce. Probabil că i-a enervat pe-ai lui, nu? Probabil că s-ar fi aruncat printre primii, dacă nu l-ar fi legat aşa.

Primul soldat veni mai aproape şi rămase lângă Solon, care-i putea auzi acum respiraţia şuierând prin masca de pe chip. Îl lovi scurt cu bocancul în rinichi.

Durerea îl străpunse ca o lance, dar nu scoase niciun sunet. Celălalt îl mai lovi de câteva ori. Până la urmă, corpul îl trădă şi-şi încordă muşchii. Era prea chinuitor să mai pară fără vlagă.

— E încă-n viaţă, zise celălalt. Ucide-l!

Solon îşi simţi inima în gât. Se terminase. Trebuia să ia ki-ul şi să moară.

„Aşteaptă!” Gândul era atât de calm, de simplu şi de clar, încât părea că vine din afara minţii sale. Rămase nemişcat.

„În secunda în care aud oţelul, o să…” Nu ştia ce trebuie să facă. Să ia ki-ul? Atunci i-ar fi aparţinut lui Hali.

Al doilea soldat începu să înjure.

— La naiba, mi-a îngheţat sabia. Aş fi putut să jur c-am curăţat-o.

— Lasă-l naibii. Pe frigul ăsta, oricum va muri în cinci minute. Dacă s-ar fi putut elibera din frânghii, ar fi făcut-o când a trecut Ea.

Apoi se îndepărtară.

CAPITOLUL 40

Când se trezi, Vi constată că era legată strâns la încheieturi, glezne, coate şi genunchi. Prima imagine pe care o văzu fu chipul unei femei între două vârste, cu păr şaten, înţesat de fire albe, şi corp mătăhălos, genul de femeie care n-a purtat toată viaţa nimic altceva decât pantofi comozi. Avea faţa rotundă, cu trăsături fine şi ochi pătrunzători. Maja o pironise cu privirea. În spatele lui Vi ardea un foc, iar ghemul de lângă ea era probabil Uly, legată în acelaşi fel.

— Să te ’ut! strigă Vi.

Avea un căluş. Nu unul simplu, o batistă legată la gură şi atât, ci unul serios. Îl simţea ca pe o piatră învelită într-o cârpă şi apoi îndesată în gura ei. Era fixată de legături subţiri de piele, prinse în jurul capului ei, o măsură de siguranţă ca nu cumva să vorbească.

— Înainte să începem, Vi, zise femeia, vreau să-ţi spun ceva foarte important. Dacă scapi de mine – ceea ce, desigur, nu se va-ntâmpla –, să nu fugi în pădure. Ai auzit vreodată de Vânătorul Întunecat?

Vi încercă să vorbească pe cât de bine putea în condiţiile date, dar apoi decise că era mai bine s-o asculte pur şi simplu pe femeie. Clătină din cap.

— Asta explică probabil de ce te-ai năpustit spre moarte. Eu sunt Sora Ariel Wyant Sa’fastae. Vânătorul Întunecat a fost creat în urmă cu aproape şase sute cincizeci de ani de un mag numit Ezra, probabil cel mai Talentat care a trăit vreodată. El lupta de partea celor care erau pe cale să piardă Războiul Umbrelor. A fost unul dintre cei mai credincioşi generali ai lui Jorsin Alkeste, un om care părea capabil să facă totul, iar tot ce reuşea era la superlativ. Scuze… superlativ înseamnă că făcea totul excelent.

— …iu e’seamnă uper’tiv, bolborosi Vi, deşi era o minciună.

— Poftim? Nu contează. Ezra a creat o fiinţă care simţea magia şi alte creaturi care acum simt dispărute – kruli,

ferozi, ferali, blaemiri –, pentru care poţi să mulţumeşti zeilor acceptaţi de superstiţiile tale. Şi a creat şi vânătorul perfect, unul atât de bun, încât nu l-a mai putut controla. Acesta a început să omoare pe oricine avea Talent şi a evadat în timp ce Ezra dormea. S-au luptat în cele din urmă şi bineînţeles că nimeni nu ştie ce s-a întâmplat, fiindcă nimeni n-a fost prin preajmă. Pe urmă însă, copiii Talentaţi din Torras Bend au început să nu mai moară. Nimeni nu l-a mai văzut pe Vânătorul Întunecat, dar nici pe Ezra. Însă indiferent ce-a făcut magul, nu l-a ucis pe Vânător. Doar l-a încătuşat. L-a obligat să rămână aici. La vreo zece paşi spre miazănoapte de locul unde a trebuit să-ţi omor în mod regretabil calul, e primul hotar. Cel care te înseamnă pentru moarte. Fiecare mag, maja sau meister care a încercat să intre în pădurea lui Ezra în ultimii şase sute de ani a murit. Magi puternici, care aveau artefacte potente, au pierit şi ei, iar obiectele lor i-au atras pe alţii şi tot aşa. Indiferent ce se întâmplă în pădure, chiar dacă Vânătorul Întunecat e un mit, nimeni nu se mai întoarce.

Sora Ariel făcu o pauză şi apoi continuă cu o voce devenită brusc călduroasă şi sprinţară:

— Deci, dacă evadezi, să nu mergi spre miazănoapte. Vi făcu semn din cap că înţelesese. O să te rog să mă ierţi dacă nu procedez cum trebuie. N-am mai răpit pe nimeni până acum – spre deosebire de tine.

„Rahat.”

— Oh, da. Ulyssandra a fost destul de dornică să-mi spună câte ceva despre tine, mătrăşitoareo!

„De două ori rahat.”

— Apropo. Nu eşti mătrăşitoare, Vi. Desigur, au existat asemenea surate de-ale tale, dar tu eşti o *maja uxtra kurrukulas,* un mag sălbatic…

— ’ă te ’ut. ’ă te ’ut, bolborosi Vi, fără folos.

— Ah, nu mă crezi? Un mătrăşitor, Vi, fie şi în varianta sa feminină, ar trebui să-şi poată folosi Talentul fără să vorbească. Dacă eşti ceea ce susţii, de ce nu evadezi?

Cu adevărat, nimic nu era mai insuportabil pentru Vi decât sentimentul neputinţei. Ar fi preferat s-o tragă Hu de

păr, s-o încalece Regele-zeu... Înfipse picioarele în pământ, zdrelindu-şi pielea de frânghiile legăturilor. Încercă să urle, dar nu reuşi decât să facă o parte a batistei să-i coboare pe gât. Horcăi şi tuşi, ba chiar crezu pentru un moment că era pe cale să moară. Îşi recăpătă însă respiraţia şi rămase inertă.

— Nu-mi place asta deloc şi sper c-o vei înţelege într-o bună zi. O să-ţi scot acum căluşul. Nu poţi să scapi de mine, nici chiar cu Talentul tău, şi-o vei afla mai devreme sau mai târziu, aşa că ar trebui să clarificăm chiar acum ca să te scutim de suferinţe. Înainte să te lupţi cu mine, mă aştept însă ca primele tale cuvinte să fie înjurături, minciuni sau o încercare de a folosi magia, aşa că pentru început va trebui să-ţi pun o întrebare.

Ochii lui Vi o sfredeliră. Căţeaua! Doar să-i scoată căluşul...

— Cine este extrem de talentatul Vürdmeister care te-a legat cu vraja asta?

Gândul la evadare se evaporă. Era un bluf. Trebuia să fie. Dar cum?

„Nysos. Ce mi-a făcut nenorocitul ăla?” Era ceva de aşteptat din partea Regelui-zeu. Ar fi putut s-o înrobească printr-o vrajă. Nu i se păruse că simţise aşa ceva când părăsise sala tronului? Dacă nu fusese totul doar imaginaţia ei?

— Fiindcă să ştii că-i o vrajă fascinantă, continuă Sora Ariel. Am studiat-o în ultimele şase ore, în timp ce zăceai fără cunoştinţă, şi tot nu-mi dau seama ce face. Ştiu însă că e fixată. Iar el – lucrarea poartă semnele distinctive ale magiei unui bărbat – a ancorat-o în moduri foarte interesante. Eu însămi sunt considerată puternică printre Surorile mele, una dintre cele mai strălucite din ultimii cincizeci de ani, totuşi e prea puternică pentru mine, asta-i limpede imediat. Vezi tu, există urzeli magice pe care le poţi deşira şi altele pe care trebuie să le sfâşii – foloseşti nodurile fordeene – cunoşti nodurile fordeene? Nu contează. Vraja asta le are pe amândouă. Capcanele pot fi deşirate. Dar nucleul urzelii va trebui desfăcut cu multă

grijă. Chiar dacă aş putea s-o fac de una singură, te-ar lăsa probabil cu leziuni mentale permanente.

— Nnn ga.

— Ce? Ah.

Sora Ariel se aşeză cu picioarele încrucişate. Începu să murmure. Legăturile căzură de pe faţa lui V, care scuipă batista – *chiar fusese* înfăşurată în jurul unei pietre, nenorocita! – şi respiră adânc. Nu apelă la Talent. Nu încă.

— Şi restul? întrebă ea arătând cu capul către celelalte legături.

— Mmm. Îmi pare rău.

— E destul de greu să vorbesc cu tine, zăcând aşa, pe o parte.

— Ai dreptate. *Loovaeos.*

Corpul lui Vi se ridică de la sine şi se îndreptă cu spatele către un copac.

— Deci asta-i momeala ta? Un bluf despre o vrajă aruncată asupra mea şi care nu poate fi ridicată până nu ajungem în Chantry, de unde, ca să vezi! îmi va fi imposibil să scap?

— Cam aşa.

Vi ţuguie buzele. Fusese imaginaţia ei sau chiar văzuse o strălucire uşoară în jurul femeii?

— E o momeală destul de bună, admise ea.

— Mai bună decât oferim celor mai multe fete.

— Întotdeauna răpiţi fete?

— Aşa cum ţi-am mai zis, asta e prima dată pentru mine dar, de obicei, nu se ajunge la aşa ceva. Surorile care se ocupă de recrutare au multe metode de convingere. Eu am fost considerată prea lipsită de tact pentru asemenea muncă.

— Ce surpriză! Şi cu ce le momiţi de obicei? întrebă Vi.

— Cu posibilitatea de a fi precum cele care le recrutează, pe care le alegem dintre cele mai frumoase, mai încântătoare, mai respectate. De asemenea, şi nu în ultimul rând, cu faptul că pot fi propriile lor stăpâne.

— Iar cârligul este… zise Vi.

— Aha, continuăm cu metafora pescuitului?

— Ce? întrebă Vi.

— Nu-ţi bate capul. Cârligul este servitutea şi tutela. E ca un stagiu de ucenicie, între şapte şi zece ani de serviciu până devii Soră. Apoi eşti liberă.

Vi avusese parte de destulă ucenicie ca să-i ajungă pentru zece vieţi. Rânji. „Las-o să vorbească în continuare. Poate afli ceva important.”

— Ai spus că eu nu sunt mătrăşitor, însă fac absolut tot ce fac toţi mătrăşitorii.

— Dar ai ceva probleme să îmbrăţişezi Umbra, nu-i aşa?

— Ce anume?

— Invizibilitatea. Nu prea îţi iese, nu-i aşa?

De unde ştia asta?

— Aia-i doar o legendă ca să creşti preţul. Nimeni nu poate deveni invizibil.

— Mi-e teamă c-o să petreci foarte mult timp dezvăţându-te de lucruri pe care crezi că le cunoşti. Adevăraţii mătrăşitori pot deveni invizibili. Magii nu fac aşa ceva. Talentul trebuie să-ţi sălăşluiască foarte eficient în piele. Invizibilitatea cere o comuniune atât de profundă cu propriul corp, încât se extinde şi la perceperea felului în care lumina atinge fiecare parte a pielii. Tu eşti ceva diferit – de fapt, ceva interzis printr-un tratat vechi de o sută treizeci şi… hmm… de o sută treizeci şi opt de ani. Alitaeranii ar fi, hai să zicem, foarte… supăraţi dacă te-am fi antrenat în maniera asta. Vezi tu, ai căpătat deja câteva alte abilităţi care te transformă într-o problemă. Cu siguranţă vei provoca preşedintei dureri de cap. Sunt sigură.

— Du-te-n mă-ta! zise Vi.

Sora Ariel se aplecă şi o pălmui.

— O să vorbeşti civilizat.

— Du-te-n mă-ta, zise Vi fără vreo intonaţie specială.

— Hai să stabilim ceva atunci, rosti Sora Ariel ridicându-se. *Loovaeos uh braeos loovaeos graakos.*

Vi se trezi că-i cad toate legăturile. Un pumnal zbură din bagajul ei şi-i căzu la picioare.

Mătrăşitoarea nu se întinse după armă. Nu avea timp.

Îşi folosi Talentul pentru a aplica o lovitură titanică în stomacul Surorii Ariel.

Forţa loviturii o aruncă pe femeie înapoi. Pluti peste foc şi ateriză în praful din partea cealaltă, dar Vi nu se mişcă. Nici măcar nu încercă să fugă. Îşi privea mâna.

Era ca şi cum ar fi tras un pumn într-un bloc de oţel. Oasele îi ieşiseră prin piele, iar mâna era o masă de carne însângerată. Îşi rupsese şi încheietura. Ambele oase ale antebraţului erau fracturate şi unul dintre ele dădea să iasă prin piele.

Sora Ariel se ridică şi începu să-şi scuture rochia mare şi largă, stârnind nori de praf. Pufni, uitându-se la Vi, care-şi strânsese braţul la piept cu mâna cealaltă.

— Ar trebui să-ţi întăreşti oasele înainte de a lovi cu Talentul.

— Am făcut-o, zise Vi.

Simţea că intră în stare de şoc. Se aşeză… sau poate căzu.

— Atunci n-ar trebui să loveşti o maja cu armură, ţâţâi Ariel privindu-i mâna distrusă. Se pare că ai mai mult Talent decât inteligenţă. Nu te alarma, e ceva obişnuit. Ştim cum să ne ocupăm de ea. Adevărul este că magia din corpul tău este neantrenată, nedefinită şi nicidecum pe măsura unei Surori şcolite. Ai putea face mai mult. Ştii măcar cum să te vindeci?

Vi tremura. O privi cu ochi goi.

— Dacă vrei să mai foloseşti vreodată mâna aia, o pot vindeca eu. Să ştii însă că doare şi nu sunt foarte rapidă.

Vi îi întinse braţul fără să rostească vreun cuvânt.

— O secundă, trebuie să-i astup urechile lui Uly. Altfel urletele tale o vor trezi.

— Eu nu… n-o să ţip, făgădui Vi.

Până la urmă, se dovedi că minţise.

*

Logan încremeni. În alte condiţii, ar fi încercat să-i coboare pe toţi şi să refacă piramida după plecarea lui Gorkhy. Era însă conştient că nu-şi va mai putea aduna niciodată puterile pentru aşa ceva.

— Da’ ce se-ntâmplă aici? întrebă Gorkhy.

„Cum? Ne-am mişcat în linişte. Cum de-a auzit?”

Sprijinindu-se de perete, Logan înălţă privirea şi văzu că Fin proceda la fel, ca şi Lilly, care ajunsese pe umerii lui.

Lumina torţei se strecură prin grilaj în timp ce gardianul se apropia. Din locul unde se oprise, Lilly era la numai un metru de picioarele lui, însă din cauza marginilor Găurii de sub grilaj, lumina nu avea să cadă pe ea decât dacă Gorkhy se apropia şi mai mult.

Îl auziră adulmecând şi văzură cum se mişcă torţa în timp ce se apleca. Îi înjură.

— Animalelor! Puţiţi mai rău decât de obicei, zise el şi Logan înţelese că simţea mirosul lui Lilly. De ce nu vă spălaţi?

Putea continua aşa multă vreme. Dacă era într-o zi proastă, urina pe ei. Logan tremura de mânie şi de slăbiciune. Nu exista o explicaţie pentru unul ca Gorkhy. Era peste putinţă să înţelegi. Nu câştiga nimic torturându-i, însă o făcea, iar asta îi plăcea la nebunie.

„Pleacă! Pleacă, du-te!”

— Ce se-ntâmplă acolo jos? întrebă el. Am auzit gălăgie. Ce puneţi la cale?

Torţa se mişcă din nou, iar lumina ei se apropie periculos de Lilly. Gardianul se învârtea în jurul grilajului, ţinând torţa ridicată şi privind cât mai jos cu putinţă. Păşea în sens invers acelor de ceasornic, îndepărtându-se mai întâi de ei.

Prizonierii erau paralizaţi. Niciunul nu înjura, nu se lupta şi nu vorbea. Doar Natassa se îndepărtă de Logan.

Lumina se strecură prin grilaj şi căzu pe capul lui Lilly.

— DU-TE-N MĂ-TA, GORKHY! urlă Natassa.

Lumina se îndepărtă brusc de Lilly.

— Cine… Aaa, e fetiţa mea, nu-i aşa?

— Îmi vezi faţa, Gorkhy? întrebă Natassa. E ultimul lucru pe care-l mai vezi, fiindc-o să te-omor.

— Ce gură ai! izbucni în râs Gorkhy. Dar mi-ai arătat asta şi înainte să te trimitem aici, nu-i aşa?

— Să te fut!

— Daaa… Şi asta ai făcut, ha-ha! Ai fost cea mai tare femeiuşcă pe care am avut-o în ultimii ani. I-ai lăsat şi pe băieţii ăştia să se distreze? Eu am fost primul, nu-i aşa? Cică asta nu se uită niciodată. N-ai să mă uiţi, nu-i aşa? hohoti el din nou.

Logan se minună de curajul Natassei. Îl înfrunta pe bărbatul care o violase, doar ca să le dea lor o şansă.

— Şi cum suportă Lilly chestia asta? Sunt sigur că toţi băieţii vor să ţi-o tragă mai degrabă ţie decât târfei ăleia bătrâne. Cum îţi merge, Lilly? A apărut concurenţa? Unde eşti, Lilly? întrebă el, mişcându-şi torţa în căutarea femeii.

— Am aruncat-o în Gaură pe căţeaua aia, zise Natassa.

Logan tremura atât de tare, încât abia mai putea sta în picioare.

— Să mori tu? Eşti o pisicuţă sălbatică, aşa-i? Pun prinsoare că-l ispiteşti până şi pe regişorul nostru neprihănit. I-ai tras-o, rege? Ştiu că Lilly a fost cam răpănoasă pentru tine, dar asta-i o bucăţică mult mai bună. Unde eşti, regişorule?

De dincolo de Gaură, Tatts rosti „Du-te-n mă-ta" în pumni. Înăbuşită, vocea lui suna aproape ca a lui Logan, care simţi un val de căldură pentru ceilalţi deţinuţi. Pe zei, erau împreună şi aveau să iasă la fel.

— Bine, păi… zise Gorkhy, a fost o plăcere. Să m-anunţaţi când vi se face foame. În seara asta am mâncat mai multă friptură şi sunt atât de plin, încât cred că n-aş mai putea lua nici măcar o înghiţitură.

Logan era sleit de puteri. Îi venea să plângă şi se simţea extrem de slăbit. Nici măcar nu mai percepea faptul că stătea în picioare. Era conştient că dacă încerca să se mişte, avea să se prăbuşească. Corpul îi era scăldat în sudoare şi vederea i se înceţoşase din nou.

O clipă mai târziu, auzi răsuflări uşurate.

— A plecat, zise cineva.

Era Natassa. Venise din nou lângă el şi ochii ei erau înlăcrimaţi.

— Mai rezistă un pic. Aproape am reuşit!

Ceva zăngăni puternic pe grilaj.

— Ce faci? şuieră Fin. Lilly, ce mama mă-sii…

— Nici măcar nu l-am atins. Jur! protestă femeia.

— Coboară! strigă Logan.

Era însă prea târziu. Auziră paşi alergând şi după o clipă Gorkhy apăru deasupra grilajului. Torţa îi expuse pe Lilly, Fin şi Logan. Cu o viteză drăcească, gardianul o lovi pe femeie în faţă cu coada lăncii. Se prăbuşiră cu toţii.

Pe când corpurile celorlalţi aterizau peste el, strivindu-l de podeaua de piatră înclinată, Logan îşi văzu comoara – cheia pe care o păstrase atâtea luni – cum cade din mâna lui Lilly. Zăngăni când ateriză pe piatră, străluci în lumina torţei… şi apoi dispăru în Gaură.

Toate speranţele lui, toate visurile erau legate de cheia aceea. Simţi că dispariţia ei în Gaură îl trage şi pe el spre abis.

O clipă de pace fragilă dăinui în timp ce toţi ochii urmăreau căderea cheii. Imediat însă, unul câte unul, prizonierii pricepură noua realitate, care era exact precum cea veche, dinainte să afle de existenţa cheii. Fin pocnea pe cineva, probabil pe Lilly, pentru că atunci când se ridică în genunchi, îşi recuperase deja frânghia. Pe urmă, îl lovi pe Logan în faţă.

Tânărul nu reuşi să-l oprească. Celălalt era prea puternic, iar el prea vlăguit. Rămase nemişcat.

Se auzi un mârâit neomenesc şi o siluetă imensă se izbi în Fin, trimiţându-l în zbor până exact pe marginea Găurii.

Era Scrâşnilă, care se aplecă asupra lui Logan, dezvelindu-şi dinţii.

În patru labe, Fin dădu să se depărteze cât mai mult. Când văzu că Scrâşnilă nu-l urmăreşte, se ridică în picioare.

Logan încercă şi el să se adune de pe jos, dar corpul refuză să-l asculte. Nici măcar nu se putea mişca. Lumea se clătina în faţa ochilor.

— Eu o iau primul pe târfa nouă, zise Fin.

„Zei, fiţi milostivi.”

— O să fii primul care o să mori, nenorocitule! urlă Natassa.

Fata tremura, ţinând pumnalul în mână de parcă n-ar fi ştiut ce să facă cu el.

Prizonierii, animalele naibii, o înconjurară din trei părţi. Ea se retrase până pe marginea Găurii, agitând pumnalul în aer. Deasupra lor, Gorkhy râdea.

— E cărniţă bună, băieţi.

— Nu, zise Logan. Nu! Scrâşnilă, salveaz-o. Salveaz-o, te rog!

Scrâşnilă nu se mişcă. Continua să mârâie, ţinându-i pe toţi la distanţă de Logan.

Natassa îşi dădu seama. Dacă ar fi putut trece de aceeaşi parte a Găurii cu Logan, frica tuturor de Scrâşnilă avea să-i facă să bată în retragere. Însă Fin văzu şi el asta. Eliberă o buclă de frânghie, formând un lasou.

— Tu alegi dacă să-ţi fie mai uşor, sau mai greu, zise el plescăindu-şi buzele însângerate.

Natassa îl privi, cu ochii fixaţi pe lasou, de parcă ar fi uitat că avea un pumnal. După aceea privi dincolo de Gaură şi întâlni ochii lui Logan.

— Îmi pare rău, îi zise ea, după care păşi în gol.

Prizonierii urlară, văzând-o cum dispare.

— Tăceţi şi-ascultaţi! strigă Gorkhy. Uneori se-aude când ajung la fund.

Iar nenorociţii, animalele şi monştrii făcură linişte ca să asculte, sperând să audă zgomotul făcut de trupul fetei care se prăbuşea pe stâncile de dedesubt. Tăcerea fu scurtă. Curând, începură să bombănească înjurăturile obişnuite legate de pierderea unei bucăţi valoroase de carne şi priviră spre Lilly. Lacrimile lui Logan erau la fel de fierbinţi ca febra.

— Şi cine naiba-i Logan? strigă Gorkhy. Rege, cu tine vorbea?

Logan închise ochii. Oare mai conta?

CAPITOLUL 41

— A sosit vremea, grasule! zise Ferl Khalius. Nu-i îndeajuns de nesăbuit să ne urmărească pe-aici.

Erau la peste patru sute de metri înălţime pe Muntele Hezeron, cel mai înalt de pe frontiera ceurană. Până acolo, urcuşul fusese anevoios, totuşi cele mai mari diferenţe de nivel nu depăşiseră patru metri. Din locul unde ajunseseră, existau două căi pentru a traversa muntele: prin trecătoare sau direct peste versantul descoperit. Ferl aproape că stârnise o încăierare în ultimul sat în care se opriseră când întrebase pe ce drum ar fi trebuit s-o apuce un bărbat curajos care se grăbea.

Unii săteni susţinuseră că versantul nu era niciodată alegerea potrivită, dar mai ales că ar fi fost greu de străbătut în acel anotimp. Cea mai uşoară fulguire şi cel mai subţire strat de gheaţă ar fi transformat poteca într-o sinucidere. Alţii se încăpăţânaseră să spună că drumul acela era singurul pentru a străbate munţii înainte de prima ninsoare. Dacă luai drumul prin trecătoare, puteai fi oricând blocat între versanţii ei abrupţi, ceea ce însemna că mureai după ce începea să ningă.

Şi curând avea să înceapă să ningă.

Baronul Kirof nu se descurca prea bine. Înălţimile îl speriaseră atât de mult, încât plânsese:

— Dacă… dacă ei ar fi nesăbuiţi să ne urmeze, atunci noi cum suntem că mergem pe-aici?

— Dornici de supravieţuire. Eu am crescut în munţi mult mai abrupţi decât ăştia, ridică Ferl din umeri. Mă urmezi sau pici.

— N-ai putea să m-abandonezi? întrebă jalnic baronul.

Ferl îl luase cu el fiindcă nu ştia ce urma să se întâmple după ce dezertase şi dorea să aibă cu ce negocia. Poate că fusese însă o greşeală. Grăsanul îl încetinise.

— Ei te vor în viaţă. Dacă rămâi aici, Vürdmeisterul ăla mă va arunca de pe stânci. Atâta vreme cât eşti cu mine, s-ar putea să ezite.

— De ce?
— Mişcă-te, grăsane!
Ferl Khalius privi încruntat norii negri de deasupra lor. Tribul său, Iktana, era unul de munteni. El fusese printre cei mai buni căţărători, dar nu-i plăcuse niciodată să se caţăre. Iubea bătăliile, fiindcă îl făceau să se simtă viu. Căţărarea era însă arbitrară, zeităţile muntelui erau capricioase. Îl văzuse pe cel mai credincios tovarăş al său prăbuşindu-se spre moarte când păşise pe o piatră ce-l susţinuse pe Ferl – care era mai greu –, doar cu un moment mai înainte. Desigur, în bătălie te-ar fi putut ucide o săgeată rătăcită, însă te puteai mişca, ba chiar te puteai lupta. Era posibil să mori, dar sfârşitul nu te găsea speriat, agăţat de o muchie de stâncă cu degete şovăitoare, rugându-te să nu urmeze o pală de vânt.
Traversarea aceasta nu era cea mai rea pe care o văzuse. Urca treizeci de metri, pe o lăţime de numai un metru. Asta însemna destul de mult. Pe de altă parte însă, părea destul de puţin. Conştiinţa faptului că dacă alunecai, nu aveai nici cea mai mică şansă de a supravieţui, că erai faţă în faţă cu moartea îl făcea să tremure pe orice bărbat.
Inclusiv pe grăsanul Kirof.
Baronul, din păcate, habar n-avea de ce era el atât de important. Nici Ferl nu reuşise să se lămurească. Ştia doar că grasul era îndeajuns de însemnat pentru ca Regele-zeu să trimită un Vürdmeister după ei.
— Tu treci primul, grasule. Eu o să iau tot calabalâcul, dar asta-i singura concesie pe care ţi-o fac.
Nu era chiar un act de milostenie, ci mai degrabă simţ practic. Grăsanul avea să se mişte mai greu dacă avea bagaj, iar dacă ar fi căzut, Ferl ar fi regretat pierderea proviziilor.
— Nu pot s-o fac, zise baronul Kirof. Te rog.
Sudoarea îi năpădise faţa rotundă. Mustăţile mici şi roşii îi tremurau ca ale unui iepure.
Ferl îşi trase sabia, cea pe care o protejase atât de mult şi care sperase că-l va face conducătorul clanului său. Era tot ce şi-ar fi putut dori un războinic, o sabie perfectă,

împodobită pe lamă cu rune pe care le recunoştea, însă nu le putea citi.

Făcu un gest cu sabia care spunea totul: „Alege – ori mergi pe cărare, ori te lupţi cu mine cu sabia”.

Baronul porni pe potecă. Bombănea ceva cu glas prea firav ca să-l audă Ferl, dar părea că se ruga.

Surprinzător, se mişcă destul de repede. Ferl trebui să-l pocnească o dată cu latul sabiei când se opri şi începu să lunece înapoi. Nu aveau timp pentru aşa ceva. Dacă nu se îndepărtau suficient de Vürdmeister când avea să iasă dintre copaci, Ferl era ca şi mort. Bărbatul alesese să meargă în spatele grăsanului, fiindcă el fusese singura modalitate de a-l determina să se mişte, însă era conştient că se expunea magiei pe care Vürdmeisterul ar fi putut s-o arunce asupra lor. Dacă nu se îndepărtaseră suficient, încât urmăritorul lor să se teamă că l-ar putea ucide pe baron, totul era terminat.

Panorama îţi tăia răsuflarea. Trecuseră de jumătatea drumului pe versant şi ochii lor puteau vedea până în zare. Ferl se gândi că ar putea zări până şi capitala Cenariei, departe către nord-vest. De aici se părea că nu înaintaseră aproape deloc. Ferl nu era însă interesat de orizontul acela fără nori din miazănoapte. Îl preocupa atingerea uşoară pe care o simţise pe piele. Zăpadă.

Ridică ochii. Frontul norilor negri de pe cer era exact deasupra lor.

— Cărarea se îngustează tot mai mult, zise grăsanul, oprindu-se.

— Vürdmeisterul a ieşit din pădure, n-avem de ales.

Baronul îşi înghiţi nodul din gât şi porni înainte cu faţa lipită de peretele de piatră şi cu braţele desfăcute, pentru echilibru.

În urma lor, Vürdmeisterul stătea cu mâinile în şold, furios.

Ferl privi înainte. Alţi treizeci de paşi, apoi o ultimă secţiune dificilă, unde poteca se îngusta până la mai puţin de jumătate de metru. Grăsanul respira cu greutate aerul rarefiat şi îngheţat.

— Hai că poţi, zise Ferl. Ştiu că eşti în stare.

În chip miraculos, grăsanul începu să înainteze, suflând din greu, dar cu încredere, ca şi cum ar fi descoperit înlăuntrul său un izvor de curaj pe care nu ştiuse niciodată că îl are.

— Hai că pot, zise el.

Şi avea dreptate. Reuşi să treacă de cea mai îngustă parte a pragului, iar Ferl îl urmă îndeaproape, aruncând pietriş în hăul din dreapta lor şi încercând să nu se prăvălească şi el.

Poteca se mai lărgi, iar grăsanul începu să pună un picior în faţa celuilalt, spre deosebire de bucata de drum anterioară în care umblase cu paşi adăugaţi. Începu să râdă.

În momentul următor, pe lângă ei trecu o ceaţă verde şi poteca explodă în faţa lor.

În timp ce vântul tăios spulbera fumul negru, norii se deschiseră de asemenea şi începu să ningă. Fulgi mari, grei, se învolburau în cercuri şi erau purtaţi orizontal de suflarea crivăţului. Grăsanul şi Ferl se holbară la hăul din faţa lor.

Era lat de numai un metru, dar ei nu aveau loc să-şi ia avânt. Şi nici terenul de dincolo nu părea foarte stabil.

— Dacă reuşeşti să sari, zise Ferl, n-o să-ţi mai spun niciodată „grăsane”.

— Să te ia naiba, replică baronul… după care sări.

Se clătină stângaci pe partea cealaltă, însă reuşise să treacă.

Alt proiectil lovi versantul deasupra capului lui Ferl, împroşcând aşchii de stâncă şi pietriş. Îşi scutură capul ca să vadă mai bine şi-şi pierdu echilibrul, dar şi-l recăpătă imediat. Făcu doi paşi şi apoi sări.

Pragul se dezintegra sub tălpile lui mai repede decât putea sui mai departe. Întinse braţele, sperând să se agaţe de ceva.

Simţi cum o mână îl prinde. Opintindu-se, baronul îl trase în siguranţă.

Gâfâind, Ferl se aplecă, îşi puse palmele pe coapse, iar

după un moment îl întrebă:

— M-ai salvat. De ce ai…? De ce?

Răspunsul baronului se pierdu în zvonul stâncii care explodă în spatele lor.

Ferl privi restul potecii. Mai aveau treizeci de paşi înainte să dispară după un colţ, punându-i la adăpost de Vürdmeister. Cărarea avea aici un metru şi jumătate lăţime, prea mult ca vreun proiectil s-o distrugă în totalitate, totuşi ei continuau să fie expuşi, iar Ferl nu mai intenţiona în niciun caz să rămână în spate. Băgă sabia în teacă şi-l înşfăcă pe baron, întorcându-l.

— Asta-i singura cale prin care putem scăpa, zise el.

— E-n regulă, spuse baronul. Oricum n-am de gând să mă întorc pe cărarea aia şi nici nu ştiu cum să mă descurc singur în sălbăticie. Mergem împreună mai departe.

Porniră laolaltă înaintând cu spatele; Ferl privea de la potecă la Vürdmeister. În jurul trupului acestuia se rotea un proiectil verde-strălucitor. Ştia că prada avea să-i scape. Proiectilul începu să se rotească tot mai repede.

Ferl îl apropie pe baron de marginea hăului într-o ameninţare mută.

Proiectilul încetini şi îl zăriră pe Vürdmeister rostind blesteme imperceptibile. Ferl ridică degetul mijlociu într-un salut mut către el. Râzând, baronul îl copie imediat.

În momentul acela, o piatră jucă sub călcâiul lui Ferl, când păşi îndărăt. Alunecă şi-l trase pe Kirof peste el.

Nu mai putea face decât un singur lucru. Îl împinse pe baron spre margine, propulsându-şi propriul corp spre o zonă sigură.

Ateriză în fund pe prag. Văzu degetele baronului încleştate pe muchia de piatră. Ferl se rostogoli spre el şi-i zări ochii holbaţi.

— Ajutor! strigă baronul.

Ferl nu schiţă niciun gest.

Până la urmă, grăsanul era pur şi simplu prea gras. Atârnă încă un moment, dar apoi braţele sale nevolnice nu-l mai ajutară. Degetele îi alunecară pe piatră. Deşi căderea dură destul de mult, grăsanul nu scoase niciun strigăt. Ferl

şi Vürdmeisterul îl priviră amândoi prăbuşindu-se către stâncile ucigaşe.

Pe cealaltă parte a muntelui, chipul Vürdmeisterului păru că se boţeşte la fel ca trupul baronului. Regele-zeu nu accepta eşecul.

Ferl se rostogoli de lângă margine şi dădu cotul cărării. Se felicită că avusese înţelepciunea de a păstra bagajul.

CAPITOLUL 42

Domeniul Gyre de la Havermere se schimbase enorm de când Kyllar trecuse pe acolo cu Helene şi cu Uly, în drum spre Caernarvon. Atunci fusese aproape pustiu. Fără un stăpân care să-i protejeze, unii fermieri plecaseră. Recolta care trebuia strânsă şi absenţa fericită din anul acesta a raidurilor ceurane sau lae'knaught erau singurele motive pentru care ceilalţi rămăseseră.

Acum tot domeniul era plin până la refuz şi Kyllar avu nevoie de o secundă ca să înţeleagă motivul. Rezistenţa îşi mutase cartierul general la Havermere. Erau la numai câteva zile de mers călare de oraşul Cenaria, ceea ce le permitea să atace patrulele, dar să fie îndeajuns de departe dacă Regele-zeu trimitea o armată puternică împotriva lor. Bogăţia recoltelor şi resursele pe care le avea domeniul Gyre – care includeau sute dintre cei mai buni cai din regat, un arsenal bine dotat şi ziduri ce ar fi putut fi apărate împotriva oricui nu folosea magia – transformau locul într-o bază perfectă. Kyllar se întrebă dacă o ocupaseră cu forţa sau dacă administratorul rămas la comandă invitase armata.

Se opri văzând compania care trebuia să apere tabăra în primele ore ale dimineţii. Dacă ar fi dorit, ar fi putut să evite să fie recunoscut, sau cel puţin să fie întrebat de unde venea. Probabil că nu-l văzuseră încă, nu în lumina aceea, deşi nu avea de unde şti cât de iscusite erau santinelele lor. În cele din urmă se gândi că era mai bine să afle ce se întâmpla în Havermere. Dacă Logan era încă în viaţă, iar el reuşea să-l salveze, aici ar fi trebuit să se refugieze. Dacă i-ar fi putut spune lui Logan la ce să se aştepte, ar fi fost încă şi mai bine.

Cu toate acestea, înainte de a-şi relua drumul îşi preschimbă chipul în al lui Durzo. Era o transformare mult mai uşoară decât cealaltă, singura pe care o mai experimentase, cea a baronului Kirof, şi probabil mai puţin periculoasă. Rebelii care îl cunoşteau pe baron şi-ar fi dorit

să-l ucidă. Cei care îl ştiau pe Durzo s-ar fi prefăcut neştiutori, fiindcă niciunul n-ar fi admis că avusese vreun contact cu un mătrăşitor. Şi oricum, era mai bine decât să meargă cu propriul chip.

Un Kyllar Stern care apărea în tabăra rebelilor drept Kyllar Stern trebuia să se dedice scopului lor. În plus, nu ştia dacă personajul Kyllar era în siguranţă. Helene îi povestise lordului general Agon despre el, însă Kyllar nu era sigur că acesta îi informase pe toţi.

Una peste alta, încercă să-şi pună la punct deghizarea Durzo. Nu era uşor, deşi petrecuse zile, ba chiar săptămâni, perfecţionându-se. Problemele erau multe.

Întâi, trebuia să-ţi aduci aminte chipul la perfecţie. Chiar şi după ani în care se uitase la Durzo Blint, ăsta era cel mai greu lucru pe care şi l-ar fi imaginat vreodată Kyllar. După ce începuse proiectul acela, petrecuse săptămâni încercând să-şi amintească cum se schimbau ridurile minuscule de la colţurile ochilor lui Durzo, plasându-i ciupiturile de vărsat ce-i însemnau obrajii, potrivind forma corectă a sprâncenelor, ajustându-şi fuioarele bărbii rare. Pe urmă, când crezuse că ajunsese la perfecţiune, îşi dăduse seama că abia începuse.

Un chip static nu însemna o deghizare. Trebuia să stabilească o corespondenţă între toate punctele mişcătoare de pe faţa aceea şi cele de pe faţa sa, ca să le poată mişca aproape la fel. Aproape… Chiar şi după zece ani în care fusese crescut de Durzo şi în care-i remarcase până şi ticurile inobservabile, expresiile faciale ale lui Kyllar nu prea aduceau cu ale lui Durzo. Ca atare, faţa lui Durzo se întuneca atunci când Kyllar se încrunta, sau rânjea când el zâmbea, plus alte o sută de expresii pe care le adăugă pe măsură ce le observă în numeroasele ore pe care le petrecu strâmbându-se în faţa oglinzii.

Chiar şi aşa însă, deghizarea nu era completă. Durzo fusese înalt, pe când Kyllar, abia dacă trecea peste statura mijlocie. Astfel că, după ce îşi compunea chipul, trebuia să-şi înalţe silueta cu vreo cincisprezece centimetri. Dacă cineva ar fi încercat să se uite în ochii lui Durzo, ar fi privit

peste creştetul lui Kyllar. Era nevoie de foarte multă disciplină ca să-ţi aminteşti să te uiţi la gâtul unei persoane, aşa încât închipuitul Durzo să o privească în ochi. Kyllar încă nu stăpânea asta. Încercase să facă în aşa fel încât să privească oriunde dorea, iar ochii lui Durzo să-l imite de la cincisprezece centimetri mai sus, dar încă nu reuşise.

Şi, desigur, dacă cineva ar fi încercat să atingă faţa sau umerii pe care-i proiecta, iluzia avea să se destrame. Kyllar încercase s-o facă eterică, aşa încât, dacă ceva ar fi atins-o, să treacă prin ea. Nu izbutise. Urzeala Talentului, sau ce naiba o fi fost, era fizică. Dacă o lovea ceva mai substanţial decât ploaia, se destrăma. Kyllar încercase şi cealaltă variantă, să-i confere o formă solidă, astfel încât lumina ce cădea pe ea să întâmpine o rezistenţă reală, aşa cum ar fi oferit-o un chip sau nişte umeri adevăraţi. Nici asta nu funcţionase.

Una peste alta, muncise al naibii de mult pentru ceva care se dovedise o deghizare mediocră. Kyllar înţelegea acum de ce Durzo preferase mereu machiajul.

Îşi îmboldi calul cu călcâiele şi porniră spre Havermere.

Santinelele nu părură surprinse să-l vadă apărând din întuneric, aşadar cetatea era probabil apărată mai bine decât crezuse el.

— Cine eşti şi ce cauţi aici? întrebă un adolescent cu înfăţişare dură.

— Sunt născut în Cenaria, dar am trăit în Caernarvon în ultimii ani. Am auzit că, în mare parte, lucrurile s-au liniştit. Familia mea e-n Cenaria şi vreau să văd dacă au scăpat cu bine.

Vorbise repede şi probabil explicase prea mult, aşa cum ar fi făcut-o însă un negustor neliniştit, dornic să intre în oraş.

— Cu ce te ocupi?

— Sunt negustor de ierburi şi spiţer. De obicei, folosesc asemenea ocazii ca să aduc plante cu mine, dar ultimul transport mi-a fost distrus de bandiţi. Nenorociţii au dat foc căruţei, fiindcă n-au găsit aur în ea. Spuneţi-mi şi mie,

ce-au câştigat prin asta? În tot cazul, sper ca de data asta să mă descurc mai bine.

— Eşti înarmat? întrebă tânărul.

Părea mult mai relaxat pentru că, aşa cum îşi dăduse seama Kyllar, îi crezuse povestea.

— Bineînţeles că-s înarmat. Mă crezi nebun? întrebă el.

— Ai dreptate. Haide!

Kyllar intră în tabăra aflată în faţa porţilor lui Havermere. Era bine organizată, aliniată în rânduri ordonate, cu haznale dispuse la intervale regulate, departe de gropile cu jăratic în care se gătea mâncarea. Văzu numeroase sălaşuri permanente sau semipermanente, despărţite prin alei destinate traficului pietonilor şi al călăreţilor. Aspectul general nu părea totuşi foarte militar. Unele construcţii păreau pregătite pentru iarnă, însă fortificaţiile din jurul taberei erau de tot râsul. Se părea că toţi nobilii şi gărzile lor personale se stabiliseră pe domeniul Gyre, în timp ce soldaţii şi civilii care-i înfruntaseră pe rebeli rămăseseră aici, încercând să se descurce.

Kyllar se uita la o clădire din lemn, încercând să-i ghicească scopul, când aproape că dărâmă un bărbat cu pince-nez, care se sprijinea într-un baston. Bărbatul ridică privirea şi ambii rămaseră la fel de uimiţi.

— Durzo? întrebă contele Drake. Credeam c-ai murit.

Kyllar îngheţă. Fu atât de încântat să-l vadă în viaţă, încât aproape pierdu controlul deghizării. Contele părea mai bătrân, mai împovărat de griji. Şchiopăta de pe vremea când îl cunoscuse Kyllar, însă nu mai avusese niciodată nevoie de baston.

— E vreun loc în care putem vorbi, conte Drake? întrebă Kyllar, abţinându-se cu greu să-i spună „domnule”.

— Da, desigur. Dar de ce-mi spui aşa? Nu mi te-ai mai adresat în felul ăsta de ani buni.

— Păi… a trecut ceva vreme. Cum ai scăpat?

Drake miji ochii, scrutându-l, iar Kyllar îşi fixă privirea pe pieptul lui, sperând că ceea ce vedea contele erau ochii lui Durzo.

— Eşti bine? întrebă bătrânul.

Kyllar descălecă, întinse mâna şi-l prinse de încheietură. Îl simţea pe Drake sincer, puternic, aşa cum fusese întotdeauna. Era ca o ancoră şi Kyllar era copleşit pe de o parte de nevoia de a-i spune totul, pe de alta, de ruşinea pentru ceea ce se întâmplase.

Pericolul discuţiei cu contele Drake era că totul devenea mai clar pe măsură ce asculta. Decizii ce păruseră încurcate se simplificau brusc. Şi asta îl intimida pe Kyllar. Dacă l-ar fi cunoscut cu adevărat, contele Drake nu l-ar mai fi iubit. Un mătrăşitor nu are prieteni.

Bătrânul îl conduse într-un cort aflat aproape de centrul taberei. Se aşeză pe un scaun, cu piciorul evident înţepenit.

— Acum e niţel cam rece, însă dacă mai rămânem aici până la iarnă, o să ne adăpostim mai bine.

— O să „ne”? repetă Kyllar.

Citi bucuria în ochii contelui.

— Soţia mea, Ilena şi cu mine. Serah şi Magdalyn n-au... n-au reuşit să scape. Pe Serah au făcut-o damă de companie. Am auzit că... s-a spânzurat cu cearşafurile de la pat. Magdalyn este fie damă de companie, fie una dintre concubinele Regelui-zeu, după cum am auzit, zise Drake, apoi îşi drese glasul. Majoritatea nu supravieţuiesc prea mult.

Deci era adevărat. Kyllar nu crezuse că Jarl îl minţise, dar fusese incapabil să accepte adevărul.

— Îmi pare teribil de rău, spuse el.

Cuvintele erau de prisos. Damele de companie erau legate în cea mai crudă şi mai dezumanizantă formă de sclavie pe care o cunoştea Kyllar: sterilizate prin magie şi închise într-o cameră din garnizoana halidorană pentru a satisface plăcerile soldaţilor... ceva ce se putea întâmpla de zeci de ori pe zi. Simţi un ghem în stomac.

— Da, e o rană deschisă, mărturisi contele Drake înnegurându-se la chip. Fraţii noştri halidorani s-au dedat la cele mai neruşinate fapte. Te rog, hai înăuntru! Să vorbim despre războiul pe care trebuie să-l câştigăm!

Kyllar intră, dar ghemul din stomac rămase. Durerea chiar se intensifică. Când o văzu pe Ilena Drake, fata cea mai mică a contelui, care avea acum paisprezece ani, sentimentul de vinovăţie îl strivi cu totul. Zeule! Dacă o vor prinde şi pe ea?

— Ai putea să ne încălzeşti nişte ootai? o rugă contele pe fiica sa. O mai ţii minte? îl întrebă el pe Kyllar.

— Ilena, nu?

Fusese întotdeauna favorita tatălui ei. Avea tenul deschis al mamei şi păr blond-deschis, dar şi înclinarea tatălui ei spre ştrengărie, nealterată deocamdată de vârstă.

— Încântată să vă întâlnesc, zise fata politicos.

La naiba, devenea o adevărată lady! Când se întâmplase asta?

— Deci, care-i titlul sau poziţia ta aici? întrebă Kyllar privindu-l din nou pe conte.

— Titlu? Poziţie? Drake zâmbi şi-şi roti bastonul. Terah Graesin oferă tot felul de ranguri nobiliare încercând să unească familiile într-o rebeliune, dar când este vorba despre făcut ceva într-adevăr, mă cheamă-n ajutor.

— Glumeşti.

— Mă tem că nu. De asta suntem încă aici. Cât a trecut de la lovitura de palat? Trei luni? A autorizat doar raiduri minore, îndreptate împotriva rutelor de aprovizionare şi a avanposturilor prost apărate. Se teme că dacă va suferi vreo înfrângere importantă, familiile se vor retrage şi-i vor jura credinţă Regelui-zeu.

— Nu aşa se câştigă un război.

— Nimeni nu ştie cum poţi învinge Halidorul. De multe decenii nimeni n-a luptat cu succes împotriva unei armate sprijinite de vrăjitori. Am auzit zvonuri care spun că halidoranii ar avea probleme de-a lungul frontierei cu Ţinutul Îngheţat. Terah speră ca majoritatea soldaţilor să fie trimişi acasă înainte ca zăpada să blocheze Vânturile Şuierătoare.

— Credeam că Vânturile Şuierătoare sunt în mâinile noastre, zise Kyllar.

— Aşa era, îl aprobă contele Drake. Am ţinut chiar legătura cu prietenul meu Solon Tofusin, care dorea să-l previn când suntem gata să plecăm la război. Garnizoana de acolo avea cei mai buni soldaţi cenarieni din regat, numai veterani.

— Şi? întrebă Kyllar.

— Au murit toţi. S-au sinucis ori s-au întins la pământ pentru ca duşmanii să le taie gâtul. Iscoadele mele spun că a fost lucrarea zeiţei Hali. Veştile astea n-au făcut decât s-o determine pe ducesă să fie şi mai precaută.

— Terah Graesin, zise Ilena, îşi organizează majoritatea campaniilor din pat.

— Ilena! exclamă tatăl ei.

— E adevărat. Stau zilnic cu cameristele ei, zise fata încruntată.

— Ilena!

— Îmi cer iertare.

Kyllar se simţea zguduit. Nu era cu putinţă! Zeii erau un amestec de superstiţie şi nebunie, dar cum ar fi putut aşa ceva să determine sute de soldaţi veterani să se sinucidă?

Ilena nu-şi luase ochii de pe Kyllar de când acesta intrase în cort. Îl privea de parcă s-ar fi pregătit să fure ceva.

— Bun. Şi care-i planul? întrebă el, luând ceaşca de ootai de la fata încruntată.

Înţelese prea târziu că va fi incapabil să bea – buzele lui Durzo nu erau la locul lor.

— Din câte ştiu, zise contele măcinat de durere, nu avem niciunul. Ea mi-a vorbit despre o mare ofensivă, însă mă tem că nu ştie ce să facă. A încercat să angajeze mătrăşitori; acum câteva zile, a fost pe-aici şi un vânător de recompense ymmuri – unul înspăimântător dar mie mi se pare că vrea doar să lase impresia că acţionează. Adună într-adevăr o armată, însă nu ştie ce să facă cu ea. Se pricepe la politică, nu la război, iar în anturajul ei nu se află niciun militar de profesie.

— Se pare că va fi cea mai scurtă rebeliune din istorie.

— Ei, hai, nu mă mai încuraja aşa! zise contele Drake,

sorbind din ootai. Aşadar, ce te-aduce aici? Sper că n-ai venit cu treabă.

— Chiar aşa, cu ce te ocupi? întrebă fata.

— Ilena, taci sau pleacă de-aici! rosti contele Drake.

Văzând expresia deopotrivă rănită şi înciudată a fetei, Kyllar trebui să tuşească în palmă şi să se uite în altă parte ca să nu izbucnească în râs.

Când o privi din nou, faţa ei se schimbase. Ochii îi erau strălucitori şi măriţi.

— Tu eşti! zise ea. Kyllar!

Se aruncă în braţele lui, răsturnându-i ceaşca delicată de ootai din mână şi distrugând complet iluzia pe care o crease. Contele rămase cu gura căscată. Kyllar îl privi ruşinat.

— Îmbrăţişează-mă, netotule! zise Ilena.

Kyllar izbucni în râs şi o îmbrăţişă. Ce bine era, cu adevărat minunat, să fii ţinut în braţe! Fata îl strânse cât putea de tare, iar el o ridică. Simulă credibil că o strânge şi el din răsputeri. Ea crezu că era un joc şi încercă să strângă mai tare până când el strigă îndurare. Râseră din nou – mereu se îmbrăţişau aşa –, iar Kyllar o puse într-un târziu pe pământ.

— Oh, a fost grozav! zise ea. Cum ai făcut asta? Poţi să mă-nveţi şi pe mine? Te rog!

— Ilena, lasă-l să respire, o dojeni tatăl ei, care zâmbea însă larg. Ar fi trebuit să-i recunosc vocea.

— Vocea. Oh, la… naiba! zise Kyllar.

Schimbarea vocii necesita fie o performanţă actoricească de care el nu părea să fie deocamdată capabil, fie mai multă magie. Dar asta implica multe ore de muncă pentru o singură deghizare. Când va avea oare timp pentru aşa ceva?

— Ei bine, spuse contele, scoţându-şi pince-nez-ul şi începând să adune cioburile ceştii de ootai, se pare că trebuie să vorbim. O scuzăm pe Ilena?

— Oh, tată, lasă-mă să rămân!

— Păi, da, zise Kyllar. Ne vedem, ştrengăriţo!

— Nu vreau să plec!

Contele Drake îi aruncă o privire care o făcu să se posomorască. Bătu cu piciorul în pământ, dar ieşi din cort.

După ce rămaseră singuri, bătrânul îl întrebă cu blândeţe:

— Ce ţi s-a întâmplat, fiule?

Kyllar îşi examină o unghie ruptă, privi cioburile ceştii care mai erau încă împrăştiate pe pământ şi evită cu disperare să se uite spre conte.

— Domnule, crezi că un om se poate schimba?

— Absolut, răspunse contele Drake. Absolut, dar de obicei devine tot mai mult ceea ce este deja. De ce nu-mi povesteşti totul?

Aşa că tânărul îi povesti. Îi spuse totul, începând cu plecarea de pe domeniul Jadwin, jurămintele încălcate faţă de Helene, Uly şi durerea arzătoare pe care i-o lăsase în stomac. În cele din urmă, termină.

— Aş fi putut să opresc totul, zise el. Era în puterea mea să închei războiul înainte ca el să-nceapă. Îmi pare teribil de rău! Mags şi Serah ar fi fost în siguranţă dacă l-aş fi ucis pe Durzo înainte…

Contele îşi masa tâmplele, fără a încerca să-şi ascundă lacrimile care i se scurgeau pe obraji.

— Nu, fiule. Nu mai gândi aşa!

— Dumneata ce-ai fi făcut, domnule?

— Dacă aş fi ştiut că înjunghiindu-l pe Durzo în spate, le voi salva pe Serah şi pe Magdalyn? Aş fi făcut-o, fiule, dar n-ar fi fost cea mai bună mişcare. Dacă nu eşti rege sau general, singura viaţă pe care ai dreptul s-o sacrifici pentru un ţel nobil este a ta. Ai făcut ceea ce trebuia. Acum hai să vorbim despre Burdihan. Eşti sigur că zvonul e adevărat?

— Shinga a venit el însuşi să-mi spună… şi a plătit cu viaţa pentru asta.

— Jarl e mort? întrebă contele Drake, vizibil afectat.

— Ştiai de el? întrebă Kyllar.

— Mă căutase la un moment dat. Planifica o răscoală, ca să ne ofere nouă o şansă, înjumătăţind forţele lui Ursuul. Oamenii îl urmau. Îl iubeau. Până şi hoţii şi ucigaşii

începuseră să creadă că viaţa li s-ar fi putut schimba.

— Domnule, după ce-l salvez pe Logan…

— Nu spune nimic.

— Mă duc după Mags.

Chipul lui Drake deveni încă o dată cenuşiu, lipsit de orice speranţă.

— Salvează-l pe Logan Gyre, cât de repede poţi. Ulana va regreta că nu te-a întâlnit, dar trebuie să pleci chiar acum.

Kyllar se ridică şi recompuse masca lui Durzo. Privindu-l, chipul contelui se însenină puţin.

— Ştii, ai nişte şmecherii care… grozav!

Izbucniră amândoi în râs.

— Mai am însă o întrebare, zise Kyllar. M-am gândit că s-ar putea să ne folosească apariţia unor zvonuri care să anunţe că Logan e în viaţă, înainte ca el să apară cu adevărat. Vreau să zic, asta va da oamenilor o umbră de speranţă şi-l va face pe el mai uşor de acceptat atunci când va apărea, ca să-şi poată apoi consolida puterea. Să-i spun lui Terah Graesin că e-n viaţă?

— E cam târziu pentru asta, se auzi o voce dinspre intrarea în cort.

Era Terah Graesin, îmbrăcată într-o rochie verde şi amplă şi cu o mantie tivită cu blană de vizon. Zâmbea subţire.

— Durzo Blint, nu te-am mai văzut de veacuri.

CAPITOLUL 43

De obicei, Garoth îşi chema concubinele în camerele lui, dar uneori îi plăcea să le surprindă. Magdalyn Drake îl satisfăcuse multă vreme, însă, ca întotdeauna, interesul lui începea să se stingă.

În noaptea aceea se trezise la câteva ceasuri după miezul nopţii, cu o mâncărime infernală, o durere de cap şi o idee. Voia să se strecoare pe furiş şi s-o trezească pe Magdalyn cu duritate. Îi plăceau strigătele ei. Avea s-o bată cu sălbăticie şi s-o acuze că urzeşte planuri împotriva lui.

Dacă s-ar fi milogit şi ar fi jurat că nu-i adevărat, aşa cum ar fi făcut majoritatea femeilor înfricoşate, avea s-o arunce de la balcon. Dacă-l blestema, urma s-o posede, egalând sfidarea ei cu un grad de brutalitate, iar fata avea să mai trăiască încă o zi. Înainte să plece, ar fi strâns-o tandru în braţe, şoptindu-i în ureche că-i pare rău şi că o iubeşte. Unele femei îşi doreau întotdeauna să vadă şi ceva bun în el. Simţi fiorii nerăbdării.

Îşi extinse ki-ul prin uşa închisă, sperând să simtă zgomotul egal al respiraţiei ei. Percepu însă cu totul altceva. Magdalyn era trează.

Garoth deschise uşa, dar ea nu-l observă. Stătea aşezată pe pat, cu faţa spre balconul fără balustradă. Era îmbrăcată doar într-o cămaşă de noapte foarte subţire, însă nu părea să simtă aerul rece suflând prin uşa deschisă. Se legăna înainte şi înapoi.

Regele-zeu înjură cu voce tare. Fata nu-i răspunse. Îi atinse pielea şi constată că era rece. Probabil că stătuse aşa câteva ore bune.

Mai avusese concubine care să se prefacă nebune în încercarea de a scăpa de el. Poate că asta făcea şi Magdalyn Drake. Garoth o pălmui, iar ea căzu din pat. Nu scoase însă niciun sunet. Garoth o apucă de părul negru şi o trase pe balcon.

Când ajunse la marginea balconului, o ridică în picioare.

O înşfăcă apoi de gât cu mâna lui groasă şi o împinse până când picioarele ei abia mai atingeau muchia. Degetele lui se strânseseră aproape complet în jurul gâtului femeii. Încerca s-o sufoce cât mai puţin posibil, dar dacă-i dădea drumul, avea să cadă.

Ochii ei se limpeziră până la urmă. Umbra morţii avea efectul acesta asupra oamenilor.

— De ce? întrebă Magdalyn cu tristeţe. De ce faci asta?

Regele-zeu o privi nedumerit. Răspunsul era atât de evident, încât nu era convins că înţelesese întrebarea.

— Fiindcă îmi place, zise el.

În mod curios – dar Magdalyn Drake fusese întotdeauna o fiinţă stranie şi tocmai asta îl atrăgea –, ea îi zâmbi. Se trase către el, însă nu ca o femeie care atârna în gol şi ştia că nu are nici o altă cale de scăpare.

Îl sărută. Dacă juca teatru, atunci era foarte convingătoare. Dacă o părăsise raţiunea, înnebunise într-un fel ciudat. Magdalyn Drake îl săruta, iar Garoth Ursuul ar fi putut jura că-i simţea cu adevărat dorinţa. Excitarea îi reveni mai puternică decât de obicei, când ea îl încălecă, prinzându-l cu picioarele în jurul mijlocului.

Se gândi s-o ducă înapoi înăuntru, dar îi era imposibil să se controleze pe deplin, fiindcă era pe cale să facă dragoste cu o femeie care s-ar fi putut să-şi dorească să-l ucidă. Îl sărută până ajunse la ureche.

— Te-am ascultat cum vorbeai cu Neph, zise ea, răsuflându-i fierbinte în ureche.

Garoth nu obişnuia să le permită concubinelor să vorbească în timp ce le poseda, decât dacă îl blestemau, însă acum nu voia să distrugă nebunia aceea fragilă.

Magdalyn îl sărută din nou, apoi se îndepărtă. Ţinându-se bine cu picioarele de mijlocul lui, îşi desprinse mâinile de gâtul său şi se lăsă pe spate. El o prinse de coapse ca să nu alunece în gol. Fata începu să-şi fluture braţele pe care şi le dusese deasupra capului, privind castelul şi oraşul de dedesubt şi râzând nebuneşte.

Pulsul lui Garoth îi bubuia ca o tobă în urechi. Nu-i păsa nici măcar cine ar fi putut să-i privească. Indiferent ce fel

de nebunie era aceea, se dovedea molipsitoare.

Ea îşi întări uşor strânsoarea coapselor şi rosti iarăşi ceva.

— Ce?

— Dă-mi drumul, zise Magdalyn.

Părea să se fi prins bine cu picioarele de mijlocul lui, aşa că o ascultă, gata la nevoie s-o prindă cu ajutorul ki-ului. N-avea de gând să îngăduie ca toate astea să se încheie fără ca el să fi cunoscut plăcerea. Nu acum.

Ea îşi trase cămaşa de noapte care se prinsese între trupurile lor, apoi o scoase de tot. O aruncă peste margine, râzând la vederea ţesăturii uşoare care cădea spre lespezile de dedesubt.

Pe urmă se ridică şi-l sărută pe Garoth din nou, lipindu-şi trupul tânăr de al lui. Îl dezbrăcă sălbatic de robă. Imediat, se topi în el, gemând când pielea ei o atinse pe a lui, două trupuri calde lipite unul de altul în frigul nopţii.

Fata îi mozoli gâtul.

— Te-am auzit vorbind despre Îngerul Nopţii, zise ea, Kyllar Stern.

— Mmm.

— Vreau să-ţi spun ceva, îi şopti ea în ureche, făcându-l să se înfioare. Kyllar e fratele meu. Vine să mă salveze, nenorocit pervers, iar dacă eu nu pot să te ucid, el o va face.

Muşcă din carotida lui pe cât de tare putu şi încercă să se arunce împreună cu el dincolo de marginea balconului.

Ki-ul reacţionă înaintea lui Garoth, explodându-i la gât. Izvorât din membrele lui, îl aruncă în dormitor, în timp ce Magdalyn Drake zbură în gol.

Rămase în picioare tremurând şi-l chemă pe Neph.

Vürdmeisterul îl găsi în picioare, pe balcon, privind trupul strivit al tinerei femei din curtea de jos.

— Ai grijă de ea, Neph. Să-i spui lui Trudana că mă aştept la tot ce-i mai bun, zise Regele-zeu profund mişcat. Ea a fost un suflet mare.

— Să… Neph tuşi în mod fals, ceea ce-l făcu pe Garoth să-l urască şi mai mult. Să trimit altă concubină? continuă

el încercând în mod evident să nu privească spre semnul clar că Regele-zeu era încă foarte excitat.

— Da, zise Garoth aspru.

„Fii blestemată, Hali, da!”

*

— Dacă vrei să ne scuzi, conte Drake, zise Terah Graesin, am nevoie de cortul tău.

Bătrânul ieşi şchiopătând şi sprijinindu-se de baston, iar câteva gărzi ocupară poziţii la intrarea în cort.

Kyllar era neliniştit. Terah Graesin îl cunoştea pe Durzo. Asta însemna că şi el ar fi trebuit s-o cunoască, ceea ce nu era însă cazul. Din câte îl ştia pe fostul lui maestru, cel mai probabil îl întâlnise fiindcă îi dăduse o însărcinare.

— Deci, zise ea, Logan e în viaţă. Asta e… minunat!

Terah Graesin avea o voce mătăsoasă şi joasă. Se spunea că era seducătoare, dar, pe de altă parte, absolut tot ce se spunea despre ea sugera seducţia. Kyllar nu era de aceeaşi părere. Da, era drăguţă. Avea gură largă, buze pline şi genul de figură la care nu puteau jindui cele mai multe dintre nobilele care îşi petreceau zilele nefăcând altceva decât să dea ordine servitorilor. Poate că lipsa lui de entuziasm se datora faptului că femeia era extrem de conştientă că arăta bine. Purta mult machiaj – aplicat subtil şi cu îndemânare, totuşi foarte mult – şi-şi pensase sprâncenele până ajunseseră două linii subţiri. Adevărul era că se comporta de parcă el ar fi fost obligat s-o admire, ceea ce-l enerva.

Şi mai supărător era însă că, pentru a o privi fix în ochi, astfel încât deghizarea să fie convingătoare, trebuia să se uite exact la sânii ei indiscutabil obraznici. La naiba! De ce erau sânii atât de atrăgători?

— Aşadar, cine te plăteşte ca să-l salvezi pe Logan Gyre? întrebă ea.

— Doar nu te aştepţi să-ţi spun aşa ceva, zise Kyllar.

Singura carte pe care o putea juca era reputaţia de bărbat franc şi secretos a lui Blint. Dacă ea-l cunoştea, nu avea de ce să i se pară suspect.

— Maestre Blint, zise Terah părând să fi luat o decizie,

dar continuând să-i vorbească cu glasul acela provocator, eşti singurul om despre care ştiu că a ucis doi regi. Cu cât te pot plăti ca să-l omori pe al treilea?

„Poftim?”

— Vrei să-l ucid pe Regele-zeu?

— Nu. Pur şi simplu, nu-l salva pe Logan Gyre. Voi dubla orice sumă ţi-a oferit cel care ţi-a cumpărat serviciile.

— Poftim? se înecă Kyllar. De ce? Ai nevoie de toţi aliaţii pe care-i poţi obţine în momentul de faţă. Logan va aduce mii de oameni sub steagul tău.

— Problema e că… ei bine, poţi să ţii un secret, Durzo? întrebă ea zâmbind.

— Dacă tu crezi că-i bine să împărtăşeşti un secret unui ucigaş…

— Bănuiam eu c-o să spui asta, urmă ea triumfătoare, aproape chicotind. Aşa ai zis şi data trecută, îţi aminteşti?

— A trecut ceva vreme, zise Kyllar, simţind că se sufocă.

— Păi, contează doar că ţinerea asta de minte ţi-a îngăduit să-l ucizi pe tatăl meu.

Kyllar clipi.

— Spune-mi, ai făcut-o înainte sau după ce l-ai ucis pe regele Gunder?

— Sunt plătit să ucid, nu să-mi povestesc crimele.

„Zeule! Propriul ei tată?”

— De aceea pot avea încredere în tine. Deşi îţi voi aminti că te-am plătit deja ca să nu mă ucizi… aşa că nu-mi poţi face ce i-am făcut eu tatei.

— Bineînţeles că nu.

Îi trebui o secundă să priceapă totul. Probabil că se întâlnise cu Durzo când mătrăşitorul acceptase o misiune pentru tatăl ei, ducele Gordin Graesin. Poate că se comandase uciderea regelui Davin? Ducele Graesin crezuse că Regnus Gyre va fi rege după moartea lui Davin, ceea ce ar fi însemnat că fiica lui Gordin, Catrinna, devenea regină. Mama lui Logan, Catrinna Graesin, fusese sora vitregă a lui Terah, mai vârstnică însă decât ea cu aproape douăzeci de ani.

— Aşadar, de ce să-l lăsăm pe Logan să moară? întrebă

el.

— Pentru că nu renunţ prea uşor la ce-mi aparţine, Durzo Blint. După cum ştii…

— Dar nu crezi c-ar fi mai bine să te preocupi întâi de recuperarea tronului de la halidorani, înainte să-ţi baţi capul să-ţi asasinezi aliaţii?

— N-am nevoie de o lecţie de civism. Eşti interesat să faci bani stând degeaba? Sau vrei să mă transformi în inamicul tău? Într-o zi voi deveni regină şi vei descoperi că-ţi voi purta multă pică.

— Şapte mii de galbeni, spuse Kyllar. Dar de unde ştiu c-o să mă plăteşti? Dacă halidoranii vă spulberă, o să rămân cu buza umflată.

— Uite, ăsta-i Durzo Blint de care-mi aduc aminte, zise ea zâmbind, după care scoase de pe deget un inel imens, cu un rubin fabulos. Te rog să nu-l amanetezi. A aparţinut tatei şi valorează jumătate din cei opt mii de galbeni pe care ţi-i voi da după ce-mi recapăt tronul. O să primeşti un bonus dacă îmi aduci dovada morţii lui Logan.

— Corect, replică Kyllar.

— Presimt că unii dintre aliaţii mei vor deveni… problematici în viitor. O să mai am misiuni pentru tine. Asta dacă nu cumva ţi-ai pierdut îndemânarea.

— Şi ce vrea să-nsemne asta?

— Când n-ai răspuns chemării mele, acum o lună, a trebuit să mă adresez altcuiva.

— N-ai să găseşti niciodată pe cineva mai bun decât mine, spuse Kyllar conştient că vorbea exact ca Durzo Blint.

Terah Graesin îşi umezi buzele, iar ochii îi trădară o foame subită. Kyllar nu putea ghici ce era în mintea ei, dar indiferent la ce se gândea, nu-i era pe plac. Femeia zâmbi.

„Şi acum ce mai aşteaptă? Să mă dau la ea?” Clipa aceea trecu.

— Atunci, la revedere, zise ea pe un ton egal care nu-l lăsă pe Kyllar să-şi dea seama dacă avusese sau nu dreptate.

Se apropie de el şi-l sărută pe ambii obraji. Asta însemnă

că faţa lui adevărată era la nivelul pieptului ei, dar avu noroc. Femeia nu se apropie îndeajuns ca să-i atingă nici buzele lui adevărate cu sânii, nici obrajii fantomatici cu gura ei. Iluzia rămase intactă.

Imediat după ce ea ieşi din cort, Kyllar se puse în mişcare. Sări pe cal şi plecă spre miazănoapte, ieşind din tabără îngrijorat ca nu cumva Terah să fi pus pe cineva să supravegheze ieşirea de apus. Îşi schimbă deghizarea, aşa încât faţa lui Durzo să fie suprapusă peste a lui şi nu deasupra, pentru a putea vedea mai bine chipurile străjerilor. Aceştia îl lăsară însă să plece fără să-i pună nicio întrebare, dar el îşi coborî garda abia după ce parcurse vreo doi kilometri. Inima îi bătea cu putere şi se gândea la ce însemnau toate astea pentru Logan. Chiar dacă îl scotea pe prietenul lui din Burdihan, restul planului nu avea să fie uşor de înfăptuit. Acum însă, ştia măcar care-i erau duşmanii.

Kyllar intrase într-o fâşie îngustă de pădure când auzi o şoaptă în minte: *Apleacă-te!*

— Ce? zise el cu voce tare.

O săgeată i se înfipse în piept.

Lovitura îl zgudui în şa, iar calul său continuă să înainteze, imperturbabil. Kyllar tuşi sânge. Făcuse atât de multe greşeli! Durzo nu l-ar fi iertat niciodată pentru asemenea neglijenţe. Îşi coborâse garda, revenise pe cale deşi ştia că era posibil ca pe urmele lui să se afle cineva, îşi folosise propriul cal în loc să-l fure pe al altcuiva. Nu era nevoie decât de o greşeală ca să fii ucis, iar el făcuse mai multe.

Zeule, cum îi ardeau plămânii!

Ţi-am spus să te apleci.

O siluetă întunecată ieşi de după un copac şi-i prinse hăţurile calului într-o mână; în mâna cealaltă ţinea o sabie.

Mătrăşitorul îşi abandonă umbrele – nu erau nici pe departe la fel de bune ca ale lui Durzo, ca să nu mai vorbim de Kyllar. Era Wrable-Cicatrice.

— Măi să fie, zise el. Durzo Blint? Rahat!

— Salut, Ben, zise Kyllar.

La naiba, avea dreptate. Îşi păstrase deghizarea şi, dacă ar fi ţinut-o la înălţimea lui Durzo, mătrăşitorul ar fi tras cu săgeata peste umărul lui Kyllar.

Menţinerea deghizării în Durzo necesita tot mai mult efort, iar Kyllar înţelegea dureros că era foarte important s-o păstreze. Dacă Terah credea că-l ucisese pe Durzo, Kyllar s-ar mai fi putut întoarce. Varianta asta avea propriile ei probleme, dar mult mai puţine decât cea în care el dezvăluia că era simultan Durzo Blint şi Kyllar Stern, fiind în plus şi nemuritor.

— La naiba, Durzo! Nu ştiam că eşti tu. Căţeaua aia înfumurată mi-a spus doar „misiune specială, uşoară, te plătesc dublu”. Ce naiba cauţi aici?

— Am… Kyllar tuşi. Am făcut o greşeală.

— Una e suficientă, ştii şi tu. Rahat, prietene! Măcar să ne fi luptat.

— Te-aş fi ucis, zise Kyllar.

Fu cuprins de o panică subită. Dacă asta era ultima lui viaţă? N-avea nicio garanţie că se va întoarce. Lupul nu-i explicase niciodată. Zeilor, fusese complet nebun când se lăsase ucis pentru bani.

— Probabil, îl aprobă Wrable-Cicatrice, după care înjură din nou.

Îşi primise porecla de la nenumăratele cicatrici care-i brăzdau faţa. Venise în Cenaria de undeva din Friaku când era încă un copil şi fusese sclav o vreme. Era unul dintre puţinii bărbaţi care-şi câştigaseră libertatea în luptele de gladiatori. Kyllar credea că-şi făcuse singur cicatricile, dar omul vorbea fără vreun accent. Indiferent ce ritualuri practicase, le aflase doar din zvonurile despre locuitorii din Friaku, nu prin observaţie.

— Şi cum o să mă laud cu asta, Durzo? Tocmai te-am nimerit c-o nenorocită de săgeată. Nu aşa se omoară cel mai tare mătrăşitor din lume.

— Ei, se pare că funcţionează, tuşi Kyllar.

— Rahat, zise Ben dezgustat.

— Născoceşte ceva, îl îndemnă Kyllar care scuipă şi mai mult sânge când tuşi.

Uitase că moartea nu era prea plăcută.

— Nu pot să fac asta, protestă Wrable. Ar fi o dezonoare pentru cel mort. M-ai putea bântui după aia.

— Îmi pare sincer rău pentru tine.

Începu să alunece din şa. Se izbi de pământ cu o bufnitură şi se lovi puternic la ceafă, dar reuşi să-şi menţină deghizarea.

Ben îl privi încruntat.

— Stai aşa! spuse el, părând că se lămurise. Wrable-Cicatrice nu fusese niciodată o minte luminată. Vrei să spui… vrei să spui c-ai fi mai onorat dacă oamenii ar crede c-ai fost ucis într-o luptă eroică? întrebă el, evident încântat de idee. Mi-ai permite să spun asta fără să mă bântui apoi? Te-aş descrie drept măreţ, îţi jur!

— Depinde, zise Kyllar a cărui vedere începea deja să se înceţoşeze. Ai de gând să iei ceva din corpul meu?

Asta ar fi fost culmea. S-ar fi putut trezi fără cap. Oare ce s-ar fi întâmplat atunci? Ar fi murit cu adevărat dacă cineva i-ar fi tăiat capul?

— Căţeaua dorea o dovadă.

— Du-i inelul! Ia-mi calul, hainele, orice ai nevoie, dar lasă-mi corpul intact. Spune-i că eşti superstiţios sau altceva, iar apoi te las să povesteşti ce vrei tu despre cum m-ai ucis. Doar lasă-mi corpul…

Kyllar îşi pierdu concentrarea. Mintea îi devenea tot mai înceţoşată. I se păru că-şi putea simţi inima cum se zbate în piept în timp ce sângele îi inunda plămânii.

— E bine. Eşti gata, prietene? întrebă Ben.

Kyllar încuviinţă din cap.

Wrable-Cicatrice îl înjunghie apoi în inimă.

CAPITOLUL 44

— Am mai lucrat la urzeală, zise Sora Ariel. E fixată în câteva feluri foarte interesante. Cine a aruncat vraja asupra ta?

— Ce-ar fi să-mi dai drumul dacă-ţi spun, propuse Vi.

„Nu eşti prea subtilă, nu-i aşa, Soră-Zgripţuroaică?”

Se îndreptau înapoi spre drum, după ce făcuseră un ocol uriaş în jurul taberei rebele de la Havermere. Vi îşi dăduse seama că Ariel ar fi dorit să intre în tabără, dar se gândise că asta i-ar fi oferit ei şansa de a evada.

— De ce mergem spre apus? întrebă Vi. Credeam că Chantry e în nord-est.

— Aşa este. Dar nu mi-am terminat încă treaba pentru care am fost trimisă, răspunse Ariel.

— Ce anume? vru Uly să ştie.

Era pe şa, în spatele lui Vi, şi ambele erau legate cu magie. Mătrăşitoarea se bucură că fetiţa pusese întrebarea, fiindcă Sora Ariel îi răspundea întotdeauna. Asta se datora probabil şi încercărilor repetate de evadare ale lui Vi, care le lăsaseră pe amândouă pline de vânătăi şi nervoase.

— Trebuie să recrutez pe cineva special şi sper să găsesc femeia potrivită în tabăra rebelă. Din păcate, nu mă încred în Vi ca să intru acolo.

— E destul de departe, remarcă Uly.

Vi o privi cu ură. Nu numai că Ariel o acoperise de zgârieturi când o aruncase în mărăciniş, dar după aceea o bătuse la fund. Statul în şa era acum dureros.

— Păi, eu nu sunt cineva special? întrebă ea. Ai zis deja că sunt foarte Talentată sau ceva de genul…

Rânji când spuse asta, totuşi era curioasă, ba chiar, ciudat, puţin deranjată că nu se potrivea descrierii.

— Oh, amândouă sunteţi foarte speciale. Dar niciuna dintre voi nu-i calificată pentru ce-mi trebuie mie.

Nenorocitei îi plăcea să fie misterioasă.

— Cum adică… amândouă? întrebă Vi.

— Am să vă duc împreună la Chantry, însă niciuna dintre voi nu va putea…

— De ce ne duci pe amândouă?

Ariel o privi uimită pe Vi, apoi începu să râdă.

— Uly e Talentată.

— Poftim? întrebă mătrăşitoarea fără să-i vină a crede.

— Ah, femeile Talentate sunt rare, nu neg asta. Totuşi, dacă doar una dintr-o mie este aşa, nu înseamnă că nu poţi întâlni două Talentate dintr-un milion. Înţelegi?

— Nu, zise Uly.

Nici Vi nu pricepuse.

— Talentaţii tind să aibă afinităţi unii pentru alţii, chiar dacă niciunul dintre ei nu ştie de ce. Adesea îi găsim împreună, ceea ce este minunat pentru noi… în cele mai multe cazuri. Poate că eşti prea tânără pentru asemenea adevăruri, Ulyssandra, dar afinitatea asta e probabil singurul motiv pentru care un ucigaş cu sânge rece ca Vi nu ţi-a adăugat numele pe lista victimelor ei.

— Vrei să spui că m-ar fi ucis? Aşa e, Vi? întrebă Uly.

Mătrăşitoarea era bucuroasă că fata stătea în spatele ei şi nu-i vedea expresia de vinovăţie de pe chip. Dar de ce-i păsa ce crede Uly?

— Poţi privi asta într-o lumină negativă sau pozitivă, Ulyssandra, continuă Sora Ariel. Dacă este negativă, te gândeşti că în mod normal ar fi trebuit să te ucidă. Este pozitiv însă faptul că n-a făcut-o, deşi a avut multe ocazii să se răzgândească. Ai putea spune chiar că Vi te place.

— Mă placi, Vi? întrebă Uly.

— Mi-ar plăcea să-ţi trag un şut în cap, bombăni Vi.

— N-o băga în seamă, interveni Sora Ariel. Din cauza felului în care a fost crescută, Vi este… ei bine, hai să vorbim blând, să spunem că este o epavă emoţională. Probabil că nu-şi poate deosebi emoţiile decât cu greu şi se simte confortabil numai când e furioasă, supărată şi privită cu condescendenţă, fiindcă toate astea o fac să se simtă puternică. Cred că interacţiunile cu tine pot fi primele relaţii pozitive pe care le-a avut în viaţa ei.

— Încetează! zise Vi, simţind că Ariel o diseca în

bucăţele pe care apoi le examina cu dispreţ.

— Şi asta e pozitiv? întrebă Uly.

— Ea nu se fereşte de atingerea ta, Uly. Acum când călăreşti cu ea, e destinsă. Dacă în locul tău ar fi fost oricine altcineva, probabil ar fi rămas mereu cu garda ridicată.

— O s-o omor pe fetişcana asta cu prima ocazie, spuse Vi.

— Vrăjeli, zise Ariel.

— Ce-nseamnă asta? întrebă Uly.

— Înseamnă rahat, spuse Vi.

— De aceea, continuă s-o tratezi cu blândeţe, Uly, zise Ariel ignorând-o pe Vi, pentru că probabil nimeni altcineva din clasa voastră n-o va plăcea prea mult.

— Din clasa noastră? repetă Vi. Mă pui laolaltă cu nişte copii?

Sora Ariel păru surprinsă.

— Păi, da! Şi ar trebui să te comporţi frumos cu Ulyssandra, fiindcă ea are mai mult Talent decât tine şi niciunul dintre obiceiurile tale proaste.

— Eşti o căţea fără inimă, zise Vi. Ştiu ce faci! Încerci să mă frângi, dar vreau să-ţi spun ceva: n-ai să reuşeşti. Am trecut prin toate încercările cu putinţă.

Sora Ariel întoarse faţa către soarele care apunea deasupra vârfurilor copacilor dintr-o pădurice din faţa lor.

— Aici, draga mea, te cam înşeli. Ai fost deja frântă. În urmă cu mulţi ani şi te-ai vindecat strâmb. Acum eşti din nou frântă şi încerci să te vindeci şi mai strâmb. N-am să permit asta. O să te mai rup o dată dacă trebuie, ca să nu mai fii oloagă. Nu pot lua eu însă decizia de a mă însănătoşi în locul tău. Şi nici nu-ţi promit că nu vor rămâne cicatrici. Poţi să fii totuşi o femeie mai bună decât cea care eşti acum.

— O femeie care s-arate ca tine? pufni Vi.

— Ah, nu! Eşti mult mai pasională decât am fost eu vreodată, răspunse Sora Ariel. Mi-e teamă că şi eu sunt puţin oloagă emoţional. Se spune că aş avea prea multă minte, că mă simt prea confortabil doar cu gândurile mele.

Eu însă n-a trebuit să devin ceea ce sunt, fiindcă am fost născută aşa. Tu ai fost creată. Şi ai dreptate. Nu vei învăţa de la mine lucrurile de care ai nevoie.

— Ai fost vreodată îndrăgostită? întrebă Uly.

Vi se miră de unde naiba venise întrebarea aceea, dar îşi dădu imediat seama că fusese una foarte bună, fiindcă Surorii Ariel păru că îi căzuse cerul în cap.

— Ăăă… asta e… o întrebare… foarte bună, zise Ariel.

— Te-a părăsit pentru cineva care nu era atât de rece şi atât de urâtă, nu-i aşa? întrebă Vi, simţind o undă de satisfacţie.

Ariel rămase tăcută o vreme.

— Văd că nu ţi-ai pierdut ghearele, zise ea încetişor. Nici nu mă aşteptam la altceva.

Uly înfipse degetele în coastele lui Vi ca s-o pedepsească, dar ea n-o luă în seamă.

— N-ai terminat însă să ne spui de ce mergem spre apus.

— Ştiu o Soră care locuieşte aici. Ea se va ocupa de voi două, în timp ce eu scotocesc tabăra rebelă în căutarea unei femei potrivite.

— Şi ce vrei să găseşti? întrebă Uly.

— Păi, ar trebui să începem să căutăm un loc pentru tabără. Se întunecă. Se pare că nu vom ajunge la Carrisa în seara asta, zise Sora Ariel.

— Hai, lasă, zise Uly. Nu-i chiar aşa întuneric şi nu prea mai avem subiecte de discuţie.

Sora Ariel păru că se gândeşte o vreme, după care ridică din umeri şi spuse:

— Caut o femeie foarte Talentată, care să fie ambiţioasă, carismatică şi supusă.

— Ambiţioasă şi supusă? Mult succes! chicoti Vi.

— Dacă ar dori să se supună preşedintei, va avea parte de dascăli personali, de promovare rapidă, de foarte multă atenţie şi putere. Dar toate astea sunt simple. Problema e că trebuie să fie nouă, fiindcă trebuie să fim neapărat sigure de loialitatea ei. Şi mai trebuie să fie căsătorită. O femeie al cărei soţ e Talentat ar fi o adevărată nestemată.

— Păi, şi când o găseşti pe femeia asta măritată, ai de

gând s-o răpeşti? întrebă Vi. Nu-i cam riscant?

— Altcineva ar fi spus „imoral”, dar… ei bine, o femeie cu adevărat răpită n-ar coopera. Ideal ar fi să-i păstrăm şi soţul în preajmă. Nu-i de ajuns ca femeia să aibă o verighetă pe deget. Cu cât mariajul pare mai permanent şi mai concret, cu atât mai bine.

— Şi de ce n-o alegi pe Vi? întrebă Uly. Oricum nu vrea să meargă la şcoală împreună cu mine şi cu alţi copii de doisprezece ani.

— Crede-mă, clătină Ariel din cap, m-am gândit de prima dată la ea, dar e total nepotrivită scopului meu.

— Te referi la elevă sau la nevastă? întrebă Vi.

— La amândouă. Nu te supăra, am cunoscut bărbaţi care s-au căsătorit cu femei nepotrivite şi au sfârşit prin a fi nefericiţi. Sunt convinsă că am putea ruga pe cineva să te ia de nevastă, ba chiar cred că vor fi mulţi doritori. Eşti frumoasă şi în preajma unei asemenea creaturi, bărbaţii au tendinţa de a gândi cu… – Ariel privi spre Uly şi apoi îşi drese glasul – partea lor mai puţin raţională. Chiar dacă l-am putea mitui pe prostănacul potrivit şi, crede-mă, Chantry n-ar ezita s-o facă, fiindcă nu va pune niciodată fericirea unui bărbat înaintea binelui său, nu ar fi o variantă posibilă. În Vi nu poţi avea încredere. Nu-i supusă şi nici îndeajuns de inteligentă…

— Chiar că eşti o nenorocită! zise Vi, dar Sora Ariel o ignoră.

— În plus, probabil ar încerca să fugă, ceea ce i-ar distruge utilitatea pentru noi şi ar face ca efortul nostru să fi fost în van. Deci, aşa cum am mai zis, nu-i potrivită.

Vi o fixă cu o privire plină de ură. Ştia că toată conversaţia fusese provocată pentru a o dărâma, pentru a-i spune cât de nevrednică era, însă comentariul despre inteligenţa ei o rănise mai profund decât orice altceva. De fiecare dată când fusese complimentată – bărbaţii obişnuiau s-o facă adesea în încercarea de a-i intra sub fustă –, indiferent dacă vorbele fuseseră banale sau poetice, ele se referiseră întotdeauna la trup. Dar ea era inteligentă, la naiba!

Sora Ariel îi susţinu privirea o clipă, după care păru că scrutează mai adânc.

— Stai! zise ea.

— Poftim? întrebă Vi, dându-i însă ascultare.

Sora Ariel îşi îmboldi calul cu câteva mişcări neîndemânatice şi reuşi cu greu să ajungă lângă Vi. Îşi întinse mâinile şi-i apucă faţa.

— Ce nenorocit! spuse ea. Să nu laşi pe nimeni să vindece asta, înţelegi? Este – incredibil, ia uită-te! Dacă se iveşte cineva care să atingă magic chestia asta, în jurul vaselor de sânge din creierul tău se vor forma valuri de foc. Şi asta e ciudat de asemănător cu… Ţi-ai pierdut vreodată controlul corpului, din ce-ţi aminteşti?

— Ce vrei să spui? Adică dacă m-am scăpat pe mine?

— Ai şti despre ce vorbesc, dacă ţi s-ar fi întâmplat. Va trebui să văd dacă s-a întors Sora Drissa Nile. E singura căreia i-aş permite să atingă aşa ceva.

— Cine e? întrebă Uly.

— E Vindecătoare. Cea mai pricepută la urzeli minuscule pe care o cunosc. Din ce auzisem ultima dată, are un atelier în Cenaria.

— Şi n-ai de gând să-mi spui nimic altceva despre urzeala asta care ar trebui să mă ucidă? întrebă Vi.

— Nu, atâta vreme cât nu-mi spui cine a aruncat vraja.

— Păi pot să te bag…

— Dacă mă mai înjuri o singură dată, o să regreţi, zise calm Sora Ariel.

Ultima pedeapsă fusese mult mai rea decât satisfacţia înjurăturii, aşa că Vi îşi înghiţi cuvintele.

Intrară în pâlcul de copaci, când Vi zări ceva pe jumătate ascuns sub un morman de frunze la marginea potecii, ca un păr negru ce strălucea în lumina asfinţitului.

— Ce e aia? întrebă Uly urmărindu-i privirea.

— Cred că-i un cadavru, răspunse Vi.

Pe urmă, când ieşiră de pe cărare ca să vadă mai bine, simţi un junghi în inimă. Era într-adevăr un leş, o moarte care pentru ea însemna viaţă. Era libertate şi un nou început. Mortul era Kyllar.

CAPITOLUL 45

Pe Helene o durea tot corpul. Călărise cât de mult putuse să îndure timp de şase zile, dar încă nu ajunsese la Torras Bend. O dureau genunchii, o durea spatele, coapsele îi erau în agonie, însă tot nu reuşea să se apropie de Uly şi de răpitorul ei. Ştia asta, fiindcă îi întrebase pe toţi oamenii întâlniţi pe drum dacă nu văzuseră o femeie şi un copil îndreptându-se spre miazănoapte. Majoritatea nu-şi aminteau, dar dacă era să se ia după cei care îşi aminteau câte ceva, se părea că rămânea mai degrabă în urmă. Iar acum, totul depindea de ea.

Străjerii care o însoţiseră din oraş o părăsiseră cu o zi în urmă, întorcându-se spre Caernarvon. O asiguraseră că o femeie, mai cu seamă împovărată cu un copil, n-ar fi putut călări mai repede decât ei. Ei renunţaseră şi plecaseră acasă. Ajunsese să-i privească o singură dată ca să-şi dea seama că n-ar fi avut nicio şansă să-i convingă de contrariu. Erau obosiţi şi aveau probabil ordine stricte să nu se angajeze în lupte cu bandele lae’knaught ce ajungeau câteodată aşa mult în răsărit. Helene îi lăsase să plece. Kyllar era mult mai important decât ei. Iar el trecuse pe aici. La un moment dat, probabil le depăşise pe Uly şi pe răpitoarea ei, fiindcă nu ştiuse că trebuia să-i caute.

Era însă aproape de Torras Bend. În seara aceea, urma să doarmă într-un pat. Să facă baie. Apoi să afle dacă răpitorul se îndreptase spre Cenaria, aşa cum credea ea. Şi putea să mai şi mănânce o masă caldă. Visa cu ochii deschişi când îi văzu pe lae’knaught.

Poposiseră pe drumul ce tăia în două un lan mare de grâu, la miazăzi de Torras Bend. Dacă ar fi vrut să-i ocolească, Helene ar fi trebuit să se abată câţiva kilometri spre răsărit, riscând să intre în Pădurea lui Ezra, despre care se spunea că-i bântuită. Oricum era prea târziu. O văzuseră deja, iar cavalerii aveau caii înşeuaţi şi ar fi fost pregătiţi s-o urmărească.

Helene se îndreptă direct spre ei, brusc conştientă că era o femeie care călătorea singură. Erau şase bărbaţi, toţi înarmaţi, iar în momentul în care se apropie, se ridicară s-o întâmpine. Peste cămăşile de zale purtau tunici negre pe care se vedea blazonul soarelui auriu: lumina pură a raţiunii care alungă întunericul superstiţiei. Nu se întâlnise niciodată cu ei, dar ştia că Kyllar nu-i prea aprecia. Jurau că nu cred în magie, dar în acelaşi timp o urau. Kyllar susţinea că nu erau decât nişte derbedei. Dacă i-ar fi urât cu adevărat pe halidorani, îi spusese el, atunci ar fi sărit în ajutorul Cenariei când fusese invadată de Regele-zeu. Preferaseră să aştepte ca nişte vulturi, alegând recruţi printre cenarienii refugiaţi şi jefuind pământurile din Cenaria.

Un cavaler păşi înainte. Îşi ţinea cu grijă lancea de aproape patru metri. Părea prea lungă ca să poată fi folosită pe jos, însă Helene ştia că, odată ajunşi în şa, aparenta lor neîndemânare avea să dispară.

— Opreşte-te în numele Purtătorilor Libertăţii Luminii! zise el.

Helene bănuia că nu putea avea mai mult de şaisprezece ani. Se opri, iar flăcăul apucă dârlogii calului. Ea nu înţelegea de ce erau atât de agitaţi şi înţelese abia atunci ceea ce ar fi trebuit să fie evident de la bun început. Pentru ei, o femeie care călătorea singură însemna vulnerabilitate. Nicio fată obişnuită nu s-ar fi aventurat în felul ăsta, drept urmare, era posibil să nu fi fost una obişnuită. Poate că era vrăjitoare. Helene simţi un nod în stomac.

— Slavă proniei, zise ea şi oftă ca şi cum s-ar fi simţit uşurată.

Aproape că spusese „Zeului”, dar se oprise la gândul că soldaţii din faţa ei nu credeau nici în Zeu.

— Mă puteţi ajuta?

— Ce s-a întâmplat? Ce faci singură pe drumurile astea? o întrebă unul dintre cavalerii mai vârstnici.

— Aţi văzut cumva o femeie tânără, probabil cu păr roşcat, călătorind împreună cu o fetiţă? Poate cu vreo două

zile în urmă? Nu?

Helene descălecă şi expresia ei bruscă de suferinţă de pe chip se dovedi reală, fiindcă mişcarea îi provocase din nou dureri în tot corpul.

— Mă gândesc că-i posibil să vă fi evitat, dat fiind ceea ce este. Sunteţi siguri că n-aţi văzut pe cineva, care poate încerca să vă ocolească, abătându-se spre răsărit?

— Despre ce vorbeşti, domniţă? Ce s-a întâmplat? Cum te putem ajuta? întrebă cavalerul.

Din tonul vocii lui, Helene îşi dădu seama că n-o mai vedea ca pe o ameninţare. Faptul că păruse neputincioasă şi vulnerabilă îi schimbase atitudinea.

— Vin din Caernarvon, zise ea. De fapt, noi suntem din Cenaria, dar am plecat de acolo imediat după ce ne-au invadat oamenii ăia îngrozitori şi vrăjitorii lor. Voiam să ne construim o viaţă nouă, Uly şi cu mine… ea e fetiţa pe care o am în grijă. Părinţii i-au fost ucişi de vrăjitori. Am crezut că vom fi în siguranţă în Caernarvon, însă a fost răpită, domnilor. A trebuit s-o urmăresc. O parte din drum am fost însoţită de câţiva soldaţi din garda oraşului, dar ei au făcut cale întoarsă. Tare mă tem că n-o să le prind niciodată.

— Seamănă cu o treabă făcută de nenorocitele alea de Surori, vreau să zic, să răpeşti un copil… interveni cel mai tânăr cavaler. Scrisoarea aia spunea…

Cavalerul vârstnic îi tăie scurt cuvintele:

— Marcus!

Bărbaţii se priveau unii pe alţii şi Helene îşi dădu seama că jumătăţile ei de adevăr nu numai că funcţionaseră, dar şi că oamenii aceştia ştiau mai multe decât spuneau. Cavalerii se retraseră, lăsându-l doar pe tânărul Marcus să se uite stingher la cicatricile ei. Deveni conştient că se zgâieşte, după care tuşi în pumn.

Ceilalţi se întoarseră după câteva minute, iar cel mai vârstnic dintre ei vorbi din nou.

— În mod normal, ar trebui să te ducem la comandant să-i spui povestea ta, totuşi înţeleg că timpul este crucial. De fapt, ne-ar plăcea să te însoţim ca să te-ajutăm, dar ordinele noastre ne împiedică să trecem la miazănoapte de

Torras Bend. Problema este că în dimineaţa asta a trecut un mesager. Noi interceptăm toată corespondenţa vrăjitoarelor din Chantry. Uite-l aici! Am făcut deja o copie, zise el şi-i înmână apoi o scrisoare.

Helene, citi ea scrisul rotund şi curgător, *Uly e în siguranţă, am luat-o din custodia femeii care a răpit-o de la tine, dar mă tem că n-o pot trimite acasă. E Talentată şi e deja pe drum spre Chantry, unde va primi cea mai bună educaţie din lume şi avantaje materiale mult peste ceea ce ai putea tu spera să-i oferi vreodată. Ştiu că nu ai niciun motiv să crezi că scrisoarea asta vine din partea mea. Dacă vrei, poţi merge în Chantry ca s-o vezi pe Uly sau chiar s-o iei acasă, dacă amândouă vă doriţi asta. Îţi va scrie ea însăşi de îndată ce ajunge în siguranţă acolo. Îmi cer iertare şi, dacă nu m-ar fi presat alte evenimente, ţi-aş fi dat acest mesaj eu însămi. Cu sinceritate, Sora Ariel Wyant Sa'fastae.*

Trebui să citească mesajul de încă două ori ca să înţeleagă totul. Cineva o răpise pe Uly de la răpitorul ei? Uly era Talentată?

Până la urmă însă, scrisoarea nu schimba nimic. Ea tot trebuia să meargă în Torras Bend ca să afle ce ştiau sătenii. Dacă ceea ce tocmai citise era adevărat, trebuia s-o ia spre miazănoapte, către Chantry. Dacă nu, urma să se îndrepte spre apus, spre Cenaria. Chiar şi aşa, răpitoarea n-avea de unde şti că Helene o urmărea.

— Ale naibii vrăjitoare, zise tânărul cavaler. Răpesc întotdeauna fetiţe, îndepărtându-le de Lumină, făcându-le să devină ca ele.

— Marcus!

Helene se simţi brusc fericită că le spusese adevărul. Dacă povestea ei n-ar fi fost în concordanţă cu informaţiile din scrisoare, totul s-ar fi desfăşurat foarte diferit.

— Nu, e-n regulă, zise ea. Va trebui să mă grăbesc dacă vreau s-o găsesc pe Uly înainte să intre în ghearele lor.

— Fii atentă! o povăţui cavalerul vârstnic. Nu toţi sătenii ăştia iubesc Lumina.

— Mulţumesc pentru ajutor, le spuse Helene, după care

se întoarse şi porni spre Torras Bend, cu mintea vuindu-i de gânduri.

CAPITOLUL 46

Întotdeauna când Ariel vedea ceva fascinant sau care o nedumerea, se activa capacitatea ei aparte de memorare. Asta constituise un beneficiu imens în timpul studiilor, bineînţeles, fiindcă fusese capabilă să reţină fragmente mari de text, în care să găsească tot ce avea nevoie.

Se dovedi îndeajuns de norocoasă să nu se uite la cadavru. Privi în schimb feţele lui Vi şi ale lui Uly, iar expresiile amândurora i se întipăriră în minte. Vi era entuziasmată, un fior a cărui origine putea fi plăcerea ei de a vedea moartea. Ariel spera că nu era cazul, că însemna ceva mai mult, că femeia avea un motiv mai personal de încântare să-l vadă mort pe Kyllar. Dacă nu era aşa, Vi se dovedea chiar mai puţin folositoare decât crezuse la început. Deocamdată însă, ignoră expresia ei, lăsând-o deoparte ca s-o examineze altă dată. Chipul lui Uly era cel care o nedumerea cu adevărat.

Kyllar fusese ca un tată pentru fetiţa asta. Uly era un copil cu inimă blândă. Nu crescuse în Furnicar sau în alt loc în care să se fi confruntat zi de zi cu moartea. Imaginea tatălui ei adoptiv, dezbrăcat în lenjeria intimă şi zăcând mort la marginea drumului, ar fi trebuit s-o şocheze. Ar fi trebuit să pară distrusă sau în negare… nu curioasă. Nu-l recunoscuse încă? Pe urmă, expresia feţei lui Uly se schimbă în ceva despre care Ariel crezu la început că era euforie. Cu siguranţă se înşela. De ce-ar fi fost fata bucuroasă?

Ariel se trezi întreruptă de constatarea că avea ea însăşi emoţii la vederea lui Kyllar. Încercă să le identifice cât mai repede cu putinţă, ca să le poată cataloga şi să se întoarcă la treburile ei. Dezamăgire, da. Plănuise ceva foarte deştept pentru Kyllar, iar acum nu mai era posibil. Simţea puţină durere. Părea genul de bărbat pe care l-ar fi plăcut. Era curioasă cum reuşise un om aşa capabil să se lase ucis? Mai simţea şi un pic de milă pentru Uly – „gata, ajunge!” Acum că-şi etichetase emoţiile, le dădu deoparte.

Uly ridică ochii şi văzu că Ariel o privea atentă.

— Nu e mort, zise fetiţa, ci doar rănit.

— Fato, o contrazise Vi, am văzut multe cadavre. E mort.

— Îşi va reveni.

Suna ca negare a realităţii şi Vi cu siguranţă aşa o considera, însă lucrurile stăteau astfel.

Sora Ariel revăzu mintal chipul lui Uly pentru a-i mai examina o dată expresiile ce se perindaseră pe el. De la curiozitate, la euforie. De la curiozitate, la euforie! Uly văzuse că era mort – după culoarea pielii era evident că stătuse acolo de ceva vreme, poate chiar de o zi întreagă –, dar nu fusese surprinsă şi nici îngrijorată. De ce? Chiar credea că se va face bine?

Sora Ariel îşi întinse Talentul şi-l atinse pe Kyllar, iar constatarea aproape că o dărâmă din picioare, prăbuşindu-se asupra ei, ca un talaz înalt de trei metri, lăsând-o fără de suflare şi tremurând. Magia ei era absorbită în corpul lui Kyllar, canalizată în sute de feluri ca să se alăture vindecării a tot ceea ce-i făcuse rău.

Numai asta în sine ar fi de ajuns s-o uimească peste măsură. Confirmată însă şi de expresia lui Uly, care îi spunea că fetiţa mai văzuse aşa ceva şi înainte şi era optimistă, o ajuta să înţeleagă.

Kyllar era o creatură legendară. O poveste în care nu crezuse nicio Soră. Până acum.

— Ai dreptate, Uly, zise Ariel cu blândeţe, privind-o pe Vi şi îndemnând-o din ochi s-o sprijine. Ce-ar fi să ne aşezăm tabăra aici, iar tu să pregăteşti cina, în timp ce Vi şi cu mine avem grijă de rănile lui? Noi două ne pricepem mai bine la vindecare, iar tu te poţi asigura că masa e gata când se va trezi.

Descălecă şi o ajută apoi şi pe Uly.

— Nu vreau să plec. Rămân aici! insistă fata.

— Uly, zise Vi, cea mai bună cale prin care ne poţi ajuta este să prepari cina. Aici ne stai în drum.

— Haide, copilă! spuse Ariel.

O conduse pe Uly ceva mai departe, în timp ce Vi coborî de pe cal şi începu să înlăture frunzele de pe corpul lui

Kyllar. Ariel se întoarse şi-i spuse doar din buze lui Vi să înceapă să sape, iar mătrăşitoarea încuviinţă din cap.

Dacă ar fi avut mai mult timp să se gândească, Ariel n-ar fi ales o variantă atât de riscantă. Trebuia să ţină cont de o mie de factori, dar totul se desfăşura prea repede ca ea să poată calcula probabilităţile.

O duse pe Uly la vreo douăzeci de paşi în pădure, după care o legă şi-i puse un căluş cu ajutorul magiei, aşezând-o de partea opusă a unui copac, pentru ca fata să nu poată vedea nimic.

— Îmi pare rău, copilă! E pentru binele tău.

— Mmm, făcu Uly cu ochii lărgiţi, dar sunetul se dovedi mai degrabă o şoaptă.

Ariel ieşi de după copac la timp s-o vadă pe Vi cum sare pe calul ei şi porneşte la galop. Strigă şi aruncă un glob luminos care trecu pe lângă ea, fără să adauge însă şi foc în vraja ei. N-avea chef să aprindă întreaga pădure doar ca s-o sperie, în plus, ar fi putut în mod accidental chiar s-o nimerească.

Câteva momente mai târziu, nu se mai auzi nici măcar zgomotul copitelor. Sora Ariel clătină din cap şi nu făcu nicio încercare de a o urmări.

Asta fusese partea evidentă a riscului pe care şi-l asumase. Acum trecea cu adevărat la fapte. „Mult noroc! Fie să te întorci la noi atunci când vei fi gata să vindeci.”

Spera ca într-o bună zi să ajungă să stea cu Vi în camera ei de la Chantry şi să râdă despre ce făcuseră în ziua asta, însă nu credea că se va întâmpla aşa. Nu după toate evenimentele. Femeile pasionale aveau tendinţa de a le urî pe cele ca Sora Ariel. Mai bine zis, nu suportau să fie manipulate fără scrupule, dar ce alternativă avusese?

— Iar acum, tu! zise ea răsucindu-se spre Kyllar. Soldatul meu nemuritor. Ia să vedem cum funcţionezi!

*

— Nu te-am văzut data trecută, îi zise Kyllar Lupului. Credeam c-am terminat cu tine.

Lupul stătea pe tronul lui din Anticamera Misterelor, iar ochii săi galbeni şi strălucitori îl cântăreau pe Kyllar.

Fantomele vagi ce populau încăperea aceea nedefinită murmurau ceva, dar Kyllar nu înţelegea. Locul îi dădea fiori în continuare.

Nu putea simţi podeaua sub picioare. Nu vedea fantomele când se uita direct la ele. Nu ştia dacă încăperea aceea chiar avea pereţi. I se făcuse pielea ca de găină, dar n-ar fi putut spune dacă era frig sau cald. Nu simţea niciun miros. În afara propriei sale voci, n-auzea nimic. Avea senzaţia că undeva dincolo de auzul lui există sunete, glasuri, zvonul picioarelor târşâite, totuşi mai degrabă le intuia. Se simţea lipsit de corp şi i se părea că-şi păstrase unele simţuri, însă nu pe toate, şi, oricum, nu se putea baza pe ele. Doar câteva lucruri erau clare aici: Lupul şi cele două uşi. Una era din lemn obişnuit cu zăvor de fier, iar cealaltă din aur, cu lumină scurgându-se dindărătul ei.

— Eram prea furios ca să mă pot uita la tine, zise Lupul.

Nu părea mai fericit nici acum. Kyllar nu găsi nimic de zis. Furios? De ce?

— Lui Acaelus i-au trebuit cincizeci de ani ca să adune trei morţi. Tu ai reuşit în mai puţin de şase luni. Pentru o moarte ai acceptat chiar bani. Bani! N-a fost preţul ăsta o adevărată blasfemie? Nu te vei învăţa minte niciodată? întrebă Lupul.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Kyllar simţind că fantomele sau orice altceva vor fi fost prezenţele care se înghesuiau în cameră deveniseră foarte tăcute.

— Mă scârbeşti.

— Eu nu…

Lupul ridică un deget pe care se vedea cicatricea unei arsuri, iar greutatea autorităţii bărbatului micuţ se dovedi atât de imensă, încât Kyllar se opri imediat.

— Şi Acaelus a luat o dată bani, după ce a murit prima lui soţie. Bănuiesc că până atunci nici nu prea crezuse în nemurirea lui. De fapt, a acceptat plată de două ori, făcând apoi ceva şi mai grav. Pe urmă i-am arătat care era costul real. Asta l-a oprit, aşa cum ar fi trebuit să te oprească şi pe tine. Dacă vei continua să-ţi iroseşti vieţile, te voi face

să regreţi fiecare zi din existenţa ta nesfârşită.

Era ca un coşmar: un tribunal nemilos îi impunea un standard pe care nu-l înţelegea, declarându-l vinovat, siluete îl priveau din întuneric, uşile judecăţii, ameninţarea unui adevăr pe care nu l-ar fi putut suporta. Dacă ar fi avut un corp adevărat, s-ar fi mişcat şi s-ar fi ciupit. Nici măcar nu-şi amintea să fi fost ucis.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Ce naiba trebuie să fac? întrebă Kyllar cu amărăciune. La ce sunt eu bun?

Ochii aurii, severi, străluciră brusc şi lumea se comprimă. Perspectiva se schimbă, iar Kyllar se simţi deodată straniu. Gras şi neîndemânatic, stătea pe un scăunel. Degetele îi erau scurte şi butucănoase, iar capul îi era plin de tânguiri. Propria sa minte părea să atârne insuportabil de greu. Înţelese brusc că el era cel care urla.

Revenise într-un corp, dar nu într-al lui. Era copil. În faţa lui, un om cu părul cărunt, un adevărat uriaş, ţinea o lingură plină cu terci.

— Guriţa MA-RE! porunci Lupul împingând terciul către faţa lui Kyllar.

Acesta încetă urletele şi închise gura.

Lumina străluci din nou, după care se trezi în corpul său. Bărbatul îi zâmbea cu expresie feroce.

— Nu eşti nimic altceva decât un copil gras şi neîndemânatic într-o lume de uriaşi. Închizi gura, în loc să mănânci. Vorbeşti, când ar trebui să asculţi. La ce eşti bun? Ai respinge orice răspuns ţi-aş da. De ce să-mi irosesc deci timpul? Eşti la fel de arogant ca maestrul tău, însă n-ai nicio fărâmă din înţelepciunea lui. Văd că eşti lacom.

— Dar ce trebuie să fac?

— Mai bine. Fă mai bine.

*

O parte din Ariel îşi dorea să poată încetini ceea ce se întâmpla în corpul lui Kyllar. Aproape că-şi revenise. Sub ochii ei, săgeata începu să vibreze şi apoi să se rotească. Încet-încet, i se ridică din piept, ca şi cum ar fi fost împinsă dinăuntru.

Vârful săgeţii scoase un pocnet clar, ieşind prin pielea aproape vindecată. Căzu pe o parte, iar Ariel o luă cu grijă şi o puse în boccea, laolaltă cu placa de aur, ca să le studieze mai târziu.

Pielea de deasupra inimii lui Kyllar, acolo unde străpunsese săgeata, se vindecă atât de repede, încât abia dacă avu timp să vadă. În câteva momente, deveni din nou netedă, fără vreo cicatrice. Sora Ariel încercă să-şi extindă magia, dar imediat ce atinse corpul lui Kyllar, aceasta fu absorbită. Trupul mătrăşitorului tremură o singură dată, iar inima începu să-i bată. Un moment mai târziu, pieptul i se ridică, iar el tuşi violent, scuipând cheagurile de sânge ce-i blocaseră plămânii. Tusea trecu repede. Sora Ariel încercă să privească fără să atingă, însă fluxurile de magie se succedau atât de repede, încât nici măcar nu putea începe să le înţeleagă. Puse o mână lângă Kyllar şi simţi că aerul de acolo era mai rece. Iarba de sub el se ofilise şi se albise.

Era ca şi cum întregul lui corp ar fi extras toate felurile de energie, ca să se vindece. Totuşi, ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost pus într-o odaie rece şi întunecată? Oare s-ar fi oprit vindecarea? Cum naiba reuşea să transforme toate energiile în magie? Cum făcea toate astea în timp ce era inconştient?

Zeilor, studiul unui asemenea fenomen le-ar fi putut oferi surorilor cunoştinţe despre viaţa de apoi. Ele renunţaseră demult la subiectul acesta, fiindcă nu accepta sub nicio formă experimentul. Însă Kyllar ar fi putut schimba totul.

Adună magie într-un glob alb pe care-l ţinu în palme şi-l apropie apoi de corpul lui, ca să privească felul în care e absorbită, aşa cum apa se scurge printr-o gură de canal.

Uimitor!

Da, era un fenomen căruia şi-ar fi putut dedica viaţa ca să-l înţeleagă.

În momentul în care ultimul strop de magie dispăru din mâinile ei, ochii lui Kyllar se deschiseră.

Sora Ariel ridică mâinile.

— Nu sunt aici ca să te rănesc, Kyllar. Îţi mai aduci aminte de mine?

El încuviinţă, dar ochii îi priveau în toate părţile ca ai unui animal sălbatic.

— Ce faci aici? Ce s-a întâmplat? Ce-ai văzut?

— Te-am văzut… mort. Acum trăieşti din nou. Cine te-a ucis?

Kyllar păru că se prăbuşeşte în sine, prea obosit sau prea buimac ca să se străduiască să mintă.

— Nu contează. Un mătrăşitor. Nimic personal.

— Un mătrăşitor ca tine şi ca Vi?

El se ridică, simulând amorţeala. Ariel ştia că se preface, fiindcă putea observa că era în formă fizică absolut perfectă.

— Graakos, şopti ea în barbă, creându-şi o armură magică.

— Ce vrei de la mine, vrăjitoareo? întrebă bărbatul.

Brusc, fuioarele de magie pe care le extinsese spre el dispărură. Nu numai că nu mai existau, ci fuseseră spulberate, aşa cum vântul împrăştie fumul unui foc. El făcuse asta, îi alungase magia. Ochii lui Kyllar străluceau periculos. Oare şi armura ei magică avea să dispară la fel de uşor? Pentru prima dată după decenii, Sora Ariel se afla în pericol din cauza unui bărbat.

— Vreau să te ajut, dacă ai o cauză dreaptă, zise ea.

— Adică dacă te ajut şi eu în schimb?

Femeia ridică din umeri, impunându-şi să rămână calmă.

— Care sunt limitele puterilor tale, tinere? Le cunoşti măcar?

— De ce ţi-aş spune ţie una ca asta?

— Pentru că ştiu deja că eşti Kyllar. Ucigaşul care este ucis. Mortul nemuritor. Care-i numele tău adevărat? Cum ai dobândit puterea asta? Te-ai născut cu ea? Ce vezi atunci când eşti mort?

— N-ar fi trebuit să-ţi spun numele meu, este? Voi, oamenii ăştia prea educaţi, o să mă omorâţi cu zile. Sau, cel puţin, o să-mi scoateţi peri albi.

După ce văzuse cum funcţiona vindecarea, Ariel ştia că

învelişul acestui om, corpul lui, nu avea să se schimbe şi să îmbătrânească nici măcar într-o mie de ani. Kyllar putea fi în vârstă de veacuri, dar indiferent cum îl privea, în spatele ochilor reci şi albaştri nu putea distinge decât un tânăr, cu lăudăroşenia şi invincibilitatea de care erau convinşi tinerii. Îi dovedise deja nesăbuinţa tinereţii, spunându-i atâtea.

— Câţi ani ai? întrebă ea.

— Douăzeci, douăzeci şi unu, ridică el din umeri.

— Deci Societatea s-a înşelat?

— Societatea? întrebă Kyllar.

„La naiba! Cum pot să fiu atât de subtilă cu Vi, dar atât de neîndemânatică în privinţa băiatului ăstuia?” Ştia totuşi motivul. Nu era obişnuită să aibă de-a face cu bărbaţi. Petrecuse mult prea mult timp în compania femeilor. Pe ele le înţelegea. Chiar dacă puteau fi teribil de iraţionale, învăţase de-a lungul anilor să se ferească atunci când lovea partea ilogică. Bărbaţii erau cu totul altceva. Ar fi fost, ei bine… logic, ca ea să se simtă mai bine în compania lor, însă nu era cazul. Cu toate astea, fiecare cuvânt pe care îl rostea Kyllar îi dădea sute de informaţii. Nu minţise cu privire la vârsta lui. Simţise că spunea adevărul… dar ar fi putut să nu-şi cunoască adevărata vârstă. Să fi fost din cauză că nu-şi putea aminti cât timp petrecuse în încarnarea anterioară? Ea simţea că era altceva. Cu toate astea, n-ar fi trebuit să-i pomenească despre Societate. Acum, c-o făcuse, trebuia să-i zică mai multe. Dacă refuza să-i împărtăşească unele lucruri, la fel ar fi făcut şi el.

— „Iată, noaptea lungă trece, iar el e iarăşi nou.” Acea Societate, spuse ea.

Kyllar îşi freca ochii de parcă l-ar fi furnicat. Părea copleşit, ceea ce era bine, fiindcă Ariel nu voia să-i explice de unde ştia despre Societate.

— Ei cred că te întorci din morţi şi speră să afle cum, urmă ea. În aparenţă, credinţa lor e justificată. Şi ce altceva şi-ar putea dori un om decât să învingă moartea?

— O mulţime de lucruri, pufni Kyllar. Sunt nemuritor, dar nu şi invincibil. Nu-i întotdeauna o binecuvântare.

Continua să fie dezorientat. Părea că regretă fiecare cuvânt pe care îl rostea. Băiatul ăsta nu era prost. Nesăbuit, poate, totuşi nu prost.

— Deci, Soră, ce-ai de gând să faci cu mine? Să mă legi şi să mă duci în Chantry?

În timp ce spunea asta, Ariel începu să viseze. Oh, ce ispită! N-ar fi încercat să-l lege cu magia. Dar avea ceva mai bun: pe Uly. Câteva minciuni despre felul îngrozitor în care va muri fetiţa dacă nu era dusă imediat în Chantry, o urzeală magică subtilă care s-o îmbolnăvească uşor pe Uly, iar Kyllar ar fi însoţit-o de bunăvoie. Existenţa lui ar fi fost ascunsă majorităţii Surorilor. Doar Istariel ar fi trebuit să ştie, iar Ariei ar fi avut timp să-l studieze.

Ce încercare! O provocare intelectuală profundă. Ce adâncime purta complexitatea aceea magică! Era ameţitor. Avea să fie părtaşă la ceva minunat. Nici Kyllar n-ar fi dus o viaţă prea rea. I-ar fi oferit tot ce ar fi cerut: cele mai bune mâncăruri, cele mai bune apartamente, antrenamente cu maeştri spadasini, vizite la Uly, orice distracţii i-ar fi putut aduce şi, indiscutabil, îndemnul de a avea copii cu Surorile, ca să vadă ce daruri se transmiteau pe cale genetică. De dragul lui, desigur, le-ar fi ales pe cele mai frumoase. Majoritatea bărbaţilor găseau asemenea îndatoriri foarte plăcute. Ar fi avut orice şi-ar fi dorit, mai puţin libertatea. Era nemuritor! Ce-ar fi însemnat câteva decenii pentru el? O singură viaţă de lux şi alintare, având conştiinţa că odihna lui în opulenţă urma să schimbe mersul istoriei. Existenţa lui ar fi avut un scop şi un sens.

Ce s-ar întâmpla oare dacă ordinul lor, însăşi Ariel, îi descoperea secretele? Vindecare completă pentru orice fel de rană, fără cicatrici. Nemurirea. Cât de puternic ar fi devenit Chantry dacă Surorile ar fi putut alege cui să ofere o mie de ani de tinereţe!

Cum ar fi arătat lumea în condiţiile acelea?

Ea, Ariel Wyant, găsise în sfârşit o provocare intelectuală pe măsura talentelor ei. Nu, nu era o provocare, ci un mister. Ar fi rămas în istorie ca femeia care oferise umanităţii viaţa eternă. Era fabulos şi, după

cum înţelese imediat, îngrozitor. Începu să râdă.

— Înţeleg acum de ce Societatea n-a ajuns la niciun rezultat cu tine. Ispitele sunt pur şi simplu prea mari, nu-i aşa?

Tânărul nu-i răspunse. Aparent îşi dăduse seama că, indiferent ce-ar fi spus, n-ar fi făcut decât să-i ofere informaţii. În acelaşi timp însă lui Ariel i se păru că Kyllar credea că ea ştie anumite lucruri pe care el însuşi ar fi dorit să le afle.

— În Torras Bend ai spus că eşti soldat cenarian, zise Ariel. Nu mi se pare însă că ai fi de partea rebelilor. Judecând după timpul cât a zăcut corpul tău acolo, cred că nici măcar nu te-ai oprit în tabără pentru noi ordine. Iată deci ce-ţi propun. Îmi spui ce făceai cu adevărat, iar eu te voi ajuta. Se întâmplă să fii singur în pădure, doar în indispensabili, e frig, n-ai cal, nici bani, nici arme. Sunt convinsă că lipsa acestora din urmă nu-i o problemă, dar restul sunt fără doar şi poate.

— Să înţeleg că acum suntem prieteni? întrebă Kyllar ridicând o sprânceană. Pentru mine, întrebarea este de ce nu te ucid ca să le împiedic pe Surorile tale să afle despre mine.

— Eşti nemuritor, nu invincibil, zise Ariel rânjind. Dacă aş vrea, te-aş putea ucide de zeci de ori în timp ce te duc către Chantry. Niciunul dintre noi nu ştie dacă nu cumva uciderea ta cu ajutorul magiei nu va afecta echilibrele ce te readuc la viaţă, aşa că ăsta e un risc pentru amândoi, nu? Desigur, după ce te-aş omorî cu magia o dată, aş putea s-o fac apoi normal. S-ar putea de asemenea să mă omori tu pe mine. Risc deci şi eu la fel de mult. Eu aş putea fi hrană pentru animalele sălbatice, tu ai putea muri. Permanent.

— Dacă vei povesti în Chantry despre mine, toate Surorile din lume vor începe să mă caute pentru tot restul unei vieţi extrem de lungi. Poate că pentru mine e mai bine să risc o singură dată, cu o singură Soră, decât să-mi petrec restul zilelor ferindu-mă de toate nenorocitele care vor să-şi facă un renume.

— Adică ai fi gata să mă ucizi cu sânge rece? întrebă Ariel.

— Să-i spunem legitimă apărare preventivă.

Femeia se apropie de el şi privi în ochii lui albaştri şi reci. Era asasin, fără îndoială. Mătrăşitor, da. Dar era şi criminal? Lucrul cel mai trist dintre toate cele pe care le spusese era că avusese dreptate în privinţa libertăţii. Dacă dorea libertatea, dacă preţuia secretul existenţei lui la fel de mult ca predecesorii săi, ar fi trebuit s-o omoare. În eventualitatea în care surorile aflau de el, nu s-ar fi oprit niciodată din încercarea de a-l captura. Era excepţional de dotat ca să le evite, însă cine dorea să fie vânat o viaţă întreagă? În plus, probabil că ar fi putut trece neobservat cinci ani sau cincizeci, dar nu o veşnicie. Surorile din Chantry nu s-ar fi oprit niciodată. Niciodată! El ar fi devenit cea mai mare ambiţie a tuturor Surorilor ambiţioase, cel mai important test şi cea mai mare răsplată imaginabilă.

Ariel şi-o închipui pe Istariel interogându-l pe Kyllar. Constată şocată cât de urâtă putea fi scena aceea. Istariel şi-ar fi dorit nemurirea nu pentru Chantry… ci pentru ea însăşi. N-ar fi fost de acord cu o metodă lentă şi aprofundată de experimentare. Istariel ura să îmbătrânească, să-şi piardă frumuseţea, să constate că avea încheieturi ţepene şi că începea să miroasă a om bătrân. Pentru ea, Kyllar ar fi fost un obstacol, ceva care o înfrunta, condamnând-o la moarte fiindcă refuza să-şi dezvăluie secretele.

Şi dacă reuşeau să-i smulgă toate tainele? Ce fel de slujitoare ale nemuririi ar fi fost Surorile?

Răspunsul era năucitor. Până la urmă, cine era îndeajuns de pur şi de înţelept ca să hotărască în ultimă instanţă cui să i se ofere viaţa veşnică? Iar apoi, după ce omul acela ar fi căpătat darul respectiv, puteau oare avea încredere că nu va abuza de el?

— Cred că eşti un om bun, Kyllar, zise ea încetişor. Nu lăsa darul tău să te corupă. Nu voi spune nimănui din Chantry secretul tău. Cel puţin, n-o s-o fac până voi putea

vorbi din nou cu tine. Ştiu că n-ai niciun motiv să ai încredere în mine, aşa că, iată! zise ea scoţând un cuţit de la cingătoare şi întinzându-l spre el. Dacă trebuie să mă omori, haide!

Îi întoarse spatele. Nu se întâmplă nimic.

După o aşteptare destul de lungă, femeia se răsuci.

— Acum mă vei lăsa să te ajut? întrebă ea.

Kyllar părea obosit.

— Logan Gyre trăieşte, zise el. Se află în cea mai adâncă temniţă din Burdihan, una numită Fundătura Iadului.

— Şi crezi că mai trăieşte?

— Acum o lună trăia. Cred că dacă a rezistat în primele două luni, a trecut de ce era mai greu. Presupun că este încă viu.

— Şi tu vrei să-l scoţi de acolo?

— E prietenul meu.

Ariel răsuflă încet ca să se calmeze. Şi-ar fi dorit să-l certe pe băiat pentru felul idiot în care se comporta. Cum îndrăznea să pună în pericol sa'kariul pentru un simplu rege?

— Ştii ce se va întâmpla dacă Garoth Ursuul pune mâna pe sa'kariul tău? Ce consecinţe ar avea asta pentru lume? întrebă ea.

Dacă Chantry ar fi aflat secretele lui Kyllar, ar fi fost teribil pentru lumea întreagă; dacă le-ar fi aflat halidoranii, ar fi fost însă apocaliptic.

— Logan e prietenul meu.

Ariel îşi muşcă limba, la propriu. Dacă Istariel avea să descopere vreodată ceea ce era pe cale să facă, alungarea din Chantry ar fi fost cea mai uşoară dintre pedepsele la care ar fi putut spera.

— Bine atunci. În regulă, oftă ea. Am să te ajut. Cred că pot face ceva cu adevărat special. Da, cred. Să nu-i ceri însă asta altei Surori, niciodată. Va fi posibil doar fiindcă te-am observat deja destul de mult. Dar stai aşa! Vreau să duci un bilet cuiva.

— Ce faci? întrebă Kyllar, văzând că femeia mâzgălea ceva pe o bucată de pergament pe care îl sigilă apoi cu

magie.

— Ori te încrezi în mine, ori nu! Dacă te îndoieşti, omoară-mă! De vreme însă ce ai decis deja să n-o faci, ai putea să-ţi regăseşti coerenţa internă şi să te bazezi pe mine.

Kyllar clipi copleşit de şuvoiul de cuvinte, dar femeia continuă neabătută:

— Te pot ajuta să ajungi în oraş mâine-seară, ba poate chiar mâine după-amiază.

— E un drum de trei zile călare.

— Trebuie să-mi promiţi însă două lucruri: că vei duce mai întâi scrisoarea asta şi că-l vei salva pe Logan abia după aceea. Jură-mi!

— Ce este în scrisoare?

— Este adresată unei vindecătoare numite Drissa Nile şi nu-i despre tine. Evenimentele pe care le vei declanşa tu necesită o schimbare a politicii promovate de Chantry. Surorile trebuie să ştie cum să reacţioneze dacă-l vei salva pe Logan Gyre, înţelegi?

Evident că nu-i spusese tot adevărul, dar n-avea de gând să-i dezvăluie că scrisoarea era în cea mai mare parte despre planul ei isteţ pentru Vi.

— Când ajungi în oraş, ia o masă copioasă şi dormi cât îţi cere corpul. Chiar şi aşa, vei avea un avans de o zi sau două.

— Stai aşa! protestă Kyllar. Nu vreau ca Logan să putrezească acolo mai mult decât e necesar. Şi de ce-ţi pasă dacă eu câştig o zi sau două?

„Ah, da. Nesăbuit, dar nu prost.”

— Vi e înaintea ta. Se îndreaptă spre Cenaria.

— Nenorocita! Merge să-şi raporteze misiunea îndeplinită, fără îndoială. Dar, ia stai! De unde ştii încotro se îndreaptă?

— Am călătorit o vreme împreună, zise Sora Ariel înfiorându-se.

— Poftim?!

— Trebuie să înţelegi, Kyllar. E incredibil de Talentată! Aveam de gând s-o duc în Chantry. A fugit imediat după ce

ţi-am găsit cadavrul. E convinsă c-ai murit, zise Ariel, gândindu-se că ajunsese la partea cea mai grea. Jarl este cel care ţi-a spus că Logan trăieşte?

— Da. De ce?

— Dar ea… l-a torturat pe Jarl înainte să-l omoare?

— Nu. N-au vorbit deloc.

Şi acum cârligul – trebuia să laşi minciuna să zacă nemişcată ca şi cum nu te-ar interesa, nu s-o fluturi prea mult, ca să pară ostentativă.

— Atunci nu ştiu de unde aflase, dar mi-a pomenit ceva despre un rege şi o gaură. Cred că ştie despre Logan.

Kyllar păli. O crezuse. Acum, avea să plece imediat spre Logan mai degrabă decât să încerce s-o omoare pe Vi.

Pe Lumină! Sora Ariel crezuse că-i plăcea să studieze. Se simţise întotdeauna confortabil cu viaţa ei retrasă. Acum înţelegea de ce Surorile plecau din Chantry ca să muncească în Lume. Aşa-i spuneau ele, Lume, fiindcă ordinul lor avea o realitate cu totul diferită. Ariel crezuse că nu-i păsa ce se întâmpla în Lume, că tratatele ei vor fi întotdeauna mai fascinante decât politicile mărunte ale unor regi jalnici. Acum se simţea însă atât de vie! Iat-o! La şaizeci şi ceva de ani, lua hotărâri, risca viitoruri şi-i plăcea la nebunie.

— E doar cu câteva minute în faţa mea. Pot s-o prind. Dă-mi calul tău!

— E întuneric, Kyllar. N-o să poţi…

Fraiera! Gândise ca o Soră, nu ca un asasin. Tocmai îi oferise şi mai mult temei ca s-o ucidă pe Vi.

— Pot să văd pe întuneric. Dă-mi calul!

— Nu! zise ea.

„Putea să vadă pe întuneric?”

Kyllar se preschimbă imediat. Acum era un tânăr furios, vorbind pasional şi arătând formidabil, deşi stătea în indispensabili în răcoarea nopţii, iar în clipa următoare întregul lui corp deveni iridescent. Scânteierea trecu din spectrul vizibil în cel magic, făcând-o pe Ariel să lăcrimeze. Clipi ca să-şi limpezească privirea şi văzu cu totul alt Kyllar.

În locul băiatului stătea acum un demon, o apariţie. Fiecare curbă şi suprafaţă plană din corpul lui era acoperită cu metal negru, faţa îi devenise o mască a furiei, iar muşchii erau exageraţi, nu însă de puterea lor. Ariel înţelese că-l vedea pe Îngerul Nopţii în toată furia lui. Tocmai îl împiedicase să se răzbune, să împartă justiţie.

Spaima femeii nu ascundea nicio prefăcătorie, nicio viclenie. Făcu doi paşi în spate şi-şi puse o mână pe cal, mai degrabă ca să se echilibreze, decât să oprească animalul speriat s-o ia la galop.

— Dă-mi… Calul! porunci Kyllar.

Ariel făcu singurul lucru care-i stătea în putinţă: omorî calul cu o săgeată magică. „Al doilea animal nevinovat pe care îl ucid pentru Vi.”

Kyllar sărise la o distanţă incredibilă în pădure, imediat ce Ariel îşi atinsese magia. Calul se prăbuşi însă la pământ, iar ea eliberă magia şi ridică braţele.

Nici măcar nu-l văzu mişcându-se când, o secundă mai târziu, era lângă ea, cu vârful cuţitului la un centimetru de ochiul ei. Pe Lumină! I se păruse că jocul ăsta era plăcut? Jocul viitorurilor părea un pic diferit atunci când îţi riscai propriul viitor.

— De ce aperi un ucigaş? întrebă demonul negru.

— Mă străduiesc s-o izbăvesc pe Vi. Nu te las s-o omori până nu voi încerca totul.

— Ea nu merită a doua şansă.

— Nemuritorule, tu eşti ultima persoană care să hotărască aşa ceva. Tu poţi avea câte şanse doreşti.

— Nu-i acelaşi lucru.

— Te rog doar să-l salvezi întâi pe Logan. Dacă nu-mi accepţi ajutorul, vei fi norocos să ajungi în Cenaria săptămâna asta.

Masca scânteietoare îi dispăru, retrăgându-se în piele, dar Kyllar arăta încă mânios.

— Ce trebuie să fac?

Femeia zâmbi, sperând că el nu observase cât de tare îi tremurau genunchii.

— Să te ţii bine! zise ea.

CAPITOLUL 47

Aplicându-şi ultimele tuşe de fard în jurul ochilor, Kaldrosa Wyn privi atent în oglindă. „Pot s-o fac! Pentru Tomman.”

N-ar fi putut preciza motivul, însă dorea să arate perfect în seara asta. Poate fiindcă avea să fie ultima ei seară. Una în care ori înceta să mai fie prostituată, ori urma să nu mai fie deloc. Punct.

Costumul era o fantezie, bineînţeles. O femeie sethi n-ar fi purtat niciodată aşa ceva pe punte, însă pentru seara aceea era perfect. Pantalonii erau atât de strâmţi, încât nu reuşise nici măcar să-i îmbrace până când Daydra nu-i spusese râzând că se purtau fără lenjerie.

— Dar se poate vedea prin ei!

— Şi care-i problema?

— A…

Dintr-un considerent ciudat, nu-i expuneau doar gleznele, ci şi gambele – oribil! –, în timp ce bluza era atât de strâmtă şi de transparentă, cu dantelă la încheietura mâinilor – ridicol! – şi cu un decolteu în „V” care-i ajungea până la buric. Nasturii sugerau că putea fi încheiată, dar chiar dacă ar fi reuşit să întindă ţesătura peste trupul său suplu – şi încercase – pe partea cealaltă nu existau butoniere.

Mama K fusese foarte încântată de opera maestrului Piccun. Insistase că acoperirea parţială era mult mai excitantă decât goliciunea totală. În seara aceea însă, lui Kaldrosa nu-i păsa. Dacă trebuia să fugă, era mai bine să fie îmbrăcată aşa, decât să-şi poarte fustele obişnuite.

Intră în foaier şi, curând, celelalte fete ieşiră şi ele din camerele lor. În seara aceea lucrau toate, mai puţin Bev, care era prea speriată. Pretinsese că era bolnavă şi rămăsese în camera ei. Kaldrosa intră în panică în momentul în care le văzu. Toate arătau fantastic. Fiecare petrecuse mult timp cu machiajul, părul şi îmbrăcămintea. Pe Lancea lui Porus! Halidoranii aveau să observe. Era

imposibil să nu observe!

Colega ei de cameră, Daydra, care o salvase de mai multe ori chemând străjerii când o auzise pe Kaldrosa strigând cuvântul secret, îi zâmbi cu căldură.

— Hai că-ncepe, zise Daydra care arăta la rândul ei ca altă femeie.

Deşi abia împlinise şaptesprezece ani, fusese o prostituată de succes înaintea invaziei, iar seara aceea era prima dată când Kaldrosa înţelegea care fusese motivul. Femeia strălucea pur şi simplu. Nu-i păsa dacă murea.

— Eşti pregătită? întrebă Kaldrosa, ştiind că era o întrebare stupidă.

Etajul lor urma să fie deschis clienţilor peste doar câteva minute.

— Aşa de pregătită, încât le-am spus tuturor prietenelor mele din celelalte bordeluri.

— Eşti nebună? zise Kaldrosa panicată brusc. O să ne-omori pe toate!

— N-ai auzit? întrebă încet Daydra, cu o expresie sumbră pe chip.

— Ce s-aud?

— L-au ucis pe Jarl.

Kaldrosa rămase fără suflare. Toate speranţele firave pe care şi le făcuse în legătură cu viitorul ei gravitau în jurul lui Jarl. Cu faţa lui radioasă, cu discursurile despre alungarea halidoranilor şi recâştigarea independenţei, despre construirea a o sută de poduri peste Plith şi eliminarea tuturor regulilor care-i constrângeau pe cei născuţi în Furnicar şi pe foştii sclavi să rămână acolo, în partea de apus a oraşului, Jarl însemnase totul pentru ea. Tot el vorbise despre o nouă ordine, iar când îl ascultase, i se păruse posibil. Se simţise puternică într-un fel în care nu mai fusese. Sperase.

Iar acum Jarl era mort?

— Să nu plângi, zise Daydra. Îţi vei strica machiajul şi ne vei face şi pe noi să plângem.

— Eşti sigură?

— Tot oraşul vorbeşte despre asta, interveni Shel.

— Am văzut-o pe chipul Mamei K, rosti Daydra. I-adevărat. Mai crede cineva acum că se va găsi vreo prostituată care să ne dea în gât? După ce ei l-au ucis pe Jarl?

Se deschise şi ultima uşă, iar Bev ieşi din cameră purtându-şi costumul de dansatoare cu tauri, cu codiţele ridicate ca să pară două coarne, cu talia dezgolită şi cu pantaloni scurţi. Pumnalul de la cingătoare nu părea însă a fi obişnuita lamă boantă. Bev era palidă, dar hotărâtă.

— Jarl a fost întotdeauna bun cu mine. Şi sunt hotărâtă să nu mai ascult încă o dată tâmpenia aia de rugăciune a lor.

— Şi cu mine a fost bun, zise altă fată, abia reţinându-şi lacrimile.

— Să nu-ndrăzneşti! o certă Daydra. Fără lacrimi! O să trecem prin asta.

— Pentru Jarl! spuse alta.

— Pentru Jarl! repetară şi celelalte.

Se auzi zgomotul unui clopoţel care le anunţă că musafirii lor soseau.

— Le-am zis şi altor fete, şopti Shel. Sper că-i în regulă. Cât despre mine, o să mă ocup întâi de Cur-Gras. El mi-a omorât prima colegă de cameră.

— Eu îl iau pe Kherrich, interveni Jilean al cărei ochi drept era încă umflat sub machiaj.

— Puţă-Mică i-al meu.

— Neddard.

— Mie nu-mi pasă ce prind, zise Kadrosa încleştându-şi fălcile atât de tare, încât o durură dinţii. Dar o să ucid doi. Primul pentru Tomman, iar al doilea pentru Jarl.

Privirile tuturor fetelor se îndreptară spre ea.

— Doi? întrebă Daydra. Şi cum ai să procedezi?

— O să fac ce trebuie să fac. Eu iau doi.

— La naiba! zise Shel. Şi eu la fel, dar îl omor întâi pe Cur-Gras, aşa, pentru orice eventualitate.

— Mă bag şi eu, zise Jilean. Acum tăceţi. Începe!

Primul bărbat care urcă pe scări se dovedi a fi căpitanul Buri Laghar. Inima Kaldrosei se opri. Nu-l mai întâlnise de

când venise în Dragonul Fricos ca să scape de el. Rămase împietrită până când bărbatul ajunse în faţa ei.

— Măi să fie! Ia uite-o şi pe târfuliţa-pirat!

Femeia nu reuşi să se mişte. Îşi simţea limba ca de plumb.

Buri îi sesiză frica şi-şi împinse pieptul în afară.

— Vezi? Am ştiut că eşti târfă, înaintea ta. A fost clar că ţi-a plăcut încă de prima dată când ţi-am tras-o în faţa lui bărbatu-tău. Iar acum, eşti aici! zâmbi el, evident indispus că nu era însoţit de niciunul dintre tovarăşii lui care să râdă la spusele sale. Deci, eşti bucuroasă să mă vezi?

Inexplicabil, frica i se risipi. Dispăru pur şi simplu. Kaldrosa zâmbi tâmp.

— Bucuroasă? zise ea apucându-l de partea din faţă a pantalonilor. Nici n-ai idee!

Şi-l conduse apoi spre camera ei. Pentru Tomman. Pentru Jarl.

*

În noaptea aceea, un olog cu părul sur urcă pe acoperişul casei care-i aparţinuse pentru scurtă vreme lui Roth Ursuul, dar care era plină acum cu sute de Iepuri. Se împletici puţin, însă apoi strigă puternic în noapte:

— Vino, Jarl! Vino şi vezi! Vino şi-ascultă!

În timp ce Iepurii începură să se adune ca să privească reprezentaţia unui nebun, o pală de vânt se ridică de pe Plith. În ochii bătrânului, lacrimile scânteiau ca stelele. Generalul începu să recite un ditiramb despre ură şi pierdere. Îi cântă apoi un imn lui Jarl şi un bocet despre speranţa unei vieţi mai bune. Cuvintele se pierdură în bătaia vântului şi nu puţini Iepuri simţiră că nu numai vijelia, ci şi sufletele celor care fuseseră ucişi se alăturau vocii generalului, crescând odată cu cadenţa răzbunării.

Bătrânul gârbovit strigă şi-şi scutură prohabul spre ceruri, ca şi cum ar fi fost un simbol al impotenţei şi disperării tuturor Iepurilor. Urlă de fiecare dată când vântul se domolea.

Iar Furnicarul îi răspunse. Se auzi un strigăt. Strigătul unui bărbat.

Ca şi cum ar fi fost atras de sunet, vântul începu a mugi. Fulgere luminară cerul spre miazănoapte, profilând castelul din depărtare, dar şi silueta generalului. Nori negri acoperiră luna şi începu să plouă.

Iepurii îl auziră pe general râzând, plângând, sfidând fulgerele şi-l văzură gesticulând cu cârja spre cer de parcă ar fi dirijat un cor al furiei.

*

Ca niciodată, noaptea răsună de strigătele din bordelul Dragonul Fricos. Femeile care până acum refuzaseră să ţipe pentru clienţii lor urlau atât de tare, încât compensau toate tăcerile trecute. La adăpostul acelor zbierete, bolboroselile, implorările şi chiar hohotele de plâns ale bărbaţilor ce mureau nu fură auzite. Numai în bordelul acela muriră patruzeci de halidorani.

Mama K plănuise asta pentru un singur bordel, după care ar fi urmat să le scoată pe fete din oraş. Totul ar fi trebuit să-i facă pe halidorani să se gândească de două ori înainte să le mai brutalizeze pe prostituate. Inflamat însă de vestea morţii lui Jarl, planul se răspândise ca un incendiu. Un proprietar de bordel a inventat o sărbătoare ca scuză pentru a oferi bere gratis, făcându-i pe clienţii lui să se îmbete amarnic. Îi spusese Nocta Hemata. Noaptea Pasiunii, îi anunţase el zâmbind pe toţi oaspeţii. Alt proprietar, care lucrase cu Jarl mulţi ani, confirmase că era o veche tradiţie cenariană. El susţinuse că se numea Noaptea Abandonului.

În tot oraşul, alimentate de exces de băutură şi mâncăruri drogate, bordelurile sărbătoreau printr-o orgie cum nu se mai văzuse. Atmosfera se umplu de chiote, strigăte şi cântece sălbatice. Urlete de teroare, de răzbunare, strigăte nebune îmbibate de dorinţa de sânge… Bărbaţi şi femei, şi chiar bărbaţii şi femeile mici din corpurile copiilor care erau Şobolanii ghildelor, ucideau cu o ferocitate prea teribilă, încât să fie înţeleasă. Bărbaţi, femei şi copii îndureraţi stătură lângă cadavrele însângerate ale halidoranilor şi invocară sufletele celor dragi care fuseseră ucişi ca să vadă răzbunarea ce le

fusese promisă, îl invocară pe Jarl să vadă cum puterea lor îi doborâse pe duşmani. Câinii urlau, iar caii nechezau înaintea miasmelor fetide de sânge, sudoare, frică şi durere. Străzile se împânziră de bărbaţi şi femei care alergau în toate direcţiile. Era atât de mult sânge, încât nu putea fi spălat de ploaia torenţială. Rigolele deveniră roşii.

Soldaţii găsiră bordelurile cu uşile decorate cu zeci de trofee mici, tăiate din trupurile violatorilor. Înăuntru nu se mai găseau însă decât leşuri. La primele ore ale dimineţii, cete de soţi şi prieteni îndureraţi continuară să-i sfâşie pe halidoranii drogaţi care scăpaseră din bordeluri şi rătăceau în încercarea de a găsi ieşirea din Furnicar. Până şi detaşamentele înarmate şi pregătite pentru luptă, trimise să investigheze ce se întâmpla, nimeriră în ambuscade. Asupra lor se abătu o furtună de pietre aruncate de pe acoperişuri şi o ploaie de săgeţi trase de la mare distanţă. De fiecare dată când soldaţii atacau, Iepurii dispăreau cu îndemânarea deprinsă de multe luni. Era ca şi cum te-ai fi luptat cu nişte fantome, iar fiecare alee întortocheată avea un loc perfect pentru organizarea unei ambuscade. Halidoranii care intrară în Furnicar nu mai ieşiră de acolo.

În noaptea aceea, Regele-zeu pierdu 621 de soldaţi, 74 de ofiţeri, trei patroni de bordel care fuseseră informatori şi doi vrăjitori. Iepurii nu pierdură niciun om.

Ambele părţi aveau să vorbească de-a pururi după aceea despre Nocta Hemata, Noaptea Sângelui.

*

Logan se trezi, însă rămase nemişcat. Stătu pur şi simplu locului, până fu sigur că era adevărat. Trăia. Cumva reuşise să supravieţuiască pierderii cunoştinţei şi delirului. Aici.

Îşi amintea frânturi: Scrâşnilă urlând şi stând deasupra lui, Lilly punându-i o cârpă umedă pe frunte. Între acele fragmente, ca puroiul într-o rană ce supura, coşmaruri înfricoşătoare, bestii terifiante din viaţa lui trecută, femei moarte şi feţe halidorane macabre, spectrale.

Când se mişcă, ştiu că nu scăpase cu totul de pericol.

Avea forţa unui pisoiaş. Deschizând ochii, se strădui să se ridice în capul oaselor. Auzi bâiguieli în jurul Găurii. Se părea că toţi erau la fel de surprinşi ca şi el că-şi revenise. Cei care se îmbolnăveau aici nu supravieţuiau niciodată.

Un braţ zdravăn îl apucă şi-l îndreptă ca să se poată sprijini de zid. Era Scrâşnilă, care afişa zâmbetul lui tâmp. Un moment mai târziu, se lăsă în genunchi îmbrăţişându-l şi lăsându-l fără aer.

— Uşurel, îl potoli Lilly. Lasă-l să respire.

Logan constată cu uimire că Scrâşnilă o ascultă imediat. Din câte ştia, el era singurul care îi putea porunci uriaşului.

— Mă bucur că ţi-ai revenit, îi zâmbi Lilly.

— Văd că ţi-ai făcut un nou prieten, zise Logan, simţindu-se imediat gelos şi vinovat deopotrivă.

— Ar fi trebuit să-l vezi, Rege! zise ea cu glas scăzut. A fost magnific.

Femeia zâmbi, arătându-şi dinţii stricaţi, după care îl mângâie pe Scrâşnilă pe cap. El închise ochii, şi-şi afişă dinţii ascuţiţi în timp ce zâmbea larg.

— Ai fost bun, nu-i aşa, Scrâşnilă?

— Dahhh, zise matahala, prelungind cu o voce ciudată cuvântul.

Logan aproape că se prăbuşi într-o parte. Era prima dată când îl auzea rostind ceva.

— Poţi vorbi? întrebă el.

Scrâşnilă zâmbi.

— Hei, târfo! strigă Fin de dincolo de Gaură.

Îşi desfăcuse cea mai mare parte a frânghiei din tendoane ca să-i poată adăuga o bucată nouă. Logan observă că nu mai erau decât şapte deţinuţi.

— E timpul să treci înapoi la treabă.

— Ai s-aştepţi până când sunt pregătită. De când te-ai îmbolnăvit, îl informă ea pe Logan, nu l-am lăsat pe niciunul dintre ei nici măcar o tură.

— Şi ce-i zgomotul ăla? întrebă el.

Nu sesizase la început zgomotul pentru că era constant, dar suna ca o frecare, un zvon slab ce stârnea ecouri în

Gaură, însă venea din altă parte a Burdihanului.

Înainte ca ea să-i poată răspunde, Logan simţi cum aerul se mişcă. Prizonierii se priviră unul pe celălalt, însă chipurile le erau inexpresive. Ceva se schimbase, totuşi nu-şi dădeau seama ce anume.

Logan se simţi mai slab, mai ameţit. Aerul părea mai dens ca înainte, cumva opresiv. Deveni din nou conştient de duhoarea şi de mizeria din Gaură, de parcă le-ar fi perceput pentru întâia oară. Se simţea ca şi cum conştientiza prima dată mâzga mizerabilă ce acoperea tot ce devenise viaţa lui. Era scăldat în mizerie şi nu exista nicio scăpare. Fiecare respiraţie îl intoxica şi mai mult, fiecare mişcare aduna şi mai mult jeg pe corpul lui, fiecare por al pielii i se acoperea de gunoaie. Existenţa era condiţionată de acceptarea felului în care intra mizeria în el, în care întunericul îl apăsa atât de mult pe piele, ca un tatuaj, făcând ca mâzga să devină o parte permanentă din el, aşa încât nimeni dintre cei care-l văzuseră vreodată să nu mai poată ignora fiecare faptă rea pe care o comisese, fiecare gând nedemn ce-i trecuse vreodată prin minte.

Era doar vag conştient de zgomotul care se propaga prin Burdihan. Deţinuţii urlau, rugându-se pentru îndurare. Strigătele lor se răspândiră şi crescură în intensitate şi disperare pe măsură ce izbucneau din temniţe tot mai apropiate de Gaură. Dincolo de vaietele ascuţite, Logan auzi iarăşi zgomotul acela de frecare, ca şi cum nişte roţi de fier ar fi înaintat pe piatră.

În jurul Găurii, ucigaşii oţeliţi de detenţie se ghemuiseră în poziţii fetale, cu palmele peste urechi, strânşi lângă zid. Doar Tenser şi Fin nu reacţionară. Ultimul părea să fie fermecat; frânghia îi stătea în poală, iar el stătea cu faţa întoarsă în sus. Îl văzu pe Logan privindu-l.

— A venit Hali, zise el.

— Ce-i asta? întrebă Logan.

Abia dacă se putea mişca. Îi venea să se arunce în Gaură ca să sfârşească odată cu oroarea şi disperarea.

— E o zeitate. Fiecare piatră de aici e impregnată cu o mie de ani de durere, ură şi deznădejde. Întregul Burdihan

e ca o nestemată a răului şi de asta Hali îşi va face căminul aici, în adâncurile cele mai negre ale beznei neexplorate, zise el, după care începu să cânte, repetând litania. *Hali vas, Halivos ras en me, Hali mevirtu rapt, recu virtum defite.*

Tatts stătea lângă Tenser şi începu să-l scuture.

— Ce tot zici acolo? Opreşte-te!

Îl înşfăcă pe Tenser de gât şi-l trase până pe marginea Găurii.

Instantaneu, din braţele lui Tenser ţâşniră tentacule negre şi ochii lui Tatts se holbară. Se înecă. Gura încerca să articuleze, însă din gât nu scăpau decât icnete mute. Se îndepărtă de Gaură, îi dădu drumul lui Tenser şi căzu în genunchi. Faţa îi era roşie, venele i se umflaseră pe gât şi pe frunte şi gâfâia fără vreun motiv aparent.

Căzu apoi cât era de lung, respirând cu greutate.

— Băi, cur tatuat, zâmbi Tenser. Nimeni nu pune mâna pe-un prinţ al imperiului.

— Ce-i asta? întrebă Nick Nouă Deşte în numele tuturor.

— Eu sunt un Ursuul şi timpul meu cu voi s-a încheiat. A venit Hali şi mi-e teamă că va avea nevoie de voi toţi. Asta-i rugăciunea noastră. *Hali vas, Halivos ras en me, Hali mevirtu rapt, recu virtum defite.* Hali, vino, Hali, trăieşte în mine, Hali, primeşte-mi ofranda, puterea celor care ţi se opun. E o rugăciune care a primit azi răspuns. Hali a sosit în Burdihan. Veţi trăi în prezenţa ei sfântă. E o mare onoare, deşi, trebuie să recunosc, nimeni n-o caută cu precădere.

De deasupra, Logan auzi sunetul care părea să fie produs de roţile unei căruţe ajunse la al treilea nivel al Burdihanului.

— De ce eşti tu aici? întrebă Nick.

— Asta nu te priveşte pe tine, deşi e vina mea că noi mai suntem încă aici.

Tenser zâmbea de parcă era lucrul cel mai bun din viaţa lui.

— Cum? întrebă Nick.

— Nenorocitule! strigă Lilly. Tu ai făcut în aşa fel încât

cheia să nu se potrivească în lacăt. Tu m-ai făcut s-o scap din mână. Tu l-ai chemat pe Gorkhy, scârbă!

— Da, da, da, începu Tenser să râdă.

Întinse o mână şi din ea izbucni o lumină roşie. Prizonierii se retraseră, clipind spasmodic, ca nişte oameni care nu mai văzuseră lumina de atâtea luni. Strălucirea roşie se ridică printre barele grilajului de deasupra.

Undeva pe coridor, cineva strigă la vederea ei.

În spatele lui Tenser, Fin apucă o buclă din frânghia lui.

— Nici măcar să nu te gândeşti, îl avertiză Tenser, rânjind diavoleşte. În plus, prezenţa lui Hali nu va însemna moartea pentru toţi. Tu, Fin, s-ar putea să fii foarte potrivit ca s-o serveşti. Iar voi, ceilalţi, aţi face bine să-i urmaţi exemplul.

Deasupra zăbrelelor apăru un bătrân. Grilajul fu dat la o parte şi Logan îl recunoscu pe Neph Dada. Înainte ca Vürdmeisterul să-l poată vedea la rândul său, Logan se trase în nişa lui mică.

Tenser se ridică în aer lent, ajutat de magia Vürdmeisterului, râzând încontinuu.

Grilajul se închise la loc, iar Logan scoase capul. Un fascicul de lumină roşie îl orbi, fixându-l de perete.

— Ah, zise Tenser Ursuul. Nu cumva să crezi că te-am uitat, Rege. Abia aştept să-i spun tatălui meu că l-am găsit pe Logan Gyre ascuns în cel mai adânc cotlon al propriei sale temniţe. Va fi foarte încântat.

CAPITOLUL 48

Garoth Ursuul nu era însă foarte încântat să-şi vadă aethelingul. Nu-l chemase pe Tenser şi, în pofida tuturor precauţiilor pe care le luase Neph Dada – care îl adusese în apartamentul privat al lui Garoth, smulgând cu ajutorul magiei limbile tuturor servitorilor pe lângă care trecuseră, aşa încât să nu poată povesti ce văzuseră –, castelul avea prea mulţi ochi. Era foarte posibil ca Tenser să fi fost văzut intrând şi, cu siguranţă, prizonierii din Burdihan îl văzuseră plecând.

După părerea lui Garoth, existau cincizeci la sută şanse ca Tenser tocmai să fi devenit inutil. Regelui-zeu nu-i plăcea ca aethelingii lui să aibă iniţiative. Nimeni nu lua hotărâri în numele său.

Tenser îi observă neplăcerea de pe chip şi se grăbi să-şi încheie povestirea.

— Eu… m-am gândit că Logan ar putea fi un sacrificiu perfect pentru Hali, fie-i numele slăvit în veci, când îşi va ocupa noua casă, zise el cu voce tremurătoare. Şi m-am gândit că de-acum baronul Kirof a fost probabil capturat…

— Aşa te-ai gândit… repetă Garoth.

— N-a fost?

— Baronul Kirof a căzut în prăpastia unui munte încercând să scape, interveni Neph. Nu i-am putut recupera cadavrul.

Gura lui Tenser se mişcă precum botul unui peşte, în vreme ce se chinuia să înţeleagă implicaţiile veştii.

— Verdictul vinovăţiei tale rămâne neschimbat, hotărî Garoth. El nu contează. Cenarienii ăştia oricum nu mi-au apreciat mila. Va fi o lecţie pentru viitoarele noastre cuceriri. Iar tu, băiete, nu-mi mai eşti de folos. Cenarienii n-au fost potoliţi. Ai eşuat să-ţi împlineşti uurdthanul.

— Sfinţia Ta, zise Tenser căzând în genunchi. Te rog! Fac orice! Foloseşte-mă cum vrei. Te voi sluji din toată inima. Îţi jur. Fac orice!

— Da, zise Garoth, aşa va fi.

Ca individ, Tenser nu era cu nimic special. Abia supravieţuise antrenamentelor şi nu se dovedise un fiu pe placul lui Garoth. N-avea să fie niciodată şi de aceea n-avea să devină niciodată moştenitorul său. Tenser nu ştia însă asta. Şi mai important era că nici Moburu n-o ştia.

— Neph, unde-i regina virgină?

— Sfinţia Voastră, vă aşteaptă să vă încânte în turnul de miazănoapte.

— Ah, da!

Garoth nu uitase, dar nu dorea să-l lase pe Neph să-şi dea seama cât de mult îl intriga fata.

— Pot trimite după ea imediat, dacă vreţi s-o sacrificaţi, zise Neph.

— Ei doi ar fi o ofrandă nimerită pentru Hali când îşi va ocupa noul *ras,* nu-i aşa? întrebă Garoth, fără nicio intenţie de a renunţa la Jenine şi având în continuare nevoie de Tenser ca să-l distragă pe Moburu. Vlăstarul meu, am... mari speranţe în ce te priveşte, continuă Garoth. Moartea baronului Kirof n-a fost din vina ta, aşa că am plăcerea de a-ţi mai oferi o şansă. Du-te şi fă-te prezentabil, ca să arăţi ca fiul meu, şi apoi adu-l pe acest Logan Gyre. Nu-l voi lăsa să-mi scape de sub nas şi a doua oară. În curând îţi voi da şi al doilea uurdthan.

De îndată ce uşa se închise în spatele lui Tenser, Garoth se întoarse spre Vürdmeisterul Dada.

— Du-l în Burdihan şi pune-l să construiască un feral lângă cel al fratelui său. Ajută-l şi laudă-i munca în faţa lui Moburu. Implică-te tu însuţi dacă e nevoie. Acum, trimite-mi-l pe Hu Gibbet.

*

— Nu ştiu cum trebuie să funcţioneze, zise Sora Ariel.

Pădurea era scufundată în beznă, singura lumină fiind cea a magiei sale.

— Dacă nu mă înşel, forma asta de magie ar trebui să fie absorbită foarte uşor de corpul tău. Primeşte în tine cât de multă poţi.

— Şi pe urmă? întrebă Kyllar.

— Pe urmă, aleargă.

— Să alerg? E lucrul cel mai prostesc pe care l-am auzit vreodată.

Vorbeşti când ar trebui să asculţi, răsună vocea Lupului în mintea lui Kyllar, făcându-l să scrâşnească din dinţi.

— Îmi cer iertare. Spune-mi mai multe.

— Nu vei obosi… aşa cred. O să plăteşti un preţ pentru magia proprie pe care o foloseşti, dar va fi mult mai mic decât ceea ce iei de la mine, zise Sora Ariel. Eu sunt pregătită. Tu?

Kyllar ridică din umeri. Adevărul era că se simţea mai mult decât pregătit. Ochii îl furnicau la fel cum o făcuseră când se legase prima dată de sa'kari. Îi frecă din nou.

„Devin mai puternic." Gândul era o revelaţie. Învăţase să-şi controleze mai bine Talentul în cursul antrenamentelor de pe acoperişuri, însă asta era altceva. Nu se mai confruntase niciodată cu ceva similar.

Pe de altă parte, încercase senzaţia aceea de fiecare dată când murise. Talentul lui se amplifica şi era convins că şi vederea i se schimba. Gândul ar fi trebuit să-l încânte, dar, în schimb, îi strecura fiori reci pe şira spinării.

„Trebuie să existe un preţ. Trebuie." Bineînţeles, o pierduse deja pe Helene. Gândul îi provocă din nou durere. Poate că preţul era numai de natură umană.

Lupul îi spusese că Durzo săvârşise o blasfemie chiar mai îngrozitoare decât a lua bani ca să moară. Oare se sinucisese? Da. Kyllar era sigur de asta. O făcuse din curiozitate? Din patima de putere? Sau se simţise captiv? Sinuciderea era imposibilă.

Pentru un om atât de nefericit, de singuratic şi izolat cum fusese Durzo, încătuşarea aceea în viaţă veşnică fusese cu siguranţă odioasă. „Oh, maestre, îmi pare atât de rău. N-am înţeles." Pe neaşteptate, rana nevindecată care era moartea lui Durzo se deschise din nou. Timpul nu-l ajutase pe Kyllar să se vindece. Nu-l consola nici ştiinţa că-l eliberase pe Durzo dintr-o existenţă pe care nu şi-o dorea. Ucisese o legendă, un om care-i oferise totul, şi o făcuse cu inima plină de ură. Deşi Durzo îşi dorise să fie un sacrificiu, Kyllar nu-l ucisese din milă. Fusese răzbunare

pură. Îşi amintea de furia crescândă şi de ura pentru fiecare încercare la care îl supusese Durzo şi care ajunsese la un moment dat la saturaţie şi-l menţinuse puternic în timp ce atârna rănit de tavanul tunelului acela.

Acum Durzo era cu adevărat mort, eliberat din temniţa propriei fiinţe. Totuşi, el se simţea singur, îndurerat, nesatisfăcut. Răsplata lui Durzo după şapte veacuri de izolare şi serviciu pentru un scop pe care el nu-l putea înţelege n-ar fi trebuit să fie moartea, ci dezvăluirea importanţei acelui ţel. Ar fi trebuit să fie reunirea şi comuniunea care să compenseze şapte sute de ani de izolare. Kyllar abia începea să-l înţeleagă pe maestrul lui, iar acum, că-şi dorea să îndrepte lucrurile, Durzo nu mai era în preajmă. Fusese decupat din tapiseria vieţii lui Kyllar, lăsând în urmă o gaură urâtă, pe care n-o putea acoperi nimic.

— Nu-mi pot concentra foarte multă vreme întreaga măsură a Talentului, tinere, zise Sora Ariel, cu fruntea îmbrobonată de sudoare.

— Ah, da!

În palmele ei ardea o sferă de lumină concentrată. Kyllar o atinse cu o mână, canalizând energia în sine. Nu se întâmplă nimic.

Ridică sa’kariul în pielea palmei. Tot nimic.

Era straniu de jenant să pară atât de incapabil.

— Permite-i doar să intre, zise Sora Ariel.

Permite-i să intre. Asta îl irita. Era o mostră de înţelepciune falsă, genul de rahat cu care te băteau la cap profesorii. *Corpul tău ştie ce să facă. Gândeşti prea mult.* Da, da, da.

— Vrei să priveşti în altă parte pentru o secundă? întrebă el.

— În niciun caz, răspunse Sora Ariel.

Mai făcuse asta şi înainte, în timp ce purtase sa’kariul ca pe o a doua piele. Ştia că era posibil.

— Nu mai pot menţine asta multă vreme, insistă femeia.

Kyllar îşi adună sa’kariul într-o sferă în palma sa, pe care o ţinu apoi peste cea din mâna Surorii. Se gândise că

va fi destul de iute pentru ca ea să nu observe. „Te rog! Hai, funcţionează!”

De vreme ce mă rogi atât de frumos…

Kyllar clipi uimit. Energia din pumnii femeii tremură apoi ca o lumânare în vânt. El avu un răgaz de numai o clipă ca să se sperie, înainte ca gândul să-i dispară. Locul în care sfera metalică îi atingea palma era resimţit de parcă ar fi strâns în pumn un fulger. Îşi pierdu controlul corpului în timp ce energia se arcui prin el, încremenindu-l, ignorându-i dorinţa de a-şi retrage mâna – retrage-o! retrage-o! retrage-o! retrage-o! – înainte să se ardă.

Sora Ariel se retrăgea şi ea, dar sa’kariul se întinse între ei, sugându-i magia aşa cum un vampir i-ar fi supt sângele.

Kyllar se simţi umplându-se minunat de magie, putere, lumină şi viaţă. Îşi putea vedea fiecare venă din mâini, dar şi cele mai mici dintre nervurile frunzelor de deasupra capului. Putea simţi viaţa cum fojgăia şi palpită peste tot în pădure. Privi printre ierburile înalte până în vizuina vulpii, prin scoarţa bradului până în cuibul ciocănitorii. Simţi sărutul luminii stelelor pe piele. Percepu mirosul a o sută de oameni din tabăra rebelilor şi putea spune ce mâncaseră, cât munciseră, cine era sănătos şi cine era bolnav. Auzea atât de multe, încât se simţea copleşit, abia reuşind să distingă printre sunete. Vântul lovea frunzele unele de altele, scoţând sunete ca nişte cimbale, dar mai era şi urletul respiraţiei a două – nu, a trei animale mari – el însuşi, Sora Ariel şi încă unul. Frunzele înseşi respirau. Auzi bătaia inimii unei bufniţe şi tunetul… unui genunchi lovind pământul.

— Opreşte-te, opreşte-te! strigă Sora Ariel.

Căzuse în genunchi, dar magia continua să se scurgă din ea.

Kyllar îşi retrase sa’kariul în propriul corp.

Sora Ariel se prăbuşi, însă el nici măcar n-o observă. Din fiecare por al fiinţei sale, se scurgea lumină, magie, viaţă. Era covârşitor. Durea. Fiecare bătaie a inimii îi umplea venele cu şi mai multă putere. Corpul îi devenise prea mic.

— DUUU-TTTEEE! strigă Sora Ariel, dar vorbele ei

păreau caraghios de încete.

Aşteptă o clipă, fiindcă văzu că buzele ei se mişcă pentru a mai spune ceva.

— SAAALVEEAZĂ…

Să salveze? Ce anume? De ce nu-i spunea mai repede? De ce era totul atât de lent, interminabil? Abia se putea stăpâni. Sângera lumină. Capul îi pulsa. O altă parte a inimii i se contractă în timp ce el aşteptă şi aşteptă.

— REE…

„Salvează-l pe rege”, completă el imediat. Trebuia să meargă în ajutorul regelui. Trebuia să-l salveze pe Logan.

Înainte ca Sora Ariel să apuce să mai spună ceva, o luă la fugă.

Fugă? Nu. Era un cuvânt prea… pedestru. Se mişca de două ori mai repede decât cel mai rapid om. De trei ori mai repede.

Era o bucurie pură, un moment nepreţuit, fiindcă oricum în jurul lui nu mai exista decât clipa. Se aplecă şi se răsuci, privind înainte în depărtarea pe care doar ochii lui o puteau zări.

Se mişca atât de iute, încât aerul începu să i se împotrivească. Picioarele nu mai întâmpinau rezistenţa de care aveau nevoie ca să-l mişte mai repede. Era pe punctul de a părăsi solul.

Zări în faţa lui o tabără, pe care nu avea cum s-o ocolească. Sări şi se înălţă cu adevărat de pe pământ. Zbură o sută de paşi. Două sute. Direct spre un copac.

Îşi aruncă sa’kariul înainte şi trecu prin trunchiul gros de un metru. Lemn explodă în toate direcţiile, dar Kyllar continuă să alerge. Auzi în spatele lui cum copacul se crăpă şi începu să se prăbuşească, însă nu-i auzi căderea, fiindcă era deja prea departe.

Alerga. Îşi extinse sak’ariul în faţă, ca să curme vântul, şi în spate ca să-i apese mai bine tălpile pe pământ, pentru a fugi mai repede.

Noaptea se destrămă, iar el alerga. Răsări soarele, iar el alerga în continuare, înghiţind kilometru după kilometru.

*

Sora Ariei se târî până la copacul unde o legase pe Ulyssandra. Îi trebui mult timp, dar trebuia s-o facă. Nu era sigură că, dacă adormea, avea să se mai trezească vreodată. Într-un târziu, ajunse la fetiţă. Uly era trează, avea ochii roşii şi obrajii brăzdaţi de lacrimi. Ştia deci că se trezise Kyllar şi că Sora Ariel o ascunsese, trădând-o.

Sora Ariel nu putea spune nimic. Oricum, niciuna dintre ele nu putea face nimic. Ariel îi eliberase pe Vi şi pe Kyllar ca pe doi şoimi de vânătoare. Nu putea să-i mai recheme. Dacă Uly mai era acolo când Ariel avea să se trezească, urma s-o ducă în Chantry. Le aştepta o călătorie lungă, care i-ar fi putut oferi timpul necesar să reflecte la cele ce trăise.

Pe toţi zeii, băiatul aproape că o secătuise de energie, şi tot ar fi absorbit mai mult. Şi asta i se întâmplase ei! Uneia dintre cele mai puternice femei din Chantry. Kyllar era atât de tânăr, de dezinvolt şi de înfricoşător.

Avu nevoie de toată puterea rămasă pentru a o dezlega pe Uly. Atingerea magiei i se păru ca o tărie băută când era mahmură. În momentul în care termină, se prăbuşi la pământ.

CAPITOLUL 49

Cumva Logan crezuse mereu că el avea ceva special. I se luase absolut totul: prietenii, soţia, speranţele, libertatea, demnitatea şi naivitatea. I se cruţase însă viaţa.

Acum însă şi ea avea să-i fie luată. Era imposibil ca Regele-zeu să-l lase aici. Logan murise deja o dată şi înviase. De data asta, Garoth Ursuul va dori probabil să vadă cu propriii lui ochi cadavrul. Fără îndoială, va începe prin a-l tortura, dar lui nu-i mai păsa.

Dacă ar fi fost mai puternic, poate că ar mai fi încercat o mişcare disperată, însă febra îl transformase într-un înveliş gol. Tot ce mai putea face era să-şi sacrifice propria viaţă ca să-l ucidă pe Fin. Poate că ar fi reuşit… înainte de febră. Doar că nu dorise să facă un asemenea sacrificiu atâta vreme cât mai avea totuşi speranţă. Îşi dorise mereu să-şi păstreze viaţa, însă acum era pe cale să şi-o piardă zadarnic. Nici măcar nu se jertfea pentru prietenii lui.

Logan privi în întuneric. Din fericire, indiferent ce era Hali, trecuse mai departe, iar sentimentul apăsător care aproape că sufocase Burdihanul era acum doar o presiune difuză. Tot ceea ce păruse atât de insuportabil în Gaură – putoarea, căldura şi urletul vântului – era din nou familiar, ba chiar confortabil.

— Vino-încoace, târfo! zise Fin.

Lilly se ridică şi-l bătu pe Logan pe umăr. Îi şopti ceva lui Scrâşnilă, spunându-i probabil să aibă grijă de el, apoi plecă.

Bineînţeles că trebuia să se ducă. Nici măcar n-o învinovăţea, deşi îl făcea să se simtă chiar şi mai gol şi mai dezolat. Lilly trebuia să fie pragmatică. Sentimentalismul din toate cărţile pe care Logan le iubise odinioară dispărea acolo unde începea să se simtă duhoarea Găurii. Lilly era o supravieţuitoare. El avea să moară într-o oră sau două. Viaţa mergea înainte. Poate că inima lui o învinovăţea, dar mintea nu putea să facă asta. În orice altă circumstanţă, s-ar fi condamnat şi pe el însuşi pentru că mâncase carne de

om.

Apoi Scrâşnilă se ridică şi plecă de lângă el.

„Oare miros aşa tare a moarte?” Era nedrept să-l învinovăţească pe Scrâşnilă, dar nu şi pe Lilly. Logan o făcu însă. Simţi brusc o ură cruntă pentru neghiobul acela. Cum putuse să plece? După toate câte pierduse, Logan ar fi vrut să creadă că dobândise măcar un prieten sau doi.

Scrâşnilă probabil că nici nu ştia că Logan va muri. Pur şi simplu, plecase să se joace cu capătul frânghiei de tendoane a lui Fin, care era prea ocupat să i-o tragă lui Lilly ca să-i dea vreo atenţie. Logan îl privi pe Scrâşnilă şi încercă să simtă milă pentru el. Cu siguranţă, el ajunsese aici jos pentru o vină mult mai mică decât a lui Logan. Şi nici nu-l trădase, ci văzuse doar o şansă de a se distra cu ceva nou. Fin nu lăsa pe nimeni să-i atingă frânghia.

Logan zâmbi când îl văzu pe Scrâşnilă aşezându-se şi înşfăcând frânghia cu ambele mâini, strângând-o apoi pe cât de tare putea, concentrându-se din răsputeri, ca şi cum s-ar fi temut să n-o piardă. Bietul de el trăia într-o cu totul altă lume.

Era conştient că toţi ceilalţi prizonieri se uitau la el. Nu putea şti la ce se gândeau. Rege… Îşi spusese „Rege” cu o ironie amară atunci când sărise aici, o glumă prostească şi bolnavă, dar una care aparţinuse celui care tocmai îşi văzuse soţia sângerând de moarte. Ei aveau nevoie de un timp pentru a se convinge că era *într-adevăr* real.

Tatts se ridică şi veni spre Logan, ghemuindu-se lângă el. Sub jegul care-i acoperea pielea, tatuajele întunecate arătau precum ki-ul. Îşi supse gingiile şi scuipă sânge. Scorbutul îl prinsese şi pe el.

— Mi-ar fi plăcut, zise Tatts vorbind doar pentru a treia oară de când îl întâlnise pe Logan. Să fii Rege. Ai boaşe mai mari decât orice alt monarh de care am auzit.

— Boaşe! strigă Fin, oprindu-se din ceea ce făcea.

Se ridică pe braţe şi hohoti. Oferea o privelişte îngrozitoare, aşa cum era transpirat şi murdar, cu gura însângerată şi frânghia de tendoane pe jumătate desfăcută, pe jumătate înfăşurată în jurul corpului său gol.

— Cineva îi va mânca boaşele curând.

Logan privi în altă parte, simţindu-se stingherit s-o vadă pe Lilly făcând ceea ce trebuia să facă pentru a supravieţui, aşa încât aproape că pierdu scena. Lilly împinse, iar Fin strigă. Logan îl văzu ajuns pe marginea Găurii, de partea lui, într-un echilibru precar, fluturând din braţe.

Apoi Lilly îl lovi în vintre cu toată puterea şi bărbatul căzu în Gaură.

Femeia se retrase apoi iute de lângă buclele de frânghie ce plesneau ameninţător sub ea. Legată încă de Fin, buclă după buclă, frânghia dispărea în Gaură.

Braţele lui Scrâşnilă se smuciră, făcându-l să înainteze cu un pas. Asta se repetă de câteva ori, până când frânghia de tendoane începu să se lase şi să zvâcnească pe măsură ce se descolăcea din jurul trupului lui Fin.

Într-un final, acesta atinse probabil fundul pentru că frânghia îşi pierdu tensiunea.

Lilly strigă şi sări să-l îmbrăţişeze pe Scrâşnilă, după care îl sărută.

— Ai fost perfect! Perfect! exclamă ea, după care se întoarse spre Logan. Pe de altă parte, tu ai fi putut să ne ajuţi mai mult.

Logan era împietrit. Se gândise la modalităţi de a-l ucide pe Fin de… ei bine, din primul minut în care ajunsese în iadul acesta. Iar acum Fin dispăruse pur şi simplu, fără ca Logan să fi făcut ceva.

— Ascultaţi-mă! vorbi Lilly. Ascultaţi-mă toţi. Suntem terminaţi. Am fost dintotdeauna. Am făcut ceea ce am făcut şi niciunul dintre noi nu-i demn de încredere. Totuşi Regele nu-i ca noi. Putem să ne-ncredem în el. Avem doar o jumătate de şansă, dar chiar şi aşa trebuie să lucrăm împreună.

— Şi ce vrei mai exact? întrebă Nick Nouă Deşte.

— Am avut o cheie. Acum avem frânghia lui Fin. Dar nu mai avem timp. Eu zic să-i coborâm pe Rege şi pe Scrâşnilă în Gaură. Pe Rege pentru c-avem încredere în el şi a văzut unde a căzut cheia, iar pe Scrâşnilă fiindcă-i

singurul îndeajuns de puternic ca să se urce înapoi pe frânghie dacă-i cazul. Ei coboară acolo şi privesc în jur, ca să vadă dacă nu găsesc cheia sau vreo ieşire. Într-un fel sau altul, am putea avea o şansă să fugim înainte să se-ntoarcă gardienii.

— De ce să nu coborâm toţi? întrebă Nick.

— Pentru că trebuie să ţinem frânghia, idiotule! N-avem de ce s-o legăm.

— Am putea s-o prindem de grilaj.

— Corpul lui Fin e încă legat de ea. Ar trebui să facem o piramidă din trei oameni şi apoi să-l ridicăm pe el, ceea ce-i imposibil. Poate că după ce Regele coboară şi-l dezleagă pe Fin, am putea face şi asta. În cazul ăsta, ieşim toţi. Sau, dacă nu-i nicio cale de ieşire pe acolo, va găsi cheia şi vom putea să încercăm să ieşim pe-aici.

— Ar trebui să trecem pe lângă… chestia aia, bombăni Nick înspăimântat.

— N-am spus niciodată că avem cine ştie ce şanse, zise Lilly. Dar dacă vrei să rămâi, o să mori cu siguranţă.

Tatts încuviinţă din cap. El se băga.

— Continui să cred c-ar trebui să coborâm pe altcineva, insistă Nick.

— Eu am făcut rost de frânghie, spuse Lilly. Facem cum spun eu sau deloc.

— Haide…

— Ai avea încredere în noi să-ţi ţinem frânghia în timp ce atârni de ea, Nick? Am putea să-i dăm drumul sau s-o scuturăm şi am primi partea ta de mâncare.

Asta îl reduse pe Nick la tăcere.

— Ai încredere în noi, Rege? întrebă Tatts.

— Da.

„Oricum n-am nimic de pierdut.”

Trecură câteva minute până îi explicară lui Scrâşnilă, dar chiar şi după aceea Logan avu dubii că înţelesese. Prizonierii rămaşi prinseră în mâini frânghia. Lilly era cea mai apropiată de Gaură. Le spusese celorlalţi că ea nu va da drumul frânghiei, chiar dacă ei vor o face. Dacă mai doreau favorurile ei sexuale, ar fi fost bine să nu-i dea

drumul.

— Îţi datorez totul, îi zise Logan.

Lilly nu era nici pe departe o femeie frumoasă, însă acum radia. Părea mândră de ea însăşi pentru prima dată de când o văzuse Logan.

— Nu, Rege, eu îţi sunt datoare. Când ai coborât aici, ţi-am zis să te agăţi de ceva bun, totuşi tu ai fost cel care mi-a arătat cum se face. Sunt mai mult de atât, indiferent ce-am făcut. Dacă mor acum, n-are importanţă. Eu nu sunt bună, dar tu eşti, iar eu te ajut. Nimeni nu-mi poate lua asta. Vreau doar să-mi promiţi, că atunci când o să redobândeşti totul şi o să mergi la petrecerile tale simandicoase, o să-ţi aminteşti. Eşti şi Regele nostru, al nelegiuiţilor.

— Nu voi uita, promise el păşind spre marginea Găurii. Lilly, care-i numele tău adevărat?

Femeia ezită de parcă nici nu şi-ar mai fi adus aminte şi apoi rosti timid.

— Lilene. Lilene Rauzana.

Logan se îndreptă de spate şi rosti cu glas puternic:

— Prin puterea cu care am fost învestiţi şi în virtutea poziţiei noastre regeşti, să se ştie că o graţiez pe Lilene Rauzana de toate pedepsele pentru crimele comise până acum şi că toate pedepsele i-au fost anulate. În ochii noştri, Lilene Rauzana e nevinovată. Fie ca vestea iertării ei să se răspândească la fel de departe pe cât se află răsăritul de apus. Aşa rămâne scris, aşa se va-ntâmpla.

Era ridicol ca un zdrenţăros să spună aşa ceva unei prostituate. Într-un fel însă, era corect. Logan nu avusese niciodată mai multă putere decât acum, când avea puterea să vindece. Deţinuţii nici măcar nu făcură vreo glumă.

— Nu ştii ce-am făcut, spuse femeia cu ochii în lacrimi.

— Nu trebuie să ştiu.

— Vreau să-ndrept lucrurile. Nu mai vreau să fiu cum am fost…

— Atunci, nu mai fi! Mai ales că de acum eşti nevinovată.

Iar apoi Logan sări în Gaură.

CAPITOLUL 50

Se dovedi că Sora Ariel Wyant Sa'fastae locuise în Torras Bend câteva săptămâni, iar sătenii o cunoşteau bine. Deşi puţini se simţeau confortabil în prezenţa unei Surori, ea li se păruse a fi mai degrabă erudită, distrată şi blândă. Descrierea era o uşurare imensă pentru Helene. Însemna că scrisoarea era probabil adevărată.

Rămânea însă o problemă. Trebuia să meargă spre miazănoapte, către Chantry, după Uly, sau spre apus, după Kyllar?

Hotărî să plece după fată. Cenaria nu era un loc sigur pentru ea, iar prezenţa ei n-ar fi făcut decât să complice munca lui Kyllar, de vreme ce oricum nu l-ar fi putut ajuta. În Chantry ar fi fost în siguranţă, deşi era mai înfricoşătoare, iar Helene s-ar fi putut asigura măcar că Uly era bine… dacă nu putea s-o ia acasă.

Porni deci spre miazănoapte în dimineaţa următoare. Pe lângă faptul că noaptea petrecută într-un pat adevărat aproape că-i epuizase micile economii, odihna îi amintise trupului ei de toate durerile, aşa că nu înainta prea repede. Ar fi ajuns mai curând în Chantry dacă şi-ar fi putut îndemna calul să nu meargă doar la pas, însă simplul gând al unui galop o făcea să geamă. Urechile iepei se ciuliră brusc, ca şi cum animalul s-ar fi întrebat ce-i spunea.

Pe urmă, Helene îl zări pe călăreţ, la patruzeci de paşi depărtare. Avea armură neagră, însă nu purta coif, nici spadă sau scut. Era aplecat în şaua unui căluţ cu coama lungă. Mâna bărbatului era apăsată pe o parte a corpului, acoperind o rană, iar faţa sa palidă era stropită cu sânge.

Când Helene îşi opri brusc iapa, el ridică privirea şi o văzu. Buzele i se mişcară, dar nu se auzi niciun cuvânt. Încercă din nou.

— Ajutor! Te rog! şopti el cu glas răguşit.

Helene îşi îmboldi calul şi se apropie. În pofida durerii care îl schimonosea, era un tânăr chipeş, doar cu puţin mai mare decât ea.

— Apă, o imploră el.

Helene îşi luă burduful, apoi se opri. Tânărul avea un burduf plin care atârna de şa. Paloarea lui nu se datora pierderii de sânge; era halidoran.

Ochii i se luminară triumfători chiar în momentul în care ea îşi îmboldi calul cu călcâiele. Îi înşfăcă hăţul cel mai apropiat. Iapa femeii începu să descrie un cerc, urmată pe dată de căluţul cavalerului. Helene încercă să sară din şa, dar piciorul îi era blocat între cai.

Apoi pumnul lui înfăşurat în zale fulgeră. O nimeri deasupra urechii, doborând-o.

*

Era o coborâre în iad. Logan era încă prea slăbit ca să facă măcar jumătate din efortul necesar descinderii, dar Scrâşnilă părea aproape încântat să depună el toată munca, coborându-i încetişor. Logan se mulţumi să privească.

Primii şapte metri erau făcuţi din obsidianul negru în care fusese cioplită Gaura, foarte netezi şi lipsiţi de asperităţi. Apoi Gaura se deschidea într-o sală enormă.

Pe pereţii îndepărtaţi se prinseseră alge verzi iridescente, care ofereau suficientă lumină pentru ca ochii lor să poată distinge peisajul ce părea decupat dintr-o altă lume. Mirosul de ouă stricate era mai pregnant aici, iar peste ei se rostogoleau nori groşi de fum, care ascundeau de privirea lui Logan miile de stalagmite ce ţâşneau neregulat de pe fundul invizibil al cavernei. Prizonierii erau tăcuţi, iar Logan îşi dori ca ei să rămână aşa. De-a lungul timpului petrecut acolo, încrederea lui că prin Gaură se auzea doar vântul se diminuase treptat.

Scrâşnilă începu să respire greu, dar îşi păstră ritmul, punându-şi constant o mână sub alta. În jurul lor, cu excepţia porţiunii aflate direct sub Gaură, stalactitele străluceau ca nişte cuţite de gheaţă, iar sunetul apei ce picura din vârfurile lor era perceptibil chiar şi în zvonul vântului, care abia se mai auzea ca un geamăt din adâncuri.

Coborâră încă două minute înainte ca Logan să vadă

primul cadavru. Era deshidratat de curentul de aer uscat şi fierbinte, însă aparţinea unui prizonier care căzuse, fusese împins sau sărise cu decenii sau chiar veacuri în urmă. Trupul fusese străpuns de atâta vreme de o stalagmită, încât piatra crescuse deja în jurul lui, înglobându-l aproape în totalitate.

Apoi apărură şi altele. Scrâşnilă trebui să-şi încetinească de câteva ori coborârea ca să-i îndepărteze de pe stalagmite şi de fiecare dată dădură peste condamnaţi ce nu avuseseră şansa unei frânghii. Unele cadavre erau chiar mai vechi decât primul, sfâşiate de prăbuşirea peste stalagmite. Altora le lipseau părţi întregi, smulse de pietrele ascuţite sau desprinse odată cu trecerea timpului, totuşi netezimea stalagmitelor nu lăsase şobolanii să ajungă la ele, iar vântul arzător le împiedicase să putrezească. Singurele trupuri de nerecunoscut erau cele câteva care ajunseseră în zonele mai umede de lângă zid şi fuseseră acoperite de alge. Emiteau o lumină verde, ca nişte fantome care încearcă să se smulgă din stâncă.

Într-un târziu, începură să zărească praguri de piatră, cele mai multe prea depărtate ca să le poată atinge. Pe unul însă, Logan zări un cadavru care stătea în şezut. Oasele uscate îi erau intacte. Omul acela supravieţuise cumva coborârii, indiferent că folosise o frânghie sau avusese foarte mult noroc în cădere. Pe urmă murise aici. Orbitele lui goale îl fixau pe Logan, parcă întrebându-l: „Te crezi mai bun?”

Brusc, frânghia de tendoane începu să se scuture. Logan privi în sus, însă nu se vedea decât beznă. În jos nu se putea uita din cauza lui Scrâşnilă.

— Să ne grăbim!

Uriaşul protestă fără cuvinte.

— Ştiu că te descurci excelent. Ba chiar fantastic, dar nu ştiu cât vor mai putea Lilly şi ceilalţi să ţină frânghia. Nu vrem să sfârşim ca ăştia, nu?

Scrâşnilă începu să se grăbească.

Trecură de alt prag şi Logan văzu că porţiunea de la baza stalagmitelor aflate sub ei era acoperită de sol gros.

Pământ? Aici?

Nu, nu era sol, ci fecale umane. Generaţii de criminali îşi aruncaseră fecalele în Gaură. Nu toate se uscaseră complet, astfel că întreaga zonă mirosea ca o canalizare în care se vărsaseră ouă stricate.

Logan dădu să-şi întoarcă faţa, dar văzu ceva strălucind în momentul în care trecură pe lângă alt prag. Privi din nou, însă nu mai zări nimic.

— Stai o secundă, Scrâşnilă!

Întinse mâna în stratul de rahat gros de cincisprezece centimetri şi pipăi. Nimic. Insistă, afundându-şi braţul până peste cot, încercând să ignore mizeria care i se scurgea pe piele. Iată!

Scoase un obiect solid pe care şi-l şterse de celălalt braţ. Era cheia.

— Uluitor! zise el. E un miracol. Până la urmă, n-o să murim aici, Scrâşnilă. Acum hai să mergem până jos ca să dezlegăm corpul lui Fin şi apoi să ne căţărăm înapoi. Poate că vor putea chiar să ne tragă în sus.

Se dovedi că erau foarte aproape de fund sau de ceea ce putea fi alt prag. În apropiere se afla o crăpătură în rocă din care răbufnea un fum acru, care-i învăluia, ascunzând tot ce era mai jos şi acoperind lumina algelor, aşa că Logan nu era în stare să-şi dea seama unde se aflau. Desigur, în iad asta nu avea nicio importanţă.

Scrâşnilă se opri şi icni. Se depărta doi paşi de frânghie, răşchirându-şi degetele pentru a-şi alina durerea. Logan puse picioarele pe terenul semisolid – mizeria avea aici doar câţiva centimetri adâncime – şi oftă uşurat. El nu suportase la fel de multă greutate ca Scrâşnilă, dar era epuizat.

Pe urmă, văzu frânghia. Era dezlegată.

— Scrâşnilă! strigă cu un nod în gât. Câtă frânghie mai era încolăcită?

Uriaşul clipi confuz. Întrebarea nu însemna nimic pentru el.

— Scrâşnilă, Fin trăieşte. Ar putea fi… AH!

Ceva ascuţit i se înfipse în spate şi Logan se prăbuşi.

Fin mai degrabă căzu decât sări pe el. Se mişca de parcă-şi dislocase un şold şi sângera puternic dintr-o rană la cap, din gură, din ambii umeri şi dintr-un picior. În mâna dreaptă ţinea vârful însângerat al unei stalagmite. Când ajunse deasupra lui Logan, începu să-l lovească. Era rănit şi groaznic de slăbit, însă Logan era de-a dreptul neputincios.

Piatra ascuţită a lui Fin muşcă din pieptul lui, îi deschise o rană la antebraţ în timp ce încerca să-l blocheze şi-l crestă de la frunte până la ureche. Logan încercă să-l arunce pe Fin de pe pragul de piatră, dar n-avea suficientă forţă.

Se auzi un urlet sălbatic, mai puternic decât erupţia bruscă a vântului de sub ei. Abur cald şi picături mari de apă fierbinte zburară pe lângă ei cu doar un moment înainte ca Scrâşnilă să lovească.

Îl aruncă pe Fin de pe Logan şi apoi îl muşcă de nas, ridicându-şi imediat capul, cu o bucată de carne însângerată între dinţi. Fin urlă gâlgâit. Înainte să mai poată scoate alt sunet, Scrâşnilă îl apucă de piciorul dislocat, trăgându-l de lângă Logan.

Bărbatul rănit urlă din nou, mai tare, mai ascuţit. Îşi agita disperat mâinile, încercând să se apuce de ceva ca să se îndepărteze de atacator. Trupul i se blocă între două stalagmite. Scrâşnilă nu văzu sau nu-i păsă. Era hotărât să-l tragă de lângă Logan şi asta avea de gând să facă. Umerii lui imenşi se încordară şi muşchii deveniră ca nişte funii. Scrâşnilă se ancoră în picioare şi urlă, în timp ce Fin striga.

În momentul în care piciorul dislocat se desprinse, se auzi un trosnet sec. Scrâşnilă căzu grămadă şi apoi aruncă imediat piciorul lui Fin în abis.

Acesta îl privi cu ură pe Logan, trăgându-şi ultimele răsuflări, cu sângele curgându-i din şoldul distrus şi cu faţa palidă a unei fantome.

— Ne vedem în iad, Rege! zise el.

— Mi-am ispăşit deja pedeapsa acolo, îi răspunse Logan arătându-i cheia. Eu plec.

În ochii lui Fin străluciră ura şi neîncrederea, dar nu mai avu puterea să vorbească. Duşmănia îi părăsi încet ochii deschişi. Murise.

— Scrâşnilă, eşti uluitor! Mulţumesc.

Uriaşul zâmbi. Arăta îngrozitor cu dinţii piliţi şi însângeraţi, însă era plin de intenţii bune.

Logan începu să tremure. Sângera destul de rău. Nu ştia dacă avea să supravieţuiască, chiar dacă n-ar fi întâmpinat probleme să iasă din Gaură şi apoi din Burdihan. Însă Scrâşnilă n-avea de ce să moară. Nici el, nici Lilly. Iar uriaşul nu s-ar fi urcat pe frânghie fără el, ştia asta.

— În regulă, Scrâşnilă, tu eşti puternic. Poţi să te urci?

Uriaşul dădu din cap şi-şi încordă muşchii. Îi plăcea să i se spună că era puternic.

— Atunci, hai să ieşim din iadul ăsta, zise Logan, dar când apucă frânghia, simţi că nu mai era tensionată.

La o clipă după aceea, toată funia de tendoane căzu în jurul lor. Nu mai aveau cum să se caţăre înapoi şi nici să-şi folosească cheia preţioasă. Nu mai aveau scăpare. Cei de sus scăpaseră frânghia.

*

— Unde naiba sunt? dori să ştie Tenser Ursuul.

Prizonierii aproape că nu-l recunoscură, îmbrăcat cu veşminte frumoase, bărbierit şi cu părul spălat.

— Tu unde crezi că sunt? Au evadat! zise Lilly.

— Au evadat? Imposibil.

— Să mori tu? îl contrazise Lilly.

Tenser se îmbujoră, pus în dificultate în faţa lui Neph Dada şi a gardienilor ce-i însoţeau.

În Gaură înflori brusc o lumină magică, care-i ilumină pe toţi. Razele pătrunseră până şi în ungherul unde se ascunsese Logan de atâtea ori. Acolo nu era însă nimeni.

— Logan, Fin şi Scrâşnilă, zise Tenser numindu-i pe absenţi. Primii doi nu se înţelegeau deloc. Ce s-a întâmplat?

— Regele a vrut... începu Lilly să explice, dar ceva o plesni imediat peste faţă, aruncând-o în patru labe.

— Taci din gură, căţea! se răsti Tenser. N-am încredere-

n tine. Tu! Tatts! Ce s-a petrecut aici?

— Logan a vrut să construiască altă piramidă. Plănuia să-l atragă pe Gorkhy şi să-ncerce să-l prindă de picioare ca să-i poată fura cheia. Fin n-a fost de acord. S-au luptat. Fin l-a aruncat pe Logan în Gaură, dar apoi Scrâşnilă l-a atacat şi s-au prăbuşit amândoi.

— Şi tu de ce nu i-ai oprit? întrebă Tenser, după care înjură.

— Şi să cad şi eu? Oricine se amestecă cu Fin, Logan sau Scrâşnilă, sfârşeşte prin a muri, amice… Înălţimea Ta. Ai stat printre noi îndeajuns ca să ştii asta.

— Ar fi putut cumva să supravieţuiască prăbuşirii? dori să ştie Neph Dada, vorbind cu vocea lui glacială.

Unul dintre prizonierii mai noi dădu un ţipăt scurt şi toată lumea se uită la el.

— Nu, strigă el. Te rog!

O sferă strălucitoare de lumină magică i se lipi de piept, iar alta de spate, ridicându-l deasupra Găurii. Pe urmă, se prăbuşi.

Toţi se strânseră în jurul Găurii, privind cum luminile dispar în întuneric.

— Cinci… şase… şapte… numără Neph. Lumina dispăru chiar înainte de opt. Bătrânul se uită la Tenser. Se pare că n-au supravieţuit. Ei bine, n-aş putea spune că tatăl tău va fi foarte încântat.

Tenser înjură din nou.

— Ia-i. Omoară-i! Fă ce ştii cu ei, dar asigură-te că va fi dureros.

CAPITOLUL 51

Hu Gibbet se ghemui pe acoperişul unui depozit aflat în mijlocul Furnicarului. În vremuri mai prospere, fusese folosit pentru textile. După aceea îl utilizaseră contrabandiştii. Acum era doar o ruină care stătea să cadă, care adăpostea Şobolanii ghildei Omului în Flăcări.

Nimic din toate astea nu conta pentru Hu, cu excepţia faptului că trebuia să-l ucidă pe băiatul de zece ani care stătea de pază. Sau poate că era o fată? Era greu de zis. Singurul lucru care îl preocupa pe Hu era o lespede de piatră aflată pe podea lângă un perete prăbuşit. Arăta de parcă ar fi cântărit cinci sute de kilograme şi era roasă de vreme, ca toate celelalte, dar se deschidea cu ajutorul unor balamale despre care nici măcar Şobolanii ghildei n-aveau habar. Era a doua ieşire pentru una dintre cele mai mari ascunzători din oraş.

Dacă informatorul lui Hu avea dreptate, în momentul acela înăuntru se aflau trei sute de prostituate, mâncare şi apă cât să le ajungă pentru o lună, dar şi trofeele cu adevărat mari: Mama K şi locotenentul ei, Agon Brant. Hu nu se aştepta ca ei doi să fie însă acolo. Putea totuşi să spere.

El avusese mereu probleme cu misiunile mari. O misiune mare necesita foarte mult echilibru. Plăcerea de a vedea atâta sânge îi punea în pericol profesionalismul. Era uşor să te laşi copleşit de bucuria pură – sânge care curge, picură sau ţâşneşte, în toate nuanţele lui minunate, roşul aprins al celui din plămâni, întunecimea celui din ficat şi toate variaţiile dintre ele... Îşi dorea să golească toate corpurile de sânge ca să-i facă pe plac lui Nysos, dar în misiunile mari, de obicei nu avea timp. Iar asta îl făcea să simtă că nu-şi împlinea treaba decât pe jumătate.

În plus, astfel de sarcini îl deprimau mereu. După ce ucisese şi secătuise de sânge treizeci sau treizeci şi două de victime la castelul Gyre, nu mai fusese acelaşi om timp de săptămâni. Nici măcar omorurile din timpul invaziei nu-

l satisfăcuseră. Fusese o dezamăgire. Castelul Gyre fusese cel mai grozav. El se afla încă pe domeniu când ducele ajunsese acasă. Îl privise pe Regnus Gyre alergând din cameră în cameră, nebun de durere, alunecând în bălţile lui Nysos pe care Hu le lăsase în fiecare odaie. Fusese atât de surescitat când îl privise, încât nici măcar nu-l putuse ucide, deşi ştia că Garoth dorea asta.

Îşi terminase treaba în noaptea următoare, bineînţeles, dar aceea nu se putea compara. Nici pe departe.

Misiunea asta n-avea să fie prea grea. La început, urmau să existe nişte momente tensionate. În primul rând, trebuia să intre. Apoi să-i omoare pe copii, dacă era strict necesar, dar Şobolanii ghildei erau alunecoşi. Cunoşteau fiecare gaură din Furnicar, chiar şi pe cele de mărimea unei alune, şi se puteau ascunde în ele. Ar fi fost mai bine să nu le dea ocazia de a preveni pe cineva.

După ce pătrundea, trebuia să rezolve problema străjerului sau străjerilor de la ieşirea din spate. Era una care nu fusese folosită niciodată şi dorea să profite de faptul că un om nu se putea uita foarte mult timp la un zid fără să se plictisească şi să obosească în cele din urmă, deci santinelele de acolo ar fi putut foarte bine să doarmă.

Pe urmă, Hu ar fi trebuit să-i omoare pe cei de la intrarea din faţă, împiedicându-i să dea alarma. După aceea, trebuia să blocheze sau să distrugă ieşirea. Apoi nu mai conta dacă femeile aflau sau nu că el era acolo. Cu prostituatele se descurca.

Ei bine… Regele-zeu îi spusese că dispunea de douăzeci şi patru de ore în care să facă tot ce vrea:

— Hu, îi spusese el, oferă-mi un cataclism!

Garoth Ursuul plănuise să deschidă apoi locul acela şi să-i silească pe toţi nobilii din oraş să treacă prin el. Când cadavrele ar fi început să se descompună, avea să-i oblige şi pe restul locuitorilor să treacă pe acolo. Ultimii ar fi fost cei din Furnicar. În final, Regele-zeu plănuia o ceremonie publică. Oameni aleşi la întâmplare dintre Iepuri, meşteşugari şi nobili, aveau să fie trimişi la locul masacrului. Odată ajunşi înăuntru, vrăjitorii Regelui-zeu

urmau să blocheze ieşirile.

Garoth Ursuul se aştepta ca asta să descurajeze profund viitoarele rebeliuni.

Hu nu se simţea însă prea confortabil. El era profesionist, cel mai bun mătrăşitor din oraş. Ba chiar din lume. Cel mai bun care existase vreodată. Îşi preţuia poziţia şi ştia că exista un singur lucru ce i-ar fi putut-o ameninţa: el însuşi. Îşi asumase riscuri prosteşti în castelul Gyre. Riscuri idioate. Totul se terminase cu bine, dar nu putea uita că-şi pierduse controlul.

Fusese pur şi simplu prea mult sânge. Prea multă încântare. Trecuse ca un zeu printr-o orgie a adorării morţii. Se simţise invulnerabil în orele în care măcelărise familia Gyre şi pe servitorii ei. Îşi petrecuse vremea aranjând cadavrele. Pe unii îi atârnase cu capul în jos şi le tăiase gâtul ca să creeze lacul minunat de sânge din ultima sală.

Treaba lui fusese să omoare, dar el se avântase periculos de mult în altă direcţie. Durzo fusese ucigaş. Lua vieţile cu precizia impersonală cu care croitorul face o haină. El n-ar fi riscat niciodată. De aceea unii îl consideraseră egalul lui Hu. Nu-i plăcea asta. El era temut, dar Blint avea parte de respect. Grija care îl sâcâia era că simţea pe undeva că aprecierea aceea era întemeiată.

De aceea cele trei sute de târfe ar fi putut reprezenta un obstacol. Bestia din el avea să iasă la iveală. Pur şi simplu, erau prea multe.

Nu. El era Hu Gibbet. Nimic nu era prea mult pentru el, pentru cel mai bun mătrăşitor din lume. Din punct de vedere tactic, misiunea asta nu era nici pe departe la fel de dificilă cum fuseseră altele, dar atunci când oamenii aveau să-i şoptească numele în viitor, pe ea urmau să şi-o amintească. Avea să fie moştenirea lui, izbânda recunoscută în toată lumea.

Şobolanii dormeau toţi, strânşi unul în altul ca să se apere de frig. Hu era pe cale să coboare printr-o gaură din acoperiş când văzu ceva.

La început, crezu că fusese doar imaginaţia lui. Începuse

ca o pală de vânt, o umbră de praf ce plutea în razele lunii. Însă praful nu se aşeză, iar în noaptea aceea nu bătea vântul. Praful părea să se învolbureze într-un singur loc, adunându-se în unul dintre petecele prin care se strecura lumina lunii.

Un copil se trezi şi strigă scurt. Într-o secundă, toţi ceilalţi deschiseră ochii.

Vârtejul deveni o mică tornadă. Deşi tot nu bătea vântul, ceva se întrupa acolo, spectre negre prindeau contur şi se învârteau ameţitor la o înălţime de doi metri. Tornada începu să strălucească albăstrui. Din ea săriră scântei ce dansară pe podea, făcându-i pe copii să ţipe.

Din vârtej, se întrupa un bărbat sau ceva asemănător. Silueta străluci albastru, împrăştiind lumină în toate direcţiile, surprinzându-l până şi pe Hu, care nu reuşi să-şi acopere ochii.

Când privi din nou, o siluetă cum nu mai văzuse vreodată stătea în faţa copiilor, care priveau de pe podea cu ochi măriţi de groază. Bărbatul părea sculptat din marmură neagră strălucitoare sau turnat în metal lichid. În afara unor încălţări, nu părea să poarte haine, fiind mai degrabă dezbrăcat. Sexul nu era evident şi întregul corp îi era învăluit în negru, cu toate contururile precis definite. Era suplu şi avea muşchii încordaţi, de la umeri la mijloc, şi de pe fese până la gambe. Pielea îi era totuşi stranie. La început, bărbatul sau demonul sau statuia reflectase lumina ca oţelul lustruit. Acum nu mai străluceau decât câteva părţi: bicepşii imenşi şi muşchii pronunţaţi ai abdomenului. Restul corpului trecuse de la negru strălucitor la negru mat.

Cea mai înspăimântătoare era însă faţa demonului. Arăta chiar mai puţin umană decât restul. Gura era o tăietură îngustă; pomeţi înalţi; părul în neorânduială, negru; sprâncene proeminente şi dezaprobatoare deasupra unor ochi cu dimensiuni şi înfăţişare de coşmar. Irisurile aveau culoarea cerului albastru într-o dimineaţă rece de iarnă. Vorbeau de judecată fără milă, de pedeapsă fără remuşcări. Privind arătarea care-i studia pe copii, Hu

deveni tot mai convins că ochii ardeau. Din ei se ridicau fuioare de fum, de parcă în spatele figurii demonice ar fi ars flăcările iadului.

— Copii, zise apariţia, nu vă temeţi.

Se auziră icnete de peste tot şi, în ciuda cuvintelor, toţi Şobolanii păreau gata s-o ia la goană.

— Nu vă voi face niciun rău, zise demonul, dar nu sunteţi în siguranţă aici. Trebuie să mergeţi la Gwinvere Kirena, cea pe care o cunoaşteţi drept Mama K. Mergeţi şi rămâneţi cu ea. Spuneţi-i că s-a întors Îngerul Nopţii.

Câţiva copii aprobară mut, cu ochii holbaţi, însă rămaseră toţi nemişcaţi, ca lipiţi de pământ.

— Plecaţi!

Îngerul Nopţii păşi înainte printr-o umbră decupată de lumina lunii ce se strecura prin acoperişul depozitului şi în momentul acela se întâmplă ceva straniu. În locul în care umbra îl atingea pe Îngerul Nopţii, demonul dispărea. Un braţ, o secţiune diagonală a corpului şi capul îi pieriră… cu excepţia celor două puncte luminoase ce păreau că atârnă în aer acolo unde ar fi trebuit să fie ochii.

— Fuga! strigă Îngerul Nopţii.

Copiii ţâşniră, aşa cum numai Şobolanii ştiau s-o facă.

Hu ştia că ar fi trebuit să-l ucidă pe acest Înger al Nopţii. Cu siguranţă, Regele-zeu avea să-l recompenseze. Pe lângă asta, demonul îi bloca misiunea. Stătea acum între el şi mai bine de trei sute de victime suculente.

Îi era însă greu să răsufle. Nu simţea frică, doar că nu obişnuia să lucreze gratuit. Dorea să-l ucidă pe înger, însă ceva mai târziu, când Regele-zeu ar fi fost de acord să-l plătească. Dacă Îngerul Nopţii ştia despre camera subterană, era deja prea târziu. În caz contrar, târfele aveau să fie acolo şi mâine. Putea să se ducă să obţină un contract astăzi pentru arătarea asta şi să revină mâine ca să-i ucidă pe toţi: pe târfe şi pe Îngerul Nopţii. Era perfect logic. Frica n-avea nicio legătură cu raţionamentul acela.

Îngerul Nopţii întoarse faţa spre el şi când ochii îi întâlniră pe ai lui Hu Gibbet, trecură de la albastru adânc la roşu arzător, feroce. În momentul acela, dispăru şi

restul Îngerului Nopţii, cu excepţia celor două puncte roşii de lumină sfredelitoare.

— Îţi doreşti ca judecata să-ţi fie în noaptea asta, Hubert Marion? întrebă el.

Mătrăşitorul paraliză de frică. Hubert Marion… Nimeni nu-i spusese aşa în ultimii cincisprezece ani.

Îngerul Nopţii venea spre el. Hu era pe punctul de a fugi când creatura se împletici. Mătrăşitorul se opri, nedumerit.

Ochii rubinii păliră şi pâlpâiră. Îngerul Nopţii se gârbovi.

Hu sări la pământ şi-şi scoase sabia. Îngerul Nopţii se ridică mai degrabă printr-un act de voinţă, iar Hu înţelese că era epuizat. Atacă.

Săbiile li se ciocniră în noapte, apoi lovitura lui Hu trecu prin garda celuilalt şi nimeri pieptul Îngerului Nopţii. Creatura căzu pe spate, iar sabia îi zbură din mână. Ateriză pe o moviliţă şi începu să scânteieze.

În câteva minute, Îngerul Nopţii dispăru. În locul lui, se afla un bărbat gol, aproape inconştient.

Era Kyllar Stern, ucenicul lui Durzo. Hu îl blestemă şi frica i se transformă în furie. Fusese numai o înşelătorie? Iluzii?

Se năpusti înainte şi spintecă gâtul expus al lui Kyllar. Lama lui trecu însă fără să întâmpine vreo rezistenţă… destrămând iluzia. Hu abia îşi oprise lovitura, când simţi cum o frânghie i se strânge în jurul gleznelor şi-l smuceşte, trântindu-l pe jos.

Degete ascuţite i se înfipseră în cotul drept, apăsând punctele vitale ale braţului, paralizându-l. O mână îl prinse de păr şi începu să-l lovească cu faţa de podea, spărgându-i nasul de prima dată. A treia oară, chipul lui Hu fu izbit de o piatră, care îi sfâşie ochiul. După aceea el se rostogoli într-o parte.

Lovi cu tot Talentul lui, dar nu nimeri nimic. Îşi simţi mâinile duse la spate şi apoi ridicate brusc, astfel încât i se dislocară ambii umeri. Hu urlă. Când îşi reveni suficient pentru a se gândi să se zbată, îşi descoperi braţele şi picioarele legate laolaltă.

Cu ochiul rămas teafăr, îl zări pe Kyllar Stern clătinându-se, în mod clar epuizat, dar capabil încă să-l tragă, ţinându-l de mantie. Se zbătu iarăşi, încercând să nimerească adversarul sau orice altceva, dorindu-şi să se poată ridica în picioare. Ucenicul lui Durzo îl aruncă pe spate şi Hu urlă din nou, pentru că poziţia aceea îi apăsa greutatea corpului pe umerii dislocaţi. Kyllar rămase lângă el.

Indiferent ce fusese pielea aceea neagră, iluzie sau altceva, era evident că tânărul nu mai putuse s-o menţină. Era gol puşcă, dar faţa îi era la fel de înfiorătoare ca şi masca. Hu îşi adună Talentul încercând să lovească iar.

Piciorul lui Kyllar izbi primul, rupându-i tibia lui Hu, care urlă şi încercă să domine explozia neagră de durere ce-l adusese în pragul leşinului. Când redeschise ochii, Kyllar lovea o parte a podelei, care se deschise, pusă în mişcare de balamale nevăzute. Înăuntru, o roată de moară ascunsă se învârtea pusă în mişcare de apele Plithului. Hu înţelese că era mecanismul ce deschidea uşa imensă a ascunzătorii; puternicele lui angrenaje fuseseră decuplate acum şi se roteau leneş.

— Nysos e zeul apelor, nu-i aşa? întrebă Kyllar.

— Ce faci? urlă Hu înnebunit.

— Roagă-te! zise Kyllar pe un ton lipsit de milă. Poate c-o să te salveze.

Pe urmă făcu ceva cu mantia lui Hu. Pentru un moment, nu se întâmplă nimic, dar apoi ţesătura se strânse în jurul gâtului şi începu să-l târască pe podea.

— Nysos! urlă Hu aproape strangulat. Nysos!

Mantia îl trase în apă şi, pentru un moment destul de lung şi binecuvântat, tensiunea din jurul gâtului dispăru. Hu dădu din picioare şi ieşi la suprafaţă. Mantia se strânse însă din nou şi-l aruncă pe roată. Mecanismul îl scoase din apă, trăgându-l de gât, îl răsturnă şi-l băgă din nou la fund. Nu putea să respire. Se trezi scos iarăşi din apă, apoi aruncat din nou şi ajunse încă o dată dedesubt.

De data aceasta, dădu energic din picioare când ieşi din apă. Câştigă destul răgaz ca să tragă aer adânc în piept,

dar imediat se trezi izbit şi scufundat. Hu încercă să-şi dezlege legăturile, însă orice încordare a umerilor îl făcea să intre în agonie. Braţele îi erau legate atât de strâns, încât simţea că şi-ar fi putut fixa la loc încheieturile umerilor, dar de data asta piciorul cel bun nu mai găsi sprijin.

Urlă din nou când ieşi din apă, însă roata continua să se învârtă. Afară, înăuntru, sus, jos.

*

Kyllar îl privi pe Hu Gibbet cum intră şi iese, uneori implorând, alteori scuipând apa murdară a râului. Nu simţea nicio remuşcare. Hu o merita. Kyllar ştia ce ştia, iar de asta era conştientă şi victima lui. Lucrurile erau simple.

Clătinându-se, începu să caute maneta care deschidea ascunzătoarea. Nu se prefăcuse epuizat. Avusese pur şi simplu noroc că-i mai rămăsese suficient Talent cât să-l păcălească pe Hu. În luptă dreaptă, probabil c-ar fi fost învins. Kyllar nu-şi făcea iluzii cu privire la asta. Durzo îl învăţase însă că nu există o luptă cinstită. Hu se lăsase luat prin surprindere, pentru că se crezuse cel mai bun. Durzo nu se considerase niciodată cel mai bun; prefera să creadă că toţi ceilalţi erau mai slabi decât el. Putea să pară acelaşi crez, dar nu era.

Într-un final, Kyllar găsi ceea ce căuta. Apucă o scândură de lângă piatra mare şi o ridică.

Roata care se învârtea lunecă în lateral până când dinţii ei se întâlniră cu dinţii alteia. Scrâşniră un moment, după care se potriviră laolaltă şi se rotiră. Hu fu ridicat pentru ultima dată din apă. Urlă. Capul îi fu prins între dinţii roţilor uriaşe şi zbieretul se auzi mai ascuţit. Roţile se opriră pentru moment, forţându-se.

Capul lui Hu explodă ca o pustulă plină de sânge. Picioarele îi zvâcniră spasmodic, iar corpul îi ieşi complet din apă. Se prăbuşi apoi într-o parte şi roţile se învârtiră înroşind apa.

Lespedea imensă de piatră se ridică, scoţând la iveală un tunel. Undeva în adânc, începu să sune un clopoţel de alarmă.

Câteva momente mai târziu, doi străjeri apărură tropăind pe trepte, cu lăncile în mâini.

— Trebuie să… evacuaţi! zise Kyllar. Se împletici, dar niciunul dintre cei doi nu schiţă vreun gest să-l ajute. Regele-zeu ştie că sunteţi aici. Spuneţi-i Mamei K.

Pe urmă, leşină.

CAPITOLUL 52

Feir Cousat îşi ascunse cât putu de bine trupul masiv în spatele unui copac. Mai erau două ore până în zori, iar silueta întinsă lângă foc stătuse nemişcată de ore. În doar câteva momente, Feir avea să afle dacă riscurile pe care şi le asumase meritaseră.

Căutarea sabiei Curoch îl adusese în Cenaria prin taberele muntenilor halidorani şi apoi în munţii de la frontiera ceurană. Speranţele, dar şi disperarea lui, atârnau de faptul că nu auzise nici măcar o şoaptă despre o sabie specială. Asta însemna că dacă se afla pe drumul bun, Curoch putea să aparţină cuiva care habar n-avea ce era. Scenariul acela era evident preferabil încercării de a o fura de la un Vürdmeister. Orice asemenea vrăjitor care ar fi avut capacitatea s-o folosească pe Curoch l-ar fi putut ucide pe Feir în sute de feluri.

Cel mai probabil însă era pe o cale greşită. Făcuse o serie de presupuneri şi-şi redusese lista de posibilităţi. Mai întâi, îmbrăcase o uniformă halidorană, cususe însemne de mesager pe ea şi vizitase o mulţime de tabere. Când fuseseră la şcoală, Dorian îl învăţase halidorana, aşa că se descurcase şi în rarele ocazii în care conversaţia alunecase spre limba veche – majoritatea halidoranilor tineri vorbeau ambele limbi; Regele-zeu se gândise că ei ar fi putut conduce mai uşor dacă înţelegeau planurile celor cuceriţi – ştiuse ce spuneau.

Fiindcă ei n-o găsiseră imediat pe Curoch, iar Feir presupunea că ar fi auzit zvonuri dacă s-ar fi întâmplat asta, însemna că sabia fusese luată de cineva. Identificase unităţile care curăţaseră podul. Majoritatea soldaţilor proveniseră din unităţi aproape distruse în timpul luptelor. Ulterior ei fuseseră strânşi laolaltă într-o unitate nouă şi trimişi acasă, păzind căruţele ce duceau prada spre Halidor – exact convoiul pe care-l urmăriseră el, Dorian şi Solon.

Deoarece Dorian îl trimisese în miazăzi, Feir ştia că

sabia nu se afla în convoiul cu bagaje, aşa că întrebase dacă existau oameni din unităţile acelea care nu reveniseră acasă. Găsise un soldat.

Aflarea destinaţiei spre care pornise Ferl Khalius fusese cu totul altceva. De fapt, Feir nu-l găsise niciodată pe omul acela. Urmărise în schimb un Vürdmeister care fusese trimis în miazăzi. Vrăjitorul îl urmărea pe Ferl Khalius, iar Feir îl urmărea pe Vürdmeister. Îl văzuse pe Vürdmeister trăgând cu proiectile în Ferl Khalius şi nobilul pe care acela îl răpise. Vrăjitorul îşi pierduse însă interesul imediat ce lordul se prăbuşise de pe Muntele Ezeron.

În timp ce Vürdmeisterul îşi folosea bagheta de semnalizare ca să-i raporteze Regelui-zeu eşecul misiunii sale, Feir se strecurase mai aproape. Din cauza ninsorii dese şi concentrării asupra magiei, Vürdmeisterul nu-l simţise. Îl ucisese imediat ce terminase de raportat.

Pe urmă, Feir făcuse ceva ce n-ar fi vrut niciodată să se repete. Traversase poteca de piatră, ciobită de loviturile Vürdmeisterului şi acoperită de zăpadă. Sărise peste o crevasă lată de aproape doi metri, trebuind să facă faţă zăpezii afânate pe ambele părţi. Trecuse peste porţiuni atât de abrupte, încât tălpile îi lunecau îndărăt. Sfârşise prin a folosi magia ca să topească gheaţa îndeajuns de mult timp pentru a mai face doar câţiva paşi. Reuşise, dar fusese aproape de moarte.

Curoch merita orice sacrificiu.

Îşi scoase sabia şi păşi înainte, adoptând poziţia *zshel posto,* pe care o foloseau luptătorii ca să-şi păstreze echilibrul şi agilitatea pe teren alunecos. În câţiva paşi rapizi ajunse lângă soldat. Sabia coborî şi se împlântă în pieptul lui, dar nu întâlni decât mantia şi zăpada care se depusese pe ea.

Feir blestemă şi se întoarse la timp ca să-l vadă pe adevăratul Ferl Khalius ieşind din pădure şi atacându-l, cu Curoch deasupra capului. Abia dacă avu timp să se ferească. Lovitura munteanului l-ar fi despicat în două dacă nu s-ar fi aruncat într-o parte. Chiar şi aşa, Curoch îi zvârli sabia din mână.

— Nu-i prea onorabil să spinteci un om care doarme, zise Ferl cu accent halidoran pronunţat.

— Miza-i prea mare ca să ne purtăm onorabil, replică Feir, care nu-şi dăduse seama că celălalt ştiuse că era urmărit. Dă-mi sabia şi te las în viaţă.

Pe bună dreptate, Ferl îl privi de parcă ar fi fost nebun: el era înarmat, iar Feir, nu.

— Să ţi-o dau? i-o sabie de căpetenie.

— Căpetenie? Arma aia valorează mai mult decât tot clanul tău şi celelalte clanuri de pe o rază de două sute de kilometri.

Ferl nu-l crezu, dar nici nu-i păsa.

— E sabia mea.

În faţa lui Feir apărură trei puncte de lumină albă, fiecare mai mic decât unghia degetului mare. Se repeziră către Ferl Khalius. Bărbatul era un luptător destul de bun, însă existau limite în privinţa iuţelii cu care putea fi mânuită o sabie.

Două proiectile se pierdură în noapte, respinse de lama sa. Al treilea îi trecu însă pe sub mâini şi i se înfipse în burtă. Feir îşi extinse magia cu dificultate – vrăjite la distanţă nu fuseseră niciodată punctul lui forte – şi împinse în sus. Magia pătrunse până în inima lui Ferl.

Munteanul îşi fixă ochii asupra lui şi căzu pe o parte.

Feir ridică sabia Curoch fără entuziasm. Avusese dreptate. Toate presupunerile şi alegerile lui se dovediseră corecte. Dacă povestea s-ar fi putut afla, barzii ar fi transformat-o într-o legendă. Tocmai recuperase unul dintre cele mai puternice artefacte magice create vreodată.

Dar de ce se simţea atât de gol pe dinăuntru?

De data asta fusese foarte uşor. Mersese cam încet, însă fusese uşor. Poate că Ferl avusese dreptate. Nu luptase onorabil, dar n-aveai cum să-ţi închipui o luptă dreaptă cu deţinătorul lui Curoch.

Nu era însă vorba despre asta. Recuperase nenorocita de sabie de trei ori deja. Putea fi declarat Găsitorul Oficial al Sabiei Curoch. O avea, totuşi n-o putea folosi. El era

mediocru şi făcuse greşeala de a fi prieten cu cei măreţi.

Solonariwan Tofusin Sa'fasti fusese prinţ al Imperiului Sethi. Talentul lui îl plasa printre cei mai importanţi magi în viaţă. Dorian era şi el prinţ, Vürdmeister şi altele, un mag care se naşte o dată la o generaţie. Feir în schimb era fiu de cizmar, cu oarece Talent şi îndemânare în lupta cu sabia. O vreme fusese ucenic de fierar, dar apoi i se descoperise Talentul, ceea ce îl trimisese la şcoala de Făurari, după care fusese angajat ca armurier şi instructor de luptă la Sho'cendi, acolo unde îi întâlnise pe Solon şi Dorian.

Dorian îşi renegase originea, şi atât el, cât şi Solon nu primiseră în mod oficial vreun tratament aparte. Feir ştia însă că asta nu însemna că n-aveau niciun beneficiu de pe urma originii lor nobile. Indiferent ce li se întâmpla, ei ştiau că erau diferiţi, că aveau însemnătate. Feir nu se bucurase niciodată de aşa ceva. Fusese mereu al doilea, dacă nu chiar al treilea.

Bagheta de semnalizare începu să strălucească şi Feir o scoase din buzunar. Tânărul Vürdmeister pe care îl ucisese avusese asupra lui o cheie de traducere. În mod evident, fusese prima dată când i se încredinţase o baghetă de semnalizare, de aceea Feir reuşise să traducă fulgerările de lumină în litere, dar textul era codificat şi în halidorană. Spargerea codului fu simplă. Prima literă era cea halidorană plus încă una, a doua era litera plus încă două şi tot aşa. Ele se succedau însă foarte repede, iar Feir nu avea pe ce să le noteze şi, mai mult, vocabularul lui halidoran era limitat.

Regele-zeu folosea baghetele de semnalizare exact cum ar fi făcut-o şi Feir. Cu ajutorul lor coordona trupele şi meisterii aflaţi la distanţă. Era simplu, totuşi constituia un avantaj enorm. Ordinele sale ajungeau instantaneu, în timp ce oponenţii erau nevoiţi să aştepte ore sau chiar zile să le vină mesageri. În acel răstimp, situaţia se schimba, la fel şi planurile.

Nu era de mirare că devastase pur şi simplu toate armatele ce i se opuseseră.

— Adunaţi-vă… miazănoapte… de… transmise bagheta de semnalizare.

Pe urmă se opri, iar lumina albastră deveni roşie. Oare ce însemna asta? Feir identifică literele şi, având o bănuială, le traduse în limba comună: C.R.Â.N.G.P.A.V.V.I.L. Crângul lui Pavvil. Lumina redeveni albastră şi începu să transmită mai repede decât putea înţelege Feir, care prinse însă o secţiune repetată de două ori: „două zile, două zile”. Pe urmă, lumina se stinse.

Feir oftă lung. Trecuse prin Crângul lui Pavvil în drumul lui spre miazăzi. Era un târguşor forestier care producea singura cherestea de stejar din Cenaria. La miazănoapte de el, se afla o câmpie potrivită pentru o bătălie. Cu siguranţă, Regele-zeu avea de gând să distrugă acolo armata rebelă.

Ar fi putut ajunge acolo în două zile. Mai avea două ore până în zori. Oare halidoranii considerau că ziua începe odată cu răsăritul soarelui sau la miezul nopţii? Două zile însemnau cu adevărat două, sau trei?

Înjură în barbă. Reuşise să spargă un cod obscur într-o altă limbă, dar nu putea să numere până la trei. Minunat!

Bagheta de semnalizare deveni galbenă, ceea ce nu se mai întâmplase până atunci.

— Vürdmeister Lorus, raportează!

„Oh, nu!”

Bagheta străluci.

— De ce… mergi… miazăzi?

Lui Feir îi stătu inima în loc. Deci baghetele de semnalizare nu permiteau doar comunicarea, ci îşi transmiteau şi poziţia. Asta nu era bine.

— Pedeapsa… când te întorci.

„Pedeapsa mea va fi stabilită când mă voi întoarce?”

— …Lantano… zvon pe lângă tine. Vreun semn?

Feir îşi dorea să-şi poată apuca propria ignoranţă de gât şi s-o scuture bine. Ce se zvonea că era pe lângă el?

— Vürdmeister? Lorus? Dacă nu răspunzi, vei…

Feir aruncă bagheta cât mai departe şi se trase înapoi. Nu se întâmplă nimic. Se scurse un minut. Tocmai începea

să se simtă ca un idiot, când bagheta de semnalizare explodă cu atâta putere, încât scutură zăpada din copaci la o sută de paşi distanţă.

„Ei bine, asta o să-i trezească cu siguranţă pe vecini.”

Vecinii. Gândul ăsta nu era prea drăguţ. Şi Lantano? Numele îi părea cunoscut.

Feir sui un deal pietros din apropiere pentru a cerceta mai bine împrejurimile. Îşi dori să n-o fi făcut. La doar patru sute de paşi distanţă către miazăzi îşi făcuse tabăra o adevărată armată, care număra probabil şase mii de soldaţi. Lor li se adăugau şi însoţitorii obişnuiţi pentru un asemenea corp militar, încă vreo patru mii de oameni: soţii şi servitori, fierari şi prostituate, bucătari şi potcovari.

Steagurile armatei aveau ca blazon o sabie neagră aşezată vertical pe un fond alb: însemnul lui Lantano Garuwashi. Era numele pe care şi-l aducea aminte: un general care nu fusese învins niciodată, fiul unui om de rând care câştigase şaizeci de dueluri. Dacă ar fi fost să dea crezare poveştilor, se părea că lupta uneori cu săbii de lemn pentru antrenament împotriva oţelului adversarului, doar ca să facă confruntarea mai interesantă.

Vecinii auziseră cu siguranţă explozia, iar un grup de zece călăreţi se îndrepta spre Feir chiar atunci. Îi urmau cel puţin încă o sută.

CAPITOLUL 53

Kyllar deschise ochii şi se trezi într-o cameră pe care n-o cunoştea. Situaţia asta se repeta mult prea des. Încăperea era mică, murdară, înghesuită. Patul mirosea de parcă paiele nu fuseseră schimbate de douăzeci de ani. Inima începu să-i bată cu putere în timp ce se pregătea pentru ceea ce ar fi trebuit să i se întâmple.

— Stai calm, îi spuse Mama K apropiindu-se de patul lui.

Fără îndoială, se afla într-o ascunzătoare, iar după miros era în partea de miazănoapte a Furnicarului.

— Cât timp…? întrebă el cu glas cârâit. Cât timp am dormit?

— Şi mie îmi pare bine să te văd, îi răspunse Mama K zâmbind.

— O zi şi jumătate, se auzi o voce de bărbat.

Kyllar se ridică şi văzu că-i vorbise lordul general Agon. Asta era o surpriză.

— Se pare că zidul ăsta imens şi mare din jurul oraşului nu-i singurul care s-a schimbat pe-aici.

— E uimitor ce pot face ticăloşii când încearcă să întreprindă ceva constructiv, nu-i aşa? zise Agon, care avea o cârjă şi se mişca de parcă l-ar fi durut genunchiul.

— Îmi pare bine să te văd, Kyllar, repetă Mama K. Au început deja să circule zvonuri despre felul în care Îngerul Nopţii l-a omorât pe Hu Gibbet, dar singurii oameni care ştiu că-i vorba despre tine simt gărzile mele. Mă servesc de multă vreme, nu vor vorbi.

Identitatea lui era deocamdată în siguranţă, însă Kyllar nu dorea să se lase distras de asta. Venise prea de departe, prea repede şi dăduse totul având un singur gând în minte.

— Ce ştiţi despre Logan?

Mama K şi Agon se uitară unul la celălalt.

— A murit, răspunse femeia.

— Ba nu, o contrazise Kyllar.

— Cele mai bune informaţii pe care…

— Nu e mort. Jarl a venit să-mi spună asta tocmai în

Caernarvon.

— Kyllar, zise Mama K, halidoranii au aflat ieri despre Logan. Din câte ştim, fie a fost ucis de alt prizonier, fie s-a aruncat în Gaură ca să scape de Regele-zeu.

— Nu cred.

„Ieri. În timp ce dormeam? Am fost atât de aproape…”

— Îmi pare rău, zise Mama K.

Kyllar se ridică şi găsi la capătul patului un costum nou de mătrăşitor. Începu să se îmbrace.

— Kyllar! spuse Mama K, dar el o ignoră.

— Fiule, interveni şi Agon, e momentul să-ţi deschizi ochii. Nimănui nu-i place că Logan a murit. Mi-a fost ca un fiu. Nu-l poţi aduce înapoi, însă stă în puterea ta să faci lucruri pe care nimeni altul nu le-ar putea duce la bun sfârşit.

— Şi lasă-mă să ghicesc, zise Kyllar pe un ton amar, aranjându-şi tunica. Voi doi aveţi deja în minte câteva feluri în care mi-aş putea pune în valoare abilităţile.

— În câteva zile, armata lui Terah Graesin o va înfrunta pe cea a Regelui-zeu la miazănoapte de Crângul lui Pavvil. Ea va ajunge acolo prima şi va avea avantajul terenului şi al efectivelor superioare, zise Mama K.

— Şi care-i problema?

— După Nocta Hemata, Regele-zeu ar fi trebuit să fie de două ori mai grijuliu decât a fost vreodată, dar se avântă fără frică în lupta asta. Kyllar, iscoadele noastre au prins numai frânturi, însă eu sunt sigură că-i o capcană. Terah Graesin nu mă crede. Femeia asta n-a vrut să lupte până când Regele-zeu nu i-a oferit o bătălie despre care ea crede că n-o poate pierde. Acum o are şi nimic n-o va opri. Tot ce ştim este că Regele-zeu pregăteşte ceva magic şi că este important.

— Nu-i nevoie să-mi spui, zise Kyllar.

— Vrem să te angajăm pentru o misiune, spuse Mama K. O lovitură demnă de Îngerul Nopţii. Vrem să-l ucizi pe Regele-zeu.

— Eşti nebună!

— Vei deveni o legendă, insistă Agon.

— Aş prefera să rămân în viaţă.

Era ciudat. Exact asta doriseră de la el şi înainte să fi părăsit oraşul, aceeaşi misiune pe care i-o încredinţase Jarl înainte să moară. Să-l asasineze pe Regele-zeu. Să compenseze toată durerea şi irosirea antrenamentelor de mătrăşitor. O singură lovitură şi putea pune armele în cui, satisfăcut că-şi făcuse mai mult decât datoria. O crimă care ar fi salvat mii de vieţi. Părea să-i fie predestinată.

— Chiar dacă Logan mai este în viaţă, ce sens ar avea să-l salvezi dacă nu foloseşti singura lui şansă de a avea vreodată un regat? zise Agon. Dacă a supravieţuit atâta vreme, o s-o mai ducă o zi sau două. Ucide-l pe Regele-zeu, salvează-ne ţara şi abia apoi mergi să-l cauţi pe regele nostru.

Kyllar alese arme din arsenalul imens pe care i-l pregătise Mama K şi le ascunse în costumul de mătrăşitor.

— Ne condamni pe toţi! Ai o putere pentru care eu mi-aş da şi viaţa, dar nu vrei s-o foloseşti ca să ne-ajuţi. La naiba cu tine! exclamă Agon, după care se răsuci pe călcâie şi plecă.

Kyllar o privi pe Mama K. Ea rămăsese, însă asta nu însemna că-l şi înţelegea.

— Şi mie-mi pare bine să te văd, Mama, zise Kyllar, inspirând adânc. Am lăsat-o pe Uly cu Helene. Vor fi în regulă. Le-am dat suficienţi bani ca să le-ajungă pentru tot restul vieţii. Helene o va iubi. Eu am făcut tot ce am putut… Jarl…

Simţi cum ochii i se împăienjenesc de lacrimi fierbinţi. Mama K puse o mână pe umărul său, iar el privi în jos.

— Ştiu că n-are sens, urmă Kyllar. Am jurat totuşi să las toate astea în urmă. Mi-am rupt legământul pentru Logan. Asta m-a costat iubirea Helenei şi încrederea lui Uly. Nu le-am abandonat ca să fur altă viaţă, ci ca să salvez una. Mă-nţelegi?

— Ştii de cine-mi aminteşti? întrebă Mama K. De Durzo. Pe vremea când era mai tânăr, înainte s-o ia pe drumuri greşite. Ar fi fost mândru de tine, Kyllar. Eu… şi eu sunt mândră de tine. Mi-aş dori să cred că soarta n-a fost atât

de crudă, încât să te facă să sacrifici totul numai pentru a descoperi că Logan a murit, dar nu mai am încrederea aceea. Am să spun totuşi în ce cred: cred în tine, încheie ea, îmbrăţişându-l.

— Te-ai schimbat.

— E din vina ta, zâmbi ea. Mai urmează să devin senilă.

— Îmi place.

Femeia îşi puse mâinile pe obrajii lui şi-l sărută pe frunte.

— Du-te, Kyllar! Du-te, dar întoarce-te, te rog.

*

Logan adormise de două ori, aşteptându-se de fiecare dată să nu se mai trezească. Încetase să mai mănânce: n-avea de gând să se atingă de cadavrul lui Fin. Încetase de asemenea să mai simtă mirosul greu, coroziv al aerului. Încetase să mai ia în seamă murmurele îngrijorate ale lui Scrâşnilă. Încetase şi să mai sângereze, dar era prea târziu. Era sleit de puteri.

După ce Scrâşnilă îl ajutase să se sprijine de o stalagmită, Logan văzuse alt trup zdrobit la câţiva metri depărtare. Era Natassa Graesin. Urletele prizonierilor n-o mai înspăimântau acum. Membrele îi erau frânte, însă chipul îi părea senin, fără niciun reproş în ochi. Erau goi.

Singurul sentiment de care era în stare Logan se dovedi a fi regretul. Îi părea rău pentru Natassa, care nu-i spusese cum ajunsese acolo. Îi părea rău pentru toate lucrurile pe care n-avea să le mai facă vreodată. Nu-şi dorise cu adevărat tronul. Bănuise dintotdeauna că a fi rege era mult mai greu decât părea. În timp ce fusese în Burdihan, regretase uneori că nu va rămâne în memoria oamenilor pentru ceva semnificativ.

Acum, cu spatele proptit de stalagmita care avea într-o bună zi să crească peste corpul lui, îngropându-l pentru eternitate, îşi dorea lucruri mai simple. Îi lipsea lumina soarelui, mirosul ierbii, al ploii, al unei femei. Îi era dor de Serah Drake şi de toate trivialităţile ei, de soţia lui… Jenine fusese tânără, deşteaptă şi frumoasă, un diamant pe care îl descoperise doar ca să-l piardă apoi repede, pentru

totdeauna. Îi ducea dorul şi lui Kyllar, cel mai bun prieten al lui. Alt diamant care-i fusese smuls, pe care-l regăsise şi apoi îl pierduse.

Logan îşi dorea acum iubire şi copii, administrarea domeniilor sale, o viaţă simplă, o familie numeroasă şi câţiva prieteni apropiaţi. Asta i-ar fi oferit toată nemurirea de care avea nevoie.

O vreme, se rugă zeilor vechi. Nu avea ce altceva să facă, fiindcă Scrâşnilă nu era cine ştie ce companie, dar zeii nu-i răspunseseră. Se rugase până şi zeului unic la care se închina contele Drake. Nu prea ştia cum ar fi trebuit să sune o rugăciune adresată unui zeu al tuturor lucrurilor. De ce i-ar fi păsat Lui? Logan renunţă.

În cea mai mare parte a timpului însă, încerca să ignore durerea.

Era pe cale să închidă ochii ca să încerce să moară din nou – sau să doarmă, nu conta –, când Scrâşnilă începu să urle. Era un sunet ascuţit, pătrunzător şi supărător, cum Logan nu mai auzise niciodată.

Prin crăpătură, ţâşni un nor de fum tăios, ce învălui silueta pe care Logan o zărise doar pentru o clipă. Când fumul se împrăştie, din el păşi un demon.

Pentru prima dată, Logan îl văzu pe Scrâşnilă înspăimântat. Se retrase lângă el şi se ghemui tânguindu-se, totuşi se opri acolo. Loialitatea uriaşului nu cunoştea limite.

Demonul înaintă încet, cu ochii strălucitori şi albaştri fixaţi pe Logan. Era oare Moartea care venise într-un final? Logan nu se temea.

— Ce rahat, omule! zise Moartea cu glas familiar. Am crezut că trebuie să urc tocmai până-n Gaură ca să te găsesc.

— Ce eşti? hârâi Logan.

Faţa demonului licări şi apoi se topi, iar în locul ei apăru chipul lui Kyllar. În momentul acela, Logan fu sigur că înnebunise.

— Scuze, am uitat de faţă, zise Kyllar zâmbind subţire şi încercând să-şi ascundă îngrijorarea. Arăţi… ăăă… ca

partea dinspre miazăzi a unui cal care merge spre miazănoapte.

Era o expresie pe care Logan obişnuia s-o folosească pe vremuri, atunci când abia dacă ştia o zecime din înjurăturile pe care le învăţase în Burdihan. Kyllar zâmbi din nou.

— Ăăă… tipul ăsta mare, o să fie în regulă?

Scrâşnilă tremura şi nici măcar Logan nu-şi putea da seama dacă o făcea de furie sau de frică.

— Scrâşnilă, zise el, ăsta-i un prieten. A venit să ne-ajute.

Uriaşul nu-şi schimbă expresia feţei, dar nici nu atacă.

— Chiar eşti tu, nu-i aşa? întrebă Logan.

— Am venit să te salvez, zise Kyllar.

Când Logan nu-i răspunse, se apropie şi-i examină corpul. Chipul i se întunecă.

— Uite, ăsta-i alt miracol. Încă mai mişti, zise el în barbă.

Logan simţi că era pe cale să-şi piardă cunoştinţa, în timp ce Kyllar îl ridică în picioare. Prietenul său îi vorbea şi o parte a minţii lui înţelese că încerca doar să-l ţină treaz. Se strădui să-i asculte vocea şi să ignore glasurile durerii şi morţii care îl chemau la ele.

— …fiindcă-i aproape imposibil să intri acum în Burdihan. Nu ca pe vremuri… Se zice că cineva sau ceva şi-a făcut casă acolo. Asta de parcă Burdihanul ar fi vreun palat.

— Hali, şopti Logan.

Kyllar îl conducea mai adânc în Gaură. Logan se împiedică din nou, iar când deschise ochii descoperi că era legat de spinarea prietenului său. Asta n-avea cum să fie normal. Chiar dacă slăbise foarte mult, Kyllar n-ar fi trebuit să-l poată căra aşa uşor. Senzaţia persista însă. Kyllar îl ducea tot mai jos, unde nu exista vreo cărare şi nici alge luminoase. El se mişca însă cu siguranţă şi continua să vorbească, iar glasul lui îl apăra pe Logan de terorile beznei.

— …am fost odată la Conducte şi mi-am amintit că ele

păreau să coboare până-n centrul pământului. M-am gândit că Burdihanul e cumva paralel cu ele şi chiar destul de aproape. Am presupus că dacă voi coborî îndeajuns, tunelurile s-ar putea intersecta. Ai văzut vreodată Conductele alea pe dinăuntru? Sunt din metal şi coboară în linie dreaptă, parcă la nesfârşit. Pale imense ca de moară se învârt din cauza aerului care se ridică. M-am gândit că aş putea coborî în două feluri: repede sau încet. Mă cunoşti, îţi dai seama ce-am ales. Am înşfăcat un scut din care mi-am făcut un fel de sanie cu frâne de mână, ca să pot coti puţin… Îţi spun, a fost nemaipomenit! Noroc că mi-am pierdut aproape complet viteza în vecinătatea ultimului ventilator. Sunt sigur că se rotea mai iute. Îmi pare rău de cei care vor trebui să coboare ca să-l repare.

Kyllar se opri şi trase adânc aer în piept.

— N-am de gând să te mint. Asta-i partea cea mai rea. Trebuie să coborâm sub apă. Am ajuns la hotar, Logan. În locul ăsta sunt separate Gaura şi Conductele. Apa e fierbinte, iar locul e strâmt. Te vei simţi de parc-ai fost înmormântat. Îţi promit că dacă poţi păcăli moartea asta, vei trăi o viaţă nouă. Tu ţine-ţi doar răsuflarea, iar eu voi face restul.

— Scrâşnilă, zise Logan.

— Scrâşnilă? Ah, tipul mătăhălos? Păi… nu pare să fie foarte încântat de apă.

Logan nu-l putea vedea pe Scrâşnilă. În locul acela nu era pur şi simplu întuneric, ci beznă totală, una cotropitoare, omogenă, care te învăluia complet. Era un întuneric fierbinte, umed, greu şi înăbuşitor care părea că-i pătrunde până în plămâni. Nu-şi dădea seama cum reuşea Kyllar să-l vadă pe Scrâşnilă, dar el nu dorea să-şi lase prietenul acolo.

— O să… o să te-ntorci să-l iei şi pe el? întrebă Logan.

Urmă o tăcere grea.

— Da, Maiestate, zise Kyllar într-un târziu.

— Eu… eu sunt gata.

— Începe şi numără. De unul singur, am trecut în aproape un minut. Împreună, s-ar putea să dureze ceva

mai mult.

„Un minut?”

— Înainte să trecem… îmi pare rău, Logan. Regret toate astea, fiindcă o parte din ele s-au întâmplat şi din cauza mea. Îmi cer iertare că nu ţi-am spus ce sunt, că nu l-am ucis pe Tenser când am avut ocazia. Pur şi simplu… regret.

Logan rămase tăcut. Nu reuşi să găsească nici cuvintele şi nici puterea necesare ca să-i spună prietenului său ceea ce merita să audă.

Kyllar nu mai aşteptă. Începu să inspire adânc, iar Logan îi urmă exemplul. Un moment mai târziu, plonjară împreună în apă. Logan se lipi de Kyllar, încercând să nu-i stingherească mişcările braţelor şi să-şi alinieze corpul cu şuvoiul de apă.

Apa era fierbinte, înţepător de fierbinte, şi deveni limpede că pentru Kyllar partida de înot nu era una de plăcere. Logan simţi cum se răsucesc, apoi Kyllar se prinse probabil de nişte pietre ca să se scufunde mai în adânc, pentru că se mişcau mai rapid. De fapt, înaintau mai repede decât crezuse Logan că era posibil s-o faci sub apă. Ştia cât de puternic era Kyllar: se luptase şi se antrenase cu el, dar viteza aceea n-ar fi trebuit să fie posibilă cu povara pe care o trăgea prin apă.

Zece, unsprezece. Apa îl apăsa din toate părţile, părând că vrea să-l strivească. O parte din mintea lui Logan se mira că prietenul său mai făcuse asta şi de unul singur, fără să fie sigur că tunelele se intersectează, sau fără să ştie distanţa pe care trebuia s-o străbată. După paisprezece secunde, plămânii lui Logan ardeau deja.

Rezistă, încercând însă să nu se încordeze prea mult ca să-şi păstreze puterile. Durerea nici nu conta, se încurajă el.

După douăzeci de secunde, constată că nu mai coborau. Spinarea i se frecă se piatră. Se simţea diferit, deşi n-ar fi putut preciza ce simţ îi spunea asta. Se gândi că intraseră într-un tunel şi, după felul în care înainta Kyllar, locul acela era îngust.

Patruzeci. Patruzeci şi unu. Acum nu mai putea să

ignore durerea. Aerul dădea să-i iasă prin gât, implorând să fie eliberat. Parcă îl izbea cu barosul. Dacă ar fi putut să lase doar puţin să iasă, doar puţin.

La cincizeci, se blocară. Brusc, orice înaintare încetă. Surpriza îl făcu pe Logan să-şi deschidă pleoapele. Apa fierbinte şi acidă îi atacă ochii, iar el tuşi involuntar. O bulă enormă de aer dătător de viaţă se grăbi să-i părăsească plămânii.

Kyllar trase şi trase din nou. Logan simţi cum ceva se rupe, dar nu-şi dădu seama dacă era tunica sa zdrenţuită sau propria-i piele. Porniră însă din nou înainte.

Mai avea mai puţin de un sfert din rezerva de aer. Kyllar se mişca iarăşi cu o viteză incredibilă, dar tot nu începuseră să suie.

Logan îl simţi pe Kyllar cum se întoarce, însă prietenul lui nu se îndreptă în sus. În loc de asta, cu o mişcare ce ilumină totul cu scântei magice albastre, trase o sabie scurtă de la cingătoare. Logan fu zgâlţâit în toate părţile în timp ce Kyllar tăia şi spinteca o formă care strălucea la răstimpuri ca un fulger argintiu.

Era imposibil să mai reziste. Kyllar începu să suie, dar Logan nu putea să mai îndure încă douăzeci de secunde. Nu mai rezista atât.

La a şaizeci şi şaptea secundă, lăsă să-i scape ultima rămăşiţă de aer.

Suiau atât de repede, încât simţi bulele de aer revenindu-i pe faţă în timp ce ţâşneau în sus. Le depăşiră.

Plămânii îi ardeau. Se dădu bătut şi inspiră.

Prin nări îi intră un val de apă fierbinte – urmat însă cu aer. Logan începu să tuşească, horcăind, iar lichidul usturător şi fierbinte îi ţâşni pe nări şi pe gură. Sinusurile îl ardeau, dar peste încă o clipă în ele intră aer răcoros şi curat.

Kyllar îl dezlegă şi-l aşeză cu grijă pe pământ. Logan rămase pe spate, abia respirând. Era tot întuneric, dar undeva deasupra lor, sus în ţevile de metal ale Conductelor, zări strălucirea depărtată a unor torţe. După experienţa apei întunecate, i se păru că păşeşte într-un

univers al luminii.

— Regele meu, i se adresă Kyllar. În apă există ceva. O şopârlă imensă, teribilă. Dacă o să cobor din nou, nu ştiu dacă mă voi mai întoarce. Iar tu nu eşti în stare să scapi de unul singur. Fără mine, vei muri aici. Mai vrei să-ţi aduc tovarăşul?

Logan îşi dori să răspundă că nu. El era mai important decât Scrâşnilă pentru regat. Şi-i era frică să rămână singur. Viaţa devenise brusc o perspectivă foarte apropiată, iar acum nu mai dorea să moară.

— Nu-l pot abandona, Kyllar. Iartă-mă!

— Ai avea nevoie de iertare doar dacă mi-ai fi cerut să-l părăsesc, zise Kyllar şi plonjă înapoi în apă.

Lipsi vreme de cinci minute agonizante. Înota cu o viteză atât de mare, încât când ajunse la suprafaţă, sări prin ea şi ateriză în picioare. Îşi confecţionase un soi de ham din frânghie şi-l trăsese pe Scrâşnilă în urma lui. Acum apucă de funie şi începu să tragă repede.

Scrâşnilă zbură practic afară din apă. Respiră adânc şi-i zâmbi lui Logan.

— Ţinut răsuflare bine, zise el.

Kyllar îl îmbrânci pe Logan în braţele uriaşului, în momentul în care ceva uriaş ieşi din apă în spatele lor. Ceva îl lovi pe Kyllar şi-i aruncă pe toţi trei pe jos.

Încăperea se aprinse de lumina albastră iridescentă pe care o emana Kyllar însuşi. Sărea dintr-o parte în alta, între stalagmite, folosindu-le pentru a-şi schimba direcţia în mod neprevăzut. Frica îi puse un nod în gât lui Logan. Creatura cu care se lupta Kyllar era enormă. Labe gigantice, palmate, frângeau stalagmitele de parcă ar fi fost rămurele. Peste tot ploua cu pietre şi Logan se ghemui ca o minge. Din botul vizibil doar când ochii şi colţii reflectau lumina albastră a lui Kyllar, răbufneau valuri de răsuflare. Din când în când, se zărea o lumină verde-argintie pâlpâind intermitent.

Cel mai înspăimântător era că nu putea distinge nimic. Bătălia se desfăşura la numai câţiva paşi de ei, dar Logan nu putea face nimic, nici măcar s-o vadă. Auzi un zăngănit

şi presupuse că era sunetul făcut de sabia lui Kyllar pe solzii creaturii, dar nu avea de unde şti. Nu înţelegea nici cum putea să se lupte prietenul lui în întunericul acela şi n-avea nicio speranţă că-l putea ajuta. Nu ştia de fapt nici cât de mare era monstrul sau cum arăta.

Îl pierdu din vedere pe Kyllar sau el dispăru, pentru că până şi bestia se opri şi pufni. Începu să adulmece aerul, mişcându-şi înainte şi înapoi capul imens.

Brusc se repezi spre Logan şi Scrâşnilă. Regele întinse mâinile şi simţi pielea slinoasă trecându-i pe lângă degete. Peste tot se rupeau stalagmite. Apoi arătarea întoarse capul. O lumină rece şi argintie ca a lunii îi străluci în ochii verzi, iar căpăţâna uriaşă dispăru din nou în întuneric.

Botul slinos lunecă pe lângă obrazul lui Logan, când creatura se răsuci iarăşi spre ei. Adulmeca întruna. Degetele bărbatului dădură peste o bucată ruptă de stalagmită, pe care o înşfăcă zdravăn. Mişcarea atrase creatura. Se retrase puţin şi ochii ei îl luminară pe Logan de parcă ar fi fost o torţă. Irisul imens se apropie.

Logan înfipse piatra ascuţită în ochiul uriaş şi o răsuci înainte şi înapoi. Lumina verde-argintie se revărsă pe el, odată cu sângele fiarei. Ochiul se stinse ca o lumânare în care sufli şi întreaga cavernă răsună de un urlet care stârni ecouri în depărtare. O clipă mai târziu, o siluetă întunecată trecu pe lângă Logan şi atacă ochiul rănit.

Creatura urlă din nou şi se trase înapoi. Se auzi un pleoscăit uriaş, apoi totul se cufundă în linişte.

— Logan? întrebă Kyllar, cu vocea încă tremurând din cauza adrenalinei. Asta a fost… asta a fost Hali?

— Nu. Hali e… altfel. Mai rea, râse nesigur Logan. Ăsta a fost doar un dragon.

Izbucni din nou în râs ca orice om care scapă de o frică îngrozitoare.

Apoi toate luminile se stinseră.

Când se trezi, toţi trei erau prinşi într-un harnaşament, iar Kyllar îi trăgea în sus cu ajutorul unei frânghii care probabil era prinsă de un scripete undeva deasupra. Urcau prin puţul central al Conductelor. Era un tub imens de

metal, lat de treizeci de paşi, iar toate elicele enorme fuseseră oprite. Oare cum reuşise Kyllar asta?

Urcuşul le luă încă zece minute şi în tot acel timp simţi că braţul îl arde şi-l furnică acolo unde îl atinsese lichidul scurs din ochiul creaturii. Nu avu curajul să se uite.

— M-a ajutat un om al nostru dinăuntru, zise Kyllar. Sa'kagéul e acum unul dintre cei mai importanţi aliaţi ai tăi, Maiestate. Poate singurul.

Ajunseră curând la o porţiune în care conductele erau orizontale. Cu multă grijă, Kyllar îl dezlegă pe Logan, şi apoi pe Scrâşnilă. Tăie frânghiile şi le azvârli în abis. Aruncă şi scripetele. Îi conduse apoi pe porţiunea orizontală care se îngusta treptat, până ajunseră la o uşă. Kyllar bătu în ea de trei ori.

Când se deschise, Logan se trezi faţă în faţă cu Gorkhy.

— Logan. Uite-l pe omul nostru din interior, zise Kyllar. Gorkhy, banii tăi…

— Tu! se răsti gardianul cu faţa trădându-i acelaşi dezgust pe care îl simţea şi Logan.

— Omoară-l! scrâşni regele.

Ochii gardianului se bulbucară. Apucă fluierul pe care îl purta agăţat de un lanţ în jurul gâtului. Până să-l ducă la buze, capul îi zbură însă de pe umeri. Corpul căzu fără zgomot.

Fusese foarte rapid, foarte uşor. Kyllar trase cadavrul pe tunel şi-l aruncă în puţ, după care se întoarse repede. Logan tocmai pronunţase prima sa condamnare la moarte.

Kyllar nu-i ceru vreo explicaţie. Era straniu, extraordinar, dar şi îngrozitor. Logan simţea că are putere şi asta îl făcea să se simtă tulburător de minunat.

— Maiestate, spuse Kyllar deschizând uşa şi poftindu-l afară din coşmar. Regatul te aşteaptă!

CAPITOLUL 54

Când Kaldrosa Wyn şi alte zece fete de la Dragonul Fricos ieşiră din ascunzătoarea Mamei K, Furnicarul se schimbase. În aer plutea o surescitare nervoasă. Nocta Hemata fusese un triumf, dar urmau repercusiunile. Toţi ştiau asta. Mama K le spusese că trebuie să părăsească ascunzătoarea subterană, fiindcă secretul existenţei îi fusese compromis. Îngerul Nopţii le salvase în ultimul moment de la masacrul plănuit de Hu Gibbet.

Kaldrosa mai auzise zvonuri despre Îngerul Nopţii, imediat după lovitura de palat, totuşi nu crezuse în ele. Acum toată lumea ştia că el exista. Văzuseră leşul lui Hu Gibbet.

Mama K le spusese că le va scoate din oraş cât de repede era cu putinţă, totuşi extragerea a trei sute de femei din Furnicar cerea timp. Aveau metode pentru a ocoli sau a trece pe sub noile ziduri ale Regelui-zeu, însă nu era uşor. Grupul din care făcea parte Kaldrosa Wyn trebuia să plece în seara aceea. Mama K le spusese că dacă doreau să rămână în oraş, dacă aveau soţi, prieteni sau familii la care să se întoarcă, era suficient să nu se prezinte în seara aceea la locul de întâlnire.

Peste Furnicar domnea tăcerea în timp ce femeile părăsiră ascunzătoarea. Băteau la ochi, bineînţeles, fiindcă rămăseseră în costumele extravagante din bordel. Croielile maestrului Piccun păreau obscene în lumina crudă a zilei, pe străzi circulate. Mai mult, unele costumaţii erau mânjite cu pete negre şi maronii de sânge închegat.

Femeile nu se întâlniră însă cu niciun soldat şi curând deveni clar că halidoranii nu mai intrau acum în Furnicar. Localnicii le aruncau priviri stranii. Una dintre aleile pe care încercară s-o apuce era blocată de o clădire care se prăbuşise probabil în Nocta Hemata, iar asta le obligă pe Kaldrosa Wyn şi pe celelalte să străbată Piaţa Durdun de la un capăt la celălalt.

Locul era aglomerat, dar în momentul în care apărură

fostele prostituate, se lăsă tăcerea. Toţi ochii se aţintiră asupra lor. Fetele strânseră din dinţi, pregătite să audă jigniri provocate de îmbrăcămintea lor, însă nu se întâmplă nimic.

O femeie zdravănă care vindea peşte se aplecă peste tarabă şi le spuse:

— Ne-aţi făcut mândri, fetelor!

Ele nu se aşteptaseră la asta. Cuvintele acelea le atinseră în chip neaşteptat. Peste tot era la fel. Oamenii le salutau din cap şi le acceptau, printre ei numărându-se chiar şi femeile care, cu o săptămână în urmă, ar fi strâmbat din nas la vederea unei prostituate, întrucât îi invidiau înfăţişarea frumoasă şi viaţa uşoară. Deşi Iepurii se aşteptau să fie striviţi de Regele-zeu şi ştiau că asta va urma cu siguranţă, persecuţiile îi uniseră. Fuseseră surprinşi ei înşişi de propria lor vitejie şi, într-un fel, prostituatele le ridicaseră stindardul luptei.

*

Cele două zile minunate de călătorie solitară spre Cenaria avură o singură problemă. Nu mai exista niciun plod care s-o irite. Nicio baborniţă care s-o certe. Niciun schimb de replici sau vreo umilinţă. Timpul îi oferi în acelaşi timp lui Vi ocazia de a-şi da seama cât de fragile îi erau planurile.

Prima ei intenţie fusese să meargă la Regele-zeu. Asta i se păruse nimerit doar pentru cinci minute. L-ar fi anunţat de moartea lui Kyllar. Şi de a lui Jarl. După aceea, i-ar fi cerut banii şi ar fi plecat.

Cum să nu! Bâiguielile Surorii Ariel despre vraja care o lega erau însă mult prea precise ca să fie simple presupuneri.

Le simţise foarte plauzibile. Fie că era mai lungă sau mai scurtă, Vi era convinsă că i se pusese o lesă. Garoth Ursuul făgăduise s-o frângă. Şi nu era genul de promisiune pe care s-o uite.

De fapt, Vi se simţea deja frântă. Îşi pierdea atuurile. Una era să-i pară rău fiindcă-l ucisese pe Jarl. El o ţinuse în viaţă, îi fusese prieten fără să-i ceară vreodată să-i

folosească trupul. Nu reprezentase niciodată o ameninţare, fizică sau sexuală.

Kyllar era însă altceva. Chiar şi acum, când călărea încet pe străzile din Cenaria, cu gluga coborâtă pe faţă, Vi nu se putea abţine să se gândească la el. De fapt, îi părea rău că murise. Aproape că se simţea tristă.

Kyllar fusese un mătrăşitor al naibii de bun. Unul dintre cei mai buni. Era păcat că fusese ucis cu o săgeată, trasă probabil dintr-o ascunzătoare. Era imposibil chiar şi pentru un mătrăşitor să se ferească de aşa ceva.

— Asta e, rosti ea cu voce tare. Se poate întâmpla oricui. Mă face să-mi dau seama de propria mortalitate. Doar că-i păcat.

Nu era însă doar păcat. Nu asta simţea şi era perfect conştientă. Kyllar fusese destul de drăguţ. Asta dacă poţi gândi „destul de drăguţ" rânjind în minte. Destul de fermecător. Ei, nu foarte fermecător. Se străduise totuşi.

De fapt, era vina lui Uly. Ea o tot bătuse la cap cât era tânărul de minunat. La naiba!

De aceea poate că ea savurase o clipă gândul că el putea fi bărbatul care s-o înţeleagă. Fusese mătrăşitor, dar găsise calea de a se schimba şi de a deveni o altă persoană. Dacă el reuşise, poate că reuşea şi ea.

Da, fusese mătrăşitor, totuşi nu dusese niciodată viaţă de târfă. „Crezi c-ar fi putut înţelege asta vreodată? Şi să ierte? Cum să nu! Continuă cu mica ta idilă, Vi! Dă-ţi ochii peste cap ca o fetişcană. Continuă să te prefaci c-ai putea fi o Helene, trăind într-o căsuţă şi ducând o viaţă insignifiantă. Sunt sigură că te-ai fi distrat de minune să alăptezi plozi şi să croşetezi pături.

Adevărul e că n-ai avut nici măcar curajul de a accepta că te-ai îndrăgostit de Kyllar până când n-ai ştiut că-i mort de-a binelea."

Toate lucrurile pe care Vi le urâse la femei se iveau deodată în ea însăşi. Pentru numele lui Nysos! Îi era dor până şi de Uly, de parcă i-ar fi fost vreun soi de mamă.

„Da, asta a fost bună. Ha-ha! Ne simţim mai bine acum? Fiindcă, deocamdată, avem o problemă." Stătea călare în

faţa atelierului Drissei Nile. Sora-Zgripţuroaică îi spusese că urzelile magice erau periculoase, dar că Drissa ar putea reuşi s-o elibereze de magia Regelui-zeu. Privind la atelierul modest, Vi se gândi că, dacă ar fi fost să pună un pariu, ar fi mers pe mâna Regelui-zeu.

El avea s-o transforme în sclavă. Drissa Nile fie o elibera, fie o omora.

Vi intră. Trebui să aştepte o jumătate de oră, timp în care soţii Nile, mărunţi şi purtând ochelari, îngrijiră un băiat care se lovise cu toporul în picior pe când tăia lemne pentru foc. După ce copilul plecă acasă cu părinţii lui, Vi le spuse că fusese trimisă de Sora Ariel. Cei doi închiseră atelierul imediat.

Drissa o conduse într-una dintre camerele rezervate pacienţilor, în timp ce Tevor descoperi o porţiune a acoperişului, pentru a lăsa lumina să intre. Erau identici, cu hainele lor largi, corpurile butucănoase, părul şaten înspicat cu fire albe şi drept ca snopii de grâu, cu ochelari şi purtând un singur cercel. Se mişcau cu familiaritatea degajată a unui parteneriat îndelungat, dar Tevor Nile era evident inferior soţiei sale. Păreau amândoi trecuţi de patruzeci de ani, însă bărbatul avea un iz de cărturar perpetuu confuz, în timp ce Drissa lăsa să se vadă că era atentă mereu la toate.

Se aşezară de o parte şi de alta a lui Vi şi se prinseră de mâini pe la spatele ei. Drissa îşi puse apoi mâna liberă pe gâtul lui Vi, în timp ce Tevor îşi aşeză degetele pe antebraţul ei. Vi simţi o furnicătură rece pe piele.

— Cum de o cunoşti pe Ariel? întrebă Drissa, privind-o pătrunzător din spatele ochelarilor, în timp ce Tevor părea cufundat în gânduri.

— Mi-a ucis calul ca să mă împiedice să intru în Pădurea lui Ezra.

— Înţeleg… zise Drissa după ce-şi drese glasul.

— Aaaaah! urlă Tevor.

Se smuci de pe scăunel şi căzu pe spate, lovindu-se cu ceafa de piatra din care era clădit şemineul.

— Să n-atingi nimic!

Se ridică fulgerător în picioare. Vi şi Drissa îl priviră lung, uimite, în timp ce bărbatul îşi masa ceafa.

— Aproape ne-am incinerat pe toţi, zise el aşezându-se din nou. Drissa, ia uită-te la asta!

— Oh, spuse Vi. Ariel mi-a pomenit că ar fi fixată într-un mod foarte interesant.

— Şi abia acum îmi spui? întrebă Tevor. Interesant? Ea numeşte asta… „interesant”?

— A zis că voi sunteţi cei mai buni în privinţa urzelilor magice micuţe.

— Serios? întrebă Tevor al cărui ton se schimbă imediat.

— De fapt, a pomenit-o pe Drissa.

El ridică mâinile în aer.

— Bineînţeles! Afurisitele de femei nu pot accepta nici măcar o secundă că un bărbat poate fi la fel de priceput ca ele.

— Tevor, zise Drissa.

— Da, dragă, îi răspunse el calmat brusc.

— Nu reuşesc s-o văd. Poţi s-o ridici…? zise ea, după care expiră puternic. Vai, vai! Da, las-o acolo!

Tevor nu spuse nimic. Vi se întoarse ca să-i vadă expresia chipului.

— Stai, te rog, liniştită, copilă, îi ceru Drissa.

Preţ de zece minute lucrară în tăcere sau, cel puţin, aşa crezu Vi. În afară de senzaţia vagă că era atinsă cu nişte pene pe şira spinării, nu simţi nimic altceva.

Într-un final, Tevor mormăi satisfăcut.

— Am terminat? întrebă Vi.

— Terminat? răspunse el uimit. Nici n-am început! Am vrut doar să văd care sunt stricăciunile. Interesant? Îţi spun eu ce-i interesant. Există trei vrăji secundare care o protejează pe cea principală. Le pot dezlega. Ridicarea ultimei va fi foarte dureroasă. Vestea bună e c-ai nimerit la noi. Vestea proastă este că atunci când am atins urzeala magică, am deranjat-o. Dacă nu pot ridica vraja în mai puţin de o oră, probabil îţi va exploda capul. Ar fi trebuit să ne spui că vraja a fost făcută de un Vürdmeister. Mai ai şi alte surprize?

— Şi care-i vraja principală? o întrebă Vi pe Drissa.

— E o constrângere. Continuă, Tevor.

Bărbatul oftă şi se cufundă din nou în sine. Părea incapabil să vorbească în timp ce lucra. Pe de altă parte, Drissa n-avea nicio problemă. Vi observă că mâinile începură să-i strălucească uşor în timp ce vorbea.

— Curând va începe să te doară, Vi, şi nu numai fizic. Nu-ţi putem amorţi durerea, fiindcă ţi-a blocat partea respectivă a creierului. Anestezia e unul dintre primele lucruri pe care le-ar face orice vindecător şi de aceea a transformat-o într-o capcană letală. Stai nemişcată!

Lumea deveni albă şi rămase aşa. Vi orbise.

— Ascultă-mi vocea, îi zise Drissa. Relaxează-te.

Vi respira repede şi superficial. Brusc, lumea reveni. Putea vedea din nou.

— Încă de patru ori şi vom desface prima vrajă, spuse Drissa. S-ar putea să-ţi fie mai uşor dacă-ţi închizi ochii.

Vi strânse pleoapele.

— Deci… ăăă… constrângere.

— Da, aprobă Drissa. Constrângerea magică e foarte limitată. Pentru ca vraja să ţină, cel care o aruncă trebuie să aibă autoritate asupra ta. E necesar să simţi că-i datorezi supunere. Cel mai grav ar fi să-ţi fie părinte sau mentor. Sau un general, dacă eşti în armată.

„Sau un rege. Sau un zeu. La naiba!”

— Cu toate acestea, continuă Drissa, vestea bună e că poţi scăpa de o constrângere dacă eşti capabil să te lepezi de autoritatea persoanei respective.

— Genial! exclamă Tevor. Al naibii de genial! Bolnav şi nebun, însă geniu. Ai văzut cum a ancorat capcanele în propriul ei potenţial magic? O face pe ea să-i susţină vrăjile. Oribil de ineficient, dar…

— Tevor?

— Da. Înapoi la treabă.

Muşchii stomacului lui Vi fură cuprinşi de convulsii ca şi cum tânăra ar fi vomitat.

— Şi cum să mă eliberez? întrebă după ce-şi reveni.

— Ah… de constrângere? Păi, ar trebui să reuşim mai pe

după-amiază. E destul de complicat, să ştii. Dacă încerci s-o dezlegi într-un mod nepotrivit, poţi sfârşi prin a o lega şi mai tare. Dar n-o să fie o problemă pentru tine.

— De ce…? începu Vi, însă convulsiile stomacale o făcură să-şi înghită restul cuvintelor.

— Femeile-magi nu au voie să se folosească de constrângere, dar învăţăm să ne protejăm împotriva unor asemenea vrăji. Dacă nu ne-ai avea pe noi, eliminarea lor ar necesita un semn exterior al unei schimbări interioare, un simbol al faptului că ţi-ai schimbat loialitatea. O să-ţi dai seama imediat, după ce vei îmbrăca rochia albă şi vei purta pandantivul.

Vi o privi nedumerită.

— Când te vei înrola în Chantry, zise Drissa. Asta intenţionezi, nu-i aşa?

— Cred, răspunse Vi.

Nu se gândise cu adevărat ce dorea să facă în viitor, dar în Chantry avea toate şansele să fie ferită de răzbunarea Regelui-zeu.

— A doua. Ha! exclamă triumfător Tevor. Spune-i despre Pulleta Vikrasin.

— Îţi place povestea asta, fiindcă pune Surorile într-o lumină proastă.

— Dă-i înainte, strică povestea, zise Tevor şi Drissa ridică ochii peste tavan.

— Pe scurt, acum două sute de ani, una dintre conducătoarele ordinului nostru folosea vrăji de constrângere cu subordonatele ei, care n-au ştiut asta până când una dintre ele, Pulleta Vikrasin, s-a măritat cu un mag. Noua ei loialitate, îndreptată către soţ, a rupt vraja de constrângere, ceea ce a dus la pedepsirea severă a mai multor Surori.

— Asta a fost cea mai proastă variantă a poveştii pe care am auzit-o vreodată, spuse Tevor privind apoi spre Vi. Căsătoria aceea nu numai că a salvat probabil întreaga Chantry, dar în minţile sucite ale Surorilor a mai confirmat şi faptul că o femeie care se căsătoreşte nu va fi niciodată pe deplin loială ordinului. Abia aştept să se adune Roabele

şi…

— Tevor? Încă una? îl întrerupse Drissa, iar bărbatul micuţ se cufundă din nou în munca lui. Îmi pare rău, o să afli mai multe amănunte politice din Chantry în curând. Tevor e încă supărat pentru felul în care s-au purtat cu mine după ce ne-am pus inelele, arătă ea spre cercel.

— Asta-nseamnă chestiile alea? întrebă Vi.

Nu era de mirare că văzuse atâţia cercei similari în Waeddryn. Erau simboluri ale căsătoriei.

— Da, pe lângă vreo câteva mii de galbeni pe care ţi-i scot din buzunar. Giuvaergiii le spun femeilor că inelele le vor face bărbaţii mai ascultători, iar mirilor că miresele vor deveni mai… să spunem… amorezate? Se mai zice că în vremurile de demult un bărbat care purta inelul putea fi excitat numai de soţia lui. Îţi dai seama ce bine se vindeau? Sunt simple minciuni. Poate că a fost adevărat odată, însă acum inelele abia dacă au destulă magie încât să-şi păstreze integritatea şi strălucirea.

Biletul pe care i-l lăsase Kyllar Helenei căpăta brusc mai mult sens. Vi nu furase doar o bijuterie foarte scumpă, ci promisiunea de iubire veşnică a unui bărbat. Simţi din nou un nod în stomac, dar acum era sigură că nu avea nicio legătură cu magia lui Tevor.

— Eşti pregătită, Vi? Asta va durea într-adevăr, şi nu doar fizic. Ridicarea constrângerii te va face să retrăieşti cele mai semnificative experienţe pe care le-ai avut în privinţa autorităţii. Presupun că n-o să fie prea plăcut pentru tine.

„Presupui bine.”

*

Drissa Nile era singura care-l mai putea ajuta acum. Logan era într-o stare proastă. Scoaterea lui de pe Insula Vos fusese destul de simplă, însă durase ceva timp, iar Kyllar nu era sigur cât mai avea de trăit prietenul lui.

Logan fusese înjunghiat în spate, dar avea şi multe alte tăieturi, inclusiv unele de-a lungul coastelor şi a unui braţ, care erau roşii, inflamate şi pline de puroi.

În ultimii douăzeci de ani, foarte puţini magi se

stabiliseră în oraş, însă Kyllar începuse să creadă că Surorile din Chantry nu abandonau niciodată cu adevărat vreun colţ al lumii. Ştia de o femeie cu reputaţie bună ca vindecătoare şi considerată printre cei mai iscusiţi magi. Ar fi fost bine să fie aşa; Logan avea nevoie disperată de magie vindecătoare. Mai ales pentru ciudăţenia aceea de pe braţ.

Kyllar nu era sigur nici măcar cu ce se confruntau, dar părea să-i fi ars carnea. Cel mai straniu era că nu părea să fi căzut la întâmplare pe braţul lui Logan, aşa cum te-ai fi aşteptat de la un şuvoi de sânge, ci într-un anumit model. Nu-şi dădea seama nici măcar dacă ar fi trebuit s-o spele, s-o bandajeze sau s-o trateze altfel. Orice ar fi făcut, i-ar fi putut înrăutăţi situaţia.

Şi ce naiba fusese creatura aceea? Ca răsplată pentru nenumăratele tăieturi cu care se pricopsise el însuşi, Kyllar îi smulsese bestiei un colţ. Supravieţuirea lui se datora atât norocului, cât şi abilităţilor lui. Dacă n-ar fi existat atâtea stalagmite în cavernă, viteza arătării ar fi depăşit orice încercare a lui. Pielea fiarei era impenetrabilă, chiar şi pentru Talentul lui Kyllar. Înţelesese că ochii îi puteau fi vulnerabili, dar ea şi-i apărase de trei ori, înainte să fie distrasă de Logan şi de Scrâşnilă. Având arătarea aceea pe urmele lui, înotase cu o viteză izvorâtă din teroarea pură pe care o resimţea. Urma să aibă probabil coşmaruri pentru tot restul vieţii.

Dincolo de asta, salvarea lui Logan fusese cel mai bun lucru pe care îl făcuse vreodată. El trebuia să fie eliberat, o merita, iar Kyllar fusese singurul capabil s-o facă. Acesta era scopul lui. Aşa i se răsplăteau sacrificiile. De aceea era el Îngerul Nopţii.

Intră în Furnicar cu încărcătura lui neobişnuită şi o sui într-o căruţă cu coviltir. Apoi porni spre atelierul Drissei Nile.

Atelierul era situat în zona cea mai înstărită a Furnicarului, imediat după Podul Vanden; era destul de mare şi avea o firmă pe care scria „Nile şi Nile, tămăduitori”, deasupra imaginii unei baghete

tămăduitoare destinate neştiutorilor de carte. Ca şi Durzo înaintea lui, Kyllar evitase locul, temându-se că un mag şi-ar putea da seama ce era el. Acum n-avea însă de ales. Se opri în spatele atelierului, îl înşfăcă pe Logan din căruţă şi-l duse până la uşă, cu Scrâşnilă pe urmele lui.

Uşa era încuiată.

Cu puţin Talent, problema se rezolvă. Zăvorul se smulse şi din lemn săriră aşchii. Kyllar îl duse pe Logan înăuntru.

Atelierul avea câteva camere dispuse în jurul unei încăperi centrale care părea a fi zona de aşteptare. La auzul ivărului distrus, dintr-o cameră pentru consultaţii ieşi un bărbat, care închise iute uşa în urma lui, permiţându-i lui Kyllar să observe doar că în odaie mai erau două femei. O privire rapidă îi confirmă că şi uşa din faţă era zăvorâtă.

— Ce faci? întrebă tămăduitorul. Nu poţi da buzna aici.

— Ce mama naibii de tămăduitor îşi închide uşa în miezul zilei? întrebă Kyllar.

Îl privi în ochi pe bărbat şi-şi dădu seama că nu era vreun criminal, dar mai percepu şi altceva, o lumină verde şi caldă, ca imaginea unei păduri care străluceşte în soare după o furtună.

— Eşti mag, zise Kyllar.

Crezuse că bărbatul nu era decât un tămăduitor pe care Drissa Nile îl folosea ca să abată atenţia de la vindecările ei prea miraculoase. Greşise.

Bărbatul înţepeni. Purta ochelari, iar lentila dreaptă era mult mai groasă decât cea stângă, ceea ce făcea ca ochii lui măriţi brusc să-i confere expresie deformată.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti…

Kyllar simţi cum ceva îl atinge uşor, încercând să-l examineze, dar sa’kariul se opuse. Magul nu-şi mai termină propoziţia.

— Eşti invizibil pentru mine. E ca şi cum ai fi… mort.

„La naiba!”

— Eşti Vindecător sau nu? Prietenul meu e pe moarte, zise Kyllar.

Bărbatul întoarse ochii către Logan. Kyllar aruncase o

pătură peste el, pentru a-l feri de priviri curioase.

— Da, zise magul. Tevor Nile e gata să vă servească. Vă rog, vă rog. Puneţi-l pe masa de aici.

Intrară într-o cameră goală. Tevor Nile aruncă pătura. Kyllar îl aşezase pe Logan pe masă, cu faţa în jos. Tămăduitorul tăie tunica îmbibată cu mizerie şi sânge, apoi se uită la rana de pe spinarea lui. Începu să clatine din cap.

— E prea mult, zise el. Nici nu ştiu de unde să încep.

— Eşti mag, deci începe cu magia.

— Nu sunt…

— Dacă mă mai minţi o dată, jur că te omor, spuse Kyllar. De ce ar exista o vatră atât de largă într-o încăpere atât de mică? Ce scop are secţiunea aia retractabilă de acoperiş? Ai nevoie de foc sau de lumina soarelui pentru magie. N-am de gând să spun nimănui. Va trebui să-l vindeci pe acest om. Priveşte-l! Ştii cine e?

Îl întoarse pe Logan, aruncând resturile tunicii.

Tevor Nile icni, dar nu se uita la faţa lui Logan, ci la modelul strălucitor de pe braţul său.

— Drissa! strigă el.

Din camera alăturată, Kyllar le auzi pe cele două femei.

— …crezi? Cum adică… crezi? A dispărut sau nu?

— Suntem destul de convinşi că nu mai există.

— DRISSA! urlă Tevor.

O uşă se deschise şi apoi se închise, iar imediat după aceea în camera lor apăru Drissa Nile cu iritarea întipărită pe chip. La fel ca soţul ei, avea o înfăţişare ofilită, în pofida faptului că nu împlinise cincizeci de ani. Amândoi erau mici şi arătau ca nişte cărturari, aveau ochelari pe nas şi purtau haine largi şi informe, ca nişte saci. Ca şi în cazul soţului ei, Kyllar nu simţi în ea niciun strop de răutate, dar cu siguranţă era ceva mai mult decât părea, iar plusul acela se referea la magie.

Doi magi căsătoriţi. În Cenaria. Era o ciudăţenie, mai ales în oraşul lor. Lui Kyllar nu-i venea să creadă că avusese atâta noroc. Dacă doi magi vindecători nu puteau rezolva problemele lui Logan, atunci nimeni nu era în

stare.

Iritarea femeii dispăru în secunda în care îl zări pe Logan. Ochii i se măriră. Se apropie şi începu să-i privească braţul strălucitor, apoi chipul şi înapoi, întreaga ei fiinţă trădându-i uimirea.

— De unde s-a pricopsit cu asta? întrebă ea.

— Îl puteţi ajuta?

Drissa privi spre Tevor, dar el clătină din cap.

— Nu după ceea ce am făcut. Nu cred. Nu mai am destulă putere. Nu pentru aşa ceva.

— O să-ncercăm, zise Drissa.

Tevor o aprobă supus, moment în care Kyllar observă pentru prima dată inelele pe care cei doi le purtau în urechi. Ambele de aur, identice. Erau din Waeddryn. În orice altă circumstanţă, i-ar fi întrebat dacă nenorocitele alea de inele chiar aveau puteri magice.

Bărbatul mărunt retrase o parte a acoperişului pentru a lăsa să pătrundă în încăpere lumina dimineţii înnorate.

Drissa atinse uşor lemnele deja stivuite în vatră, care începură să ardă imediat. Se aşezară de o parte şi de alta a lui Logan şi aerul de deasupra lui începu să sclipească.

Kyllar îşi aduse sa'kariul în faţa ochilor. Era ca şi cum un om aproape orb ar fi căpătat brusc ochelari. Magia care îl învăluise pe Logan, abia vizibilă cu ochiul liber, deveni deodată mult mai evidentă.

— Te pricepi la ierburi? i se adresă Drissa, după care, încurajată de încuviinţarea lui, continuă: Mergi în camera mare şi adu frunze de tuntun, alifie cu măselariţă, regina-nopţii, ambrozie şi cataplasma albă de pe poliţa de sus.

Kyllar se întoarse un minut mai târziu cu toate ingredientele, dar şi cu alte câteva, pe care le considerase folositoare. Tevor le privi şi aprobă din cap, fără a fi însă capabil să vorbească.

— Bine, bine, zise Drissa.

Kyllar începu să aplice ierburile şi cataplasmele, în timp ce Drissa şi Tevor lucrau la urzeala magică. Îi văzu pe cei doi cum introduc în corpul lui Logan o ţesătură groasă cât o tapiserie, ajustând-o ca să-i cuprindă corpul, ridicând-o,

reparând-o şi scufundând-o apoi din nou. Îl surprinse însă felul în care se comportau unele dintre ierburile medicinale.

Nu se gândise niciodată că plantele acelea destul de obişnuite puteau fi sensibile la magie, dar era clar că unele erau. Regina-nopţii pe care Kyllar o aplicase în junghietura din spinarea lui Logan deveni neagră în doar câteva secunde – ceva nemaivăzut de el.

Pentru Kyllar, era ca şi cum ar fi privit un dans. Tevor şi Drissa lucrau împreună într-o armonie perfectă, dar bărbatul obosea văzând cu ochii. După numai cinci minute, era aproape extenuat. Porţiunile lui de urzeală magică deveneau mai neclare şi mai rarefiate. Faţa îi era palidă şi brobonită de sudoare. Clipea des şi-şi împingea ochelarii în sus pe nasul lung. Kyllar vedea epuizarea magului, dar nu avea ce face. Una era să critici mişcările unui dansator şi cu totul altceva să te ridici şi să dansezi tu mai bine. Asta şi-ar fi dorit să poată face. Nu era sigur cum înţelese, dar se părea că Drissa încerca să producă schimbări tot mai subtile în Logan de fiecare dată, deşi în acesta continuau să existe lucruri teribil de grave. Privindu-i corpul prin urzeala magică, pielea părea să nu aibă o culoare normală. Kyllar o atinse: era fierbinte.

Se simţea neputincios. El avea Talent şi îl putea oferi. Chiar şi după toate prin câte trecuse, încă dispunea de Talent, îşi retrase sa'kariul, se lăsă lipsit de apărare şi încercă să-şi trimită magia în Logan. Nu se întâmplă nimic.

„Acceptă, la naiba! Fă-te bine!”

Logan rămase nemişcat. Kyllar nu-şi putea folosi magia, nu ştia cum să alcătuiască urzeli, mai ales unele atât de complexe ca ale soţilor Nile.

Tevor îl privi pe Kyllar ca şi când şi-ar fi cerut scuze, apoi îl bătu uşor pe mână.

Când îl atinse, o izbucnire de lumină cuprinse toată încăperea. Ardea dincolo de spectrul magic, intrând în cel vizual şi făcându-i să proiecteze umbre pe pereţi. Urzelile ce-l acopereau pe Logan nu se mai diminuau şi nu mai păreau pe cale să dispară ca în urmă cu câteva secunde, ci

deveniseră incandescente. Kyllar simţi cum prin mână i se scurge o cantitate imensă de căldură.

Tevor rămase cu gura căscată ca un peşte.

— Fii atent! zise Drissa. Foloseşte-o!

Kyllar simţi cum Talentul i se scurge din el, parcurge drumul până la Tevor şi de acolo este trimis către Logan. Nu-l putea controla. Bărbatul micuţ direcţiona Talentul lui Kyllar, iar el îşi dădu seama că Tevor ar fi putut manipula magia aceea împotriva lui, omorându-l, iar el, fiindcă i se supusese nu l-ar fi putut împiedica.

Chipul Drissei se acoperi de asemenea de sudoare şi Kyllar îi simţi pe cei doi magi lucrând febril. Treceau magia prin trupul lui Logan ca un pieptene prin păr încurcat. Îi atinseră cicatricea strălucitoare de pe braţ – continua să sclipească după atâtea ore –, dar în mod bizar acolo nu era nimic de vindecat. Nu era ceva ce ar fi putut ei tămădui. Magia vindecătoare trecea pe deasupra.

Într-un final, Drissa răsuflă uşurată şi lăsă urzeala magică să se destrame. Logan avea să trăiască. De fapt, era probabil mai sănătos decât atunci când intrase în Burdihan.

Tevor nu-l eliberă însă pe Kyllar, pe care îl privi cu ochi măriţi.

— Tevor, îl preveni Drissa.

— Ce eşti? Vürdmeister? întrebă bărbatul.

Kyllar încercă să-şi scoată sa’kariul ca să taie legătura, dar nu reuşi. Căută să-şi încordeze muşchii cu ajutorul Talentului, însă eşuă din nou.

— Tevor, zise Drissa.

— Ai văzut? Ai văzut asta? Niciodată n-am…

— Tevor, dă-i drumul.

— Iubire, ne-ar putea incinera pe amândoi cu atâta Talent. El…

— Ai fi gata deci să foloseşti magia cuiva împotriva lui însuşi? După ce ţi-a oferit-o de bună voie? Ce părere au Fraţii despre asta? Cu un asemenea om m-am măritat eu?

Tevor îşi lăsă bărbia să cadă în piept şi eliberă în acelaşi timp Talentul lui Kyllar.

Mătrăşitorul se simţea secătuit, golit, slab. Recăpătarea controlului asupra Talentului fusese la fel de deconcertantă ca şi oferirea sa. Avea impresia că nu dormise două nopţi consecutive. Abia dacă mai avea energie să se bucure că Logan supravieţuise.

— Cred că e momentul să ne îngrijim acum de tine şi de prietenul tău mai simplu la minte. Rănile voastre au nevoie de tratamente mai banale, zise Drissa, după care continuă în şoaptă. Ăăă… regele ar trebui să se trezească abia spre seară. De ce nu vii cu mine în altă cameră?

Deschise uşa şi Kyllar păşi în sala de aşteptare. Scrâşnilă se ghemuise într-un colţ şi adormise. Chiar în faţa lui Kyllar se afla însă o femeie frumoasă, cu forme voluptoase şi cu părul lung şi roşcat. Vi. Îl privea din partea opusă a unei lame de oţel al cărei vârf îi atingea gâtul.

Kyllar încercă să-şi folosească Talentul, dar îi alunecă printre degete. Era prea obosit. Epuizat. Nu putea face nimic ca s-o oprească.

Ochii lui Vi erau roşii şi umflaţi, de parcă tocmai trecuse printr-un storcător de rufe, deşi Kyllar n-avea idee ce anume o chinuise în halul acela.

Fata îl privi în lungul lamei de oţel pentru o secundă care păru să se întindă la infinit. El nu reuşi să citească nimic în privirea aceea verde şi luminoasă, dar simţi ceva sălbatic.

Vi făcu înapoi trei paşi măsuraţi şi echilibraţi, Retragerea Spadasinului, Valdé Docci. Îngenunche în centrul încăperii, puse privirea în pământ, îşi trase coada pe o parte şi-şi luă sabia în palme. O ridică apoi, oferindu-i-o.

— Viaţa mea îţi aparţine, Kyllar. Mă predau judecăţii tale.

CAPITOLUL 55

Şapte dintre cele unsprezece prostituate care părăsiseră ascunzătoarea ca să afle dacă mai au familii la care să meargă se întorseseră. Şase dintre ele, cu lacrimi în ochi. Unele erau acum văduve. Altele fuseseră pur şi simplu alungate de taţi, iubiţi sau soţi care le priviseră ca pe nişte târfe, fiindu-le ruşine cu ele.

Kaldrosa nu avusese curaj şi nu părăsise ascunzătoarea. Dintr-un motiv necunoscut, fusese capabilă să privească moartea în ochi. Îl castrase pe Burl Laghar şi-l privise cum sângerează de moarte, legat de patul ei, strigându-şi agonia într-un căluş. Pe urmă, ascunsese cadavrul, schimbase aşternuturile şi invitase alt soldat halidoran. Era un tânăr care întotdeauna făcea mai întâi sex şi apoi o maltrata şi o înjura, dar fără prea multă convingere. Părea să fie mereu dezgustat de el însuşi. Îl întrebase:

— De ce-o faci? Nu-ţi place să mă loveşti, ştiu bine.

Nu putuse s-o privească în ochi.

— Nu ştii cum e, îi răspunsese el. Au iscoade peste tot. Propria-ţi familie te denunţă dacă faci vreo glumă nepotrivită. El ştie totul.

— Dar de ce să ne baţi prostituatele?

— Nu-i vorba numai de târfe, d de toată lumea. Noi avem nevoie de suferinţă. Pentru Străini.

— Ce vrei să zici? Ce străini?

Bărbatul amuţise însă. Se holbase la cearşafurile de pe pat. Sângele îmbibat în saltea pătrunsese şi-n aşternuturile noi. Kaldrosa îl înjunghiase în ochi. După aceea, chiar şi în momentele în care o urmărise sângerând, urlând, furios, ei nu-i fusese frică.

Să-l înfrunte pe Tomman era însă cu totul altceva. Se certaseră rău înainte ca ea să plece la Mama K. Probabil că ar fi legat-o ca s-o oprească, dar fusese prea snopit în bătaie şi nu se putea ridica din pat. Tomman fusese întotdeauna gelos. Nu, Kaldrosa nu putea da ochii cu el. Avea să meargă cu celelalte în tabăra rebelă. Nu ştia ce

urma să facă acolo. Acum soldaţii erau pe continent, departe de orice râu şi de aceea slujbele de căpitan de vas ar fi fost probabil o raritate. De fapt, dacă nu reuşea să obţină mai repede haine care s-o acopere mai bine, urma să-i fie foarte greu să-şi găsească o meserie onestă. Deşi, după ce avusese de-a face cu halidoranii, munca de prostituată pentru cenarieni ar fi putut să nu fie tocmai rea.

În uşă se auzi o ciocănitură şi toate fetele se încordară. Nu era semnalul convenit. Niciuna nu se clinti. Doar Daydra ridică un vătrai din vatră.

Bătaia se auzi din nou.

— Vă rog, zise o voce de bărbat. Nu vreau să vă fac rău, sunt neînarmat. Vă rog, lăsaţi-mă să intru.

Kaldrosa îşi simţi inima în gât. Se îndreptă spre uşă, ameţită.

— Ce faci? şopti Daydra.

Kaldrosa deschise ferestruica şi-l văzu. Tomman o recunoscu la rândul lui şi faţa i se lumină.

— Eşti în viaţă! Oh, zei, Kaldrosa, am crezut c-ai murit. Ce-i cu tine? De ce nu mă laşi să intru?

Zăvorul păru că se ridică de la sine. Kaldrosa era neajutorată. Uşa se dădu la perete şi Tomman o luă în braţe.

— Oh, Kally, zise el încă înnebunit de bucurie. Tomman fusese întotdeauna mai încet. N-am ştiut dacă…

Îi trebuiră câteva momente ca să le observe pe celelalte femei din încăpere, ale căror feţe trădau fie bucurie, fie invidie. Deşi o ţinea încă în braţe şi nu-i putea vedea chipul, Kaldrosa ştia că el clipea tâmp la vederea atâtor femei frumoase şi exotice adunate în acelaşi loc şi toate aproape despuiate. Până şi rochia voit feciorelnică purtată de ea inspira senzualitate. Îmbrăţişarea deveni treptat rigidă, iar Kaldrosa se lăsă moale în braţele lui.

Tomman făcu un pas în spate şi o privi. Mâinile îi căzură de pe umerii ei şi începură să tresară necontrolat, ca nişte peşti scăpaţi pe punte.

Era un costum cu adevărat frumos. Kaldrosa nu-şi

apreciase niciodată silueta subţire; credea că arăta ca un băiat. Hainele acelea o făceau să nu se mai simtă ca un băiat sfrijit, ci îngrijită, nubilă. Cămaşa deschisă în faţă dovedea nu numai că era bronzată până la talie, ci promitea şi alte imagini minunate, fiindcă decolteul îi expunea pe jumătate ambii sâni. Iar pantalonii aceia scandaloşi i se potriveau perfect.

Pe scurt, lui Tommen i-ar fi plăcut s-o vadă îmbrăcată exact aşa, dar în casa lor, unde s-ar fi jucat întâi, ea surprinzându-l şi apoi el urmărind-o prin toate camerele.

Însă acesta nu era căminul lor, iar straiele acestea nu fuseseră îmbrăcate pentru el. Ochii bărbatului se umplură de durere. Îşi mută privirea.

Fetele deveniră foarte tăcute.

După un moment chinuitor, el se înecă şi lacrimile începură să-i curgă şiroaie pe obraz.

— Eşti frumoasă…

— Tomman…

Plângea şi ea, încercând neîndemânatic să se acopere cu braţele. Ce ironie amară! Încerca să se ascundă de ochii soţului ei, dar se expusese în faţa unor străini pe care-i dispreţuia.

— Cu câţi bărbaţi ai fost? întrebă el cu o voce frântă.

— Ei te-ar fi omorât…

— Adică acum nu mai sunt îndeajuns de bărbat? se răsti el.

Nu mai plângea. Fusese întotdeauna viteaz, chiar aprig, iar asta era o trăsătură care-i plăcea la el. Şi-ar fi dat viaţa ca s-o salveze de aşa ceva. N-ar fi înţeles niciodată că, după ce el ar fi murit, ea ar fi ajuns oricum în locul ăsta.

— M-au chinuit, zise ea.

— Câţi? insistă el cu glas aspru.

— Nu ştiu.

O parte din ea îşi dădea seama că el se comporta ca un câine înnebunit de durere, care-şi ataca stăpânul. Dezgustul pe care-l citi pe faţa lui se dovedi însă a fi prea mult. Ea era cea dezgustătoare. Se abandonă disperării şi morţii pe care le simţea înlăuntru.

— Mulţi. Nouă sau zece pe zi.

Chipul lui se schimonosi, apoi se întoarse pe călcâie şi plecă.

— Nu mă părăsi! Te rog!

El se opri, dar nu se întoarse. Pe urmă se îndepărtă.

Uşa se închise încetişor şi Kaldrosa începu să plângă. Celelalte fete o înconjurară, cu inimile zdrobite din nou fiindcă vedeau în durerea ei propria lor suferinţă. Ştiind că nu puteau s-o consoleze, se apropiară totuşi, pentru că nimeni altcineva n-avea s-o facă, la fel cum n-avea să le consoleze nici pe ele.

CAPITOLUL 56

Mama K intră în atelierul vindecătorilor când Kyllar ridică sabia, dar nu reuşi să-l oprească.

Vi nu se clinti. Stătea în genunchi, nemişcată, cu părul strălucitor şi roşu ferit din calea sabiei îndreptate spre gâtul ei expus. Lama coborî, dar ricoşă. Şocul ciocnirii o făcu să sune ca un clopot, după care zbură din mâna obosită a lui Kyllar.

— N-ai să ucizi în casa mea! exclamă Drissa Nile.

Vocea îi era încărcată cu atâta putere, iar ochii atât de înflăcăraţi, încât silueta ei micuţă părea să fi căpătat dimensiuni giganteşti. Deşi Kyllar trebui să privească în jos ca să-i vadă ochii, se simţi intimidat.

— Am făcut o treabă excelentă vindecând-o pe femeia asta şi n-am de gând să te las s-o iroseşti, urmă Drissa.

— Ai vindecat-o? întrebă Kyllar.

Vi stătea în continuare nemişcată, cu capul plecat.

— De constrângere? întrebă Mama K.

— De unde ştiai? se miră Tevor.

— Ştiu tot ce se-ntâmplă în oraşul meu, răspunse Mama K, după care se întoarse spre Kyllar. Regele-zeu a legat-o cu o vrajă care o obliga să-i îndeplinească toate poruncile.

— Ce potriveală! mârâi Kyllar, cu faţa contorsionată şi ochii împăienjeniţi de lacrimi. Nu-mi pasă. L-a ucis pe Jarl. Eu am şters sângele lui de pe duşumea. Eu l-am îngropat.

Mama K îi atinse braţul.

— Kyllar, Vi şi Jarl au crescut practic împreună. El a apărat-o. Au fost prieteni, genul acela care nu se uită niciodată. Numai magia ar fi putut-o determina să-l rănească. Nu-i aşa, Vi?

Mama K o apucă pe femeie de bărbie şi-i ridică fruntea cu un gest tandru. Chipul lui Vi era scăldat de lacrimile unei recunoaşteri tăcute.

— Ce te-a învăţat Durzo, Kyllar? continuă Mama K. Un mătrăşitor e un cuţit. A cui e vina? A lamei sau a mâinii care o foloseşte?

— A amândurora, şi la naiba cu Durzo şi minciunile lui!

Kyllar avea un cuţit la cingătoare şi-i testase deja ascuţişul. Sora Drissa îl tocise, aşa cum el bănuia, însă ea nu ştia de lamele din mâneci. Şi nici nu era capabilă să oprească armele care erau propriile lui mâini.

Vi îi văzu privirea. Era şi ea mătrăşitor. Ştia. El ar fi putut să-şi scoată un cuţit şi să-i reteze gâtul în mai puţin timp decât i-ar fi trebuit Drissei să clipească. Să mai încerce apoi vindecătoarea să trateze moartea! Ochii lui Vi erau negri de vinovăţie, un caleidoscop de imagini întunecate pe care nu-l putea înţelege. Prin minte i se succedară câteva figuri întunecate. Să fi fost victimele ei?

A ucis mai puţini oameni decât tine.

Gândul îl lovi pe Kyllar ca un pumn în plexul solar. În parte vinovăţie, în parte judecată.

Dincolo de lacrimi, expresia de pe faţa ei transmitea hotărâre. Nu simţea nicio urmă de milă faţă de propria persoană, nicio încercare de a evita responsabilitatea. Ochii ei păreau că spun: *L-am ucis pe Jarl: merit să mor. Dacă mă ucizi, nu te voi învinovăţi.*

— Înainte să te hotărăşti, ar trebui să mai ştii ceva, zise Vi. Tu erai ţinta secundară. După… după Jarl, n-am mai putut…

— Ei bine, asta-i lăudabil, zise Mama K.

— …aşa că am răpit-o pe Uly ca să m-asigur că mă vei urma.

— Ce-ai făcut? întrebă Kyllar.

— M-am gândit că mă vei urmări înapoi în Cenaria. Regele-zeu te vrea în viaţă. Sora Ariel ne-a capturat însă pe mine şi pe Uly. Când te-am găsit, am crezut că eşti mort, că eu am devenit liberă, aşa că am scăpat de Sora Ariel şi am venit aici.

— Unde-i Uly?

— Pe drum spre Chantry. E Talentată. Va deveni mag.

Era oribil şi totuşi perfect.

Uly urma să devină Soră. Avea să fie îngrijită şi educată. Kyllar i-o aruncase în cârcă Helenei, care nu avusese de ales şi trebuise să accepte o fiică de vârsta unei surori mai

mici. Nu era drept din partea lui Kyllar să-i ceară să poarte o asemenea povară. În felul ăsta, şi cu averea pe care Kyllar i-o lăsase, Helene putea să-şi făurească o viaţă nouă. Era foarte logic.

Presimţea însă că Helene nu va gândi aşa şi că el era neputincios în privinţa asta. Totuşi, descoperirea că răul fusese minimizat – aşa fusese, nu? – îi uşurase inima.

Ochii Mamei K sclipiră la aflarea veştii că fiica ei era dusă în Chantry, dar Kyllar nu reuşi să-şi dea seama dacă era supărată de răpire sau încântată că progenitura ei va deveni o femeie importantă. În orice caz, Mama K îşi ascunse iute sentimentele. N-avea de gând să lase nişte străini să afle că Uly era fata ei.

Dacă totul se termina cu bine, Kyllar putea merge în Chantry ca s-o vadă pe Uly. Nu era supărat că Surorile o luaseră de la Vi. Ba chiar le era dator. Iar pentru o fată Talentată, Chantry nu era cu adevărat opţională. Se ştia că era periculos ca un copil să înveţe de unul singur cum să-şi folosească Talentul. Totuşi, dacă Uly n-ar fi vrut să rămână acolo, el avea să dărâme Seraphul Alb în capul Surorilor.

Gândul la Uly îi aduse însă aminte de Helene, stârnindu-i invariabil o furtună emoţională, aşa că preferă să schimbe subiectul.

— De ce eşti aşa de dornică să-i salvezi viaţa lui Vi? o întrebă pe Mama K, deşi ştia că ea nu lucra niciodată pentru un singur scop.

— Fiindcă, îl lămuri Mama K, dacă vrei să-l ucizi pe Regele-zeu, ai nevoie de ajutorul ei.

*

„Un singur lucru se putea spune despre Curoch: magii se înşelau." N-avea forma unei săbii din consideraţii pur simbolice. Nenorocita de armă chiar tăia.

Era totodată bine. Sa'ceuraii erau implacabili. Numele lor provenea din vechea limbă jaerană şi însemna „stăpânii săbiilor", dintr-un motiv evident.

La rândul lui însă, Feir era Maestru spadasin al celui de Al Doilea Eşalon. Prima ciocnire se încheie cu trei soldaţi ceurani morţi şi-i oferi lui Feir un cal mic, dar zdravăn.

Curând însă, înălţimea şi greutatea lui se dovediră din nou o problemă. Bietul animal obosi şi începu să încetinească, aşa încât trebui să-l elibereze în noapte. Din păcate, căluţul de război era prea bine dresat. Se opri în aşteptarea călăreţului său imediat ce-l eliberă. Feir rezolvă problema cu o vrajă simplă care îl făcea să simtă furnicături întâmplătoare sub şa. Bietul animal avea să alerge timp de ore. Dacă avea noroc, sa'ceuraii puteau pierde urma bărbatului şi s-o ia pe a calului.

Norocul se dovedi a fi de partea sa. Câştigă în felul ăsta câteva ore… în care înaintă pe jos. Ajunse pe creasta muntelui. Tăiase un copăcel înainte să iasă din pădure, iar acum cioplea lemnul cu sabia Curoch. Arma avea un tăiş aproape incredibil, însă nu era nici fierăstrău, şi nici daltă, în momentul acesta, el avea nevoie de ambele unelte, dar şi de altele.

Dorian îi povestise odată despre un sport pe care cele mai nebune triburi îl practicau cu entuziasm. Îi spuneau *schluss* şi consta în fixarea unor săniuţe pe tălpi, după care urma coborârea în viteză, la vale. Stând vertical. Dorian afirma că tălpicile acelea puteau fi cârmite, dar Feir habar n-avea cum ar fi fost posibil. Era conştient însă că trebuia să meargă mai repede decât ceuranii care-l urmăreau şi n-avea cum să construiască o sanie în timpul rămas.

Ceea ce nu reuşi cu lama, realiză cu ajutorul magiei: era totuşi un Făurar. Aşchiile de lemn zburară în toate părţile în timp ce răsărea soarele.

Se expusese însă ca un prost, stând chiar pe creasta muntelui, aşa încât silueta îi era vizibilă de la kilometri. Sa'ceuraii îl zăriră înainte ca el să-i vadă la rândul lui. Descălecară şi începură să calce pe zăpadă cu ajutorul unor încălţări largi împletite din bambus pe care le legaseră de cizme. Felul în care trebuiau să păşească pentru a nu se împiedica îi păru comic lui Feir… până când realiză cât de iute le îngăduiau încălţările acelea să se deplaseze pe zăpadă. Aveau să parcurgă în câteva minute drumul făcut de el în jumătate de oră de luptă cu nămeţii.

Începu să lucreze mai repede. Aproape că uită să

răsucească în sus capătul din faţă al fiecăreia dintre cele două săniuţe înguste. Clătină din cap. Observase greşeala asta, dar oare ce altceva mai uitase? Nu avea timp să construiască şi nişte legături ca lumea, aşa încât ţesu o plasă de magie în jurul încălţărilor şi al picioarelor, legându-le direct de scândurelele înguste. Se ridică...

...şi căzu imediat fiindcă alunecă pe cantul unui lemn.

„La naiba! De ce le-am îndreptat aşa?” Ar fi trebuit să le lase curbate precum chila unei bărci.

Era stânjenitor de greu să se ridice în picioare. Feir înjură de mama focului, în timp ce se apropiau ceuranii. Era Maestru spadasin al celui de Al Doilea Eşalon... şi se comporta cu atâta neîndemânare? Ce nebunie! Poate c-ar fi trebuit pur şi simplu să alerge la vale.

Se ridică în fund şi până la urmă folosi chiar lungimea scândurilor ca să ajungă pe vine. Pe urmă, se sculă şi încercă să păşească. *Schluss,* pe care le lustruise cu grijă, îşi urmară exact scopul pentru care fuseseră construite: alunecară alternativ în faţă şi în spate, fără însă ca Feir să se mişte din loc.

Privi peste umăr. Sa’ceuraii erau la vreo sută de paşi în spatele lui. Dacă se ajungea la o confruntare, *schluss* aveau să-l condamne la moarte. Se împiedică, alunecă din nou pe un cant, dar de data asta îşi redresă piciorul îndeajuns de repede. Se clătină... şi alunecă înainte.

Bucuria se dovedi la fel de mare precum cea pe care o simţise când fusese numit Făurar al Frăţiei. Îşi întoarse fiecare *schluss* spre exterior şi se împinse înainte.

Totul merse minunat până când ajunse la margine şi începu să alunece la vale mai repede decât putea păşi. Fiecare *schluss* se îndrepta în direcţia în care-l îndrepta el: în jos. Picioarele i se întinseră până nu se mai putură întinde şi bărbatul căzu cu faţa în jos.

Panta era abruptă şi zăpada milos de groasă. Feir se prăbuşi şi se rostogoli de câteva ori prin aerul rarefiat. Îşi dădu vag seama că trebuia să îndrepte *schluss* spre baza muntelui. După şase-şapte rostogoliri, reuşi.

Pe neaşteptate ţâşni afară din zăpada omniprezentă.

Deşi stratul avea mai bine de un metru, el se afla acum deasupra.

Inima îi bubuia în piept. Gonea la vale cu o viteză incredibilă. În câteva momente, se deplasa deja mai iute decât cel mai rapid cal, dar continua să accelereze. Controlul independent al celor două *schluss* era aproape imposibil, aşa încât le legă unul de celălalt cu ajutorul magiei, lăsând fiecăreia un spaţiu redus de abatere.

Mai survenită câteva căzături, iar uneori zăpada nu se dovedi prea iertătoare. Până la urmă, Feir învăţă să vireze. Ocoli o stâncă letală şi privi pentru prima dată cu atenţie în jos, mijind ochii. Clipi ca să-şi limpezească privirea. „Oare ce-i linia aia din zăpadă?”

Zbură peste crevasă. Preţ de două secunde, *schluss* nu-i mai atinseră zăpada. Lumea deveni tăcută, cu excepţia vântului care-i vuia în urechi.

Apoi ateriză. Se prăbuşi într-o lume de pulbere albă, rostogolindu-se, cu braţele şi picioarele aruncate în toate părţile. Pe urmă, miracolul se întâmplă din nou şi ţâşni din zăpadă pentru a zbura la vale. Inima i se zbătea să iasă din piept, începu să râdă.

O avea pe Curoch. Era în siguranţă. Ceuranii nu aveau să-l urmărească în jos pe munte, fiindcă asta ar fi însemnat să intre în Cenaria. Scăpase!

*

— Incredibil, zise Lantano Garuwashi.

Era destul de masiv pentru un ceuran. Părul roşcat era lung şi des, având zeci de şuviţe de culori diferite. În Ceura, se spunea că poţi citi viaţa unui om privindu-i părul. La ceremonia de iniţiere din clan, băieţilor li se rădea toată ţeasta, cu excepţia unei singure şuviţe. Când aceasta atingea lungimea de trei degete, era legată cu un ineluş, iar băiatul era declarat bărbat. Când ucidea primul adversar în luptă, şuviţa era legată din nou şi bărbatul devenea sa’ceurai. Cu cât distanţa dintre cele două inele era mai mică, cu atât mai bine. După aceea, când sa’ceuraiul ucidea un duşman, împletea şuviţa mortului în propriul păr.

La început, câţiva războinici crezuseră că Lantano avea un singur inel, pentru că primele două erau lipite între ele. Îşi ucisese primul adversar la treisprezece ani. În cei şaptesprezece ani trecuţi de atunci, îşi adăugase cincizeci şi nouă de şuviţe propriului păr. Dacă ar fi fost născut într-o familie de vază, l-ar fi urmat toată Ceura. Totuşi sufletul unui sa'ceurai era sabia sa şi nimic n-avea cum să schimbe faptul că Lantano se născuse cu una de fier, de ţăran. Devenise căpetenie pentru că tradiţia ceurană permitea oricărui războinic foarte capabil să conducă armatele, dar pentru el asta devenise o capcană. De îndată ce înceta să mai lupte, pierdea şi puterea. Îşi începuse cariera în serviciul regentului Ceurei, Hideo Watanabe. Pe urmă, când acesta îi poruncise să abandoneze armele, preferase să devină mercenar. Mulţi oameni disperaţi se îngrămădeau sub stindardul lui dintr-un singur motiv: el nu pierdea niciodată.

Uriaşul devenea un punct în depărtare.

— Vrei să-l urmărim, căpitane? întrebă un soldat scund cu o duzină de şuviţe legate de puţinul păr care-i mai rămăsese pe ţeasta cheală.

— O să încercăm prin peşteri, zise Lantano.

— În Cenaria?

— Doar o sută de sa'ceurai. Va fi o iarnă grea. Omorârea uriaşului ăsta ne va oferi o poveste care să ne-ncălzească.

CAPITOLUL 57

Mama K dorea ca Agon şi armata lui să-l ducă pe Logan în tabăra rebelă. Orice rege avea nevoie de o armată. Însă Kyllar refuzase să-şi părăsească prietenul, cel puţin până nu-şi revenea. Când acesta leşină din cauza epuizării, Agon o întrebă pe Mama K dacă n-ar fi trebuit să-l pună într-o căruţă şi să-l trimită. Femeia blestemă, dar refuză.

Lui Vi nu îi cerură însă părerea. Ea era mulţumită. Dorea să-şi ispăşească greşelile din trecut, însă nu avea chef să gândească, să facă planuri.

Chiar în momentele în care stătea cu Kyllar, Mama K şi Agon, o parte din ea îi poruncea să-i ucidă. Regele-zeu îi recompensa pe cei care-l serveau cu credinţă. Iar ea ar fi putut să distrugă dintr-o singură acţiune cele mai mari ameninţări la adresa domniei sale.

Nu-şi urmase însă gândul acela. Fusese declarată nevinovată. Ieşise complet curată.

Aproape complet. Înţelesese doar recent că probabil cel mai rău lucru pe care i-l făcuse lui Kyllar fusese ceva ce păruse neînsemnat la momentul respectiv, o mică răutate: furase biletul şi perechea de cercei pe care Kyllar le lăsase pentru Helene.

Aflase abia azi că erau simboluri ale căsătoriei. Drissa şi Tevor îi explicaseră pe larg obiceiul. Îşi dăduse seama că atunci când luase biletul şi cerceii, o lăsase pe Helene fără absolut nimic.

Şi nu fusese îndeajuns de curajoasă să-i spună lui Kyllar toate astea.

Pur şi simplu era prea mult adevăr. Ar fi acceptat oricând să fie ucisă de bărbat, dar n-ar fi ştiut ce ar fi făcut dacă el ar fi dispreţuit-o. Fiindcă asta ar fi simţit pentru ea, dacă ar fi cunoscut-o cu adevărat. Nu exista pe lume atâta dragoste, încât să compenseze faptele ei.

„Dragoste? La ce naiba mă gândesc? Vi, limitează-te la bătaie şi sex. La astea te pricepi."

Uşa de la o cameră pentru pacienţi se deschise şi apăru

Kyllar. Logan ieşi şi el pe alta.

Pentru prima dată în viaţa ei, Vi îl văzu pe Kyllar zâmbind. Simţi ceva straniu înăuntrul ei atunci, iar el nici măcar nu se uitase la ea. Kyllar făcu o plecăciune adâncă.

— Maiestatea Voastră, zise el.

— Prietene, îl întâmpină Logan.

Era incredibil de slab, oasele aproape străpungându-i pielea. Avea totuşi aura inconfundabilă a unei sănătăţi de fier. Îmbrăcat în straie bogate, redevenise chipeş, de parcă n-ar fi trecut prin chinurile din Burdihan. Făcu iute doi paşi şi-l îmbrăţişă pe Kyllar.

— Îmi pare rău, zise Kyllar. Am ajuns prea târziu în seara aia. Era atâta sânge, încât am crezut... îmi pare rău.

Logan îl strânse în tăcere, respirând cu greutate şi aşteptând să i se domolească emoţiile. Într-un târziu, se retrase un pas şi-şi puse mâinile pe umerii celuilalt.

— Te-ai descurcat minunat, prietene. Eu sunt cel căruia îi pare rău. Îmi pare rău că m-am îndoit de tine. Într-una din zilele astea va trebui să vorbim. Ai... ai făcut câteva lucruri acolo, în adâncul pământului, care... Privi în jur, devenind brusc conştient că sunt înconjuraţi de străini... despre care aş vrea să ştiu mai multe. Şi se pare că am şi nişte goluri în memorie, ca de exemplu, cum m-am pricopsit cu asta.

Îşi suflecă mâneca, iar Vi şi Mama K icniră. Pe pielea braţului, Logan avea impregnat ceva ca un tatuaj care strălucea argintiu-verzui. El nu-l dezvălui pe tot, dar pentru Vi fusese evident încă de la început că liniile păreau stilizate şi abstracte, deloc întâmplătoare.

— Maiestate, interveni Drissa Nile, eu aş fi... precaută când arăt asta.

— Îmi pare rău că insist, zise Mama K, dar trebuie să luăm nişte decizii.

— Vrei să spui că eu trebuie să iau nişte decizii, spuse Logan pe un ton jucăuş.

— Da, Maiestatea Ta, îmi cer iertare.

Logan i se adresă întâi lui Kyllar.

— Ne-ai făcut un serviciu incomensurabil, la care n-aş fi

putut nici măcar să sper, darămite să ţi-l cer. Nu-ţi voi porunci, dar, în măsura în care consideri…

Pe chipul regelui se instală o umbră de amintire, ochii i se aţintiră în gol şi fraza se pierdu în aer.

— Sire? zise Kyllar, obligându-l să revină în prezent.

— Ciudat. Timp de câteva luni am înjurat alături de cei mai nenorociţi prizonieri, iar acum m-am întors la „consideraţii” şi „măsura în care”, zise el clătinând din cap şi zâmbi trist. Kyllar, până la urmă situaţia e clară. Dacă-l poţi ucide pe Regele-zeu înainte ca armatele noastre să se angajeze în luptă, am putea evita o bătălie sângeroasă. Te rog s-o faci, dar nu-ţi poruncesc. Ai făcut deja sacrificii enorme ca să mă salvezi. Ştiu că n-ai încredere în femeia asta, însă dacă ea consideră că-ţi poate oferi ajutor, foloseşte-l. Faptul că s-a predat în momentul în care ar fi putut să ne ucidă e o dovadă suficientă pentru mine cu privire la intenţiile ei. Vi este o armă la fel ca şi tine, iar eu nu-mi pot permite ca nicio armă din micul meu arsenal să rămână nefolosită.

— Şi crezi că-i înţelept să facem asta? întrebă Kyllar.

Logan îl privi în tăcere câteva clipe.

— Da.

— Atunci, aşa vom face, acceptă Kyllar. Tu ce ai de gând să faci în continuare?

— Mă duc să-i cer lui Terah Graesin armata mea. Pe urmă, am de gând să-mi recuperez ţara.

— Nu va fi chiar aşa uşor, zise Mama K.

Logan îi aruncă un zâmbet vag şi distant.

— Niciodată nu-i uşor.

CAPITOLUL 58

Helene se trezi cu o durere de cap năucitoare. Nu-şi putea mişca braţele sau picioarele. Când încercă s-o facă, simţi furnicături în degetele lor. Deschise ochii şi văzu alţi trei prizonieri, legaţi de mâini şi de picioare la fel ca ea. O altă frânghie trecea de la unul la altul. Zăceau în întuneric, cu siluetele luminate doar de lumina pâlpâitoare a focului halidoranilor. Helene era cea mai apropiată de cei şase halidorani care râdeau şi beau, sărind de la cuvinte pe care Helene le cunoştea la unele pe care nu le mai auzise niciodată, despre care presupunea că erau în halidorană.

Ea nu cuteză să se mişte prea mult ca să nu le atragă atenţia, aşa încât nu-l putea vedea decât pe cel care o capturase. Din spusele celorlalţi, află că se numea Ghorran. Ceilalţi râdeau pe seama lui fiindcă fusese rănit de o femeie.

Pentru o clipă, gravitatea situaţiei în care se afla aproape că o doborî pe Helene. Kyllar nu ştia că ea era acolo. De fapt, nimeni nu ştia. Niciun prieten nu putea să vină s-o salveze. Oamenii aceştia i-ar fi putut face orice şi ea nu s-ar fi putut împotrivi în niciun fel. Frica începu să-i apese pieptul, împiedicând-o să gândească şi să respire.

Pe urmă, începu să se roage, după ce-şi aminti că Zeul ştia unde se află. Pentru El, era o nimica toată s-o salveze. Într-un târziu, se calmă. O parte dintre soldaţi se culcaseră deja, lăsându-i de pază pe Ghorran şi pe cineva pe care nu-l putea vedea. Cei doi vorbeau în şoaptă.

— Nu cred că Vürdmeisterul Dada i-a spus Sfinţiei Sale ce facem noi, zise Ghorran. Există un motiv pentru care Roaba Neagră e un loc interzis. Dacă află Sfinţia Sa, cu noi ce-o să se întâmple?

— Neph Dada este un om măreţ şi foarte devotat lui Hali. Dacă el o slujeşte pe ea, dar nu şi Sfinţia Sa, tu de partea cui ai dori să te afli? îl întrebă celălalt.

— Am auzit că vrea să trezească un Titan, asta vrei să zici?

Celălalt râse încetişor.

— Vürdmeisterul vrea să facă o sută de lucruri. Bineînţeles că-şi doreşte un Titan, dar pentru asta n-are nevoie de tinere virgine, nu-i aşa?

— *Halivos ras en me,* zise Ghorran cu respect.

— Într-adevăr.

— Şi e posibil?

— Aşa crede Vürdmeisterul.

Ghorran şopti o înjurătură.

— Atunci ce treabă are cu băiatul? El la ce foloseşte?

— El nu-i chiar aşa de important. O să-l omoare ca să vadă ce pot face ei din corpul lui. Meisterii au pur şi simplu nevoie de cadavre proaspete.

Helene auzise de Roaba Neagră: era un loc unde se desfăşurase o bătălie, cu multă vreme în urmă. Se vorbea că acolo nu creştea nimic, nici chiar acum. Restul celor auzite erau însă de neînţeles pentru ea, cu excepţia faptului că Vürdmeisterul Neph Dada plănuise pentru ea ceva mai rău decât sclavia. Lăsă capul jos şi văzu că prizonierul de lângă ea se trezise. Era un băiat. Părea îngrozit.

CAPITOLUL 59

Mama K îi salvase azi viaţa lui Logan.

Mica lui armată, alcătuită din generalul Agon, ea însăşi şi Câinii lui Agon intrară în tabăra rebelă, stârnind aclamaţii. Totul ar fi fost mult diferit dacă Mama K n-ar fi stârnit zvonuri că Logan se întorcea după ce triumfase asupra celor mai îngrozitoare orori din Burdihan. Fără zvonurile acelea trimise din vreme, grupul lor ar fi fost întâmpinat ca o armată necunoscută, iar Terah Graesin l-ar fi putut ucide cu uşurinţă pe Logan. Fără îndoială, după aceea s-ar fi scurs şuvoaie de lacrimi pentru greşeală aceea teribilă.

Vechiul şi naivul Logan n-ar fi crezut niciodată că Terah Graesin ar fi fost în stare de aşa ceva. Logan cel din Burdihan era însă alt bărbat, mai tăcut, mai rezervat. Ştia foarte bine ce erau în stare să facă oamenii atunci când se simţeau ameninţaţi.

Iar Terah Graesin trebuia să-l considere pe Logan o ameninţare. Ea adunase oştirea în ultimele trei luni, supravieţuise tentativelor de asasinat şi-şi pierduse membri ai familiei. Alcătuise o armată pe care o adusese până în pragul unei bătălii. Totul pentru a fi regină.

Apariţia lui Logan ameninţa să-i spulbere ambiţia aceea cu numai o zi înaintea marii victorii. Legitimitatea lui era incontestabilă: provenea din familia care condusese ţara şi fusese declarat moştenitorul lui Gunder, pe a cărui fiică o luase de soţie. Multe familii îi juraseră credinţă lui Terah Graesin doar fiindcă erau convinse că fuseseră eliberate de legămintele făcute familiei Gyre.

Dacă vremurile ar fi fost diferite, Logan ar fi mers la Havermere şi ar fi trimis mesaje tuturor familiilor din regat, inclusiv Graesinilor. I-ar fi oferit lui Terah ocazia de a-şi vedea coaliţia destrămată, după care ar fi numit-o într-o poziţie onorabilă.

Nu era însă cazul. Armata rebelă se adunase la ceva mai mult de un kilometru de cea a Regelui-zeu. Cenarienii erau

de două ori mai mulţi decât halidoranii. Era adevărat că aceştia din urmă aveau meisteri şi Vürdmeisteri, dar şi aşa victoria părea sigură.

Pentru Logan, Agon şi Mama K, bătălia era însă sinonimă cu masacrarea trupelor cenariene. Aşa că grupul lor mic, de doar o sută de oameni, pătrunse până în inima taberei rebele.

Logan avea noroc. Cerul era destul de înnorat şi astfel ochii lui, care nu se adaptaseră încă la lumina soarelui, puteau vedea destul de bine. Pleoapele mijite nu ajutau atunci când doreai să ai înfăţişarea unui rege.

Se apropiau de pâlcul corturilor în care stăteau nobilii, când în întâmpinarea lor ieşi un grup de doisprezece călăreţi, conduşi de un ofiţer ce purta un arc lung alitaeran fără coardă, asemănător unui toiag. Logan şi armata lui se opriră.

— Prezentaţi-vă! strigă sergentul Gamble.

— Acesta, începu Agon să vorbească îndeajuns de tare pentru a fi auzit de comandant şi de oamenii lui, este regele Logan Gyre, moştenitor de drept, şi prin tradiţie al tronului, acum suveran al măreţului nostru regat. Regele a murit, trăiască regele!

Era o declaraţie de război şi vestea avea să se răspândească în toată tabăra în câteva minute. Mama K trimisese deja vorbă aghiotantului lui Logan, iar soldaţii familiei Gyre ocupaseră poziţii lângă pavilioanele nobililor. Ei izbucniră în urale.

— Regina vă va primi imediat, milord, zise sergentul Gamble.

Logan descălecă în faţa cortului lui Terah Graesin. Când Mama K şi Agon Brant dădură să-l urmeze, gărzile îi opriră.

— Numai dumneavoastră, milord, zise unul dintre ei.

Logan îl fixă cu privirea. Nu spuse nimic. Pentru un moment, lăsă bestia dinăuntrul lui să se trezească. Nu trecuse prin iad doar pentru a fi acum oprit de un străjer. Dispoziţia i se schimbă, trecând de la hotărâre spre furie. Simţi furnicături în antebraţ.

Străjerul se retrase un pas şi continuă pe un ton gâtuit.
— Milord, zise el cu greutate, doar nobilii au…
Logan continuă să-l fixeze, iar cuvintele celuilalt se stinseră. Mama K şi Agon îl urmară înăuntru.

*

Pavilionul reginei era imens. În interiorul lui, pe mese stăteau răspândite hărţi, în jurul cărora se îngrămădeau nobili. Unii arătau cu adevărat comic, cu burţile grase strânse în armuri pe care nu le mai folosiseră de douăzeci de ani. În două boluri se vedeau pietricele albe şi negre. „Pe zei, îşi votează planul de bătălie.” Lângă Mama K, Brant Agon scoase un sunet sugrumat de indignare.
Mama K privea în jur, socotind pe cât de repede era în stare numărul aliaţilor siguri, al aliaţilor potenţiali şi al duşmanilor declaraţi. Ştia că i-ar fi putut oferi coroana lui Logan, dacă el i-ar fi îngăduit două săptămâni în care să-şi folosească abilităţile speciale. Acum, cu doar o zi înainte de o bătălie majoră împotriva unui inamic pe care îl ura toată lumea, şansele erau cu totul altele. Unica ei speranţă era ca un nobil s-o atace pe ea, pe Logan sau pe Brant Agon. Ar fi putut apoi să-l distrugă, transformându-l într-un duşman implacabil, ceea ce nu i-ar fi făcut prea mult rău lui Logan.
— Ia te uită, Logan Gyre, cum au decăzut unii! exclamă Terah Graesin, care apăru de după câţiva nobili mai înalţi păşind cu mers ostentativ pe covoarele luxoase. Cine s-ar fi aşteptat să apari în compania târfelor şi pensionarilor? Sau mai degrabă a ologilor şi a pizdelor?
Nobilii rânjiră.
— Îţi cauţi de muncă? întrebă Mama K.
Se lăsă o tăcere atât de profundă, încât s-ar fi putut auzi şi o pană care cade la pământ. Mama K era însă nepăsătoare, în pofida şocului pe care îl crease. Terah Graesin îl întâmpinase pe Logan cu ghearele scoase. Asta nu era bine.
Un tânăr îşi făcu loc prin mulţime până în faţa ei.
— Dacă mai vorbeşti aşa, te ucid cu mâna mea! exclamă Luc Graesin, fratele chipeş, dar prost, al lui Terah, în

vârstă de doar şaptesprezece ani.

„Oh, Luc, habar n-ai tu! Îţi cunosc secretul. Te-aş putea termina chiar acum.”

Doar că nu era în stare. Aici, acum, adevărurile crunte oferite pe nepusă masă n-ar fi fost credibile. Terah Graesin n-ar fi făcut decât să se încăpăţâneze şi mai tare.

— Îmi cer iertare, dar rangurile nobiliare se schimbă atât de repede în ultima vreme, încât am uitat că vorbesc unei ducese, spuse Mama K.

— Unei regine, zise Luc. Reginei tale!

Mama K arcui sprâncenele de parcă tânărul încerca s-o păcălească. Era un mic gest menit să le amintească tuturor cât de mult şi cât de rapid intenţiona Terah Graesin să se ridice.

— Însă alături de mine se află adevăratul rege, zise ea, desemnat drept moştenitor de regele Gunder al IX-lea şi încoronat ca atare. Este cel căruia i-aţi jurat deja credinţă.

Ştia însă că pierduse deja. Citise asta pe chipul lui Terah Graesin, care exprima sfidarea şi ura absolută.

— Ajunge, Gwinvere, interveni Logan.

Ea consimţi printr-un zâmbet. Făcu un pas în spate, lăsă capul în pământ şi deveni brusc umilă.

— Pot să vă aduc aminte tuturor, se auzi o voce de lângă hărţi, că ne confruntăm mâine cu armata Regelui-zeu şi cu vrăjitorii lui?

Vorbise contele Drake, împăciuitor ca întotdeauna.

— Nu trebuie să ne aminteşti, zise Terah Graesin. Avem armata, câmpul de bătălie, avantajul numeric şi în câteva momente vom avea şi o strategie.

— Nu, spuse Agon.

— Pardon? întrebă Terah indignată.

— Este armata Maiestăţii Sale, zise Agon. Domnilor, mulţi dintre voi aţi fost prezenţi la ospăţul dinaintea loviturii de palat. Garret Urwer, tatăl tău a murit lângă mine, în turnul de miazănoapte. La fel ca unchiul tău, Bran Braeton. S-au sacrificat ca să-l salveze pe regele nostru, pe Logan Gyre. Aţi fost acolo…

— Ajunge! strigă Terah Graesin. Ştim ce-a zis regele

nebun.

Deci monarhul fusese smintit când îl desemnase pe Logan moştenitorul său. Nu era un plan perfect de atac, dar nici foarte rău. Dacă ar fi avut timp, Mama K le-ar fi reamintit tuturor momentul loviturii de palat, irelevanţa sănătăţii mintale a regelui în raport cu legalitatea hotărârilor lui şi de căsătoria lui Logan cu Jenine. Ar mai fi putut şi să orchestreze o presiune comună din toate părţile care s-o determine pe Terah să renunţe la pretenţiile ei. Toate astea erau însă irelevante acum. Trebuia pur şi simplu să aştepte inevitabilul.

— Milady, zise ducele Havrin Wesseros. Aceşti oameni spun doar ceea ce s-ar şuşoti pe la colţuri şi prin marile saloane din întregul regat, dacă ar fi timp. Mi se pare că trebuie să luăm decizii în clipa asta, şi vremea-i scurtă.

— Nu vreau să le ascult minciunile! şuieră Terah.

— Chiar nu înţelegi? insistă ducele Wesseros. Dacă nu-i asculţi, Logan va pleca şi n-o va face singur. Va lua cu el jumătate din armata noastră, poate şi mai mult. Vrea cineva să se lupte cu halidoranii având doar jumătate din forţele actuale?

„Eşti pe aproape. Dar eşti îngrijorat de plecarea persoanei nepotrivite."

— După cum spui, interveni Agon, regele era nebun când a murit. Sa'kagéul l-a otrăvit în timpul ospăţului.

— L-a otrăvit? Tu l-ai ucis, Brant! strigă Garret Urwer.

— Da, eu l-am omorât, recunoscu Agon. N-am de gând să mă justific acum. Important este că Halidorul dorea să distrugă familia regală tocmai în acest scop. Ţelul său a fost să divizeze orice mişcare de rezistenţă înainte ca ea să înceapă. Regele Gunder a înţeles asta şi de aceea – nu în noaptea loviturii, când a fost otrăvit, ci în cursul zilei, mai devreme – a măritat-o pe fiica lui, Jenine, cu Logan. Mulţi dintre voi i-aţi jurat credinţă lui Lady Graesin. Supunerea voastră era însă datorată deja lui Logan Gyre. Ca atare, sunteţi eliberaţi de jurămintele către ducesă.

— Nu vă eliberez pe niciunul! zbieră Terah Graesin.

Izbucni haosul. Nobilii începură să urle unii la alţii,

adunându-se în grupuri pentru a vorbi cu sfetnicii lor, dar şi cu prietenii apropiaţi, unii înclinând spre Terah Graesin, alţii spre Logan, care privea totul impasibil. Înţelesese şi el.

— Staţi aşa! zise ducele Wesseros.

Semăna foarte bine cu sora lui, Nalia, ultima regină. Fusese plecat din capitală pentru inspectarea unor teritorii cucerite de Lae’knaught în răsăritul Cenariei când avusese loc lovitura de palat. Ridică mâinile, iar ceilalţi nobili amuţiră treptat.

— Timpul trece şi ne aşteaptă o bătălie, spuse el. Aşezaţi-vă în dreptul bărbatului sau a femeii care aţi vrea să ne conducă.

— De ce nu folosiţi pietrele din boluri, pentru ca oamenii să poată vota cu adevărat pe cine vor? întrebă Mama K.

Se blestemă imediat. Ar fi trebuit să lase pe altcineva să sugereze asta, însă ducele adusese vorba despre vot atât de repede, încât ea trebuise să intervină. Toată discuţia era complet nefolositoare în lipsa unui vot secret.

— Mâine va trebui să ne prezentăm pe câmpul de bătălie. Cred că şi astăzi ar trebui să avem curajul de a ne înfăţişa aşa cum suntem, zise Terah Graesin.

„Deşteaptă ticăloasa!”

Se lăsă din nou liniştea, iar oamenii începură să se mişte.

Mama K fusese deprimant de precisă în estimările ei cu privire la alegerile fiecăruia. În marea lor majoritate, nobilii mai mici păreau că preferă să se alăture lui Logan, dar nu îndrăzneau să-şi sfideze lorzii suverani. De aceea dorise Mama K un vot secret. Terah îşi concentrase mituirile doar asupra celor puternici.

Acum, existau trei tabere: a lui Logan, a lui Terah şi a celor indecişi.

— Aşa cum am suspectat, zise ducele Wesseros, care era în fruntea nehotărâţilor. Toată discuţia asta n-a adus nimic bun. Odată cu asasinarea Gunderilor, în ţara noastră au mai rămas doar trei familii mari şi iată-ne acum aici! Mi se pare că deocamdată avem o cale de aur, cea de mijloc.

Logan Gyre, Terah Graesin – având în vedere că se află în joc soarta tuturor compatrioţilor, puteţi lăsa deoparte propriile voastre interese meschine?

„Ce bufon! Ce idiot! Ce târâie-brâu! Se crede deştept. Dacă n-ar fi creat şi o a treia tabără, Logan ar fi avut cel puţin majoritatea. Ar mai fi existat o şansă.”

— Ce vrei să spui? întrebă Terah.

Logan ştia deja. Mama K putea citi asta pe faţa lui împietrită.

— În noaptea asta, în ajunul unei bătălii care va hotărî viitorul ţării noastre, doriţi să vă divizaţi forţele sau să le uniţi? Logan şi Terah, vreţi să vă căsătoriţi?

Terah privi în jurul ei, încercând să vadă cine o sprijinea. Tabăra ei se micşora. Îi privi pe cei care stăteau sfidători de partea lui Logan, dar şi pe cei care rămăseseră pasivi, cu ducele Wesseros. Pe urmă, îl examină pe Logan. Nu era privirea unei femei care apreciază un peţitor, ci una care căuta orice fel de slăbiciune.

— Pentru ţara pe care o iubesc, da, zise Terah Graesin.

— Logan?

— Da, zise el înlemnit.

„Zeii să-l aibă în pază.”

CAPITOLUL 60

Ridicaseră o platformă în mijlocul taberei, aşa încât toată armata să poată vedea nunta. Oamenii se adunaseră deja, venind de la focurile lor, iar ofiţerii îi organizau şi-i aliniau pentru ceremonie, în timp ce luna se ridica pe cer. Pe lângă trupe, câteva mii de civili care îi însoţeau pe militari se înghesuiau în jurul platformei.

— Logan, zise contele Drake închizând uşa cortului micuţ în care se pregătea regele, nu te poţi căsători cu ea!

O vreme, Logan nu răspunse. Vorbi într-un târziu, cu voce joasă şi tristă.

— Şi ce altceva aş putea face?

— Zeul îţi va oferi o cale de a evita orice ispită.

— Eu nu cred în zeul tău, Drake.

— Adevărul nu depinde de credinţa ta în el.

Logan clătină încet din cap, ca un urs slăbit după luni de hibernare.

— Căsătoria cu Terah nu-i o ispită. Tatăl meu a luat de nevastă o femeie frumoasă, dar veninoasă, iar eu am văzut ce-a păţit.

— O lecţie de care ai face bine să ţii seamă. Ai în vedere însă şi faptul că mama ta nu era nici pe departe capabilă de asemenea distrugeri.

Ochii lui Logan scânteiară, iar ursul ridică uşor capul, înălţându-se deasupra tuturor.

— Dacă tu crezi că există o cale care să nu ne distrugă, spune-mi-o şi mie! Nu vreau să mă căsătoresc…

— N-am spus că mariajul era ispita.

— Şi atunci?

— Puterea, rosti contele Drake bătând cu bastonul în pământ.

— La naiba, omule! Trebuie ori să mă-nsor cu ea, ori să ne condamn pe toţi la moarte. Chiar crezi că nu m-am gândit la niciun mijloc prin care să conving majoritatea oamenilor să mă urmeze? Ba da! Probabil că aş putea lua două treimi din ei şi să plec. Asta ar însemna să-i condamn

la moarte pe restul. Te aştepţi să cer câtorva mii de oameni să se sacrifice doar pentru ca eu să pot evita un mariaj prost?

— Nu, Logan, zise contele Drake, aplecându-se peste baston şi părând că avea cu adevărat nevoie de sprijin. Întrebarea mea este: Poţi tu să fii regele care trebuie să fii cu o asemenea regină lângă tine? Terah Graesin lăsase garda jos astăzi. Ai prins-o într-un moment de slăbiciune. Asta nu se va repeta.

— Mulţumesc pentru c-ai subliniat cât de luminos îmi este viitorul. Şi fiindcă tot nu mă poţi ajuta să-l evit, mai bine ajută-mă cu îmbrăcatul.

— Regele meu, uneori ieşirea dintr-o gaură nu presupune neapărat să te caţări.

— Ieşi! se răsti Logan.

Contele Drake făcu o plecăciune şi plecă întristat.

Logan luă coroana modestă şi o puse pe cap. Mama K avusese grijă să arate ca un rege. Fusese bărbierit, tuns, trupul îi fusese uns cu uleiuri şi împodobit cu blănuri. Era îmbrăcat cu o tunică gri-închis şi o mantie tivită cu mătase samit albă. Atinsese vârsta majoratului cu puţin timp înainte de lovitura de palat, dar uitase să-şi aleagă propriul blazon. Acum văzu că Mama K se ocupase şi de asta. Conţinea imaginea şoimului alb al familiei Gyre pe fond negru, dar pasărea purta lanţuri rupte la picioare, iar fondul negru era de fapt un cerc care amintea de Gaură. Pasărea avea aripile întinse. Era un blazon frumos. Tatăl lui ar fi fost mândru.

„Tu ce-ai fi făcut în locul meu, tată?” În tinereţe, tatăl lui se căsătorise pentru a-şi salva familia. Acum ar mai fi procedat la fel?

Pânza de la intrarea în cort se dădu la o parte şi Mama K intră. Îl privi cu compasiune sinceră. Ea nu putea înţelege. Ea nu iubise niciodată aşa cum iubise Logan. Pentru ea, alegerea lui fusese cea evidentă. Căsătoreşte-te cu Terah acum şi rezolvă problema mai târziu. În locul lui, Mama K ar fi plănuit, ar fi manipulat, ba chiar ar fi poruncit uciderea reginei.

— E momentul, zise ea.

— Blazonul e perfect, spuse Logan. Mulţumesc.

— Ai observat aripile? Vârfurile lor trec dincolo de cerc, Maiestate. Şoimul va fi întotdeauna liber.

Urcară împreună pe platforma care era de fapt un cerc de aproximativ aceeaşi dimensiune cu Gaura. Forma trebuia să simbolizeze natura perfectă, eternă şi indestructibilă a căsătoriei. În timp ce Logan urca, cu mii de ochi pironiţi asupra lui, îndreptându-se spre locul din centru care-i era hărăzit, inima îi tresări fiindcă realiză că acolo ar fi fost locul în care s-ar fi prăbuşit în Gaură. Se simţi rău, ca într-un acces de claustrofobie. Îşi aminti cum se întindea cât putea deasupra Găurii. Pentru ce? Pentru o pâine îmbibată cu urină pe care n-ar fi dat-o nici animalelor.

Începu să cânte muzica, iar pâinea lui îmbibată cu urină păşi graţioasă pe platformă.

O parte din Logan o râvnea, aşa cum poftise la mâncare în Gaură. În ultimele trei luni, fusese atât de slăbit, de înfometat şi de preocupat să supravieţuiască, încât abia dacă se gândise la sex. Înainte de Burdihan, nu se gândea însă la nimic altceva. Acum, că ieşise şi-şi recâştigase puterile, vechiul Logan începea să se arate şi el. Terah Graesin era înaltă şi mlădie, cu forme aproape băieţeşti, dar zâmbetul era al unei femei. Se mişca precum o femeie care ştia ce le place bărbaţilor şi era conştientă de atuurile ei. Partea înfometată şi lacomă a lui Logan dorea să se culce cu ea.

Şi pâinea cu urină păruse întotdeauna foarte bună până când o gustai. Cel puţin însă îţi umplea stomacul; nu conta cum te simţeai după aceea. Aşa şi acum: cel puţin avea să facă sex. Pe toţi zeii, la douăzeci şi unu de ani era încă virgin!

Ironia gândului acela îl făcu să zâmbească trist. Terah îi observă surâsul şi-i răspunse la fel. Arăta fantastic. Părul îi era strâns într-un… oricum, ceva foarte sofisticat. Logan se întrebă câţi croitori se înjuraseră unul pe altul în ultimele două ore pentru a-i putea transforma o rochie într-o

vestimentaţie demnă de o mireasă. Avea culoarea tradiţională, verde, a fertilităţii şi a vieţii noi, era croită strâns pe corpul suplu al femeii, ornată bogat pe spate şi cu un şliţ care-i expunea o bună parte a piciorului, element care, cu siguranţă, nu făcea parte din tradiţie, dar era binevenit. Totul se completa cu un voal elegant ce simboliza castitatea şi se potrivea perfect cu rochia, însă nu neapărat şi cu femeia care îl purta.

„Ei bine, măcar o să am parte de oricât sex doresc, dacă reputaţia ei se va adeveri.” Gândul plescăi în stomacul lui ca urina caldă. Nu, mai bine să nu se gândească la reputaţia ei.

Indiferent de ce simţea el, Terah Graesin reuşise într-un fel să obţină ceea ce Logan crezuse imposibil. Era atrăgătoare şi în acelaşi timp regală – pentru ea totul însemna putere, indiferent că sursa acesteia era statutul, personalitatea sau corpul ei. Toate acelea erau doar unelte pentru a-şi impune voinţa.

Puterea… Contele Drake spusese că adevărata ispită era puterea.

Terah veni lângă el şi-i luă mâna cu timiditate. Mulţimea aclamă. Îl prinse de mână exact la fel cum o făcuse şi Jenine când tatăl ei le anunţase mariajul. Logan îşi înghiţi nodul din gât. Jenine acţionase spontan. Terah fusese la cina aceea. Văzuse gestul şi felul în care ceilalţi oameni îl aprobaseră. O imitase pe Jenine în mod deliberat.

— Linişteşte-te, îi şopti ea. Te despart doar cinci minute de tot ce ai visat vreodată.

„Eşti proastă dacă-ţi imaginezi aşa ceva.” Logan afişă un surâs fals şi porunci propriului său corp să se destindă. Nu era chiar ceea ce şi-ar fi dorit, dar situaţia se putea schimba. Îl putea învinge pe regele Ursuul. Putea îmblânzi Sa’kagéul. Putea aboli legile cu privire la săraci. Putea…

Asta era! Despre asta îl prevenise contele Drake, despre ispita puterii. Îşi răsuci ambiţiile în minte, pe toate părţile. „Nu-i pentru mine, ci pentru popor.” Însă nu era adevărat în totalitate, nu-i aşa? Îi plăcuse să ordone execuţia lui Gorkhy, îi plăcuse să-l dea afară pe conte: Logan decreta şi

lucrurile se întâmplau. Oamenii îi ascultau poruncile. Fusese atât de neajutorat în timpul petrecut în Burdihan, încât ideea că nu se va mai supune niciodată nimănui avea un gust încântător.

„Bine, conte Drake, înţeleg. Şi care-i calea de ieşire?”

Era prea târziu. De o parte a sa stătea un hecatonarh cu mantia sa bogat ornată – o sută de culori pentru cei o sută de zei. De cealaltă parte se afla un bărbat înveşmântat în straie maronii simple, un slujitor al Zeului. Ducele Wesseros îşi ocupă locul în mijloc. Terah dorise să se asigure că ritualul va fi dus la bun sfârşit în trei forme. Uralele începură să crească în timp ce cincisprezece mii de oameni ovaţionau fericiţi către cuplul despre care sperau că-i va salva.

— Pot să le vorbesc? întrebă Logan.

— În niciun caz! i-o tăie Terah. Ce plan mai e şi ăsta?

— Nu-i niciun plan. Vreau doar să vorbesc celor care vor vărsa sânge şi vor muri pentru noi. N-am mai avut ocazia s-o fac.

— Vrei să-i montezi împotriva mea, protestă Terah.

— Ce-ar fi, interveni ducele Wesseros, dacă Logan ar jura să nu spună nimic negativ despre tine? Iar dacă o va face, eu îl voi întrerupe. E acceptabil, milord?

— Da, zise Logan.

— Milady? insistă Wesseros. E totuşi regele lor.

— Foarte scurt.

— Logan, ai cinci minute, zise ducele Wesseros, după care se apropie şi continuă cu vocea abia şoptită: Şi fie ca spiritul lui Timaeus Rindder să te inspire.

Era o declaraţie de sprijin. Timaeus Rindder fusese un orator de asemenea talent, încât transformase pierderea unei curse de care într-o lovitură de stat, deşi fusese împovărat cu exact aceleaşi restricţii pe care ducele i le impusese lui Logan. În felul său, ducele Wesseros îi spusese „dacă poţi atrage oamenii de partea ta, vin şi eu”.

— Prieteni, mâine vom înfrunta împreună zăngănitul armelor şi urletul bătăliei.

Logan abia îşi începuse discursul când observă că

puterea glasului său se dublează, o dată şi apoi încă o dată. Se opri, dar îl văzu imediat pe Tevor Nile stând în primul rând şi zâmbindu-i. Logan se prefăcu că nu era ceva important şi, imediat, toţi îl imitară.

— Mâine vom înfrunta un duşman pe care l-am mai văzut la faţă. I-aţi privit chipul când v-a spart uşile. I-aţi văzut cizmele noroindu-vă podelele. I-aţi văzut torţele incendiindu-vă ogoarele muncite din greu. I-aţi simţit pumnii, biciul şi dispreţul, dar aţi refuzat să vă predaţi!

Emotivitatea şi caracterul autocritic al lui Logan – „Aş fi putut să spun mai bine? Nu cumva îmi tremură vocea? De ce mi-e atât de greu să inspir profund?” – se topiră când văzu feţele ridicate ale celor care erau de acum poporul lui. Cu doar câteva luni în urmă, nu avusese habar cine era poporul cenarian. Îi cunoscuse şi-i iubise pe ţăranii de pe domeniile Gyre, dar împărtăşise din plin dispreţul nobililor pentru masele nespălate. Cât de simplu era să ceri unei gloate de oameni fără nume şi fără faţă să se sacrifice pentru tine!

— Prieteni, am petrecut ultimele trei luni în ceea ce voi numiţi Fundătura Iadului. Am fost acoperit de rahat şi de duhoarea oamenilor. Mi-am petrecut timpul temându-mă de moarte, dar şi de lucruri mai rele. Mi-au luat hainele. Mi-au luat demnitatea. I-am văzut pe cei buni suferind din cauza celor răi. Am văzut o femeie violată şi o femeie care s-a sinucis pentru a nu mai fi violată încă o dată. Am văzut cum oameni buni şi oameni răi deopotrivă au făcut pact cu întunericul. La fel am procedat şi eu. Ca să supravieţuiesc. Prieteni, eu am fost încarcerat sub pământ. Voi însă aţi fost încarceraţi la suprafaţă. Aveţi aceleaşi temeri ca şi mine, aţi văzut aceleaşi orori, ba poate chiar mai rău. Ne-au fost ucişi prieteni. Am ştiut că rezistenţa înseamnă moarte... aşa că, prieteni, poporul meu, am considerat că nu avem şanse şi apoi ne-am pierdut şi speranţa. Am fugit, ne-am ascuns.

Logan făcu o pauză şi oamenii tăcură, aşteptând.

— Ştiţi despre ce vorbesc? reluă el. Aţi simţit furia? Aţi simţit neajutorarea? Aţi văzut cum se manifestă răul, totuşi

n-aţi făcut nimic pentru a-l opri? V-a fost ruşine?

Bărbaţii şi femeile evitau să-şi privească vecinii în ochi, de frică să nu le fie văzute lacrimile, dar capetele lor încuviinţau mut: da, da.

— Mie mi-a fost ruşine, continuă Logan. Însă lăsaţi-mă să vă spun ce-am învăţat în Burdihan. Acolo am aflat că suferinţa ne poate oferi adevărata măsură a puterii noastre. Am văzut cum un om poate fi laş într-o zi şi erou în următoarea. M-am convins că nu sunt pe atât de bun pe cât mă crezusem. Dar cel mai important lucru pe care l-am aflat despre mine a fost că, deşi a trebuit să plătesc un preţ imens, m-am putut schimba. M-am convins că ceea ce a fost distrus poate fi refăcut. Şi ştiţi cine m-a învăţat asta? O prostituată. Într-o femeie amărâtă care îşi ducea zilele în ruşine, eu am descoperit onoare, curaj şi loialitate. Ea mi-a oferit inspiraţia, ea m-a salvat. Astăzi, avem printre noi femei care v-au oferit aceeaşi lecţie. Mulţi dintre voi sunteţi ruşinaţi de mamele, soţiile şi fiicele care au fost violate, care au fost aruncate în sclavie sexuală la castel ori s-au vândut în bordeluri ca să poată supravieţui. Le-aţi respins, v-aţi întors faţa de la ele. Eu vă spun însă că soţiile, mamele şi fiicele voastre ne-au arătat cum să luptăm. Ele ne-au dat Nocta Hemata, ne-au făcut să avem curaj, demonstrându-ne în acelaşi timp cât de uşor poate fi parcurs drumul de la ruşine la onoare. Le rog pe toate femeile care au luptat în noaptea aceea să facă un pas în faţă!

Câteva femei ieşiră imediat din rând. Îmboldite de curajul lor, altele le urmară exemplul. Bărbaţii se dădeau tăcuţi din calea lor. În câteva momente, trei sute de femei se adunaseră în faţa platformei. Unele plângeau, dar îşi ţineau spatele drept şi bărbia ridicată. Soldaţii aliniaţi nu-şi mai ascundeau lacrimile. Şi nu erau numai cei care le cunoşteau pe femeile acelea, ci şi cei proveniţi de la ţară, care trebuie să fi avut la rândul lor femei de care se simţiseră ruşinaţi şi dezonoraţi, bărbaţi care se dispreţuiau acum pentru asta.

— Astăzi, zise Logan, vă declar membre fondatoare ale

Ordinului Jartierei. O jartieră, pentru că voi aţi transformat ruşinea în onoare. Arătaţi-o cu mândrie şi vorbiţi-le nepoţilor despre curajul vostru. Şi niciun bărbat nu va putea intra vreodată în acest ordin până când nu va da dovadă de cel mai înalt grad de eroism şi curaj cu putinţă.

Mulţimea izbucni în urale. Era cel mai bun lucru pe care îl făcuse Logan vreodată.

— Mi-e teamă, urmă el făcând semn adunării să se liniştească, mi-e teamă că jartierele nu sunt încă gata. Se pare că n-avem toate materialele la îndemână. Vedeţi voi, plănuim să le facem din pânza steagurilor halidorane.

Ei ovaţionară din nou.

— Ce ziceţi, soldaţi? Credeţi că le putem ajuta?

Ei izbucniră în urale şi mai puternice.

— Acum, fraţilor, vă rog, îmbrăţişaţi-le pe cele pe care le iubiţi. Ele au nevoie de voi. Iar voi, surorilor, îmbrăţişaţi-i pe aceşti bărbaţi ruşinaţi şi zdrobiţi. Şi ei au nevoie de voi. Mai am doar câteva vorbe să vă spun.

Logan trase adânc aer în piept. Discursul era deja mai lung decât îşi propusese. Nu înfiinţase Ordinul Jartierei ca să câştige sprijin. Fusese doar ceva care trebuia remediat. Într-un fel sau altul, reuşise totuşi să le inspire o speranţă care se citea acum pe toate chipurile din jur.

— Cu câteva luni în urmă, n-am vrut să fiu rege, continuă Logan, dar ceva m-a schimbat în Burdihan. Înainte să ajung acolo, vă priveam ca pe o gloată. Acum suntem toţi fraţi şi surori. Vă pot cere să suferiţi cu mine, să muriţi cu mine, şi într-adevăr v-o cer. Mulţi vom vărsa mâine sânge, iar unii vor muri.

Privi în jos spre Gaura în mijlocul căreia stătea. „Oare asta-i calea de care-mi vorbeai, Drake? Ah, tată, ai fi fost mândru de mine?”

— Vă pot cere să suferiţi ca să vă rupeţi lanţurile, însă nu vă pot cere să suferiţi doar pentru ambiţia mea.

Mulţimea tăcu brusc.

— În Burdihan, am învăţat că un bărbat sau o femeie pot avea putere asupra vieţii şi a morţii, dar nu există ceva care să poruncească iubirii. Prieteni, vă iubesc la fel ca pe

întreaga naţiune şi ne vom câştiga libertatea. N-o iubesc însă deloc pe această femeie. Nu mă voi căsători cu Terah Graesin nici astăzi şi nici în vreo altă zi.

— Ce? urlă Terah Graesin păşind în faţă. Opreşte-l, Havrin!

Ducele Wesseros o trase însă înapoi, iar Tevor Nile nu-i amplifică vocea.

— Terah, zise ducele. Dacă încerci să-l opreşti acum, va izbucni imediat războiul civil.

Mulţimea se înfioră, străbătută de un vuiet. Bărbaţii îşi priveau vecinii, scoţându-şi armele din teci şi încercând să vadă cine de partea cui era.

— Opriţi-vă! strigă Logan şi vocea sa bubui deasupra adunării. Nu vreau ca nici măcar un om să moară pentru ca eu să ajung rege, cu atât mai puţin o mie de oameni. Lady Graesin, se întoarse el, îmi juri supunere?

Ochii femeii aruncară scântei şi de data asta Tevor Nile îi amplifică glasul.

— Nici dacă ar costa o mie de mii de vieţi!

Logan ridică mâinile ca să liniştească gloata.

— Prieteni, n-avem nicio speranţă să-i învingem pe halidorani dacă nu suntem uniţi. De aceea, zise el întorcându-se spre Terah Graesin, a cărei faţă schimonosită de furie o făcea să pară mai puţin frumoasă, promite-mi că vei înfiinţa Ordinul Jartierei şi că-i vei graţia pe tovarăşii mei pentru toate nelegiuirile săvârşite până în prezent, promite-mi astea, iar eu îţi voi jura ţie supunere.

Terah Graesin ezită doar un moment. Ochii i se măriră a neîncredere, însă îşi reveni înainte să poată interveni altcineva.

— Bine, zise ea. Acum jură!

Logan îngenunche cu faţa spre centrul platformei, unde stătea Terah. Era într-o poziţie inversă celei în care şoimul îşi întindea aripile dincolo de cercul negru al supunerii şi prizonieratului. Schimba cu totul lucrurile.

„Uneori ieşirea dintr-o gaură nu presupune neapărat să te caţări.” Atinse piciorul femeii, împlinind ritualul prin care îi jura credinţă.

— Ca semn suprem de recunoaştere a valorii tale, zise regina Graesin cu voce îmbibată de venin, vei avea onoarea de a conduce primul nostru atac. Cuvintele tale atât de convingătoare îi vor impresiona fără îndoială pe Vürdmeisteri.

CAPITOLUL 61

Kaldrosa Wyn stătea împreună cu alte sute de femei în primul rând al mulţimii, toate în diferite stări de şoc, neîncredere şi lacrimi. Pur şi simplu, emoţiile nu mai puteau fi stăpânite. De obicei, ea detesta să plângă. Acum însă, simţea lacrimile ca pe o eliberare.

Avea senzaţia că inima îi devenise de trei ori mai mare. Ducele Gyre o uimise. Era un bărbat care renunţase la cea mai mare ambiţie a vieţii lui pentru iubire. Reuşise să-i spargă cochilia dură de amărăciune care începuse să i se formeze în jurul inimii. El le transformase din prostituate în eroine. Era un sfânt. Iar ticăloasa aceea îl trimitea la moarte.

Mulţimea se năpusti apoi printre ele, bărbaţii împingându-se în căutarea iubitelor pe care le renegaseră. Lângă Kaldrosa, Daydra suspina. Un bărbat cât un urs îşi făcu loc prin gloată înaintând către ea, iar când fata îl văzu, hohotele îi deveniră mai puternice. Era un bărbat vârstnic, tatăl ei, şi din ochii lui şiroiau lacrimi care se prelingeau în mustaţa lui imensă. Înainte ca el să apuce să spună vreun cuvânt, Daydra leşină. El o prinse şi o ridică în braţe ca pe un copilaş. Un alt cuplu se îmbrăţişa lângă Kaldrosa, strângându-se puternic unul pe celălalt.

Kaldrosa încercă să nu le urască pe femeile acelea pentru bucuria lor. Şi ea se simţea nouă, diferită, eliberată de povara muntelui de ruşine pe care îl purtase pe umeri. Tomman era însă în Cenaria. Oare ar fi iertat-o atât de uşor? Oare va mai avea parte de căldura braţelor lui după ce vor face dragoste, de momentele acelea în care totul renaşte?

Mulţimea începea să se rărească, iar femeile care nu-şi găsiseră fostele iubiri se adunară în faţa podiumului. Se priviră între ele şi simţiră că se cunosc, până şi cele care nu se mai văzuseră vreodată. Erau surori. Chiar şi aşa însă, nu erau singure. Soţiile care ascultaseră discursul din spate şi care ştiuseră că vor fi fete lăsate pe dinafară de

familiile lor îşi făcură loc printre bărbaţi şi începură să le îmbrăţişeze şi să plângă împreună.

Într-un colţ, Kaldrosa Wyn o văzu pe Mama K. În ochii femeii aceleia măreţe nu se vedeau lacrimi, dar spatele îi era drept ca o scândură, ceea ce o făcea să pară că şi-ar fi dorit să existe un bărbat şi pentru ea în mulţime. Kaldrosa dădu să pornească în direcţia ei, mirându-se în acelaşi timp de propriul curaj – să mergi s-o consolezi pe Mama K! – când îl văzu.

Purta uniforma vânătorilor de vrăjitori ai generalului Agon: într-o mână ţinea un arc scurt şi straniu, avea o tolbă de săgeţi atârnată pe spate şi purta pieptar din piele fiartă peste tunica verde cu dungi galbene. Aşa cum scrutau mulţimea, ochii viteazului Tomman păreau însă speriaţi. Pe urmă, privirile lor se întâlniră.

Tomman se prăbuşi în genunchi, ca o marionetă căreia i se taie sforile. Arcul căzu în noroi, uitat. Faţa i se schimonosi. Dădu braţele în lături, cu ochii împăienjeniţi de lacrimi. Era o scuză mai umilă decât ar fi putut construi din cuvinte.

Kaldrosa alergă spre el.

*

— Simt c-am fost aici de mai multe ori decât unii locuitori, bombăni Kyllar.

— Linişte! zise Vi.

Când venise după Logan, Kyllar luase o canoe în care abia dacă încăpuseră ei doi. Deşi mică, barca fusese incredibil de rapidă şi reuşise să evite singura ambarcaţiune care patrula în jurul Insulei Vos. Acum patrulau trei ambarcaţiuni, aşa încât urmau să ajungă pe insulă în acelaşi fel în care o făcuse el când o salvase pe Helene.

Aflat în urma femeii, Kyllar trecu un genunchi pe frânghie şi începu să se tragă cu mâinile, înaintând în lungul funiei care se legăna sub pod. Lovitura lui Vi fusese perfectă, aşa încât reuşiseră să tensioneze frânghia mai mult decât o făcuse el în călătoria anterioară. Fata se opri când trecu pe lângă rămăşiţele săgeţii lui fixate în lemn

prin lovitura proastă de acum patru luni.

— Legendarul curului meu, bombăni ea.

Vorbele acelea atraseră atenţia lui Kyllar asupra fundului fetei. Iarăşi. Deşi primul cuvânt care îi venea în cap nu era „legendar”, posteriorul fetei era destul de atrăgător. Rotunjor. Foarte potrivit pentru pantalonii strâmţi cu care se îmbrăcase. Spre deosebire de multe femei atletice, Vi avea forme: coapse frumoase şi sâni remarcabili.

„De ce mă gândesc la sânii lui Vi?”

Kyllar continuă să înainteze punându-şi o mână în faţa celeilalte. Asta era o distragere inutilă. Îi privi din nou fundul. Clătină din cap. Se mai uită o dată. „De ce sunt atras de fundul ei? Nu-i ciudat? Până la urmă, de ce le plac bărbaţilor fundurile femeilor?”

Vi ajunse la zidul castelului şi aruncă în jos o frânghie. Şopti ceva şi dispăru în umbră. Nu se pricepea prea bine la umbre, nici nu se compara cu ceea ce putuse să facă Durzo şi cu atât mai puţin cu performanţele lui Kyllar. Umbrele ei erau pur şi simplu negre şi ascundeau părţile recognoscibile ale unei siluete umane. Cu toate astea, era mai puţin bătătoare la ochi decât o bucăţică pe jumătate dezbrăcată al cărei trup striga: „Uită-te la mine!”.

Kyllar o urmări îndeaproape, lăsându-se să alunece iute pe frânghie. Se adăpostiră în umbra unei stânci, în timp ce vasul de patrulare trecu pe lângă ei.

— Aşadar, n-ai spus nimic despre pantalonii mei.

Kyllar ridică o sprânceană.

— Ce să zic? Vrei să-ţi spun dacă-ţi fac fundul s-arate mare? Da, aşa este. Mulţumită?

— Deci te-ai uitat la fundul meu. Dar ce părere ai de restul?

— Chiar vorbim despre asta? Acum?

Kyllar privi din nou la sânii fetei şi ea îl surprinse.

— Dispreţul ăsta superior pe care-l afişezi ar fi mai convingător dacă n-ai mai roşi, zise Vi.

— Sunt minunaţi! zise Kyllar, după care tuşi. Pantalonii… vreau să zic. Nu că sânii… vreau să zic că

stilul te prinde perfect. La limita dintre sexy şi obscen.

Ea refuză să se lase jignită.

— Întâi le fur privirile, iar apoi le fur viaţa.

— Pare o cugetare rece.

De data asta nu se mai uită la sânii ei. Reuşi cu greu, fiindcă deasupra elementelor mai mari care-i atrăgeau atenţia se profilaseră două mai mici ce împungeau aerul nopţii.

— Sunt femeie. Nu mă-mbrac pentru a mă simţi confortabil.

— Nu-mi vine să cred că port o conversaţie atât de lungă despre haine.

— Ţi se pare lungă? întrebă Vi. N-ai avut prea multe iubite, nu-i aşa?

— Doar una. Şi nu pentru multă vreme, din cauza ta, zise Kyllar.

Remarca aceea o amuţi. Slavă Zeului!

El se ridică şi începură să meargă. Trebuiau să se ascundă de fiecare dată când treceau bărcile de patrulare, Vi ca să nu fie văzută, iar Kyllar pentru ca ea să nu afle că putea deveni invizibil. Purta şi el haine destul de strâmte, cu o pereche de pantaloni pe care îi procurase Mama K. Cu cât oamenii ştiau mai multe despre puterile lui, cu atât era mai vulnerabil.

*

Ajunseră la poarta scufundată a Burdihanului la o oră după miezul nopţii. Se dovedi a fi nepăzită.

Kyllar încercă zăvorul. Nu avea lacăt. O privi pe Vi. În mod evident, ea era la fel de încântată ca şi el. Cu toate acestea, de unde ar fi putut şti Regele-zeu că ei se apropiau? Dădu să deschidă poarta, însă Vi îi atinse braţul, arătă balamalele ruginite şi-i făcu semn să aştepte.

Fata atinse fiecare balama pe rând, murmurând ceva, după care îi făcu semn să continue.

Poarta ruginită se deschise într-o tăcere absolută.

— Măi, să fiu al naibii, zise Vi. Deci nu funcţionează doar asupra fetiţelor.

Kyllar închise poarta cu grijă şi apoi o fixă cu privirea.

— De ce nu-ncerci asta şi pe tine? întrebă el.

— Am făcut-o deja. Orice om aflat la mai mult de doi metri de mine nu mă poate auzi.

— Nu asta am vrut să zic. În plus, cum poţi şti dacă funcţionează cu adevărat?

— Păi tu n-ai auzit ce ţi-am zis mai devreme.

— Adică?

— N-ar fi înţelept să ţi-o repet.

— Vi, ezită Kyllar, înainte de-a intra, trebuie să te-ntreb ceva.

— Bagă!

— Eu am început meseria asta din cauza unui copil numit Şobolanul. Era fiul lui Garoth Ursuul şi, ca să-i facă pe plac tatălui său, a tăiat-o pe Helene pe faţă, l-a violat pe Jarl şi a încercat să mă siluiască şi pe mine.

— Nu ştiam, zise Vi. Îmi pare rău.

— N-are importanţă, spuse Kyllar aspru. Am scăpat.

— Eu n-am scăpat, şopti Vi, scufundată brusc în amintirile îndepărtate ale anilor aceia de coşmar. În cazul meu au fost amanţii mamei. Ea ştia ce-mi făceau, dar nu i-a oprit niciodată. Mă ura, fiindcă trebuia să mă întreţină. De parcă eu aş fi fost cea care se întinsese cu un străin, rămăsese gravidă şi fugise de acasă. Nu ştiu dacă m-a vrut de la început sau a fost pur şi simplu prea laşă ca să ia cornul secarei sau ceai de panseluţe.

Vi ştia că teama aceea era totuşi rezonabilă. Doza necesară inducerii unui avort era la un fir de păr de cea letală. În fiecare an, cel puţin aşa susţinea Hu, mii de fete care „s-au îmbolnăvit şi au murit” greşiseră de fapt doza. Altele luau prea puţin şi năşteau copii malformaţi.

— După ce a fugit de acasă, mama n-a mai avut alt mijloc de existenţă decât corpul ei. Era prea mândră ca să fie târfă cu acte în regulă şi prefera să se atârne de câte un nenorocit cu care stătea câţiva ani. N-a fost niciodată în stare să se adune.

— Şi asta te face diferită faţă de ea?

— Da, şopti Vi.

Îşi reveni apoi brusc. De ce-i spusese atâtea? Nu vorbise

nimănui despre rahaturile astea. Nu cunoscuse pe cineva căruia să-i pese de copilăria ei.

— Îmi pare rău c-a trebuit să afli lucrurile astea. Voiai să-ntrebi ceva?

Kyllar nu-i răspunse imediat. O privea aşa cum n-o mai făcuse nimeni. Era felul acela în care o mamă se uită la copilul ei care a căzut şi şi-a zdrelit genunchii. Era compasiune, iar puritatea sentimentului îi mergea direct la inimă, spulberându-i armura de sarcasm şi bravada. Pătrundea prin stratul de gheaţă şi carne moartă despre care fata credea că era tot ce mai avea pe dinăuntru, găsind o fărâmă de suflet care se chinuia să mai trăiască şi scăldând-o într-o lumină caldă. El vedea toată mizeria dezgustătoare din care ea îşi ridicase zidul, dar nu fugea, aşa cum ar fi trebuit s-o facă.

— Hu Gibbet te-a obligat s-o ucizi, nu-i aşa?

Vi privi în jos, incapabilă să-şi mai îndrepte faţa în direcţia de unde venea căldura aceea. Nu mai avea încredere nici măcar în propriul ei glas.

— A doua victimă? Mai întâi a fost unul dintre iubiţi?

Fata încuviinţă din cap.

Era ridicol! Purtau conversaţia asta la intrarea în Burdihan?

— Care era deci întrebarea? insistă ea.

— Când am vrut să renunţ la viaţa asta, n-am reuşit să mă desprind cu adevărat şi abia acum am înţeles motivul. Atunci când Jarl a apărut în pragul uşii mele, o parte din mine s-a simţit eliberată. Aveam tot ce mi-ar fi trebuit pentru o viaţă întreagă, dar nu eram încă fericit. Ţi s-a întâmplat vreodată să se uite cineva la tine, să te-nţeleagă şi să te accepte aşa cum eşti? Iar tu, dintr-un motiv necunoscut, să nu-i poţi accepta acceptarea?

Vi înghiţi un nod. Inima i se umplu de dor.

— Aşa a fost Helene pentru mine. Adică… este, vreau să spun. I-am promis că n-am să mai ucid vreodată, dar pur şi simplu nu pot fi fericit dacă nu termin misiunea asta. Când am plecat, i-am lăsat o pereche de inele de căsătorie, pentru ca ea să ştie că încă o iubesc şi că vreau să fiu cu

ea pentru totdeauna. Sunt convins însă că-i furioasă pe mine.

Cutiuţa din buzunarul lui Vi o ardea. Ea îi porunci limbii să se mişte, să-i spună adevărul, dar parcă era făcută din plumb.

— Dacă voi mai accepta vreo misiune în afară de asta, nu mă va ierta niciodată. În schimb, dacă am succes, halidoranii vor pierde, Logan va fi rege, Furnicarul se va schimba pentru totdeauna, iar moartea lui Jarl nu va fi fost în van. Dacă Zeul ăla unic despre care tot vorbeşte Helene există cu adevărat, atunci el m-a creat special pentru misiunea asta.

„Jarl? Cum poate să-mi vorbească aşa calm despre Jarl?”

— Deci, care era întrebarea ta?

Vocea îi suna un pic prea agresivă, chiar şi în propriile urechi – Jarl! Zeilor! Emoţiile scăpaseră de sub orice control, atât de rău, încât nici nu le mai putea identifica –, dar Kyllar îi răspunse cu blândeţe.

— Vreau să ştiu dacă eşti cu adevărat alături de mine în treaba asta. Adică până la Regele-zeu, până la moarte, dacă se ajunge acolo. Dar cred că mi-ai răspuns deja.

— Sunt cu tine, zise Vi din toată inima.

— Ştiu, am încredere în tine.

Privindu-l în ochi, femeia fu convinsă că el îi spunea adevărul. Cuvintele n-aveau însă niciun sens. Încredere? După tot ce făcuse ea?

Kyllar se întoarse către uşă.

— Ştii… începu Vi.

Inima îi bubuia. Ar fi vrut să-i mărturisească întâi despre Jarl, apoi despre bilet şi cercei… totul. Ar fi vrut să se arunce la picioarele lui, implorându-l s-o accepte aşa cum era.

— Îmi pare rău. De Jarl. N-am vrut…

— Ştiu, zise el. Nu văd în tine uciderea lui.

— Poftim?

— Vi…

Când el îşi aşează mâna pe umărul ei, fata simţi furnicături prin tot corpul. Îi privi gura în timp ce el se

apropia, iar fruntea ei se înclină de bună voie, buzele i se despărţiră puţin; era atât de aproape, încât îi putea simţi prezenţa ca o mângâiere pe pielea goală, închise ochii, în timp ce buzele lui îi atinseră… fruntea.

Vi clipi.

Kyllar smulse mâna de pe umărul ei de parcă s-ar fi fript. Ochii i se înnegurară pentru o secundă.

— Ce naiba a fost asta? dori să ştie Vi.

— Îmi pare rău. Aproape… te referi la ochi? Am vrut doar să verific dacă foloseşti o vrajă de înfrumuseţare. Îmi pare rău. Doream să… Haide! Să mergem la treabă!

Acum era total confuză. Crezuse că ea folosise o vrajă de înfrumuseţare? Asta însemna că el dorise să…? Şi aproape că făcuse… ce?… Nu, cu siguranţă nu.

„Ce-i în capul tău, Vi? Îmi pare rău că ţi-am ucis cel mai bun prieten, Kyllar. Vrei să ne-o punem?"

Mătrăşitorul deschise uşa şi Vi văzu pentru prima dată gura căscată dincolo de care se afla Burdihanul. Arăta ca botul unui dragon, deschis ca s-o înghită. În ochii lui de sticlă roşie ardeau torţe ce-i făceau să pară vii şi răi. În rest, totul era cioplit în obsidian: limba neagră pe care mergeau, colţii negri de deasupra lor. Odată intraţi, lumina dispăru complet.

— Ceva nu-i în regulă, zise Kyllar oprindu-se. E cu totul diferit.

*

Când le salvase pe Helene şi pe Uly, rampa către Burdihan coborâse printr-un tunel scurt care se bifurcase imediat. Celulele nobililor fuseseră la dreapta, iar celelalte la stânga. Tavanele erau înalte de doi metri peste tot, generând senzaţia de claustrofobie pentru care era faimos Burdihanul.

— Crezusem c-ai fost pe-aici acum două luni, zise Vi.

— Se pare că vrăjitorii au fost tare ocupaţi.

Intrară într-o sală subterană imensă. Rampa ce cobora pe vremuri zece metri se afunda acum mai mult de treizeci. Celulele nobililor şi cele de la primul şi al doilea nivel dispăruseră. Rampa era destul de largă pentru a

permite trecerea a patru cai alăturaţi şi cobora în spirală în jurul unui puţ central imens. Pe fundul lui zăriră un altar de aur, cu un om legat pe el şi meisteri în jur.

— Rahat! şuieră Vi. Trebuie să coborâm acolo.

Kyllar îi urmări privirea. Ea nu se uita la bărbatul de pe masa de aur, ci în partea de miazăzi a puţului, unde se vedea un tunel micuţ care ducea la castel.

Ceva era în neregulă cu locul. Nu altarul sau întunericul. Mirosul Găurii era acum prezent şi aici. Pe jos se vedeau nori de fum sulfuros. Asta-i amintea lui Kyllar de lupta lui cu Durzo.

Simţi şi alte izuri, nu doar pe cel de fum: sânge închegat şi duhoarea persistentă a cărnii intrată în putrefacţie. Dincolo de întuneric, de imnurile şi incantaţiile vrăjitorilor, de strigătele îngrozitoare de durere din adâncurile tunelului – din fericire spre Gaură, nu în direcţia în care aveau să meargă el şi Vi –, se mai simţea ceva.

O greutate. O apăsare. Kyllar transformase de prea multă vreme noaptea în căminul lui pentru a se mai teme de întuneric. Aşa crezuse. Aici însă, în aerul pe care îl respira era ceva mai profund, mai întunecat, mai străvechi şi mai malefic decât şi-ar fi putut imagina vreodată. Simpla duhoare atotprezentă îl făcea să-şi aducă aminte de crimele sale. Îi reveniră în memorie bucuria neruşinată pe care o simţise când văzuse laţul în jurul gleznei Şobolanului. Îşi aminti cum otrăvise tocana unui şelar, iar bărbatului nu-i fusese foame şi oferise mâncarea fiului său. Văzu cu ochii minţii nuanţa exactă de vineţiu de pe faţa copilului care se sufoca fiindcă gâtul i se umflase şi-i blocase căile respiratorii. Îşi aminti sutele de misiuni de care acum se ruşina, dar şi multe lucruri pe care ar fi trebuit să le facă, însă nu apucase. Era paralizat, respirând aerul urât mirositor.

— Haide! zise Vi privindu-l cu ochi imenşi, de parcă ar fi fost bântuită. Respiră pe gură. Nu te gândi. Mişcă!

Kyllar clipi năuc, dar îşi reveni în fire şi o urmă. Prezenţa aceea era Hali, aşa cum îl prevenise Logan.

Îşi croiră drum în jos, în puţ. Kyllar păşea pe lângă

margine, privind în jos. Pe măsură ce se apropia, văzu că meisterii nu-l sacrificau pe bărbat sau, cel puţin, nu într-un mod convenţional. Victima lor era un lodricar cu tatuaje ce-i acopereau întregul corp. Pielea părea să-i atârne flasc pe trupul mare. Era legat cu lanţuri groase de masa de aur, aşezat cu faţa în jos şi dezbrăcat până la brâu.

Şase meisteri se aşezaseră în tot atâtea vârfuri ale stelei lodricare desenate pe podea, în poziţia lotusului, cu ochii închişi, şi rosteau incantaţii. Alţii doi se aflau de o parte şi de alta a altarului. Unul ţinea un ciocan, iar celălalt…

Lui Kyllar nu-i veni să creadă până când nu ajunse la ultimul nivel al spiralei, aproape la înălţimea podelei. Primul meister ţinea un ciocan de tâmplărie şi nişte cuie de aur, iar celălalt avea o spinare de cal, pe care o potrivea deasupra coccisului bărbatului tatuat.

Meisterul fixă spinarea, iar celălalt, scrâşnind din dinţi, aşeză cuiul de aur, lung de cincisprezece centimetri. Lovi cu ciocanul. Bărbatul tatuat urlă şi se zbătu. Alte două lovituri puternice afundară cuiul până la capăt. Ambii meisteri se retraseră şi Kyllar reuşi să vadă victima pentru prima dată.

Ceva nu era în regulă cu pielea bărbatului. La început, din cauza tatuajelor, Kyllar nu-şi dădu seama ce era, dar printre liniile desenate observă că pielea era foarte congestionată. Venele îi ieşiseră la suprafaţă, de parcă bărbatul ar fi ridicat o greutate enormă. Asta ar fi fost de înţeles, dat fiind ceea ce îndura, dar vasele de sânge nu erau la locul lor. Vene şi artere groase, albastre şi roşii, îi ţâşneau de peste tot din piele. Întregul tegument părea să fie de asemenea acoperit de ciupituri, de parcă ar fi avut semne de la vărsat de vânt.

Meisterii se depărtară şi mai mult şi strigară un ordin. Din tunelul de miazănoapte, acolo unde Kyllar zărea o celulă cu vreo doisprezece deţinuţi, apăru un prizonier. Era încătuşat la mâini şi la picioare, cu o frânghie trecută pe după gât. O tânără femeie meister trecu de partea cealaltă a mesei de aur având grijă să rămână în afara cercului de magie. Dincolo de altar, prizonierul tremura de

frică. De pe faţă i se scurgeau sudori reci, iar urina i se prelingea pe un picior. Ochii îi erau fixaţi pe victima aflată pe altar.

Tânăra meister încercă să-l determine pe prizonier să intre în cercul de magie. El făcu un pas, dar apoi începu să se opună. Îşi pierdu echilibrul şi se strădui zadarnic să nu cadă. Văzând că efortul lui îl ducea direct către bărbatul tatuat, se aruncă într-o parte.

Fiindcă avea mâinile încătuşate la spate, îi fu imposibil să se ferească. Căzu cu faţa pe podeaua de obsidian.

Meisterii care nu stăteau jos şi nici nu participau la incantaţii blestemară. Femeia merse de partea cealaltă a altarului şi aruncă frânghia peste el, prinzându-l iarăşi. I se alătură alt meister şi începură să-l tragă din nou pe omul aproape inconştient către masa din aur.

„De ce nu folosesc magia?” Kyllar privi repede prin sa’kari şi intui motivul.

Întreaga incintă era plină de magie. Izvora din meisteri în acelaşi fel în care fumul sulfuros se ridica din Gaură. Se prelingea pe pământ. Aerul era îngreunat de ea – peste tot, cu excepţia altarului, unde staţiona. Meisterii creau ceva care să reziste magiei – chiar şi celei folosite de ei. Când se uită mai atent, Kyllar observă că bărbatul nu era la adăpost. De fapt, toţi meisterii care descântau ţeseau magie împreună undeva sus, deasupra altarului, pe care o revărsau apoi prin două puncte în bărbatul tatuat. Pe ceafa sa, de o parte şi de alta a spinării, erau înfipte două diamante, fiecare de dimensiunile degetului mare. În spectrul vizibil nu puteau fi observate, fiindcă erau acoperite de sânge, murdărie şi de părul victimei. În spectrul magic însă, străluceau. Meisterii puteau să atingă corpul de pe altar doar prin intermediul diamantelor.

Cei care se ocupau de prizonierul adus din celulă reuşiră să-l ridice. Kyllar simţi cum Vi îl trage de tunică, cerându-i să plece de acolo, dar o ignoră. Prizonierul se împletici înainte şi căzu pe altar, de-a curmezişul omului tatuat.

Deşi aterizase cumva strâmb şi ar fi trebuit să se rostogolească, el rămase înţepenit. Meisterii aruncară

funia şi păşiră repede înapoi, aproape fugind. Tonalitatea incantaţiei începu să crească. Prizonierul urla, dar Kyllar nu reuşea să vadă din ce motiv. Muşchii celui tatuat erau încordaţi, pielea îi strălucea chiar şi mai roşie… apoi spatele i se umplu de sânge.

Picioarele prizonierului fură smulse de pe pământ şi se trezi cu totul pe spatele celui tatuat. Tunica păru că i se sfâşie de la sine, iar Kyllar văzu cum pielea tatuată începe să freamăte. Fiecare dintre miile de adâncituri ca nişte ciupituri de vărsat se deschisese ca o gură minusculă cu colţi ascuţiţi. Pielea tatuată mesteca pur şi simplu prizonierul de viu.

În timp ce nefericitul era consumat şi absorbit de bărbatul de pe altar, acesta din urmă urla, părând într-o agonie egală cu cea a victimei lui. Cu ajutorul sa’kariului, Kyllar văzu cum coastele prizonierului sunt rupte şi trase sub pielea fremătătoare, pentru a fi apoi ataşate noii spinări. Pielea se umflă şi începu să înglobeze de asemenea noua coloană vertebrală. Meisterii îşi continuau incantaţia, iar Kyllar înţelese că ei călăuzeau creşterea. Indiferent ce ar fi fost bestia aceea tatuată, nu fusese realizarea lor. Ea fusese creată deja şi ei doar îi supravegheau transformarea într-o formă potrivită pentru război.

După încă zece secunde, prizonierul dispăru. Într-un fel… Părţi din el fuseseră incorporate în noua creatură. Monstruozitatea de pe altar câştigase probabil jumătate din greutatea celuilalt. Cele două spinări se uniseră, consolidându-se. Coastele făcuseră ca pieptul să fie mai lung. Pielea se întinsese peste carnea nouă şi era acum împânzită de gurile acelea micuţe. Oasele prizonierului fuseseră măcinate şi transportate în craniul creaturii, care îşi dublase grosimea.

Meisterul care părea să conducă totul lătră un fel de aprobare şi apoi făcu semn pentru următorul prizonier.

Vi îl trase din nou de mânecă. Kyllar se întoarse şi privi în umbră, unde ar fi trebuit să fie ochii ei.

— Ia-o tu înainte, îi şopti. Te ajung eu.

— Ai de gând să faci o tâmpenie, nu-i aşa?
Kyllar zâmbi feroce. Ea se mulţumi să clatine din cap.

CAPITOLUL 62

Lantano Garuwashi îşi conduse oamenii murdari de sânge, dar entuziasmaţi, afară din peşterile prin care trecuseră pe sub munte. În ultima sală se întâlniseră cu două sute de halidorani adormiţi. Cei patru vrăjitori ai lor se culcaseră cel mai departe de intrare, gândindu-se probabil că era locul cel mai sigur, şi muriseră înainte să se dea alarma. Restul halidoranilor, dezorientaţi, reuşiseră să se ucidă între ei, provocându-şi mai multe victime decât o făcuseră oamenii lui Garuwashi.

În lumina zorilor, sa'ceuraii ieşiră de sub munte la sud-est de Crângul lui Pavvil. Văzură două armate, una în faţa celeilalte, pe o câmpie. Faptul că în peşteră îi întâlnise pe halidorani era o surpriză pentru Garuwashi. Întrucât cenarienii se aflau pe propriul lor teritoriu, ar fi trebuit să aibă acolo trupe de rezervă. Dacă peştera era doar un exemplu, atunci Regele-zeu ar fi putut dispune cu uşurinţă de încă vreo cinci mii de oameni ascunşi vederii, dar care ar fi putut interveni în doar zece minute.

Asta aproape că îl determină pe Garuwashi să se întoarcă. Cu excepţia eventualităţii în care cenarienii pregătiseră la rândul lor câteva surprize pentru inamici, se părea că halidoranii aveau să fie vecinii de miazănoapte ai ceuranilor pentru foarte multă vreme.

Totuşi aceasta urma să fie ultima bătălie a anului. Dacă ar fi putut să vadă rezultatul, Garuwashi şi-ar fi putut da seama dacă rebelii ar mai fi fost capabili să se regrupeze sau dacă urmau să fie spulberaţi. În plus, ar fi putut observa el însuşi tacticile halidoranilor, ceea ce se putea dovedi de folos în viitor.

— Spune-le oamenilor să se răspândească, i se adresă el căpitanului său Otaru Tomaki.

Păşi către intrarea în peşteră, legându-şi cu precizia dată de experienţă cele patru şuviţe de păr negru pe care le dobândise în luptă.

— N-o să-ţi vină a crede ce noroc avem, comandante!

zise Tomaki.

Garuwashi ridică o sprânceană.

— El e chiar acolo, arătă Tomaki.

La nici trei sute de paşi distanţă, printre copaci, generalul îl văzu pe uriaş alergând către câmpul de bătălie. Se îndrepta spre tabăra cenariană şi, la un moment dat, privi peste umăr. Garuwashi nu înţelese de la început motivul, dar pe urmă văzu patru călăreţi halidorani ce apărură dintre copacii de la poalele dealului.

Gigantul îşi dădu seama că n-avea cum să ajungă pe vârful dealului înainte să fie prins. Se opri şi-şi scoase sabia.

— Zeii mi l-au servit pe tavă, zise generalul. După ce-i omoară pe călăreţi, o să vedem dacă uriaşul ăsta se poate pune cu Lantano Garuwashi.

*

— Asigură tunelul către castel, şopti Kyllar. Când vor veni după mine, va trebui să ne mişcăm repede.

— Şi ce-ai de gând să faci? murmură Vi.

Aduceau un alt prizonier, care-şi târa picioarele, ca un miel dus la tăiere.

— Du-te! insistă Kyllar.

— Eu nu sunt sluga ta, zise Vi ridicând glasul la un nivel destul de periculos.

— Prea bine. Atunci fă ceea ce trebuie să faci.

Vi îi aruncă o privire nimicitoare… apoi dispăru.

Kyllar aşteptă în timp ce meisterii discutară aprins scurtă vreme, după care tăiară hainele prizonierului, ca să fie mai uşor de digerat. Mătrăşitorul îşi făcuse un plan, dar totul trebuia să se desfăşoare cu mare precizie. Asta însemna să aştepte ca Vi să asigure tunelul. Însemna să-l lase pe prizonier să moară.

Aşteptă, dar se urî pe sine însuşi. „La naiba, omule, luptă! Asta o să-mi dea energia de care am nevoie.” Prizonierul dezbrăcat nu făcea însă nimic. Se uita doar îngrozit la masa tremurătoare de pe altarul de aur.

„De ce nu te lupţi? Ce altceva îţi pot face în afară să te omoare?”

În ultimul moment, bărbatul slobozi un scâncet strangulat şi încercă să se opună, dar frânghia din jurul gâtului îl trase spre altar. Fu lipit de creatură şi începu să urle. Incantaţia se înălţă din nou, iar meisterii care nu cântau din colţurile stelei lodricare priveau cu ochi măriţi cum era devorat prizonierul. De data asta totul se desfăşură mai repede.

Kyllar deveni total invizibil, sa'kariul acoperindu-i pielea ca o tunică perfect mulată. Alergă spre altar, trecând pe lângă un meister care cânta.

Când intră în cercul care circumscria steaua lodricară, pielea începu să-l ardă de puterea magiei. Vocea lui Hali urla prin el, un glas al disperării, al suicidului, al ruşinii şi corupţiei.

Mai făcu un pas, după care sări răsucindu-şi corpul în aer peste altarul de aur şi creatura legată de el. Era ca şi cum ar fi traversat un fulger. Milioane de ace îi înţepară toată pielea, injectându-i fiecare venă cu energie. Pe când zbură pe deasupra nefericitei creaturi, înşfăcă diamantele înfipte în ceafă.

Pietrele preţioase alunecară de parcă pielea bestiei ar fi fost o bucată de unt. Ateriză de partea cealaltă a altarului şi aruncă diamantele ca pe nişte cărbuni încinşi. În secunda următoare, ieşise deja din stea şi se îndrepta spre zidul inscripţionat cu rune şi desene tăiate atât de adânc, încât se putea agăţa de ele. Indiferent ce avea să se întâmple după aceea, era fericit să stea la adăpost şi să privească, invizibil.

Meisterii din colţurile stelei deschiseră ochii. Creatura continua să-l devoreze pe prizonier, dar magia lor rămăsese atârnată în aer, unduindu-se ca tentaculele unei meduze imense. Nu avea unde să se scurgă.

Incantaţia începu să se stingă, fiindcă meisterii încetară pe rând să mai cânte. Toţi se întoarseră către Kyllar privind cu gura căscată, de parcă ar fi văzut ceva imposibil.

„Mă pot vedea!" Kyllar atârna de perete ca un păianjen, cu spatele la zid, cu mâinile şi picioarele fixate în

crăpăturile din spatele lui, aşteptând primul atac.

Liniştea se sfâşie când izbucni sunetul unui lanţ rupt, urmat de un răget gutural aproape uman. Creatura cu spatele alungit acum, astfel că semăna cu o omidă, se scutură de restul lanţurilor, care pocniră ca porumbul aruncat în foc. Uitară toţi de Kyllar.

Sprijinită pe şase mâini umane, creatura se năpusti către un meister şi-l doborî. Şase braţe şi mâini îl rupseră în bucăţi, după care bestia îşi fixă membrele vrăjitorului pe propriul corp. Gurile micuţe funcţionau mai bine decât orice clei. Un glob de foc ricoşă din coasta creaturii. Nu fusese atât blocat, cât deviat. Globul îşi pierdu din inerţie şi nu-i făcu niciun rău.

Urmară altele trei, care ricoşară însă şi loviră pereţii sau podeaua. Meisterii urlară. O femeie o luă la fugă în sus pe scările care urcau în spirală. Creatura începu s-o urmărească, dar nu sui pe scări, ci traversă încăperea circulară şi sări, încercând s-o prindă. Femeia căzu şi se lipi de zid, cât mai departe de mâinile care încercau s-o înşface.

Era destul de departe. La înălţimea aceea, braţul bestiei nu putea s-o ajungă. Începu să se târască în sus pe scări mergând cu spatele, de-a buşilea. Kyllar crezu că va scăpa, dar apoi creatura se prăbuşi, iar toate membrele sale se retraseră în corp. Oasele lungi ale braţelor alunecară pe sub piele, unul după altul, adăugându-se braţului care se întindea spre femeie. Mâna se detaşă şi alunecă înainte, fiecare secţiune fixându-se cu sunetul bolnav al unei încheieturi care e dislocată şi apoi e fixată la loc. Aproape imediat, braţul se lungi de patru ori. Creatura o înşfăcă pe femeie şi o trase pe pielea sa flămândă. Urletele i se transformară repede în gâlgâieli înfundate.

Bestia se întoarse şi mai zdrobi trei meisteri de zid. Se opri pentru ca gurile de pe pielea ei să le sfâşie veşmintele şi să le mestece carnea. Un al patrulea vrăjitor îl apucă de mână pe unul dintre cei trei, încercând să-l elibereze. Puse un picior pe şoldul creaturii ca să aibă mai multă putere. Deşi arătarea nu păru să-l fi observat, pielea se comportă

de parcă ar fi posedat ea însăşi inteligenţă sau o foame insaţiabilă. Meisterul nu trăsese nici măcar o secundă, când ochii i se holbară. Încercă să se retragă, dar piciorul i se lipise de şoldul creaturii. Căzu pe spate şi începu să urle. Pentru o clipă, păru că era pe cale să se elibereze, plătind ca preţ carnea de pe laba piciorului.

Pielea bestiei tremură scurt, aşa cum fac caii în încercarea de a scăpa de muşte. Un val înghiţi piciorul meisterului până la gleznă. Încă unul ajunse până la genunchi. La următorul val, bestia digera deja patru meisteri.

Aceea era ocazia de care avusese nevoie Kyllar. Se lăsă să cadă de pe perete şi alergă spre castel prin tunelul de miazăzi. Pe drum trecu pe lângă cadavrele însângerate a patru meisteri de care se ocupase Vi. O descoperi scotocind prin taşca unui străjer mort, aflat în faţa unei uşi formidabile de stejar. Îi zâmbi nepăsător. Ea îl privi cu ochii măriţi.

— La naiba, eşti strălucitor!

— Da, am fost uluitor acolo, îi zise el uitând c-ar fi trebuit să fie invizibil.

— Nu, vreau să spun, rahat… Kyllar, chiar străluceşti!

Mătrăşitorul privi în jos. Arăta de parcă ar fi luat foc, strălucind în nuanţe purpurii şi verzi în spectrul magic, cu o culoare portocaliu-întunecată, de fier încins, în porţiunea vizibilă a spectrului. Nu era de mirare că meisterii se zgâiseră la el. Sărise prin miezul magiei lor cumulate, care fusese prea intensă ca să fie absorbită în întregime de sa'kari. Excesul fusese transformat în lumină.

Fără să stea prea mult pe gânduri, încercă să-şi retragă sa'kariul. Era ca şi cum ar fi înghiţit plumb topit.

— Au! Au!

— Ai omorât chestia aia? întrebă Vi.

Kyllar o privi de parcă ar fi fost nebună.

— N-ai văzut ce a făcut… chestia aia?

— Nu. Eu am dat ascultare ordinelor şi am curăţat tunelul, zise Vi făcându-l pe Kyllar să-şi dea seama că putea fi chiar ţâfnoasă. Nu că asta ar conta foarte tare,

fiindcă, uite, n-avem cheia de la uşa asta. Probabil că le-a fost frică de… chestia aia, îl imită ea. Acum va trebui să ne-ntoarcem. Aş fi zis să ne furişăm în umbre, dar tu pari să fi luat foc.

Kyllar trecu pe lângă Vi şi-şi suprapuse palmele pe marginea uşii de stejar.

— Ce vrei să faci? întrebă ea.

Pe zei, uşa era groasă! Cu toate astea, dacă tot nu putea să absoarbă magia, oare nu era posibil s-o canalizeze în afară? Simţi cum şuvoiul de magie îl părăseşte. Privi în jos şi văzu tuneluri care aveau exact mărimea şi forma mâinilor lui săpate în stejarul gros de treizeci de centimetri şi ferecăturile din fier.

Înghiţind un nod – cum naiba făcuse asta? –, Kyllar împinse în uşă. Aceasta nu se clinti până când nu-şi amplifică forţa cu ajutorul Talentului. Imediat, lemnul cedă şi uşa se smulse din ţâţâni, căzând apoi la podea.

Trecu pe sub arcada de piatră. Văzând că Vi nu-l urma, se opri şi se întoarse. Expresia de pe faţa ei era atât de uimită, de nedumerită şi de elocventă, încât ştiu exact ce avea de gând să spună.

— Ce naiba eşti? întrebă Vi. Hu nu m-a-nvăţat niciodată aşa ceva şi nici nu ştie o asemenea vrajă.

— Sunt doar un mătrăşitor.

— Nu, Kyllar. Nu ştiu ce eşti cu adevărat, dar sunt convinsă că nu eşti „doar” ceva.

CAPITOLUL 63

— De ce mi-ai luat hainele regale? întrebă fata.

Prinţesa purta o rochie banală, cu câteva numere mai mari, şi-şi prinsese părul într-o coadă simplă. Regele-zeu nu-i dăduse nici măcar un pieptene.

— Tu crezi în rău, Jenine?

Garoth era aşezat pe marginea patului fetei, în turnul de miazănoapte. Era chiar înainte de zori, în ziua când avea să masacreze rezistenţa cenariană. Urma să fie o zi bună. Era bine dispus.

— Cum aş putea să nu cred când mă aflu în prezenţa ta? se răsti ea. Unde-mi sunt lucrurile?

— O femeie frumoasă are anumite efecte asupra unui bărbat, tânără lady. Nu ţi-ar folosi la nimic să fii siluită. Iar mie mi-ar displăcea să te frâng atât de repede.

— Nu-ţi poţi controla deloc supuşii? Mare zeu mai eşti! Mare rege!

— Nu vorbesc despre soldaţii mei, zise încetişor Garoth.

Fata clipi nedumerită.

— Mă inciţi. Ai ceea ce noi numim *yushai.* E un amestec de viaţă, înflăcărare, tărie şi bucurie de a trăi. Am stins asta în soţiile mele de până acum; de aceea eşti închisă şi nu ţi se dau haine frumoase. De aceea mi-am satisfăcut poftele cu una dintre cameristele tale. Ca să te protejez. O să-mi fii regină şi vei împărţi patul cu mine, dar nu încă.

— Ba niciodată.

— Vezi? *Yushai.*

— Du-te-n mă-ta! zise Jenine.

— Eşti o femeie blestemată, nu-i aşa? Familia mea e cea de-a treia spiţă regală căreia i-ai aparţinut, iar primele două n-au sfârşit prea bine, nu-i aşa? Soţul tău a rezistat… cât?… o oră?

— Pentru numele celui Unic, dar şi ale Celor O Sută, zise ea. Fie ca sufletul să-ţi fie închis în iad. Fiecare fruct spre care întinzi mâna să se transforme în viermi şi mucegai. Fie să te trădeze copiii…

Regele-zeu o pălmui scurt. Pentru un moment, ea îşi pipăi falca, clipind des ca să-şi ascundă lacrimile din ochi. Pe urmă, continuă:

— Fie…

El o pălmui din nou, mai tare, simţind o umbră de plăcere periculoasă în vintre. „La naiba cu Hali!”

Fata tocmai se pregătea să-l scuipe, când îi închise gura cu ajutorul ki-ului.

— Să nu ispiteşti niciodată un bărbat dincolo de ce poate el controla. Ai înţeles?

Ea încuviinţă din cap, nefiind în stare să-şi ia ochii de la ki-ul negru care-i străbătea pielea.

Ki-ul o eliberă. Garoth Ursuul oftă dezamăgit. Jenine părea oripilată.

„Bun. Poate că asta o va învăţa să fie mai atentă.” După ce Neph i-o dăduse pe prinţesă în dar, ca scuză pentru dezastrul în care se transformase Cenaria, Garoth fusese fascinat pe loc. Mai întâi o trimisese pe prinţesă cu convoiul de bagaje care conţinea prăzile cele mai importante spre Haliras, dar nu reuşise să şi-o scoată din minte. Ordonase apoi să-i fie adusă înapoi. Era un risc nebunesc. Dacă cenarienii aflau că ea era în viaţă şi reuşeau s-o salveze, ar fi avut un conducător legitim. Iar fata asta ar fi condus, dacă ar fi avut ocazia şi puţin noroc ca s-o facă. Era neînfricată.

— Să ne întoarcem la întrebarea mea, Jenine. Tu crezi în rău? întrebă Regele-zeu.

Era mai bine să-şi ocupe mintea, fiindcă altfel întâlnirea aceasta avea să se sfârşească în lacrimi pentru ea şi în dezgust pentru el.

— Unii zic că este rău când soldaţii mei bat la o uşă într-o noapte şi-l întreabă pe un bărbat unde-i fratele lui, iar omul speriat le spune. Sau când o femeie vede o taşcă plină de bani căzută pe drum şi o ia. Nu te întreb dacă tu crezi în slăbiciunea sau în ignoranţa care-i face pe alţii să sufere. Vreau să ştiu dacă crezi într-un rău care izvorăşte din distrugere, din perversiune. Un rău care priveşte binele în ochi şi apoi îl scuipă. Vezi tu, atunci când îmi

omor una dintre progenituri, n-o fac din răutate. În momentul în care smulg inima din pieptul băiatului, ştiu că n-o fac doar ca să-l omor. Inspir celorlalţi o asemenea frică, încât devin mai mult decât un muritor. Indiscutabil, asta mă transformă în zeu, îmi asigură domnia şi regatul. Atunci când vreau să cuceresc un oraş, în faţa armatelor mele îi aşez pe ţăranii din satele învecinate. Dacă o cetate doreşte să folosească maşinării de război împotriva oamenilor mei, trebuie să-şi asume mai întâi uciderea prietenilor şi a vecinilor. E brutal, da. Dar este şi rău? Unii ar putea spune că în felul acela nişte vieţi au fost salvate, fiindcă oraşele se predau de obicei când se confruntă cu asemenea tactică. Oricum o fac atunci când eu încep să catapultez prizonieri vii peste zidurile lor. Ai fi uimită ce efect au strigătele care îşi schimbă ascuţimea şi se termină cu bufnituri, atunci când se repetă la fiecare treisprezece minute. N-au altceva de făcut decât să aştepte şi nu se pot opri să se întrebe – oare au recunoscut vocea aceea? Am făcut însă o digresiune. Vezi tu, eu nu cred că lucrurile astea sunt rele. Societatea noastră se bazează pe fundamentele puterii Regelui-zeu. Dacă el nu este stăpân absolut, totul se prăbuşeşte. Urmează haos, război, foamete şi molime ce nu aleg între vinovaţi şi nevinovaţi. Tot ce fac îmi întăreşte concluzia asta. Puţină brutalitate ne conservă, la fel cum bisturiul unui chirurg salvează viaţa, întrebarea mea este: tu crezi într-un rău posedat de propria-i puritate? Sau crezi că fiecare acţiune are în ea şi o fărâmă de bine?

— De ce mă întrebi pe mine?

Jenine devenise foarte palidă. Asta ar fi făcut-o să pară halidorană, dacă n-ar fi fost nuanţele verzui.

— Întotdeauna vorbesc cu soţiile mele, răspunse Regele-zeu. În primul rând, asta pentru că numai nebunii vorbesc singuri cu regularitate. Pe urmă, mai există şi posibilitatea ca o femeie să aibă o viziune proprie.

O momea, iar asta îşi arătă roadele, fiindcă ea îşi recupera o parte din *yushai.* Îi amintea de mama lui Dorian, dar şi de a lui Moburu.

— Eu cred că răul are intermediari, zise Jenine, că-l lăsăm să ne folosească. Nu-i pasă dacă noi ştim că acţiunile pe care le facem sunt rele sau nu. După ce-i îndeplinim voia, dacă ne simţim vinovaţi, poate folosi sentimentul ăsta ca să ne facă să ne autocondamnăm. Dacă ne simţim bine, ne poate folosi imediat pentru următorul său obiectiv.

— Eşti un copil interesant, zise Garoth. N-am mai auzit o asemenea idee.

Regelui-zeu nu-i plăcea asta. Scădea din însemnătatea lui: ar fi fost doar o simplă unealtă, ignorantă sau atotştiutoare, dar întotdeauna complice.

— Aproape c-am părăsit tronul ăsta, zise el. Am renunţat la tot ce înseamnă să fii dintr-o spiţă de zei.

— Serios?

— Da. De două ori. Prima dată când eram băieţandru şi apoi când am devenit tată. Propriile puteri m-au făcut să-mi revin de ambele dăţi. *Non takuulam.* „Nu voi sluji." Am avut un fiu pe nume Dorian. Îmi amintea de mine însumi. L-am văzut părăsind calea deificării, aşa cum aproape am făcut-o şi eu. Făcu o pauză, apoi întrebă: Ai stat vreodată pe o înălţime şi te-ai întrebat dacă ai putea să sari?

— Da, zise Jenine.

— Toţi o fac, spuse Garoth. Dar ai stat vreodată lângă altcineva şi te-ai întrebat dacă l-ai putea împinge?

Fata clătină din cap îngrozită.

— Nu te cred. Cu toate astea, aşa a fost cu Dorian. M-am gândit că-l pot împinge. Şi am făcut-o. Nu fiindcă asta m-a ajutat, ci doar pentru că am putut. I-am acordat încrederea mea, iar el aproape că m-a făcut să abandonez dedicarea, aşa că l-am trădat în cel mai profund mod pe care mi l-am putut imagina. Atunci am atins cea mai pură formă de răutate. Ştii, în ochii mei, lumea mai are doar două mistere. Primul este răul, iar al doilea dragostea. Am văzut cum poate fi folosită dragostea, exagerată până devine o bătaie de joc, pervertită, prefăcută, trădată. Dragostea e fragilă şi coruptibilă. Cu toate astea, am văzut-o manifestându-se uneori cu o putere stranie. E dincolo de

înţelegerea mea. Dragostea este slăbiciunea aceea ce reuşeşte arareori să învingă puterea. Uimitor. Tu ce crezi, Jenine?

— Nu ştiu nimic despre dragoste, răspunse fata cu chipul împietrit.

— Să nu-ţi pară rău, pufni el. Nu obţin mai mult de un gând interesant de la multele mele soţii. Puterea e o târfă. De îndată ce pui mâna pe ea, îţi dai seama că face ochi dulci tuturor bărbaţilor din jur.

— Şi care-i scopul puterii tale? întrebă Jenine, făcându-l să ridice din sprâncene.

— Ce vrei să spui?

— Aş zice că asta-i problema ta.

— Vorbeşti acum cu înţelepciunea pe care o aştept de la o femeie. Adică zero.

— Mulţumesc pentru lămurire.

Aha, deci zvonurile despre inteligenţa ei erau adevărate. Căzuse pe gânduri când auzise prima dată că fata cerea cărţi. Era mai bine totuşi ca femeile să nu citească.

— Cu plăcere. La ce rămăsesem?

Ea îi răspunse, dar Garoth n-o mai auzi. Ceva tocmai se întâmplase cu feralul lui Tenser. O putea simţi prin pânzele de magie pe care le ancorase în tot castelul. Indiferent care ar fi fost sursa acelei tulburări, era mai puternică decât se aşteptase.

— Îmi dau seama că nu eşti fericită aici, aşa încât te trimit la Haliras, zise el, pornind spre uşă. Dacă expediezi vreun mesaj sau încerci să evadezi, îţi voi aduna toţi prietenii şi încă o sută de nevinovaţi şi-i voi ucide.

Străbătu camera şi o sărută sălbatic. Buzele ei se dovediră reci şi complet pasive.

— La revedere, prinţesa mea.

Rămase dincolo de uşă până o auzi izbucnind în plâns, răvăşind aşternuturile când se aruncă în pat, şi murmurând ceva ce părea să fie numele lui Logan. Trebuia să se îngrijească de asta. Dacă Jenine afla că Logan era în viaţă, n-avea să i se mai supună niciodată. Zbaterea aceea din urzeala magică continua să-l atragă, dar se mulţumi să

aştepte. De obicei, lacrimile unei femei nu însemnau nimic pentru el, însă astăzi… Întoarse sentimentul acela pe toate părţile de parcă ar fi fost o piatră bizar colorată. Să fi fost vinovăţie? Remuşcare? De unde izvora nevoia aceea nebună de a-şi cere scuze?

Curios… Va trebui să se gândească la asta mai târziu. Când Jenine se va afla la o distanţă sigură.

Porunci la şase munteni uriaşi din garda regală s-o ducă imediat în Halidor şi apoi începu să coboare scările.

CAPITOLUL 64

Feir privi armata cenariană în amurg, căutându-i pe Solon sau pe Dorian. Nu-l zări însă pe niciunul. Când întrebă de ce garnizoana de la Vânturile Şuierătoare nu era acolo, un conte numit Rimbold Drake îi povesti despre masacru şi-i împărtăşi o îngrijorare: dacă Hali măcelărise o unitate de veterani, ce s-ar fi întâmplat dacă o aduceau aici?

Disperat, Feir îşi continuă drumul. Ducea cu el singura posibilă salvare a armatei aceleia neştiutoare. Ca lucrurile să fie şi mai rele, nu era Clarvăzător, cel puţin nu în sensul obişnuit. Putea observa urzelile magice, dacă ele se aflau aproape, privindu-le în acelaşi fel în care o lupă ladeshiană mărea lucrurile din spectrul vizibil. Totuşi, dacă cineva foarte Talentat ca Solon se afla la cincizeci de paşi distanţă, Feir abia dacă ar fi putut zări o scânteie.

După cercetări frenetice, descoperi doi magi: soţ şi soţie, niciunul foarte Talentat, dar ambii vindecători. Ei îi spuseră că nu sesizaseră vreun mare Talent în toată armata aceea. Pe urmă însă, Tevor Nile privi în jur neajutorat, după care încremeni.

— Drissa, zise el.

Femeia veni şi-l apucă de mână. Se uitară amândoi spre poalele unui deal aflat la câteva sute de paşi de armata lor.

— Împrumută-ne puterea ta, iar noi îţi vom da vederea noastră, îi propuse femeia lui Feir.

El o făcu, deşi nu se simţi foarte în largul lui să se lase în mâinile lor câtă vreme o avea pe Curoch. Apoi văzu că poalele dealului străluceau de magie.

Bărbaţii erau prea departe ca Feir să le poată recunoaşte feţele şi avuseseră grijă să nu-şi lase siluetele să se profileze pe orizont, dar fiecare Talent strălucea, într-un mod unic, la fel cu modelul irisurilor omeneşti. Feir îi cunoştea pe bărbaţii aceia, se luptase cu ei. Erau şase dintre cei mai puternici magi sho'cendi. Ştia după ce veniseră.

Fără îndoială, nenorociţii credeau că sabia încă le mai aparţinea. Ei o puteau de altfel folosi, dar nu şi el. Dacă le-o ducea pe Curoch şi jura să le-o ofere condiţionat, oricare dintre ei ar fi putut incinera întreaga armată halidorană. Deşi Feir nu avea limba dulce a lui Solon, se gândi că atâta vreme cât o avea pe Curoch în mână, vorbele lui mai puţin meşteşugite aveau să fie suficiente.

Aşa că se îndreptă la trap către fraţi pe un cal împrumutat de la soţii Nile, rugându-se să ajungă la ei înainte ca armatele să-şi înceapă încleştarea. Dacă sosea la timp, Cenaria ar fi putut câştiga fără să piardă un singur om.

Cărarea îl purtă într-o ravenă care era ascunsă de vederea magilor, însă dădu peste avangarda halidorană. Calul i se prăbuşi sub lovitura unui arcaş, apoi cavalerii cu lănci se năpustiră asupra lui, convinşi că un adversar pedestru n-avea cum să le fie pe măsură.

Acum trei dintre ei erau morţi şi Feir avea probleme şi mai mari. În spatele halidoranilor, în mod incredibil, erau sa'ceurai.

În timp ce se lupta cu ultimul călăreţ, încercă să ajungă într-o poziţie de unde să poată fi văzut de magi. Pe zei! Erau la numai o sută de paşi depărtare. Dacă l-ar fi văzut pe Feir, nicio mie de sa'ceurai n-ar fi putut sta între cei şase şi Curoch.

Sa'ceuraii nu-i permiseră însă lui Feir să le rupă liniile. Erau prea disciplinaţi. Ei îi judecau pe toţi după felul în care luptau şi aveau noţiuni foarte precise despre regulile unei înfruntări.

Calea Săbiilor avea păreri neobişnuite despre lupte. Toate se rezumau la faptul că de fiecare dată când te aruncai în bătălie trebuia să presupui că vei muri şi că trebuia să desconsideri moartea până ce puteai muri onorabil. Modul suprem de a ucide un duşman era s-o faci cu o fracţiune de secundă înainte ca el să-ţi aplice lovitura fatală.

Pentru Feir, concepţia asta era bună şi practică atunci când marjele de eroare erau mici, aşa cum se întâmpla

când se luptau cei mai buni războinici. Dacă îţi păsa prea mult că vei fi rănit, n-aveai să înfrunţi niciodată rănile inevitabile pentru a-i ucide pe cei mai buni. Iar asta te-ar fi făcut să eziţi. Orice ezitare înseamnă moartea şi – chiar mai rău în concepţia ceurană – pierderea bătăliei.

Să ucizi trei călăreţi nu era uşor. Un călăreţ veteran preţuia cât zece pedestraşi. Un mag pe jos nu era însă un pedestraş, iar Feir nu avusese nicio rezervă în a-şi folosi magia pentru a-i ucide pe primii trei. Ştia că l-ar fi putut ucide şi pe ultimul halidoran care se aruncase asupra lui, însă nu ştia cum s-o facă. Ce impresie dorea să lase acestor maeştri spadasini? Pentru un ceuran, lupta era o modalitate de comunicare. Vorbele unui om pot fi înşelătoare, dar trupul său spune întotdeauna adevărul.

Feir o băgă pe Curoch în teacă – asta era altă problemă la care trebuia să se gândească mai târziu – şi începu să alerge spre călăreţ pe partea cu lancea. În bătălie, bărbatul ar fi fost mulţumit să-şi lase calul să-l doboare pe Feir, dar în condiţiile acelea era convins că bărbatul va încerca să-l omoare personal şi… iată!

Călăreţul se aplecă pe o parte şi-şi îndreptă lancea lungă de trei metri. Feir sări. Nu reuşi să ajungă foarte sus, dar halidoranul călărea un căluţ de munte înalt de douăsprezece palme la greabăn, nu un armăsar de luptă alitaeran o dată şi jumătate mai înalt. Lovitura de picior pe care Feir i-o aplică din lateral trecu peste lance şi-l nimeri direct în faţă.

În momentul impactului, Feir îşi dădu seama de două lucruri: primul era că ţăranii ceurani care perfecţionaseră o lovitură menită să doboare călăreţii din şa n-o încercaseră împotriva unui cal care galopa; al doilea era că ceva se rupsese, dar nu gâtul halidoranului.

Se prăbuşi la pământ. Când se ridică în picioare, simţi o durere sfâşietoare la gleznă şi ochii i se acoperiră de pete negre. Nu trebuia să-şi trădeze însă slăbiciunea, nu în faţa sa'ceurailor. Aceştia închiseră cercul în jurul lui, imediat ce se ridică. Unul scoase un cuţit ca să-l termine pe călăreţul halidoran, dar acesta era deja mort.

Feir rămase în tăcere totală, cu braţele imense adunate la piept, dar inima de gheaţă. Între el şi magii de pe deal mai era doar un strat de rocă solidă. Dacă ar fi putut să se mişte zece paşi şi să-şi adune Talentul, ei l-ar fi văzut în pofida copacilor. Dar el nu putea să meargă aşa mult. Nu putea face nici măcar cinci paşi.

În exteriorul cercului de săbii scoase şi săgeţi înstrunate, un bărbat verifica fiecare cadavru. În părul lui erau prinse o mulţime de şuviţe de păr ce aparţinuseră inamicilor săi morţi. Majoritatea erau legate la ambele capete – sa’ceurai pe care-i ucisese –, dar altele erau prinse doar de propriul lui păr – străini. Cercul de fier se deschise şi Lantano Garuwashi îl privi pe Feir.

— Eşti la fel de înalt şi lupţi la fel de bine ca un nephilim, dar nici măcar nu ţi-ai mânjit sabia cu sânge în lupta cu câinii ăştia. Cine eşti, uriaşule? întrebă el.

Un nephilim? Feir îşi cercetă mintea despre tot ceea ce ştia despre Ceura. Slavă zeilor, cunoştea destule. Majoritatea maeştrilor spadasini învăţau multe despre Ceura, fiindcă o bună parte dintre ei erau exilaţi ceurani care se nimeriseră de partea pierzătoare a unuia sau altuia dintre nenumăratele lor războaie. Dar un nephilim? Primul bărbat făcut din… fier? Sufletul unui soldat este sabia sa…

„Nu pot lupta! Sunt jalnic! Lantano Garuwashi m-a văzut luptând şi acum va dori să dovedească lumii întregi că este mai mare decât «uriaşul».”

Asta era! „Aceştia au fost eroii şi oamenii măreţi din vechime.” Nephilimii erau copiii născuţi din femei muritoare, dar concepuţi cu fiii zeilor. Sau ai Zeului? La naiba, nu-şi putea aduce aminte dacă ceuranii erau politeişti! Bun, trebuia să fie vag din punct de vedere religios.

— Nu-ţi fie frică, zise Feir.

Văzu cum consternarea se aşternu pe feţele oţelite. Cine îi spusese lui Lantano Garuwashi să nu-i fie frică? Feir se gândi că dacă tot juca o cacealma, măcar să rişte totul.

Şi pentru că venise vorba de riscuri… sosise probabil momentul în care Curoch să-l ajute. O parte din magia sa

latentă era că putea lua orice formă îşi dorea mânuitorul ei. Unele părţi ale sale nu se schimbau niciodată, dar restul ar fi putut fi suficiente pentru a-l ajuta pe Feir să-şi asume rolul de Mesager Divin născocit în grabă. El citise odinioară descrierea unei săbii ceurane care ar fi trebuit să se potrivească perfect, aşa încât dori ca sabia Curoch să ia forma respectivă – „şi oare asta-i tot ceea ce trebuie să fac?”

Îşi scoase sabia încet, ţinându-şi ochii aţintiţi asupra lui Lantano Garuwashi, până când războinicul privi în jos. Ochii celor adunaţi în cerc se măriră, se auziră câteva suspine uimite, gurile li se deschiseră – reuşise să impresioneze până şi elita soldaţilor lui Lantano!

Feir le urmări privirile. Curoch nu numai că înţelesese tipul de sabie pe care şi-l dorise el, ci devenise însuşi modelul pe care îl avusese în minte. Îşi dorise o sabie „cu focurile raiului în lungul lamei”, gândindu-se ori la modele imprimate în metal, ori chiar la gravuri luminoase. O altă interpretare ar fi fost „cu focul raiului în lamă”. Curoch preferase această a doua variantă.

Doi dragoni gemeni – Feir nu trebuia să verifice pentru a şti că erau fraţi –, uşor diferiţi, erau gravaţi pe fiecare faţă a lamei, lângă mâner. Suflau flăcări către vârful sabiei. Nu era însă un desen, fiindcă focul era încastrat în metal. Acolo unde ardea, lama devenise transparentă ca sticla. Era ca şi cum ar fi ţinut în mână o bară de foc. Arma îşi păstra lungimea, însă flăcările dinăuntrul ei creşteau şi scădeau în funcţie de... Feir nu ştia de ce depindea lungimea flăcărilor, dar acum dragonii suflau foc până la vârful sabiei, la mai bine de un metru de mâner, după care focul se domoli.

Dorise să impresioneze, dar expresiile de pe feţele sa’ceurailor păreau mai aproape de adoraţie. Îşi şterse propria uimire de pe chip înainte ca ochii lor să se îndrepte din nou către el.

Lantano Garuwashi arăta de parcă i-ar fi fost frică pentru prima dată în viaţă. Reuşi totuşi să-şi domine sentimentul, şi dintre toţi ai săi doar el păru furios.

— De ce poartă un nephilim sabia Ceur'caelestos?

Sabia Raiului. Feir fu încercat brusc de suspiciunea că Curoch devenise prea uşor exact sabia aceea. Era ca şi cum ar fi ştiut cum trebuia să arate. „Şi dacă nu se preface că este Ceur'caelestos; dacă este cu adevărat?

„N-am făcut doar o sabie impresionantă. Am reuşit să le arăt cel mai sfânt artefact pe care îl cunosc oamenii ăştia. Cum să mai bat acum în retragere?" Nu mai conta. Era prea târziu ca să se oprească.

— Eu sunt doar un servitor. Am un mesaj pentru tine, Lantano Garuwashi, dacă eşti îndeajuns de sa'ceurai ca să-l accepţi.

Feir îşi modulă vocea cu ajutorul magiei, adăugându-i rezonanţa şi profunzimea pe care te-ai fi aşteptat să le aibă un glas venit din rai.

— Deschisă-ţi este calea! Luptă pentru Halidor şi vei deveni un rege măreţ.

Nu era cel mai grozav mesaj pe care să-l transmită un zeu, dar era destul de concis, aşa încât să ascundă lipsa de elocvenţă a lui Feir. Împreună cu schimbările pe care şi le adusese glasului, ar fi trebuit să inspire ceva credinţă.

Garuwashi nu arăta însă deloc impresionat. Îşi scoase sabia încet, lăsând-o să se legene în mână. Feir îşi dădu seama prea târziu de greşeală. De ce trebuise să-i promită tocmai asta? Îi spusese lui Garuwashi că va deveni rege, dar pentru fiul unui om de rând asta era o imposibilitate. Sabia lui era din fier obişnuit, o armă ponosită şi tristă pe care o ţinea însă cu mândrie acerbă fiindcă vorbea despre originile lui umile.

O sabie de fier nu va conduce niciodată. Şi nici nu aveai cum s-o schimbi. Sufletul unui sa'ceurai era sabia sa. Pentru ceurani, asta nu era o generalizare abstractă, ci o realitate.

Lama aceea tristă de fier ascuţit avea probabil să pedepsească amarnic minciuna lui Feir. Strânsoarea lui Garuwashi se înteţi pe sufletul său şi vârful lamei se ridică ameninţător. Ceilalţi sa'ceurai păstraseră armele în mâini, dar arcurile nu mai erau încordate, iar săbiile fuseseră

uitate. Sa’ceuraii arătau de parcă ar fi aşteptat acest moment timp de o veşnicie. Maestrul lor de război, cel mai mare sa’ceurai al tuturor timpurilor, înfrunta un nephilim ce purta o sabie legendară, iar Lantano Garuwashi al lor nu părea deloc înfricoşat.

— Dacă sunt îndeajuns de sa’ceurai? repetă Lantano Garuwashi. Prefer să mor decât să-ndur batjocura, chiar şi atunci când vine din partea zeilor. Voi fi îndeajuns de sa’ceurai ca să mor ucis de Sabia Raiului sau să-l ucid pe mesagerul zeilor.

Atacă apoi cu viteza care-l transformase în legendă.

Feir nu se putea lupta. Era sinucidere curată să se opună acestui om, având doar un picior teafăr. Îi blocă primul atac, după care îşi extinse magia şi-l trase pe sa’ceurai spre el.

Cei doi bărbaţi ajunseră aproape lipiţi unul de altul, cu săbiile încrucişate şi cu feţele la câţiva centimetri depărtare. Curoch – sau Ceur’caelestos, dacă asta era – se aprinse şi dragonii începură să sufle foc către vârful lamei.

Singurul gând al lui Feir fusese că el avea braţele mai puternice decât ale lui Garuwashi. Dacă îl lăsa să se depărteze, cu siguranţă că sa’ceuraiul l-ar fi ucis, dar dacă rămânea în apropierea braţelor imense ale lui Feir, acesta ar mai fi putut avea o şansă. Înainte însă ca vreunul să poată face ceva, între ei apăru şi o a doua bară de lumină. Deşi totul se întâmplă într-o secundă, în acel timp scurt păru că ambii bărbaţi renunţaseră la pregătirea marţială. Încercau pur şi simplu să se dezechilibreze unul pe celălalt, ignorând obiectul pe care şi-ar fi dorit cu atâta disperare să-l privească. Feir nu făcuse nimic – poate Curoch reacţionase la magia folosită de el pentru a-l trage pe Garuwashi. Arma celuilalt se înroşi, apoi deveni albă. Străluci o clipă mai puternic decât Curoch, dar apoi, în timp ce bărbaţii continuau să se împingă unul în altul, sabia sa’ceuraiului explodă.

Explozia fu blândă, dar implacabilă. Feir nu simţi fragmente incandescente de metal care să-i străpungă pielea, însă nici nu se putu opune forţei sale. Se trezi

aruncat peste cap şi ateriză cu faţa în jos la cinci metri depărtare. Încercă să se ridice, dar durerea de la gleznă îl săgetă atât de puternic, încât îşi dădu seama c-ar fi leşinat dacă ar fi continuat. Rămase în genunchi privind în susul dealului, mobilizându-şi forţele.

„Priveşte, Lucius, blestemat să fii! Priveşte!” El continua să fie ascuns de arbori, însă dacă unul dintre Clarvăzători s-ar fi uitat în direcţia lui, l-ar fi zărit.

La zece metri depărtare, Lantano Garuwashi se ridică în picioare. În mod imposibil, încă avea sabia în mână… însă nu era a lui. Lama de fier dispăruse. Nu mai rămăseseră din ea nici măcar fragmente fierbinţi, fumegânde. Cu o expresie neîncrezătoare întipărită pe chip, el ţinea sabia Ceur’caelestos, care arăta perfect, ca şi cum Lantano Garuwashi fusese născut pentru ea, iar arma fusese creată cu o mie de ani în urmă pentru el.

Sa’ceuraii trecură de la uimire la prostraţie. Căzură în genunchi, la fel ca Feir.

— Zeii i-au dat o sabie nouă lui Lantano Garuwashi, zise unul dintre ei.

Se referea la faptul că generalul lor primise un alt suflet, un suflet de legendă, un suflet de rege. Feir citi în ochii tuturor convingerea asta. O ştiuseră. Îl slujiseră pe Lantano Garuwashi înainte să devină rege, înainte să sfideze şi să umilească un nephilim.

El rămase în genunchi, incapabil să se ridice. Ochii celuilalt ardeau în lumina destinului când îl priviră pe uriaş.

— Aşa este, cum au prevăzut zeii. Ceur’caelestos e a ta, zise Feir.

Ce altceva ar mai fi putut spune?

Lantano Garuwashi atinse vârful lamei de bărbia lui.

— Nephilim, mesager şi servitor al zeilor, ai chipul unui alitaeran, dar lupţi şi vorbeşti ca un sa’ceurai. Îţi voi îngădui să mă slujeşti.

Sau poţi muri, mai spuneau ochii lui.

Feir nu avea nevoie de vreun nephilim trimis de zei ca să-i spună care-i era destinul. Privi spre deal, însă de acolo

nu venea niciun ajutor. Nu era foarte surprins; devenise încă o dată ceea ce avea să fie pentru totdeauna: Cel Mărunt Care-i Slujeşte pe Cei Măreţi şi avea să mai fie pentru totdeauna Cel Care A Pierdut-o Pe Curoch. Coborî capul, înfrânt.

— Te voi… sluji.

CAPITOLUL 65

La patru sute de paşi depărtare, Agon auzi explozia şi întoarse capul, încercând să-i identifice sursa. Armata halidorană îşi stabilise tabăra la apus, dar niciunul dintre soldaţi nu reacţionă ca şi cum zgomotul ar fi provenit de acolo. Îşi privi căpitanul, care zise:

— O să trimit pe cineva la lordul Graesin.

Regina îl desemnase pe fratele ei mai mic, Luc, la conducerea cercetaşilor, gândindu-se probabil că era obligatoriu să-i dea cretinului o însărcinare, iar aceasta era una în care doar cu greu ar fi putut da greş. Puştiul de şaptesprezece ani hotărâse că toţi cercetaşii trebuie să-i raporteze întâi lui. Numai după ce vorbeau cu el, aşteptând câteodată mai bine de o oră la rând, fiindcă discuta cu alţi cercetaşi, mergeau să transmită comandanţilor ceea ce trebuiau să afle.

Împreună cu toate celelalte aranjamente de luptă, modul acela de a conduce stârnise o sumedenie de înjurături printre ofiţerii lui Agon. Nimeni nu-şi recunoştea însă frica. Nici nu era nevoie. Fiecare veteran ştia că se aruncau în bătălie cu o armată improvizată. Chiar şi denumirea de „armată" era, de fapt, o exagerare. Unităţile nu se pregătiseră împreună destul pentru a reacţiona ca un tot. Fiecare lord avea propriile lui semnale, iar adesea vocile nu puteau fi distinse în larma bătăliei. Ofiţerii nu puteau transmite semnale cu braţele către cei din aceeaşi linie pentru a pune în aplicare ordinele generalilor sau măcar pentru a reacţiona în faţa unei situaţii de luptă. Iar asta, alături de decizia reginei de a-şi dispune unităţile pe teren după criterii politice, îi făceau pe veterani să-şi muşte buzele.

Agon avusese noroc cu mia sa de oameni. Îi căpătase doar fiindcă ducele Logan Gyre îşi epuizase toată influenţa politică cerându-i, şi pentru că soldaţii care mai serviseră sub comanda lui Agon ameninţaseră că se răscula dacă nu vor fi conduşi tot de el.

Agon avea deci o zecime din armata cenariană. Regina le dăduse centrul liniei de atac, deşi pretinsese că onoarea aceea îi revenise lordului amplasat lângă Agon.

— Las-o baltă! zise el. Bătălia se va termina înainte să se întoarcă vreun cercetaş. Cum sunt oamenii?

— Pregătiţi, răspunse căpitanul.

Agon privi cerul care se lumina. Avea să fie genul de zi pe care ar fi trebuit să ţi-o petreci lângă un foc zdravăn savurând o ceaşcă de ootai... sau de coniac. Soarele care răsărea era acoperit de nori negri ce prelungeau întunericul şi amânau încleştarea inevitabilă. Câmpia, în realitate ogoarele a douăsprezece ferme învecinate, era pustie acum. Recolta de grâu fusese strânsă, iar oile plecaseră spre locurile de iernat. Toată întinderea era brăzdată de garduri scunde din piatră cu rolul de a ţine locului animalele.

Avea să fie un teren alunecos şi dificil pentru o bătălie. Existau avantaje şi dezavantaje. Cavaleria grea halidorană avea să fie mai precaută şi mai lentă din cauza gardurilor şi noroiului. A sili un cal şi un cavaler cu armuri grele să sară peste un gard de pe un sol noroios era o bună modalitate de a-i ucide pe ambii. Pe de altă parte, şi oamenii lui Agon vor fi încetiniţi, ceea ce însemna că vrăjitorii halidorani urmau să dispună de mai mult timp pentru a arunca flăcări şi fulgere.

Bătrânul general îşi aduse calul în faţa pedestraşilor şi arcaşilor săi. Nu dispunea de călăreţi, cu excepţia gărzilor sale Sa'kagé şi a vânătorilor de vrăjitori.

După ce-l auzise pe Logan vorbind cu o seară înainte, Agon ştia că dacă tânărul ar fi fost aici, i-ar fi făcut pe oamenii aceia să se simtă parte din ceva măreţ şi bun. Logan i-ar fi dat fiecăruia o inimă de erou. Sub conducerea lui, ei n-ar fi ezitat nicio clipă să-şi jertfească vieţile. Deşi unii puteau rămâne mutilaţi, supravieţuitorii s-ar fi lăudat după aceea şi s-ar fi simţit binecuvântaţi că luptaseră cot la cot cu el. Agon nu era însă aşa.

— Eu sunt un om simplu, începu el să vorbească celor aliniaţi ca să înfrunte ororile magiei şi ale morţii. N-am

pentru voi decât cuvinte simple. Majoritatea aţi mai luptat cu mine…

Pe zei! Avea lacrimi în ochi? Clipi ca să le alunge.

— Mă onorează că vă voi conduce din nou. Nu va fi o luptă uşoară. Ştiţi asta. Înfruntăm însă un rău căruia nu-i putem permite să câştige. Ţine de noi să-l oprim şi astăzi este singura şansă. Soldaţi, dacă vom câştiga, mie-mi va fi luată comanda, aşa că dacă veţi face ceea ce vă voi cere în continuare, s-ar putea să fiţi pedepsiţi. Dar asta nu mă determină să dau înapoi. Ducele Gyre a primit… onoarea de a conduce primul atac.

Soldaţii murmurară, fiindcă ştiau cu toţii ce spera regina. Agon îi domoli ridicând o mână.

— Dacă el va supravieţui primului atac, vă cer să-l apăraţi cu preţul vieţii.

Nu îndrăzni să continue. Dacă învingeau, regina urma să fie cu siguranţă informată de ordinul pe care-l dăduse.

Îşi simţi oamenii atenţi şi serioşi, pregătiţi. Agon şi-ar fi dorit să fie genul de lider care să obţină de la ei urale şi priviri înflăcărate. Trebuia să se mulţumească însă cu ceea ce avea.

Reveni către grupul de lorzi care se adunase pentru a-i da ultimele instrucţiuni, deşi nu avea de gând să asculte vreun ordin. Agon reflectase îndelung la felul în care putea fi atacată o armată ce includea vrăjitori şi era convins că găsise o strategie mai bună decât orice ar fi putut produce împăunaţii aceia. Ajunse însă pentru ultima dată alături de Logan.

— Milord, zise el.

— Generale… îi răspunse el zâmbind.

Arăta glorios în armura familiei sale, care fusese puţin modificată ca să nu atârne pe corpul lui slăbit.

Agon se strădui să-şi găsească vorbele potrivite.

— Sire, vei fi întotdeauna regele meu.

Logan îşi puse mâna pe umărul generalului şi-l privi în ochi. Nu-i spuse nimic, însă chipul lui era mai mult decât grăitor.

În momentul acela, printre soldaţi pătrunse o femeie

sethi călare. Agon nu o recunoscu. Purta armură şi era înarmată cu sabie şi lance.

— Milord, se adresă ea lui Logan. Sunt căpitan Kaldrosa Wyn. Noi am ajuns.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Logan.

Femeia ridică un braţ şi-l îndreptă spre locul unde soldaţii se dădeau din calea a treizeci de femei călări, asemenea Kaldrosei. Nu toate erau frumoase ori tinere, însă erau toate membre ale Ordinului Jartierei.

— Şi ce vreţi să faceţi? întrebă Logan.

— Am venit să luptăm. Toate şi-au dorit să vină, dar a trebuit să mă limitez la cele cu ceva experienţă de luptă. Suntem piraţi, gărzi de pe vasele de negoţ şi luptătoare profesioniste. Mai avem şi arcaşi şi suntem toate la dispoziţia ta. Ne-ai oferit vieţi noi, milord. Nu-i vom permite reginei s-o irosească astăzi pe a ta.

— De unde aţi luat armele?

— Cele care n-au putut lupta ne-au ajutat şi ele, îi răspunse Kaldrosa Wyn.

— Şi treizeci de cai?

— Mama K, presupuse Agon în şoaptă.

— Da, se auzi vocea Mamei K din spatele femeilor.

Slavă zeilor că măcar ea nu era înarmată.

— Duce Gyre, am găsit câţiva cai de război foarte buni pe care ofiţerii reginei i-au… trecut cumva cu vederea. Vei constata, de asemenea, că aceste doamne sunt dornice să-ţi îndeplinească orice ordin cu privire la bătălie.

— Dar ele nu sunt… începu Logan, după care se opri, conştient că fusese pe cale să le jignească. Vor fi măcelărite.

— Nu Mama K ne-a cerut să facem asta, interveni Kaldrosa. Ea ne-a spus că suntem nişte proaste. Dar nu acceptăm să stăm pe margine. Ieri ne-ai spălat ruşinea şi în schimb ne-ai oferit onoare. E un sentiment fragil deocamdată. Te rog, nu ni-l lua!

— Ce se-ntâmplă aici? Ce caută târfele astea în fruntea armatei mele? întrebă Terah Graesin împingându-şi calul spre cel al lui Agon.

— Vor lupta pentru tine, zise generalul, şi tu nu poţi să le împiedici.

— Chiar aşa, nu pot? întrebă Terah.

— Nu, din cauza asta, zise Agon arătând cu degetul.

În lumina încă difuză a zorilor, armata halidorană începuse să avanseze.

*

Pe măsură ce Kyllar şi Vi urcau din Burdihan spre castel, duhoarea fierbinte începea să dispară, ba chiar şi pângărirea lui Hali scădea. Bărbatul străbătuse sălile acelea cu doar patru luni în urmă şi apucase prin aceleaşi pasaje în drumul lui spre uciderea lui Roth Ursuul. De data asta, avea însă altă strategie.

Era de aşteptat ca halidoranii să fi aflat deja toate tainele castelului: pasajele secrete şi zidurile false, orificiile pentru tras cu ochiul şi uşile ascunse. De data asta nu mai puteau merge prin tuneluri direct până în sala tronului. O bucată de drum însă, puteau să le folosească, fiindcă erau mai sigure pentru Vi, care nu putea deveni invizibilă. De aceea, cu o oră înaintea zorilor, pătrunseră în pasaje şi se strecurară silenţioşi pe deasupra capetelor şi prin spatele a zeci de soldaţi.

Kyllar nu credea că străjerii îl aşteptau pe el; spera ca prezenţa lor să fie semnul apropierii bătăliei şi Garoth Ursuul doar să-şi dorească mai multă protecţie. Numărul soldaţilor îl îngrijora însă. Dacă s-ar fi apropiat într-adevăr o bătălie, un comandant obişnuit ar fi lăsat de pază la castel un minimum de soldaţi.

Apartamentele regelui erau în aripa de apus. Kyllar şi Vi ieşiră din tuneluri într-o odaie goală pentru servitori, la baza scării ce suia la Garoth. Mătrăşitorul privi cu grijă pe coridor.

Uşa dormitorului regal se afla la capătul unui hol lung şi larg. Era păzită de doi munteni cu lănci. Cu excepţia numeroaselor uşi ale camerelor servitorilor, culoarul nu oferea niciun loc unde să te poţi ascunde. Kyllar se gândi că asta n-ar fi fost o problemă pentru el, însă constituia un impediment serios pentru Vi. Poate că n-ar fi trebuit s-o

aducă. Mama K crezuse că fata îi va fi de folos, totuşi se părea că nu făcea decât să-l încetinească. Avea să fie nevoit să doboare singur ambii străjeri. Era posibil, dar fiecare dintre ei stătea în apropierea unei frânghii legate de un clopoţel ca să dea alarma. Kyllar nu se îndoia că-i putea omorî pe amândoi… însă s-o facă înainte ca vreunul dintre ei să dea alarma?

Reveni în odaie şi-i spuse lui Vi:

— De ce n-aştepţi aici până…

Vi era dezbrăcată până la mijloc şi desfăcea o rochie pe care o scosese din raniţă. Kyllar icni, încremenit. Când înălţă privirea într-un târziu, constată că expresia de pe chipul femeii era perfect naturală. Întoarse capul, roşind. O raniţă îl lovi în stomac.

— Scoate pieptarul, te rog, îi ceru Vi.

Îl scoase şi i-l dădu, în timp ce ea se străduia să intre în rochia strâmtă de servitoare. Se aplecă şi-şi suflecă pantalonii ca să nu i se vadă sub poale, dându-i din nou ocazia lui Kyllar să vadă totul. Mătrăşitorul tuşi.

Vi înşfăcă pieptarul din degetele lui inerte.

— Serios, Kyllar, încetează să te mai porţi ca un virgin…

Virgin! Kyllar îşi aminti cât de mult ura cuvântul.

— Sunt sigură că nu-i prima dată când vezi o fată goală.

De fapt, era, dar el ar fi murit – de-a adevăratelea – înainte să admită asta. Helene nu-l lăsase niciodată să-i vadă sânii, deşi nu-i împiedicase întotdeauna mâinile când se rătăciseră în teritoriul acela de aur. Ea dorise mereu să se păstreze pentru momentul când aveau să fie căsătoriţi. Iar când Kyllar mai eroda din graniţele acelea, fiecare pas micuţ părea un dar preţios. La vremea aceea fusese foarte frustrant, însă când Vi îmbrăcă repede pieptarul, ajustându-şi decolteul, îşi dădu seama că acum era altceva. Lui Vi nu-i păsa dacă-şi arată sânii. Nici măcar nu se întoarse cu spatele când îl apucă pe fiecare ca să-i aşeze într-o poziţie cât mai atrăgătoare. Kyllar crezuse că Helene avea cei mai frumoşi sâni din lume, însă ai lui Vi erau mai plini, mai mari. Nu te puteai uita la ea fără să-i observi. O transformau automat într-un obiect sexual şi totuşi… şi

totuşi, pentru ea erau doar sâni. Unelte.

Helene era mult mai puţin evident sexuală. Poate chiar mai puţin sexuală, punct. În sexualitatea lui Vi exista însă ceva ieftin, care-i lăsa lui Kyllar impresia că femeii nu-i făcea nicio plăcere. Plăcerea propriei sexualităţi îi fusese extirpată, strivită de amanţii libidinoşi ai mamei sale, de Hu Gibbet, de clienţii Mamei K şi de actele sexuale ocazionale. Kyllar trecu de la excitare la milă.

Vi luă un coş de răchită şi-l umplu cu haine, inclusiv cu propria ei tunică. Sub ea, ascunse un pumnal.

— Cum arăt?

În mod ciudat hainele ei arătau familiar. În ziua aceea, decolteul îi era mult mai mic, potrivit moravurilor Casei Drake, dar era exact aceeaşi îmbrăcăminte pe care Vi o purtase când încercase să-l ucidă.

— La naiba! zise el.

Tânăra chicoti şi făcu o piruetă, pozându-i.

— Îmi face fundul mare?

— Mişcă-ţi fundu' ăla mare pe hol!

Vi începu să râdă şi-şi puse coşul în şold. Era provocatoare, minunată, ispititoare, iar acum dovedise că era şi simpatică. Fir-ar să fie, aproape c-o sărutase! Fără îndoială c-ar fi avut acum un cuţit în spate, dacă ar fi făcut-o, dar, pentru o secundă, se gândise că şi ea dorise sărutul. Vi ieşi pe hol, iar ochii halidoranilor se fixară asupra ei. Unul dintre ei bombăni ceva.

— Salut, zise Vi ajungând în faţa celui din stânga. Sunt nouă pe-aici şi mă-ntrebam dacă…

Cuţitul pătrunse atât de adânc în gâtul bărbatul, încât aproape îl decapită.

Kyllar frânse grumazul celuilalt, printr-o răsucire bruscă, urmată de o trosnitură înfundată.

Vi privi spre locul unde se afla el… sau nu, de vreme ce era invizibil.

— Să fiu a naibii! comentă ea. Îşi curăţă pumnalul şi-l puse înapoi în coş. Fii atent – tu intri după zece secunde sau imediat ce-mi auzi glasul. Dacă Regele-zeu se trezeşte, o să-i distrag atenţia, iar tu o să-l omori. Dacă doarme, e al

meu.

Deschise apoi încet uşa şi se strecură înăuntru fără zgomot. Ieşi câteva momente mai târziu, verde la faţă.

— Nu-i aici, îl informă.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Kyllar şi încercă să treacă pe lângă ea, dar fata îl blocă.

— Nu vrei să intri acolo.

O ignoră şi trecu pe lângă ea.

Camera era plină de femei. Toate stăteau împietrite ca nişte statui în diferite posturi. Una era dezbrăcată, stătea în patru labe cu o placă de sticlă pe spate şi forma o măsuţă vie. O alta, o femeie nobilă, înaltă, pe care Kyllar o recunoscu, fără să-şi aducă însă aminte numele, era ridicată pe vârfuri, întinzându-se seducător şi având un braţ şi un picior înfăşurate în jurul unui stâlp al baldachinului imens folosit de Regele-zeu. Chellene lo-Gyre stătea turceşte într-un jilţ cu spătar înalt. Kyllar nu ştia nimic despre ea, cu excepţia faptului că avea reputaţia unei femei foarte aprige. Hotărârea îi era întipărită pe faţa împietrită şi părea că izvorăşte cumva din părul vâlvoi şi muşchii încordaţi. Cele mai multe femei erau dezbrăcate, iar restul abia dacă purtau haine. Două, aşezate în genunchi, ţineau un lighean. Altele două, o oglindă. Alta era prinsă de perete cu piroane şi avea o eşarfă în jurul gâtului. Lui Kyllar i se opri respiraţia.

Femeia era Serah Drake. Aidoma celorlalte, nu stătea nemişcată ca o statuie, ci era într-adevăr o statuie. Kyllar îi atinse faţa, gemând încetişor, mângâind buzele pe care le sărutase odinioară. Erau moi, de parcă ar fi fost vii, dar reci, iar ochii erau lipsiţi de scânteia vieţii. Carnea, de fapt trupurile tuturor femeilor, fusese împietrită cumva cu magie şi apoi expusă de parcă ar fi fost artă.

Sub eşarfă, Kyllar zări vânătăile ce înconjurau gâtul lui Serah. Se strădui să privească în altă parte. Existau două feluri de a muri prin spânzurate: o moarte rapidă, dacă gâtul ţi se frângea în urma unei căderi lungi, sau o strangulare lentă. Serah nu murise pe loc.

Se retrase de lângă ea, dar indiferent unde ar fi privit

vedea numai detalii oribile. Femeile care purtau brăţări aveau încheieturile rupte; cămăşile mascau inimi străpunse; femeile mai îmbrăcate nu ascundeau imperfecţiuni ale pielii, ci fuseseră acelea care se aruncaseră de pe balcoane, iar acum trupurile lor aveau umflături în locuri nepotrivite.

Kyllar se împletici de parcă ar fi fost beat. Avea nevoie de aer. Simţea că era pe cale să verse. Se năpusti pe balconul larg al Regelui-zeu.

Femeia stătea pe balustrada de piatră, cu picioarele prinse de stâlpi pentru echilibru, mult aplecată în afară, dezbrăcată, cu o cămaşă de noapte în mână, care flutura în vânt ca un steag. Era Mags.

Kyllar urlă. Talentul izbucni din fiinţa lui, făcându-i strigătul de furie să reverbereze deasupra castelului, stârnind ecouri în curtea aflată hăt dedesubt. Forfota din castel se opri. Kyllar nu observă asta şi nici nu văzu cum sa'kariul i se ridică pe piele. Angoasa de pe chip îi dispăru în spatele măştii judecăţii.

Izbi cu palma în balustrada de piatră pe care o zdrobi de o parte a fetei şi apoi din nou, de partea cealaltă, după care o ridică şi o duse înăuntru. Atingerea pielii ei, care părea încă vie, era obscenă. Membrele îi erau însă rigide. O aşeză pe pat, apoi smulse piroanele ce o fixaseră pe Serah Drake de perete. O întinse lângă sora ei. În timp ce le acoperea, observă că pe piciorul drept al ambelor fete exista o semnătură cu litere înflorite, de parcă leşurile erau un soi de artă: Trudana Jadwin.

Vi avea ochii cât cepele şi privea când la el, când la balustrada de piatră, groasă de cincisprezece centimetri, care zăcea sfărâmată.

— Să-mi bag picioarele! şopti ea. Kyllar, tu ai făcut asta?

El aprobă mut, cu un gest rigid. Ar fi vrut să renunţe la masca judecăţii, dar nu putea. Mai avea nevoie de ea.

— Am căutat în camerele concubinelor, zise Vi. Nimic. Probabil că el este deja în sala tronului.

Stomacul lui Kyllar se chirci şi tânărul tresări involuntar.

— Ce-i? întrebă Vi.

— Amintiri urâte. La naiba, hai să mergem!

Se apropiau zorii. Când îi omorâseră pe cei doi străjeri, întorseseră propria lor clepsidră. Cineva avea să vină să verifice postul de pază, probabil imediat după răsăritul soarelui. Mai rău, clepsidra armatei cenariene fusese întoarsă de mult. Bătălia avea să înceapă curând şi, odată cu ea, surprizele neplăcute. Pentru ca Logan să aibă măcar o şansă de a deveni rege, Kyllar trebuia să-i ofere o victorie. Moartea lui Garoth Ursuul i-ar fi dezorganizat pe halidorani.

Trecură ca vântul pe coridoare, Vi îmbrăcată în costumul de servitoare, iar Kyllar invizibil, dar sărind de la o uşă la alta ca şi cum n-ar fi fost, în caz că s-ar fi întâlnit cu vreun meister. Când ajunseră în ultimul hol, trecură pe lângă şase dintre cei mai mari munteni pe care-i văzuse vreodată Kyllar. Mătrăşitorul se ascunse în spatele unui grup statuar, observând că soldaţii erau însoţiţi de doi Vürdmeisteri. În mod foarte ciudat, toată protecţia aceea părea să fie pentru o singură femeie – probabil una dintre soţiile Regelui-zeu –, care era însă învăluită complet în veşminte şi voaluri, aşa încât nu i se vedea nici măcar un centimetru de piele.

Când Kyllar îşi scoase cuţitele ca să-i ucidă, Vi îi puse o mână pe braţ. Se întoarse şi o privi cu ochiul judecăţii şi ea tresări, dar avea dreptate. O luptă le-ar fi pus în pericol adevărata misiune şi nimic nu-l putea împiedica pe Kyllar să-l ucidă pe Garoth Ursuul.

Mătrăşitorul se simţea agitat. Nu se linişti nici măcar când grupul dispăru după un colţ. Acesta era holul în care stătuse cu Helene şi cu Uly atunci când el murise prima dată.

Îşi impuse să fie calm. Garoth Ursuul era mult mai puternic decât Roth Ursuul, dar şi Kyllar era mai puternic acum. Avea şi mai multă încredere. Atunci fusese un băiat care încerca să-şi dovedească bărbăţia, însă acum era un bărbat care făcuse o alegere şi-şi asuma toate consecinţele.

— Deci, Vi, eşti gata să ucidem un zeu? zâmbi el

nepăsător.

CAPITOLUL 66

Bărbaţii stăteau pe coama unui deal, la miazăzi de câmpul de luptă: şase dintre cei mai puternici magi sa’seurani. Veşmintele lor nu trădau însă asta. Fiecare purta straiele obişnuite ale unui neguţător din ţara de origine: patru alitaerani, un waeddryn şi un modain. Caii lor robuşti, de povară, erau încărcaţi cu o mulţime de mărfuri şi, deşi harnaşamentele lor erau mai scumpe decât şi-ar fi permis majoritatea negustorilor, nu erau într-atât de spectaculoase încât să atragă vreun comentariu. Nu hainele îi dădeau de gol, ci felul în care se purtau. Bărbaţii aceia păşeau cu încrederea în sine a zeilor.

— N-o să fie prea frumos, zise modainul.

Antoninus Wervel era un bărbat scund şi îndesat, cu nas umflat şi roşu, care mai avea doar o brumă de păr ce-i înconjura chelia lucitoare. Potrivit modei modaine, era machiat în jurul ochilor şi-şi înnegrise şi lungise sprâncenele. Asta îl făcea să arate sinistru.

— Cam câţi meisteri crezi că au? îl întrebă el pe unul dintre gemenii alitaerani, Caedan.

Tânărul deşirat tresări. Era unul dintre cei doi Clarvăzători ai grupului şi ar fi trebuit să cerceteze.

— Scuze, scuze. Eu doar… aia este o mulţime de femei?

— Cu siguranţă, nu.

— Ba da, confirmă lordul Lucius. El era conducătorul expediţiei şi celălalt Clarvăzător. Halidoranii au cel puţin zece meisteri, dacă nu douăzeci. Stau foarte apropiaţi unul de celălalt.

— Lord Lucius, interveni timid Caedan. Cred că au şase Vürdmeisteri ceva mai în spate, în mijlocul lor. Pare că s-au adunat în jurul unui obiect, dar nu-mi dau seama despre ce-i vorba.

— Câţi Atinşi luptă pentru Cenaria? întrebă bondocul.

O spusese ca să-i irite pe alitaerani. În Modai, *atins* însemna Talentat, şi nu *nebun* ca în Alitaera.

Caedan continuă netulburat.

— Văd un bărbat şi o femeie printre cenarieni, ambii instruiţi. Stau laolaltă. Mai sunt câţiva, neinstruiţi.

— Şi printre călăreţii ceurani?

— Nu i-am mai văzut după ce-au dispărut în vâlcea.

Celălalt tânăr alitaeran, Jaedan, părea nefericit. Era geamănul identic al tânărului Clarvăzător, cu aceleaşi trăsături chipeşe, păr ondulat şi negru, însă avea cu totul alte daruri.

— De ce sunt atât de proşti? întrebă el. Am văzut cu toţii armata din Lae'knaught venind din miazăzi. Cinci mii de lăncieri care-i urăsc pe halidorani mai presus decât orice. De ce nu aşteaptă cenarienii să ajungă şi ei?

— Poate că nu ştiu că vin, presupuse lordul Lucius.

— E posibil însă ca nici ei să nu se grăbească. Ar putea să aştepte, ca să-l atace pe învingător. O altă posibilitate ar fi ca Terah Graesin să dorească toată gloria pentru ea, sugeră Wervel.

Lui Jaedan nu-i venea să creadă.

— Doar n-o să stăm aici, nu-i aşa, pentru numele Luminii! Cenarienii vor fi distruşi. Douăzeci de meisteri. Îi putem doborî. Eu sunt bun pentru trei-patru şi ştiu că voi sunteţi cel puţin la fel de buni ca mine, dacă nu mai buni.

— Uiţi care ne este misiunea, ucenice Jaedan, interveni Lucius. N-am fost trimişi să luptăm în războiul cuiva. Halidoranii nu sunt o ameninţare pentru noi…

— Halidoranii sunt o ameninţare pentru toată lumea! protestă Jaedan.

— TACI!

Jaedan amuţi, dar sfidarea întipărită pe chipul lui nu se schimbă deloc. Linia cenariană începu să înainteze în alergare uşoară şi întreaga armată, aidoma unei dihănii imense, se puse în mişcare.

— Ah, tresări Caedan. A simţit vreunul dintre voi ceva?

— Ce? se miră Wervel.

— Nu ştiu. A fost… nu ştiu. Ca o explozie? Pot să merg să văd ce fac ceuranii, lord Lucius?

— Avem nevoie de ochii tăi aţintiţi asupra bătăliei. Priveşte şi învaţă, ucenicule! E o ocazie rară de a vedea

cum luptă halidoranii. Şi tu, Jaedan.

Halidoranii erau aliniaţi în rânduri aproximative, lângă fiecare pedestraş fiind un arcaş. Aceştia se pregăteau acum, înfigând în pământul din jurul lor săgeţi pe care să le poată lua apoi repede. În faţa tuturor, echipele de câte doi meisteri călare străluceau în ochii Clarvăzătorilor.

— Ce vor face, Caedan? întrebă lordul Lucius.

— Vor trage cu săgeţile, domnule? Şi apoi vor lansa fulgere?

— De ce?

— Fiindcă o să-i înspăimânte pe ceurani de-o să se ca… Vreau să spun, ăăă… pentru efectele asupra moralului, domnule, se corectă Caedan.

Linia cenarienilor continua să alerge. Se apropiaseră la patru sute de paşi. Cei aflaţi sub conducerea generalului Agon avansaseră şi apoi se împrăştiaseră, dar nu în grupuri de doi-trei oameni. Puţinii lui călăreţi şi pedestraşii formară o linie fragmentată lungă cât frontul cenarian.

— Ce naiba face? întrebă unul dintre alitaerani.

O vreme nu răspunse nimeni. Era limpede că nu putea spera să rupă linia halidorană cu pâlcurile acelea răzleţe de soldaţi. Mişcarea lăsase, de asemenea, un gol în centrul frontului cenarian. Chiar în timp ce magii priveau, alt general cenarian, ducele Wesseros, îşi duse trupele în golul acela.

— E un geniu. Îşi minimizează pierderile, zise Wervel.

Pentru un moment, nimeni nu ceru lămuriri. Magii detestau să nu înţeleagă ceva, dar urau încă şi mai mult să nu înţeleagă în continuare după ce altcineva înţelesese şi le dăduse un indiciu.

— Cum? întrebă Jaedan.

— Gândeşte ca un meister, ucenicule! Ai avea îndeajuns ki pentru cât? Cinci globuri de foc, zece, înainte să te epuizezi? De obicei, poţi ucide între doi şi cinci oameni cu fiecare dintre ele. În linia aceea atât de rarefiată însă, nu poţi doborî decât unul. Poţi chiar să şi ratezi. Agon ştie că riscă. Dacă linia principală vine prea târziu pentru a-i

sprijini pe oamenii lui răzleţi, ei vor fi ucişi, dar dacă ajung în cinci-zece secunde, el va salva sute şi va anula, ăăă… efectele asupra moralului. Se pare c-am găsit un general care ştie cum să se lupte cu meisterii. S-ar putea totuşi să existe o speranţă pentru Cenaria.

Femeile din linia subţire a lui Agon avansară într-o formaţie similară, totuşi nu atât de răsfirată ca restul liniei. Aveau în centru un uriaş care conducea şarja. La două sute de paşi distanţă, linia de soldaţi mări viteza.

Arcaşii halidorani traseră prima salvă, ridicând în văzduh două mii de săgeţi cu pene negre. Pentru o secundă, acestea înnegriră cerul şi aşa întunecat, părând că aruncă o umbră a morţii asupra răsăritului. Când coborâră, îşi înfipseră vârfurile ghimpate în pământ, în armuri, în carnea oamenilor şi a cailor.

Din nou, dispunerea aceea aparent haotică salvă o mulţime de vieţi, dar mulţi cenarieni se prăbuşiră pe mirişte, trecând de la goană direct la nemişcarea morţii. Alţii căzură răniţi, cu braţele sau picioarele străpunse, doar pentru a fi călcaţi apoi de prietenii şi conaţionalii lor, câteva momente mai târziu. Caii îşi pierdură călăreţii, dar continuară să atace, fiindcă nu puteau să cotească la stânga sau la dreapta. Călăreţi îşi pierdură caii şi aterizară pe pământ cu viteză, uneori zburând din şa şi ridicându-se apoi ca să alerge cu camarazii lor, alteori rămânând prinşi şi fiind striviţi apoi sub leşul calului.

Armata halidorană se comporta aşa cum o pot face doar veteranii. Arcaşii traseră cât de multe săgeţi cu putinţă în câteva secunde, după care luară săgeţile rămase şi se retraseră. Liniile erau formate perfect, aşa încât fiecare arcaş reuşi să ajungă în spatele suliţaşilor şi pedestraşilor care-i puteau apăra de forţele atacatoare. În timp ce se retrăgeau, fără să fi fost nevoie nici măcar de un ordin suplimentar, liniile din spate le luară locul în front. Manevra nu avea nimic special în sine, dar viteza cu care o executară halidoranii era extraordinară, având în vedere că spre ei se năpusteau mii de inamici.

Meisterii începură să arunce foc. Deoarece planul

original le fusese dat peste cap, unii dintre ei aruncau globuri de flăcări către călăreţii ce şarjau, în timp ce alţii, mizând pe efectul demoralizant al unui câmp de foc, lansau canale de văpăi în lungul ogoarelor. Ceea ce în mod normal ar fi dezorganizat şi dezorientat un front întreg, în secundele cruciale dinaintea impactului dintre cele două forţe nici măcar nu reuşi să-i încetinească pe cenarieni.

Vuietul primului contact se auzi clar până la magii care priveau de pe deal, din depărtare. Oameni şi cai fură străpunşi de lănci şi de suliţe, prăbuşindu-se din inerţie peste soldaţii halidorani. Alţii se năpustiră cu toată forţa în scuturile inamicilor, aruncându-şi duşmanii în spate. Probabil că cenarienii din primul rând erau veterani. În cele mai multe armate, indiferent ce le spun comandanţii, mulţi soldaţi încetinesc înainte de impact. Ideea năpustirii cu toată puterea într-o linie împânzită de săbii şi suliţe îi paralizează în mod automat pe cei mai mulţi. Cenarienii care atacaseră nu avuseseră însă asemenea ezitări, ci se prăvăliseră peste halidorani cu toată viteza. Era o privelişte nemaipomenită şi înfiorătoare.

Fură însă aproape complet înghiţiţi înainte ca grosul armatei cenariene să izbească halidoranii. Şocul celei de-a doua ciocniri se răspândi în întreaga linie halidorană, pe care o împinse vreo trei metri îndărăt.

De pe caii lor, meisterii aruncau foc şi fulgere, dar mult în spatele liniei cenariene arcaşii călări îi vânau, mişcându-se într-o parte şi alta, oprindu-se şi lansând săgeţi din arcurile lor scurte. Loviturile păreau imposibile – cum putea un arc scurt să ucidă de la o distanţă de două-trei sute de paşi? Caedan îi verifică din nou, dar nu erau Talentaţi, era sigur de asta. Pentru el, era ca şi cum ar fi privit lumânări ce se stingeau pe rând, în momentul în care meisterii cădeau de pe caii lor.

Liniile se împinseră înainte şi înapoi, după care se dezintegrară într-o mie de pâlcuri de dueluri individuale. Caii se cabrau, dărâmau soldaţii, îi loveau cu copitele şi-i muşcau. Meisterii îşi ardeau duşmanii, străpungându-i cu focul lor, ocrotiţi de vrăji pe care le făcuseră pentru ei şi

folosind uneori săbii de magie pură, iar uneori se prăbuşeau morţi, străpunşi de săgeţi.

În cinci minute, şaptesprezece dintre cei douăzeci de meisteri fură doborâţi de arcaşi şi linia halidorană se subţia în mijloc. Uriaşul cenarian care condusese primul atac părea să fie un far de speranţă. Oriunde mergea el, conaţionalii lui se îngrămădeau şi ei. Iar acum, el era hotărât să străpungă decisiv linia halidorană.

Caedan bombăni o înjurătură.

— Ăştia de unde-au mai apărut? întrebă el.

Magii îi urmăriră privirea şi văzură că, de o parte şi de alta a câmpului de bătălie, rânduri de munteni halidorani se adunau în formaţie de luptă.

— Din peşteri, zise Wervel. Dar ce vor să facă?

Muntenii se răspândiră şi porniră în alergare către flancurile şi spatele armatei cenariene. Erau cel puţin cinci sute, dar nu se aruncară în bătălie. Nu părea nici să le pese că pierdeau avantajul surprizei. Formară o linie tot mai subţire, de parcă ar fi vrut să cuprindă tot spatele bătăliei.

— Domnule, zise Caedan, crezusem că este bine să încercuieşti o armată doar dacă ai avantaj numeric.

Lordul Lucius părea însă tulburat. Continua să privească spatele liniei halidorane, unde se adunaseră Vürdmeisterii.

— Ce este acolo, înlănţuit între Vürdmeisteri?

— Doar n-o fi…? zise un mag.

— Cu siguranţă nu. Sunt doar legende şi superstiţii.

— Ai milă, Zeule! zise Wervel. Chiar este!

CAPITOLUL 67

— Nu, zise Vi. Nu pot.

Kyllar o privi prin masca judecăţii.

— Tu… tu nu ştii cum e. Nu l-ai privit niciodată în ochi. Când te vezi oglindit în ei, priveşti de fapt propria ta putreziciune. Te rog, Kyllar.

Mătrăşitorul scrâşni din dinţi şi-şi îndreptă apoi privirea în altă parte. Păru că era nevoie de un efort conştient, dar masca aceea oribilă se topi încet, lăsând loc chipului său obişnuit. Ochii îi erau însă de gheaţă.

— Să ştii că maestrul meu s-a înşelat în privinţa ta. A fost de faţă când Hu Gibbet te-a prezentat în Sa'kagé. Mi-a povestit cum i-ai distrus pe ceilalţi mătrăşitori. Mi-a mai spus şi că, dacă nu voi avea grijă, tu vei fi cea mai bună din generaţia noastră. Te-a numit „fenomen”. Credea că în tot regatul nu existau mai mult de cinci oameni care să te poată înfrânge. Acum ştiu însă că nu mai e nevoie de aşa ceva. Te-ai înfrânt singură. Durzo s-a-nşelat. Nu eşti nici măcar de nivelul meu.

— Du-te-n mă-ta! Tu nu ştii…

— Vi, asta-i ceea ce contează. Dacă nu eşti alături de mine acum, restul sunt prostii.

În timp ce o străpungea cu privirea, Vi simţi cum se schimbă. Se supărase pe ea însăşi, dar şi pe el, apoi iar pe ea. Nu-l putea abandona. Pe de altă parte, niciodată nu existase ceva mai important decât ea însăşi. Iar acum, în prostia oarbă a îndrăgostirii, i se părea că era mai important să câştige respectul acestui om decât să continue să trăiască.

Cel mai enervant era că slăbiciunea ei pentru Kyllar o împingea să înfrunte o forţă de care ar fi trebuit de fapt să se teamă – Nysos! Totul era foarte confuz.

— Bine, aproape că lătră ea. Întoarce-te cu spatele!

— Ţi-ai pregătit pumnalul? întrebă Kyllar, dându-i ascultare.

— Tacă-ţi fleanca, ticălosule!

„Minunat, Vi! Îţi dai seama că-l placi, aşa că-l insulţi pentru că te-a ajutat să-ţi faci curaj.” Îşi scoase rochia şi-şi îmbrăcă din nou tunica de mătrăşitor. Se simţea ca o fetişcană neştiutoare. AAAHHH! În doar trei secunde fusese străbătută de opt emoţii.

— Bine, zise ea. Acum te poţi întoarce. Îmi pare rău pentru… Mai devreme. Speram să…

Chiar aşa, ce sperase? Să-l impresioneze? Să-l facă să-i pară rău pentru ea? Să vadă scânteia dorinţei în ochii aceia reci?

— …să te şochez, zise femeia.

— Păi, ăăă… ai reuşit.

— Ştiu, spuse ea nereuşind să nu zâmbească. N-am mai cunoscut pe nimeni ca tine, Kyllar. Ai în tine chestia asta… inocenţa asta.

El se încruntă.

— Pentru cineva care a crescut aşa ca mine, e cu adevărat… drăguţă. Adică… vreau să spun că nu ştiam că băieţii pot fi ca tine.

De ce nu era capabilă să stăvilească şuvoiul de vorbe care-i ieşeau pe gură?

— Abia dacă mă cunoşti, zise Kyllar.

— Eu… la naiba, nu-i ca şi cum ar exista o listă de lucruri care să arate că ai fi diferit. Te simt altfel!

O tulbura. Oare era dinadins atât de misterios?

— La naiba, continuă ea. Crezi că între noi doi ar putea fi vreodată ceva?

— *Poftim?* întrebă Kyllar pe un ton care ar fi trebuit s-o reducă la tăcere.

— Adică, ştii ce vreau să spun… noi doi… împreună.

Pe faţa lui se lăţi o expresie de uimire ce-i confirmă lui Vi toate gândurile pe care şi le făcuse despre ea însăşi.

— Nu, zise Kyllar. Nu prea cred.

Ea înţelese exact semnificaţia răspunsului lui: „nu, eşti prea stricată”.

— Bine, zise Vi. „Odată ce-ai devenit târfă, aşa rămâi.” Bine, hai c-avem treabă. Am un plan.

Kyllar păruse gata să spună ceva. Îl luase total prin

surprindere. La naiba, la ce se aşteptase?

„Pe Nysos, şi ce dacă s-a uitat la ţâţele tale? Da, e drăguţ cu tine. Dar vei fi întotdeauna ucigaşa celui mai bun prieten al lui, cea care i-a răpit fiica şi i-a despărţit familia. Ce naiba, Vi, la ce te aşteptai?"

— Bine, zise femeia, înainte ca el să apuce să rostească vreun cuvânt. Dacă venim din partea asta, vor şti că-i atacăm. Habar n-avem ce forţe au acolo, câţi sunt cu adevărat. Dar dacă eu intru direct în sala tronului ca să-l informez despre moartea ta, nu vor suspecta nimic. Intrând pe uşa laterală, tu poţi decide când să loveşti. De îndată ce văd corpuri la pământ – preferabil ar fi să începi cu regele – voi lupta şi eu, de acord?

— Nu pare cine ştie ce plan, zise Kyllar, dar, oricum, e mai bun decât orice am eu în minte. Mai e însă ceva…

— Ce? întrebă Vi, dornică să plece, să nu mai vorbească, să nu se mai prostească.

— Dacă m-omoară… Vi, ia-mi trupul de acolo. Nu mă lăsa în mâna lor.

— Ce-ţi mai pasă, dacă tot eşti mort?

— Fă ce te-am rugat.

— De ce? insistă ea, conştientă că-şi varsă frustrările asupra lui.

— Pentru că eu învii.

— Eşti nebun.

Kyllar ridică un glob negru strălucitor. Acesta se topi şi-i înveli degetele ca o mănuşă. Mâna dispăru. Un moment mai târziu, globul reapăru.

— Dacă Ursuul pune mâna pe asta, îmi ia toate puterile.

— Dacă reuşim să scăpăm cu bine, ai o mulţime de întrebări la care trebuie să-mi răspunzi, zise încruntată.

— De acord, aprobă Kyllar, după care făcu o pauză. Să ştii că mi-a plăcut să lucrez cu tine.

Fără să-i aştepte răspunsul, strânse globul în mână şi deveni invizibil.

Vi se răsuci pe călcâie şi porni pe coridor. Ca o ironie a sorţii, nu dădu peste nicio patrulă până ajunse la cei patru soldaţi care păzeau uşile principale ale sălii tronului.

Bărbaţii o priviră neîncrezători. Părură că uită de armele lor, în timp ce ochii le rătăceau exact unde dorea ea.

— Spuneţi-i Regelui-zeu că Vi Sovari a venit să-şi primească recompensa.

— Maiestatea Sa nu trebuie deranjat cu excepţia…

— E important! şuieră Vi.

Se aplecă până când ochii bărbatului rămaseră fixaţi pe decolteul ei, apoi îi ridică bărbia cu lama unui cuţit care se materializase în mâna ei. Soldatul înghiţi cu greutate.

— Da, doamnă.

Străjerul întredeschise uşa dublă.

— Zeu al Înaltelor Tărâmuri, Sfinţia Voastră, Vi Sovari cere s-o primiţi.

Se dădu într-o parte şi-i făcu semn să intre.

— Baftă, îi şopti el zâmbind a scuză.

„Nenorocitul. Cum îndrăzneşte să fie omenos?”

*

Ascuns pe ultimul coridor, Kyllar îşi aduse sa’kariul în dreptul ochilor. Nu zări niciun fel de alarmă magică. Nevăzut, se lipi de uşă. Balamalele erau bine unse.

— Intră! Intră, Viridiana, îl auzi pe Regele-zeu. A trecut cam multă vreme! Mă temeam că voi fi nevoit să savurez de unul singur moartea a zece mii de rebeli.

Kyllar întredeschise uşa, în timp ce Regele-zeu vorbea. Profită de atenţia pe care Garoth i-o acorda lui Vi, care era absolut impresionantă în hainele ei de mătrăşitoare, şi se strecură în sala tronului. Se piti în spatele uneia dintre coloanele imense ce susţineau tavanul. Intrarea servitorilor pe care o folosise se afla lângă baza celor paisprezece trepte ale piedestalului. Ursuul se afla în vârful lor, pe tronul lui de obsidian negru.

În centrul încăperii imense, tremura imaginea unei câmpii aflate la poalele munţilor. De ambele ei părţi se vedeau siluete micuţe ce se mişcau sincronizat. Kyllar îşi dădu seama că erau armate în miniatură, care se aliniau în lumina zorilor. Nu era o pictură sau o broderie, ci pur şi simplu imaginea bătăliei. Cincisprezece mii de siluete minuscule mergeau pe câmpie. Kyllar putea recunoaşte

chiar şi steagurile Caselor nobile. Liniile cenariene se formau în spatele lui… Logan? El conducea atacul? Ce nebunie! Cum putea Agon să-l lase pe rege în avangardă?

Uşile mari se închiseră în spatele lui Vi, după ce Regele-zeu îi făcu semn să intre. Kyllar nu-l văzuse niciodată şi nici nu-i fusese descris de nimeni. Se aşteptase să vadă un bătrân decrepit, umflat, sau cu pielea lăsată din cauza unei vieţi pline de rele, dar Garoth Ursuul era într-o formă fizică excelentă. Avea probabil cincizeci de ani, dar arăta cu cel puţin zece mai tânăr şi, deşi avea corpul butucănos şi pielea albă ale muntenilor halidorani, braţele îi erau de luptător. Faţa îngustă era încadrată de o barbă neagră unsă cu ulei, iar capul îi era perfect ras, strălucitor. Părea genul de om care ţi-ar fi strâns mâna, iar tu i-ai fi simţit bătăturile şi fermitatea.

— Nu-ţi bate capul cu bătălia, zise Regele-zeu. Poţi să treci prin ea; nu vei deranja magia, dar mişcă-te iute. Rebelii sunt pe cale să atace. Asta e partea mea favorită.

Privind prin sa’kari, Garoth Ursuul era însă o abominaţie. Chipuri schimonosite, urlând, pluteau în spatele lui ca un nor. Era învelit într-un strat atât de gros de crime, încât îi oculta trăsăturile. Trădări şi violuri, dar şi torturi pentru simplul amuzament, se încolăceau în jurul membrelor sale. Ki-ul le unea pe toate, ca un fum verde, ucigaş. Se hrănea cumva din toate relele şi adâncea întunericul; era atât de puternic, încât părea că umple toată sala.

Din spatele coloanei, Kyllar văzu un grup mic de războinici minusculi luptându-se la doar un metru de el. În afara câmpului de bătălie propriu-zis, un uriaş era pe punctul de a fi doborât de patru cavaleri halidorani.

Doar că nu se întâmplă aşa. În câteva secunde, el reuşi să omoare trei atacatori. Mişcările lui aveau ceva familiar. „Feir Cousat!”

Kyllar ştia c-ar fi trebuit să încerce să găsească o cale de a se mişca fără a fi observat, dar nu-şi putea desprinde privirea de la scenele din apropierea lui. Comandantul ceuranilor atacă. Feir scoase o sabie care părea o bară de

foc. Asta îi uimi pe ceurani. Feir şi comandantul luptară preţ de jumătate de secundă: la prima încrucişare a săbiilor, se văzu o explozie de lumină. Ceuranul rămase cu sabia.

— Ce-a fost asta? întrebă Regele-zeu.

— Ce? zise Vi.

— Dă-te din calea mea, fato!

În timp ce Feir îngenunche în faţa ceuranului (în genunchi? Feir?), imaginea bătăliei se roti brusc, făcând ca liniile halidorane să apară la baza scărilor, iar cele cenariene să se îndepărteze către uşile imense.

— Doar nişte călăreţi, mormăi Garoth.

Kyllar îşi adună o parte din sa'kari în vârful degetelor, îl ascuţi formând o gheară, pe care o încercă pe coloana de piatră. Degetele îi pătrunseră în piatră de parcă ar fi fost unt. Retrase magia şi încercă din nou, până reuşi să-şi scufunde degetele şi să se poată prinde. Avea să fie amuzant.

Clătină din cap. Se părea că sa'kariul n-avea nicio limită, iar asta îl făcea pe Kyllar să fie şi mai conştient de propriile sale limite.

Mătrăşitorul trimise o parte din sa'kari spre picioare şi sui pe coloană. Fiecare pas producea un fâşâit şi un firicel de fum, dar parcă ar fi urcat o scară. În câteva secunde, ajunse la tavanul înalt de cincisprezece metri.

Îi trebuiră câteva secunde ca să-şi ajusteze ghearele pentru a se deplasa pe tavan, dar reuşi apoi să se mişte ca un păianjen. Avea inima în gât. Continuă să se târască până ajunse chiar deasupra tronului, ascuns după o arcadă, expunându-şi doar capul, care oricum era invizibil.

Regele-zeu comenta bătălia pentru Vi.

— Nu ştiu de ce folosesc cenarienii formaţia aceea. Mi se pare mult prea deschisă.

Cu capul în jos, Kyllar privi cum armata cenariană se ciocni de cea halidorană. Prima linie era însă foarte rarefiată, şi se întrebă dacă pierduseră atâţia oameni sub săgeţile inamicului, dar după câteva secunde, i se alăturară oamenii din corpul principal al armatei.

— Blestemaţi să fie! exclamă Regele-zeu. Genial, genial!

— Ce anume? întrebă femeia.

— Tu ştii de ce fac eu toate astea, Vi?

Cu inima bubuindu-i, Kyllar desprinse mâinile de pe tavan şi se întinse încet, cu capul în jos. Îşi scoase pumnalele, atârnând doar de picioare, ca un liliac. Garoth Ursuul păşi chiar sub el.

Apoi nu mai există nicio frică, ci doar siguranţă calmă. Kyllar îşi dădu drumul să cadă.

Una dintre feţele întunecate care se răsucea în norul din jurul Regelui-zeu urlă. Excrescenţe imense, negre-verzui, de ki ţâşniră în toate direcţiile din trupul lui Garoth. Kyllar lovi una şi toate explodară.

Şocul îl devie pe Kyllar de pe traiectorie. Ricoşă într-o parte, rată aterizarea şi apoi căzu pe scări. Se rostogoli apoi şi pe al doilea palier. Când se opri la piciorul treptelor, capul îi ţiuia. Încercă să se ridice, dar căzu imediat.

— Le fac pentru că un zeu mai trebuie să se şi distreze. Nu eşti de acord, Kyllar? zâmbi Garoth care nu părea deloc surprins. Aşadar, Vi, ai făcut ce mi-ai promis. L-ai ucis pe Jarl şi mi l-ai adus pe Kyllar.

Mătrăşitorul avusese încredere în ea. Cum putuse fi atât de prost? Era a doua oară când intra într-o capcană în sala asta. În chip inexplicabil, se simţea însă calm. Şi letal. Nu ajunsese atât de departe ca să eşueze acum. Misiunea aceea era destinul lui.

— Nu te-am trădat, Kyllar, rosti Vi cu glas pierit.

— Ah, nu! El a aruncat asupra ta o vrajă care te-a obligat, nu-i aşa? Ţi-am dat o şansă, Vi. Ai fi putut fi diferită.

— Nu ea te-a trădat, zise Regele-zeu. Te-ai dat de gol de unul singur. Scoase din buzunar două diamante de dimensiunile degetelor mari, cele pe care le smulsese de pe ceafa monstrului din Burdihan. Cine altul ar fi avut curajul să le fure? Cine altul ar fi putut supravieţui magiei decât purtătorul sa’kariului negru? Ştiam de mai bine de o oră că eşti aici.

— Atunci de ce vrei s-o recompensezi pe ea? întrebă Kyllar.

— Vrei s-o omor şi pe ea?

Mătrăşitorul se încruntă.

— Până s-o spui tu, da, aş fi vrut.

— Eşti orfan, nu-i aşa? râse Regele-zeu.

— Nu.

Kyllar se ridică în picioare. Mintea începuse să i se limpezească şi ar fi putut jura că-şi simte corpul vindecându-şi vânătăile.

— Ah, da, familia Drake. Magdalyn mi-a povestit totul. A crezut c-o vei salva. Ce trist! Când l-ai ucis pe Hu Gibbet, chiar m-ai înfuriat. De aceea am omorât-o.

— Mincinosule!

— Hu e mort? întrebă Vi, părând lovită de trăsnet.

— Te-ai întrebat vreodată cine-i tatăl tău adevărat, Kyllar?

— Nu, răspunse el.

Încercă să se mişte, dar descoperi legături magice groase în jurul corpului. Le examină. Erau simple, omogene. Sa'kariul avea să le devoreze cu uşurinţă. „Ţine-o aşa, continuă să zâmbeşti, demonule!"

— Există un motiv pentru care ştiam că vei veni, zâmbi Garoth, acelaşi care te face atât de extraordinar de Talentat. Eu sunt tatăl tău.

— CE?

— Ha-ha, doar glumeam, izbucni Garoth Ursuul în râs. Dar nu sunt o gazdă prea bună, aşa-i? Aţi venit aici hotărâţi să luptaţi într-o mare bătălie, nu-i aşa?

— Da.

— Mi-ar prinde bine şi mie o încălzire, zise Garoth bine dispus. Ce zici, Kyllar? Vrei să te lupţi cu un feral?

— Nu am de ales, nu?

— Nu tocmai.

— Atunci, haide! Mi-ar plăcea să mă lupt cu feralul tău, Gare!

— Gare, repetă Regele-zeu. N-am mai auzit asta de treizeci de ani, dar înainte să începem… Se răsuci spre Vi.

E momentul să iei o decizie. Dacă mă vei sluji de bună voie, te voi recompensa. Chiar mi-ar plăcea. Oricum mă vei sluji. Eşti legată de mine. Constrângerea nu-ţi va permite să mă loveşti. Tot ea te va împiedica să permiţi altcuiva să mă rănească atâta vreme cât eşti în viaţă.

— Nu te voi sluji niciodată! zise ea.

— Este alegerea ta, totuşi ai face bine să laşi pentru băieţi partea cea mai grea a luptei.

— Să te fut! zise ea.

— Şi asta-i o posibilitate, copilă.

Garoth făcu un gest şi în spatele lui se deschise o uşă.

— Tatts, vrei să vii?

Feralul intră în sala tronului. Avea acum forma unui om enorm, iar tatuajele îi erau încă vizibile pe pielea plină de umflături. În pofida înălţimii sale – cel puţin trei metri – şi a grosimii membrelor, Kyllar observă că nu mai era la fel de mare pe cât fusese cu o oră în urmă. Faţa monstrului era cumva prea umană şi părea să trădeze ruşine.

— Va arăta mai bine imediat, îţi promit, zise Regele-zeu.

Cu o mişcare scurtă, înfipse diamantele în spinarea feralului. Acesta urlă cu o voce care nu mai era umană şi apoi rămase nemişcat. Garoth nu-i mai dădu nicio atenţie.

— Vrei să ştii de ce n-ai auzit niciodată de un feral? Ei sunt scumpi. În primul rând, ai nevoie de diamante, fiindcă altfel n-ai cum să controlezi blestemăţiile astea. Însă ai înţeles şi singur asta, nu? Pe urmă, trebuie să torturezi un om până când din el nu mai rămâne decât furia. De obicei, e nevoie de sute de încercări ca să găseşti candidatul potrivit. Dar nici asta nu-i tot. Magia necesară depăşeşte ceea ce poate face chiar şi un Rege-zeu fără ajutor. E nevoie de intervenţia directă a lui Hali. Iar asta are un preţ.

— Nu înţeleg, zise Kyllar.

Studia cu atenţie feralul. Avea o masă clară, dar îşi putea schimba forma foarte repede. Trebuia să nu uite asta.

— Nici Moburu, nici Tenser n-au înţeles. Acum însă ei ştiu. De data asta, i-am făcut să plătească preţul. Vezi tu,

Hali se hrăneşte cu suferinţă, aşa că noi îi dedicăm orice cruzime pe care o putem inventa. În schimb ea ne oferă ki-ul. Pentru puteri mai însemnate, Hali vrea însă mai mult. Când m-am războit cu fraţii mei, Ea s-a oferit să mă ajute să creez un feral dacă eram dispus să adăpostesc un Străin. Nu ştii ce sunt Străinii? Primul meu Străin s-a numit Mândria. A fost un preţ mic pe care l-am plătit pentru deificare. Din păcate, Hali nu mi-a spus că un feral se va devora pe sine dacă nu i se oferă altă carne. N-am mai creat altul până când m-a trădat fiul meu Dorian, iar atunci am descoperit că Pofta este un tovarăş şi mai odios – aşa cum va afla Vi, apetitul devine tot mai exotic. Ia stai aşa, linia aia n-o duce prea bine, nu?

Pe imaginea câmpului de luptă spectral se vedea că Logan împingea linia soldaţilor halidorani într-o semilună.

— Hmm, făcu Regele-zeu. Mai repede decât mă aşteptam.

Scoase o baghetă care începu să-i pâlpâie în mână. De la marginile câmpului de luptă, mii de alţi soldaţi halidorani începură să se apropie de flancurile armatei cenariene. Alţii merseră să consolideze partea centrală a frontului, care cedase.

Garoth nu încerca să câştige bătălia. El dorea numai să-i încercuiască pe cenarieni pentru ca apoi să arunce feralul lui Moburu asupra lor. Lui Kyllar i se făcu rău. Oare ce avea să facă feralul cu un număr nelimitat de victime?

— Le va lua câteva minute să ajungă pe poziţie, zise Garoth. Dar unde rămăsesem?

— Cred că la partea în care luptăm până la moarte, răspunse Kyllar.

— Ah, nu, nu! Vezi tu, zise Garoth urcând până la tronul de obsidian şi înconjurându-se de o mulţime de urzeli magice, un feral e aproape lipsit de minte dacă-l laşi în pace, dar – şi asta-i partea minunată – poate fi călărit. Nu-i aşa că-i distractiv?

— Va fi mult mai distractiv dacă mă voi putea mişca, spuse Kyllar.

— Ştii de ce mi-am dat atâta osteneală ca să te aduc

aici?

— Pentru spiritul meu legendar?

— Devoratorul tău mai are un nume. I se mai spune şi Sprijinul. Vindecă tot ceea ce nu se teme de moarte, nu-i aşa?

— Pe tine nu te va ajuta.

— Oh, ba da. Ştiu cum să rup legătura. În creierul meu a apărut o formaţiune nenaturală. Mă ucide, iar tu mi-ai adus singurul lucru care mă poate salva.

— Ah, cu tumoarea te poate ajuta, zise Kyllar, dar tu vei sfârşi din cauza aroganţei tale.

Ochii Regelui-zeu aruncară flăcări.

— Ce nostim! Haide, chestia asta cu „Îngerul Nopţii” s-a încheiat.

— S-a încheiat? spuse Kyllar. Abia ce-am început să mă-ncălzesc.

CAPITOLUL 68

Legăturile căzură şi Vi începu să lupte. Înjura constant în barbă, folosindu-şi Talentul, dar nu era furioasă. Se considerase mereu o ticăloasă rece şi lipsită de inimă. Îşi asumase această identitate. O făcuse puternică în faţa întunericului pustiu şi a sărăciei sufleteşti pe care o purta cu sine încă de când se ştia. Odată cu afirmaţia că nu-l va sluji niciodată pe Regele-zeu – mai mult sau mai puţin melodramatică – simţea că făcuse primul pas spre reclădirea propriului suflet.

Acum lupta pentru ceva. Nu, pentru cineva. Şi era prima dovadă de altruism pe care o dăduse vreodată.

Feralul se gârbovi şi oasele lui începură să se mişte pe sub piele. În timpul care-i trebui lui Vi să se împlătoşeze, el devenise precum un centaur, atât doar că trupul nu-i era de cal, ci de pumă. Era mai scund, mai mobil pe cele patru picioare, dar avea trunchi şi braţe de om. Cu una dintre mâini înşfăcă o lance şi se năpusti spre Kyllar, care se adăposti în spatele unei coloane.

Vi sări câte trei trepte odată pentru a-l ataca pe Regele-zeu. Avea să afle cât de mult se înşelase în privinţa constrângerii. Kyllar se putea lupta cu bestia, dar ea trebuia să taie răul de la rădăcină.

Tocmai îşi scotea sabia când se lovi de urzeala care îl înconjura de la trei metri pe Regele-zeu, ca o bulă. Parcă se repezise într-un zid. Se trezi pe scară – probabil că se rostogolise pe ultimele trepte fără măcar să-şi dea seama. Îi sângera nasul şi-i ţiuiau urechile. Îl căută din priviri pe Kyllar.

Tânărul era un maestru. Când feralul se năpusti cu lancea paralelă cu solul, Kyllar aşteptă până în ultimul moment, după care se aruncă înainte. Cuţitele străluciră scurt în timp ce zbură pe deasupra bestiei, iar lancea trecu la câţiva centimetri pe sub el, fără să-l atingă. Nu terminase însă. Întinse o mână şi reuşi cumva să se ancoreze de o coloană, provocându-i o scobitură

fumegândă. Când feralul se întoarse să-l prindă, Kyllar apăru din partea opusă coloanei şi zbură din nou peste spatele bestiei, făcând lamele cuţitelor să scânteieze încă o dată.

Ateriză apoi ghemuit, cu o mână pe podea şi cu cealaltă pe mânerul sabiei care rămăsese în teacă. Feralul se opri, sângerând abundent din tăieturile adânci pe care mătrăşitorul i le făcuse pe dosul unei mâini, pe un umăr şi pe coapsele de pumă. Sângele era roşu, perfect uman, dar, sub privirile uimite ale lui Vi, rănile se micşorară, transformându-se în cicatrici. Feralul aruncă lancea. Kyllar o devie cu o mână, însă bestia se lansase deja într-un atac.

Când Kyllar sări înspre perete, feralul întinse un braţ către el şi într-o fracţiune de secundă membrul se lungi, oasele se rearanjară pocnind sec, şi în capăt apăru o gheară de dimensiunea unei coase. Kyllar ricoşă din perete direct în calea ghearei care-l trânti la pământ.

Vi îl crezu mort, dar chiar în momentul în care Kyllar lovi podeaua, gheara se rupse şi alunecă, îndepărtându-se de feral. Mătrăşitorul reuşise cumva să-şi scoată sabia şi să blocheze lovitura. Feralul, al cărui picior stâng atârna acum flasc şi lipsit de oase, păru uluit. Se cufundă în sine, devenind o felină enormă.

Înainte ca lighioana să poată ataca din nou, Vi îşi adună puterile şi se aruncă asupra ei, răcnind. Feralul se întoarse, iar fata începu să danseze în afara razei de acţiune a ghearelor sale, ale căror flancuri fuseseră osificate. Kyllar se ridică în picioare, dar se împleticea, ameţit. Feralul ţâşni de lângă Vi şi-şi atinse pântecul de gheara care-i fusese tăiată.

Într-o clipă, bucata aceea redeveni parte a trupului său. Oasele se rearanjară din nou, iar bestia deveni un bărbat înalt, cu săbii de os în loc de braţe. Părea să se simtă mai confortabil în forma aceea, cu muşchi groşi, mai rapid decât orice bărbat şi cu majoritatea pielii acoperite de plăci osoase.

Vi şi Kyllar începură să lupte împreună. El era capabil de manevre aeriene pe care fata nici măcar nu le

înţelegea, sărind pe pereţi şi pe coloane, aterizând întotdeauna în picioare ca o pisică, lăsând mereu dâre roşii în carnea oponentului. Vi avea mai puţină putere, deşi îşi folosea Talentul, totuşi era rapidă. Feralul îşi modifică întruna forma. Deveni un bărbat subţire în creştetul căruia se afla un lanţ viu, un tentacul ce şfichiuia deasupra capului său şi se putea încolăci pe după coloane, în speranţa că verigile sale cu guri micuţe îi vor prinde pe unul dintre mătrăşitori. Una dintre verigi atinse mâneca lui Kyllar în timp ce se afla în săritură. Tânărul se dezechilibră şi se prăbuşi pe podea. Feralul începu să tragă de lanţ până când sabia lui Vi trecu prin centimetrul liber dintre pielea lui Kyllar şi mâneca tunicii sale, eliberându-l. Mătrăşitorul nici măcar nu se opri, ci continuă să lupte.

Feralul deveni apoi un uriaş înarmat cu un ciocan de război. Marmura începu să explodeze sub loviturile armei gigantice. Kyllar şi Vi trecură prin imaginea bătăliei aşternută pe podeaua sălii tronului, luptând la fel de disperat ca şi soldaţii aceia.

Luptând împreună, Kyllar şi Vi începură nu doar să se mişte la unison, ci şi cu unitate. Pe măsură ce înţelegea puterile lui Kyllar, tânăra putea acţiona sperând că el o va completa la rândul lui. Erau războinici, mătrăşitori, şi aveau felul lor aparte de a înţelege lupta. Pentru Vi, care avusese întotdeauna probleme cu vorbele, bătălia era adevărul suprem.

Lupta împreună cu Kyllar sărind, întâlnindu-se în aer, împingându-se unul pe celălalt în altă direcţie înainte ca feralul să poată reacţiona. Se acopereau reciproc şi-şi salvară de câteva ori vieţile. Kyllar tăie capătul unui buzdugan de os pe care Vi nu l-ar fi putut evita. „Graakos” spuse ea… şi fălcile bestiei se închiseră pe braţul lui Kyllar, apoi ricoşară.

Pentru ea era un moment sfânt. Nu avusese niciodată asemenea comuniune. Nu se încrezuse niciodată atât de implicit în nimeni. Luptând astfel împreună, îl înţelegea pe bărbat mai bine decât dacă ar fi putut-o descrie o mie de cuvinte. Ei erau în armonie perfectă, dar adevăratul

miracol era naturaleţea cu care se întâmpla asta.

Pe de altă parte, în ea începea să se acumuleze disperarea. Îl tăiară pe feral de o sută de ori. De două sute de ori. Îi atacară ochii, gura, îi tăiară părţi din corp. Fiara sângera şi masa totală îi scăzuse cu câteva kilograme, dar nimic mai mult. Îl tăiau, iar creatura se vindeca. Însă mătrăşitorii nu puteau face nicio greşeală. Dacă pielea lui ar fi atins-o pe a lor, aveau să moară cu siguranţă.

Şi eu pot tăia.

Kyllar se opri lângă o coloană. În lungul braţului său, pe sa'kari străluceau rune albastre. Le privi neîncrezător.

— Ce poţi să faci? întrebă el.

— N-am spus nimic! strigă Vi, ai cărei ochi erau aţintiţi asupra picioarelor imense ale păianjenului ce răpăiau pe podeaua din faţa ei.

— Cretin! Cât de prost să fiu? zise Kyllar lăsându-se să cadă la pământ.

Asta e o întrebare retorică?

Sa'kariul picură un lichid întunecat de pe mâna lui Kyllar pe sabia sa. Apoi lichidul se solidifică într-o lamă îngustă. Kyllar tăie în stânga şi în dreapta, iar picioarele păianjenului începură să zboare. Dar nu se simţea de parcă lama ar fi trecut prin os, pur şi simplu era ca şi cum ar fi tăiat unt.

Se trase înapoi, iar păianjenul îşi adună din nou membrele, încercând să le înglobeze, însă de data asta cioturile continuară să sângereze. Fumegau, refuzând să reintre în corp. Feralul se transformă din nou în bărbatul cu săbii în loc de braţe, dar rănile erau acum pe pieptul lui, de unde continuă să curgă sânge şi să iasă fum. Răgi şi-l atacă pe Kyllar.

Mătrăşitorul tăie în stânga şi în dreapta, iar braţele-sabie căzură pe podea. Îşi împinse sa'kariul în pieptul feralului, apoi, cu o mişcare scurtă, îl trase în jos, până la vintre. Fuioare de fum răbufniră şi ţâşni un şuvoi de sânge. Kyllar ridică sabia, făcând încă o tăietură imensă.

Văzu însă prea târziu. Pielea feralului se retrase dinaintea sabiei, aşa cum într-un lac pare să apară un

crater când o piatră cade în el, doar pentru ca stropii să ţâşnească apoi în sus. Pielea acoperi întreaga sabie deodată.

Şi mâna lui Kyllar odată cu ea.

Bărbatul se aruncă în spate, dar feralul, inert acum, căzu odată cu el, ataşat de mână. Kyllar smuci sabia înainte şi înapoi, iar fuioare de fum răbufniră din creatura pe care o sfârtecă, dar aceasta nu-i dădu drumul.

Dădu să înşface un pumnal, dar le folosise pe toate în luptă.

— Vi! strigă el. Tai-o!

Fata ezită.

— Taie-mi mâna!

Ea n-o putu face.

Pielea tremură din nou şi-i sui pe antebraţ.

Kyllar urlă şi se rostogoli. O lamă de sa’kari se formă pe muchia palmei sale stângi şi cu ea îşi tăie braţul drept. Eliberat de strânsoarea feralului muribund, se prăbuşi pe spate.

Îşi prinse ciotul sângerând cu mâna stângă. În momentul următor, metalul negru scânteie în fiecare venă expusă şi sângerarea se opri. Pe porţiunea tăiată, se formă instantaneu o apărătoare neagră. Kyllar o privi nedumerit pe Vi.

La trei metri depărtare, cadavrul feralului se lichefia. Începu să se destrame, urzelile de magie care îl alcătuiseră deşirându-se pe rând. Pielea plină de guri undui şi se evaporă, lăsând în urmă doar bucăţi puturoase de carne, tendoane şi oase.

— Asta, zise Regele-zeu, a fost impresionant, Kyllar. Mi-ai arătat nişte minuni pe care nu ştiam că sa’kariul le poate face. Foarte instructiv. Iar Vi, tu o să mă serveşti admirabil. Nu numai în pat.

*

Ceva din Vi se rupse. În ultimele două zile, ea se transformase profund. O Vi nouă se străduia să iasă la lumină, iar Regele-zeu susţinea acum că nimic nu se schimbase. Că noua Vi va fi un avorton. Poate că urma să

devină din nou târfă, să se întoarcă la identitatea aceea de ticăloasă rece şi fără suflet.

Până atunci crezuse că viaţa aceea era singura ce-i era deschisă, aşa încât suportase insuportabilul. Dar întrucât întrezărise posibilitatea de a fi o femeie pe care să n-o urască, nu se mai putea întoarce.

— Să-ţi intre în căpăţâna aia, Gare, zise ea simţind cum legăturile magice se învăluie din nou în jurul membrelor ei şi ale lui Kyllar, că eu nu te voi sluji!

— Voi, astea arţăgoase, mă excitaţi întotdeauna! zâmbi Garoth cu bunăvoinţă zeiască.

— Kyllar, zise Vi. Revino-ţi! Trebuie să m-ajuţi să-l ucid pe perversul ăsta nenorocit.

Regele-zeu hohoti.

— Constrângerea nu se prinde de toţi, Vi. Magia familiei Nile ar fi eliberat pe cei mai mulţi oameni. Acum vreo nouăsprezece ani, am sedus o târfă ceurană în timpul unei misiuni diplomatice. Mi-am trimis oamenii să mi-o aducă atunci când am aflat că era însărcinată, dar ea a fugit înainte ca ei s-o prindă. Când am auzit apoi că urma să aibă o fată, nu i-am mai acordat nicio atenţie. De obicei, îmi înec fiicele – e un exerciţiu util pentru fiii mei, care devin astfel mai puternici. Însă atunci nu merita pur şi simplu efortul. Constrângerea, Vi, funcţionează doar asupra familiei, iar uneori nu şi în cazul băieţilor. Tu…

— Nu eşti tatăl meu, zise Vi. Eşti doar un pervers bolnav care va muri. Kyllar!

— Haide, Vi, să nu-ncepem să smiorcăim, zise Garoth Ursuul. Pentru mine nu eşti nimic altceva decât cinci minute de plăcere şi o linguriţă de sămânţă. De fapt, nu-i adevărat. Vezi tu, Vi, ai devenit un mătrăşitor în care mă pot încrede. Nu-mi vei ieşi niciodată din cuvânt, nu mă vei trăda niciodată.

Fata simţea că frica o paralizează mai mult decât magia care-i înţepenise membrele. Simţea că rămâne fără speranţă.

Kyllar se foi. Privirea i se limpezi, iar apoi mişcă din sprâncene spre ea, încercând să fie fermecător.

Drăgălăşenia zdrobitoare a feţei lui îi alungă paralizia. Ochii lui albastru-deschis o întrebau: eşti cu mine?

Privirea ei îi răspunse cu o fericire sălbatică şi disperată, care nu avea nevoie de vreo traducere.

— Tu-i atragi atenţia, iar eu îi iau viaţa, şopti Kyllar.

Când îi zâmbi, restul temerilor lui Vi se risipiră ca prin minune. Era un surâs adevărat, lipsit de disperare. În ochii lui nu se citea nici urmă de îndoială. Orice alt obstacol – legăturile magice sau pierderea unui braţ – nu făceau decât să-i îndulcească victoria. Kyllar era predestinat să-l omoare pe Regele-zeu.

— Nu-mi laşi alternativă, zise Garoth Ursuul, după care ţuguie buzele. Fiica mea, omoară-l pe Kyllar!

Sa’kariul se deschise şi devoră legăturile care-i imobilizau. Vi ţâşni imediat într-o cascadorie foarte spectaculoasă spre ochii lui Garoth.

Pe urmă… totul se opri.

Simţi o pauză de voinţă. În imaginaţia ei, Vi plutea deja în aer, zburând către Regele-zeu, cu sabia coborând spre faţa lui schimonosită de frica provocată de dispariţia scuturilor sale magice şi de înţelegerea faptului că ea îşi învinsese constrângerea…

Dar aceea se întâmpla doar în mintea ei.

Femeia simţi în braţ şocul unui impact. Încheietura mâinii se îndoi ca şi cum ar fi descris o spintecătură pe orizontală, dar ea nu vedea nimic, nu simţea decât un pustiu.

Privirea i se limpezi şi Vi redeveni conştientă. Degetele începură să i se descleşteze de pe mânerul cuţitului ei favorit. Kyllar – încet, dureros de încet – se prăbuşea. Cădea spre podea, cu capul arcuit spre înapoi din cauza şocului produs de lovitura cuţitului ei în spatele lui şi cu părul negru unduindu-se în cădere. Abia când lovi podea, Vi înţelese că mătrăşitorul murise. Ea îl ucisese.

— Asta, draga mea fiică, rosti Garoth Ursuul, înseamnă constrângere.

CAPITOLUL 69

Kyllar se năpusti grăbit prin ceaţă. Într-o clipită care i se păru dezarticulată, de parcă timpul nu s-ar fi scurs în acelaşi fel acolo, reveni în camera obscură, privindu-l din nou pe bărbatul cu chip lupesc, cu părul grizonant, cu excepţia unei tâmple care îi era complet albă.

— Nu pot aştepta două zile, zise Kyllar. Trebuie să mă întorc imediat.

— Data trecută – impertinenţă. Acum – revendicări.

Bărbatul înclină capul uşor spre un umăr, ca şi cum ar fi ascultat ceva, iar Kyllar deveni din nou conştient de prezenţa celorlalţi. Erau invizibili când îi privea direct, însă existau cu siguranţă. Oare de data asta îi va putea vedea ceva mai bine?

— Da, da, zise Lupul unei voci pe care Kyllar n-o auzea.

— Cine sunt ei? întrebă Kyllar.

— Nemurirea înseamnă singurătate, Kyllar. Nebunia nu trebuie să fie aşa.

— Nebunie?

— Poţi să saluţi compania grandioasă a imaginaţiei mele, formată din sufletele profunde pe care le-am cunoscut de-a lungul anilor. Nu sunt fantome, ci doar duplicate, mă tem.

Bărbatul cu chip lupesc aprobă iarăşi din cap către o siluetă şi chicoti.

— Dacă nu sunt reali, de ce vorbeşti cu ei în loc s-o faci cu mine? întrebă Kyllar.

Încă era furios şi de data asta n-avea de gând să mai accepte şaradele şi misterele celuilalt.

— Am nevoie de ajutorul tău. Acum!

— În veacurile ce vor urma ai să descoperi că o asemenea grabă e doar o iluzie…

— O să fie tare greu dacă Garoth Ursuul îmi ia nemurirea.

Lupul întinse degetele.

— Bietul Garoth, se crede zeu. Asta-i va aduce sfârşitul, aşa cum mi s-a întâmplat şi mie.

— Şi încă ceva, zise Kyllar. Îmi vreau braţul înapoi.

— Am observat c-ai reuşit să-l pierzi. Ai extras însă sa'kariul din fiecare celulă a braţului pe care l-ai pierdut. A fost intenţionat?

— N-am vrut să mi-l ia feralul.

„Celulă?"

— O idee înţeleaptă, dar o alegere proastă. Îţi aduci aminte cum i se mai spune sa'kariului?

— Devoratorul. Aşa, şi?

Lupul ţuguie buzele. Aşteptă.

— Glumeşti, zise Kyllar, simţind brusc că i se face greaţă.

— Mi-e teamă că nu. N-ar fi trebuit să te lupţi. Ceea ce sa'kariul a făcut atunci când ţi-a acoperit sabia, s-ar fi întâmplat şi dacă ţi-ar fi învelit întregul corp. Ai fi putut trece pur şi simplu prin feral.

— Pur şi simplu?

— Pur şi simplu. Fiindcă ţi-ai tăiat braţul în loc să procedezi aşa – şi ai retras sa'kariul din el mai înainte –, braţul nu-ţi va mai creşte la loc. Îmi pare rău. Sper că te poţi lupta şi cu stânga.

— Fir-ai al naibii! Trimite-mă înapoi sau Ursuul câştigă.

Bărbatul îşi arătă toţi dinţii, de parcă ar fi fost foarte amuzat.

— Trimiterea ta înapoi cu două zile mai devreme mă va costa… ridică scurt ochii, trei ani şi douăzeci şi şapte de zile din viaţa mea. Iar asta, nemuritorule, e ca atunci când bogaţii fură de la săraci, urmă el ridicându-şi mâna pentru a-l amuţi pe Kyllar înainte ca acesta să apuce să-l înjure. Te voi trimite înapoi cu o singură condiţie. Trebuie să-mi faci un jurământ. Există o sabie. Se numeşte Curoch şi te-aş minţi dacă nu ţi-aş spune că este extrem de dorită de multe facţiuni puternice. Ştii oraşul lui Torras?

— Torras Bend?

— Acela. Ia-o pe Curoch şi du-o acolo. Mergi în pădure, treci de crângul de stejar, opreşte-te la patruzeci-cincizeci de paşi de marginea pădurii bătrâne şi arunc-o înăuntru.

— Acolo locuieşti tu? întrebă Kyllar.

— Ah, nu, acolo sălăşluieşte altceva. Ceva care o va păzi pe Curoch de lumea oamenilor. Dacă faci asta, te voi trimite înapoi chiar acum, iar când duci sabia unde ţi-am zis, îţi voi face şi braţul să crească la loc.

— Cine eşti?

— Eu sunt unul dintre băieţii buni. Mă rog, în măsura în care se poate. Ochii aurii ai bărbatului străluciră. Vreau totuşi să înţelegi un lucru pe care Acaelus nu l-a priceput niciodată: eu nu sunt un om – făcu o pauză şi zâmbi, iar Kyllar se întrebă câtă umanitate se afla în spatele ochilor acelora lupeşti – pe care să-l înşeli fără să scapi nepedepsit.

— Mi-am dat seama.

— Ne-am înţeles?

*

— Ciudat, spuse Regele-zeu venind lângă cadavrul lui Kyllar. Unde e sa'kariul? Simt… e în corpul lui?

— Da, zise Vi incapabilă să rămână tăcută.

— Fascinant. Presupun că nu ştii tot ce poate să facă.

Spre oroarea ei, Vi se trezi răspunzându-i din nou. Nu fusese o întrebare directă, aşa încât se strădui să dezvăluie cât mai puţin.

— Nu. Ştiu că-l face invizibil.

Încercase să spună că „îl făcea”, dar nu reuşise să vorbească despre Kyllar la timpul trecut. Speră că regele nu observase.

— Ei bine, iubitul tău va trebui totuşi să mai aştepte. Trebuie să asist la un masacru.

Vi urlă şi înşfăcă sabia lui Kyllar. Garoth o privi curios. Arma parcurse un arc de cerc şi se opri. Din voinţa lui Vi. Nu putea să-l omoare.

— Uluitor, nu-i aşa? zise el. Partea cea mai hazlie e că am deprins constrângerea dintr-un ritual de împerechere al vostru de aici, de la miazăzi. E vorba de inelele de la urechi, dar voi nu-i înţelegeţi nici pe departe adevărata putere. Oricum, eşti liberă să priveşti bătălia – şi încetează să mai mârâi, scumpo. E semn de proastă creştere.

Brusc ochii i se îndreptară în altă parte. Vi încercă să

mişte sabia, însă îi era imposibil. Constrângerea era indiscutabilă.

Femeia se aşeză pe treptele de la baza tronului ca să privească momentul în care vrăjitorii eliberară feralii. Dar nici măcar spectacolul acela teribil nu-i putea ocupa atenţia în totalitate.

Ar fi trebuit să renunţe cu multă vreme în urmă. Toată lupta ei era o farsă. În fond, făcuse tot ce-şi dorise Regele-zeu de la ea. Îl ucisese pe Jarl, iar acum pe Kyllar. În viitor va mai ucide probabil alte sute de oameni. Mii. Nu avea să mai conteze. Nimeni nu putea să însemne mai mult pentru ea decât Jarl şi Kyllar. Primul – unicul ei prieten, ucis chiar de ea; al doilea – un bărbat care-i stârnise… ce? Pasiune? Poate doar căldură, într-o inimă îngheţată. Un bărbat care ar fi putut fi… mai mult.

Ea ura toţi bărbaţii pe care-i cunoscuse vreodată. Toţi purtau în sufletul lor crima, distrugerile, stricăciunile. Femeia era cea care dădea viaţă, care o hrănea. Şi totuşi… Kyllar.

El se ridicase deasupra prejudecăţilor ei ca un colos. Kyllar, mătrăşitorul legendar care trebuia să fie chintesenţa distrugerilor, salvase o fetiţă şi o adoptase, luptase pentru o femeie, eliberase nobili care n-o meritau şi încercase să se lase de meseria aceea amarnică. „Şi s-ar fi lăsat dacă n-aş fi intervenit eu.”

Dacă n-ar fi fost Vi, Kyllar s-ar fi aflat în Caernarvon, ducând un soi de viaţă pe care ea nici măcar nu şi-o putea imagina. Şi ce s-ar fi întâmplat cu Helene? Kyllar ar fi putut avea orice femeie şi-ar fi dorit, dar îşi alesese o fată acoperită de cicatrici. Din câte ştia ea, bărbaţii se aruncau spre cea mai atrăgătoare căţea în care îşi puteau băga mădularul. Atâta vreme cât îi excita, nu le păsa că era căţea. Kyllar nu era aşa.

Brusc Vi înţelese ceva îngrozitor. Înţelese că Helene – o femeie pe care n-o întâlnise niciodată – era geamăna şi opusul ei. Avea cicatrici adânci, dar sub ele exista frumuseţe, graţie şi iubire. Vi era alcătuită doar din urâţenie, cu excepţia stratului superficial de piele, ce o

îmbrăca atât de frumos. Dragostea lui Kyllar nu i se mai părea un mister. Bărbatul care putuse trece peste moartea lui Jarl nu băga în seamă câteva cicatrici. Bineînţeles că el o iubise pe Helene. Desigur, înainte ca Vi să-l omoare.

Kyllar îi spusese că va învia. Doar că n-o făcea. Regele-zeu câştigase.

Vi îşi scoase cuţitul din spatele lui Kyllar şi-l întoarse cu faţa în sus. Avea ochii deschişi, goi, morţi. Le închise pleoapele, fiindcă le simţea privirea acuzatoare, apoi îi trase capul în poala ei şi se întoarse să-l privească pe Regele-zeu masacrând ultima speranţă a Cenariei.

CAPITOLUL 70

Toată pretinsa lor detaşare cărturărească se evaporase. La început, magii trebuiseră să se străduiască să vadă feralul. Intrase în luptă practic neobservat.

După un minut, unul dintre ei spuse:

— McHalkin a avut dreptate. Eu am crezut că inventase.

— Toţi am crezut asta. Şi ce înseamnă oare în privinţa celorlalte creaturi menţionate în scrierile lui?

— Pe toţi zeii, e aşa cum a scris. E călărit, posedat.

Bestia începea să-şi facă simţită prezenţa pe câmpul de luptă. Devenise un taur imens care rărea liniile cenariene. Orice rană reuşeau să-i provoace soldaţii se închidea repede, iar creatura continua să crească.

Vuietul bătăliei, răcnetele de mânie şi de durere, zăngănitul oţelului lovit de oţel ajunseseră până pe coama pe care stăteau magii încă de la începutul înfruntării. Acum li se alăturară şi strigătele de teroare.

Taurul imens trecu dincolo de linia halidorană. Vreo şase bărbaţi, unii încă în viaţă, erau lipiţi de bestie. Se opri cât să-i digere şi începu să-şi schimbe forma. Feralul se ghemui câteva momente şi pe piele îi apărură plăci de metal. Pe urmă, se ridică în picioare.

Avea acum înfăţişarea unui trol. Era de trei ori mai înalt decât un om, pielea îi era făcută din armuri, zale şi guri micuţe, hrăpăreţe. Absorbise în corpul lui până şi săbiile şi lăncile adversarilor ucişi, care-i ieşeau acum din spate şi de pe şolduri.

Prima reacţie a cenarienilor se dovedi surprinzător de eroică: atacară bestia.

Era inutil. Feralul îşi croi drum prin ei, mişcându-se atât de repede, încât soldaţii halidorani nu reuşiră să-l urmeze. Peste tot unde ajungea în furia lui ucigaşă, avea grijă să-i ridice pe toţi cei pe care-i omorâse sau rănise cu unul dintre cele patru braţe, pentru a-i lipi apoi de el sau a-i fixa în suliţele de pe spinare. Acolo aveau să fie devoraţi pe rând.

Magii nu erau în stare să-şi dea seama nici măcar dacă soldaţii reuşiseră să rănească fiara. Fără să se oprească, feralul spulbera liniile de soldaţi.

Pus în faţa morţii aceleia inexorabile, generalul Agon atacă o parte a frontului halidoran cu tot ce avea. Din noroc sau iscusinţa conducerii, sute dintre oamenii lui i se alăturară, concentrându-şi atacul într-un singur loc în dorinţa de a scăpa. Linia halidorană se curbă şi aproape că se rupse, dar cavaleria prinţului Moburu o consolidă până când feralul îşi făcu drum printre rânduri ca să ajungă acolo. Brusc, şarja încetă şi generalii cenarieni încercară să schimbe direcţia soldaţilor. Haosul bătăliei, confuzia încercuirii de halidorani şi teroarea bestiei care tot creştea se dovediră copleşitoare.

Cenarienii luptau cu disperare şi mai aveau puţin până să intre complet în panică.

— Trebuie să-i ajutăm, zise Jaedan.

Magii îl priviră de parcă ar fi fost nebun.

— Poftim? Noi suntem unii dintre cei mai puternici magi din lume! Dacă nu-i ajutăm, ei vor muri. Dacă nu ne opunem acum Halidorului, va fi prea târziu.

— Jaedan, zise Wervel încetişor, feralul este aproape impenetrabil pentru magie, iar la concluzia asta au ajuns chiar anticii. Deja e prea târziu.

Lordul Lucius nu avea chef să-l liniştească pe tânăr.

— Am fost trimişi să găsim sau să aflăm veşti despre sabia măreaţă. În măsura în care Curoch e aici, crede-mă, Jaedan, vom detecta prezenţa ei. Dacă e la cenarieni, o s-o folosească. Consiliul…

— Consiliul nu-i aici! protestă Jaedan. Eu cred…

— Ce crezi tu este irelevant. Nu vom lupta! Am închis subiectul. Ai înţeles?

Jaedan încleştă fălcile încercând să nu rostească vreun cuvânt pe care să-l regrete apoi. Privi din nou spre oamenii care mureau din cauza apatiei lordului Lucius.

— Am înţeles, domnule.

*

Un aspect pe care poveştile despre bătălii nu-l

menţionau niciodată – Logan adorase istoriile acelea în copilărie – era mirosul. El crezuse că după experienţa cu Gaura nimic nu-l va mai putea şoca vreodată, dar se înşelase. Pierduse socoteala oamenilor pe care-i văzuse murind în temniţă, dar, indiferent care ar fi fost numărul lor – doisprezece? cincisprezece? –, nu însemna nimic în comparaţie cu morţii de aici, fie şi numai în primul atac. Fusese miros de hotărâre şi de frică, de ploaie şi de noroi, senzaţii insignifiante pe lângă imaginile de fulgerări de oţel şi de cai mândri, de feţele fioroase ale femeilor care călăreau alături de el.

Halidoranii îi atrăseseră într-o capcană. Lipsiţi de steaguri sau de semnale pentru comunicare, cenarienii n-aveau scăpare. Dacă unei şarje ofensive i se alăturau prea puţini oameni, ea nu rezolva nimic. Dacă erau prea mulţi, puteau fi masacraţi din spate. Armata cenariană era paralizată şi, în plus, peste ei păreau să năvălească tot mai mulţi halidorani – de unde oare? De ce naiba nu ştiuseră de prezenţa lor? Oare Luc Graesin fusese pur şi simplu incompetent sau îi trădase? Acum nu mai conta, trebuia doar să evite masacrul a cărui miasmă îi umplea nările.

Era duhoarea bărbaţilor strânşi unii în alţii, a căldurii şi a transpiraţiei lor, a fricii de a nu fi striviţi sub copitele cailor speriaţi. Mirosea a hazna, fiindcă morţii şi fricoşii nu-şi mai puteau controla măruntaiele. Duhnea a sucuri gastrice din stomacuri despicate, din maţe tăiate, din animale muribunde care răgeau zvâcnind din picioare; a sânge, deoarece cursese atât de mult, încât se adunase în bălţi, ca apa de ploaie. Era şi mirosul mai dulce al sudorii femeilor, tot mai puţine, dar tot curajoase, atâta vreme cât el le conducea neînfricat.

Oriunde mergea, liniile cenariene se revigorau. Nu era vorba doar de prezenţa lui, ci şi de femeile acelea magnifice, mânjite de sânge şi înjurând ca marinarii. Simpla lor apariţie îi năucea pe halidorani.

Dacă n-ar fi fost Ordinul Jartierei, Logan ar fi murit încă de la primul atac. Luptaseră cu o frenezie aproape sinucigaşă ca să rămână lângă el şi plătiseră preţul

neînfricării lor. Dintre cele treizeci de femei ce plecaseră alături de el, mai rămăseseră doar zece. Cu o gardă atât de mică, Logan ar fi fost cu siguranţă copleşit dacă nu i s-ar fi alăturat peste o sută de soldaţi în minutele de după prima şarjă – Câinii lui Agon. El le insuflase curaj, iar ei îşi dădeau acum viaţa pentru el.

Logan nu-şi dădea seama exact în ce moment al bătăliei simţise un miros nou. Era ceva rânced, care n-avea niciun sens. În noaptea aceea, armatele aveau să lase pe câmpul de bătălie multe trupuri să putrezească, dar acum era prea devreme pentru aşa ceva. Auzi şi simţi reacţiile cenarienilor cu mult înainte să vadă sursa noii lor spaime. Pe urmă, de pe calul său, zări ceva care arăta ca un taur, de înălţimea unui armăsar destrier de turniruri, năpustindu-se printre soldaţii săi, târând oameni după el şi îndepărtându-se.

Când se întoarse, era altă creatură: un trol cu patru braţe, patru ochi, piele cenuşie şi săbii ce-i ieşeau din spinare. Logan ştia c-ar trebui să-i fie frică şi o parte din el se întrebă de ce nu se simţea înspăimântat.

Bătălia deveni simplă, fiindcă el îi înţelese esenţialul: creatura îi omora oamenii. Trebuia s-o oprească.

Generalul Agon conduse o nouă şarjă. Oamenii lui se loviră însă de cavaleria halidorană ca un ciocan de lemn care bate într-o nicovală. Singura reuşită a lui Agon fu să-şi îndepărteze oamenii de blestematul acela de ofiţer de cavalerie cu piele ladeshiană şi haine şi cal alitaerane.

Logan atacă bestia. Aceasta părea să se fi mărit. Un braţ i se transformase într-o lamă de coasă, cu care trolul îşi croia drum printre soldaţi, balansând-o la un metru deasupra pământului şi lovind mereu în plin. N-aveai cum s-o eviţi. Unii reuşiră să sară, iar alţii se întinseră pe sol, însă cei mai mulţi fură spintecaţi în două. Trolul continua să înainteze, iar braţele lui îi ridicau pe morţi şi-i înfigeau în suliţele şi săbiile care-i ghintuiau trupul.

Logan pătrunse în spaţiul deschis creat de cenarienii care încercau cu disperare să se retragă din calea trolului. Armăsarul lui alb începu să bată din copite îngrozit.

Bestia se opri şi-l privi pe bărbat. Scoase un răget neclar a cărui sălbăticie aproape că-l făcu pe Logan să-şi piardă controlul asupra calului, apoi se scutură din tot trupul. Din burta monstrului ieşi un cap omenesc.

— Logan, zise capul cu o voce perfect umană, cu vag accent halidoran.

Capul ieşi şi mai mult din burta trolului, apropiindu-se de el.

— Ursuul, mârâi Logan.

— Trebuie să ştii ceva despre Jenine.

Logan nu fusese în deplinătatea puterilor la începutul bătăliei. Lunile de izolare îl lăsaseră slab. Supravieţuise doar cu noroc şi ajutat de ferocitatea cu care luptaseră femeile din Ordinul Jartierei şi Câinii lui Agon, nu prin propria-i putere sau iscusinţă. Rostirea numelui lui Jenine de către capul hidos al bestiei îl făcu să simtă puterea unei furii răzbunătoare.

— Drăguţa ta soţie tră…

Sabia lui Logan fulgeră, retezând capul care căzu la pământ şi se transformă într-o grămadă de carne putrezită.

Pentru un moment, bestia rămase împietrită. Nu-şi mişcă niciun muşchi, iar după o tăcere prelungită cenarienii începură să aclame crezând că Logan reuşise cumva s-o omoare.

Pe urmă, trolul ridică braţele spre cer şi scoase un răget care cutremură pământul. Doi dintre ochii lui se fixară asupra lui Logan, iar imensa coasă de os se pregăti să lovească.

CAPITOLUL 71

Vi îşi trecu tandru degetele prin părul lui Kyllar. În faţa ei, feralul se transformase în trol şi rărea liniile cenariene. Abia dacă-l putea vedea. Privirile ei fugeau mereu pe chipul mort al mătrăşitorului. Pentru prima dată îşi dădu seama cât de tânăr arăta. Faţa îi era senină, de parcă ar fi murit într-o stare de beatitudine. Vi îl ucisese. Ea îi oferise Regelui-zeu nemurirea.

Ceva picură pe obrazul lui. Femeia clipi. „Ce naiba?" Picătura alunecă în jos, spre urechea lui Kyllar. Ea clipi din nou, de data asta mai repede, refuzând să accepte că plângea. Ce spusese Sora Ariel? Că era oloagă emoţional? Vi îşi privi lacrima strălucind pe urechea lui Kyllar şi o şterse. „Căţeaua aia m-a făcut proastă."

Şi chiar era. Degetul îi încremeni.

Înţelegerea situaţiei ei o lovi pe Vi cu forţa unui berbec. Nu scăpase deloc de Sora Ariel.

Brusc simţi că nu mai putea să respire. Acum îi era limpede capcana Surorii, pe care o făurise cu fiecare cuvânt rostit de ea. Zări momeala şi consecinţele. Nu era o scăpare, dar însemna evadare de sub mrejele Regelui-zeu.

Necesita doar ca Vi să-i facă lui Kyllar un lucru mai rău decât orice îi făcuse ei vreodată Hu Gibbet. Îşi duse mâna tremurândă la săculeţul de la brâu şi găsi cutiuţa exact unde o pusese. O deschise şi privi inelele de căsătorie waeddryne dinăuntru.

Dacă făcea asta, ar fi fost ca un viol, iar Vi cunoştea violul prea bine.

Şi totuşi, era singura cale. Sora Ariel o trimisese la familia Nile, care îi dăduse toate informaţiile. Ei îi spuseseră că trebuia să arate „un semn exterior al unei schimbări interioare" pentru a rupe constrângerea, un transfer al loialităţii. Îi vorbiseră şi despre magia puternică din unele inele mai vechi, care conţineau la rândul lor o vrajă similară constrângerii. Iar Sora-Zgripţuroaică o momise aşa cum faci cu un măgar căruia îi atârni un

morcov în faţa ochilor: avansare rapidă, lecţii private, poziţie importantă.

Lui Vi nu-i păsa. N-ar fi făcut-o pentru ea însăşi, ci pentru că, dacă nu acţiona, Regele-zeu ar fi devenit nemuritor. Vi ar fi ajuns asasinul lui personal, o molimă formată dintr-o singură femeie care ar fi ucis pe oricine ar fi cutezat să i se opună. Avea s-o facă pentru bieţii soldaţi care erau mâncaţi de vii pe câmpul de luptă. Şi pentru Kyllar, care altfel ar fi murit cu adevărat.

El însă n-avea s-o ierte niciodată.

Îşi trecu din nou degetele prin părul lui. Faţa îi era rece şi nemişcată acum, de parcă ar fi judecat-o. Ea avea să scape, să se schimbe, dar preţul urma să fie plătit de Kyllar şi de Helene.

Cercelul găuri urechea ei stângă, pentru ca după aceea să se închidă imediat ce străpunsese carnea. Durerea o făcu să lăcrimeze. Cu faţa scăldată în lacrimi, trecu celălalt inel prin urechea lui Kyllar.

Un val de căldură o străbătu din călcâie până în creştet. Aproape că putea să vadă cum constrângerea se deşiră şi apoi explodă. Însă asta nu fusese nimic pe lângă dorul teribil care puse stăpânire pe ea. Icni. Îl simţea pe Kyllar în pielea, în stomacul şi în spinarea ei, peste tot. El se însănătoşea, dar era rănit atât de rău, încât o durea şi pe ea. Degetele începură să-i tremure când îi atinse faţa. Era mai chipeş ca oricând. Vi îşi dorea ca el s-o cunoască. S-o asculte mărturisindu-i adevărul, s-o ierte şi s-o iubească la rândul lui. Voia să fie ţinută în braţe, să-i simtă mâna mângâindu-i obrazul şi degetele trecându-i prin păr şi…

Gândul îi explodă în minte cu o forţă nemaiîntâlnită. Vi îl împinse pe Kyllar şi se ridică în picioare, clătinându-se. Emoţiile erau prea puternice, prea intense, prea vaste ca să le înţeleagă, dar nu i se păreau străine, contrafăcute. Era de parcă dragostea i se purifica, aşa cum aerul suflat de foale aprinde cărbunii mai tare. Gâfâia. Abia dacă putea să se uite la Kyllar. Dar era liberă. Constrângerea dispăruse.

Era liberă! Scăpase de Regele-zeu. Pe podea, un călăreţ

singuratic stătea în faţa trolului imens. Vi luă pumnalul şi se împletici spre tatăl ei. Îi înşfăcă trupul şi-l obligă să se ridice în picioare, după care îl scutură.

*

— Tată! *Tată!* striga cineva.

Cine naiba putea urla aşa ceva pe câmpul de luptă? Un moment mai târziu, Garoth îşi dădu seama ce se întâmplă şi conştiinţa îi reveni în sala tronului. Logan putea să aştepte câteva secunde. Să-l ia naiba, dacă nu dorea să ştie că Jenine trăia.

— Tată, zise Vi, poţi să-mi mai spui ceva?

Era evident că se împăcase cu constrângerea, fiindcă îl atingea.

— „Tată?” Sunt ocupat cu ceva, dacă-mi dai voie.

— Tu m-ai făcut să-l ucid pe Jarl? A fost constrângerea?

Garoth zâmbi şi o minţi cu uşurinţă.

— Nu. Tu ai făcut-o.

— Ah!

Silaba aceea pocni ca un balon de săpun ce-i ieşise de pe buze.

Garoth rânji şi alunecă din nou în feral. Urlă spre cer şi-şi pendulă braţul-coasă. Logan îşi îndreptă calul direct spre el, până ce animalul se sperie. Îl lovi cu pintenii şi trase de hăţuri, dar fără folos. Făcu o întoarcere disperată, însă alunecă pe un cadavru. În timp ce Garoth se pregătea să-şi aducă tăişul imens la înălţimea necesară pentru a-l reteza pe Logan, un vânător de vrăjitori apăru călare şi sări din şa către Logan, doborându-l la pământ. Coasa trecu prin gâturile ambilor cai şi animalele se prăbuşiră lăsând în urmă două jeturi gemene de sânge.

Logan se rostogoli şi se ridică în picioare. Lângă el, arcaşul îşi încordase deja arcul. Împlântă o săgeată într-unul dintre ochii lui Garoth şi apoi în altul. Garoth clipi şi doi ochi noi îi împinseră afară pe cei vechi. Nu conta. Logan stătea în faţa lui, sfidător, dar lipsit de apărare. Următoarea lovitură avea să-l taie pe omuleţ în două…

Simţi ceva fierbinte străpungându-i spinarea. O dată, de două ori, de trei ori… iar şi iar. Porunci mâinilor feralului

să-şi pipăie spatele, întrebându-se ce putea să-i pătrundă prin platoşă şi mai ales de ce ochii ceilalţi ai lui nu văzuseră atacul. În spatele creaturii nu erau însă nici săgeţi, şi nici suliţe.

Feralul se destrăma şi, în timp ce Logan porni la atac pentru a-şi împlânta sabia în burta bestiei, Garoth îşi dădu seama că nu feralul sângera.

El era rănit!

Auzi un plânset şi se întoarse în sala tronului.

Vi îl îmbrăţişase şi-l ţinea la piept, înjunghiindu-l mereu, împotriva voinţei ei, ca şi cum şi-ar fi dorit ca pumnalul să treacă prin tot corpul lui şi să-i intre ei în inimă.

Garoth porunci membrelor să se mişte, dar deveniseră doar nişte hălci de carne inerte. Corpul îi murea şi privirea i se întuneca…

Declanşă vraja morţii. Încercarea de a-şi transfera conştiinţa în alt corp era un risc teribil. Dacă Hali avea să i-l acorde, preţul pe care urma să-l plătească avea să fie probabil îngrozitor, însă n-avea nimic de pierdut.

Ki-ul îi ţâşni din braţe şi o închise pe Vi într-o pădure de tentacule negre. O traseră mai aproape.

Funcţiona! O putea simţi!

Şi apoi toate tentaculele de ki fură tăiate de o lamă iridescentă care trecu printre Garoth şi Vi. Retezat de sursă, ki-ul încremeni, se fisură şi se evaporă, transformându-se în fum negru. Garoth se întoarse şi văzu imposibilul.

Kyllar era în viaţă. Îl privea şi părea un judecător ce ţine o lamă neagră de sa’kari în pumn. Realitatea îl zgudui pe Garoth cu forţa unui tsunami.

Devoratorul devora viaţa însăşi. Susţinătorul susţinea viaţa. Nu era doar o viaţă prelungită sau vindecare, ci nemurire adevărată. Garoth avusese şansa unei nemuriri adevărate, dar o lăsase să-i scape printre degete. Se simţi cuprins de furia neputinţei.

Apoi lama de sa’kari a lui Kyllar se abătu din nou asupra capului său.

*

Logan îşi împlântă sabia în burta trolului, iar creatura dădu înapoi. Căzu în genunchi de parcă şi-ar fi pierdut deodată orice coordonare a mişcărilor. Bărbatul sări în spate şi evită în ultimul moment să fie strivit. Nu era sigur ce se întâmplase, dar reacţia bestiei nu părea în regulă. Îl văzuse încasând lovituri mult mai grave fără să clipească.

Ochii ambelor armate erau fixaţi acum pe Logan şi pe trol. Tânărul înjunghie din nou bestia de câteva ori, însă rănile se vindecară instantaneu, imediat ce-şi scoase sabia.

Creatura rămase în genunchi, iar platoşele care îi acopereau aproape în totalitate stomacul lunecară în părţi – horcăind şi smârcâind ca un nas spart, dar amplificat de o sută de ori. Prin deschizătura dintre ele, ceva începu să apese pielea spre exterior, bombând-o. După o secundă silueta deveni mai clară. Din stomacul trolului, ca un basorelief viu, ieşea o femeie. I se putea distinge chipul şi gura.

— Nu mă pot opune, Rege. Mi-e foame! Ca atunci când am fost în Burdihan. Nu mă pot opri, Rege. Uite ce mi-au făcut! Nu mă lasă să mă sinucid, Rege. Mi-e foame! Ca atunci cu pâinea. Atât de foame!

— Lilly? zise Logan. Am crezut că-i Garoth.

— El nu mai este. A murit. Spune-mi ce să fac, Rege. Nu mă pot opri. Mi-e atât de foame, încât îmi vine să mă mănânc pe mine.

Logan îşi dădu seama că trolul se micşorase încă de când se ivise faţa lui Garoth Ursuul. Se devora pe sine. Trebuia să facă iute ceva. Nu-l puteau ucide. Creatura îşi vindeca singură rănile, fără măcar să fie conştientă de asta, iar acum forma lui Lilly devenea tot mai puţin definită.

— Lilly! strigă Logan. Lilly, ascultă-mă!

Femeia veni în faţă şi silueta ei se mai contură o dată, deşi de data asta nu mai avea gură.

— Lilly, mănâncă-i pe halidorani. Mănâncă-i pe toţi şi apoi fugi în munţi. În regulă?

Femeia dispăruse. Platoşele reveniră la loc, iar trolul se ridică cu greu în picioare. Îşi fixă ochii asupra lui Logan şi-

şi pregăti coasa. Lilly dispăruse fără urmă.

Regele se îndreptă direct spre monstru.

— Lilly, tu ai vrut să îndrepţi lucrurile. Îţi aduci aminte, Lilly? întrebă în speranţa că auzirea propriului ei nume o va scoate din nou la iveală. Vrei să-ţi acord graţierea, Lilly? Sunt sau nu regele tău?

Feralul clipi şi se opri. Vocea lui Logan răsunase cu o autoritate pe care nici el nu ştiuse vreodată că o are. Arătând spre halidorani, strigă:

— DU-TE ŞI OMOARĂ-I! ÎŢI PORUNCESC!

Feralul clipi de câteva ori. Pe urmă, cu o mişcare mai rapidă decât făcuse vreodată când fusese condus de Garoth, îl străpunse cu un braţ pe halidoranul care stătea în spatele lui. Logan se întoarse şi văzu mii de perechi de ochi care îl priveau fără să creadă.

Logan Gyre, omul care poruncise unui feral să se oprească şi primise ascultare.

Bătălia se oprise. Halidoranii şi cenarienii stăteau aproape unii de alţii, dar nu se luptau. Feralul, care avea acum mai bine de zece metri înălţime, atrăgea atenţia tuturor. El nu se întoarse. Deveni pur şi simplu gelatinos pentru o clipă, iar ceea ce fusese până atunci spatele deveni acum faţa feralului, îndreptată spre halidorani.

Un glob de foc porni de la un meister, dar ricoşă neputincioasă pe pielea feralului. Urmară alte zece, care nu avură nici ele efect. Un fulger lovi imediat după ceea, însă abia dacă reuşi să lase un semn negru pe pielea bestiei. Feralul se ghemui şi-şi flexă toţi muşchii. Toate armele şi armurile pe care Garoth le incorporase în el ţâşniră din corpul său în toate direcţiile: armuri şi cămăşi de zale, suliţe şi săbii, ciocane de război şi pumnale, dar şi sute de săgeţi zăngăniră pe pământ, formând un cerc imens.

Un homunculus alb şi strălucitor ţâşni dintre liniile halidorane, îndreptându-se către feral. Pe distanţa dintre Vürdmeister şi homunculus, aerul părea distorsionat, de parcă ar fi fost privit printr-o oglindă concavă. Lumina se năpusti către feral.

La zece paşi depărtare, distorsiunea din aer se deschise, scuipând flăcări roşii. Wyrmul lovi. Botul său clănţăni, însă degeaba. Feralul era incredibil de iute. Wyrmul se răsuci, şi pielea cu dungi negre şi roşii ca focul înaintă în realitate zece şi apoi douăzeci de metri, fără ca grosimea să i se diminueze.

Logan auzi arme zăngănind la pământ, scăpate din degetele inerte ale soldaţilor care priveau lupta titanilor.

Însă bătălia dură foarte puţin. Wyrmul rată din nou, dar nu şi feralul. Un pumn colosal sfărâmă capul wyrmului şi-i şfichiui apoi corpul ca pe un bici imens între liniile halidorane. Se rupse în bucăţi negre şi roşii din care nu curse pic de sânge şi care sfârâiră pe sol ca picături de apă pe o tigaie încinsă, apoi se topiră în fum verde, şuierător.

Feralul se întoarse spre liniile halidorane, iar din corpul lui ţâşniră douăsprezece mâini. Începu să înşface soldaţi, aşa cum un copil lacom strânge dulciuri la piept.

În momentul acela, ambele părţi îşi amintiră de bătălie. Cenarienii îşi ridicară armele, iar halidoranii începură să fugă. Aruncau tot ce aveau asupra lor ca să se poată mişca mai repede.

Se auziră strigăte, când halidoranii din jurul feralului o luară la goană. Lui Logan nu-i veni să creadă. I se părea pur şi simplu imposibil, prea mult ca să accepte.

— Pe cine vrei să trimit după ei? întrebă generalul Agon care apăruse de nicăieri împreună cu ducele Wesseros, mânjit de sânge.

— Pe nimeni, răspunse Logan. Ea nu poate deosebi prietenii de duşmani. Lupta noastră s-a încheiat.

— „Ea”? repetă ducele Wesseros.

— Nu mă întreba.

Agon se îndepărtă şi începu să strige ordine, iar Logan se întoarse către bărbatul care-l doborâse din şa. Nu-l recunoştea.

— Mi-ai salvat viaţa, zise el. Cum te numeşti?

Femeia sethi, care stătuse lângă el pe toată durata bătăliei, Kaldrosa Wyn, se apropie.

— Milord, este soţul meu, Tomman, spuse ea foarte

mândră.

— Eşti un bărbat curajos, Tomman. Ce răsplată îmi ceri? Tomman îl privi la rândul său şi ochii i se luminară.

— Mi-aţi dat deja înapoi mai mult decât merit. Mi-aţi dat înapoi dragostea şi conducătorul, milord. Ce este mai preţios decât astea? întrebă el, întinzând mâna spre soţia lui.

Cenarienii refăcură rândurile, strângându-le cât puteau de mult, şi priviră cum halidoranii erau masacraţi. Nu exista retragere. Era debandadă. Oamenii fugeau în toate direcţiile. Feralul îi sfâşia fără milă. Se preschimbă într-un şarpe şi se rostogoli pur şi simplu peste grupuri mari, iar soldaţii i se lipiră de piele, urlând. Pe urmă, îşi schimbă forma în dragon. Avea întotdeauna zeci de braţe. Era iute şi teribil. Din toate părţile se auzeau strigăte de durere, iar oamenii ajunseseră să se calce în picioare între ei din cauza panicii. Unii se chirciseră în spatele gardurilor din piatră pentru oi, alţii se căţăraseră în copacii de la marginea câmpului, dar creatura era meticuloasă în sălbăticia ei. Îi lua de peste tot – indiferent dacă erau vii sau morţi, răniţi sau prefăcându-se morţi, ascunzându-se sau luptând – şi-i devora.

Nu toţi halidoranii fugiră. Unii se întoarseră să lupte. Alţii se uniră şi atacară cu o neînfricare pe care cenarienii nu ar fi crezut-o posibilă, probabil mai mare decât ar fi demonstrat ei înşişi. În faţa ororii aceleia, curajul era irelevant. Vitejii şi laşii, nobilii şi oamenii simpli, bunii şi răii muriră la fel. Iar cenarienii priviră cu gurile căscate, conştienţi cu toţii că masacrul acela fusese pregătit pentru ei. În puţinele ocazii în care vreun cenarian izbucnise în urale, veselia lui nu fusese urmată de nimeni. Feralul se deplasa încoace şi încolo, fără să prindă toate grupele de halidorani, ci doar marea lor majoritate, ferindu-se totuşi să se apropie prea mult de cenarieni, ca şi cum i-ar fi fost frică să nu cedeze ispitei de a-i ataca şi pe ei.

Într-un târziu, după ce devoră şi ultimul grup îndeajuns de numeros ca să merite atenţia lui, feralul dispăru către munţi. Cenaria se dovedi fie binecuvântată, fie norocoasă

sau Lilly putea controla bestia mai bine decât sperase Logan, fiindcă porni într-o direcţie în care nu se aflau sate pe aproape două sute de kilometri.

Tăcerea mulţimii fu sfâşiată de un strigăt de triumf. Pentru o clipă, acesta rămase singular. Logan primise alt armăsar şi, călare, se întoarse către soldaţi, conştient din nou că era privit de mii de ochi. Dar de ce se uitau la el?

Pe urmă cineva izbucni iarăşi în ovaţii, iar Logan începu să perceapă realitatea. Câştigaseră. Cumva, în pofida tuturor greutăţilor, reuşiseră să învingă.

Pentru prima dată în ultimele luni, simţi că un zâmbet i se formează pe buze. Gestul lui eliberă pe toată lumea şi brusc nimeni nu mai reuşi să se oprească, ci zâmbiră, strigară şi-şi bătură camarazii pe spate. Nu mai conta sub stindardul cărui nobil luptaseră. Câinii lui Agon se îmbrăţişau cu membrii gărzii din Cenaria: foştii hoţi şi fostele santinele stăteau împreună, prieteni. Nobilii erau braţ la braţ cu ţăranii, strigând împreună. Legăturile sfărâmate ce uniseră odinioară ţara păreau să se refacă chiar sub ochii lui Logan, care îşi privea armata. Învinseseră. Costurile fuseseră îngrozitoare, dar înfruntaseră puterea unui monstru şi magia unui zeu. Şi învinseseră.

Un strigăt începu să se audă tot mai clar, dominând zgomotul săbiilor şi al lăncilor lovite ritmic de scuturi.

— Ce spun? răcni Logan spre Agon, dar înţelese cuvintele chiar în timp ce-şi rostea întrebarea.

— REGE GYRE! REGE GYRE! REGE GYRE! se auzea din mulţime.

Suna îndrăzneţ, suna a trădare, suna frumos. Logan scrută mulţimea în căutarea lui Terah Graesin. Femeia dispăruse însă. Abia atunci zâmbi cu adevărat.

CAPITOLUL 72

Zeul mort se prăbuşise ca un sac de grâu. Vi tremura, însă nu părea să fi fost afectată de ki-ul care o învăluise. Kyllar privi neîncrezător cadavrul lui Garoth Ursuul.

Destinul lui zăcea mort pe podea, dar nu el îl ucisese pe Regele-zeu.

Lupul îşi ţinuse partea de învoială: Kyllar era în viaţă. Se simţea însă diferit. Vi îl fixa cu privirea, tremurând încă de emoţie, cu lacrimi fierbinţi brăzdându-i obrajii. O privi mai atent şi văzu că tot corpul îi era paralizat de şoc şi furie, dincolo de care i se păru că vede o urmă de… speranţă?

„Ce naiba? De când pot eu percepe ce simte o femeie?”

Vi era mânjită cu sângele Regelui-zeu. Petele nu se vedeau pe materialul întunecat al veşmintelor de mătrăşitor, dar stropii roşii de pe pielea decolteului ei îl îngrozea.

Kyllar continuă să o privească, iar ea părea atât de devastată, încât îşi dori s-o ia în braţe. Avea nevoie de el ca s-o iubească, s-o scoată din valea morţii în care o adusese calea umbrelor. El ştia cum se putea ieşi de acolo. Cu ajutorul iubirii. Aveau să meargă s-o găsească pe Uly, după care el şi Vi urmau să pornească împreună…

„Eu şi Vi?”

Ochii ei se măriră de frică şi de remuşcare. Plângea. Într-o fracţiune de secundă, Kyllar îşi dori să înţeleagă, apoi degetele îi urcară încet către ureche. Acolo întâlniră un cercel, un cerculeţ perfect fără niciun mecanism de deschidere, un obiect care vibra cu o magie atât de puternică, încât o putea simţi în vârfurile degetelor.

— Îmi pare rău, zise ea făcând un pas în spate. Îmi pare rău, însă a fost singura cale.

Fata se întoarse şi el văzu ultimul său dar pentru Helene – legământul lui de iubire, cel pentru care îşi vânduse moştenirea – strălucind în urechea ei.

— Ce-ai făcut? strigă tânărul, dându-şi seama imediat că furia îi era amplificată de cercel.

Când răcni, Kyllar simţi remuşcările şi frica femeii, confuzia şi disperarea, dispreţul pentru ea însăşi şi… la naiba! Iubirea? Iubire! Cum îndrăznea să-l iubească?

Vi fugi.

El nu o urmă. Ce-ar fi făcut dac-ar fi prins-o?

Femeia ţâşni prin uşa principală şi ieşi din sala tronului, iar gărzile o priviră uimite.

Se întoarseră şi-l văzură pe Kyllar stând lângă cadavrul Regelui-zeu.

Apoi urmară fluierături şi alarme, munteni ce atacau şi meisteri ce descântau. Kyllar fu bucuros de nebunia luptei. Ea îi ştergea din minte un viitor ce n-ar fi inclus-o niciodată pe Helene. În plus, îi acapara toată atenţia. Având o singură mână, îi era destul de greu să ucidă.

*

Lantano Garuwashi nu se putea abţine să atingă Sabia Raiului, deşi n-o scotea din teacă. Dacă ar fi făcut-o, obiceiul vechi îi cerea să n-o bage înapoi fără să-i fi dat să guste sângele unui duşman. Odată cu întunericul, oamenii săi acoperiră gura peşterii, aşa încât focurile lor să nu fie văzute de cenarienii care petreceau. După ce se consultase cu iscoada ce spionase tabăra cenariană, Garuwashi se urcă pe un prag de piatră.

În lumina focului, ochii oamenilor săi străluceau ca destinele lor. Văzuseră minuni ce le fuseseră refuzate taţilor şi bunicilor lor. Sabia Raiului se întorsese la ei.

Garuwashi vorbi fără ocolişuri, după cum îi era obiceiul.

— Nu cenarienii au învins în bătălia asta. Creatura aceea le-a asigurat victoria. În seara asta, ei vor bea. Mâine, vor începe să-i vâneze pe halidoranii răzleţiţi. Vreţi să ştiţi ce vom face noi în timp ce păcălicii ăştia fugăresc muştele?

Bărbaţii încuviinţară din capete. Ei aveau Sabia Raiului, îl urmau pe Garuwashi. Erau invincibili.

— În noaptea asta, vom strânge uniformele halidoranilor morţi. În zori, vom ataca şi vom produce destule pagube ca să-i înfuriem pe cenarieni. Le vom atrage armata spre răsărit, scăpându-le mereu printre degete. În trei zile, restul armatei noastre va sosi aici. În cinci zile, ei vor

cuceri oraşul Cenaria care acum nu este apărat de nimeni. Într-o lună, ţara asta va fi a noastră. Iar la primăvară, ne vom întoarce în Ceura, unde vom avea un nou rege. Ce spuneţi?

Izbucniră toţi în urale, cu excepţia unuia. Feir Cousat rămase tăcut, stoic. Faţa ar fi putut la fel de bine să-i fi fost dăltuită în marmură.

EPILOG

Când ajunse pe coama ultimului deal şi văzu pentru prima dată în depărtare oraşul Haliras, Dorian auzi în spate zăngănitul potcoavelor unor cai. Se trase într-o parte şi aşteptă răbdător, vrăjit de peisaj. Oraşul era încă la două zile distanţă, dar între Munţii Faltier şi Muntele Thrall se întindea o câmpie largă şi netedă. Oraşul şi castelul se profilau pe munte, un vârf izolat într-un ocean de păşuni. Asta fusese odată casa lui.

Grupul începu să treacă pe lângă Dorian, călărind armăsari superbi. Dorian se aşeză în genunchi, în postura clasică de obedienţă a ţăranilor. Nu era o patrulă obişnuită, iar aceştia nu erau soldaţi regulaţi, deşi asta dorea să sugereze armurile lor. Îi trădau însă armele şi caii. Cei şase munteni imenşi erau membri ai gărzii Regelui-zeu. De asemenea, judecând după mirosul lor şi în pofida mantiilor, meisterii care-i însoţeau erau de fapt Vürdmeisteri. Veneau probabil din Cenaria, aducând bogăţii imense în cele câteva cufere pe care le aveau cu ei.

Dorian trăgea pe furiş cu ochiul, când zări adevărata comoară. Între meisteri se afla o femeie îmbrăcată cu veşminte groase şi purtând un văl pe faţă. Ţinuta ei însă părea ciudat de familiară. Apoi el îi văzu ochii.

Era femeia din viziunile sale. Viitoarea lui soţie. Un fior îi străbătu tot corpul, când îşi aminti fragmente disparate ale fostelor sale profeţii – o parte a procesului de eliminare a darului acela îi blocase amintirile.

Când îşi reveni, era tot în genunchi. Muşchii îl dureau şi soarele coborâse pe cer. Ceata era la câţiva kilometri în faţa lui, pe câmpie. Fusese inconştient aproape o jumătate de zi.

„Solon, unde eşti? Am nevoie de tine.” Dorian ştia însă răspunsul. Dacă prietenul lui supravieţuise înfruntării de la Vânturile Şuierătoare, probabil că se îmbarcase deja spre Seth pentru a se întoarce la iubirea lui pierdută. Femeia aceea, acum împărăteasa Kaede Wariyamo, urma să fie

furioasă. Din cauza profeţiilor lui Dorian, Solon îşi abandonase patria când avusese nevoie de el. Nu-i mai rămânea decât să spere că destinul lui Solon nu va fi la fel de singuratic ca al său.

Chiar şi fără darul profeţiei, Dorian ştia că, indiferent unde va merge, drumul lui va fi în întuneric, singurătate şi atâta suferinţă, încât renunţarea la viziunile sale păruse o idee bună.

Se ridică tremurând de frică. Privi drumul din faţa lui şi drumul din spate, calea către Haliras şi viitoarea lui soţie – Jenine, aşa se numea! – sau calea înapoi spre prietenii săi. Moarte şi iubire, sau viaţă şi singurătate? Îl simţea pe Zeu la fel de îndepărtat pe cât era vara de Ţinutul Îngheţat.

Cu privirea fixă şi spatele drept, Dorian îşi continuă drumul lung spre Haliras.

*

Ghorran o urmărea mereu pe Helene, cu privirea lui întunecată, intensă. În prima zi, asta nu fusese o problemă, fiindcă ea nu simţise nevoia să se uşureze. Nu fusese cazul şi a doua zi. Helene îl urmase o distanţă scurtă în pădure şi apoi se ascunsese după un tufiş pentru puţină intimitate. El aşteptase ca ea să se ghemuiască şi să-şi ridice fustele, după care venise la ea pentru a o ruşina. Bineînţeles, ea nu mai putuse face nimic.

În noaptea aceea, la fel ca în toate celelalte şi în fiecare dimineaţă, halidoranii se rugaseră: *Hali vas halivos ras en me, hali mevirtu rapt, recu virtum defite.* Ghorran o aruncă pe Helene la pământ şi o încălecă. În timpul rugăciunii, îşi înfipse degetele în punctele sensibile din spatele urechilor ei. Fata ţipă şi simţi umezeala caldă udându-i veşmântul când îşi pierduse controlul vezicii.

Când rugăciunea se termină, Ghorran se ridică, o plesni peste ureche şi-i spuse:

— Puţi, căţea murdară.

Nu o lăsară să se spele nici când traversară un pârâiaş de munte. Când Ghorran o duse ceva mai departe în seara aceea, Helene îşi ridică fustele şi se uşură sub privirile lui. Bărbatul nu simţi vreo plăcere specială până când ea nu

roşi şi privi în altă parte.

— Mâine, îi spuse el, o să-ţi mânjesc faţa cu rahat. Cu al tău sau cu al altcuiva. Tu decizi.

— De ce faci toate astea? întrebă Helene. Chiar n-a mai rămas nimic bun în tine?

În dimineaţa aceea însă se treziră devreme. Se pregătiră imediat. Captivii mergeau în şir indian, legaţi unii de ceilalţi, în spatele halidoranilor. Helene era ultima din şirul de şase, iar în faţa ei era băiatul, Herrald. Ea nu înţelese de la început de ce halidoranii deveniseră atât de nervoşi, încât îi băteau pe prizonierii care încercau să vorbească.

În dimineaţa aceea rămăseseră doar cinci soldaţi halidorani.

În noaptea următoare, Ghorran păru că-şi uitase ameninţarea. Când o luă pe Helene ca să se uşureze, rămase destul de aproape de tabără. Fata se ghemui printre zadele ce începuseră să-şi piardă acele aurii odată cu toamna. Se prefăcu a nu fi deloc stânjenită de prezenţa lui.

— Se poate să ne întâlnim mâine cu meisterii, zise Ghorran privind către tabără. O să vă predăm lor. Nenorocitul de Haavin a fugit probabil, laşul naibii!

Helene se ridică şi, la doar zece paşi de Ghorran, care nu observase nimic, zări un bărbat sprijinit de un copac. Străinul purta o mulţime de mantii, veste şi cămăşi, dar şi săculeţe de toate mărimile, toate din piele de cal şi vopsite în maro-închis, uzate de folosirea îndelungată. La brâu, avea două cuţite curbate identice, iar pe spate îi atârna cutia bogat ornamentată a unui arc. Chipul îi părea binevoitor, cu ochi căprui, neclari şi migdalaţi. Părul negru îi cădea drept, pe umeri: era o iscoadă ymmuri. Duse un deget la buze.

— Ai terminat? întrebă Ghorran privind spre ea.

— Da.

Se uită din nou după iscoadă, dar dispăruse.

În noaptea următoare, ridicară tabăra la marginea pădurii pentru a profita de adăpostul copacilor. Halidoranii se certaseră încercând să decidă dacă era mai bine să

continue pe întuneric, sau dacă Haavin dezertase cu adevărat. Dormiră puţin şi Ghorran o trezi pe Helene înainte să se lumineze de ziuă.

O duse în tăcere în pădure. Fata îşi ridică fusta ca şi cum nu i-ar fi păsat.

— Cum ai fost rănit la piept? întrebă Helene.

— O căţea m-a înjunghiat cu o furcă, după ce l-am ucis pe bărbatul ei şi i-am spintecat plozii.

Ridică din umeri, ca şi cum rana aceea venise în urma unui moment de neglijenţă, stânjenitor, dar nu foarte serios.

Pentru Ghorran, eviscerarea copiilor nu avea vreo semnificaţie specială. O lovise pe Helene şi o umilise; ea i-ar fi putut ierta asta. Însă gestul acela nepăsător îi înteţi în inimă scânteia furiei. Pentru prima dată în viaţa ei după ce dispăruse Şobolanul, Helene începu să urască.

Ghorran adusese cu el un arc, iar acum îi potrivea coarda.

— Azi ajungem în tabără, zise el. Neph Dada o să-ţi facă lucruri îngrozitoare. Îşi umezi cu limba buzele uscate. Te-aş putea salva.

— Să mă salvezi?

— Ce face el n-ar trebui să facă nimeni. E o mizerie de lodricar. Dacă fugi acum, îţi înfig o săgeată în spate, dar măcar vei scăpa.

Mila lui era atât de bizară, încât ura Helenei se topi.

Din tabăra aflată la cincizeci de paşi în spatele lor izbucni un fulger luminos, care prelungi umbrele copacilor. Urmă un urlet şi apoi sunetul de cai în galop.

Helene se întoarse şi văzu o duzină de călăreţi halidorani pătrunzând în tabără dinspre miazănoapte. Veniseră mai devreme ca să-şi colecteze sclavii.

— Fugiţi! se auzi un răcnet mai puternic decât ar fi putut striga orice om.

Printre copaci, Helene observă iscoada ymmuri luptându-se cu halidoranii. Pe doi îi omorî dintr-o singură lovitură. Din mâinile unui călăreţ ţâşniră flăcări, dar bărbatul le eschivă.

Ghorran înstrună o săgeată şi întinse coarda, însă erau prea mulţi copaci, iar halidoranii dintre el şi iscoada ymmuri îl făcură să ezite. Apoi, la doar câţiva paşi, băiatul Herald apăru din pădure, fugind de mama focului.

Ghorran se întoarse şi-şi urmări cu săgeata noua ţintă.

În mintea femeii se ivi un singur cuvânt: „nu”.

Înşfăcă pumnalul lui Ghorran de la cingătoare, îl ridică peste braţul lui şi i-l înfipse în gât. Halidoranul tresări, săgeata porni din arc, dar şuieră inofensiv pe deasupra capului băiatului.

Ghorran dădu drumul arcului şi se întoarse s-o privească pe Helene cu ochi holbaţi. Lama intrase exact în centrul gâtului şi lăţimea ei îl împiedica să respire. Expiră puternic, forţându-şi pieptul, iar aerul şuieră ieşind prin rană. Duse o mână la gât şi simţi pumnalul, încă nevenindu-i să creadă ce i se întâmplase.

Apoi încercă să inspire. Diafragma i se încordă, dar nu reuşea să tragă aer în plămâni. Căzu în genunchi. Helene rămăsese paralizată.

Ghorran îşi smulse pumnalul din gât şi icni, apoi icnetul se transformă într-un gâlgâit. Tuşi, iar sângele o împroşcă pe Helene.

Încercă în continuare să respire, însă plămânii i se umplură cu sânge. În câteva momente, se prăbuşi pe pământ.

În pofida sângelui care îi stropise faţa, rochia şi mâinile, a înfăţişării demne de milă a cadavrului lui Ghorran şi a ororii de a urmări moartea unui om, Helenei nu-i părea rău. Cu doar un minut în urmă îl urâse pe Ghorran, totuşi nu acela fusese motivul pentru care îl omorâse. Pur şi simplu trebuia oprit. Dacă ar fi retrăit momentul, ar fi procedat exact la fel. În mintea ei se făcu brusc lumină.

— Zeule, ce proastă am fost! zise cu voce tare. Iartă-mă, Kyllar!

Helene începu să fugă cât mai departe de magia care făcea ca pădurea din spatele ei să se aprindă periculos.

*

În partea de miazănoapte a Insulei Vos, în tristeţea zilei

ploioase de toamnă, Kyllar stătea în picioare şi privea tumulul anonim pe care îl construise. Mormântul lui Durzo.

Veşmintele îi erau împroşcate de sânge, arse şi sfâşiate de magie. Se lăsase pradă furiei şi luptase timp de ore, omorând toţi soldaţii şi meisterii halidorani pe care-i întâlnise. Urmărind imaginea vrăjită de pe podeaua sălii tronului, care devenea treptat tot mai neclară, el văzuse schimbarea feralului şi apoi distrugerea totală a armatei halidorane. Văzuse cum îl priviseră oamenii pe Logan. Deşi siluetele erau minuscule, admiraţia se putea citi pe fiecare dintre ele.

Logan avea să-şi conducă armata acasă, iar peste două zile, când avea să ajungă, urma să găsească un castel eliberat şi purificat de prezenţa halidorană... cu excepţia lui Hali, dar aceea era o creatură pe care Kyllar dorea s-o evite. Regele Gyre putea să cheme nişte magi să se ocupe de ea.

— Am învins, cred, vorbi el către mormântul lui Durzo.

Kyllar ştia acum că era în zadar să se opună propriului destin, dar nici să-şi plângă de milă. Era Îngerul Nopţii şi deci nu avea parte de sărbătoriri. Cum îi spusese Durzo cu multă vreme în urmă, avea să fie mereu pe cont propriu, singur.

Este atât de greu să fii nemuritor! zise sa'kariul.

Kyllar era prea extenuat ca să fie surprins sau jignit. Sa'kariul îi mai vorbise şi înainte, îşi aminti el, încercând să-i salveze viaţa.

— Deci poţi vorbi.

Sa'kariul i se adună în mână şi formă un chip stilizat. Îi zâmbi şi-i făcu cu ochiul. Kyllar oftă şi-l absorbi înapoi în piele.

Se uită la ciotul braţului. Îşi sacrificase mâna degeaba. Îi făcuse şi un jurământ Lupului, tot degeaba. Tot ceea ce învăţase Kyllar vreodată, toate suferinţele sale, avuseseră un singur scop: uciderea lui Garoth Ursuul, care era destinul lui. Regele-zeu fusese izvorul malefic de unde se scursese mizeria în care copilăriseră Kyllar, Jarl şi Helene. Totul se potrivea: omul care îl făcuse pe Kyllar să devină

mătrăşitor fusese ultima lui victimă. Fără Garoth, n-ar fi fost Roth. Fără Roth, Helene n-ar mai fi avut cicatrici, Jarl ar fi fost în viaţă, iar Kyllar… n-ar mai fi fost mătrăşitor.

Contele Drake îi spusese mai demult:

— Există o divinitate care dă formă frumuseţii din vieţile noastre grosolan cioplite.

Fusese o minciună, la fel cum fusese şi destinul lui Kyllar. Poate că de aceea îi era acum atât de greu: începuse să creadă în ordinea divină despre care îi vorbise Helene. Iar acum nu numai că o pierduse pe ea, cea care fusese o parte a fiinţei sale încă de la început şi-l făcuse să creadă că are şi părţi bune, dar îşi pierduse şi destinul. Atâta timp cât îl avusese, ştia că era mânat de un scop: o perlă construită în jurul răului pe care îl îndurase şi-l cauzase. Dacă el fusese plăsmuit pentru un scop, poate că exista undeva un Plăsmuitor. Iar dacă acela exista, poate că se numea Zeul Unic. Şi poate că el era tocmai puntea peste prăpastia care îi despărţea pe ucigaşi de sfinţi, pe Kyllar de Helene. Cu toate astea acum nu mai exista nici punte, nici Zeu Unic, nici Plăsmuitor, nici scop, nici destin, nici frumuseţe. Nu mai exista întoarcere. Lui i se furaseră dreptatea, răzbunarea, iubirea şi scopul. Toate deodată.

Crezuse că se putea schimba, că va reuşi să-şi cumpere pacea cu preţul unei săbii vechi. Răzbunarea era însă doar un instrument al dreptăţii. Setea lui Kyllar o făcea să iasă din teacă. Azi el ucisese o mulţime de oameni şi nu reuşea să găsească în sine nicio umbră de părere de rău. Asta însemna să fii Îngerul Nopţii. Poate că un om mai bun ar fi fost în stare să-şi lepede sabia. Kyllar nu reuşise, deşi din cauza aceea o pierduse pe Helene.

De fiecare dată când se gândea la ea, chipul fetei se transforma însă în chipul lui Vi. Iar când în minte îi venea faţa mătrăşitoarei, fanteziile lui treceau de la răzbunare la ceva cu totul de altă natură.

— Maestre, zise el către tumul, nu ştiu ce să fac.

Du-ţi sarcina la capăt. Ştia exact intonaţia cu care ar fi rostit Durzo cuvintele acelea, exasperată, dar hotărâtă.

Era adevărat. Lupul îşi îndeplinise partea sa de învoială:

Kyllar revenise imediat la viaţă. Se dovedise a fi un schimb păgubos, totuşi o înţelegere era sacră, de aceea Kyllar trebuia s-o fure pe Curoch, să meargă la Torras Bend şi să-şi recapete astfel braţul. Părea destul de simplu. Până la urmă, cât de greu poate fi să furi dacă poţi să devii invizibil? Era nerăbdător să-şi recapete şi braţul. Ciotul îl durea şi, deşi n-ar fi crezut asta înainte, pierderea unei mâini îl dezechilibra.

Nu eşti aici fiindcă nu ştii ce ai de făcut, băiete. Asta ai ştiut întotdeauna.

Şi era adevărat. Kyllar avea să-şi încheie misiunea şi apoi s-o caute pe Vi ca s-o omoare.

Ba n-ai s-o ucizi! zise sa'kariul.

— Ai devenit vorbăreţ deodată? întrebă Kyllar.

Sa'kariul nu-i răspunse. Dar nu se înşelase. Kyllar nu era la mormântul maestrului său ca să afle ce avea de făcut. Nu tocmai. Pur şi simplu îi era dor de Durzo. Şi era prima dată când venise la mormântul lui.

Din ochii lui Kyllar începură să curgă lacrimi, despre care ştia că erau provocate de toate pierderile pe care le suferise în ultima vreme: maestrul, fata pentru care îl trădase pe Durzo, fiica maestrului. Mai pierduse şi şansa unei vieţi tihnite. Spiţer! Fusese o iluzie dulce, se poate, însă fusese minunată! Kyllar se simţea singur, şi era un sentiment copleşitor.

La baza tumulului lui Durzo îşi făcuse vizuină un popândău. Maestrul ar fi fost enervat de perspectiva de a-şi petrece eternitatea înconjurat de asemenea creaturi. Kyllar privi gaura, iritat. Era îndeajuns de adâncă pentru a părea întunecată dacă era privită cu ochi normali, totuşi zări o scânteiere metalică pe fundul vizuinii.

Se aşeză în genunchi şi pe ciot – au! –, se sprijini apoi pe cot – aşa era mai bine – şi vârî mâna până la fundul găurii. Scoase o cutiuţă metalică sigilată. Pe ea fusese scrijelit un singur cuvânt: „Azoth”. Simţi cum un fior îi străbate tot trupul. Oare câţi oameni ştiau numele acela? Kyllar o deschise cu greutate, ajutându-se de ciotul braţului şi de cealaltă mână, înăuntru era un bilet.

„Salut!” citi el scrisul înghesuit al lui Durzo. „Şi eu am crezut că era ultima mea viaţă. Dar mi-a zis că-mi mai dă una de dragul vremurilor trecute...” Vederea lui Kyllar se împăienjeni. Nu-i venea să creadă. Mesajul continua, dar privirea lui fugi la ultimele cuvinte:. „SĂ NU FACI NICIO ÎNŢELEGERE CU LUPUL!” Scrisoarea era datată la o lună după ce Kyllar îşi ucisese maestrul. Durzo era viu.

Ești doar o umbră
și umbrele nu pot atinge nimic.

Kylar decide să renunțe la Calea Umbrelor și să trăiască o viață liniștită alături de Elene și de fiica lor adoptivă. Dar când ești purtătorul sa'kariului negru, tihna îți poate fi adusă doar de îndeplinirea datoriei – un asasinat care să elibereze Cenaria de Regele-zeu și să-l repună în drepturi pe moștenitorul legitim al tronului. În ciuda suferințelor și a pierderii celor dragi, a regăsirilor și a răzbunărilor, tânărul asasin trebuie să-și accepte în cele din urmă natura și să-și asume rolul de Înger al Nopții.

Dragostea e fragilă și coruptibilă, totuși am văzut-o
manifestându-se uneori cu o forță stranie.
Dragostea este slăbiciunea ce reușește să învingă puterea.
Când luăm viața cuiva, nu luăm nimic de valoare.

În seria *Îngerul Nopții* a mai apărut:
Asasinul din umbră

www.editura-paladin.ro

ISBN 978-606-9000-42-7

